

Giới thiệu Năm Tay Người, Người Kéo Đi

Truyện Năm Tay Người, Người Kéo Đi của tác giả Thiên Hạ Vô Bệnh là truyện ngôn tình cổ đại đặc sắc.

Nữ chính của chúng ta có vẻ ngoài ngây ngô nhưng thật ra cô là một người lạnh lùng nhưng sắc sảo, có nét gì đó rất quyến rũ.

Nàng sinh ở hoàng cung là công chúa có dung mạo bình thường, và đặc biệt nàng biết một bí mật trong hoàng cung nhưng lúc nào nàng cũng không bộc lộ những suy nghĩ của mình ra khiến mọi người khó có thể nắm bắt được...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lúc Tế Tế tiến vào cung hoàng tỷ, ta một tay cầm một chùm nho miệng nhai nhóp nhép, tiếp lấy khăn ướt xoa xoa miệng, nhanh chóng giả vờ đại ra rồi đi ra ngoài.

Hoàng tỷ là một đại mỹ nhân nhưng trên mặt luôn mang theo vẻ bi thương, trong đôi mắt hạnh phúc của người kia tình quang lưu chuyển, vì thế ta lại một lần nữa trầm tư, ta và nàng thật sự là chị em sinh đôi sao?

Kỳ thật ta chính là giả dạng người xưa, bởi vì ta đây xuyên a.

Ta còn nhớ rõ máy tính làm thế nào để khởi động, tắt máy, máy đánh chữ thao tác ra sao, làm thế nào nhấn ga phóng xe đi.

Trên danh nghĩa là chị em song sinh với hoàng tỷ nhưng diện mạo ta bây giờ cùng trước kia lại giống nhau như đúc, ngay cả chấm nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt cũng còn nguyên đây.

Nhưng mà ta vẫn cảm thấy thân thể này vốn từ nhỏ đã vậy, chỉ có linh hồn ta xuyên qua lại đây thôi.

“A Lam, A Lam, muội có nghe ta nói gì không?” Cặp lông mày xinh đẹp của hoàng tỷ nhướng lên, ngay cả cái nhãn mày cũng đẹp không còn chỗ để nói.

Ta ngẩng đầu mê mẩn nhìn hoàng tỷ “A?”

Không ngoài dự đoán, hoàng tỷ liền nhận được động tác cùng biểu tình đã làm lần thứ n của ta. Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tay ngọc vỗ vỗ mặt mình, mắt đẹp ai oán nhìn về phương xa, “Ta như thế nào lại quên, muội căn bản không hiểu nổi bi thương của ta.”

Ta tiếp tục dùng ánh mắt mê mẩn nhìn nàng, ngây ngốc hỏi: “Hoàng tỷ, vừa rồi tỷ nói cái gì với muội vậy?”

Trên mặt hoàng tỷ toát ra vẻ thương cảm, thoải mái nói: “Không có gì, A Lam, ta về trước, hôm nay phải ngoan a, đi ngủ sớm một chút.”

Nói rồi, nàng liền như một con bướm xinh đẹp vỗ cánh bay đi.

Ta như cũ giữ vẻ mặt đại ra về tới phòng, sau đó cực kỳ thuần thục bóc lên chùm nho bắt đầu cắn nuốt.

Chắc các người cũng đã nhìn ra, ta là công chúa, hơn nữa là một công chúa ngốc.

Sinh ở hoàng cung, tướng mạo của ta cũng bình thường như bao củ cải trắng kia, một năm bốn mùa, biểu tình của ta luôn đại ra, ánh mắt luôn hàm chứa mê mẩn.

Bất luận ai nói với ta cái gì ta cũng dùng biểu tình ngu ngốc vạn năm không đổi, phối hợp với tiếng “A” kia, thật sự là không phụ danh hào công chúa khờ của ta.

Có lúc suy nghĩ, nếu đổi thành người khác, nói không chừng sẽ rống lên một câu.

Phi, người mới là đồ ngốc, cả nhà người đều là đồ ngốc.

Cũng may ta đây tâm tính lãnh đạm, người khác thích ăn cái gì cứ ăn, thích nói cái gì cứ nói, dù sao, ai ngốc ai thông minh còn chưa biết được.

Hoàng tỷ của ta An Kha Tử được xưng là đệ nhất tiểu mỹ nhân của bốn quốc, phải biết rằng, từ xưa đến nay, tiểu mỹ nhân luôn có rất nhiều ưu sầu.

Đại biểu ca của ta Vũ Văn Duệ, nhìn bề ngoài là một người tao nhã nho nhã nhậm có lễ, nhưng người này, có một cái bí mật không thể cho người khác biết.

Thất biểu ca của ta Vũ Văn Tu, đẹp kinh thiên động địa cộng thêm tính tình kỳ quái, thích nhất đuổi theo ta gọi ta là tiểu tử ngốc tiểu tử ngốc. Ông trời biết ta có bao nhiêu ý muốn đem cả chum nhỏ nhét vào lỗ mũi hần, nhưng cuối cùng ta vô cùng lý trí khắc chế xuống.

Ta biết bí mật trong cung này, bao gồm của nàng, hần, còn có bọn họ.

Ta cứ như vậy thành thói thích ý sống sót ở trong cung, ta tin tưởng vững chắc rằng ta có thể giả ngu như vậy mãi.

Buổi sáng hôm nay Tề Tề nói với ta, bên ngoài mặt trời thập phần xinh đẹp, thích hợp đi du lịch.

Sau khi hoàng tỷ đi không bao lâu, Vũ Văn Tu liền tới.

“Tiểu tử ngốc, muội nói xem, hôm nay thời tiết thế nào?” Đôi mắt hoa đào của Vũ Văn Tu hàm chứa ý tứ không rõ.

Ta nheo mắt gật gật đầu, “Tốt.”

Vũ Văn Tu tư thế tiêu sái mở ra cái quạt cầm trong tay “Vậy muội nói xem, thất ca mang muội xuất cung đi chơi được không?”

Ta tiếp tục nheo mắt gật gật đầu, “Tốt.”

Vũ Văn Tu cười cười, “Thất ca đem muội bán được không?”

Ta không thay đổi biểu tình làm cùng động tác, “Tốt.”

Câu "Tốt" này của ta không ngờ lại mang tai vạ đến a.

Ngồi ở trong xe ngựa từ từ cắn nuốt khối bánh hoa mai ngọt mà không ngấy, xem ra đầu bếp trong cung lại thay đổi.

“Tiểu tử ngốc, hôm nay muội có muốn đi nơi nào không?” Vũ Văn Tu hỏi.

Ta cẩn thận nuốt sạch sẽ điểm tâm còn dính trên đầu ngón tay, “Không có.”

Ta muốn đi kỹ viện, muốn đi quan quán, người đi sao?

Vũ Văn Tu cố ý nhử nhử mày, “Vậy phải làm sao bây giờ, sớm biết vậy ta sẽ không mang muội ra ngoài.”

Người cứ ở đó mà giả bộ đi, không phải là chính người muốn đưa ta đi dạo sao. Trong lòng ta nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn là vẻ ngờ ngác “Chúng ta trở về đi.”

Sắc mặt Vũ Văn Tu có chút biến, “Nói muội ngốc muội thật đúng là ngốc.”

Đối với điều này ta có chút bất đắc dĩ, ta không biết vì sao hần cứ chấp nhất bảo ta là đồ ngốc, kỳ thật ta không có vẻ mặt khờ khạo cắn ngón tay của mình, bên môi nước miếng chảy tùm lum nha.

Ta chỉ là có chút ngốc mà thôi, thật sự, không lừa các người.

Xe ngựa Vũ Văn Tu trực tiếp đem chúng ta đến một con đường thập phần náo nhiệt, ta xuống xe cũng không biểu hiện ra chút hưng phấn nào, chính là lơ đãng nhìn hần.

“A Lam, muội nhìn gì vậy?” Khóe miệng Vũ Văn Tu có chút cứng nhắc hỏi.

Ta nói: “Nhìn thất ca.”

“Mặt Thất ca có gì đẹp sao?” Nghe khẩu khí của hần có chút đắc ý dào dạt.

Ta bình tĩnh hỏi: “Thất ca, huynh có mang tiền không?”

Vũ Văn Tu tựa hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi “Có mang, ngài, yên, tâm”

Ta chuyển mắt, thất ca, không phải ta không tin người, mà là ta không thể quên cảnh tượng lần trước người không mang tiền bị người ta rượt đuổi.

Thật sự là, quá mất mặt.

Nửa giờ sau ta đứng ven đường yên phận gặm kẹo hồ lô, lâu lâu liếc mắt nhìn sang người bên cạnh một cái.

Tiếp qua 10 phút sau ta nhìn lại xâu kẹo hồ lô trong tay còn có hơn phân nửa mà có chút nổi giận, xem ra thất ca lại lạc đường.

“Tiểu muội muội, kẹo hồ lô ăn ngon không?” Một người diện mạo vô cùng đoan chính, khí chất vô cùng đáng kính đi tới bên người ta.

Ta nhìn chăm chăm vào kẹo hồ lô trong tay đến xuất thần, hồi lâu sau mới ngẩng đầu nói: “Tốt.”

Sắc mặt nam tử trung niên kia đã có điểm cứng nhắc, nghe ta nói lời này xong lại dùng sức kéo cơ miệng hai bên: “Vậy cháu có muốn ăn một món ngon hơn món này không?”

Ta lại cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi ngẩng đầu nói: “Muốn.”

Trên mặt nam tử trung niên kia cuối cùng cũng có điểm vui mừng: “Vậy cháu đi cùng thúc thúc, thúc thúc mang cháu đi ăn ngon nha.”

Ta thấy hẳn dùng ngữ khí khẳng định mà không phải nghi vấn, lòng ta suy nghĩ, chẳng lẽ nhìn ta giống như người dễ dàng bị dụ dỗ lắm sao?

Ta vươn tay ra sau ót sò sò, khẳng định thật ca không có ở phía sau, gật gật đầu, “Rất tốt.”

Ta thấy chính mình nên cho thất ca một bài học, thuận tiện du lịch ngắm cảnh một chút.[- - người xác định không phải là muốn đi ra ngoài du lịch ngắm cảnh một chút, thuận tiện cho thất ca một bài học?]

Thượng Đế làm chứng, nếu ta biết hậu quả của việc lừa bán lần này, ta tuyệt đối sẽ không cùng Vũ Văn Tu xuất cung.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Nam tử trung niên kia mang ta đến một chỗ khuất rồi dặn ta đứng đó đợi hắn, ta rất ngoan ngoãn nghe lời. Qua không bao lâu hắn cùng một bà cô trung niên đi ra. Ta nhìn bà cô này, mi giác hơi dương, xem ra cũng là một người khôn khéo.

Nam tử trung niên bảo ta đi theo bà cô kia, ta liền biết chính mình đã bị bán, chính là không biết ta bán được bao nhiêu bạc?

Ta thực an phận đi theo bà cô chui vào chiếc xe ngựa phía trước, mà nam tử trung niên kia cũng đi theo bên cạnh, cố gắng khống chế chính mình tươi cười không cho ta phát hiện điều gì kỳ quái. Ta cũng rất phối hợp xem như không thấy điều gì kỳ quái, xem ra ta là “Tiền từ trên trời rơi xuống” của hắn rồi.

Ta lên xe ngựa, không ngoài dự đoán thấy trong xe đã có vài nữ hài tử chừng mười ba mười bốn tuổi. Xem diện mạo các nàng đều thuộc loại trắng nõn thanh tú, ta nghĩ phỏng chừng địa phương ta đến cũng không phải là địa phương cấp thấp à nha.

Mấy nữ hài tử kia đều hơi cúi đầu, ngón tay vô thức vòng quanh sợi tóc của chính mình.

Ta đột nhiên vui vẻ, ai cũng không thể nghĩ được ta lại đem chính mình bán đi, ách, không phải, là không công đưa lên cửa. Nhưng này không thể trách ta, trong cung mười mấy năm như một ngày cuộc sống thật sự đem ta nghiền hỏng rồi. Ta cần kinh lý, tuy rằng, này khả năng sẽ trở thành kinh hách của người khác.

Người khác kia bao gồm cả thất ca. Đương nhiên, ta cũng có thể tưởng tượng được đại biểu ca sau khi biết tin tức của ta liền nổi giận với thất ca như thế nào.....

Thất ca thật sự là may mắn, phải biết rằng, đại biểu ca nhà nhận đến biến chất này của ta không dễ dàng gì phát hỏa. Mà đương nhiên một khi đã phát hỏa tuyệt đối sẽ thiếu người khác ra tro.

A men, thất ca, chúc người bình an toàn mạng trở về a.

Ta ở trong xe ngựa im lặng phát ngốc hồi lâu, sau đó có người xốc tấm màn lên, ánh sáng chiếu vào khiến ta phải híp mắt lại. Bà cô bảo chúng ta xuống xe ngựa xếp thành một tiểu chi đội rồi theo cửa sau tiến vào.

Ta như trước giả trang thành một nha đầu ngốc. A, ta rồi cuộc cũng có thể thực hiện một trong mười ước mơ lớn của chính mình trước kia, đến chỗ đại làm nha hoàn. Trong lòng thầm vui mừng một phen.

Phía trước bà cô cùng một đại thẩm phòng chừng là quản sự nhân vật linh tinh, dùng ánh mắt chọn cái trắng trên thị trường thuận thuận nhìn chúng ta vài cái. Bà ta quét qua quét lại không biết tổng cộng bao nhiêu lần, cuối cùng bà cô hơi hơi gật gật đầu gật gật miệng.

Ta tự động đem hành động của bà ta phiên dịch thành:“Ừ, lần này cái trắng còn được, thông qua.”

Vì thế lại giao người, bà cô lay lay quần áo cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị đi, trước khi đi còn tò vò về ân tình thâm ý nhìn chúng ta nói: “Các người đến Mạnh phủ đây là phúc khí của các người, về sau nhớ nghe lời Phúc thăm, hiểu chưa?”

Một loạt cái trắng chỉnh tề gật gật đầu.

Nhất là củ cái trắng ta đây, gật đầu rất thành khẩn.

Bà cô đi rồi, Phúc thăm đến đây. Bà ta đứng trước mặt chúng ta đánh giá cẩn thận, ánh mắt xem xét từ tóc đến lòng bàn chân, cuối cùng dừng lại trên người ta.

Ta nghĩ, thành công, An Kha Lam, người bị nhầm trúng

Phúc thăm thật chậm thật chậm tiêu sái đến trước mặt ta, nhìn chăm chăm thẳng tắp ánh mắt của ta 2 phút,“Nha đầu, đây là số mấy?”

Ta không nói gì, bà ta vờn hai ngón tay mập mập để trước mặt ta đưa qua đưa lại, ta cảm thấy ánh mắt đại ra của ta đã thành công khuynh đảo bà.

“Hai.” Ta nhẹ giọng mở miệng, thanh âm cùng ánh mắt giống nhau cứng nhắc đại đại.

Phúc thăm đột nhiên thờ dài, tiếc hận nói:“Đáng tiếc , thật sự là đáng tiếc .”

Ta rất muốn túm của cổ áo bà ta hỏi:“Đáng tiếc gì? Đáng tiếc gì?.”

Nhưng mà không được, bởi vì ta là một nhân vật ngốc.

Ta đang nghĩ như vậy, bên tai có người hỏi: “Phúc thăm, có chuyện gì mà bà nói đáng tiếc vậy?”

Phúc thăm quay sang cười nói với người vừa tới:“Thì ra là tiểu thư đến, ta nói nha đầu kia.”

Ta dùng khoe mắt liếc liếc, vị tiểu thư kia ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, váy đỏ dài, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc, rõ ràng là đứa nhỏ choai choai nhưng đã có hơi thở sắc bén, tay phải còn nắm roi bạc. Ta cân nhắc, lúc này khả năng ta đã gặp phải tiểu thư điều ngoa trong truyền thuyết.

Nàng mắt to thoảng nhìn nhìn chúng ta vài cái rồi nói: “Những người này đều mới đến?” Giọng nói rõ ràng cất giấu khinh thị.

Phúc thăm gật gật đầu,“Vâng, đều mới vừa đưa đến.”

Tiểu thư phủ phủ roi, chậm rãi thông thả đi bộ lại đây. Đến đứng trước mặt chúng ta lung lay đã lâu, roi bạc nhẹ nhàng gõ gõ lòng bàn tay chính mình.

“Phúc thăm, vừa rồi bà nói nha đầu này đáng tiếc à?” Tiểu thư không khách khí cầm roi chỉ vào người ta nói.

Phúc thăm cười cười,“Vừa rồi nói chính là nàng.”

Tiểu thư nghe vậy mắt híp lại, lấy loại ánh mắt nhìn vi sinh vật nhìn ta hồi lâu, cuối cùng ra một cái kết luận,“Quả thật rất đáng tiếc, nhìn bề ngoài thanh tú nhưng ánh mắt lại không tốt, giống như Tiểu Hắc ta nuôi trong phòng.”

Ta ức chế bấu ngón tay, tuy rằng không xác định Tiểu Hắc mà nàng nói là cái gì, nhưng đoán được tám chín phần mười.

Trước kia ta có nuôi một con chó nhỏ tên Tiểu Hắc.

Nói đến Tiểu Hắc nhà chúng ta, năm đó oai phong hùng dũng, là bá vương cẩu trong xóm ta, nơi nơi tụ tập lại một đoàn chó đủ loại, lãnh đạo bọn chúng chuyên gia đi cắn phá bầy gà. Cái cảnh gà trống cùng chó đấu đá nhau thật hoành tráng a.

Cuối cùng ông ngoại ta không thể chịu được nữa, cũng không chịu nữa, cầm dây thừng chuẩn bị xích nó lại, nào ngờ xuống tay quá mạnh liền làm Tiểu Hắc còn sống nhăn răng lăn ra chết. Nói cho mọi người nghe chút, việc này, thật quá bi ai a.

-----Tiểu Hắc số khổ của ta, tha thứ cho chủ nhân ta đây không thể gặp người lần cuối.

“Tiểu thư nói đúng, nha đầu kia nhìn không có phúc khí, thiếu gia không thích người như vậy.” Lời nói này có chút hương vị tiếc hận, nhưng biểu tình Phúc thăm một chút cũng không thay đổi.

Tiểu thư nhú mày, khinh miệt nhìn chúng ta liếc mắt một cái,“Thế nào, ca ca gần đây thích mấy cô gái thông minh sao?”

Môi Phúc thăm cong lên một độ cong thỏa đáng,“Tiểu thư nói đúng.”

Tiểu thư kia có khả năng cảm thấy không thú vị chút nào, ánh mắt vòng vo vài vòng liền miễn cưỡng nói:“Ngốc từ kia cho ta, gần đây bên người ta lại không có ai cùng tán gẫu.”

Phúc thăm gặt đầu:“Nếu tiểu thư thích thì cứ lấy đi thôi.” Xoay người nhìn ta nói:“Ngươi tên gì?”

Ta cố ý sững sốt ba bốn giây, sau đó cứng nhắc nói:“A Lam.”

“A Lan?” Tiểu thư bĩu môi, “Tên này cũng thật quê mùa, từ hôm nay trở đi ngươi gọi là A Lam, không phải hoa lan mà là trời xanh a.”

Ta im lặng nhận, “Vâng, nô tỳ đã biết.”

Xem, ta vẫn là người tính tình rất tốt, nhẫn nhục chịu đựng, tuyệt không vi phạm ý tứ của chủ nhân.

“Còn thất thần ở đó làm gì, muốn chờ ca ca ta đến chế ngạo ngươi không bình thường?.” Tiểu thư lạnh lạnh nói.

Ta xem như hiểu được , thiếu gia nhà này nhất định là người thích cái đẹp, không thích ngốc tử như ta, cộng thêm, còn có thể là người có lời nói ác độc.

Ta cùng tiểu thư đi theo một nha hoàn vòng vòng cả buổi trong mê cung, cuối cùng đứng ở trước “Oánh viện”.

Phía trước, tiểu thư vẫn không ngừng bước chân, phía sau, ta cũng điên cuồng điên cuồng đi theo. Quy tắc thứ nhất của nha hoàn, chủ tử đi đâu liền đi theo đó, trừ địa phương nguy hiểm ra.

Tiểu thư không thực nữ chút nào đẩy cửa một gian phòng ra, sau đó bước nhanh đến bên giường kêu lên:“Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, ở đâu, ta tìm bạn về cho ngươi này.”

Lòng ta trăm ngàn, có thể để súng vật trên giường, xem ra Tiểu Hắc này vô cùng có khả năng là con mèo, hơn nữa là một con mèo đen.

Thượng Đế à, ông đừng giận với ta chứ!!! Tiểu thư nói xong không bao lâu ta liền nhìn thấy cái đồng đệm chân kia có gì đó nhấp nháy, sau đó diện mạo vô cùng cá tính chui ra.

Tiểu thư cười thật vui mừng ôm lấy Tiểu Hắc,“Tiểu Hắc, bảo bối của ta.”

Ta nhìn hai mắt đen thui vô thần của Tiểu Hắc, đáy lòng cảm thán không thôi.

Ngàn tường vạn tường ta cũng không ngờ được rằng Tiểu Hắc là một con heo, chính xác là một con heo con xấu không thể xấu hơn nữa.

Một tiểu thư sao có thể nuôi heo aaaaaaa

Trong đầu ta âm ỉ kêu gào một trận, đầu kia tiểu thư giương đôi mắt to lên,“Còn đứng ở đó làm gì, mau lại đây cho ta.”

Vì thế ta nhu thuận tiêu sái đến bên người nàng,“Tiểu thư.”

Tiểu thư sờ sờ cái đầu trơn bóng của Tiểu Hắc: “Tiểu Hắc, ngươi xem, đây là bạn ta tìm về cho ngươi, tuy rằng không thể nói là xứng với ngươi, nhưng ít ra nàng ta cũng có chỗ giống ngươi.” Sau đó ngẩng đầu cười nói: “Hai mắt đại ra vô thần, ngốc tử.”

Tiểu Hắc giống như có điểm hưng phấn, dùng sức phì phì phun khí ra hai lỗ mũi ----- thị uy?

Lòng ta có chút thương cảm, đầu năm nay nha hoàn không đáng giá tiền, có thể so sánh với heo, mà còn không bằng một con heo a!

“Ngốc tử, còn thất thần ở đó làm gì, đem cho ta chén nước đến đây.” Tiểu thư sai sử. Ta đoan trang tiêu sái đến bên cạnh bàn, gặt gao nhìn chăm chăm trà rót tràn ly, sau đó thật cẩn thận đem trà đưa cho tiểu thư.

Sắc mặt tiểu thư cứng lại,“Ngốc tử, ngay cả rót trà ngươi cũng không biết rót sao?”

Ta ngơ ngác ngẩng đầu,“A?”

Nước trà tràn đầy, đủ giải khát .

Tiểu thư nhìn bộ dáng của ta dừng một chút, sau đó không kiên nhẫn đem chén trà trả lại cho ta, “Tốt lắm tốt lắm, để lại đầu kia đi, ngươi đến bàn lấy mấy khối điểm tâm đến dứt cho Tiểu Hắc.”

Ta cẩn thận cầm chén trà trở về, tinh tế đem một khối điểm tâm mang đi chuẩn bị hầu hạ Tiểu Hắc trư đại gia.

“Hắc bảo bối, há mồm, nhanh, cắn một miếng.” Tiểu thư sùng nịch nói.

Ta đưa điểm tâm đến bên miệng trư đại gia, ai dè trư đại gia không phối hợp, liền tiếp dùng đầu né tránh.

Ta nói chính mình phải bình tĩnh, đầu năm nay ngay cả heo cũng có thời kỳ trưởng thành, còn nổi loạn phản nghịch.

Tiểu thư ngẩng đầu liếc ta một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Ta như trước cố gắng nuốt thức ăn, trư đại gia, người tốt nhất đừng có cứng đầu, bằng không ta ban hai miếng mồi của người ra đem nửa quả táo trực tiếp nhét vào đó.

“Hừ hừ.” Trư đại gia rầm rì rên, ra vẻ có chút không thoải mái.

Tiểu thư lập tức đẩy tay của ta ra, “Ngừng ngừng ngừng, đừng nuốt nữa.”

Trư đại gia thấy thế lại rầm rì hai tiếng, ta nghe đến đây, lần này xem ra là vui mừng.

Chúng ta ba bên giằng co qua lại, ngoài cửa có thanh âm trầm thấp từ tính vang lên.

“Oánh Lộ, Tiểu Hắc hôm nay có ngoan không?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nghe âm thanh từ phía sau, tiểu thư liền lộ ra mặt cười, tùy tay đặt Tiểu Hắc lên đệm, đi ra cửa: “Ca ca, hôm nay sao huynh lại về sớm như vậy?”

Tiểu Hắc Trư đại gia sau khi được tự do liền muốn đứng dậy bỏ chạy, nhưng tốc độ của ta lại nhanh hơn.

Ta một tay chuẩn xác bắt lấy chân sau của nó dùng lực lôi kéo, thân mình trư gia tròn vo lập tức ngã nằm trên giường, há mồm kêu. Ta nhanh nhẹn đem điểm tâm nhét vào miệng nó, thoáng chốc biểu cảm tràn ngập bi phẫn của nó đều hóa thành thèm ăn.

Động tác nhai nhai nuốt xuống thật có thể nói là mây bay nước chảy lưu loát sinh động, sung sướng không thôi. Lòng ta cảm thán một câu, heo quả nhiên là heo a.

“Hôm nay không có việc gì liền về sớm một chút, đúng rồi, Tiểu Hắc đâu?” Ta nghe một giọng nam lười biếng nói.

Tiểu thư có chút vui mừng: “Mấy ngày nay ca ca không vội sao? Vậy.....”

“Nhìn nha đầu muội kia, vội vã muốn gặp tiểu thúc như vậy sao?” Tiếng bước chân vang lên, nam tử hướng bên này đi tới.

Ta đưa lưng về phía bọn họ, vẫn duy trì tư thế bất động, hung tợn nhìn Tiểu Hắc Trư đại gia: Nếu người không ăn, cẩn thận ta làm thịt người. Ta không tin đường hoàng một công chúa ta đây không làm gì được đầu heo nhà người.

“Oánh Lộ, người kia là ai?” Thanh âm nam tử hơi trầm xuống hỏi.

Tiểu thư, cũng chính là Oánh Lộ trả lời: “Là người muội mới tìm được từ chỗ Phúc thẩm về làm bạn với Tiểu Hắc a.”

“Làm loạn!” Nam tử khiển trách: “Muội cũng không phải không biết tình trạng của Tiểu Hắc, bây giờ còn gọi người đến hầu hạ nó! Không nên hại nha đầu kia!”

Ta nghe vậy neho mắt, nhìn chằm chằm hai mắt vô thần của Tiểu Hắc: Dù thế nào, người là ưa sạch sẽ hay là có dịch heo?

Oánh Lộ không bị dọa chút nào, làm nũng nói: “Ca ca, ca ca, huynh đừng lo, lần này Tiểu Hắc rất thích nha đầu này, vừa rồi nuốt nó ăn nó cũng không có cản nằng.”

Ta hây hây lông mi, không để ý thân hình Tiểu Hắc run run đối diện, a, người có bệnh cuồng a, tiểu thư, người đừng có chinh ta ôi.

Nam tử nghe vậy hồ nghi hỏi: “Thật sao?”

“Thật, không lừa huynh.” Oánh Lộ nhảy nhót nói: “Không tin chính huynh xem đi, nha đầu kia đang nuốt Tiểu Hắc ăn đó”

Sau đó ta bị người nhẹ nhàng đẩy ra một bên. Mà người đẩy ta ra kia vươn hai tay thon dài trắng trẻo nâng hắc trư gia lên.

Giờ phút này Tiểu Hắc Trư đại gia chậm chạp nhai nuốt điểm tâm, thỉnh thoảng chuyển động tròn mắt vô thần nhìn ta, thật là có vài phần ngốc, rất đáng yêu. Theo tầm mắt Tiểu Hắc, người kia mặc cẩm bào màu bạc cũng quay đầu nhìn về phía ta, nhẹ giọng nói: “Người?”

Nam tử mi cong như núi, mắt như tinh thần, da như tuyết, môi hồng răng trắng..... Được rồi, ta thừa nhận ta không có khiếu miêu tả người khác, chỉ tổng

kết một câu, thiếu gia này thực thanh tú, dị thường tinh xảo.

Hắn hơi hơi nhướng mày, cúi đầu nhìn Tiểu Hắc lại nhìn ta, đột nhiên cười khẽ ra tiếng: “Tiểu Hắc, đây là thân thích nhà ngươi? Cho nên ngươi mới không cần?”

Dứt lời còn gật gật đầu tự diễn biểu tình “đúng là như thế”.

Ta nhìn thấy Tiểu Hắc được đặt xuống lui lại mấy bước, trong lòng có chút mất mát. Tiểu Hắc, ngươi sợ cái gì? Ta không phải người lòng dạ hẹp hòi a.

Ta chống lại ánh mắt xinh đẹp của thiếu gia, cúi đầu trả lời: “A?”

Nghe, thanh âm tràn ngập sương mù nhiều không kể xiết.

Thiếu gia nghe vậy hơi hơi sùng sốt, trong mắt xẹt qua hiểu rõ cùng chán ghét: “Ngốc từ?”

Ta thực sự không phúc hậu muốn thốt ra câu “Sur phụ”. Nhân vật Tây Du kí Ngô Không thông minh nhất kêu một tiếng: “Ngốc từ!” Sau đó đồng chí Trư Chén Giới liền đặc biệt uất ức chạy đến trước mặt đường tăng nói: “Sur phụ! Người xem, đại sư huynh lại ăn hiếp ta!”

Các ngươi thắc mắc vì sao ta lại rõ ràng phản ứng của hắn như vậy? Phải biết rằng ta sinh sống ở hoàng cung nơi ăn tươi nuốt sống người khác, sớm đã luyện thành một thân nhìn mặt đoán ý rồi.

“Ca ca.” Oánh Lộ chạy đến bên giường, “Đây là người của muội, không cho phép huynh đuổi.”

Thiếu gia chán ghét chớp mí: “Trong phủ ta lưu lại cái ngốc từ này làm gì? Có Tiểu Hắc là đủ rồi, huống hồ trừ bỏ bộ dáng ngốc ngếch ra những cái còn lại Tiểu Hắc không có ngốc.”

Nói xong hắn lại lui về phía sau vài bước, giống như là đứng gần ta một chút sẽ bị lây bệnh ngốc không bằng. Ta không thể không nói tố chất của ta thật tốt, một chút tức giận ta cũng không có. Chỉ là âm thầm nhớ kỹ tướng mạo tinh xảo của hắn cùng cảm bào đẹp để quý giá kia.

A, lâu rồi ta không có phóng phi tiêu, không biết trình độ có xuống cấp chút nào không.

“Trong phủ cũng khó gặp được một người ngốc như vậy, huynh giữ lại cho muội chơi vài ngày không được sao?” Oánh Lộ chu chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói. Giờ phút này nhìn nàng mới giống cô bé hơn mười tuổi một chút.

Thiếu gia dùng con ngươi hẹp dài xinh đẹp của hắn quét qua ta liếc mắt một cái, mân mê môi mông nói: “Chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện lý do này nữa.”

Oánh Lộ nhìn hắn nhảy mất mấy cái: “Tiểu Hắc khó có được bạn chơi, chúng ta không thể để nó một mình một người bơ vơ mãi như vậy được.”

Ta thầm oán Oánh Lộ nói sai rồi, những lời này phải là: “Tiểu Hắc khó có được bạn chơi, chúng ta không thể để nó một mình một heo bơ vơ mãi như vậy được.”

Thiếu gia miễn cưỡng gật gật đầu, nhìn Tiểu Hắc Trư đại gia, nói: “Khó có được người vừa ý ngươi, không cần nài, vậy, khụ khụ, lưu lại đi.”

Lòng ta dễ cảm kích không thôi, thiếu gia, lúc ta phóng phi tiêu tuyệt đối sẽ không hướng chỗ không đau phóng nha.

Tiểu Hắc Trư đại gia nghe vậy chấn động thân mình.

Đúng, ta xác định ta không có hoa mắt, nó quả thật chấn động, nhìn ta run run. Như thế nào, ngươi muốn run cho ta xem sao?

Hừ, ngại trước kia cuộc sống quá thích ý sao, muốn biết hoa son trà kia vì sao lúc lớn lại hồng như vậy không?

Ta rất hòa ái nhìn Tiểu Hắc: Tốt lắm, về sau tất cả ta đều dạy cho ngươi.

Tiểu Hắc Trư lại chấn động, lần này bị thiếu gia phát hiện ra. Hắn ôn nhu hỏi: “Tiểu Hắc, ngươi làm sao vậy? Đói bụng?”

Oánh Lộ thấy thế hướng ta hô một tiếng: “Ngốc từ! Còn thất thần ở đó làm gì, không mau dứt cho ta!”

Trong lòng ta so sánh một tiếng “Ngốc từ” này của Oánh Lộ với âm thanh vị thiếu gia kia còn nguyên nước nguyên vị hơn.....

Thiếu gia đem Tiểu Hắc đưa cho Oánh Lộ, vỗ vỗ quần áo cần bản không tồn tại một hạt bụi nào nói: “Ta về phòng trước.”

“Ca ca, tiểu thúc khi nào trở về?” Oánh Lộ nhìn thiếu gia chờ đợi, hỏi.

Khóe môi thiếu gia bĩ bĩ cười: “Không biết.”

Oánh Lộ dậm chân không thuận theo: “Ca ca, huynh gạt người.”

Thiếu gia đưa tay sờ sờ cái cằm có độ cong hoàn mỹ của mình: “Vậy sao muội còn hỏi ta?”

Ta một bên nghe, một bên cảm điểm tâm lắc lư trước mặt Tiểu Hắc Trư đại gia. Xem thân thể nhỏ nhắn của nó run run ta rất vừa lòng.

“Cái kia, ngốc tử, nếu ngươi làm rớt một cọng lông của Tiểu Hắc thì cứ chuẩn bị cái tay kia của ngươi bù lại đi.” Trước khi ra khỏi cửa, thiếu gia cảnh cáo nói.

Ta im lặng cúi đầu.

Ta mẹ kiếp, thiếu gia nhà ngươi giỏi lắm, dám uy hiếp ta. Ta quyết định đêm nay suốt đêm làm tiểu nhân, hơn nữa đem cái khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ kia của ngươi ra làm sản nhà mà chà đạp.

Sau khi thiếu gia đi, Oánh Lộ ngồi một mình chống cằm ngẩn ngơ. Ta như trước duy trì trầm mặc, im lặng ngồi ở bên giường chăm sóc Tiểu Hắc. Đường nhiên khóe mắt lâu lâu liếc nhìn Oánh Lộ một cái.

Giờ phút này Oánh Lộ rất ra dáng tiểu thư khuê các, khuôn mặt nhỏ hơi cúi, lông mi khẽ động, hai phiến môi hồng nhạt gọi lên.

Ta hiểu rõ, xem ra nàng xuân tâm nhộn nhạo, ta nói... tình yêu thật sự là xài rất tốt nha, ngay cả một cô gái ương ngạnh như vậy cũng bị chinh đến nhận không ra.

Hồi lâu sau rớt cuộc hôn Oánh Lộ cũng trở về, nhìn ta ngọt ngào nói: “Ngốc tử, về sau ngươi phụ trách chăm sóc Tiểu Hắc, nếu nó mất một sợi lông nào, ngươi liền một ngày không được ăn cơm”

..... Bọn họ đúng là huynh muội a, đều độc ác như nhau.

Oánh Lộ đi rồi, còn lại ta cùng Tiểu Hắc mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ta gỡ bỏ mặt nạ ngốc tử kia, miễn cưỡng dựa vào giường.....

“Lại đây.” Ta hướng Tiểu Hắc không biết đã lui vào góc giường lúc nào nói.

Tiểu Hắc làm ngơ, không đáp lại.

Ta nhú mày: “Lại đây.”

Ánh mắt Tiểu Hắc mơ hồ lướt qua ta như không khí.

Ta vỗ vỗ chỗ trống bên người, ôn nhu hòa ái cười: “Có lại không?”

Tiểu Hắc bước như bay, liều mạng chạy tới chỗ ta.

Ta sờ sờ thân hình nhỏ nhắn run run của nó, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Ngươi có muốn ăn thịt heo không?”

..... Thân hình nhỏ trong tay lập tức lắc lắc cùng phát ra tiếng rống điên cuồng.

Hôm sau, kiếp nha hoàn của ta liền chính thức bắt đầu, chẳng qua công việc chính của bản công chúa là chăm sóc đầu heo, nghề phụ mới là chăm sóc người.

Về việc nha hoàn buổi sáng phải dậy sớm ta có chút buồn rầu. Quân gia quy định nha hoàn 5 giờ phải đứng lên, lúc ta nghe được việc này liền cảm thấy không ổn. Nhưng may mắn, ta hầu hạ không phải người, mà là nỗi danh yêu ngủ đầu heo a.

Ta thực thông minh nhảy bèn kêu Tiểu Hắc tiến vào trong lòng ta ngủ, ai đụng đến ta một chút nó liền hung tợn cắn, các nàng nào dám đắc tội với tiểu tổ tông này, vì thế ta liền thích ý ngủ thẳng ở trên giường Oánh Lộ.

Có đôi khi ta cảm thấy ta vô tâm vô phế làm vậy như vậy là bởi vì lúc còn nhỏ có đại sư nói chuyện với phụ hoàng.

Đại sư tư thái cao thâm nhìn ta rồi lại nhìn phụ hoàng, nói: “Ngũ công chúa mặt mày phúc tướng, cho dù ngốc cũng có thể vinh hoa phú quý cả đời, gặp dữ hóa lành.”

Phụ hoàng tự động lý giải ý hẩn nói ta người ngốc có phúc của người ngốc, ta lại chú ý tới cái từ “Cho dù” kia của hẩn.

Xem ra hẩn nói cũng đúng, ta đây chưa bao giờ phải ném qua khổ tận cam lai, chỉ biết tận hưởng lạc thú trước mắt.

Mấy ngày nay mọi việc trôi qua quá mức êm ả bình tĩnh, thần kinh của ta có dự cảm không lành, đây chính là hiện tượng trước khi có bão a.

Sự thật chứng minh ta đoán không sai, tất cả đã chậm rãi bắt đầu.

Buổi sáng hôm nay khi Oánh Lộ tâm tình phấn khởi giống như mấy đồng chí tội phạm được thả ra ngoài, hưng phấn nhảy nhót kích động kêu lên, một thân váy màu hồng mặt mày vui vẻ như hoa. Nói thật, cô nương này trưởng thành nhất định rất xinh đẹp.

Nàng cười tủm tỉm nhìn Tiểu Hắc nói: “Tiểu Hắc, ta đi ra ngoài, người ở nhà ngoan ngoãn a.”

Lại ngẩng đầu liếc ta một cái, vẫn duy trì tươi cười nói: “A Lam, người chăm sóc tiểu Hắc cho tốt, sáng mai ta sẽ có thưởng.”

Ta xác định nhất định cùng khẳng định hôm nay tâm tình của nha đầu kia thật là vô cùng tốt.

Giữa trưa Oánh Lộ còn chưa trở về, hắc trụ đại gia lại đói bụng, ta chỉ có thể đến hỏi bọn nha hoàn trong phòng tiểu thư thức ăn ở đâu.

Nha hoàn kia hình như xem thường ta là người mới, bộ dạng lại ngốc, tùy tiện khoát tay sai bảo ta : “Người tự mình đến phòng bếp lấy đi, đúng rồi, tiện thể lấy tổ yến về cho tiểu thư luôn.”

Thần kinh ta đột nhiên liền co rúm, phòng bếp, phòng bếp, chờ ta, ta tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ta không chớp mắt thẳng hướng phòng bếp mà đi. Bên cạnh đột nhiên có người thân thiết gọi: “A Lam!”

Một trận bước chân dồn dập vang lên, nha đầu kia có khuôn mặt đỏ như quả táo liền đứng ở trước mặt ta, không chút hình tượng nhe răng cười: “A Lam, người muốn đi đâu vậy?”

Ta đang nghĩ xem nàng là ai, nàng liền nói: “Ta là Thanh Nha, cũng là người bên cạnh tiểu thư.”

Đến đây ta mới nhớ quả thật đã gặp qua nàng, vì thế trả lời: “Đi phòng bếp.”

“Phòng bếp?” Thanh Nha nhăn mặt nhăn mũi, bộ dáng có chút buồn cười lại rất đáng yêu. “Người đi lấy tổ yến cho tiểu thư sao?”

Ta gật gật đầu, “Ừ.”

Vì thế Thanh Nha rất thân thiết kéo lấy tay ta cần nhân nói: “Ta đi cùng người. A Lam, tay người thật mềm a, thật là thoải mái.”

Ta lười để ý lời nàng nói, cả đoạn đường nàng như chim sẻ cùng ta đi đến phòng bếp.

Đứng đầu phòng bếp là một bà cô già tên Thôi thâm, dáng người béo tốt không kém gì so với đàn ông. Cho nên ta nói, có câu rất đúng, người làm đầu bếp cơ bản không thon thả nổi, trừ phi nấu dở đến mức ngay cả bản thân mình cũng nuốt không được.

Lâu phó thành chủ, chính là chỉ loại người như Thôi thâm này .

Nghe nói từ trước khi thiếu gia sinh ra Thôi thâm đã vào phủ, đương nhiên, khi đó bà ta vẫn là một con nhóc.

Nghe nói Thôi thâm là vú em của thiếu gia.

Nghe nói ngay cả quản gia thấy Thôi thâm cũng phải khách khí vài phần.

Nghe nói nghe nói những điều trên đều là sự thật.

Lúc chúng ta đi vào, Thôi thâm đang ngồi ở trên ghế, cùng người trong bếp tán gẫu. Thấy chúng ta đến cũng chỉ liếc mắt một cái rồi tiếp tục nói chuyện.

Thanh Nha thấy thế, thông minh tiêu sái đến gần nói: “Chào Thôi thâm.”

Thôi thâm không có biểu tình gì mở miệng nói: “Ừ, người ở đâu?”

Thanh Nha cười hi hi nói: “Ta là nha hoàn của tiểu thư, Thanh Nha, vừa mới tới không bao lâu, lần đầu tiên gặp Thôi thâm. Về sau còn phải nhờ người giúp đỡ nhiều.”

Ta trầm mặc không nói gì, cũng không tỏ thái độ gì. Giúp đỡ? Giúp đỡ người có thêm chút đồ ăn hay là lúc ăn cơm giúp người lấy nhiều cơm thêm một chút? Khả năng này không lớn bởi vì chúng ta ăn cơm tập thể a.

Nhưng mà hiển nhiên Thôi thâm nghe những lời này thực thuận tai, cuối cùng trong mắt mang theo ý cười, “Thật là một nha đầu thông minh.”

Ta nhạy cảm phát hiện sau khi nói xong bà ta liền liếc nhìn ta một cái. Về phần vì sao liếc, ách, ta nghĩ chắc là ta cùng Thanh Nha đứng một chỗ rất thích hợp để so sánh.

Thôi thăm lại nói: “Tối lấy tổ yến cho tiểu thư sao? Còn chưa nấu xong, các người chờ một chút.”

Thanh Nha nghe vậy nhẹ nhàng nói: “Vậy chúng ta đứng chờ một chút là được.”

Sau đó Thanh Nha mang theo hào hứng cùng sùng bái nói chuyện với Thôi thăm. Về phần ta có chút thú vị nhìn chăm chăm cái nôi tổ yến kia, xem nó chậm rãi sôi cho tới lúc chín tới.

Thôi thăm thuận thực đem tổ yến đặt lên bàn, ngay lúc ta đem tổ yến đặt lên khay chuẩn bị bung lên thì có người đi vào.

“Thôi thăm.” Người đến kêu lên một tiếng thanh thúy.

Thôi thăm nãy giờ mặt không nóng không lạnh nói chuyện với chúng ta, nghe vậy lập tức cười hòa ái dễ gần: “Tam Nhi tới rồi, sao rồi, biểu tiểu thư đã trở lại?”

Người được gọi là Tam Nhi dáng vẻ thanh tú, ngại ngần nói: “Vâng, tiểu thư vừa trở về, ta tối lấy tổ yến cho tiểu thư.”

Ta đột nhiên có dự cảm không tốt.

Thôi thăm sùng sốt một chút, vỗ đùi cái “đét” một phát! “Ai da, ta quên mất”

Ta bị một tiếng “đét” kia làm giật mình, đại thẩm, bà không đau sao?

“Quên?” Tam Nhi nháy mắt mấy cái, nghi hoặc tổ yến trong tay ta hỏi: “Cái kia không phải sao?”

Ta nhìn Tam Nhi trong lòng có chút sung sướng..... Đồng loại?

Thôi thăm liếc ta một cái nói: “Đó vốn là của tiểu thư, hay là người cứ mang đi trước đi.”

Thanh Nha đứng một bên lập tức nói: “Thôi thăm, đó...”

Thôi thăm chặn Thanh Nha lại nói: “Vốn là Tam Nhi nói trước, hai nha đầu cái người lại đến trước nên ta nhớ lầm. Tiểu thư không phải còn lâu mới về sao? Tổ yến này cứ mang qua cho biểu tiểu thư trước đi, hai người các người về trước chút nữa quay lại lấy sau.”

Ta nhìn thấy vẻ mặt không phục của Thanh Nha, mà vẻ mặt Tam Nhi kia có chút khó xử, e ngại nói: “Thôi thăm, như vậy không tốt, ta chờ một chút là được.”

Bàn tay to của Thôi thăm với tới đem tổ yến đặt vào trong tay nàng: “Cầm, nhanh trở về đưa cho biểu tiểu thư uống nếu không nguội mất.”

Tam Nhi vâng lời nhìn ta cùng Thanh Nha liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn hai vị tỷ tỷ.”

Lòng ta buồn cười, thực làm ta choáng váng a, tưởng ta không nhìn ra ý đồ của nàng sao Người này a, sao lại khinh địch như vậy, có phải vì nghĩ không ai có thể nhìn ra tâm tư của nàng.

Ta vào vai một kẻ lỗ mãng tiến lên chậm rãi nói: “Đây là của tiểu thư nhà ta.”

Thân mình Tam Nhi lui về sau một chút, “Ta, ta đợi một lát là được.”

Thôi thăm nhú mày, chán ghét liếc ta một cái: “Ta nói là để cho Tam Nhi lấy trước, tiểu thư nếu có trách phạt gì ta chịu hết. Nha đầu này, ở trước mặt ta mà cũng dám làm vậy, tiểu thư dạy dỗ người như thế nào?”

Ta hiểu được, nha đầu Oánh Lộ kia không được người ta xem trọng, nguyên nhân khả năng chính là do chủ tử của Tam Nhi.

“Tam Nhi, người đi trước đi.” Tam Nhi nhìn chúng ta cười nhợt nhạt, xoay người đi.

Ta đương nhiên có thể nhìn ra một tia châm chọc trong mắt nàng khi nàng xoay người đi. Lòng ta có chút háo hức, ừ, thú vị, Tam Nhi này rất thú vị, vậy biểu tiểu thư kia sẽ là người như thế nào?

Lúc trở về Thanh Nha tức giận bất bình: “Không phải chỉ là nha hoàn của biểu tiểu thư thôi sao. Cho dù biểu tiểu thư sau này có trở thành thiếu phu nhân thì đã sao cơ chứ. Tiểu thư vẫn là muội muội của thiếu gia! Quan hệ huyết thống này mãi mãi bỏ không được! Thôi thăm vậy mà lại đi nịnh bợ một nha hoàn, không ra thể thống gì!”

Lòng ta nghĩ Thôi thăm cũng không phải hoàn toàn nịnh bợ, chắc là bà ta cũng có phần thích Tam Nhi. Hơn nữa việc tranh dành tổ yến lần này đâu phải là Thôi thăm bày ra. Rõ ràng người bày ra là Tam Nhi kia. Khi đó tổ yến đã được ta bỏ vào khay, nàng còn ngậy thơ chỉ vào tổ yến hỏi có phải là của tiểu thư nhà nàng không, lời này có thể ngầm hiểu, đã quên tiểu thư nhà nàng rồi sao? Không có việc gì, có sẵn, cứ cho nàng mang đi trước.

Tuy nói vật hợp theo loài, nhưng ta rõ ràng đối với Tam Nhi người này không có thích thú cho lắm. Vì sao hả? Ừ..... Có lẽ là vì nàng cướp tổ yến mà ta phải đợi đến mười lăm phút mới làm xong.

Nói thật, trong lòng ta rất khó chịu, thù coi như đã kết.

Thanh Nha ở một bên còn nói: “Nhưng mà Tam Nhi kia thật đúng là tâm phúc của biểu tiểu thư, nghe nói ngay cả thiếu gia cũng vừa ý nàng, nói không chừng về sau còn có thể nạp nàng làm thiếp. Tam Nhi thật ra tên là Tam Cẩm, nghe nói thiếu gia trong lúc vui đùa kêu nàng là Tam Nhi, biểu tiểu thư cũng gọi theo, sau đó mọi người trong phủ đều kêu như vậy. Tam Nhi lớn lên quá thật thanh tú, hơn nữa người nàng hầu hạ là biểu tiểu thư, mệnh của nàng cũng thật sự tốt. Không giống chúng ta..... Ai.”

Ta nghĩ nha đầu Oánh Lộ kia quả thực không phải là người xấu. Trừ lúc bình thường hơi kiêu kỳ bướng bỉnh ra thì nàng không có chỗ nào khiến người ta chán ghét a. Hay là bởi vì vị biểu tiểu thư kia quá tốt nên nàng thành ra kém cỏi? Cũng giống như Lục Bình dưới ngòi bút của bà nội Quỳnh, cũng giống như Tam Cẩm thanh tú nhu thuận so với cái đồ ngốc ta đây?

Đáp án bây giờ không thể nào biết được.

Ta cùng Thanh Nha trở lại trong sân, từ xa chợt nghe thấy trong phòng tiểu thư có tiếng đồ vỡ.

Thanh Nha có chút sợ hãi nhìn ta một cái, vẫn kiên trì đi tới.

“Ai, tiểu thư lại giận rồi.” Nàng nhẹ giọng nói.

Lúc ta đến cửa phòng liền phát hiện có vài nha hoàn đang chạy trốn loạn xạ bên trong, về phần vì sao trống? À, bởi vì Oánh Lộ đang cầm roi muốn đánh các nàng.

Cái roi màu bạc vung lên, giống như một tia chớp bạc, đụng đến chỗ nào chỗ đấy liền trở thành một mảnh hỗn độn. Ghế bị đánh ngã trái ngã phải, chén trà rơi thành mảnh nhỏ đầy trên mặt đất, đồ trang trí trên bàn bị vỡ không còn lại gì, giống như có bão mới tạc ngang qua đây vậy. Cô gái mặc váy màu hồng đứng ở chỗ kia, đôi mắt đẹp trợn lên, hai gò má phồng hồng vì tức giận giống như bị ánh nắng Gay gắt chiếu vào, thân ảnh thoắt thoát tứ thể oai hùng hiên ngang.....

..... Ách, thực xin lỗi, ta bị nhiễm võ hiệp.

Sự thật tình huống là Oánh Lộ thấy ta cùng Thanh Nha đứng ở cửa liền vung một roi đánh tới, tức giận tận trời nói: “Hai người các ngươi đi đâu bây giờ mới trở về!”

Thanh Nha đã sớm chạy trốn chết tìm đường tránh roi của Oánh Lộ, nghe vậy còn mở miệng giải thích: “Tiểu thư, chúng ta đi lấy tổ yến cho người mà.”

Ta vô cùng buồn bực, cái đồ ngốc này, thật sự là muốn ăn roi mà.

Quả nhiên Oánh Lộ nghe xong càng thêm tức giận, lạnh lùng cười nói: “Vay tổ yến đâu?”

Lúc này Thanh Nha mới ý thức được mình nói sai, ấp a ấp úng nói: “Tổ yến, tổ yến bị nha hoàn Tam Nhi của biểu tiểu thư mang đi rồi.”

Ta nghĩ không xong rồi. Nàng không phải là muốn ăn roi, sự thật là nàng muốn chết a.

Sắc mặt Oánh Lộ trầm xuống, không nói gì liền hung hăng vung roi đánh nàng. Roi kia xọc qua người Thanh Nha, tuy rằng không đánh trúng nhưng lại dọa nàng hết hồn.

Vài người khác thấy Oánh Lộ càng thêm tức giận vì thế trốn càng nhanh, lâu lâu kêu lên vài tiếng hoảng sợ.

“Ngươi!” Oánh Lộ đem roi chỉ về phía ta: “Ta nói ngươi chăm sóc Tiểu Hắc mà ngươi bỏ đi đâu? Tiểu Hắc bị bỏ đói kêu to, còn ngươi đang làm gì, không có ta ở đó ngươi liền bỏ việc đi chơi phải không?”

Nói xong không cho ta thời gian kịp phản ứng liền vung roi đánh tới. Đầu góc phòng có vài người kêu “A” một tiếng nhắm mắt lại lo sợ nhân gian xảy ra thảm kịch.

Nhưng trên thực tế ta không nhúc nhích vẫn đứng yên tại chỗ. Roi đánh vào mặt đất bụi bặm bay lên.

Cái miệng nhỏ nhắn của Oánh Lộ mở ra, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi tại sao không trốn?”

Ta ra vẻ nghiêng đầu nghi vấn hỏi: “Vì sao lại phải trốn?”

Oánh Lộ nghe vậy sững sốt, lại hỏi: “Ngươi không sợ roi của ta?”

Ta tiếp tục của ta ngây thơ vô tội: “Vì sao lại phải sợ?”

Oánh Lộ trong lúc tức giận vung roi đánh xuống vô tình làm người xung quanh bị thương. Lúc thấy tất cả đồ vật trong phòng đều đổ bể mà người thì ít ai

bị ăn roi, ta liền đoán ra.

Oánh Lộ xiết chặt roi: “Ngươi, chẳng lẽ ngươi không nghe mọi người nói tính tình ta không được tốt sao?”

Ta gật gật đầu, dựa vào cửa, ngây thơ vô tội đáp thực con mẹ nó mệt. “Biết.”

“Vậy sao ngươi không sợ ta?” Hình như nàng cảm thấy ta thật là kỳ quái.

Ta bình tĩnh nói: “Tiểu thư tức giận, tâm tình không tốt, nên trút giận.”

Kim nén con tức đối với tâm lý mà nói là độc được.

Oánh Lộ cười nhạo, trào phúng nói: “Vậy ngươi nói xem, ta phải làm thế nào mới hết giận?”

Ta nghĩ nghĩ rồi không do dự chút nào nhẹ nhàng đến bên giường đem cái bình hoa đặt ngay ngắn trên kệ đập xuống đất, như có như không nói: “Phải làm như vậy.”

Bình hoa vỡ ra thành từng mảnh, bọn nha hoàn hít vào một hơi kêu ầm lên.

Bình hoa kia nghe nói là do một nhân vật nổi tiếng làm ra khoảng trăm năm trước. Phía trên có bút tích do chính tay vị đó để lại. Quan trọng nhất, đó là quà sinh nhật lúc bảy tuổi của Oánh Lộ do tiểu thúc tặng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Bình sứ họa bức tranh thủy mặc “Phanh” một tiếng rơi xuống đất, từng mảnh nhỏ văng ra tứ tung.

Ta nhìn mặt đất đầy mảnh vụn mà cảm thán. Cái bình này lúc bình thường ta chẳng thấy đẹp đẽ gì. Lúc này nó vỡ vụn, ngược lại mang đến một loại mỹ cảm. Thật là vẻ đẹp không hoàn hảo a.

Bọn nha hoàn bên cạnh đều kinh ngạc đến ngây người, ngay cả hít thở cũng không dám. Oánh Lộ ở trước mặt thần sắc phức tạp.

Ta thấy rõ ràng, có kinh ngạc, có kinh phần, có kinh hoàng, rồi sau đó, có một tia có thể xem là hả giận. Ta biết, ta lại đoán đúng rồi.

Oánh Lộ đột nhiên tức giận, hai mắt tròn to, lớn tiếng nói: “Đều cút hết ra ngoài cho ta!”

Ta có chút kinh ngạc, ôi chao?

Từ trong góc phòng bọn nha hoàn một bên cung kính với Oánh Lộ, một bên xoay người chạy giống như ma đuổi.

Ta nhún nhún vai, nếu như vậy, ta đây cũng đi ra ngoài. Không ngờ Oánh Lộ không khách khí vươn tay chỉ: “Ngươi cái nha đầu hỗn láo này, đập bể bảo bối của ta còn dám đi?”

Nghe như thế mấy người kia càng lui nhanh hơn, người cuối cùng còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

..... Thật sự là chu đáo a.

Cả gian phòng liền trở nên yên tĩnh, Oánh Lộ đứng ở kia trừng trừng nhìn ta, hơi nước đọng lại trong mắt, chớp mũi hồng hồng.

Ta như trước đứng yên chờ nàng lên tiếng.

Hiển nhiên, nếu nói về định lực, nha đầu kia không bằng ta.

Oánh Lộ tức giận chỉ đóng mảnh sứ vỡ nát nói: “Ngươi nha đầu hỗn láo này, vì sao lại đập bể bình của ta?”

Tay nàng run run vì tức giận, mà ta cũng càng thêm khẳng định một điều là mình đoán đúng. Tính tình của Oánh Lộ chưa đến mức hư hỏng hết thuốc chữa, ít nhất nàng không vì giận dữ mà lấy roi đánh ta, đúng không?

Ta trả lời: “Bởi vì tiểu thư tức giận.”

Oánh Lộ thần sắc phức tạp: “Ta hỏi ngươi vì sao lại đập bể cái bình này?”

Nuốt nuốt nước miếng nói: “Tiểu thư rất tức giận, cái bình rất lớn.”

Rất tức giận tự nhiên muốn đập phá cái gì đó lớn.

Oánh Lộ lúc này dở khóc dở cười. Cuối cùng nàng hướng ta vẫy tay, về mặt bất đắc dĩ.

Ta để tay ra sau cầm lấy cái khay để phòng bị ở bên cạnh đi tới bên cạnh nàng.

Oánh Lộ không nói gì, nhìn chăm chăm ta trong chốc lát, sau đó nhào đến ôm ta bắt đầu khóc, đứt quãng nói: “Ngươi thật to gan..... dám đập bể bình của bình của ta..... Ô ô ô..... Ngươi nha đầu hỗn láo này..... đập tốt lắm, nên đập từ sớm mới phải..... Ô ô ô..... Vốn không có hy vọng gì..... Điều là giống nhau, đều giống nhau!”

Ta đứng yên cho nàng ôm, không hỏi cũng không an ủi, đáy lòng có chút hâm mộ.

Có thể khóc cũng là một loại hạnh phúc. Mà ta đã cười lâu lắm rồi, đã quên mất khóc là như thế nào.

Con người đúng là một sinh vật kỳ quái. Lúc trước bọn họ có thể oán hận chán ghét lẫn nhau, nhưng khi thấy đối phương yếu ớt thì thái độ lại trở nên khác hẳn.

Từ ngày đó về sau bọn nha hoàn trong viện Oánh Lộ nhìn thấy ta liền cách xa một thước.

Chuyện ngày đó sớm bị mấy nha hoàn kia mô tả sinh động như thật truyền ra ngoài.

“A Lam trong phòng Tiểu Hắc gia kia, ngươi có biết không? Đúng đúng đúng, chính là cái con ngốc kia! Ngốc thì sao hả? Ta nói với ngươi, cái đồ ngốc kia nếu không phải là lá gan rất lớn thì chắc chắn là đầu óc rất bé! Nàng dám đem cái bình quý bảo bồi của tiểu thư đập bể! Nói một chút về người này, ngốc đến tận trời! Cái gì? Kết quả thế nào? Kết quả..... Ách, đánh? Không không không, không bị đánh. Mắng? Không không không, cũng không. Rốt cuộc cuối cùng thì thế nào? À, ừ, giống như được tiểu thư càng ngày càng sủng.”

Chuyện là như vậy, sự thật giống như bọn họ nói, ta không bị phạt, còn được Oánh Lộ đối xử tốt hơn.

Nghe nói có nha đầu lỗ chọc giận Oánh Lộ, cũng đem cái bình lớn trong nhà đập bể, kết quả bị phạt nhốt ba ngày trong phòng chứa củi. Khi đó hai mắt đỏ hồng uất ức hỏi: Trước kia không phải cũng có nha hoàn làm như vậy không những không bị phạt mà còn được thưởng sao?

Ta nghe Oánh Lộ kể lại mà không phúc hậu nở nụ cười. Nha đầu ngốc kia, ngươi muốn học không phải là học hành vi của ta, mà là tinh thần! Tinh thần! hiểu không?

Ừ, hiển nhiên là không hiểu.

Kỳ thật nói Oánh Lộ sủng ta, cái từ “Sủng” này vẫn là nói ngoa. Nàng không có đột nhiên liền chuyển biến thái độ, đối ta thân mật dị thường hoặc nhẹ giọng yêu kiều. Chính là so với lúc trước tốt hơn một chút, nói chuyện với ta cũng không còn vẻ khinh thị cùng ương ngạnh.

Giống như bây giờ, ta cùng nàng đang ở trên giường chơi đùa với Tiểu Hắc.

Ta và nàng mỗi người một bên, trong tay cầm điểm tâm dụ dỗ Tiểu Hắc.

Cái chân ngắn ngủn của Tiểu Hắc khua loạn xạ, miệng hồng hộc thở phì phò, trong mắt một mảnh mê mẩn.

Oánh Lộ thanh thúy cười ra tiếng, ánh mắt mờ to: “Tiểu Hắc, không chịu ăn à?”

Ta xem xem biểu tình uất ức của Tiểu Hắc còn tương: Đây thật sự là sự tra tấn ngọt ngào.

Oánh Lộ lại nói: “A Lam, hôm nay chúng ta đi hoa viên dạo đi, ta đi thay quần áo, ngươi mang Tiểu Hắc qua đó trước đi.”

Ta gật đầu: “Vâng.”

Vì thế trên cổ Tiểu Hắc mang một sợi dây xích màu vàng, thánh thoi lôi kéo ta hướng hoa viên mà đi.

Nhìn ánh mắt sáng ngời của nó kia, xem ra là rất vui mừng.

Trên đường ta nghe bọn nha hoàn khe khẽ nói chuyện của Oánh Lộ.

Ngày đó nàng khóc một trận, ta không có hỏi hay an ủi gì, bởi ta biết cái nàng cần chính là một bờ vai chứ không phải một bà thím to mồm khuyên nhủ. Đương nhiên, cái này cũng là ta đoán. Quả thật cũng không quá khó đoán, ngày đó chọc nàng khóc đầu sỏ không ai khác là tiểu thúc yêu quý của nàng, người mà trong miệng bọn nha hoàn gọi là Ngũ gia.

Nha đầu Oánh Lộ kia đối với tiểu thúc của nàng có một loại mê luyến không bình thường. Cái biểu hiện ngượng ngùng của cô gái mới lớn không phải vì người khác, chính là vì tiểu thúc của nàng. Sáng hôm đó vui vẻ phấn chấn cũng là vì tiểu thúc.

Ách, luyến thúc?

Ta chưa thấy qua bộ dạng của vị tiểu thúc kia, cho nên bây giờ không thể suy đoán tình hình cụ thể.

Đang nghĩ tới đây, hoa viên đã ở trước mặt. Vừa đầu hạ, trong vườn hoa nở rộ, ngay cả cỏ dại cũng mọc điên cuồng. Ta định đi thẳng, Tiểu Hắc liền dùng sức lôi ta qua bụi hoa bên cạnh. Ta không rõ cho nên đi theo bước chân heo của nó. Lúc sau mơ hồ nghe được âm thanh nói chuyện.

Ta sờ sờ đầu nó, ngưỡng mộ thịnh lực của heo ghê a. Vì thế ta cùng Tiểu Hắc trốn ở giữa bụi hoa, ngồi xem gian tình.

Ta vạch đoá hoa ra, nhìn cách đó không xa có hai người nói chuyện, ta bật cười. Nam tử mặc cẩm y tuần tú cùng một cô gái áo xanh thanh tú, đó không phải là thiếu gia cùng Tam Nhi sao?

Ta không khỏi cảm thán một câu, thiếu gia cùng nha hoàn, chuyện tình hoa viên, thật là một cái gian tình ngọt ngào..... A.....

Ta càng thêm cẩn thận quan sát, chỉ thấy Tam Nhi ngửa đầu ngại ngùng cười: “Chào Thiếu gia.”

Thiếu gia lấy cây quạt ngọc trong tay nhẹ nhàng gõ xuống trán của nàng nói: “Nàng nha đầu kia, hôm nay sao lại đến hoa viên?”

Tam Nhi kinh ngạc “A” một tiếng, che cái trán thẹn thò nói: “Nô tỳ đến thay tiểu thư hái chút hoa mà thôi, nào biết sẽ gặp thiếu gia ở đây.”

Ta nhò vào, lời thoại này rất kinh điển! Một nha hoàn thanh tú không kiêu ngạo không siểm nịnh, một nam tử tuần mỹ mang chút sùng nịch.....

Này con mẹ nó chính là nhân vật tiêu chuẩn trong tiểu thuyết ngôn tình a!

Đầu kia tiếp tục, thiếu gia khẽ cười nói: “Như Như muốn hoa làm cái gì?”

Tam Nhi mỉm cười sáng ngời: “Tiểu thư muốn pha chút trà hoa uống.”

“A?” Thiếu gia lại nói: “Trà hoa? Xem ra ta cũng có lộc ăn. Về nói với tiểu thư của nàng một tiếng, đừng quên phần của ta.”

“Nô tỳ biết!” Tam Nhi ánh mắt sáng rực cười khê trả lời.

Ta nghĩ đây chính là sự khác nhau khác nhau a, Tam Nhi nàng kia đến vườn hoa để hái hoa, dưỡng tính thú. Ta đến vườn hoa là vì.....

Ta đột nhiên phát hiện dây thừng trong tay trượt mất, cúi đầu vừa thấy. A, hắc gia điên rồi, thế nhưng lao như bay qua chỗ bọn họ.

Đội ta kịp phản ứng thì hắc gia đã vững vàng đứng bên cạnh thiếu gia cắn mạnh xuống quần áo hần. Đúng vậy..... Là cắn.....

Hắc gia một miếng răng nanh thật đúng là mất hồn.

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu gia tràn đầy kinh ngạc, nhưng lập tức liền khôi phục thái độ bình thường. Sau đó trông có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực ra là dứt khoát đem quần áo trong miệng Tiểu Hắc lấy ra, ôm nó vào trong lòng: “Tiểu Hắc, sao ngươi lại ở chỗ này? Trốn ra ngoài?”

Ta nhìn thấy Tiểu Hắc nhìn nhìn về phía ta bên này, sau đó cặp mắt nguy hiểm của thiếu gia cũng phóng qua bên này luôn.

Ta từ từ đứng dậy, phui phui quần áo, sau đó đi đến trước mặt hần: “Thiếu gia.”

Thiếu gia có chút tức giận: “Sao ngươi lại ở trong này?”

Lòng ta bắt đầu dĩ, đây là đãi ngộ khác biệt a.

Ta ngơ ngác nhìn Tiểu Hắc trong lòng hần nói: “Chăm heo.”

Khoe miệng thiếu gia hình như co rúm lại: “.....chăm heo?”

Ta nghĩ nghĩ nói: “Mang heo đi dạo.”

Tầm mắt thiếu gia càng thêm lạnh như băng.

Ta kiên trì không cảm thấy lạnh, mặc kệ cái tủ lạnh nhà ngươi.

Cuối cùng Tam Nhi ở bên cạnh bị bỏ quên từ lâu mở miệng nói: “Mấy ngày nay ta không thấy Tiểu Hắc.” Nói xong còn yêu quý sờ sờ đầu hắc gia.

Nhưng hắc gia đâu phải con heo bình thường, người ta sờ nó nó liền ngây ngô cười? Nó ngẩng đầu lên liền cắn lấy tay áo của Tam Nhi, ánh mắt kiêu căng nhìn.

Tam Nhi sừng sốt, nhẩn mặt nhẩn mũi nói: “Tiểu Hắc, sao vậy, ngươi không nhớ ta ?”

Đáng tiếc heo không nói tiếng người, như trước cắn chặt.

Ngón tay thon dài của thiếu gia kéo kéo lỗ tai nó, trầm thấp nói: “Tiểu Hắc, nhả ra.”

Hắc gia thể nhưng chỉ nhìn hẩn một cái, vẫn không buông.

Vì thế không khí xung quanh liền đông lạnh. Ta không đành lòng, mở miệng nói: “Nhả ra.”

Không khí lại lạnh hơn, bởi vì hắc gia lập tức mở miệng.

Khuôn mặt đẹp của thiếu gia đen thui, con ngươi sâu thẳm nhìn không rõ thần sắc: “Nó rất nghe lời ngươi.”

Trong lòng ta oán, thiếu gia, đây là do ăn ở thôi, không có cách nào a, ta đây là có nhân duyên tốt với heo.

Thiếu gia thấy bộ dáng ta ngờ ngác mặt càng đen, gờ chân muốn đi. Nhưng quên mất dưới chân còn có Hắc gia. Vì thế, thân mình to lớn kia liền bổ ngã về phía ta.

Sau đó “Rầm” một tiếng ta liền nằm dưới đất, phía dưới lưng là đất bùn xốp, trên người là một thân hình có hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái.

Thiếu gia đem ta làm đệm.

Lúc hoàn hồn, cảm thấy trên cổ có gì đó ấm áp, thất lưng cũng bị người ôm gắt gao .

Trong lòng ta khó chịu, mặt không chút thay đổi nói: “Thiếu gia, người phi lễ nô tỳ.”

Người chôn ở cổ ta lập tức đứng dậy, tao nhã phui phui bùn đất trên người nói: “Ngốc tử, ngươi có biết cái gì gọi là phi lễ không? Ngươi như người, có cho ta cũng không thêm phi lễ.”

Hắn kéo Tam Nhi ở một bên qua cười nhạo nói: “Muốn phi lễ cũng phải phi lễ người như Tam Nhi đây.”

Sắc mặt Tam Nhi lập tức đỏ lên.

Ta chống lại ánh mắt của hắn, nhún nhún vai đứng lên: “Thiếu gia, nô tỳ đi chăm heo.”

Cho dù ngài có thích phi lễ thì cũng không có một xu quan hệ với ta.

Ta cầm lấy dây thừng, không thèm nhìn hai người phía sau bước đi. Ta âm trầm nhìn Tiểu Hắc, a ôi, ngươi thật đúng là ba ngày không ăn đòn liền ngứa ngáy.

Tiểu Hắc lôi kéo ta hướng con đường khác trong vườn hoa mà đi. Ta đang trách Oánh Lộ đi đâu mà còn chưa thấy đến, nàng liền mặt mày ủ rũ xuất hiện trước mặt ta.

“A Lam, buổi tối đi dự tiệc gia đình với ta.” Nàng nói như không có chút sức lực nào.

Ta ôm Tiểu Hắc cọ cọ mặt nàng: “Vâng.”

Tiệc gia đình, cái này nghe có vẻ như sắp có trò vui.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ta ý thức sâu sắc rằng, thân là một nha hoàn, một nha hoàn đúng tiêu chuẩn, một nha hoàn đúng tiêu chuẩn đến từ thế kỉ hai mốt, ta có nghĩa vụ nhin dõi đi theo hầu hạ chủ tử của ta ăn cơm.

Lúc chúng ta tới, trên bàn đã có một người ngồi đó từ trước. Oánh Lộ nhỏ giọng “Hừ” một tiếng không dễ phát hiện rồi ngồi xuống vị trí đối diện nàng kia. Ta an phận đứng ở bên cạnh lơ đãng nhìn xung quanh, chủ yếu là để quan sát.

Ta nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt một cái. Tóc đen như mun, mày liễu thanh thanh, lông mi đen dày phủ xuống đôi mắt hạnh có chút lạnh lùng, cánh môi hồng nhạt khẽ mở, vừa nhìn là biết ngay đây là một chủ nhân lãnh ngạo. Nàng cũng không để ý tới Oánh Lộ, im lặng uống trà, Tam Nhi phía sau thường thường ở bên tai nàng nói cái gì đó, sau khi nói xong liền thấy ánh mắt nàng hơi hơi nhu hòa.

Ta rất khách quan, nếu nói hoàng tử là đóa mầu đơn nở rộ, kinh diễm tuyệt mỹ thì vị trước mắt này chính là một đóa tuyết liên khoe sắc giữa trời đông, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, làm cho người ta muốn ngắt lấy. Ngược lại, Oánh Lộ rõ ràng đối với tiểu mỹ nhân này không có một chút ý tốt nào. Nàng một tay nghịch nghịch cái muỗng sứ Thanh Hoa trắng muốt, lâu lâu lại nhìn ra cửa, chờ mong cái gì đó không rõ lắm.

Chắc chắn, nha đầu kia cùng biểu tiểu thư rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

Nhìn Tam Nhi đứng bên cạnh tiểu mỹ nhân, tóc mái ngắn ngắn ở trên trán, ánh mắt linh động hơi hơi cười, thật giống hình ảnh của nữ chính đơn thuần đáng yêu trong truyện tranh tình cảm a. Ta không thích đọc truyện tranh, dùng tiếng Bắc Kinh mà nói chính là “Không muốn nhìn”. Mọi người có thể hiểu là ta không muốn nhìn Tam Nhi, còn về phần biểu tiểu thư kia ta còn đang xem xét.

Đối với tiểu thúc trong lòng Oánh Lộ ta vẫn rất tò mò. Ta luôn suy nghĩ không biết người có thể làm điên đảo một cô gái như Oánh Lộ sẽ trông như thế nào? Vị tiểu thúc kia cho dù không phải là một công tử phong lưu phóng khoáng thì chắc cũng là một người tuấn tú tao nhã nho nhã đi?

Lúc này ta mới sâu sắc cảm nhận được ta quả nhiên là nông cạn, hơn nữa cũng rất là tầm thường.

Tiểu thúc của Oánh Lộ cùng thiếu gia từ cửa bước vào, điều đầu tiên ta cảm thấy chính là, oa, người này thật là Trương Phi a.....Ừ, rất Man.(Đàn ông)

Ánh mắt sáng ngời cùng râu quai nón, thân thể tinh tráng cường lực. Nhìn thân hình thiếu gia thon dài đứng bên cạnh hẳn thật giống như cây trúc tinh tế yêu kiều mảnh khảnh duyên dáng.

Ngũ gia [tiểu thúc] bước đến cạnh bàn ngồi xuống, thân nhiên nói:“Oánh Lộ cùng Như Như đều đến rồi, vậy mang đồ ăn lên đi.”

Thiếu gia tao nhã ngồi xuống, cầm lấy ly trà mở miệng trêu chọc:“Có thể không đến sao, có người rất nóng lòng muốn gặp thúc.”

Oánh Lộ hung hăng trừng mắt thiếu gia một cái, không nói gì.

Ánh mắt Ngũ gia cứng rắn nghiêm nghị thoáng chốc nhu hòa, nhìn Oánh Lộ nhẹ nhàng nói: “Thúc từ Giang Nam tìm được một đầu bếp tay nghề rất tốt, cháu phải cẩn thận nếm thử xem đồ ăn có hợp với khẩu vị của cháu hay không.”

Ánh mắt Oánh Lộ vốn có chút tức giận lập tức liền nổi lên vui sướng, khoe miệng nhin không được nhượng lên nhưng nàng có kiềm chế, cực kỳ đơn giản trả lời, “Dạ”

Thiếu gia như có nhưng không nhìn nàng cười một cái, tầm mắt hắn đột nhiên di chuyển chăm chú dán lên người ta, đáy mắt đen như vực sâu.

Ta đứng thẳng, không hề phản ứng.

Ngũ gia còn nói thêm“Như Như, quà thúc tặng cháu lần trước cháu có vừa ý không?”

Như Như biểu tiểu thư trên môi nở nụ cười làm băng tan chảy, chói mắt không thôi,“Cám ơn tiểu thúc, ta rất thích.”

Những lời này vừa nói ra, con người vị chủ nhân của ta bên cạnh liền trầm xuống.

Ta liên hệ chuyện vài ngày trước lúc Oánh Lộ phát hỏa lớn, xem ra có liên quan với chuyện Ngũ gia tặng quà cho Như Như biểu tiểu thư. Bộ dáng của nàng khi đó nghiêng rằng nghiêng lợi, cái bình bảo bối bị đập bể nàng cũng không đau lòng. Hôm nay tiểu thúc nói câu đầu tiên làm cho nàng mặt mày hớn hờ, câu sau liền mây đen kéo đầy trời.

Ta nhún nhún vai, quả nhiên vẫn là một đứa con nít.

“Tiểu thúc tặng Oánh Lộ cái gì vậy?” Thiếu gia nhướn lông mày hỏi.

Sắc mặt Ngũ gia trầm xuống, nét mặt Oánh Lộ có chút tức giận, đáy mắt còn có một tia uất ức.

Ta nắm tay, người nha, chuyên gia gây khó khăn cho người khác, sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao? Vậy mà hắn còn không biết xấu hổ, thân nhiên liếc bọn họ một cái rồi lại quay sang nháy mắt với Tam Nhi. Tam Nhi khẽ cong đôi môi đỏ mọng, tức giận xoay đầu.

A ôi, cái này là liếc mắt đưa tình a.

Ngũ gia không trả lời, cũng may đồ ăn vừa vận được mang lên. Thiếu gia cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, chậm rãi cầm lấy đôi đũa giục mọi người ăn cơm

Ăn không nói, ngủ không nói, những lời này được quán triệt trong các gia đình giàu có.

Ta nhàm chán đứng một bên nhìn bọn họ dùng cơm, nghe tiếng chén đĩa chạm nhau lạch cạch cạnh ta cảm thấy năng lực áp chế của chính mình thật sự lớn.

Khoảng mười lăm phút sau, một nha hoàn bưng cái chén sứ màu lam tiến vào. Nhìn nhìn Như Như biểu tiểu thư cùng Oánh Lộ một cái rồi nhẹ nhàng đi tới chỗ Như Như biểu tiểu thư.

Oánh Lộ nha đầu kia nhất định là trong lòng tức giận uất ức, đôi đũa trong tay không nặng không nhẹ đặt lên bàn, ánh mắt nhìn thẳng cái chén trên tay nha hoàn nói: “Ta ăn xong rồi.”

Cho dù nha hoàn kia không có đầu óc cũng hiểu được ý tứ của nàng, lập tức đứng lại. Phân vân không biết làm thế nào, đi qua trái không được, đi qua phải cũng không xong.

Không khí nhất thời lạnh xuống.

Ngũ gia nhìn đôi mày rậm, “Oánh Lộ.”

Oánh Lộ chớp mắt, nhẹ giọng rõ ràng mang theo châm chọc hỏi: “Tiểu thúc, sao vậy, ngay cả món tráng miệng ta cũng không thể ăn trước nàng sao?”

Thiếu gia thú vị nhìn bọn họ. Như Như biểu tiểu thư lạnh nhạt mở miệng nói: “Tiểu thúc, để Oánh Lộ dùng trước đi.”

Ngũ gia nhìn nàng một cái lại nhìn Oánh Lộ nói: “Oánh Lộ, đây không phải dành cho cháu.”

Oánh Lộ cắn chặt răng, cao giọng hỏi: “Không phải cho ta? Vậy cái gì cho ta đây?”

Ngũ gia có chút bất đắc dĩ, “Như Như trong người không được khỏe, đây là thuốc bổ thức đặc biệt mang theo từ bên ngoài đến.”

“Đặc biệt?” Oánh Lộ hừ lạnh một tiếng, “Nàng ta là ai mà phải khiến thức lo lắng như vậy? Chẳng qua chỉ là một kẻ nghèo túng đến ở nhờ nhà người khác, thật sự cho mình là Mạnh tiểu thư sao?”

Như Như nghe vậy sắc mặt lạnh hơn, thân thể cứng đờ.

Ngũ gia cũng cao giọng, “Oánh Lộ!”

Oánh Lộ lớn tiếng hướng tới nha hoàn kia nói: “Mang đến đây cho ta!”

Nha hoàn chớp chớp mắt, sắc mặt khó xử.

Tam Nhi đột nhiên kêu lên, “Tiểu thư, tiểu thư, người bình tĩnh, từ từ thôi.”

Nhìn lại liền thấy, thì ra Như Như đang lên cơn suyễn, sắc mặt tái nhợt.

Ngũ gia thấy thế càng tức giận, “Cháu quậy đủ chưa, tiểu Như, mau đưa thuốc bổ cho biểu tiểu thư.”

Nha hoàn nghe vậy bước nhanh như bay, đặt chén thuốc xuống liền rời khỏi phòng.

Vành mắt Oánh Lộ từ từ chuyển hồng, nhìn chăm chăm Ngũ gia. Ta có thể nhìn thấy hai tay nàng buông xuống nắm chặt, móng tay như muốn khấp sâu vào thịt.

Trên bàn thiếu gia vẫn như trước thản sắc không rõ, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình.

Biểu tiểu thư rũ mắt xuống, có phần vô lực yếu đuối. Tam Nhi ở bên vừa trấn an tiểu thư nhà mình vừa căm giận nhìn Oánh Lộ vài lần.

Trận này thật căng thẳng a.

“Tiểu thư.” Ta ngậy thơ mở miệng, trong lúc không khí yên lặng như vậy có vẻ vang dội, làm mấy người kia đều hướng tầm mắt về phía ta.

Oánh Lộ không nói gì, chỉ hơi hơi nghiêng mặt, có chút nghi hoặc nhìn ta.

Ta còn nói thêm “Tiểu thư, ăn cái này.”

Oánh Lộ theo tầm mắt của ta nhìn mâm đồ ăn, “..... Nấm?”

“Vâng.” Ta nhìn không chớp mắt trả lời: “Ăn ngon.”

Oánh Lộ hình như bị ta nói cho hồ đồ rồi, dựa theo lời ta nói: “Người làm sao mà biết ăn ngon?”

“Ăn rồi.”

“..... Ăn rồi?” Oánh Lộ không hiểu.

Ta sao có thể không biết nàng không hiểu cái gì. Đầu bếp này không phải là mới tới sao? Vì thế ta thực thành thực trả lời,“..... Ăn vụng”

Thiếu gia buồn cười cười ra tiếng, mắt phượng hẹp dài chớp động lóe sáng.

Oánh Lộ cũng nhìn không được nhướng môi, “Giỏi cho người nha đầu hỗn láo này, xem ta trở về như thế nào xử người.”

Ta thực nghiêm túc lặp lại một lần,“Thật sự ăn ngon.”

Ta không phải tiên nữ, phun phun nước miếng một chút là có thể hóa giải không khí bèn nhọn lạnh như băng giữa bọn họ lúc này. Chỉ có thể lừa Oánh Lộ ngồi xuống một lần nữa cầm lấy đôi đũa, ánh mắt chuyên chú gấp lấy món ăn mà ta khen ngon kia.

“Ăn ngon.” Nàng nhìn ta cười sáng lạn, khuôn mặt giống như ánh mặt trời.

Ta nhìn nàng một miếng sung sướng nhai đồ ăn, nhìn về mặt Ngũ gia có chút bất đắc dĩ, nhìn biểu tình bí hiểm của thiếu gia, nhìn Tam Nhi có chút thương hại nhìn trộm lại đây cùng khuôn mặt lạnh lùng của biểu tiểu thư, trong lòng buồn cười.

Bọn họ cũng biết Oánh Lộ đang giả vờ, nhưng khuôn mặt cũng không động thanh sắc. Oánh Lộ biết mình không thể gạt được bọn họ, nhưng lại không thể không cười.

Oánh Lộ là đứa nhỏ quật cường. Nàng quật cường ăn đồ ăn, quật cường duy trì tươi cười, quật cường ở lúc không khí lạnh băng như vậy nói “Ta ăn xong rồi, mọi người cứ từ từ dùng.” Sau đó, quật cường thẳng lưng đi ra ngoài.

Ta là nha hoàn của nàng, cho nên phải làm tròn bổn phận chạy theo nàng ra ngoài. Bên ngoài gió có chút lạnh, ta nhìn cảnh lá xanh biếc không ngừng lay động mà nghĩ, thì ra bây giờ là mùa hè.

Oánh Lộ tiểu thư của ta giống như mây đồng chí cảm tử quân, đâm đầu đi về phía trước. Lúc về đến phòng cũng không nói một tiếng, chui vào trong chăn rồi không có động tĩnh gì nữa. Ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến bên giường ngồi xuống. Ta không thấy mặt nàng chỉ thấy thân hình nàng hơi hơi rung động.

Oánh Lộ đột nhiên nắm tay nắm thật mạnh vào đệm, nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận hỏi:“Vì sao vì sao vì sao! Vì sao!”

Đề nén đau khổ, tuyệt vọng khóc thầm. Đầu óc ta đột nhiên tái nhợt trong nháy mắt, trường hợp như vậy, giống như đã gặp qua.

“Không vì sao cả.” Ta nghe được chính mình lạnh lùng mở miệng.

Oánh Lộ ngẩng đầu nghi hoặc hỏi:“Vì sao không?”

Oánh Lộ ánh mắt sắc bén, vươn chân đá ta.“Không cần người dạy bảo ta!”

Ta lui về sau từng bước, tránh được một cước của nàng.“Tiểu thư, đó không phải là của người.”

Không phải của người, cho nên không nên ép buộc, không nên hy vọng xa vời.

Oánh Lộ sùng sốt một chút, cầm cái gối ném ta, “Ai nói không phải của ta! Đó rõ ràng là của ta! Tiểu thúc của ta, ca ca của ta, phụ thân của ta, nhà của ta! Nàng ta dựa vào cái gì mà muốn tranh với ta!”

Ta mặc kệ nàng phát tiết giống như một đứa trẻ ngây thơ, thờ ơ.

Oánh Lộ đột nhiên dừng lại động tác, hai mắt đỏ hồng uất ức hỏi ta,“A Lam, vì sao bọn họ không thương ta?”

Ta không biết mình có thể trả vấn đề thâm thúy như thế này hay không. Cho nên ta chỉ đi lên phía trước nhìn chăm chăm nàng.

Con người của nàng dần dần tối lại, vươn tay ôm ta, giống như lần trước.

Áo trên cổ bị nước mắt làm ướt nhẹp, ta cảm thấy mình có chút khó thở ---- loại cảm giác này thật lâu chưa từng có .

Ta ôm lấy Oánh Lộ, từng chút từng chút nhắm nháp ưu thương cùng khổ sở của nàng.

Oánh Lộ, người nói bọn họ không thương người, nhưng người biết không, thương yêu của người khác đều như hoa trong gương, trăng trong nước, không thể đòi hỏi quá đáng, có được chưa chắc đã an toàn.

Trên thế giới này, người có thể yêu người, chỉ có mình người.

Nhìn tổng thể sự việc, Oánh Lộ quả thật làm sai. Hành vi của nàng tùy hứng vô lễ, thái độ kiêu ngạo không biết hối cải, nhưng ta không trách cứ nàng.

Trên đời người tình táo hiểu chuyện nhiều lắm, ta thích cái thái độ cực đoan chân thật hiếm thấy này.

Ta là người cực kỳ bệnh vực người thân. Ta nghĩ, ta đã xem Oánh Lộ là người thân của mình rồi.

Ngày trôi qua, ta là nha hoàn được sủng ái nhất trong Oánh viện, rất có địa vị.

Có ai đó từng nói, chỗ nào có người chỗ đó có giang hồ (Có thể hiểu là sông với hồ). Không thể nghi ngờ người không biết bơi như ta đây đang ở trong giang hồ này nghịch nước tung tóe. Người hỏi vì sao? Ta có chút ưu sầu, đã nói từ trước ta không muốn gặp Tam Nhi, nhưng khi đến chỗ Phúc thăm lấy xấp vải mới lại đụng trúng nàng, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ài, người nào trong giang hồ mà không có dao, chỉ là con dao đó giấu ở chỗ nào trên người mà thôi.

“A Lam cũng tới lấy vải cho tiểu thư à?” Tam Nhi thanh thúy mở miệng.

Ta đáp, “Ừ.”

Tam Nhi nhìn nhìn tấm vải trong tay ta, cười nói: “Thì ra tiểu thư Oánh Lộ thích xấp vải này. Xấp vải này quả thật rất đẹp, tiểu thư nhà ta vốn cũng thích, nhưng lại cảm thấy không hợp với khí chất của nàng, nên để lại.”

Ta nhìn vải trong tay nàng, chân thành nói: “Vải trong tay người rất đẹp.”

Tam Nhi lơ đãng nói: “Màu sắc này mới xứng với tiểu thư nhà ta.”

Ta bổ sung: “Ồ quê ta lúc chết người ta hay mặc cái này.”

Biểu tình lơ đãng của Tam Nhi lập tức biến mất, nàng giật giật khóe miệng nói: “Đây là vải tuyết phượng tốt nhất.”

Ta hiểu rõ gật gật đầu, lại nói: “Ừ, lúc chết người ta sẽ mặc cái này.”

Tam Nhi tiểu cô nương mặt mày xanh ngắt, một lúc sau nhỏ giọng nói: “Thật sự là cái ngốc tử.”

Đột nhiên mặt nàng sáng lên, môi ngọt ngào tươi cười nhìn phía sau. Vì thế không ngoài dự đoán ta thấy một nam tử tuấn mỹ ở phía trước đang đi lại đây.

“Tam Nhi.” Thiếu gia nheo ánh mắt xinh đẹp kêu lên.

Sau đó Tam Nhi nhấc chân chạy lên phía trước, “Thiếu gia.”

Ta thật muốn che mặt, mẹ kiếp, hai người các người nghĩ mình đang đóng phim tình cảm sao.

Lúc ta vươn chân ngăn người trong lòng không có một chút cảm giác tội lỗi nào. Thẳng thắn mà nói trước đây ta không phải người tốt, cho tới bây giờ cũng không.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Không ai chú ý đến mấy động tác nhỏ dưới chân ta.

Ngáng chân người cũng là một nghệ thuật.

Đồng chí Tam Nhi vốn bước chân hoạt bát lanh lợi liền vấp té. Vải vóc trong tay bị quăng sang một bên, còn nàng đang sững sờ giữ nguyên động tác. Sau đó liền chớp chớp đôi mắt to ngẩn lệ nhìn về mặt đang giật mình của thiếu gia. Nàng nhịn đau chuẩn bị đứng dậy, mang theo tia uất ức kêu lên: “Thiếu. . . thiếu gia.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thiếu gia hiện lên vẻ đau lòng nhưng đáy mắt vẫn như trước không gợn sóng. Hắn bước đến bên cạnh Tam Nhi đỡ lấy dáng người tinh tế của nàng đang lung lay sắp ngã, thanh âm ân cần trách cứ nói: “Sao nàng luôn không cẩn thận như vậy.”

Tam Nhi méo mào có chút không phục nhưng vẫn nũng nịu nói, “Còn không phải vì nô tỳ trông thấy thiếu gia nên mới vội vã như vậy sao.”

Thiếu gia bắt đầu cười, “Nàng cái nha đầu lỗ mãng này.”

Ta giật giật khóe miệng, trời, từ phim tình cảm tiến hóa thành phim của thím Quỳnh Dao rồi.

Tam Nhi đột nhiên quay đầu nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Thiếu gia đương nhiên cũng quay lại nhìn, mắt phượng hẹp dài híp lại lộ ra hơi thở nguy hiểm.

“Thiếu gia.” Tam Nhi giật nhẹ ống tay áo hắn, áp ứng nói: “Là nô tỳ tự vấp ngã.....”

Thiếu gia chậm rãi mở miệng, ngữ điệu nhẹ nhàng, “Hả, thật không?”

Ta nghĩ a, đồng chí Tam Nhi, người không hại người người sẽ chết sao.

Ta không để ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn họ, tay chỉ vào xấp vải dưới đất nói: “A, vải.”

Hai chữ này bị ta nói phẳng lì như sân bay, nghe có chút kỳ quái không nói nên lời.

Tam Nhi cùng thiếu gia được ta nhắc nhở cuối cùng cũng nhớ lại đồ vật vô tội kia. Chỉ thấy xấp vải mềm tốt nhất đã bị ném xuống đất, bề mặt trắng như tuyết bị nhiễm mấy vết bùn loang lổ. Mà bên cạnh xấp vải vừa vấp có khối đá không lớn không nhỏ.

Ta còn nói thêm “Vải bẩn.”

Tam Nhi thu hồi ánh mắt nhìn thiếu gia lộ ra biểu tình khỏ sở, “Thiếu gia.....”

Thiếu gia trấn an nói: “Không có việc gì, ngày mai lại tới nhận xấp vải mới là được.”

Tam Nhi nghe vậy khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười, ngọt ngào nói: “Cảm ơn thiếu gia.”

Thiếu gia không hề nhìn ta, nâng Tam Nhi dậy hỏi: “Đau không?”

Tam Nhi làm ra vẻ không có việc gì, tay đẩy nhẹ, “Không đau, thiếu gia không cần lo lắng, nô tỳ có thể tự đi về.”

Trong lòng ta khe khẽ vỗ tay, đồng chí Tam Nhi từ chối nhưng lại tạo ra một cơ hội rất tốt.

Chiều theo kịch bản thì thiếu gia vì thương tiếc tiểu mỹ nhân, sẽ đi theo hộ tống nàng trở về phòng.

Nhưng thiếu gia thế mà lại nghe theo lời nàng nói: “Vây cũng tốt, nàng tự mình trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Ta sững sờ, hắn nói gì?

Đến ta còn kinh ngạc như vậy huống chi Tam Nhi. Nàng vừa nghe những lời này sắc mặt liền căng cứng, xem biểu tình của nàng còn có vẻ khó có thể tin. Cuối cùng nàng vẫn miễn cưỡng cười cười, “Vây nô tỳ về phòng trước, gặp lại thiếu gia sau.”

Thiếu gia ôn nhu cười, “Nàng cẩn thận một chút.”

Ta thật muốn tiến lên đâm vào mặt thiếu gia một đâm: Tác giả nào sáng tác ra cái nhân vật không hiểu chuyện như người vậy? Dám không làm theo kịch bản?!

Nhưng mà ta chỉ im lặng đứng nhìn Tam Nhi khập khểnh, từ từ dần dần đi xa.

Ta ngẩng đầu nhìn trời, ngờ ngác nói: “A, tối rồi, nên trở về phòng.” Nói xong cúi đầu chuẩn bị chạy lấy người.

Một đôi giày đen trắng xuất hiện trước mắt ta, nhìn lên trên chính là thân hình thon dài mặc hoa phục màu bạc cùng biểu tình có chút tà khí của thiếu gia.

Ta mê mang nhìn hắn đặt câu hỏi, “A?”

Môi mòng của thiếu gia nhếch lên, đột nhiên kẻ sát vào mặt ta: “Ta đột nhiên phát hiện, người cũng không phải là ngốc.”

Ta nghe vậy sững sốt 1 phút, sau đó hiển hậu cười cười nói: “Thiếu gia, nô tỳ không có ngốc.”

Như ta mong muốn, khuôn mặt thiếu gia lập tức phát lạnh, khóe mắt giật giật. Hắn xoay người bước đi, dường như ta còn nghe thấy hắn không ngừng tự giễu nói nhỏ, “Áo giáp, áo giáp, này quả nhiên là áo giáp.”

Ta ở phía sau hắn nhún nhún vai, trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Người này nha, quả nhiên là sinh vật kỳ quái. Ta nói thật với hắn, hắn còn cố tình không tin.

Nhưng mà.....

Ta cười cười, ôm chặt xấp vải trong tay giờ chân bước đi.

Như vậy cũng tốt, không phải sao?

Ta ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần. Hôm nay thời tiết rất tốt, sét đánh ầm ầm mưa rơi xối xả. Tiểu Hắc nằm trong lòng ta ngủ say, thỉnh thoảng vẫy vẫy chân nhỏ để khỏi bị rút gân.

Ta quên tính ngày. Ta đi ra ngoài cũng đã được nửa tháng, chắc là người trong cung cũng không còn kiên nhẫn. Thở dài, chẳng lẽ các người nghĩ phụ hoàng sẽ cho người đi tìm ta thật sao? hoặc là viết trên hoàng bảng “Ngũ công chúa của bốn quốc lạc đường, bộ dạng thanh tú, đặc biệt: Mặt cứng ngắt, ngốc ngếch.”?

Ta chỉ có thể nói: hoàng gia luôn chú trọng mặt mũi.

Ta có là Ngũ công chúa cũng không có quan trọng. Nhiều hơn một cái cũng không ăn hết lương thực trong cung, thiếu đi một cái cũng không ảnh hưởng đến khẩu vị của ai. Nếu thật sự có người lo lắng cho ta, cũng chỉ có đại biểu ca.

Gió bên ngoài thổi vào, ta càng nhớ tới cái ôm ấm áp của hắn. Tuy rằng hắn luôn tính kế ta, nhưng trong cái cảnh đói rét thiếu thốn như thế này, ta quyết định tha thứ cho hắn một ngày.

Có người mở cửa tiến vào lớn tiếng nói: “A Lam, bên ngoài mưa thật lớn a.”

Ta nhìn nàng gật gật đầu, “A. Tiểu thư, người đã trở lại.”

Oánh Lộ tiện tay ném cái ô trong tay qua một bên, phui phui bọt nước dính trên người đi tới chỗ ta, “Ta nghe nói đêm nay người còn chưa ăn cơm?”

“Vâng.” Ta ưỡ ưỡ đáp.

Oánh Lộ đưa tay sờ soạng cái đầu bóng loáng của Tiểu Hắc một hồi, “Làm sao vậy, không thoải mái?”

Ta cảm thấy có chút uất ức, “Tiểu thư, ta nói với người.”

Về mặt Oánh Lộ như là “Nói, ta báo thù cho huynh” vậy.

Ta tiếp tục rất uất ức nói: “Tối hôm nay”

“Tối hôm nay làm sao vậy?” Oánh Lộ nhú mày.

Ta liếc nàng một cái, chậm rãi nói: “Tối hôm nay không có thịt heo.”

Oánh Lộ nhất thời hóa đá, sau đó rất có phong cách A Lam “A” một tiếng.

Ta rất khổ sở, “Tối hôm nay đồ ăn không có thịt heo.” Ta ăn không ngon.

Oánh Lộ giật giật khóe miệng, “Là như vậy?”

“Là như vậy.” Ta cúi đầu nhìn Tiểu Hắc đã tỉnh lại, ừ, lúc ta nói đến thịt heo nó liền tỉnh.

“A Lam” Oánh Lộ xoa trán, “Người hắn là không thịt không vui.”

Ta càng thêm nhớ đại biểu ca, hắn luôn néo néo mặt ta, nhìn giống như sùng nịch nhưng thật ra ác liệt nói ta, “Yêu thịt.....”

..... A Duệ biểu ca, ta không phải là không có thịt ăn nên mới nhớ tới người.

“Người đi phòng bếp một chuyến.” Oánh bộc lộ tài năng lồi móng giò của Tiểu Hắc chơi đùa.

Ta giật nhẹ lỗ tai nó, “Để làm gì?”

“Nói ta buổi tối chưa ăn no, nấu nồi thịt đưa đến cho ta.”

Ta có chút cảm động “Tiểu thư.”

“Ừ?”

“Chúa phù hộ người cả đời có thịt ăn.”

..... Oánh Lộ liếc ta một cái sắc lém.

Trước khi ra khỏi cửa ta nhìn Tiểu Hắc cười cười, dùng khẩu hình miệng nói ra hai chữ, Tiểu Hắc tròn to ánh mắt vô thần, chân heo lui lui lui.

“Tiểu Hắc, ngươi làm sao vậy?” Oánh Lộ nghi hoặc hỏi.

Ta nhếch môi cười, “Có lẽ nó cũng muốn ăn..... Thịt.”

Nhìn biểu tình Tiểu Hắc hoảng sợ ta cảm thấy thể xác và tinh thần rất sảng khoái, ừ ừ, có lẽ nó từ thế giới khác xuyên qua vào con heo.

Ta cảm cây dù xinh đẹp bước chậm trong mưa. Sấm làm nhạc đệm, sét làm ánh đèn, đêm tối là sàn diễn của ta.

Văn nghệ, đây là một sân khấu kịch tự biên tự diễn rất độc đáo.

Sau đó..... sân khấu mưa của ta có thêm vai phụ xa lạ.

“Ê ê ê, nha hoàn kia, lại đây cho ta.”

Ta xoay người hướng chỗ vừa phát ra tiếng đi đến, nhìn cô gái mặt vấy tím kia, “A?”

Cô gái mặt vấy tím cầm cái ô trong tay, quần áo có chút ướt, “Mộc uyển đi như thế nào?”

Ta theo thói quen muốn suy nghĩ một chút, vừa định nói chuyện lại bị nàng không kiên nhẫn chen vào, “Ngươi là đồ ngốc hả, biết thì nói không biết thì đừng làm bộ như biết. Bỏn tiểu thư không rảnh lãng phí thời gian với ngươi.”

Ta vui tươi hơn hờ cười nói: “Tiểu thư, người rẽ trái, rẽ trái đi thẳng về phía trước rồi rẽ trái rẽ phải đi thẳng cuối cùng rẽ phải rẽ trái là đến.”

Cô gái mặt vấy tím nghe có chút ngốc ra, “Ngươi nói nhanh như vậy làm gì chứ, lặp lại lần nữa.”

Ta nghe lời hít một hơi, “Người rẽ trái, rẽ trái đi thẳng về phía trước rồi rẽ trái rẽ phải đi thẳng cuối cùng rẽ phải rẽ trái là đến.”

Miệng cô gái lặp lại, “rẽ trái rẽ phải đi thẳng.....”

“Tiểu thư.” Ta tốt bụng nhắc nhở, “Là rẽ trái, rẽ trái đi thẳng rồi rẽ trái rẽ phải đi thẳng cuối cùng rẽ phải rẽ trái.”

“Đã biết đã biết.” Cô gái mặt vấy tím xoay người bụng dù bước đi, ta nghe được tiếng lẩm bẩm cái gì trái cái gì phải.

Ta thu hồi tầm mắt thành thói đi tới phòng bếp, ai biết cái kia “rẽ trái, rẽ trái đi thẳng rồi rẽ trái rẽ phải đi thẳng cuối cùng rẽ phải rẽ trái” cuối cùng đến chỗ nào.

Ta chỉ biết thầy giáo đã từng dạy, trăm ngàn lần không nên gọi người khác là “Ê”.

Sáng sớm ba ngày sau ta thực chuyên tâm ăn chén cháo trứng bắc thảo thịt nạc, một miếng lại một miếng.

“A Lam.” Thiếu gia ở trước mặt mở miệng gọi ta.

Ta ngẩng đầu mơ màng, “A?”

Thiếu gia vân vân đôi môi mỏng xinh đẹp, “Cháo ngon không?”

..... Nề mặt hần sáng sớm đã chạy tới đây, đứng hơn 10 phút trước mặt ta chỉ vì để biết hôm nay cháo có ngon không. Ta không nói lời nào, trực tiếp múc một chén cháo đầy đưa lên trước mặt hần, “Thiếu gia, ăn.”

Thiếu gia nhếch khóe môi nhợt nhạt, ngũ quan tuấn mỹ càng thêm chói mắt.

Ta cúi đầu tiếp tục ăn cháo, ở trong mắt ta chén cháo trứng bắc thảo thịt nạc này còn đẹp hơn so với hần.

Thiếu gia lại mở miệng nói: “Mấy ngày trước, buổi tối lúc trời mưa, Lí tiểu thư bị lạc đường trong phủ. Lúc trở về ô đã bị rách hỏng, nghe nói bây giờ còn đang bệnh.”

Động tác ăn cháo của ta dừng một chút, ách, trời mưa, Lí tiểu thư.

Ta tiếp tục ăn cháo như không có chuyện gì liên quan đến ta.

“A Lam, đến trong viện của ta làm việc đi.” thanh âm trầm thấp từ tính của thiếu gia chậm rãi vang lên.

Ta nuốt vào một miếng trứng bắc thảo, “Thiếu gia, nô tỳ ở trong viện của tiểu thư.”

Thiếu gia nhíu mày, “Ngươi vốn được sắp xếp làm trong viện của ta.”

Ta thật muốn đá hần, còn không phải vì hần chê người ngốc.

“Thiếu gia, nô tỳ là người của tiểu thư.” Ta trung thành và tận tâm a.

Trên mặt thiếu gia hiện lên một chút tà cười, “Người không muốn đến?”

Ta liếm liếm thìa, “Nô tỳ thích hầu hạ tiểu thư.”

Thiếu gia mỉm cười cười, “Đạo này ta nên quản lý lại người trong phủ một chút rồi.”

Ta vẫn cảm nhận ra nguy cơ.

“Hình như có một số người nào đó ngủ tới lúc mặt trời lên ba sào mới thức dậy.” Mắt phượng của thiếu gia lóe sáng.

Ta trầm mặc.

“Hình như có một số người nào đó không làm việc.” ánh mắt thiếu gia càng sáng.

Ta tiếp tục trầm mặc.

“Lại hình như.....” Mắt phượng của thiếu gia thần nhiên quét về phía ta, “Có một số người nào đó ăn thịt còn nhiều hơn so với chủ tử.”

“..... Thiếu gia.”

“Hả?” Thiếu gia tươi cười hòa ái dễ gần, như tuyết đông tan chảy.

Ta nuốt xong ngụm cháo cuối cùng, chùi chùi miệng, rất nghiêm túc hỏi, “Đến phòng người làm việc, nô tỳ có thể làm ‘một số người nào đó’ này sao?”

Ngón tay thon dài của thiếu gia vô ý thức gõ gõ lên bàn, mắt phượng hẹp dài híp lại, ý vị thâm thường cười cười, “Đương nhiên có thể.”

Vì thế, ta cứ vậy mà chuyển đơn vị.

Ừ, ta rung đùi đắc ý một phen.

Hết thấy quả nhiên đều ngoài dự đoán của ta.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ước mơ của ta.

Nói đến thật sự là xấu hổ. Ước mơ của ta không phải là “Muốn hát liền hát, hát vang dội” như Trương Hàm Vận*, cũng không phải là “Làm giáo viên, hôm nay lẩu cá dưa chua, ngày mai cá dưa nấu lẩu” như McDull**.

*Một ca sĩ Trung Quốc

**Một trong những nhân vật hoạt hình được yêu thích ở Trung Quốc

Ước mơ của ta là lúc đói có thể ăn no, ăn no rồi lại ngủ, ngủ thẳng tự nhiên tỉnh.

Xem, ước mơ của ta rất đơn giản, cho tới bây giờ ta vẫn là một người rất dễ thỏa mãn.

Ta tỉnh lại, vẫn còn lưu luyến ôm lấy chồng chần ảm áp, mắt nửa híp lại bắt đầu muốn ngủ tiếp. Ngoài kia có người nhẹ nhàng nhưng kiên trì gõ cửa, đuổi mấy con sâu ngủ của ta chạy mất.

“A Lam, ta có thể vào không?” Có người sợ hãi hỏi.

Ta đứng dậy cúi đầu chậm chạp cài lại áo, “Ừ.”

“A Lam, chúng ta lại gặp mặt.” Người nọ đứng trước mắt ta, cực kỳ vui vẻ cười.

Ta nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, môi đỏ răng trắng, tiểu mỹ nữ a. Tiểu mỹ nữ này nhìn có chút quen mắt. Ta mù mịt hỏi: “Ngươi là?”

Tiểu mỹ nữ thẹn thùng nhìn ta nói: “Ta là Khả Nhẫn, ngươi không nhớ ta?”

Ta nghĩ, đây quả thật là cô gái động lòng người, nhưng cô gái động lòng người như vậy vì sao tới tìm ta?

Khả Nhẫn thấy ta không nói gì liền nói: “Ngày đó ở trên xe ngựa, ta ngồi bên cạnh ngươi.”

Nàng ngai ngừng một chút, ánh mắt bỗng sáng như ngọc, “A Lam, không ngờ ngươi cũng hầu hạ thiếu gia, thật tốt.”

Ta ngốc ngốc lặp lại câu, “Thật tốt.”

Ta suy nghĩ, vì sao mấy cô nương bên cạnh ta lớn lên đều xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ ta phải đi hầu hạ một con khi bằng bùn thì mới có thể làm nổi bật nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của ta?

Khả Nhẫn kéo ta đến ngồi xuống cạnh bàn, “A Lam, ngươi đã đến rồi, sau này ta đã có bạn.”

Thì ra là đến lời kéo đồng minh.

Ta gật đầu, “Thật tốt.”

Khả Nhẫn cười càng ngọt, “Về sau nếu có cái gì không biết thì cứ tìm ta, tuy rằng ta cũng không có bản lĩnh gì, nhưng sẽ tận lực giúp ngươi.”

Ta cầm tay nàng, chân thành nói: “Thật tốt.”

“A, đúng rồi, A Lam.” Khả Nhẫn nhủ đôi mày, “Trong viện đại đa số tỷ tỷ đều tốt, nhưng ngươi nhớ kỹ, trăm ngàn lần đừng đắc tội Từ Lăng tỷ tỷ, nàng.....”

Khả Nhẫn muốn nói lại thôi nhìn một cái ta, vẻ mặt có chút lo lắng. Ta không thể không bội phục, thì ra người trong Mạnh phủ này đều xuất thân từ ngành diễn xuất mà ra a. Nhưng sáng nay ta không hứng thú diễn cùng nàng.

“Khả Nhẫn, ta đói bụng.” Ta chỉ chỉ bụng mình.

Khả Nhẫn có chút thất vọng, nhưng vẫn là thân thiết dắt ta ra bên ngoài, “Ta mang ngươi đi tìm đồ ăn.”

Khả Nhẫn rất nhanh bị người gọi đi làm việc, mà ta chỉ có thể lắc lư lắc lư trở về phòng. Hôm nay là ngày đầu tiên ta đến làm việc trong viện của thiếu gia. Ta nghe Khả Nhẫn nói thiếu gia đã ra ngoài từ sớm, cũng chưa nói đề ta làm gì, chỉ phân phó người dưới đừng sai sử ta.

Nói thật ta không hiểu được trong đầu hắn là giả bộ ngọt hay là mặn.

Đi ngang qua một bụi hoa nhỏ, có cái gì đó nhảy lên, dưới ánh mặt trời phản chiếu kim quang chói mắt. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu ta chính là, ách, có người ném vàng? Một giây sau ta liền vọt tới, bởi vì ta thấy rõ ràng, đó là một con đế mèn, một con đế mèn màu vàng, một con đế mèn tuần tú màu vàng.

5 phút sau, ta dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ cẩn thận cầm lấy cánh nó, chống má suy nghĩ. Hồi lâu sau ta nhìn chăm chăm nó: “Hay là..... Ngươi, chính là trong truyền thuyếtđánh đầu thắng đỏ trong truyện cổ..... Thường thắng tướng quân?”

Anh đế vàng kim đẹp trai lúc đầu còn gãy dựa nhưng bây giờ đã phục tùng. Đương nhiên, nó vẫn không thể nào trả lời ta.

“Ngươi! Đang! Làm! Cái gì! Vậy!” Phía sau có người trầm trọng hỏi.

Ta xoay người, ngửa đầu nhìn cô gái áo xanh, “A?”

Cô gái áo xanh đoạt lấy anh đế đẹp trai, một tay chống nạnh mắng: “Nha đầu to gan lớn mật! Dám động vào Kim Suất của thiếu gia!”

Nàng nhìn nhìn Kim Suất trong lòng bàn tay cao giọng hét chói tai, “A! Ngươi làm gì Kim Suất vậy! Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia!” Nói xong liền nhéo lỗ tai ta.

Ta lắc đầu nghi hoặc hỏi: “Vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai?”

Cô gái áo xanh nghe ta nói thế cũng không tấn công nữa, cao giọng nói: “Ngươi là người mới tới? ta là Lục Bình, hừ, xem ra sau này phải để cho Từ Lăng tỷ tỷ dạy dỗ ngươi từ tể mới được.”

Ta, ta, ta, sét đánh ngang tai!

Hay là? Chẳng lẽ? Có lẽ? Khả năng? Ta xuyên qua cùng nhân vật của thím Quỳnh?!

(Từ Lăng và Lục Bình là tên hai nữ chính trong tiểu thuyết “Giấc mộng sau rèm” của Quỳnh Dao)

Dựa theo kịch bản của thím Quỳnh, lúc này ta nên khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, mắt trừng lớn, tay ôm ngực dằng dặc đau lòng, hai mắt đăm lẹ mông lung, giọng nói run run hỏi: “A, vì sao, vì sao, vì sao nàng lại là Lục Bình? Vì ~ cái~ gì!”

Ta rùng mình một cái, quyết định dựa theo kịch bản của A Lam.

Ta ngừng đầu ngo ngác nói: “Lục Bình tỷ tỷ, Kim Suất bị thương không phải do ta làm.”

“Nói xảo!” Lục Bình trừng ta một cái, “Ta dẫn người đi tìm Từ Lăng tỷ tỷ phân xử!”

Ta nhìn chăm chăm Kim Suất trong tay nàng, “Vừa rồi là chính nó nhảy vào lòng bàn tay ta. Ta ném nó, kêu một tiếng, nó lại trở về, sau đó liền lặp lại như vậy, ta lại ném, lại kêu, nó lại trở về, rất thú vị.”

Lục Bình cười nhạo, “Bằng vào người? Kim Suất ngày thường ghét nhất bị người lạ động vào.”

Ta tiếp tục chống má, thực buồn rầu, “Vừa rồi nó thật sự làm vậy, các tỷ chắc chắn chưa thấy qua bao giờ. Buồn cười cực kỳ. Ai~, thiếu gia nhìn thấy nhất định sẽ thích.”

Ánh mắt Lục Bình có chút buông lỏng, “Người..... nói là sự thật?”

“Tỷ tỷ, thật đó. Ta biết tỷ không tin ta, nhưng mà ta nói đều là sự thật.” Ngửa đầu nhìn nàng, xem đi, hãy xem ánh mắt chân thành tha thiết của ta đi.

Lục Bình nhìn ta một cái, cuối cùng nói: “Người làm mẫu cho ta xem.”

“A.” Ta nhận lấy Kim Suất, nhìn tứ chi nó cường tráng, tùy tay ném một cái.

Vài phút sau.....

Lục Bình trừng ta, “Người còn không kêu Kim Suất trở về? Cẩn thận ta nói cho thiếu gia!”

Ta vò đầu, mù mịt trả lời: “A? Kim Suất? Kim Xuất nào?”

Mặt Lục Bình từ trắng chuyển sang xanh, cuối cùng đỏ bừng, “Người.....!”

Nàng mở miệng muốn mắng ta, lại bị người xen vào.

Thiếu gia cầm một cây quạt ngọc trong tay, phong độ tiêu sái tới gần chúng ta, “Lục Bình cũng ở chỗ này? A Lam, ta có việc tìm người.”

Nói xong vô cùng tự nhiên trước mặt Lục Bình kéo tay của ta rồi đi.

Tay ta bị hấn lôi kéo, không giống mấy cô gái ngây thơ then thùng không chịu, nũng nịu kêu “Thiếu gia ~!”, cũng không giống mấy đồng trinh tiết liệt nữ lớn tiếng vẫy tay khiển trách “Thiếu gia! Thành tự trọng!”. Ta chỉ vừa gian nan đuổi kịp bước chân của hắn vừa u buồn nghĩ, chân ngắn quả nhiên là bị kịch.

Trở lại phòng, thiếu gia buông tay ra, xoay người ý tứ hàm xúc không rõ nhìn ta.

Ta nghĩ, người xem cái gì, nhìn cái gì, chẳng lẽ ta lớn lên giống Ultraman sao?..(Siêu nhân)

Thiếu gia đột nhiên nghiêng mặt tới, tay mở ra cái quạt ngọc tinh xảo che môi lại.

Làm nha hoàn của hắn ta thấy ta có trách nhiệm hỏi, “Thiếu gia, người tìm nô tỳ có việc sao?”

Mắt phượng hẹp dài của thiếu gia lóe lóe, sau đó tiếng cười trầm thấp tràn ra, mà càng cười càng thoải mái, cuối cùng ngay cả con ngươi đen như mực kia cũng nhiễm ý cười.

Ta không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn hắn, đầu óc người có vấn đề hả.

“A Lam” Thanh âm từ tính mê người, “Người xác định người không phải là giả ngốc?”

Ta có chút bất đắc dĩ, một lần nữa sửa lại cho đúng, “Thiếu gia, nô tỳ không ngốc.”

“Không ngốc, ha ha, hay cho một cái không ngốc.” Hắn cầm quạt ngọc gõ nhẹ lên trán ta, môi mỏng hồng nhuận vẽ lên một độ cong đẹp đẽ, “Hôm nay ta mới biết, thì ra ngốc từ cũng có thể đùa giỡn người khác.”

Ta lui từng bước, thanh âm có chút bất mãn, “Thiếu gia, nô tỳ biết tức giận.”

Quốc gia nào quy định ngốc từ không thể đùa giỡn người khác, không thể tức giận? Ta tức giận, hậu quả không thể tưởng tượng được đâu a.

Thiếu gia nghe vậy mắt phượng híp lại, “A, giận sao?” Hắn lại kéo tay ta qua, nhẹ nhàng vuốt ve, “Được được được, người không giận, người so với người nào cũng không giận, như vậy được chưa?”

“Thiếu gia.” Ta nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của hắn, “Người đang làm gì?”

Thiếu gia tự nhiên nói: “Đùa giỡn người.”

“..... A.”

Động tác thiếu gia dừng một chút, sau đó càng thêm sung sướng nở nụ cười, hai má xinh đẹp nhìn rất ngon miệng, ngon miệng đến mức ta muốn để Tiểu Hắc nhảy lên cắn một phát.

“A Lam” Tay hắn sạch sẽ vuốt vuốt mặt ta, cười nói: “Người cũng thật thú vị.”

Ta trầm mặc không nói, thật muốn nói cho hắn: Thiếu gia, người cũng thật thú vị kinh người.

Buổi sáng ngày hôm sau, ta vừa mở mắt liền thấy có người chống cằm ngồi ở bên giường. Ta dụi dụi mắt, thở dài, mới sáng đã phải đối diện với khuôn mặt động lòng người của bé Khả, thật là khiến người ta bị thương.

“Khả Nhẫn.....?” Ta mơ màng kêu lên.

Khả Nhẫn trừng mắt nhìn, nhăn cái mũi đáng yêu nói: “A Lam, cuối cùng người cũng tỉnh.”

Ta đang cân nhắc cái từ “cuối cùng” kia có ý gì, Khả Nhẫn đã mở miệng: “A Lam, người nhanh nhanh đứng lên, thiếu gia đang chờ người.”

Ta có chút sững sờ, “A?”

Chờ ai? Chờ ta?

Khả Nhẫn lấy quần áo ở một bên đưa cho ta, “Thiếu gia đang chờ người lại giúp hắn thay quần áo.”

Cái này thật là kỳ quái, “Thiếu gia còn chưa xuống giường?”

Ánh mắt Khả Nhẫn đánh giá ta, cuối cùng thử hỏi: “A Lam, người cùng thiếu gia quan hệ..... rất tốt?”

Ta liếc liếc nàng, từ từ mặc quần áo vào, “Thiếu gia nói ta là gốc tử.”

Khả Nhẫn nghe vậy mắt sáng rực lên, nhiệt tình giúp ta chỉnh lại vạt áo, “Vậy người nhanh đi đi, sáng nay thiếu gia nói khi nào người thức dậy thì lúc đó hắn mới rời giường. Tính tình thiếu gia thật sự cũng trẻ con quá, chắc là muốn thử xem cảm giác ngủ đến tận trưa là như thế nào.”

Ta giật giật khoe miệng, thiếu gia, tính trẻ con? Theo ta thì không khí trong não hắn quá ít, không đủ cung cấp nên não bị đờ ròi.

Lúc ta đẩy cửa đi vào, thiếu gia còn nằm vùi trong chăn, chỉ nặng nề hỏi một tiếng, “A Lam phải không?”

Ta đi đến trước giường cứng nhắc nói: “Thiếu gia, nô tỳ đã đến.”

Thiếu gia “ừ” một tiếng, sau đó ngón tay thon dài xóc tấm chăn gấm màu xanh lam qua một bên, vũng vàng đứng thẳng trước mặt ta, mắt phượng mang theo sương mù, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Giúp ta thay quần áo.”

Lúc ta đi lấy quần áo đột nhiên nổi giận. Người ta là mỹ nam, lúc rời giường trần ngập vẻ đẹp mơ màng mỏng lung cùng dụ hoặc, còn bộ dạng của ta lại rối bù mất thẩm mỹ.....Đập bàn! Người với người sao lại có thể khác nhau lớn như vậy!

Ta lại một lần nữa cảm thán chiều cao của mình. Dáng người ngũ đoản này của ta dù có đứng thẳng cũng chỉ tới ngực của thiếu gia. Trên người thiếu gia có hương từng thoang thoảng, ngửi qua cũng tạm có thể chấp nhận. (Ngũ đoản: chân ngắn, tay ngắn, đầu ngắn, mặt ngắn, thân ngắn)

Ta đang cố gắng kiềm mũi chân giúp hắn mặc quần áo. Tầm nhìn trước mắt lại đột nhiên tối sầm lại, sau đó một luồng hơi thở ấm áp phả bên tai.

Thiếu gia cúi xuống bên tai ta nhỏ giọng trêu đùa, có chút ác liệt nói: “Mỗi ngày đều ngủ thẳng căng như vậy, người là heo sao?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngón tay bệnh chỉ vào thiếu gia: Đập bàn! Người mới là heo! Cả nhà người đều là heo!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lời nói của thiếu gia mang theo mờ ám khiến ai nghe thấy cũng đều không nhận được đồ mặt tía tai, nhưng ban đầu ta đã nói thế nào ? Ta nói tính tình của ta rất đậm, không thích so đo với người khác.

..... Cũng không phải giống vậy.

Động tác của ta vẫn nhẹ nhàng giúp thiếu gia cài lại nút thắt trên cổ áo, không nhìn về mặt tươi cười tuấn mỹ mang theo trêu chọc của hấn, chậm rãi nói: “Thiếu gia.”

Thiếu gia hơi hơi nhú mày, “Hả?”

Ta tiếp tục chậm chạp, “A Lam là nha hoàn của thiếu gia.”

Thiếu gia thấy thú vị, “Ừ.”

Ta đại ra nói rõ, “A Lam không phải heo.”

“A?” ngón tay thon dài của thiếu gia sờ sờ cằm, “Nhưng mà..... Thiếu gia ta vẫn cảm thấy người là heo.”

..... Người mới là heo, người là con heo đa tài đa nghệ trong câu “Lời nam nhân mà tin được, heo nái cũng biết trèo cây” kia á.

“Thiếu gia.”

“Hả?”

“A Lam là nha hoàn của thiếu gia.”

“Ừ.”

“A Lam không phải heo.”

Thiếu gia, “.....”

Ta không xoắn không sợ vòng vèo, ta cái gì cũng thiếu, nhưng kiên nhẫn thì không.

Trong phòng, ta cùng thiếu gia mắt ngọc mắt nhìn mắt phượng, cánh cửa không yên kia lại vang lên. “Thiếu gia, đã tỉnh rồi?”

Chắc chắn, giọng nói thanh thúy dễ nghe như vậy, không phải đồng chí Tam Nhi thì là ai.

Thiếu gia rất đại gia ngồi xuống bàn bên cạnh, ta rất nô tỳ đi vắt cho hấn một cái khăn ướt.

“Vào đi.” Hấn nhả nhận rửa mặt lau tay, động tác tao nhã mê người.

Ta thật muốn học theo Garfield* đuổi móng vuốt cào tường, mẹ hấn, thiếu gia ngay cả rửa mặt cũng đi theo con đường thần tượng!

*Con mèo hoạt hình trong phim Garfield gets a life.

Tam Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tầm mắt dừng lại trên người ta vài giây ngay lập tức dời đi, hai tay nàng cầm một cái khay tiến đến gần thiếu gia, lộ ra vẻ đáng yêu nói: “Thiếu gia, buổi sáng tốt lành.”

Mặt ta không chút thay đổi, bây giờ rõ ràng phải là buổi trưa tốt lành mới đúng.

Thiếu gia ngược lại rất hưởng thụ, đôi mắt phượng hiện lên ý cười, “Tam Nhi sáng sớm lại đây có chuyện gì?”

Ta cảm thấy dạ dày mình co rút. Sáng sớm, hấn nói sáng sớm.

Tam Nhi mỉm cười ngọt ngào, mang cái khay cầm trong tay để lên bàn, “Sáng nay tiểu thư cố ý làm bánh phù dung mà thiếu gia thích ăn, nô tỳ thừa dịp còn nóng đưa tới.”

Thiếu gia cong lên đôi môi mỏng, “Rất đúng lúc, sáng nay ta còn chưa dùng bữa.”

Tam Nhi cười khẽ chớp chớp mắt to nói: “Thiếu gia ném thử xem hương vị thế nào.”

Ta nhìn nhìn bánh phù dung trên bàn lại nhìn nhìn hai người bọn họ, trong lòng nghĩ, buổi tối hai người các người cứ làm chút đồ ngọt mang lại đây, cùng

với sự ngọt ngào phát ngáy của hai người liền như vậy liền đi ra toàn bộ.

Thiếu gia súc súc miệng, vừa chuẩn bị cầm khối điểm tâm lên thì bị người khác chen vào.

“Thiếu gia.” Cạnh cửa xuất hiện một cô gái áo tím nhẹ nhàng kêu lên.

Thiếu gia lập tức quên ngay động tác ban đầu, nhìn nàng cười, “Tử Lăng? Không phải trong người nàng không thoải mái sao, sao bây giờ lại đến đây?.”

Ta đánh giá Tử Lăng yếu đuối đứng ở chỗ kia, cũng không bỏ qua ánh mắt chột lóe tinh quang của nàng khi nhìn thấy Tam Nhi.

Tử Lăng chân thành đi tới, lần vấy tím hơi hơi lay động, “Làm thiếu gia lo lắng, chính là sáng nay thức dậy đầu óc có chút choáng váng thôi. Nô tỳ biết buổi sáng thiếu gia có thói quen ăn bánh trúc điệp do nô tỳ làm, nên vội vàng đứng lên làm.”

Nàng liếc mắt nhìn bánh phù dung còn nguyên trên bàn, nhẹ nhàng cười nói nói: “Hy vọng còn kịp.”

Mặt Tam Nhi từ lúc Tử Lăng tiến vào đến giờ lạnh đi không ít, nghe nói thế mày liễu khẽ nhui, rõ ràng là không vui.

Ta ngửi thấy mùi ngon. Nha đầu Tam Nhi kia được đó, biết lộ ra vẻ buồn bực để tranh thủ đồng tình của người khác. Nét mặt Tử Lăng rõ ràng là đắc ý, quá mức trắng trợn, Tam Nhi bây giờ là khách, nàng nên nhường nhịn, nhưng nàng chỉ lo ra oai phủ đầu.

Ta lại nhìn nhìn thiếu gia, khỏe miệng hân vẫn cười cười đáng vẻ nhàn nhã thông dong, ta nghĩ nam nhân này thật sự là một chủ nhân lắm tai tiếng thị phi a.

Kia hai cái, một đôi mắt đẹp dịu dàng xấu hổ, một đôi con ngươi đen láy chờ mong, mà thiếu gia đang bị nhìn chăm chăm lại đột nhiên nghiêng khuôn mặt tuần tú dịu dàng dị thường hỏi ta, “A Lam, sáng nay ngươi muốn ăn của người nào?”

Bốn ánh mắt lạnh lùng lập tức liền quét qua mặt ta. Ta đã là nha hoàn còn phải làm bia đỡ đạn, thật chẳng dễ dàng chút nào.

Ta vừa định mở miệng thì giọng nói của Oánh Lộ liền vang lên, thân ảnh cũng lập tức xuất hiện ở trong phòng. Nàng kích động cầm lấy tay ta kéo chạy ra ngoài, “Ca ca! Cho muội mượn A Lam một chút!”

Thiếu gia trầm thấp cười, “Vậy muội nhớ trả lại cho ta a.”

“Được!” Oánh Lộ vui vẻ trả lời.

Ách, chẳng lẽ đây chính là “Có vay có trả, mượn lại không khó” mà người ta vẫn thường nói?

Oánh Lộ kích động kéo ta đến phòng Tiểu Hắc. Tiểu Hắc vốn đang nằm vùi trong đệm chăn hương vị ngọt ngào ngủ say. Vậy mà Oánh Lộ cũng không thèm để ý tay ngọc liền vươn ra đem nó ném vào trong lòng ta. Nàng nhìn ta nhẹ răng cười, “A Lam, đi!” Nói xong không đợi ta trả lời liền xoay người tao nhã rời đi.

Tay ta nhéo nhéo cái mũi của Tiểu Hắc Trư, “Đi đâu hả? Để làm gì?”

Tiểu Hắc chớp chớp đôi mắt đen mông lung, có chút tủi thân, giống như đang nói: Đi đâu? Ngươi hỏi ta, ta làm sao biết được a!

Ta vui vẻ nhéo lỗ tai nó sung sướng đi về phía trước, mặc kệ nàng muốn đi đâu, lời nói của chủ tử là thánh chỉ, ta phải phục tùng tuyệt đối vô điều kiện.

Đại khái một khắc chung, tương đương khoảng 15 phút nếu tính theo thời gian ở hiện đại, ta ôm Tiểu Hắc ngồi trên ghế đá nhỏ, một giây đầu nhìn hoa cỏ quý giá không xa đáng trước, giây sau đó nhìn cái chậu gỗ nhỏ dưới chân, sùng sốt.

Ta xem xét không biết nên nói thế nào mới thật ngốc, vì thế thật mê mang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của Oánh Lộ, “Ách..... Tiểu thư?”

Oánh Lộ xăn xăn vạt áo để lộ ra cánh tay trắng nõn, thái độ không hề khó chịu, “Hả? sao vậy?”

“Cái kia, tiểu thư đây là muốn làm gì?” Ta thật sự rất mê mang rất mê mang nói.

Oánh Lộ trả lời như đúng rồi, “Tắm rửa.”

“..... Ai tắm rửa?”

“Đương nhiên là nó.” Oánh Lộ chỉ chỉ Tiểu Hắc trong lòng ta, “Không phải nó chẳng lẽ là ngươi.”

Ta u buồn nhìn nàng, “Tiểu thư làm ta sợ muốn chết, ta tưởng ngươi.....”

Oánh Lộ nghe vậy nuốt nước miếng, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng, quát lớn, “Nha đầu hỗn láo, còn không mau đem Tiểu Hắc bỏ xuống!”

Ta chậm chạp vuốt vuốt Tiểu Hắc một cái lại cẩn thận giờ nó lên nhìn nhìn, nghiêng đầu thật nghiêm túc nói: “Tiểu thư.”

“Hả?” Oánh Lộ đang pha nước.

“Ta có thể hỏi một vấn đề được không?” Ta nói thật.

Oánh Lộ phát phát tay tạo ra bong bóng “Vấn đề gì?”

“Ách,” Ta suy nghĩ, “Đem heo tắm rửa trong vườn hoa xinh đẹp như vậy sẽ làm cho heo trở nên đẹp hơn sao?”

Oánh Lộ giật giật khoe miệng vài cái.

“Hay là.....” Ta lại đưa ra suy đoán, “Sẽ làm cho nó tươi cười xinh đẹp giống như hoa?”

Về mặt Oánh đang rưng rờ liền cứng ngắc, bắt đầu dùng tay che mặt, “Trời ơi ta tạo nghiệt hay sao lại quen biết một kẻ dở hơi như ngươi chứ.”

Ta bóp cổ Tiểu Hắc, khi thể đem nó ấn vào trong nước làm nó không phản kháng kịp, không thèm nhìn nó đang kịch liệt giãy dụa không thích hợp với bốn chân ngắn ngủn của nó tí nào, kết hợp với tiếng heo kêu thảm thiết, “A?”

“Không có gì, ta rất vui về khi làm chuyện này giữa ban ngày ban mặt.” Oánh Lộ nhanh chóng thay đổi vẻ mặt tươi cười, hưng phấn bùng bùng tắm cho Tiểu Hắc.

Ta trừng mắt nhìn Tiểu Hắc một cái, nhận thấy được nó giãy dụa yếu đi rất nhiều.

Hắc tử, nàng nói ngươi giữa ban ngày ban mặt coi trộm tắm rửa. Ngươi đừng nói, ngươi cái gì cũng đừng nói, ngươi thật sự không có lựa chọn, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo thôi. Thờ dài, ai bảo nàng là chủ nhân, ta là hạ nhân, vậy thì sao, đừng có vậy chân, thật sự là mắt mắt muốn chết.

Cuối cùng Tiểu Hắc vẫn phối hợp tắm rửa xong, nó bốn chân đứng thẳng, đầu heo ngẩng cao, dùng sức vẩy đi mấy giọt nước còn đọng lại trên người, dưới ánh nắng vàng có một vẻ đẹp khác lạ. Trong lòng ta phát nhạc, Tiểu Hắc này rõ ràng là nhái sói hoang a, động tác của nó ngày thơ đáng yêu, còn sói hoang thì phóng khoáng oai vệ. Tóm lại một câu, hàng nhái thật sự là không đâu không có.

“A Lam.” Oánh Lộ đột nhiên kêu ta.

Ta nhìn nàng, nàng đang cầm một cái khăn sạch sẽ bao lấy Tiểu Hắc, động tác nhẹ nhàng chà lau. Ta chớp chớp mắt, “Tiểu thư?”

Bộ dạng Oánh Lộ muốn nói lại thôi, sau đó một tay chỉ vào bồn hoa xinh đẹp bên cạnh hỏi ta, “Cái đó, cái đó có đẹp không?”

Ta nhìn nhìn mấy bông hoa không biết tên kia, ngờ ngác nói: “A? Không phải đều như nhau sao?”

Ánh mắt Oánh Lộ lập tức sáng bừng lên, “Ý ngươi là mấy bông hoa này thật bình thường? Không có gì khác lạ? Cùng mấy bông hoa đuôi chó ven đường kia giống nhau phải không?”

Ta mặc, ta ngầm hiểu mấy câu nàng nói kia ý là “Mấy bông hoa đó không đẹp chút nào”. Ta phui phui bọt nước dính trên tay, vô tình lướt qua mấy bông hoa xinh đẹp kia, chỉ vào một gốc cây cỏ bình thường nói: “Tiểu thư, ta thích cái này.”

Cỏ rất tốt a, cỏ dại càng tốt, gió xuân thổi không sinh, lửa thiêu không hết, sức sống rất dồi dào ngoan cường, giẫm cũng giẫm không chết.

Ta nhúc nhủ, ách, vân vân, hình như có chút không thích hợp, nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào, ta nghĩ, ta còn muốn, ta tiếp tục nghĩ!

“A Lam,” Oánh Lộ không thể chờ được, ánh mắt xanh thẳm, rất dọa người nói. Nàng cầm chặt cổ tay ta nói: “A Lam, A Lam tốt, ta biết ngươi mới thật sự là người biết thưởng thức, ta biết ta biết mà!”

Ta lập tức mơ màng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao ta lại trở thành người biết thưởng thức?

Chỉ thấy Oánh Lộ vung tay ném Tiểu Hắc vào trong lòng ta, giống như gió chạy đến bên cạnh chậu cỏ dại ta vừa mới chỉ kia, ôm nó rồi quay trở lại. Ánh mắt nàng tỏa sáng “A Lam, ta nói cho ngươi một bí mật, thật ra cái này là là ta trồng.”

Ta nhìn nhìn gốc cỏ dại thiếu dinh dưỡng kia, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra. Hóa ra ta trong lúc vô tình đã vượt trũng cái mộng yêu kiều của nàng.....

“Nhưng mà A Lam, ta vẫn có chút không hiểu.” Oánh Lộ nuốt nuốt nước miếng, “Cái cây này của ta vốn cùng giống với chậu hoa màu tím kia, nhưng vì sao ta càng chăm sóc, nó lại càng thành như vậy?”

Ta nhìn chậu hoa màu tím mà nàng nói kia rồi nhìn lại chậu cỏ dại nàng cầm trong tay, đột nhiên sâu sắc cảm nhận được “Ta cùng hoàng tử” “Bản cover thực vật”. Tốt囍, thật sự tốt囍.....(Bản cover: phiên bản)

Ta vươn tay ngắt một cành lá ó vàng, “Tiểu thư, bao lâu thì người tưới nước cho nó một lần?”

Oánh Lộ “A” một tiếng, tùy tay cầm lấy nước ấm bên cạnh tưới xuống.

=.= Ta xoa xoa tay..... Cái cây này vẫn sống được đến bây giờ thật sự là kỳ tích. Ta cố gắng khắc chế khoe miệng giật giật này giờ của mình, cố dùng ngữ điệu bình thản nói: “Tiểu thư.”

“A?” Oánh Lộ thật vô tội.

“Bình thường người cũng dùng nước nóng tưới cho nó?”

“Không, bình thường đều là nước lạnh, hôm nay cũng không phải nước nóng, chỉ âm ẩm thôi mà.”

Ta X, cây cỏ này không phải Tiểu Hắc, nó không cần dùng nước ấm tắm rửa! Ta thật ôn hòa nói: “Tiểu thư, ta có thể nói cho người lý do vì sao nó không ra hoa được.”

Bộ dạng Oánh Lộ chăm chú học hỏi nhìn ta chăm chăm.

“Đầu tiên, nó thiếu nước.” Ta ngắt lấy một phiến lá khô héo vì thiếu nước của nó nói: “Tiểu thư không chăm sóc nó lúc nó cần người.”

Oánh Lộ ánh mắt đảo loạn, “Khụ khụ, người có biết, bồn tiểu thư bề bộn nhiều việc a, đúng, cực kì bận.”

Ta không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Thứ hai, tiểu thư, nó quá dư nước.”

“A? Có nghĩa là sao?” Oánh Lộ trừng đôi mắt đẹp.

Ta chỉ chỉ cành lá bị xối ngập nước kia, “Tiểu thư cũng biết, người tưới một lúc nhiều quá, nó ngược lại không hấp thụ được. Giống như hôm nay ta ăn cơm, ăn vừa đủ ta cảm thấy thực thỏa mãn, nhiều quá bụng sẽ căng trướng, muốn nôn.”

Oánh Lộ bắt đầu suy nghĩ, mặt mày nhăn lại, “Ừm, nghe cũng đúng.”

“Thứ ba.....” Ta chỉ vào nước ấm nói: “Người không biết nó muốn gì lại cho loạn lên, lại cho rất nhiều, người đây là bắt buộc nó, nó không hấp thụ được, chỉ có thể chào thua.”

Oánh Lộ lúc này áy náy không thôi, hốc mắt hơi hơi đỏ, “A Lam, chậu hoa này là tiểu thúc tặng cho ta, ta cũng muốn chăm sóc thật tốt. Người xem, chậu của Liễu Như Như chăm sóc nở đẹp như vậy, của ta lại thành cỏ dại. Ta không dám nói cho người khác đây là hoa ta trồng, đành phải để qua một bên, chỉ chậu khác nói là của ta. A Lam, ta thích nó, ta thực thích nó, nhưng vì sao nó không thích ta, nó chỉ thích Liễu Như Như, cũng giống như bọn họ.”

Ta nhìn nàng ngốc ngốc cười cười, ý vị thâm trường nói: “Tiểu thư, người làm sao biết nó không thích người? Theo như ta nghĩ, nó rất thích người, thích người nhiều hơn so với thích bất kì ai.”

Hàng lông mi ướt nhẹp nước mắt của Oánh Lộ run rẩy, “Vì sao lại nói như vậy?”

Ta chậm rì rì mở miệng: “Bởi vì..... Nó bị người tra tấn đến tận bây giờ cũng chưa chết, đó chính là chứng cứ.”

Oánh Lộ sùng sốt một chút, lập tức nín khóc mà cười, “Đồ ngốc nhà người, nha đầu hỗn láo, dám chọc ta, xem ta chỉnh người như thế nào!”

Ta cười khò, chưa kịp mở miệng đã bị người chen vào.

“Tiểu thư cũng ở đây, thực khéo.” Thân ảnh Tam Nhi xuất hiện trong tầm mắt chúng ta, bên cạnh còn có Liễu Như Như lãnh diễm mê người.

Sắc mặt Oánh Lộ trầm xuống, “Như thế nào, ta ở đâu còn cần người quản?”

Bộ dạng Tam Nhi phục tùng cười, “Tiểu thư sao lại nói vậy, nô tỳ chỉ là chào hỏi một chút mà thôi. A, trong tay tiểu thư là cái gì? Cỏ dại? Sao lại xấu xí như vậy?”

Ta nghĩ a, nghe người nói còn tưởng người từng thấy qua loại cỏ dại mọc giống như hoa như ngọc vậy. Sắc mặt Oánh Lộ thoáng chốc lạnh xuống, nhưng nhìn Liễu Như Như thờ ơ lạnh nhạt đứng bên cạnh Tam Nhi biểu tình vô tội lại không thể mở miệng, hai tai từ từ đỏ lên.

Trong lòng ta cười nhạo một tiếng, không khách khí chỉ chậu hoa tím lại chỉ vào Liễu Như Như hỏi: “Cái kia, màu tím, là người trồng?”

Mất hạnh của Liễu Như Như híp lại, vẻ mặt nhìn không ra là vui hay là giận, mà Tam Nhi đứng bên mắt trừng to nổi giận nói: “Người lấy thân phận gì mà dám nói chuyện như vậy với tiểu thư nhà ta?”

Ta đại ra nhìn các nàng, tay lại chỉ chính mình, “Ta? Ta là nha hoàn của tiểu thư.”

“Một nha hoàn mà cũng dám chỉ tay vào tiểu thư của người khác, thật vô lễ! Ngày thường không có ai dạy người cấp bậc lễ nghĩa sao!” Tam Nhi lên giọng lớn tiếng dạy bảo.

Ta thần nhiên liếc Liễu Như Như một cái, làm như vô tình hỏi: “Vậy Tam Nhi tỳ tỳ là thân phận gì?”

“Ta đương nhiên là nha hoàn của tiểu thư nhà ta ” Tam Nhi lớn tiếng khẳng định.

Ta nhẹ nhàng vuốt ve lưng Tiểu Hắc, cố ý chậm rãi kéo dài nói: “A, thì ra Tam Nhi tỳ tỳ cũng chỉ là một..... Nha, hoàn.”

Chỉ là một nha hoàn của biểu tiểu thư mà cũng dám khua tay múa chân lên tiếng châm chọc Oánh Lộ?!

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Từ lâu ta đã biết nói chuyện là một nghệ thuật, mà nói chuyện châm chọc người khác lại là một nghệ thuật rất cao thâm.

Có người mở miệng ra là văng đầy lời lẽ hùng hổ thô tục, cuối cùng đối phương chỉ coi như người đang nói chuyện với không khí, trong lòng thầm mắng: Thô tục, quá thô tục.

Có người tươi cười quyến rũ mặt không đôi sắc nhưng giấu kim trong chữ, dấu dao trong lời nói. Làm sắc mặt người nghe xanh đỏ lục tím thay đổi liên tục, nhưng bởi vì khuôn mặt đối phương dịu dàng hòa ái tươi cười thân thiết nên bọn họ không thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng. "Kê cảm ăn hoàng liên, có khổ nói không được", chính là loại này.

Trên đây, là lúc nhắc nhở chúng ta nói chuyện phải có nghệ thuật, mà riêng ta cảm thấy, nói chuyện không phải chỉ cần có nghệ thuật, mà còn phải có thông minh nữa. Khụ khụ, ví dụ như, nếu người thật sự thật thật sự phải tổn hại người khác một chút, thì giây tiếp theo phải làm cho họ cảm thấy, mình đang bị ảo giác sao?

Được rồi, ta thừa nhận lúc này ta có tí xiu hư hỏng.

Ta nhìn sắc mặt cứng đờ của Tam Nhi, môi giật giật nhưng nói không ra tiếng, nàng có chút xấu hổ nhìn về phía Liễu Như Như. Nhưng Liễu Như Như chỉ lạnh lùng nhìn ta, trong mắt xẹt qua kinh ngạc cùng nghi ngờ.

"A...A...Lam" Oánh Lộ lấp bấp đã mở miệng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, "Người... người..."

"Tiểu thư!" Ta nhú mày nhìn nàng, rất nghiêm túc trình trọng nói, "Người đừng sợ, mẹ ta đã từng nói, ai cho mình ăn thịt thì mình chính là người của người đó, ta sẽ bảo vệ người!"

..... Không khí thoáng chốc im lặng không tiếng động.

"Phụt!" Oánh Lộ bịt miệng, ánh mắt tràn đầy ý cười, nàng nhịn không được lại cười ra tiếng, "Ha ha ha, ý của người là, ta cho người ăn thịt, sau đó người là người của ta?"

Ta trả lời như đúng rồi, "Đương nhiên."

Ta tiếp tục nhìn Tam Nhi cùng Liễu Như Như đầy địch ý, cả người tan mát ra hơi thở "Các người dám ăn hiếp đồng loại của ta". Sau đó, sau đó, không ngoài dự đoán của ta, thái độ của Tam Nhi từ lưng tưng xấu hổ chậm rãi chuyển thành khinh thường cùng khinh bỉ, mà Liễu Như Như cũng khôi phục tư thái băng sơn mỹ nhân của mình, càng khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

"Tam Nhi," Cuối cùng Liễu Như Như đã mở miệng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng dễ nghe, "Đi thôi."

Dứt lời lưu loát xoay người, gấu váy uốn lên một độ cong xinh đẹp. Tam Nhi không nhìn chúng ta nữa, lên tiếng trả lời "Vâng" rồi chuẩn bị rời đi.

Lúc này Oánh Lộ chậm rãi nói: "Khoan đã."

Nàng cố ý đè thấp giọng nói mang theo vài phần áp bức cùng uy nghiêm. Thân hình Tam Nhi khựng lại. Oánh Lộ chậm rãi thông thả đi đến phía sau nàng. Vốn khuôn mặt nàng không có biểu tình gì đột nhiên cười xòa một cái, nói thật, nụ cười này so với lúc không cười còn khiến người ta run run hoảng hốt hơn nhiều. Nàng dịu dàng hòa ái dễ gần nhìn Tam Nhi nói: "Người họ gì?"

Ánh mắt Tam Nhi rất nhanh đảo một cái, "Mạnh."

Tôi tớ của Mạnh gia, nếu đã vào phủ thì toàn bộ phải lấy họ Mạnh.

Oánh Lộ khen thưởng nói: "Tam Nhi, không sai, còn nhớ rõ mình họ Mạnh chứ không phải họ Liễu. Không có việc gì, người đi đi."

Ta nhìn thấy lưng Liễu Như Như trong nháy mắt thẳng tắp, cao ngạo mà cứng cỏi.

Sắc mặt Tam Nhi sớm đã xanh lét, nghe vậy gật gật đầu, "Tiểu thư nói phải." Nói xong bước chân liền vội vàng, theo sau lưng tiểu thư nhà nàng chậm rãi

biến mất.

Ta chuyển tầm mắt, nhìn Oánh Lộ cảm thán:“Oa, tiểu thư, thật là lợi hại a.”

Oánh Lộ trở về bên cạnh ta nhẹ nhàng đề lấy bả vai ta, bình tĩnh nhìn ta nói:“A Lam, ta họ Mạnh, đúng không?”

Ta thân nhiên cười cười,“Vâng, tiểu thư họ Mạnh.”

Mạnh Oánh Lộ họ Mạnh, là Mạnh tiểu thư, là Mạnh gia thiên kim độc nhất vô nhị.

Oánh Lộ khẽ cong lên cánh môi căng tròn, khuôn mặt đáng yêu ngang ngạnh thất thường trước kia bây giờ còn có thêm vẻ kiên định mơ hồ.

“Ta là Mạnh Oánh Lộ, ta mới chính là tiểu thư trong phủ.” Nàng nói từng chữ từng chữ.

Ta đem “Cỏ dại” đang cầm trong tay đưa cho nàng, thân nhiên nói:“Tiểu thư, sau này người nên chăm sóc nó thật tốt, nhớ rõ đừng cho nhiều nước quá, nhưng cũng đừng cho ít quá.”

Oánh Lộ nhận lấy rồi vuốt vuốt đám cành lá khô vàng của nó im lặng một lúc rồi ngẩng đầu nhìn ta cười sáng lạn,“Ta biết rồi.”

Ta nghĩ, cuối cùng Oánh Lộ đã thật sự hiểu được, không cần thấy ưu điểm của người khác mà tự hạ thấp bản thân, không cần lấy lợi thế của mình mà miệt thị người khác.

Lúc Oánh Lộ thả ta về cũng đã gần tới giờ cơm trưa. Mấy con sâu nhỏ trong bụng ta không ngừng rục rịch kháng nghị. Chúng nó chưa ăn sáng, tâm tình chúng nó bây giờ rất khó chịu, chúng nó muốn ăn gà Cung Bảo, ngư hương nhục tì, thịt băm, ma bà đậu hủ, cá hấp, khoai tây sơi chua cay.....

Ừ, tốt nhất ăn xong còn có salad hoa quả.

Ta tức thì chìm vào ảo tưởng của chính mình, nhàn rã thành thoi đi về Lăng Vân các của thiếu gia. Trên đường, lúc đi ngang qua con đường nhỏ sau núi già, ngoài ý muốn nghe được mấy tiếng động.....

“Ừm..... Thiếu gia..... Không cần.....” Rất H, rất bạo lực.

“Thiếu gia..... Đợi chút.....” Thật H, thật bạo lực.....

Ta khó có được tâm tình kích động một hồi, kiễng mũi chân xoay một góc 180 độ di chuyển tới nơi phát ra tiếng động kia, vịn lên núi già, cẩn thận nhô đầu ra nhìn lên .

Chỉ thấy phía trước cách khoảng mười thước, một vị công tử tuấn mỹ trẻ tuổi mặc cẩm bào màu xanh đem một cô gái yêu kiều động lòng người nửa đặt lên núi già, môi mòng in lên môi hồng đỏ mọng đầy dứa chà đạp, hai tay cũng không yên, ở trước ngực cô gái nhẹ nhàng lại gấp gấp dao động.....

Ta bưng kín cái mũi của mình, trời ạ, thói đời lợi hại, lòng người khác xưa a! Thiếu gia thế nhưng, thế nhưng, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt đem Khả Nhẫn tiêu mỹ nhân nhiệt tình như vậy, không thêm đề ý đến “Tiềm quy tắc”. Này thật sự là, thật sự là, thật sự là, mẹ nó mẹ nó mẹ nó quá! quá!

Quá sung sướng rồi. [mặt không chút thay đổi.....]

Ta nhìn không chớp mắt tình hình chiến đấu bên kia, chỉ thấy thiếu gia thành thạo trên chộc đốt lửa trên người Khả Nhẫn, một bên khuôn mặt tuấn mỹ quay về phía ta ân ân lộ ra chút tà mị, mà sắc mặt mê người của Khả Nhẫn như bị ánh nắng chiếu Gay gắt còn nửa híp lại đôi mắt ngấn nước, tay nhỏ bé chống đỡ trong ngực thiếu gia, ngượng ngùng nói:“Thiếu gia, không cần.....”

Phản ứng của thiếu gia là một tay xé mở quần áo của nàng, lộ ra bờ vai trắng như tuyết. Hắn vuron đầu lưỡi tà ác liếm liếm da thịt của nàng, trầm thấp dụ hoặc hỏi:“Không cần? Thật sự không cần sao?”

Khả Nhẫn mềm giọng hờn dỗi:“Thiếu gia ~ không cần ~”

Ta kim lòng không được run run, càng bịt kín cái mũi. Hôm nay xem ra ta được mở mang kiến thức, thì ra con người biến thành dã thú thật sự chỉ trong nháy mắt. Thì ra ý nghĩa thật sự của câu “Muốn còn xấu hổ” chính là người rõ ràng nói là “Không cần”, nhưng khắp người đều phát ra tín hiệu “Ta muốn”.....

“Ừm~ thiếu gia..... Nhẹ chút.....”

“Thiếu gia, đừng cần..... Đau.....”

“A.....”

Đối mặt với cảnh tượng nóng bỏng như thế, tâm tình của ta có thể nói là rất rất là rối rắm. Lòng ta như có giọng nói chính nghĩa nói với chính mình: Không xem cũng phí, huống chi là bức tranh tuấn nam mỹ nữ OOOX đẹp dễ như vậy, qua thôn này, chắc gì đã gặp quán này nữa a!

Nhưng lại có thanh âm của lý trí hò hét: Làm một người thanh niên ưu tú đến từ thế kỉ hai mươi mốt xã hội của đồng, ta yêu tổ quốc, xã hội đã bồi dưỡng

ta, mà đồng bào của ta giờ phút này có lẽ đang chìm sâu trong cảnh “Một con cua đồng bò ngang qua đây..... bò bò ngang qua..... Hai con qua đồng bò ngang qua đây..... bò bò ngang qua..... ba con cua đồng bò ngang qua đây..... bò bò ngang qua.....” [1], ta sâu sắc ý thức được rằng hơn mười triệu đồng bào ăn vụng của H là hành vi rất rất bất chính, ta thực xin lỗi đảng đã nuôi ta, yêu ta! Ta, ta, ta thực xin lỗi tất cả quần chúng nhân dân!

..... Võ trán, ta quyết đoán xoay người đi ra ngoài, bởi vì ta đau buồn ý thức được rằng chính mình đã bị vấn đề “Xem” hay là “Không xem” làm cho rối loạn thần kinh rồi.....

Đi ra núi giả ta thực u buồn, ta lưu luyến, ta lưu luyến không nổi, điều ta muốn biểu đạt chính là ta rất rất không nổi.....

Ta cảm thấy ta không thể cứ như vậy được, vì thế hít vào một hơi, cứng nhắc an ủi chính mình: “Nhân cách của ta quả nhiên bóng loáng giống như cái trán của ta.....”

Nói xong, ngoài ý muốn lại thoải mái rất nhiều, ta vỗ vỗ đôi chân vẫn muốn quay lại chỗ kia của mình, vui vẻ phát hiện chúng nó cũng không muốn trở lại nữa. Ta hát a, xã hội của đồng thật tốt, thật đẹp!

Nhưng vào lúc này, một cô gái mặc váy màu xanh hùng hổ đi lại chỗ ta, “Nha đầu ngu ngốc kia! Cuối cùng cũng tìm được nguoi, hừ hừ.”

“A?” Ta mê mang nhìn Lục Bình hung hãn, “Lục Bình tỷ tỷ ta không có, thật sự không có.”

Lục Bình sùng sốt một chút, “A? Không có?”

“Ta thật sự không có!” Ta còn rất khoa trương.

Đôi mi thanh tú của Lục Bình nhướng lên, giọng điệu bình tĩnh nói: “Ngốc từ, nguoi nói nguoi không có cái gì?”

Ta ra về lấp bắp, gian nan nói: “Lục...Lục Bình tỷ tỷ...ta...ta thật sự không có nhìn thấy thiếu gia cùng...cùng Khả Nhẫn ở chỗ nào?”

“Cái gì?” Lục Bình thốt lên hỏi: “Thiếu gia cùng Khả Nhẫn?”

Ta “A” một tiếng, tỏ vẻ chính mình lỡ miệng ngoài ý muốn. Trong lòng lại nhún nhún vai nghĩ: bé con, ta không tin nguoi còn nhớ tới chuyện tìm ta để tính sổ.

Quả nhiên, Lục Bình đã bị ta làm cho u mê. Biểu tình đang hóa đá của nàng cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, “Ai~.”

Ta chớp mắt mấy cái, “A?”

Lục Bình lấy ánh mắt bi ai nhìn ta nói: “Thiếu gia thật sự là..... Rất đáng thương.”

..... Ách, không phải là tai ta bị ù đó chứ, nàng nói thiếu gia thực đáng thương? Lời này nếu truyền ra bên ngoài, ở ngã tư đường, chắc chắn tất cả đàn ông độc thân đều muốn đứng dậy lật bàn!

Nói tới đây, Lục Bình đã hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, “Bọn nha hoàn này thật sự là không có thật lòng, có mấy người thật tâm đối với thiếu gia cơ chứ? Đi một đám lại tới một đám, người người đều bám lấy thiếu gia hi vọng có thể trèo cao, nhưng chủ tử của Mạnh gia dễ làm như vậy làm sao? Thiếu gia từ nhỏ đã phải đối mặt với đám người lòng muông dạ thú, hần dễ dàng lắm sao? Nếu năm đó thiếu gia không bị lão gia đánh một cái tát, có lẽ đến bây giờ thiếu gia vẫn còn chưa quên được.....”

Ta im lặng nghe nàng lăm lăm không quấy rầy, thỉnh thoảng lại nghe nàng nói: “Tiểu ngốc từ, nể tình nguoi là một đứa ngốc ta nói cho nguoi biết, trăm ngàn lần đừng giống như những người đó có tâm tư này, thiếu gia không phải để cho chúng ta có thể trèo cao.”

Ta gật gù đầu, ta hiểu rõ, không phải là “Không nên mê luyến thiếu gia, thiếu gia là một truyền thuyết” sao. Kỳ thật ta đặc biệt muốn bổ sung một câu: Các nàng mê luyến không phải là thiếu gia, là tịch mịch.....

“A, giữa trưa.” Ta nhìn nhìn mặt trời thật cao giữa không trung, “Lục Bình tỷ tỷ, ta phải trở về chuẩn bị cơm trưa cho thiếu gia.”

Lục Bình hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, khoát tay nói: “Đi đi, đi đi, động tác nhanh một chút.”

Ta nghe lời cất bước chạy lấy người, lúc trở về ta luôn suy nghĩ kỹ lời Lục Bình vừa nói. Cần thận nghĩ lại thì câu nói đó có lộ ra một thông tin. Nàng nói thiếu gia quên không được, không quên được ai? Liên hệ với bối cảnh, ta đoán chắc là một nha hoàn, vì thế lại một cốt truyện tình yêu gian nan kinh điển giữa thiếu gia cùng nha hoàn trong vô số tiểu thuyết hiện lên, đến nỗi lúc có người ở sau lưng vỗ bả vai ta, ta theo phản xạ mà vung tay ra sau.

Sau đó, ách, khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu gia trầm xuống, tay phải cầm lấy cổ tay hung hăng của ta thấp giọng hỏi: “Nguoi đi đâu bây giờ mới về? muốn ta chết đói sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

Lúc thiếu gia quát lớn câu này, ta suy đi nghĩ lại mấy lần, cuối cùng rút ra kết luận là, ta nhớ không lầm, ta không phải họ Thôi(Cái này là họ của bà đầu bếp trong phủ, mời xem lại chương 4). Nếu ta không phải họ Thôi, vậy chuyện thiếu gia có com ăn hay không không phải do ta quản. Nếu thiếu gia có com ăn hay không không phải do ta quản, vậy hẳn có chết đói cũng chẳng quan hệ gì đến ta, cũng giống như hân và Mao chủ tịch: chẳng có nửa cọng lông quan hệ.

Nhưng bây giờ ta không thể làm như vậy. Bây giờ ta chỉ là một nha hoàn, là một nha hoàn lý trí và thiện lương, ta rất độ lượng, thật sự rất độ lượng. Sau vài phút tự thôi miên chính mình, ta ngơ ngác nhìn chằm chằm bụng thiếu gia, lại nhìn bụng của mình.....

“Thiếu gia,” Ta mở miệng, ngữ điệu chậm chạp, “Thật ra.....”

Thiếu gia khẽ nhưn đôi mày anh tuấn, làm ra bộ dáng chờ ta giải thích, “Hả?”

“Thật ra.....” Ta ngốc ngốc cười cười, “Nô tỳ cũng đói bụng.”

Con người đen láy của thiếu gia sừng sốt một chút, sau đó ánh mắt hẹp dài nheo lại nguy hiểm, “Người nói cái gì?”

Ta tiếp tục thành thật meo meo mỉm cười, “Thật ra nô tỳ cũng đói bụng.”

Thiếu gia hơi hơi cúi thân mình tới gần mặt của ta, giọng nói trầm thấp không rõ vui hay giận, “Người..... Cũng đói bụng?”

Ta chớp mắt mấy cái thành khẩn trả lời: “Nô tỳ chưa ăn sáng, chưa ăn com trưa, com chiều cũng chưa ăn.”

Môi mỏng xinh đẹp của thiếu gia khẽ nhếch lên một độ cong khó có thể nhận ra, ánh mắt lộ vẻ cười, ngữ khí đột nhiên nhẹ nhàng hẳn, “Thật là cái ngốc tử, vậy còn thất thân ở đó làm gì, còn không mau đi theo ta.”

Ta đã quen với những hành vi “Giấy đầu tiên đông tố đầy trời, giấy tiếp theo cầu vòng bảy sắc” của hân. Ta nhìn bóng dáng hân phóng khoáng xoay người đột nhiên ác ý nổi lên suy đoán, không phải hân mới vừa cùng Khả Nhâm tình ý triền miên sao? Sao lại trở về nhanh như vậy, hay là hân “Dục tốc bất thành”, “Lòng có dư mà lực không đủ”? Ai nha, nếu sự thật đúng là như vậy thì hân thật đáng thương, ta thật sự đồng tình với hân a, đứa trẻ này rất có sắc thái bị kịch.

Nhưng mà, vừa rồi lúc hân tới gần ta, trên người vẫn như cũ chỉ có hương từng thoang thoảng, hơn nữa hân cũng không thay quần áo. Ách, có lẽ, hay nguyên nhân là do hân có một chút nhân tố trong quá khứ không thể quên khiến hân khẩn cấp phanh lại?

Nói tóm lại, mặc kệ hân thuộc trường hợp nào, chuyện hân có tình gây sự vừa rồi có thể thông cảm.

Thiếu gia, ta hiểu mà, thật đó, ta rất hiểu. Xem, ta thấu hiểu lòng người biết bao.

Ta mờ mịt đi theo hân vào phòng, mờ mịt nhìn hân ngồi còn ta đứng, mờ mịt nghĩ từng đợt hương thơm thức ăn thoảng qua, mờ mịt hé ra khuôn mặt ngây dại khác hân với nội tâm, mờ mịt nghe hân nhẹ nhàng khác lạ nói: “A Lam, người cũng ngồi đi.”

Cuối cùng, ta mờ mịt nhìn tay hân đảo qua vô số món ăn cả hương cả sắc đều hoàn mỹ, chỉ vào một chén “Lông trắng lơ lửng giữa nước trong” nhìn ta nói: “Trưa nay người ăn cái này.”

Ta nghĩ về mặt của ta bây giờ nhất định là ngây người.

Hân lại nhưn đôi mắt phượng, mỉm cười bổ sung một câu, “Đúng rồi, đây là nhân thịt heo.”

Ta nhìn cái chén tuy rằng nước trong nhưng hương bánh trôi tỏa ra rất thơm kia mà ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy răng cảm đau nhức một trận.....

Thật ra ta rất thích ăn bánh trôi, mặc kệ là kiếp trước - tuy là bây giờ ta đã không còn nhớ rõ lắm về nó - hay là kiếp này, ta đối với mấy thứ trắng trắng tròn tròn đó rất là nhiệt tình rất là yêu thương. Cho dù sau khi ta bị bóng ma tâm lý đè lên khiến ta rời xa nó, làm cách nào ta cũng không chán ghét nó được. Mà nhớ lại lần đó.....

(Bánh trôi hay còn gọi là sủi cảo)

Cười giả, cười khổ, cười gượng, nhớ lại, nhớ lại kỉ niệm thật đẹp a.

Ngược dòng thời gian đến năm ta bảy tuổi. Khi đó đứng vào thời điểm cuối năm, trong cung ngoài cung đều rất náo nhiệt. Ta vui vào thiên đường nhỏ bé của mình ở trong cung cả ngày ngủ rất thích ý, không có hứng thú đi xem người khác náo nhiệt, cũng không có bất kỳ cảm giác hưng phấn với mấy ngày Tết này. Ta vẫn luôn là người không quan trọng, mà ta thích cái hoàn toàn không quan trọng này.

Ngày ba mươi tết năm đó, ta đã sớm đi ngủ. Lúc mơ mơ màng màng thì có người nhẹ nhàng gọi tên ta, ta lại mơ mơ màng màng tỉnh, mê mang nhìn thiếu niên tuấn tú trắng nõn trước mặt, “A?”

Thiếu niên tuấn tú, cũng chính biểu ca hơn ta bốn tuổi mà ta vừa nhận thức không lâu, Vũ Văn Duệ, nhẹ nhàng nhìn ta cười cười nói: “A Lam, muội còn chưa ăn bánh trôi, sao lại đi ngủ rồi?”

Ta dụi dụi mắt, hàm hồ nói: “Phụ nữ xấu nấu không ngon, không ăn.” Thật ra là các nàng cơ bản không có nấu.

“Nha đầu ngốc.” Vũ Văn Duệ cời áo khoác lông hồ trắng như tuyết trên người xuống bọc lấy ta, thoảng chốc một mùi thơm ngát vây quanh người. Lúc ta bị hán ôm lấy, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ, đứa bé trai cô đại xinh đẹp này dùng cái gì để tắm rửa vậy.....

Vũ Văn Duệ ôm ta đến bên cạnh bàn ngồi xuống, dùng cái trán cọ cọ mặt của ta, sùng nịch nói: “Xem muội ngủ đến mặt cũng nóng rồi kia.”

Ta ngơ ngác nhìn hán, chỉ chỉ hộp thức ăn chén bảo trên bàn, “Đại biểu ca, đây là gì?”

Vũ Văn Duệ quyết nhẹ cái mũi của ta, “Biết muội chưa ăn, ta cố tình mang theo từ trong phủ đến đây.”

Hán mở hộp thức ăn, mang hai chén bánh trôi ra, đẩy chén nhiều hơn đến trước mặt ta, “Đây, ăn đi.”

“Biểu ca thật tốt.” Ta chân thành nói. Cúi đầu nhìn chén bánh trôi đang tỏa hơi nóng kia, đột nhiên duỗi tay đem nó đẩy về phía hán, lắc đầu nói: “Nhiều quá.”

Vũ Văn Duệ nhướng môi, con ngươi có ý cười chuyển động, “Vậy à, ban đầu ta còn sợ mang không đủ cho muội ăn.” Hán đem chén nhỏ kia đưa cho ta, “Vậy muội ăn chén này đi.”

Ta hướng hán ngại ngùng cười, “Vâng.”

Ta ăn rất rất chậm, bởi vì ta có ý đồ khác, ăn bánh trôi chỉ chú ý một chút, phần nhiều là chú ý đến Vũ Văn Duệ ở bên cạnh nhả nhai ăn bánh trôi.

Không cần nghi ngờ, các người đoán không sai, vừa rồi ta đẩy chén bánh trôi kia lại cho hán nguyên nhân thật ra là vì ta tình mắt phát hiện trong đó có mấy cái bánh trôi đặc biệt to lớn bất thường. Theo nhiều năm kinh nghiệm cho thấy, mấy cái bánh trôi kia tuyệt đối là “khác loại” với đồng loại của chúng - nhân đồng xu. Trong lòng ta có chút chờ mong, chờ mong đến lúc hán cắn cái đồng xu kia, sau đó phát ra một tiếng “Rốp” thanh thúy. Ta nhìn hán chậm chậm nhai nuốt rồi đột nhiên sắc mặt cứng lại. Cố gắng khắc chế tâm tình nhảy nhót của mình, ta cứng nhắc hỏi: “Đại biểu ca?”

Vũ Văn Duệ nhìn ta nhả nhai cười cười, sau đó tao nhã hé mở môi mỏng nhỏ đồng xu ra, “Xem ra năm nay ta rất may mắn rồi.”

Ta nhìn khuôn mặt tuấn tú dường như không có chuyện gì xảy ra của hán, trong lòng hơi hơi mất mát, a, vì sao..... Ta cúi đầu cho cái bánh trôi vào miệng, mơ hồ nói: “Gặp vận may, A Lam cũng muốn gặp vận may.”

Sau đó, ta đột nhiên nghe được một tiếng “rốp”.....

Vũ Văn Duệ kinh ngạc, “A Lam, mau nhả ra.”

Ta nghe lời phun cái gì đó trong miệng ra, sau đó nhìn máu loãng mơ hồ hòa lẫn với đồng xu cùng răng cắn mà dờ dẫm ngây ngốc dị thường cộng thêm khóc không ra nước mắt, a, chuyện này là vì sao?!

Vũ Văn Duệ vội vàng lấy cái khăn tay hán mang theo bên người ra giúp ta lau đi một miệng tràn đầy máu tươi, đột nhiên “A” một tiếng nói với ta: “A Lam, ta quên mất, hai chén bánh trôi này đều có đồng xu may mắn.”

Ánh mắt luôn đại ra của ta cuối cùng cũng rung rung nước mắt..... Ta thề ta không nhìn lầm, ta thề ta thật sự thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ nhẹ nhàng tươi cười của hán chợt lóe lên một tia ác liệt.....

Ta nhìn khóe mắt dài, cong cong lên của hán đột nhiên nghĩ đến một loại động vật - hồ ly. Ta lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tao nhã lịch sự không thay đổi kia của hán, trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu.

Phúc hắc phải nên sớm bóp chết từ trong nôi! Đáng tiếc..... Ta phát hiện ra hán quá trẻ!

“A Lam?”

Ta lấy lại tinh thần, đối diện với khuôn mặt tuấn tú có chút âm trầm của thiếu gia. Hán nheo nheo mắt phượng, “Như thế nào, không hài lòng?”

Ta cúi đầu chớp mắt, “Thiếu gia, nô tỳ không ăn bánh trôi.”

Ta đã thề đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng không bao giờ ăn lại bánh trôi. Ta không nói giỡn đâu! Răng cắn của ta vừa nhìn thấy chúng nó liền đau đớn!!!!

Ngón tay thon dài của thiếu gia gõ gõ mặt bàn, khó có được lúc không làm khó ta, “Vây được rồi, Từ Lăng, lấy thêm chén cơm lại đây.” Hán liếc ta một cái sắc lẹm, “Ăn no vào, buổi chiều đến thư phòng hầu hạ ta.”

Thiếu gia vừa mới nói xong ta liền nhạy cảm nhận ra một tia nhìn lạnh như băng lợi hại phóng lại đây, sau đó một chén cơm tẻ thơm ngào ngạt xuất hiện ngay trước mặt ta. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Từ Lăng tràn ngập ý cười, trông mắt ẩn ẩn ánh sáng lạnh chuyển động, “A Lam, ăn đi.”

Ta nhận lấy chén cơm ngạc nhiên nhìn nàng nói cảm ơn, cúi đầu liền và một miếng đầy cơm. Ừm, bị nàng nhìn, răng cảm của ta càng đau.....

Ta vẫn như bình thường nhai nuốt chậm chạp, khẩu vị vô cùng tốt ăn uống xong xuôi, lúc ngẩng đầu, thiếu gia đang dựa lưng vào ghế nhắm mắt nhìn ta. Ta buông chén đĩa, “Ừm, no rồi,”

Hắn nhẹ nhàng cười ra tiếng, mắt phượng hiện lên một tia gian ác, “Hôm nay ta xem như được mở mắt, chưa bao giờ gặp qua người nào ăn khỏe như vậy.”

Ta rất tự nhiên ngăn chặn đòn công kích trong câu nói của hắn, khéo môi nặn ra nụ cười khô khan, “Ăn ngon.”

Mắt phượng của thiếu gia như trước mỉm cười, vẻ mặt bí hiểm. Từ Lăng bên cạnh nhìn ta nãy giờ, chán ghét liếc một cái. Ta không thèm để ý. Bạc đãi ai cũng không thể bạc đãi dạ dày của mình.

Ngón tay thon dài của thiếu gia gõ gõ mặt bàn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, “Theo ta.”

Ta an phận đi theo, không để ý đến ánh mắt lạnh như băng phía sau lần nữa đánh úp lại.

Xung quanh chúng ta luôn luôn có nhiều kẻ địch như vậy. Có lúc chúng ta có thể nhận ra rất rõ ràng nhưng cũng có lúc bọn họ ẩn thân rất kỹ. Cũng rất nhiều lúc, kẻ địch lớn nhất của chúng ta, lại là chính bản thân chúng ta.

Thư phòng của thiếu gia không lớn nhưng rất lịch sự, tao nhã, sạch sẽ. Bên trái là một cái bàn làm bằng gỗ đàn, phía trên có sách vở cùng thư tín được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ. Bên cạnh là một chiếc đỉnh hương hình kỳ lân đang tỏa ra làn khói nhẹ, di chuyển trong phòng mang lại một mùi hương thanh đậm nhàn nhạt. Cách bàn học không xa là một giá sách dài, liếc mắt một cái chỉ cảm thấy toàn sách là sách. Phía bên phải có một cái bàn nhỏ cùng hai cái ghế dựa, góc còn lại thiết kế một cánh cửa nhỏ dùng rèm gấm màu xanh che lại, chắc phía bên trong là chỗ nghỉ ngơi. Thiếu gia đến bàn học rồi ngồi xuống, tiện tay cầm lấy chén trà sứ men xanh ở bên cạnh thưởng thức, “Ngốc tử, còn đứng thất thần ở đó làm gì?”

Ta về mặt mê mang, “Thiếu gia, ta?”

Thiếu gia rút một tờ giấy trắng bên trong ống tranh ra, lại cầm lấy cây bút lông sói tốt nhất trên giá, mắt phượng nửa hé, trầm thấp nói: “Mài mực!..”

Ta nghe vậy liền đi lên phía trước, nhìn chằm chằm nghiền mực cùng thoi mực hồi lâu, sau đó cầm lấy thoi mực bắt đầu mài mài. Bản thân chưa mài mực bao giờ không có nghĩa là chưa thấy qua người khác mài. Bất luận giới cũng là một sở trường đặc biệt.

Thiếu gia liếc ta một cái, môi mông hơi hơi nhướn lên. Tầm mắt hắn dừng trên tờ giấy trắng, nhìn một hồi lâu mới chấm mực bắt đầu viết.

Ta chăm chú choáng váng nhìn mực nước loàn ra, bắt đầu mê mang. Sao ta cảm thấy mình thật giống một nha hoàn, giúp người thay quần áo, đến thư phòng hầu hạ. Nhưng mà đây rõ ràng không giống như ta tưởng tượng. Ta phải giống như Trầm Lam đáng yêu, mỗi ngày trốn ở đằng sau nghe trộm bí mật của người khác, trong người có vô số độc dược cùng giải dược, trong tay là một nắm lớn mứt hoa quả cùng hạt dưa, sống tự tại lại tiêu dao. Sau đó gặp Thiệu Thập Tam lợi hại, tính tình lại tốt, cuối cùng thuận theo tự nhiên trở thành một đoạn thần tiên quyền lực.....

(Trầm Lam là nhân vật chính trong truyện Quái nha đầu)

“Bộp!” Ta che cái trán đột nhiên bị tập kích “Ai da” một tiếng, khó hiểu nhìn thiếu gia. Khốn kiếp, người làm gì vậy.

Thiếu gia nguy hiểm nhắm mắt, chậm rãi nói: “Người thật là có bản lĩnh, mài mực cũng có thể thất thần.”

Dựa theo phản ứng của người bình thường, phải là “Quá khen, quá khen, đâu có đâu có” châm chọc đánh trả, nhưng dựa theo phản ứng của ta chỉ có thể là nhú mày, tiếp tục nghi hoặc nhìn hắn, tỏ vẻ bản thân rất vô tri, rất mê mang.

Trong mắt thiếu gia hiện lên một tia bất đắc dĩ, đột nhiên thú vị nhìn ta nói: “Người biết chữ không?”

Ta gật đầu, “Biết.”

Thiếu gia nhướng đôi mày đẹp, “A? Người đã từng đi học?”

Ta lại lắc đầu, “Không.” “Quan tài nhà bên cạnh dạy.” Ta bổ sung.

Thiếu gia sững sờ một chút, “Quan tài.....? Quan..... Tú tài?”

Ta kỳ quái nhìn hắn, “Thiếu gia cũng biết quan tài tiên sinh? Người khác đều gọi hắn như vậy.”

Thiếu gia trầm giọng nói: “Họ gì không lấy lại lấy họ quan.....dạy ai không dạy lại dạy một kẻ ngốc..... Thật sự là xứng đáng.”

Ta chớp chớp mắt, quan Thái Phó, lần này thật xin lỗi ông.

“Ngươi biết viết chữ không?” Thiếu gia lại hỏi.

Ta không chút do dự gật gật đầu.

Thiếu gia nhướng môi, cười yếu ớt đem một cây bút lông đưa cho ta, “Tốt lắm, viết vài chữ cho ta xem.”

Ta nhận bút, giương mắt chống lại con ngươi đen láy chớp động của thiếu gia, “Thiếu gia, thật muốn ta viết?”

Thiếu gia kéo ta đến bên cạnh, thân nhiên nói: “Viết.”

..... Được rồi, viết thì viết. Vì thế, ta điều chỉnh tư thế rất tiêu chuẩn cầm lấy bút lông, lại lấy tư thế rất tiêu chuẩn hạ xuống bút.

Sau đó, sau đó.....

Khi nét bút đầu tiên hạ xuống, thiếu gia nheo mắt lại.

Khi nét bút thứ hai hạ xuống, thiếu gia giật giật khóe mắt.

Khi nét bút thứ ba hạ xuống, thiếu gia thực thất bại nhắm mắt lại.

“Ngừng.” Giọng nói của thiếu gia có chút cảm giác phức tạp.

Ta ngoan ngoãn bỏ bút xuống, “Thiếu gia?”

Thiếu gia vươn tay chỉ vào mấy chữ ta viết, khuôn mặt tuấn mỹ có chút biến thành màu đen, “Vậy mà ngươi nói biết?”

Ta rất vô tội, “Thiếu gia.”

“Hà?”

“Nô tỳ biết viết chữ.”

“Rồi sao?”

“Nô tỳ viết chữ không được đẹp.”

Thiếu gia dừng một chút, “Ý của ngươi là bản thiếu gia hiểu sai ý ngươi rồi?”

Ta phối hợp cúi đầu nói: “Thiếu gia nói phải.”

“Vậy ngươi nói xem, ngươi viết chữ gì?”

Ta theo ngón tay trắng nõn của thiếu gia nhìn đám mực đen kia, “Ách, Mạnh?”

“Ngươi xác định nó không phải là ‘Lam’?” Thiếu gia trêu chọc nói.

Ta tiếp tục phối hợp nói: “Thiếu gia nói cái gì thì chính là cái đấy.”

Môi mỏng của thiếu gia nhếch lên cười khê, dời bước đến phía sau ta, tay to cầm lấy tay ta, trầm ồ viết lên giấy ba chữ xinh đẹp. Hắn khẽ sát vào tai ta thấp giọng mở miệng, hơi thở ấm áp mang đến một trận run sợ.

“A Lam, nhớ kỹ, đây là tên của ta, Mạnh Thiếu Giác.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Ngươi, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ta không để ý đến động tác thân mật thỉnh thoảng xảy ra của hắn, hơi hơi cúi người xuống nhìn mấy chữ hắn viết. Chỉ thấy trên mặt giấy trắng nõn kia có ba chữ sừng sững “Mạnh Thiếu Giác”.

Người xưa đã nói: nét chữ nét người.

Xem mấy chữ này, nét bút như nước chảy mây trôi nhẹ nhàng liền mạch, không có chỗ nào bị gãy. Từng nét cao to mà kiên nghị, kết thúc lại sạch sẽ lưu loát, không có nửa phần ướt át bẩn thỉu. Điều này cho thấy thiếu gia hẳn là một người làm việc quyết đoán, ý chí kiên định nhưng lại giống như vô tâm không thèm để ý.

Lại nhìn khoảng cách giữa ba chữ này, hẳn xử lý rất tốt. Các chữ phóng khoáng độc lập, khi đứng cùng một chỗ lại không chọi nhau, ngược lại rất hài hòa. Chặc chặc, tâm tư người này cực kỳ tinh tế, đến chi tiết nhỏ cũng chú ý, nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sau đó ta lại nhìn thiếu gia, người mà trong lần đầu tiên gặp mặt sẽ gây cho người khác có cảm giác đây chỉ là một công tử nhà giàu bình thường, diện mạo tuấn mỹ, cảm y ngọc thực, yêu thích sắc đẹp cũng kén cá chọn canh. Nếu muốn tìm bạn để chơi thì điều kiện của hắn rất phù hợp. Nhưng nhìn hắn nhiều lúc để lộ ra ánh mắt sâu không thấy đáy, ý vị thâm trường thì biết, đây không phải là điều một vị công tử bình thường có thể có được. Có lẽ hắn cũng giống như mấy chữ này, rất lợi hại, khó lường, nhưng lại bị vẻ bề ngoài đẹp để đào hoa che dấu. Giả vờ nông cạn chính là một thủ đoạn để mê hoặc người khác.

Mọi người luôn có bí mật riêng của mình. Người có, ta có, thực hiển nhiên, hắn cũng có.

“Nhìn được cái gì sao?” Thiếu gia cũng cúi người xuống, vắn ái muội dán vào bên tai ta, tóc đen uốn thành một độ cong xinh đẹp rơi xuống, tiến vào trong mắt ta.

Ta hơi nghiêng đầu, chống lại đôi mắt phượng hẹp dài mang chút ý cười của hắn. Bỗng nhiên cảm thấy con ngươi hắn lúc này giống như một khu vườn hắc ám, sâu không lường được.

Ta chậm rãi mở miệng nói: “Chữ thiếu gia rất đẹp.”

Cặp lông mi của thiếu gia hơi run rẩy, thanh âm có chút dụ hoặc nói: “Còn gì nữa không?”

Ta mặt không đổi sắc tiếp tục nói: “Tên của thiếu gia rất êm tai.”

Thiếu gia ngữ điệu nhẹ nhàng, “Còn gì không?”

Ta chớp mắt, “Còn gì sao?”

Thiếu gia cầm ngón tay của ta hơi hơi vuốt, “Không còn gì nữa à?”

Ta nhủ mảy, suy nghĩ một hồi lâu mới bừng tỉnh, kiên định nói, “Có!”

Mắt phượng xinh đẹp ý cười càng sâu, mơ hồ như muốn cổ vũ, “Hả?..”

Ta nhìn hắn ngốc ngốc cười cười, sau đó quyết đoán đẩy ngực hắn ra, tay xoa xoa thắt lưng của mình, thực buồn rầu nhìn hắn nói: “Còn có, thiếu gia, người đề ta, ta mới chết đi được.”

Ta vừa lòng nhìn ý cười trong mắt thiếu gia đông cứng lại, cùng lúc môi mỏng chậm rãi nhướng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút mê người tươi cười, “A Lam, người biết không, thật ra.....”

Ta thực ngu xuẩn nghiêng nghiêng đầu, “Thiếu gia?”

Thiếu gia rất nhanh giật lấy cây bút trong tay ta quẹt một đường lên mặt ta, sung sướng nói: “Thật ra bản thiếu gia cũng mới chết đi được.”

Ta có thể cảm giác được một chất lỏng lạnh lẽo theo độ cong khuôn mặt chảy xuống, cuối cùng tạo thành một giọt rơi xuống quần áo trước ngực ta, giống như một đóa hoa nhỏ màu đen nở rộ đang khoe sắc. Ta nghĩ, người này thực ác chiến a, người nghĩ ta là ai? Ta là A Lam, ta A Lam gái tốt không đấu với ác nam, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, ta không tức giận, ta mới không giận hắn.

Nhưng mà, “Lui từng bước trời cao biển rộng”, cuộc sống lại thường không giống với những gì người ta nghĩ, mọi người thường thường có thói quen “Được một tác lại muốn tiến một thước”.

Lúc ta chuẩn bị nhìn hắn rộng lượng mỉm cười, hắn lại lộ ra nụ cười cực độ gian ác, vươn tay dùng sức chà lau mặt ta một hồi, ngón tay thon dài bị mực nhiễm bẩn, càng làm nổi bật vẻ trắng sáng. Hắn thực kinh ngạc nhìn ngón tay của mình rồi nhìn nhìn lại ta, lấy giọng điệu càng kinh ngạc nói: “A, hoa!”

..... Ta nói, ngữ khí này sao lại quen thuộc như vậy.

Khóe miệng của ta hơi hơi giật, cúi đầu khép hờ đôi mắt che lấp con ngươi không bình tĩnh của mình, đáy lòng mắng thầm: Ta cho ngươi hoa, ngươi mới hoa, cả nhà ngươi đều hoa, trong vòng mười tám dặm xung quanh ngươi đều hoa!

Thiếu gia đột nhiên đến gần ta, tay nâng cằm ta lên, tốt lắm, tư thế này thực kinh điển thực ái muội, nhưng mà lời hắn nói.....

“Chặc chặc, thực xấu, cùng lắm cũng chỉ giống một con mèo hoang mà thôi.” Hắn lắc lắc đầu lấy loại giọng điệu “Trẻ con không thể dạy” nói, ánh mắt

trần đầy khiêu khích.

Nói thật, ta chưa bao giờ có khát vọng muốn cắn một người đến như vậy.

Giọng nói của ta vẫn như trước khô khan, trong lòng lửa cháy âm ỉ, “Thiếu gia, bản.”

Thiếu gia đồng ý gật gù đầu, vô cùng tự nhiên đem tay dính mực chùi chùi lên ống tay áo của ta, “Ngay cả quần áo cũng bản hết rồi, ngươi thật là không cẩn thận chút nào. Nhanh chạy đi rửa mặt đi, quần áo đợi lát nữa về rồi hãy thay.”

Mẹ kiếp, ta nhìn. Ngươi biết ninja rửa không? Ta chính là huynh đệ của Ninja rửa, ninja rửa! Nhưng cho dù ta có là ninja rửa đi chăng nữa, ta vẫn hiểu được ta nên tỏ thái độ một chút. Cuối cùng tâm mất ta dừng lại trên nghiên mực, ngay trước mắt hần chậm rãi cầm nghiên mực lên, lại chậm rãi hất lên người hần.....

“Thiếu gia, nô tỳ thật sự biết tức giận.” Lúc này ta không phải thật sự tức giận, ta chỉ là rất trịnh trọng nói rõ lại lần nữa, để sau này hần có muốn lên mặt, cũng đừng có mà không biết chửi mực như vậy.

Bộ quần áo xinh đẹp của thiếu gia xem như đã bị hủy, nhưng hần lại không có chút tức giận, con ngươi đen lấy ý cười lay động, cười càng thêm thoải mái, “A Lam, nhìn thấy bộ dáng tức giận của ngươi ta rất là vui, thật sự là rất ngốc, thú vị cực kỳ.”

Ánh mắt của ta đột nhiên u buồn, rất quan tâm mở miệng nói: “Thiếu gia, ngươi.....” Tay ta chỉ vào đầu mình, ngón tay xoay vòng vòng vài lần, “Hả?”

Ý ta chính là: Ngươi con mẹ nó có bệnh à.

Thiếu gia đương nhiên chỉ chú ý vào ba chữ kia, tay hần vò đầu ta một hồi, “Ngốc tử, bản thiếu gia sao có thể giống ngươi được?”

Ta nghĩ, đúng vậy, ngươi sao có thể giống ta được, ta làm sao có thể so được với ngươi.

Ngươi so với ta còn điên hơn.

Một khắc chung sau, ta cảm khăn khô chà lau vết mực cuối cùng trên mặt, đối với chậu nước đang phản chiếu khuôn mặt cứng ngắc của mình kia, cố gắng nặn ra một chút vẻ tươi cười tự nhiên. Sau đó lại đau lòng phát hiện, làm mặt ngốc lâu lắm rồi, ta dường như đã quên mỉm cười tự nhiên là như thế nào. Bị kịch, đây thật sự là một bi kịch cực kỳ tàn ác.

Ngoài cửa sổ gió mát thổi vào làm mấy sợi tóc trên trán ta bay bay. Ta bưng chậu nước rửa mặt lên chuẩn bị mang đi đổ, lại phát hiện dưới chân có mảnh giấy. Tùy tay nhặt lên xem xem, mảnh giấy rất nhỏ, còn có dấu vết cháy xém, đây rõ ràng là “Cá lọt lưới”. Nét chữ trên trang giấy thực bình thường, lại thêm một chữ “Được” rất bình thường nữa, có lẽ là do vừa xem qua chữ của thiếu gia, ta tự nhiên đem hai nét chữ ra so sánh.

Nếu nói nét chữ của thiếu gia là trẻ trung đầy sức sống, là bộc lộ tài năng, như vậy nét chữ này chính là thâm trầm sâu sa, chín chắn ổn trọng. Mỗi một nét đều cực kỳ vững chắc, hùng hậu hữu lực, hiển nhiên là nét chữ của người lớn tuổi. Chẳng qua, người viết này là ai, nội dung hần viết là gì, vì sao thiếu gia lại thiếu hủy nó? Thực rõ ràng, chuyện này rất là mờ ám, nhưng mà, cũng không liên quan gì đến ta.

Ta tùy tay ném mảnh giấy, vừa nâng chân lên chợt nghe thấy giọng nói của Oánh Lộ vang lên.

“Ca ca, ca ca, huynh bảo muội đến đây làm gì?..” Oánh Lộ đẩy cửa đi vào, lúc thấy ta, khóe môi nhếch lên nở nụ cười, “Sao vậy, A Lam, ngươi mãi mực thôi mà cũng làm đổ lên cả người? Tay nghề của ngươi quá cao siêu rồi.”

Ta còn chưa mở miệng trả lời, thiếu gia đã vén rèm đi ra, trên người đã thay bộ quần áo bản lúc này, cả người từ trên xuống dưới một màu bạc trắng. “Sao tính tình của muội vẫn cứ không đổi như vậy, người chưa đi đến cửa đã nghe được tiếng muội gào.”

Oánh Lộ bĩu môi, đến bên cạnh ta nói: “Ngốc, đứng ở đây làm gì, đem nước đi đổ trước đi đã.”

Ta “Vâng” một tiếng, nghe lời đi đổ nước. Lúc vào cửa nghe thấy thiếu gia nhân nhả nói: “Bùi Ngọc các mới nhập về nhiều loại ngọc tốt, muội cùng Như Như đi nhìn thử xem.”

Oánh Lộ nghe vậy không vui kêu lên một tiếng, “Ca ca, sao huynh có thể lú lẫn kêu muội đi với nàng ra, nàng ra là ai hả, sao huynh cứ phải lo lắng như vậy!”

“Lo lắng? Ai cũng không làm ta lo lắng bằng muội. Đã lớn như vậy rồi mà còn như con nít. Sáng mai liền đem muội gả ra ngoài, để cho người khác chịu tai họa đi, ta cũng tiêu thúc đồ nợ.” Thiếu gia gõ gõ quạt ngọc trong tay, nửa đùa nửa thật nói.

Giọng nói Oánh Lộ có chút giận dữ, “Lão nói muội không hiểu chuyện, muội sao lại không hiểu chuyện. Chẳng lẽ muội cứ phải cùng Liễu Như Như cả ngày dùng vẻ mặt như quan tài nhìn nhau sao.”

Ta thực không phúc hậu âm thầm vui vẻ, quan tài, lại thấy quan tài! Nếu mặt Liễu Như Như là quan tài, đó tuyệt đối là “Một cái khuynh thành” quan tài.

Thiếu gia cũng dâng lên chút ý cười, “Xem muội kìa, nói chuyện chẳng biết chửi mực chút nào, thật bướng bỉnh.”

Tay Oánh Lộ chỉ vào chính mình nói: “Muội cùng Liễu Như Như sẽ không bao giờ đi chung một đường, sau này đừng có để nàng ta đi cùng đường với

muội nữa.”

Khuôn mặt tuần mĩ của thiếu gia như có như không cười, “Vậy muội nói xem, ai sẽ đi cùng đường với muội?”

Oánh Lộ bộc lộ tài năng đập bàn một cái, dứt khoát chỉ vào người ta nói: “Nàng.”

Thiếu gia xoa cằm đánh giá ta, lơ đãng nói: “Không thể ngờ a, muội lại đi thích cái ngốc tử như vậy.”

Oánh Lộ đắc ý túm cánh tay ta, “Người một nhà, tuyệt không phân biệt! Muội mặc kệ, buổi chiều huynh phải đem người cho muội mượn, muội cùng nàng đi Bùi Ngọc các.”

Thiếu gia gõ nhẹ quạt ngọc vào lòng bàn tay, môi mím khe mở, trả lời dứt khoát, “Được.”

Từ đầu đến cuối, thân là nhân vật chính ta đây không phát biểu một lời. Ta đang bận nghĩ đến việc khác, vì sao ta cảm thấy, hình như thiếu gia chính là muốn Oánh Lộ mang ta ra ngoài?

Chẳng lẽ là có âm mưu gì.....

Cái này thật sự là so với bị kịch càng bị kịch, thảm kịch.

Lúc ta cùng Oánh Lộ đi trên đường, đột nhiên cảm thấy chính mình hình như đã trải qua mấy đời. Đám người rộn ràng nhốn nháo, tiểu thương mời chào rao hàng náo nhiệt, mấy con nhóc trang điểm cực xinh, vài thiếu niên ra vẻ phong lưu..... Ta thờ dãi trầm nghĩ: “Trời à, ông quả nhiên vẫn xanh như vậy. Người à, người quả nhiên vẫn sinh động như vậy.”

“Các người đến Bùi Ngọc các chờ ta, ta đến sau.” Oánh Lộ phân phó mấy tên gia đình đi phía sau, quay đầu nhìn ta nói: “A Lam, chúng ta đi dạo đi.”

Ta dùng hành động bày tỏ ý kiến, kéo tay nàng nói: “Vâng.”

Mặt Oánh Lộ nhăn nhó, nhú đôi mày nhỏ, “Đi đâu bây giờ?”

Ta túm tay nàng, “Tiểu thư, cứ đi theo ta.” Đi theo ta, sẽ có cái ăn.

Nhưng mà....một lát sau ta liền cảm thấy mình thực mê mẩn.

Vì sao người bán kẹo hồ lô kia đã thay đổi? Thật ra có thay đổi hay không cũng không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là, sao hắn lại giống Mục Nhất bên người đại biểu ca như vậy?

Vì sao người bán bánh dẻo cũng thay đổi? Thật ra hắn có nhiệt tình tiếp khách hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, cái khuôn mặt thô phỉ của hắn cùng Mục Nhị bên người đại biểu ca sao lại không có gì khác biệt như vậy?

Vì sao lão nương bán bánh rán kia lại thay đổi? Thật ra nàng có đẹp giống Tây Thi hay không, thật sự không liên gì đến ta, nhưng vì sao cái tư thế câu dẫn người của nàng ta lại giống y như nam nhân bà Linh Chi bên người đại biểu ca như vậy?

Được rồi, ta thừa nhận chính mình bị dọa loạn rồi. Sau đó, ta rất thiếu đạo đức trầm nghĩ: Chẳng lẽ phủ tướng quân làm ăn thua lỗ đến mức, hắn phải để cho tam đại cao thủ đi bán hàng rong để kiếm sống?

Ta thật thất bại, vô lực nghĩ, đại biểu ca, Vũ Văn Duệ, người rất được, rất rất được.....

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mọi người luôn nói, nếu trên thế giới này có một người thấu hiểu chính bản thân người thì thật là tốt biết bao. Người đó hoàn toàn biết người yêu thích cái gì, cũng giỏi nắm bắt được suy nghĩ của người, mà cái loại cảm giác này thật sự là..... rất khó chịu.

Không thể nghĩ ngờ, Vũ Văn Duệ chính là cái người làm cho ta nghiêng răng nghiêng lợi kia.

Hắn luôn biết ta cần cái gì, không cần cái gì, thích ăn cái gì, không muốn ăn cái gì, thích cái gì, chán ghét cái gì. Hắn hiểu ta như vậy, đến nỗi có lúc ta có ảo giác rằng cái người mà hắn quen biết kia mới chính là ta, còn người ta quen biết, căn bản không phải ta.

Ách, sao đột nhiên ta lại ca cảm văn nghệ như vậy. Cái gì mà hần quen biết ta, ta quen biết ta, nói đi nói lại tất cả đều không phải là ta sao. Quả nhiên là ta bị hần kích thích. Dựa vào cái gì a, dựa vào cái gì mà thù hạp của hần lại đi cướp chén com của người khác, có muốn để cho người dân sinh sống nữa không a, làm người ít nhất phải phúc hậu, quan trọng nhất là.....

Tay nghề của bọn họ rốt cuộc có được không?

.....

“A Lam, rốt cuộc ngươi muốn đi đâu, đã đi qua mấy con đường rồi a.” Oánh Lộ nghi hoặc lắc lắc tay ta hỏi.

Ta liếc mắt nhìn tư thế tuyệt đẹp đang gọi khách của lão nương bánh nướng Linh Chi, đi? Còn lâu ta mới đi qua đó. Liếc nhìn đến góc sáng sủa đầu kia, có vài nam đang ăn một miếng đây bánh nướng đen thui, khóe miệng còn cô gắng mang theo tươi cười thất hồn lạc phách. Cái này gọi là gì? cái này gọi là: Chết dưới đóa mẫu đơn ---- thành quỷ cũng phong lưu. Ta chuyển mắt nhìn về phía Oánh Lộ, về mặt nghiêm túc, “Tiểu thư.”

Tay Oánh Lộ vuốt ve tóc mình, “Nói đi.”

Ta lấy giọng điệu thực thành khẩn nói: “Người không phát hiện ra sao?”

Oánh Lộ chớp mắt mấy cái, “Cái gì? Phát hiện cái gì?”

Ta tiếp tục thành khẩn cộng thêm thật thà, “Chẳng lẽ người không cảm thấy mấy chỗ ta mang người đi, đều có điểm chung hay sao?”

“Ách, để ta nhớ.” Oánh Lộ vòng vo đảo mắt, “Hình như đều là nơi ăn uống.”

“Tiểu thư nói đúng.” Ta vỗ vỗ bả vai nàng “Tiểu thư, mấy chỗ vừa rồi ta mang người đi, người nhớ cho kĩ, về sau trăm ngàn lần không thể đi. Mẹ ta đã dạy, cô nương gia không thể tham ăn.” Tuy rằng những lời này là ta nói bậy, nhưng Oánh Lộ là một tiểu thư, vì thế, mấy lời này nghe cũng có thể lọt tai.

“Hà?” Oánh Lộ nghe vậy có chút mơ màng, nghĩ lại cảm thấy hình như có chút đạo lý, “Nói cũng đúng, mấy thứ đồ bên ngoài tóm lại là không nên ăn. Sau đó chúng ta đi đâu?”

Ta cứng nhắc nói: “Mẹ ta còn nói.”

“Còn nói cái gì?”

“Nữ nhi phải biết trang điểm.”

“Cho nên?”

Ta kéo tay nàng “Tiểu thư, chúng ta đi đến chỗ bán son đi.”

Ta cùng Oánh Lộ cách quán bán son không xa thì ngừng lại. Tầm mắt Oánh Lộ dừng lại ở cửa quán bán son, mà ta lại dừng ở lầu hai quán trà đối diện quán son. Quán trà kia không phải là nơi lịch sự tao nhã gì, ra vào đó đều là mấy người dân thường. Nhưng ta lại ngoài ý muốn trông thấy một thân ảnh quen thuộc, trong lòng có chút than thở.

Quần áo màu xám tối, một cây trâm ngọc búi lấy nửa mái tóc đen, khuôn mặt thon dài tuấn mỹ, khóe mắt tà câu hồ ly, con ngươi ôn hòa lại ẩn ẩn lộ ra xa cách, môi mỏng khẽ mỉm.....

Người nọ không phải Vũ Văn Duệ thì là ai?

Ta quên tính ngày, đã hai mươi mấy ngày chưa thấy qua hần, nói cách khác đã hai mươi mấy ngày ta chưa được ăn nho? Ừm, khó trách ta thấy hần lại có cảm giác nhớ nhung, thì ra là ta nhớ nho huynh.

Ta ngẩng đầu nhìn hần, lâu rồi không thấy, hần vẫn như xưa già nhân già nghĩa. Chính là thường tươi cười ôn thuận đối trá lại có vài phần âm đạm, về mặt càng thêm trong trẻo nhưng về lạnh lùng cũng tăng theo. Ta cảm thấy có chút ngạc nhiên, quen biết hần lâu như vậy, đây là lần thứ hai ta nhìn thấy vẻ mặt này của hần. Về phần lần đầu tiên.....

Ta chuyển tầm mắt cười cười, lần đó, cũng thật là “Án tượng khó quên.”

“A Lam” Oánh Lộ đột nhiên túm túm lấy tay áo của ta, giọng điệu nghi ngờ nói: “Ngươi xem người kia có phải Liễu Như Như hay không?”

Ta theo tầm mắt của nàng nhìn lại, đập vào mắt đầu tiên đó là Liễu Như Như trong bộ quần áo màu vàng nhạt cùng quần lụa mỏng, vẻ đẹp trên mặt tràn đầy lạnh lùng. Ta trả lời: “Tiểu thư, đúng vậy.”

“Như vậy.....” Oánh Lộ vẫn chần chờ, “Bên phải nàng là Tam Nhi?”

Ta đánh giá nàng, bệnh mờ mắt đột nhiên bộc phát sao? “Tiểu thư, đúng vậy.”

Oánh Lộ buông tay ta ra, ngón tay mảnh khảnh mổ mó cái trán của mình, “Ta cũng biết đó là các nàng, nhưng mà..... Nam nhân bên trái nàng là ai?”

Ta đánh giá nam tử kia vài lần, ước chừng xấp xỉ khoảng hai mươi tuổi, vẻ ngoài thanh tú có chút hương vị thư sinh. Lúc này hắn đang nhìn chằm chằm Liễu Như Như, miệng mở ra đóng lại không biết đang nói cái gì, vẻ mặt sung sướng cũng có không yên. Lại nhìn Liễu Như Như, trên mặt không tình nguyện lộ chút vẻ tươi cười dao động, chỉ ngẫu nhiên gật nhẹ phụ họa. Ta trong lòng nhún nhún vai, nam nhân này là ai? Còn có thể là ai. Người cổ đại các ngươi kêu đó là ngưỡng mộ giả, còn ở hiện đại chính là người theo đuổi.

Ta mở miệng nói:“Tiểu thư, người kia không phải thiếu gia.”

Oánh Lộ rất không tao nhã nhìn ta một cách xem thường,“Ta đương nhiên biết đó không phải ca ca”

Nàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt thoáng chốc tỏa sáng, hưng phấn nói:“Đúng a, người đó không phải ca ca, Liễu Như Như dám ở trên đường lớn cùng nam nhân khác thân mật như vậy, thật sự là, thật sự là rất không có chừng mực !”

Kỳ thật, khoảng cách giữa hai người kia lúc này một chiếc xe đạp cũng có thể chui qua.

Nhưng mà ta lại hòa theo ý chính trong lời của nàng nói:“Đúng vậy, thực quá đáng, nàng đã là thê tử chưa cưới của thiếu gia.”

Oánh Lộ lập tức cãi lại,“Ai nói với ngươi nàng là thê tử chưa cưới của ca ca?”

“A?” Ta sưng mồm nhìn nàng,“Không phải sao?”

“Đương nhiên không phải!” Oánh Lộ phủ định chém đinh chặt sắt.

“A, không phải là thê tử chưa cưới của thiếu gia.” Ta lặp lại một lần.

Cảm xúc phấn khởi của Oánh Lộ cuối cùng cũng giảm xuống, nàng hưng trí từ từ nói:“Đúng vậy, nàng và ca ca không có quan hệ, cũng chính là không có quan hệ với ta, ta mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm.” Nàng lại giữ chặt tay ta,“Đi thôi đi thôi, thực không có ý nghĩa, đi Bùi Ngọc các xem chút đi.”

Ta gật gật đầu, vừa cùng nàng chuẩn bị xoay người lại bị tình huống đột nhiên phát sinh đầu kia ngăn cản động tác.

Đầu kia Liễu Như Như vốn đang đi rất tốt, nhưng một nam tử quần áo rách nát từ trong đám người mạnh mẽ chui ra. Thừa lúc Liễu Như Như cùng thanh niên kia không chú ý phóng qua, lúc chạy đến bên cạnh Liễu Như Như liền hung hăng đụng phải bả vai nàng. Thân hình Liễu Như Như vốn tinh tế, bị lực va chạm mạnh, cả người liền ngã nhào ra bên ngoài. Thanh niên bên cạnh nàng vốn đang muốn đỡ lấy thân thể của nàng, nhưng lúc sắp đỡ được động tác lại có chút chần chờ khựng lại. Mà ngay tại lúc hắn chần chờ khựng lại lại có một con ngựa chạy như điên xông lên, làm bụi đất bốn phía bay mù mịt. Lập tức đám người bị xao động, không ai ngăn con ngựa điên kia lại, tùy ý để nó chạy trên đường, mắt thấy nó sẽ đụng phải Liễu Như Như đang ngã xuống.....

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn một màn này, đương nhiên, trong đó không bao gồm ta. Cho dù Liễu Như Như luôn lạnh lùng kia tràn đầy sợ hãi, khuôn mặt xinh đẹp có chút biến hình, ta cũng không sợ hãi sau đó tiểu mỹ nhân này sẽ hương tiêu ngọc vãn. Đơn giản, vì ta nhìn thấy Vũ Văn Duệ trên lầu đã đứng lên.

Lúc con ngựa cao lớn kia rướng thân mình chuẩn bị đạp lên người tiểu mỹ nhân thì bị một vật gì đó đánh trúng cổ. Ngay sau đó, toàn bộ thân hình của nó liền ngã qua một bên. Lập tức mọi người thấy thân thể nó ngã rạp xuống kèm theo tiếng vang va chạm mặt đất nặng nề phát ra.

Đám người nhìn mọi chuyện, liền phát ra một trận âm thanh trầm trồ ủng hộ. Nhưng âm thanh ủng hộ này lại chọc người vừa rồi xuống tay làm cho con ngựa phát điên kia càng thêm tức giận. Người nọ nhìn con ngựa té trên mặt đất hấp hối, lại nhìn Liễu Như Như đang nhe răng trên mặt đất, đột nhiên rút ra cái roi đen bên hông, xuống tay với Liễu Như Như!

Đám người lại hít vào một trận. Ta bĩu môi, người này vừa thấy liền biết hắn không phải là người Vân Di, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc. Nam tử Vân Di quốc chúng ta rất bảo hộ nữ tử nhu nhược cũng rất là thích diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, xem, hiện tại còn có sẵn.

Thân hình nam tử tuấn dật tuấn mỹ --- Vũ Văn Duệ không biết từ khi nào đã xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Hắn đứng giữa nam tử và Liễu Như Như, tùy ý vươn tay phải nắm chặt roi của nam tử, thần thái không có một tia dị thường. Hắn cười nhạt nhìn nam tử cầm roi, không nói một câu.

Nam tử kia dùng sức rút roi nhưng lại không hề hiệu quả. Hắn tức giận trừng mắt nhìn người chặn roi của hắn, sẵn giọng mở miệng nói:“Buông ra!”

Vũ Văn Duệ nghe vậy chỉ neho neho mắt hồ ly nhỏ dài, tươi cười ôn nhã,“Vị công tử này chỉ sợ không phải người Vân Di.”

Nam tử “Hừ” một tiếng, thái độ cuồng ngạo nói:“Ta đương nhiên không phải người Vân Di. Trước kia đều nghe người ta nói Vân Di là quốc gia thích xen vào chuyện của người khác, hôm nay cuối cùng cũng được mở mắt.”

Sắc mặt Vũ Văn Duệ không đổi, tươi cười càng thêm tao nhã có lễ,“Công tử là người Vân Chiến?”

Nam tử vẻ mặt kiêu ngạo,“Xem ra ngươi còn có mắt.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Vũ Văn Duệ xem lời này như là khen tặng,“Mấy ngày trước đây ta nghe người ta nói người Vân Chiến ai ai cũng dũng mãnh thiện chiến, đỉnh thiên lập địa đều là nam nhân tốt, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là..... Danh ‘Phụ’ kỳ thật.”

(* Nguyên văn của nó là Danh phó kỳ thật = Danh bất hư truyền: Danh tiếng cũng giống như sự thật, nhưng ca ca lại chửi đều nói thành Danh phụ kỳ thật: Danh tiếng không giống như sự thật)

Người nọ buông cánh tay xuống, “Thanh danh người Vân Chiến chúng ta truyền khắp thiên hạ, làm sao tới lượt ngươi vuốt mông ngựa!”

Con người Vũ Văn Duệ hơi hơi chớp động, môi mòng gọi lên độ cong càng sâu, “Người xưa nói người Vân Chiến đốt đặc cán mai, quả nhiên chính xác.”

Người nọ trừng mắt, hình như là kinh ngạc vì hắn đột nhiên mở miệng ác ngữ, “Cái gì?”

Vũ Văn Duệ khẽ cười một tiếng, trên mặt vẫn như trước tao nhã như ngọc, lại không hiểu sao làm mọi người cảm thấy một trận lạnh như băng, “Này ‘Phụ’ không phải ‘Phó’, nhưng mà xem ra cho dù ta có giải thích cho người người cũng không hiểu, đàn gảy tai trâu cũng chính là ý này. Người Vân Di chúng ta không có khinh thị người lỗ mãng thất học, công tử cứ yên tâm đi.”

Người nọ cuối cùng cũng nghe ra được hắn đang nhục mạ chính mình, lập tức giận đỏ mặt, “Ngươi dám nói ta là người lỗ mãng thất học!”

Vũ Văn Duệ giống như đầm nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng không gọn sóng sợ hãi, “Công tử cũng thừa nhận mình là người lỗ mãng, coi như là một loại khí phách dám làm dám chịu, ta thật là bội phục, người Vân Chiến quả nhiên ngay thẳng.”

“Ngươi” Người nọ bị biểu tình bình tĩnh của hắn cùng bên nhọn châm chọc làm cho nói không nên lời, lại nâng cánh tay lên chuẩn bị dùng roi giải quyết, chính lúc này, có một giọng nói thuần hậu truyền đến.

“Thêm Tác, ngừng.” giọng nói như rượu lâu năm thuần hậu chỉ nói ra ba chữ lập tức liền ngăn lại động tác của Thêm Tác người nọ. Thêm Tác nghe lời dừng động tác, lại nghe người kia nói: “Trò về.”

Thêm Tác giống như thực nghe người kia, cho dù bất bình cũng chỉ có thể oán hận trừng mắt liếc Vũ Văn Duệ một cái, xoay người phần nọ chạy lấy người.

Ta nhìn hắn ngay cả ngựa của mình cũng không quản, đi thẳng tới một chiếc xe ngựa không biết đã đứng ven đường từ khi nào, nhảy lên phía trước cùng tên còn lại giá mã rời đi. Ta đánh giá xe ngựa kia một chút, chỉ là một cái xe ngựa bốn bánh cực kỳ bình thường. Ta nhú nhú mày, vẫn cảm thấy có chút cảm giác quái dị. Là vì vừa rồi Vũ Văn Duệ nói hắn là người Vân Chiến? Hay là vì giọng nam thuần hậu cực kỳ quyết đoán kia?

“A Lam A Lam A Lam!” Giọng nói hưng phấn của Oánh Lộ truyền vào lỗ tai ta. Nàng dùng sức lắc tay áo ta nói: “Ngươi xem ngươi xem, Liễu Như Như Liễu Như Như, Liễu Như Như cùng nam nhân kia!”

Ta từ suy nghĩ sâu xa chuyện phát sinh vừa rồi nhìn lại, chỉ thấy Vũ Văn Duệ cúi đầu nhìn Liễu Như Như cười nhẹ, “Cô nương có thể đứng dậy không?”

Liễu Như Như nhìn hắn chăm chăm, trên mặt lãnh ngạo lúc này lại là vẻ hoảng hốt hiếm thấy.

Ta thú vị nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ này.

..... Hà? Đây là tình huống gì?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nghe giọng nói hưng phấn của Oánh Lộ là biết ngay nàng lại nghĩ đến “Gian tình không chỗ nào không có”. Cũng đúng, tại đây sau khi xảy ra màn anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, nữ nhân vật chính ngựa đầu nhìn nam nhân vật chính không chớp mắt, thần sắc hoảng hốt lại dị thường chăm chú. Hơn nữa nam nhân vật chính kia lại là một vị công tử tuấn mỹ cùng cao thủ vạn dặm khó gặp, cho dù ai nhìn thấy cũng nghĩ là nàng xuân tâm nhộn nhạo.

Nhưng Liễu Như Như cũng là cái loại nữ chính kinh điển. Cho dù cách nàng xa như vậy, ta cũng có thể cảm giác được trên khuôn mặt nàng đột nhiên tràn ngập một loại cảm xúc khác ngoài lạnh lùng. Con người luôn lấp lánh ánh sáng lạnh của nàng chớp động một chút sâu sắc hoài niệm cùng mê mang, nhếch cánh môi tái nhợt vô lực. Ta nghĩ ta biết loại cảm xúc này, nó tên là..... Bi thương.

Trong trí nhớ mỗi người đều chôn dấu miệng vết thương sâu, nông, đã khép, hư thối. Chúng ta đối với chúng nó đều bất lực, không thể quên nhưng cũng không thể thần nhiên thừa nhận.

Chúng ta có lẽ đôi khi cũng giống nhau.

Đối với phản ứng dị thường của Liễu Như Như, Vũ Văn Duệ vẫn không đổi sắc. Trên mặt hắn là nụ cười trong trẻo như mặt nước vừa ôn hòa vừa xa

cách, thân mình thon dài như trúc, cảnh tượng đẹp mắt như vậy thậm chí đã vô tình che dấu một sự thật là hần căn bản không có chủ động đỡ Liễu Như Như đứng dậy.

Ta âm thầm phi nhỏ, nhiều ngày không thấy hần quả nhiên không thay đổi. Hần vẫn là người thích trang mô giả dạng, làm người điên đảo mà ta quen biết - Vũ Văn Duệ. Đương nhiên, cũng là người gây thơ nhảm chán lòng dạ hẹp hòi cộng thêm phúc hắc Vũ Văn Duệ. Ta đột nhiên nổi ý xấu xuất ra một cái ý tưởng, một ngày nào đó ta sẽ nuôi một con hồ ly tuyết trắng xinh đẹp, búi cho nó một cây trâm bạc lên đầu, sau đó vào một ngày đẹp trời, ta sẽ dắt nó đi ra ngoài..... tắm hồ.

Cuộc sống không trọn vẹn quả nhiên trong ảo tưởng sẽ chiếm được viên mãn.

Ta chớp chớp mắt, tiếp tục chú ý trạng huống* bên kia. Tình huống vốn đang giằng co thì bị nam tử thư sinh kia phá vỡ. Hần dòn dập chạy lại bên cạnh Liễu Như Như, hướng nàng vươn tay, giọng nói run run hỏi:“Mạnh, Mạnh tiểu thư, nàng không sao chứ?”

(*trạng thái và tình huống)

Lúc này Liễu Như Như mới lấy lại tinh thần, thân mình hơi run rẩy không dễ nhận ra. Khuôn mặt nàng một lần nữa lại được thay bằng vẻ lạnh lùng, bỏ qua tay hần thân nhiên nói:“Làm Quân công tử lo lắng, ta không sao”. Nàng đứng dậy nhìn Vũ Văn Duệ, làm lễ nhưng lại có vẻ không thân thiện nói:“Đa tạ vị công tử này vừa rồi ra tay cứu giúp, Như Như vô cùng cảm kích.”

Ta cân nhắc, Liễu Như Như này có một tay a. Giấy đầu tiên thất hồn lạc phách, giấy sau đó liền giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, nhưng mà ít nhất nàng cũng nói cho Vũ Văn Duệ biết tên mình. Còn có, nam tử kia vừa rồi kêu Liễu Như Như là “Mạnh tiểu thư”?

Vũ Văn Duệ hơi hơi vuốt cằm, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:“Cô nương không cần đa lễ.”

“Đều là giả nhả nhận.” Oánh Lộ lầu bầu một câu,“Đi thôi đi thôi, thật là, làm tốn của ta không ít thời gian.”

Trong lòng ta cảm thấy Oánh Lộ thật sự là ngay thẳng đáng yêu, nói câu nào cũng như mang dao đâm người ta một nhát. Ta nhìn nàng gật gật đầu,“Vâng.”

Lúc xoay người ta có chút bật cười. Vũ Văn Duệ, hần phí tâm tư bố trí người đi tìm ta, mà khi ta ở ngay trước mắt hần, hần lại không phát hiện ra. Bởi vậy mới biết cái gọi là “Ở giữa biển người mờ mịt liếc mắt một cái tìm thấy người”, thật đúng là trò cười.

Lúc ta cùng Oánh Lộ đến Bùi Ngọc các liền đụng phải một nam tử trung niên mập mạp cầm một cái hộp đi ra. Xem sắc mặt hần hồng nhuận tươi cười đầy mặt, chắc là có chuyện gì tốt.

Oánh Lộ nhìn thấy hần liền cười cười kêu lên:“Thôi trưởng quây.”

Thôi trưởng quây vui tươi hơn hờ khoan thai đi tới gần nàng nói:“Mạnh tiểu thư đến thật đúng lúc. Ngọc bội ngày đó người đưa tới vừa vặn làm xong. Ngọc này của tiểu thư quả nhiên là trân phẩm khó được, ta phái người ra ngoài tìm không ít nơi mới tìm được một khối nhỏ. May mắn vết nứt không lớn, bằng không bảo ta tìm thế nào cũng chỉ có thể bắt lặc .”

Oánh Lộ nghi hoặc nhìn Thôi trưởng quây nói:“Thôi trưởng quây, ông nói ngọc bội nào?”

Thôi trưởng quây một tay đem cái hộp nhét vào tay Oánh Lộ,“Tiểu thư đừng đùa ta, vẫn nhanh xem thử ngọc bội được sửa có vừa lòng không. Cái này làm ta tốn không ít công sức, sau này tiểu thư trăm ngàn lần phải cẩn thận .”

Oánh Lộ mờ mịt quay đầu nhìn ta,“A Lam?”

Ta đi lên trước cẩn thận đánh giá khối ngọc bội kia, chỉ thấy nó dùng chỉ màu vàng kết thành, không lớn không nhỏ, một khối màu xanh nhạt, bên trong ngọc bội còn có hoa văn phân bố không đồng đều. Ngọc được chạm rồng thành hình một con phượng hoàng, người thợ cực kỳ khéo léo tinh tế tinh xảo, con phượng hoàng kia trông rất sống động như muốn bay đi. Ngọc bội này bất luận xem thế nào cũng biết là vật không tầm thường. Ta neho mắt nhỏ, ngọc bội này nhìn có chút quen mắt, ta khẳng định đã gặp qua ở nơi nào đó, nhưng mà, rốt cuộc là ở nơi nào?

“Thôi trưởng quây, ngọc bội này không phải của ta.” Oánh Lộ xem xong ngọc bội nhìn hần lắc đầu nói.

Thôi quân sự nhìn về mặt Oánh Lộ cũng không giống như nói giỡn, lập tức hoang mang nói:“Làm sao có thể? Quân sự rõ ràng nhớ kỹ là của Mạnh tiểu thư thành đông a?”

Ta cúi đầu khép hờ mắt, ta nghĩ, ta đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra .

Lúc này có mấy người vào cửa, còn chưa đi tới gần đã nghe được có người kinh hô một tiếng:“A, tiểu thư, đó là ngọc bội của người!”

Ta nhìn người tới, nghĩ rằng tốc độ của Tào Tháo thật sự là càng lúc càng nhanh. Trước kia nói hần là hần đi ra, hiện tại mới nhớ đến hần hần đã đi ra. Người tới đúng là ba người Liễu Như Như vừa rồi mới gặp qua. Lúc này sắc mặt Liễu Như Như có chút tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm cái hộp trong tay Oánh Lộ. Nàng đột nhiên lạnh lùng hướng mắt nhìn thanh niên nam tử bên cạnh, ý chất vấn không cần nói cũng biết.

Thanh niên nam tử đỏ mặt, bước đến bên cạnh Thôi trưởng quây, “Thôi quân sự, ngọc này là của Mạnh tiểu thư, sao ông lại đưa cho vị cô nương không biết từ đâu ra này?” Hần nói có chút dòn dập, càng tỏ vẻ hần đang tức giận cùng chất vấn.

Sắc mặt Thôi quán sự trầm xuống, “Ngươi lặp lại lần nữa?”

Thanh niên nam tử xanh mặt nói: “Ngọc này là của Mạnh tiểu thư.” Tay hắn chỉ chỉ Liễu Như Như, vừa tức giận nhìn Oánh Lộ tiếp tục nói: “Ta không biết vị cô nương này vì sao phải giả mạo nhận ngọc bội, nhưng cầm đồ của người khác, cô nương không cảm thấy thẹn sao?”

Thôi trưởng quầy tròn tròn hai mắt nói không nên lời, mà hắn lại tiếp tục thâm minh đại nghĩa khiển trách, “Người xưa có câu: Thà không có cũng không lấy đồ của người khác. Cô nương ngay cả đạo lý làm người này cũng không hiểu?”

Ta nhìn mặt Oánh Lộ lập tức đỏ lên, hai tay cầm hộp run lên nhẹ nhẹ.

“Ta không ngờ lại có người đến Bùi Ngọc các này lừa đảo như vậy. Cô nương xem ra cũng không phải lần đầu tiên, chẳng lẽ ngay cả cảm thấy thẹn mấy chữ này cũng không biết viết như thế nào?” Thanh niên nam tử càng nói càng hưng phấn, lời nói cũng càng ngày càng chanh chua, “Ta không ngờ lúc thái bình thịnh thế vẫn có người như cô nương, xem tướng mạo cô nương cũng không tệ, vì cái gì lại muốn làm mấy loại chuyện này?”

Oánh Lộ vô thức cắn môi dưới, trong mắt có phần nộ cùng uất ức vì bị người xa lạ hiểu lầm.

“Đủ!” Thôi trưởng quầy hét lớn một tiếng, “Ngươi có biết ngươi đang nói chuyện cùng ai không!”

Thanh niên nam tử hừ lạnh một tiếng, “Trưởng quầy, ta sẽ không vì nàng là một cô nương mà lưu tình. Người như vậy đi ra ngoài quả thực làm mất mặt Vân Di chúng ta.”

Ba.

Một tiếng vang lên, hết thảy yên lặng.

Thôi trưởng quầy giật mình mở to hai mắt, Liễu Như Như cùng Tam Nhi cũng ngỡ ngàng, Oánh Lộ ngay cả tức giận cũng quên mất. Còn thanh niên nam tử lắp miệng không dứt kia, hắn đang ôm nửa bên mặt đại ra nhìn ta, dường như chưa tiếp thu kịp chuyện vừa xảy ra.

Ta nhìn hắn cười cười không chút độ ẩm, vươn tay phải vừa mới đánh hắn xong nói: “Mẹ ta nói, súc sinh ban ngày không nên ra đường, nếu ban ngày gặp phải, cũng không nên khách khí, cứ vậy mà đánh.”

Một giây sau thanh niên nam tử tức giận nổi lên, nhưng ta vẫn như cũ dùng giọng nói cứng nhắc đánh gãy hắn, “Mẹ ta còn nói, súc sinh vốn là súc sinh, nên sẽ không nói tiếng người. Đối với loại súc sinh này không cần lưu tình, bởi vì không chừng bỏ qua còn làm cho nó tiến thêm một bước, quên mất bản phận của nó.”

Ta lui ra phía sau từng bước, dùng giọng nói rất nghi hoặc hỏi Oánh Lộ, “Tiểu thư, thì ra thiếu gia còn có một muội muội à, Mạnh gia ngoài người ra còn có một vị tiểu thư, không biết là tỷ tỷ hay là muội muội của người?”

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Oánh Lộ biến bình thản, chậm rãi nói: “Ta không biết từ khi nào thì ca ca lại có thêm một muội muội, còn khiến ta phải nơi nơi đi giả, bộ, lừa, đảo.” Nàng không chút để ý liếc hai người kia một cái lại nhìn về phía thanh niên nam tử. Nàng đến gần hắn, sau đó ngọt ngào cười, “Vị công tử này vừa rồi nói thật đúng là êm tai, nhưng xin thứ cho ta nghe không hiểu. A Lam nói rất đúng, súc sinh sẽ không nói tiếng người, ta đương nhiên cũng nghe không hiểu súc sinh nói gì.” Nàng lại cất bước đi tới chỗ Liễu Như Như, đem hộp đang cầm trong tay đưa cho nàng.

Liễu Như Như nhận lấy vội vàng mở hộp, xem cách nàng cẩn thận kiểm tra ngọc bội, có thể thấy nàng rất coi trọng vật này.

Lúc này giọng nói của Thôi trưởng quầy vang lên, “Quần Việt, ngươi nói rõ ràng cho ta, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Thanh niên nam tử lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, lắp ba lắp bắp mở miệng nói: “Ta...ta ngày ấy gặp Mạnh thiếu gia mang theo Mạnh tiểu thư, không, là vị tiểu thư này đến. Mạnh thiếu gia còn nói đây là ‘Xá muội’. Ta nghĩ nàng chính là Mạnh tiểu thư, cho nên trong sổ sách liền viết là Mạnh tiểu thư, nào biết, nào biết, ta, trưởng quầy, ta thật sự là không biết.”

“Không biết?!” Thôi trưởng quầy nổi giận đùng đùng, “Ngươi có biết vị cô nương này mới là muội muội ruột của Mạnh thiếu gia, Mạnh tiểu thư. Vị còn lại là Mạnh gia biểu tiểu thư! Hay là ngươi không mang đầu óc ra chứ!”

“Thôi trưởng quầy, đừng nóng giận.” Oánh Lộ nhàn nhạt cười nói: “Ca ca từ nhỏ nói với ta, chó cắn ta một miếng, ta không thể cắn lại nó một miếng. Việc hôm nay cứ theo đạo lý này mà xử lý, lần sau còn như vậy, khó tránh được sẽ làm một ít khách quý của ông sợ hãi chạy mất.”

Nàng quay đầu nhìn ta, “A Lam, chúng ta đi ra ngoài cũng lâu rồi, trở về thôi.”

Ta nghe theo khoan thai đến bên người nàng “Vâng.”

“Ta đây về trước, lần sau lại đến xem.” Oánh Lộ khách khí nói với Thôi quán sự. Lúc nàng đi qua người Liễu Như Như liền đề thấp cổ họng nói một câu, “Yên tâm, vật đó của ngươi ta không hiếm lạ, bởi vì thứ ta có, ngươi cũng không nhất định có. Mà thứ ngươi có, ta cũng không nhất định không có.”

Liễu Như Như ngẩng đầu, con ngươi giống như phủ một tầng sương, cơ bắp trên mặt hơi hơi cứng lại. Oánh Lộ mỉm cười, không chê vào đâu được.

“Đúng rồi.” Ta đột nhiên vỗ thật mạnh cái trán của mình.

Oánh Lộ dừng bước chân nhìn ta, “Làm sao vậy?”

Ta không để ý đến nàng, xoay người chạy đến đối diện Quân Việt nhìn hấn cười cười nói: “Ta nói cho ngươi a, biểu tiểu thư, nàng họ Liễu.”

Con ngươi Quân Việt phản chiếu khuôn mặt tươi cười của ta, trên khuôn mặt thanh tú là nụ cười cực kỳ chân thành. Đồng tử hấn lại hơi hơi co rút, thái độ quý dị. Ta xoay đầu chạy lấy người, nghĩ rằng nam nhân thời này quả nhiên đều không vừa mắt lại vô dụng, khó coi!

Trên đường Oánh Lộ vẫn ôm cánh tay của ta vui vẻ cười, “A Lam, ngươi tát hấn một cái, thật sự là rất phấn khích! Mặt hấn đều bị đánh sưng lên, năm ngón tay ын, ha ha ha, thật thú vị, ngươi thật sự là rất thú vị.”

Ta vẫn nhẫn nại mặc kệ nàng lăm lăm bấm lết đi lết lại, cuối cùng nhịn không được vuron tay phải nhìn của mình ra, nhìn lòng bàn tay ngơ ngác nói: “Tiểu thư.”

Oánh Lộ hưng phấn mở to hai mắt, “Chẳng lẽ ngươi muốn dạy ta đánh người?”

..... Ta đánh ngươi, cái cuộc sống không thể tự gánh vác này.

“Tay của ta rất đau.”

“Hả?”

“Đánh người, tay thật sự rất đau.”

“..... A.” giọng nói Oánh Lộ như có chút lấy lòng, “Sau khi trở về ta bôi thuốc cho ngươi?”

Ta trầm mặc vài phút, không nghe thấy nàng tiếp tục nữa mới nói: “Được.”

Trở về, thiếu gia cũng không có ở trong phủ, ta mừng rỡ thanh nhàn, ngủ một giấc, sau đó dậy ăn cơm, lại tiếp tục nằm xuống ngủ. Lúc ta tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, ta chóng mặt, tâm tình có chút khoải trá, khó có được lúc thiếu gia chưa tới chèn ép ta, thật tốt.

Ta chậm chậm rời giường, tiếp tục chậm chạp lết tới phòng bếp. Trên đường gặp một đám nha đầu đang nói chuyện bát quái*, hon nữa, câu đầu tiên liền kích động đến ta.

(* Bát quái chính là tám chuyện, đoán bậy đoán bạ.)

Bát quái nữ một nói: “Các ngươi biết không, hôm nay thiếu gia mang Khả Nhẫn đi ra ngoài! Các ngươi đoán được không! Hôm nay thiếu gia phải đi gặp ai? Người thiếu gia muốn gặp là Vũ Văn đại công tử phủ tướng quân, Vũ Văn Duệ!”

Ta vô lực day day cái trán của mình. Quả nhiên, bát quái khó có thể phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Bát quái bát quái, tên cũng như nghĩa, chính là bốc cho người khác cái quẻ. Thế giới vì bát quái mà xinh đẹp, xã hội vì bốc quẻ cho người khác mà thú vị.

(Ý tỷ ấy là đoán bậy đoán bạ đó.)

Bát quái là một loại bản năng, mặc kệ là nam hay nữ.

Ta bình tĩnh dừng chân, bình tĩnh gạt nhẹ lỗ tai của mình, sau đó bình tĩnh chuẩn bị tiếp thu tin bát quái.

Bát quái nữ hai giọng nói kinh ngạc: “Cái gì? Thiếu gia mang Khả Nhẫn ra ngoài? Lại là đi gặp Vũ Văn công tử?”

Bát quái nữ một trầm trọng nói: “Đúng là như vậy, không ngờ thiếu gia lại bị con tiểu yêu tinh này mê hoặc.”

“Hừ, thiếu gia là người dễ dàng bị mê hoặc như vậy sao. Chắc chắn là do thấy mới mẻ. Nam nhân a, ai lại không thích mấy cô nương ôn nhu xinh đẹp.”
Bát quái nữ ba lão luyện nói, nhưng mà trong giọng nói nghe cách nào cũng thấy có chút cảm giác ganh tị.

“Nói cũng đúng, tướng mạo tiểu yêu tinh kia quả thật hút hồn người. Có đôi khi nó nhìn chăm chăm người, cũng có thể đem hồn người câu đi mất.” Bát quái nữ một không mận mà nói.

Bát quái nữ ba lại nói:“Hừ, tiểu cô nương, không thừa dịp tuổi trẻ mỹ mạo mà thể hiện chút bản lĩnh chẳng lẽ lại đợi đến khi hoa tàn ít bướm? Các người hãy chờ xem, mấy ngày này được sủng ái, nhưng không được bao lâu cũng như trước kia thôi, như cái bóng.”

Bát quái nữ hai hồ nghi tiếp lời:“Thật vậy chăng? Ta thấy Khả Nhâm không đơn giản a, không giống như mấy người trước kia, người xem, lần trước Từ Lăng nói năng vài câu liền bị thiếu gia quở trách, loại chuyện này trước kia chưa từng xảy ra.”

“Hừ, chuyện xảy ra trong lúc được sủng ái đều không có gì là kỳ quái. Hừ, như vậy cũng tốt, diệt uy phong Từ Lăng. Không phải chỉ ở bên người thiếu gia lâu một chút thôi sao, làm như mình là chủ tử không bằng. Về sau chờ thiếu gia cưới thiếu phu nhân, không cho dù là một cái thiếp, cũng đủ làm cho nàng không chịu được.” Không cần phải nói, vị bát quái nữ này chính là vị số ba.

“Vậy nếu Từ Lăng trở thành thiếp thì sao?” Bát quái nữ vừa hỏi nói.

Bát quái nữ ba tiếp tục dội nước lạnh,“Hừ, thành thiếp thì cũng chỉ là thiếp, hừ.”

“Ai~, nếu được làm thiếp của thiếu gia, ta cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.” Bát quái nữ hai thở dài nói.

“Hừ, ta đương nhiên.....” Bát quái nữ ba dừng một chút,“Cũng nguyện ý.”

Bát quái nữ một cười nhạo nói:“Các người thật là không có tiền đồ, làm thiếp của thiếu gia có cái gì tốt, cho ta ta liền.....”

“Người liền gì chứ?” Bát quái nữ hai lập tức hỏi.

“Ta liền làm thiếp của Vũ Văn công tử.” Giọng nói bát quái nữ một có chút mơ mộng “Ta đã thấy mặt Vũ Văn công tử, thật đúng là nhà nhận có lễ tuần mỹ vô cùng, hán đứng ở nơi đó không nhúc nhích liền có thể làm cho ta tim đập loạn xạ.....”

Ta cúi đầu, người mà thấy hán lúc hán lên con thì tim sẽ không đập loạn xạ như vậy đâu, có mà muốn rớt luôn ra ngoài ấy.

“Người đừng có mà nằm mơ, Vũ Văn công tử là người chúng ta có thể mơ tưởng đến sao? Công phủ tướng quân Vũ Văn cao không thể với tới, nói sao cũng chỉ xứng với hoàng thân quốc thích.” Bát quái nữ ba lại mở miệng, “Nhưng mà Vũ Văn công tử tuổi cũng không còn nhỏ, sao không nghe nói gì đến chuyện tình yêu?”

Bát quái nữ quỳnh lên giải thích,“Vũ Văn công tử giữ mình trong sạch, đương nhiên là không giống dân thường. Cũng giống thiếu gia, tuy rằng là một nam tử vạn dặm mới tìm được, nhưng bên người lại có oanh oanh yến yến nhiều không đếm xuể, hôm nay Từ Lăng ngày mai Khả Nhâm, ngày kia Lục Lăng ngày kia Hạnh Nhân, còn lâu mới tới phiên chúng ta.”

“Ai~, nam tử nào cũng như thế, trừ phi người gả cho một ngọc tử, một thằng ngọc ngọc tử, nếu không cũng đừng trông chờ vào việc hán chỉ đối tốt với một mình người.” Bát quái nữ hai uể oải nói.

“Hừ, ai lại muốn gả cho một thằng ngọc ngọc tử. Nếu có thì người kia cũng chính là ngọc tử.” Bát quái nữ ba có chút trào phúng,“Giống như A Lam kia, nàng ta thật ra rất thích hợp.”

Ta thú vị chớp mắt mấy cái, a a, bát quái đến trên người ta.

“Nói đến cái ngọc tử kia, ta liền cảm thấy bức xúc. Người nói xem nàng có cái gì tốt cơ chứ, đầu tiên là được tiểu thư xem như bảo bối sau đó lại được thiếu gia mang đi. Các người nói, không phải thiếu gia với nàng.....” Giọng nói bát quái nữ hai có chút run run.

“Phi phi phi! Hừ, người cẩn thận cái miệng, thiếu gia làm sao có thể thích cái ngọc tử!” Bát quái nữ ba phản ánh kịch liệt.

“Ai~, đầu óc không tốt hay sao lại đi thích cái ngọc tử. Ta đoán, cũng giống như thấy thứ mới mẻ kia, A Lam cùng Tiểu Hắc không phải là có chút giống nhau sao, nói không chừng thiếu gia đem nàng trở thành sủng vật nuôi sống.” Bát quái nữ một đoán.

Ta sờ sờ mặt mình, ta từ củ cải trắng trắng cấp thành sủng vật, tâm lý của ta thật ra thực nhảy nhót.....

Phía sau, đột nhiên có một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên,“Có phải sủng vật hay không cũng không phải chuyện của các người. Rảnh thì đi làm việc đi, đừng dè cho người ta nói phủ họ Mạnh này chỉ nuôi một đám nha đầu lăm miệng.”

Ba người bát quái bên kia nhất thời chấn kinh, hành vi vô thô lỗ bắt nói:“Ta, chúng ta đi làm việc.” Nói xong giống như một trận gió thổi qua, người, không có.

Ta im lặng đứng thẳng bất động, Từ Lăng, người thật sự là Vô Gian đạo a, người đứng ở phía sau ta đã bao lâu, đã bao lâu?

Từ Lăng chậm rãi đi đến trước người ta, ánh mắt có chút lợi hại,“Người có gì muốn nói không?”

Ta mù mịt nhìn nàng,“A?” Nói cái gì? Cáo trạng? Khóc lóc?

Ánh mắt Từ Lăng lóe lóe, “Lời các nàng vừa nói người đừng để trong lòng, ngốc tử không có gì không tốt.”

Ta nghĩ, người đây là muốn ta yên tâm sao. Nhưng mà... tâm của ta nhỏ lắm, chuyện có thể khiến ta để bụng, thật sự quá ít. Ta nhìn nàng ngờ ngác cười cười, “A.”

“Vây là tốt rồi.” Từ Lăng xoay đầu chạy lấy người, nhỏ giọng nói: “Không chừng, người mới là người sống tốt nhất.”

Ta nhìn bóng dáng của nàng thân nhiên cười cười. Có đôi khi, thứ chúng ta có được không phải là quá ít, mà là do chúng ta yêu cầu quá nhiều. Như vậy, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể cảm thấy thỏa mãn.

Trải qua chuyện này bụng của ta càng thêm đói. Ta ý chí kiên định hướng phòng bếp mà đi. Nói cho các người biết, cho dù là bất quai cũng không thể ngăn cản nhiệt tình của ta đối với đồ ăn, mị lực của đồ ăn thật là lớn. Lúc ta bụng mấy món ăn trở về, tâm tình liền hứng khởi. Bất giác nhớ tới những lời vừa rồi. Nha hoàn kia nói hôm nay thiếu gia phải đi gặp Vũ Văn Duệ, vì sao?

Bởi vì bọn họ có quen biết? Hay là bởi vì ta? Không đúng a, nếu vì ta sao lại mang Khả Nhẫn đi?

Chẳng lẽ là Vũ Văn Duệ kia phát hiện ta ở Mạnh phủ cho nên tìm thiếu gia đòi người. Mà thiếu gia bởi vì luyến tiếc ta cho nên tìm người đánh tráo, cố ý đem Khả Nhẫn đẩy ra ngoài tỏ vẻ ta không ở Mạnh phủ?

Ta vỗ trán, An Kha Lam, trước kia người xem tiểu thuyết quá nhiều, như vậy không tốt, thật sự không tốt.

Ta an phận khoan thai đi trên con đường nhỏ. Đi tới đi tới, trước mắt tự nhiên xuất hiện một đôi giày thêu hồng nhạt, từ từ ngừng đầu, không ngoài dự đoán thấy khuôn mặt không hề đơn thuần đáng yêu của Tam Nhi. Ta nghĩ, thiếu niên, người phải bình tĩnh.

“Ta còn đang muốn hỏi, nha hoàn nào đi mà không thèm nhìn đường như vậy, thì ra là đồ ngốc từ nhà người.” Tam Nhi châm chọc mở miệng: “Thế nào, mang nhiều đồ ăn như vậy về cho heo ăn sao? A, không đúng, ta quên mất, bây giờ người không còn cho heo ăn nữa, người là tâm phúc của tiểu thư!”

Ta không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm nàng.

“Người nghĩ là không nói lời nào ta liền mềm lòng sao? Ta nói, người đừng đắc ý, người nghĩ người là ai? Cho dù được tiểu thư sủng ái thì cũng chỉ là một nha hoàn, chỉ là đồ ngốc!” ánh mắt Tam Nhi miệt thị.

Ách, mấy lời nàng nói nghe làm sao cũng không thích hợp..... Người nàng nói, thật sự là ta sao?

Tam Nhi khinh thường bĩu môi, tiếp tục nói: “Đã vậy còn dám ra tay đánh Quân công tử, người đúng là ăn gam hùm. Ta nói cho người biết, Quân công tử không phải là một người dễ chọc vào, người cứ chờ mà xem, người sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

Ta nghi hoặc nhìn nàng, “Quân..... Công tử?”

Sắc mặt Tam Nhi hơi biến thành màu đen, “Người không nhớ Quân công tử là ai? Hôm qua người vừa đánh hắn, đánh hắn! Thế mà người đã quên! Trời, ngốc tử, người đúng là ngốc tử!”

Ta buồn rầu nhíu mày, “Ta đánh hắn? A, mẹ ta nói ta có lúc hay như vậy, nhưng mà ta không biết mình có đánh người.” Ta nhìn nàng hỏi: “Ta thật sự đánh hắn? Đánh Quân công tử?”

Sắc mặt Tam Nhi lập tức thay đổi, “Cái gì? Người... người... ta... người... ta không biết! Đến lúc đó người tự nhiên sẽ biết hắn lợi hại. Hừ, không nói chuyện với người nữa.”

Ta trong lòng cười cười, Quân Việt lợi hại? Vừa hay, ta chờ xem.

Thật ra, khuôn mặt Quân Việt kia, ta không xa lạ, thật sự không xa lạ, rất không xa lạ. Ta lấy ngón tay ra đếm đếm, số lần ta gặp hắn đã có thể dựng thẳng lên bốn đầu ngón tay, đúng, là bốn ngón. Cũng chính là bốn lần.

Lần đầu tiên là khi ta được đại biểu ca mang đi ngắm hoa ngày tết, ta đứng ven bờ hồ xinh đẹp thấy vị Quân công tử này đang ân tình đưa tình lôi kéo tay một vị cô nương thanh tú nói: “A Doãn, nàng tin ta, ta cùng Cố tiểu thư không có quan hệ gì, chỉ có nàng ta đơn phương ngô nhận mà thôi, người ta yêu là nàng, chỉ có mình nàng.”

Sau đó, cô nương thanh tú được gọi là A Doãn kia thực thẹn thùng đỏ mặt, thẹn thùng vùi vào lòng hắn, “Việt ca, ta đương nhiên tin chàng, ta... ta cũng yêu chàng.”

Lần thứ hai là khi ta cùng hoàng tử, hai người vụng trộm chuồn ra khỏi cung. Trong rừng phong duyên dáng, ta lại gặp được hắn. Lúc đó vẻ mặt Quân công tử tươi cười nhìn một cô nương điềm đạm nho nhã, nói: “Cố tiểu thư, ta không dám cự tuyệt A Doãn vì sợ nàng ta bị đá kích, nhưng nàng ta nói nàng ta phải gả cho một đại phú lam thiếp. Thì ra nàng ta chỉ là một người ham vinh hoa phú quý. Lúc này cuối cùng ta cũng có thể quang minh chính đại nói cho mọi người biết, người ta yêu là nàng, mà không phải nàng ta.”

Cố tiểu thư cúi đầu nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói, “Quân công tử... ta... ta đối với chàng cũng.....”

Tay Quân Việt cầm lấy tay mềm mại của nàng, “Cố tiểu thư, ta biết, ta đều biết.”

Lần thứ ba, lúc thất ca mang ta ra ngoài xem xiếc ảo thuật, ta ở đầu ngõ vắng thấy hán đang đứng cùng A Doãn. A Doãn khóc thương tâm muốn chết, “Vì sao chàng lại tới tìm ta, không phải chàng muốn thành thân với Cố tiểu thư sao, không phải chàng nói ta đáp ứng làm thiếp cho Lý đại phú sao, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, đã không có.”

Quản công tử về mặt thành tâm, “A Doãn, không phải, không phải như thế. Khi đó ta thật sự là bất đắc dĩ, mẹ ta sinh bệnh, ta không có cách nào cho nên chỉ có thể tiếp cận nàng ta, hy vọng nàng ta có thể giúp ta. Bây giờ cha nàng ta đã thay nàng ta quyết định chuyện hôn nhân, ta cùng nàng ta đã không còn khả năng. A Doãn, nàng trở lại bên ta được không, ta cần nàng, thật sự cần nàng.”

A Doãn tuyệt vọng lắc đầu, “Quản ca, không có khả năng, ban đầu chính chàng muốn ta giả vờ đáp ứng Lý đại phú, nhưng ngày mai ta sẽ phải gả vào nhà họ Lý, là gả thật, không phải giả.”

Quản công tử thương tâm nhìn nàng, giống như thật sự rất khó chịu, “A Doãn, người ta yêu là nàng.....”

Sau đó, lần thứ tư ta nhìn thấy hán chính là lúc hán vì “Mạnh tiểu thư” nói những lời chính nghĩa chua ngoa mắng “Cô nương không biết tên”. Khi đó, ta thật sự khó giữ được bình tĩnh.....

Sờ cằm, hay là, ta với hán, cái này gọi là “Duyên phận”? Nếu thật như vậy, Thượng Đế của ta ơi, cầu xin ông thay mặt ánh trăng trừng phạt ta đi, đem ta biến thành một cái bánh nướng, ánh trăng ở thôn xóm miền núi.

Quản công tử, người con mẹ nó chính là cái đồ cận bã.

Ta lấy lại tinh thần, quyết định không thêm lo lắng mấy chuyện cận bã kia nữa. Ôm đồ ăn về tới phòng, ta tạo một tư thế tao nhã đẹp mắt bắt đầu nhấm nuốt. Lúc ăn được một nửa, Oánh Lộ đột nhiên đẩy cửa bước vào.

“A Lam, Thôi quản sự tới tìm ta.” Oánh Lộ ngồi xuống cạnh bàn chống má nói.

Ta nuốt đồ ăn trong miệng xuống, “A?”

Oánh Lộ rót nước trà uống một ngụm, “Hán nói Quản Việt kia muốn bồi tội với ta, hy vọng ta cho hán chút mặt mũi.”

Ta cắn miếng trứng gà, “Hả?”

Ánh mắt Oánh Lộ đen lấy, “Ta đồng ý rồi.”

“Hừm?”

“Ngày mai, người cùng ta đi đi.”

Ta gật gật đầu, “Được.”

Quản công tử muốn bồi tội? Tốt lắm, ta muốn xem hán làm cách nào để bồi tội.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Nhìn chung từ cổ chí kim, phương thức người Trung Quốc bồi tội dường như đều có khuynh hướng mời khách ăn cơm giải trí tiêu khiển, đương nhiên, Quản công tử cũng không ngoại lệ. Oánh Lộ nói Quản công tử hẹn nàng ngày mai gặp mặt ở “Trần vị các” dự một bàn tiệc rượu nho nhỏ, để hán tỏ lòng xin lỗi với nàng.

Ta nghe mà cảm thấy có chút buồn cười, những lời này của Quản công tử có vẻ như rất chân thành. Nhưng chân thành thật sự là cái gì? Đó là một trò vui nhìn không được đoán không ra, cái tâm sinh ra sự chân thành nhưng cách một tầng bụng mềm dẻo, ai cũng đoán không được.

Đầu năm nay, chúng ta vẫn là nên học cách đem chân thành xem như “hoa trong gương, trăng trong nước”, đừng ôm quá nhiều kỳ vọng.

Trong lòng ta đương nhiên hiểu được chiêu này của Quản công tử mục đích là để lấy lòng Oánh Lộ. Nhưng mà điều khiến ta không hiểu được là, vì sao buổi sáng ngày hôm sau hán lại đến tìm ta? Ta ngồi trong phòng khách của tôi tớ mà cảm thấy chính mình mê mang, thật sự, rất mê mang.

“A Lam?” Quản công tử tươi cười lấy lòng, “Ta nhớ hôm đó Mạnh tiểu thư gọi người như vậy, đúng không?”

Ta dần dần gật gù đầu, “A.”

“A Lam.” Ánh mắt Quân công tử mờ hồ lóe lên tia xin lỗi, “Chuyện ngày hôm trước ta thật có lỗi, ta thật sự là..... Hổ thẹn không thôi.”

Ta trong lòng nhún vai, thì ra trí nhớ của ta xuất hiện chứng rối loạn, ngày đó là ta bị hấn đánh chứ không phải hấn bị ta đánh, nếu không, sao lại thành ra hấn xin lỗi ta? Cái này, sự thật bị đảo lộn rồi, thật sự bị đảo lộn rồi.

Quân công tử lại tiếp tục cảm thán nói: “Ngày ấy chỉ trách ta quá mức nóng vội, chưa hiểu rõ sự tình liền đưa ra kết luận, đã làm chuyện thất lễ quá đáng với Mạnh tiểu thư, thật sự uống công ta là người đọc sách, uống công đọc sách a.”

Ta ngơ ngác nhìn hấn không nói lời nào, không mở miệng nhận lời xin lỗi của hấn cũng không cười thoải mái với hấn, chỉ để hấn đứng một mình ở nơi đó bày ra bộ mặt có chút cứng ngắc cười làm lạnh. Chắc là hấn đã cười đến mệt mỏi, cuối cùng về tươi cười cũng biến mất, giống như vô tình nói: “A Lam, ngày mai ngươi cũng sẽ đi cùng với Mạnh tiểu thư đúng không?”

Ta có chút ôn hoà nói: “Ừ.”

Quân công tử không bị ảnh hưởng chút nào, “Vậy là ngươi cũng chấp nhận lời xin lỗi này của ta?”

Giọng nói của ta thẳng tắp, “Ừ.”

“Vậy thật sự là quá tốt.” Quân công tử xả môi cười, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ý cười, “Như vậy, ta có thể hỏi ngươi một số chuyện được không?”

Tầm mắt ta hơi lướt qua mặt bàn, cúi đầu nhằm chán quan sát hoa văn nhỏ nổi lên trên bàn, “A.”

Giọng nói Quân công tử tìm không ra tia giả vờ nào, chỉ thấy chân thành, “Ngày mai ta làm chủ nhà mời khách, đương nhiên là muốn tìm hiểu một chút khẩu vị yêu thích của khách. Nhưng ta lại hoàn toàn không hiểu gì về sở thích của ngươi và Mạnh tiểu thư, như vậy thật sự quá thất lễ. Ta nghĩ ngươi rất thân thiết với Mạnh tiểu thư, chắc ngươi cũng hiểu chút ít về sở thích của nàng, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta việc này.”

Ta vươn tay nhằm chán vạch tới vạch lui trên mặt bàn, “Ngươi muốn hỏi cái gì?”

Quân công tử lập tức hỏi: “Thật ra ta chỉ muốn biết ngày thường khẩu vị của Mạnh tiểu thư như thế nào để ngày mai có thể nói đầu bếp cẩn thận chuẩn bị. A, đương nhiên, A Lam thích ăn cái gì cũng mời nói.”

Ôi, ta được đi nhờ xe của Oánh Lộ a.

Ta nghe vậy dừng động tác lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Ngươi hỏi, khẩu vị của tiểu thư?”

Quân công tử gật gù đầu, “Đúng vậy.”

Ta đột nhiên nhìn hấn cười cười, rất chân thành, “Vừa hay, ta biết.”

Ta từ biệt về thờ ơ vừa rồi, thân thiện nói, “Ngày thường, tiểu thư nhà ta thích nhất là ăn cay, quả thực là không cay không vui.”

Quân công tử thận trọng nghe, “Ừ, còn gì nữa?”

“Tiểu thư nhà ta thích nhất là thịt, một chút cũng không động vào rau củ a, ngươi trăm ngàn lần nhớ rõ đừng làm mấy món này.”

“Được, còn gì nữa?”

“Đúng rồi, tiểu thư nhà ta chỉ ăn thịt nạc, thịt mỡ vừa thấy liền ghê tởm phát hoảng.”

“Rồi, ta đã biết, còn gì không?”

“Còn có....còn có.” Ta cố gắng chuyển động tròn mắt đang dại ra của mình, cố gắng phô diễn chút thông minh, “A, còn có...còn có....còn có tiểu thư nhà ta ghét nhất chính là trà Long Tĩnh, ngươi trăm ngàn, trăm ngàn, trăm ngàn lần đừng pha loại trà này!” Ta cường điệu, cường điệu, cường điệu, ánh mắt không an phận xoay vòng.

Ánh mắt Quân công tử đột nhiên lóe lóe, rừ xuống nửa mí mắt cười hỏi, “Ừ, những điều vừa rồi ngươi nói đều là những thứ Mạnh tiểu thư yêu thích, đúng không?”

“Đúng, đương nhiên đúng! Ngươi chỉ cần nghe ta, đúng vậy!” Nói xong ta còn nhìn hấn gật đầu thật mạnh.

Sắc mặt Quân công tử lập tức liền bùng sáng, “Quả nhiên A Lam mới là người thấu hiểu Mạnh tiểu thư nhất.”

Ta thật thà cười cười, “Đương nhiên, ngươi trăm ngàn lần đừng nhớ lầm.”

Quản công tử ý vị thâm trường nhìn ta, “A Lam có lòng như vậy, ta tuyệt đối sẽ không nhớ ‘Sai’.”

Ta cũng cố ý híp nửa mắt nhìn hấn, “Công tử không nhớ lầm là tốt nhất.”

Quản công tử cười càng thêm ý vị thâm trường, ta cũng cười càng thêm ý vị thâm trường.

Thật cũng giả lúc giả cũng thật, giả cũng thật thì thật cũng giả.

Quản công tử, ta tin tưởng bữa cơm này tuyệt đối sẽ rất.....

Thoải mái.

Ta cùng Oánh Lộ bước ra cửa lúc gần đến giờ Ngọ, hai chúng ta ngồi trên kiệu lắc lư lắc lư. Oánh Lộ thường thường nhắc mảnh vải che lên nhìn ra bên ngoài, mà ta lại rất là an phận cầm bánh đậu xanh, chăm chú lặp lại động tác nhấm nuốt đơn điệu.

Oánh Lộ liếc ta một cái, “A Lam, ta phát hiện ngươi ăn rất tốt.”

Ta vươn đầu lưỡi liếm liếm vụn bánh bên môi, “Mẹ ta nói, có thể ăn là phúc.”

“Ta còn phát hiện ngươi luôn ‘Mẹ ta nói mẹ ta nói’, thật sự là ngốc muốn chết.” Oánh Lộ kẻ sát vào ta trêu chọc, “A Lam, mẹ ngươi là người như thế nào?”

Ta hơi nhúu mày, suy nghĩ một lát nói: “Quên rồi.”

Oánh Lộ nhúu mày, “Cái gì?”

“Quên rồi.” Ta ăn luôn mẫu bánh cuối cùng, “Tiểu thư, ngươi thật sự không ăn sao?”

Oánh Lộ vô lực tựa vào vách xe, “Còn ăn, ăn nữa thì quên luôn cả ngươi, ta không muốn sau này không nhận ra ca ca cùng tiểu thúc là ai.”

Ta cúi đầu, tràn ngập ý cười chớp mắt mấy cái. Không ăn, như vậy chút nữa ngươi làm sao có khí lực để mà ói.

Lúc đến Trần vị các, Quản công tử đã đứng chờ ở phía trước, vừa thấy chúng ta liền tiến lên tiếp đón, tươi cười ôn hòa nói: “Mạnh tiểu thư, nàng đã đến rồi.”

Oánh Lộ có chút lãnh đạm nói: “Ừ.”

Quản công tử vẫn có lễ như trước, “Mời đi theo ta, Thôi quản sự cũng vừa xong.” Hấn cực kì thân sĩ để cho chúng ta đi trước, nhưng lại không cẩn thận va phải ta.

“A, thật có lỗi, thật có lỗi.” Quản công tử vội vàng xin lỗi ta. Ta “A” một tiếng rồi lẳng lặng theo sau Oánh Lộ, giống như mọi lần, làm hết phận sự nha hoàn. Quản công tử mang chúng ta lên lầu, đi qua mấy gian phòng bình thường hơi ồn ào, cuối cùng vào một căn phòng lịch sự tao nhã tinh xảo. Thôi quản sự ở trong phòng đang đưa lưng về phía chúng ta, thường thức bức tranh thủy mặc trên tường. Nghe thấy tiếng mở cửa hấn liền xoay người, nhìn Oánh Lộ cười nói: “Mạnh tiểu thư, người đã đến rồi.”

Oánh Lộ cười nói: “Ừ, Thôi quản sự đợi lâu.”

Thôi quản sự thân thiện nói: “Ta cũng vừa xong không lâu. Đa tạ Mạnh tiểu thư hôm nay nể mặt ăn bữa cơm này, cho Quản Việt một cơ hội để nhận lỗi.”

Quản công tử nghe vậy áy náy nhìn về phía Oánh Lộ, “Mạnh tiểu thư, hôm đó thật sự là rất có lỗi, ta tạ tội với nàng.”

Oánh Lộ nghe xong lời này cũng không tức giận nói: “Nếu đã qua, vậy đừng nói nữa.”

“Đúng đúng đúng, Mạnh tiểu thư nói đúng.” Thôi quản sự vội vàng tiếp lời, “Mạnh tiểu thư mời ngồi.”

Ba người ngồi xuống, rất ăn ý xếp thành một hình tam giác đều. Quản công tử nhìn Oánh Lộ cười cười, vỗ nhẹ hai tay hướng thiếu niên đứng hầu bên cạnh nói: “Mang đồ ăn lên.”

Ta nhìn hấn tươi cười đầy mặt bộ dáng rất tự tin, trong lòng không khỏi có chút thú vị dạt dào. Ta không trốn tránh chút nào nhìn thẳng vào mắt hấn, sau đó đột nhiên cười nhẹ, giây sau lại lập tức khôi phục gương mặt không chút thay đổi.

Về mặt Quản công tử trong nháy mắt có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đẩy mắt hấn liền xuất hiện khinh thường cùng khinh thị, khéo môi gọi lên một chút cười nhạt. Lúc ánh mắt từ ta chuyển qua người Oánh Lộ lại thành thành ý mui phần, “Hôm nay ta dặn đầu bếp làm mấy món ăn nổi danh, không biết có hợp khẩu vị của tiểu thư không.”

Oánh Lộ tươi cười có chút công thức hoá, “Được, tốt.”

Quản công tử cũng không để ý Oánh Lộ lãnh đạm, chủ động tìm đề tài nói chuyện hâm nóng không khí. Thôi quản sự cũng thuận theo lời của hấn nói

chuyện với Oánh Lộ, nhắc một chút tới việc làm ăn. Ta ở một bên nhìn hành động của bọn họ, đáy lòng âm thầm chờ mong “Mỹ vị” lập tức sẽ được đưa lên kia.

Đồ ăn dần dần được đặt lên bàn, ta cẩn thận nhìn nhìn, chỉ thấy trên bàn tròn lớn nhỏ vừa phải toàn “Thanh tú động lòng người” rau xanh. Cải trắng hầm, đậu hũ hấp, thịt mỡ hầm đậu, măng tây xào tỏi.....

Trong lòng ta đầy ý cười, Quân công tử, người quả nhiên không làm ta thất vọng.

Sắc mặt Oánh Lộ khi nhìn thấy món ăn thứ nhất được đưa ra vẫn bình thường, đến khi món cuối được bung lên mặt đã đen một nửa, “Quân công tử, đây là..... tiệc Rau dưa? Là người đặc biệt dặn dò Trần vị các chuẩn bị cho ta?”

Biểu tình Thôi quân sự cũng có chút mất tự nhiên, hần sừng sốt cả buổi mới quay lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Quân công tử, “Quân Việt, này.....”

Quân công tử lúc này mới phát hiện vẻ khác thường, quay đầu nhìn về phía Oánh Lộ hỏi: “Ta... này.... Mạnh tiểu thư, đây không phải là đồ ăn năng yêu nhất sao?”

Oánh Lộ tức giận nhú mày, nhìn món thịt mỡ trắng bóng hầm đậu trên bàn nở nụ cười sáng lạn, nhưng giọng nói kia có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Quân công tử nói rất đúng, ta tất nhiên yêu nhất mấy món ăn này. Không chỉ có yêu, quả thực là không có chúng nó ta liên sống không nổi!”

Quân công tử bị lời nói trào phúng u ám của nàng làm cho cả kinh, sau đó ngẩng đầu nhìn ta, “Người.....”

Ta không nhìn bộ dáng bùng tình đại ngộ của hần, vẫn như trước sắm vai nha hoàn đầu gối của ta. Ánh mắt sắc bén của Quân công tử đã có thể chặt đứt một cành cây. Mắt hần mang theo phần nộ nhưng miệng vẫn như trước cười gượng nói: “Mạnh tiểu thư không biết rồi, cái này, ngày thường có rất nhiều chất dinh dưỡng, rất nhiều dinh dưỡng, đương nhiên là phải ăn nhiều một chút, ha ha, ha ha.”

Thôi quân sự cũng biết thời biết thế nói: “Quân Việt nói đúng, nói đúng, cái này đối với thân thể rất quan trọng, rau dưa tốt, chúng ta nên ăn nhiều một chút.”

Oánh Lộ ngoài cười nhưng trong không cười, “Ừ, nói rất đúng, về sau ca ca mời khách ăn cơm cũng nên chuẩn bị một bàn rau dưa, để khách ăn no, đầy đủ dinh dưỡng.” Nàng tùy tay cầm lấy chén trà uống một ngụm. Nhưng mới nhấp một chút sắc mặt nàng liền có chút kỳ quái, cuối cùng gian nan nuốt xuống, vẻ tươi cười trên mặt càng lạnh hơn, “Quả nhiên, đây đều là vui mừng, thích thú nhất của ta!”

Sắc mặt Quân công tử cùng Thôi quân sự đều xấu hổ, chỉ có thể cười ngượng. Ta nhìn trận này liền vui vẻ, Quân công tử, ta nói Oánh Lộ nàng thích ăn cay, thích ăn thịt, không thích ăn rau dưa, không thích uống trà Long Tỉnh, nhưng vì cái gì người đều làm ngược lại?

Bởi vậy mới nói, lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử quả nhiên là chuyện rất ngu xuẩn.

Trên mặt ta tràn đầy biểu tình vui sướng khi người gặp họa, gương mặt nhìn ánh mắt tươi cười có chút quỷ dị của Quân công tử. Ta miễn cảm nhận thấy có điều không thích hợp, nhưng rõ ràng ta đã phát hiện quá trễ.

Ta không biết vì sao lại có mấy người đáng vẻ rất hung ác đột nhiên xông vào cửa, không biết vì sao mấy người kia chỉ vào người ta nói ta là đồng lõa của kẻ trộm, càng không biết vì sao trên người ta đột nhiên xuất hiện một khối hồng ngọc quý giá.

Ta nhìn Quân công tử vẫn đang khuyên can Oánh Lộ, đột nhiên nhớ lại lúc lên lầu, hần không cẩn thận đụng phải ta, còn có nụ cười quỷ dị kia.

Quân Việt là đồ tiểu nhân, lời này một chút cũng không sai.

Chủ nhân khối hồng ngọc là hình bộ Âm đại nhân vừa mới nhận chức, có tiếng là tính tình thô bạo hành vi bạo lực. Nghe nói hần từng không cẩn thận dùng một cái quạt tắt chết một tên trộm, mà nay, ta chính là tên trộm trộm đồ của hần.

Ta bị mấy tên chân chó luyện công phu vọt lên bắt trói. Quân công tử cùng Thôi quân sự xúm lại khuyên bảo Âm đại nhân, hần mới không đánh ta. Oánh Lộ trong lúc hỗn loạn lại đi nài nỉ Quân công tử, “Quân công tử, đây chắc chắn là hiểu lầm, A Lam làm sao có thể là đồng lõa của kẻ trộm, người nói cho hần biết đó không phải là A Lam đi a!”

Hần nhìn Oánh Lộ ôn nhu an ủi, “Mạnh tiểu thư, đừng sợ, ta sẽ nghĩ cách.”

Lúc ta bị người mang đi, Oánh Lộ sốt ruột hốc mắt đều đỏ, Quân công tử đang ba phải ở bên cạnh an ủi đột nhiên quay đầu lại ném cho ta một nụ cười âm hiểm. Ta liền cảm thấy rất vui vẻ. Ta còn nghĩ bụng dạ hần chắc cũng không đến nỗi nhỏ như vậy, ai ngờ nội tâm hần còn nhỏ hơn so với bất kỳ ai, xem ra trận này ngay từ đầu hần đã muốn gài bẫy ta, mặc kệ có xảy ra sự kiện cái trắng kia hay không?

Có người nói một câu rất đúng, thế giới này quả nhiên là đi từ vòng tròn này đến vòng tròn khác, rất dễ để giải thích việc này.

Cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày bị nhốt vào hình bộ đại lao, nhưng hôm nay, ta quả thật đã vào. Mấy người mang ta đến cũng không có động tay động chân với ta. Chỉ đem ta nhốt vào một cái nhà tù nhỏ hẻo lánh, sau đó liền biến mất không thấy bóng dáng. Ta cân nhắc kỹ càng, đưa ra kết luận chính là, Quân công tử tồn tại công phu chủ yếu để làm anh hùng trước mặt Oánh Lộ, mà ta chính là đạo cụ sinh ra để hần làm anh hùng.

Ta cầm lấy một dùm tóc của mình từ từ vuốt ve, trong lòng nhớ lại lúc vừa mới đến đây, vài tên nha dịch đi ngang qua ta, miệng hùng hùng hổ hổ, “Thật

là, sao chỉ một buổi tối đều chết sạch, chúng ta làm sao có thể hoàn thành công việc để báo cáo đây!”

“Người cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy thích khách, không phải đều như vậy sao. Không ám sát thành công liền tự sát, dù sao cũng không còn đường sống. Ám sát người thường đã vậy, huống chi là dám vào trong cung ám sát?”

Hắn nói, dám vào trong cung. Ta nhũn mày, nói cách khác thích khách này là từ trong cung đi ra? Trong khoảng thời gian ta ra ngoài này có phải đã bỏ lỡ cái gì hay không?

Ta nhắm chán dựa vào vách tường lạnh như băng suy nghĩ. Nhà tù thật ra cũng không có khung bố giống như mọi người nói, ít ra ban ngày bày gián cùng bày chuột đều đang ngủ, không có đi dạo phố, đi bộ. Hai bên trái phải của ta đều không có tù nhân, ôi chao, cái nhà tù này, thật đúng là không ai thêm vào. Ta cứ như vậy lạnh tanh bị ném vào đây, ánh sáng bên ngoài dần dần tắt, ta mơ màng dựa vào vách tường ngủ. Lúc ý thức mơ hồ còn suy nghĩ, vì sao không cho ta giường, chăn, nếu cảm lạnh thì thật là rất không tốt.

Chìm vào giấc ngủ, ý thức của ta vẫn luôn hỗn loạn rối rắm. Dường như ta thấy được căn phòng hết thấy đều được sơn màu trắng kia, chính là căn phòng bày đầy bình thuốc, cũng là căn phòng toàn mùi thuốc cùng mùi cùn sát trùng. Ta vươn tay muốn đập bể những bình thuốc đó, nhưng lại phát hiện tay mình chỉ có thể xuyên qua chúng nó, không thể chạm vào.

Ta nghĩ, đây quả nhiên là mộng. Ta sớm đã không còn là An Nhiên. Ta là An Kha Lam, ngũ công chúa Vân Di quốc, An Kha Lam

Vách tường lạnh như băng không biết từ khi nào đã được lồng ngực ấm áp thay thế. Ta theo phản xạ muốn lấy tay đẩy ra, nhưng khi người được mùi thơm ngát quen thuộc kia liền dừng động tác lại. Động tác của người nọ nhẹ nhàng nhưng cũng không cho phép ta kháng cự, đem mặt ta vùi nhanh vào lồng ngực hắn. Ta theo thói quen vươn tay nắm chặt quần áo trước ngực hắn, an tâm thả lỏng chìm vào giấc ngủ.

Vũ Văn Duệ, người đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Dường như đã rất lâu rất lâu rồi ta chưa được ngủ thoải mái như vậy. Trong mộng, thế giới kia vẫn chân thật gần gũi giống như hô hấp của ta. Nó gần như thể ấm áp như thế, bên người ta vẫn còn có anh ta, cô ta cùng với bọn họ tồn tại. Cuộc sống của ta như trước tràn ngập màu trắng và đen, trong trí nhớ chất đầy những thứ màu xám, quá hạn, trí nhớ tốt đẹp.

Cuộc sống chân thật như thế, nhưng ta lại không cảm giác được trái tim mình đang đập, không hề có sức sống.

Đúng vậy, ta chết.

Ta lãnh đạm tự do trong giấc mơ của mình, lúc ánh sáng xuất hiện ta không chút do dự cất bước đi đến, sau đó bình tĩnh mở to mắt nhìn nóc màn màu xanh. Ta thử giật ngón út của mình, cuối cùng buồn cười phát hiện, thì ra mình vẫn còn giữ thói quen làm cái hành động của bệnh nhân này. Trước kia, cứ sau khi hôn mê tỉnh lại, việc đầu tiên ta làm đó chính là dùng động tác rất nhỏ này kiểm tra xem mình có vô lực hay không.

Ta không thể không thừa nhận ta chán ghét bệnh tật, rất chán ghét.

Ta nghĩ, nếu lúc sinh ra có thể tự chọn một cái năng lực, như vậy ta nhất định sẽ chọn cho mình cái gọi là “Không bệnh”. Ta cầu chính mình cả đời không có bệnh, không hề trải qua đau đớn.

Ta đang ngơ ngác nhìn nóc màn đến xuất thần thì cửa bị một người nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó tiếng bước chân nhỏ vụn đi đến gần bên giường. Người tới nhìn thấy ta tỉnh vui mừng kêu ra tiếng: “Công chúa, người tỉnh!”

Ta hơi nghiêng mặt nhìn người tới, miệng bánh tèo mặt quá táo, thì ra là Tế Tế. Ta không đáp lại lời nàng, chỉ nhìn tới nhìn lui đánh giá căn phòng một lúc mới khô khan hỏi: “Tế Tế, chúng ta chuyển cung điện?”

Tế Tế xoay người thuận theo đem khăn tới trước mặt ta, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Làm gì có chuyện đó, đang êm đẹp đổi cung điện làm gì. Công chúa thật sự là quý nhân hay quên, một chút cũng không nhớ đây là đâu sao?”

Ta nhắm mắt lại để nàng lau mặt cho ta, trong lòng nghĩ, làm sao ta lại có thể không biết đây là đâu. Trước khi mười tuổi, dường như ngày nào ta cũng bị Vũ Văn Duệ mang theo chơi đùa, mà phòng của hắn đương nhiên ta không xa lạ. Tuy rằng đã ba bốn năm ta không tới nơi này, nhưng đối với bài trí nơi đây phải gọi là ấn tượng khắc sâu.

Cái màn tinh xảo kia tuy rằng đã được thay mới, nhưng vẫn như trước là màu xanh lam nhìn cực kỳ lịch sự tao nhã trong treo. Cái chuông gió đứng yên

kia tuy rằng đã cũ kỹ những vẫn được treo ở đầu giường lớn chạm trổ hoa văn. Cái bàn cổ nhỏ chân ngắn đầu kia vẫn được trải bằng cái khăn bàn mà ta cùng Vũ Văn Duệ tự tay khâu chít.

Những thứ này đều đã cũ nhưng vẫn được giữ gìn cẩn thận. Đây là Vũ Văn Duệ nhớ tình bạn cũ mà ôm ấp tình cảm. Nhưng mà, thật sự mấy thứ này không phù hợp với con người hần.

Chắc chắc, thẳng nhãi này quả nhiên rối loạn.

“Công chúa, chuyện lần này người làm thật sự là quá đáng, sao có thể một chút tin tức cũng không thêm để lại liền biến mất? Người có biết nô tỳ lo lắng cho người biết bao nhiêu hay không, rất sợ người sẽ xảy ra chuyện!” Tề Tề mở miệng thăm oán, “Tuy rằng nô tỳ biết mệnh người quý giá phúc khí sẽ không xảy ra chuyện, nhưng vẫn tránh không được nghĩ đông nghĩ tây. Cuối cùng người cũng trở về, bây giờ nô tỳ mới nhẹ nhàng thở ra được, nhưng người có biết mấy ngày này nô tỳ đã trải qua như thế nào không? Buổi tối ngủ luôn có thói quen muốn đứng dậy nhìn người, nhưng khi xóc chấn lên liền lập tức nhớ lại người không có ở đây. Nằm xuống lại suy nghĩ, không biết người ngủ có tốt không, có đá chăn không, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng ép buộc chính mình đi ngủ. Sáng ngày hôm sau theo thường lệ đứng dậy chuẩn bị cho người, sau đó ta lại ngăn người nhìn chậu nước.”

Ta nhìn hai mắt tức giận của Tề Tề ngờ ngạc mở miệng, “Tề Tề.”

Tề Tề dừng lại oán giận, “Làm sao vậy?”

Ta dụi dụi hai mắt của mình ngáp một cái, “Lúc ta ngủ không có đá chăn.”

Tề Tề nhất thời cười chớp mí, “Điều này nô tỳ đương nhiên biết, nô tỳ chính là muốn nói cho công chúa biết nô tỳ rất nhớ người mà thôi, công chúa đừng bắt bẻ nhanh như vậy.”

Ta nhìn nàng lắc đầu, “Lời này không thể nói lung tung, nếu để người khác biết, ta sẽ bị chê cười.”

Tề Tề che miệng cười khê, “Xem ra công chúa còn biết giữ thanh danh của mình, thật tốt, tốt lắm.” Nàng vươn ngón tay ấn ấn huyệt Thái Dương của ta, động tác thành thạo lực đạo thích hợp xoa bóp, “Công chúa cứ yên tâm đi, việc người mất tích đã được đại công tử cùng thất công tử che giấu. Đại công tử nói với người ngoài là hần mang người đến phủ chơi vài ngày, người ngoài đương nhiên không biết tình hình thực tế. Người trong cung này một chút cũng không rảnh đi điều tra chuyện của người. Họ thấy người cùng đại công tử cảm tình rất tốt nên cũng không hỏi nhiều. Nếu bây giờ công chúa đã trở về, vậy thì chúng ta cũng nhanh chóng hồi cung thôi. Dù sao phủ Vũ Văn cũng không phải là cung điện nhỏ của chúng ta, ở đây cũng có nhiều thứ không tiện.”

Ta đương nhiên hiểu được ý của nàng, “Đại biểu ca trở về khi nào?” Ta nhớ không lầm thì bây giờ hần phải ở Tô Châu mua sắm vài vóc cho hoàng cung.

“Công chúa mất tích được năm ngày thì Đại công tử trở về. Khi đó ta cùng thất công tử sắp giấu giếm không nói chuyện người mất tích nữa a, nhưng may mắn đại công tử đã trở về.” Tề Tề nhớ lại cười ra tiếng, “Vẫn là đại công tử có cách, công chúa không biết đâu, lúc ấy thất công tử bị đại công tử nhìn đến xem chút nữa hóa băng. Ngày thường thất công tử là một người bất tuân, nhưng khi đứng trước mặt đại công tử chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, lúc đó thật đúng là rất thú vị.”

Ta thật bất đắc dĩ, đại biểu ca là người như vậy, ai chọc phải không phải là tự tìm đường chết sao? Thất ca, kết quả này ta đã sớm đoán được, ta thật sự không muốn người bị như vậy.

“Đừng rồi.” Giọng nói của Tề Tề đột nhiên nghiêm túc, nhưng nghiêm túc này lại mang theo chút vui sướng khi người gặp họa, “Công chúa, ta nói cho người biết mà cẩn thận, lần này đại công tử..... rất tức giận.”

Ta nghe vậy cứng người, ách, đại biểu ca rất tức giận? A, không cần đi, ta với hần đã quen biết lâu như vậy, tức giận thật là làm tổn thương hòa khí a. Ta đang ta suy nghĩ, Tề Tề đột nhiên kêu một tiếng “Đại công tử.” Ta theo phản xạ xoay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy một nam tử về mặt lạnh nhạt trong treo tao nhã đi vào rồi ngồi xuống cạnh bàn, sau đó một tiếng cũng không nói cầm quyển sách trên bàn lên xem.

Ta ở bên cạnh nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của hần, mày kiếm khẽ nhặn, mắt hồ ly dài nhỏ, cái mũi cao ngất cùng cánh môi mỏng. Chỉ xem nửa khuôn mặt thôi đã có thể nhìn ra phong thái tuấn mỹ cùng lỗi lạc của hần, đây là Vũ Văn Duệ, là nam tử đạt đến cảnh giới cao nhất vô địch cột nhũ phúc hắc lòng dạ hẹp hòi cùng tính cách hay thay đổi.

Ta nghĩ, lần này quả thật ta đã gặp phải tai ương rồi, bởi vì từ đầu đến cuối hần đều không có liếc mắt nhìn về phía ta bên này, chỉ nhìn chăm chăm quyển sách xem đến nhập tâm, ngẫu nhiên cảm chén trà lên nhấp một miếng.

“Công chúa, có muốn dùng chút điểm tâm hay không?” Tề Tề đánh vỡ trầm mặc mở miệng hỏi.

Ta gật gật đầu, ta nghĩ ta cần bổ sung thể lực để tăng cường sức chống cự, phòng lạnh cùng kéo dài sức lực.

Vì thế không khí trong phòng trở nên thập phần quái dị. Vũ Văn Duệ ngồi cạnh bàn nhập tâm đọc sách, giống như mọi vậy xung quanh hần đều biến thành không khí. Mà ta lại tựa vào bên giường cảm điểm tâm chậm rãi nhấm nuốt, không lên tiếng hỏi han cũng không muốn khiến cho hần chú ý.

Hần là người thủ đoạn lợi hại không phải là chuyện ngày một ngày hai, tại cái thời khắc nguy hiểm này ta phải bo bo giữ mình, không nên đi chọc hần. Nhưng sự tình phát triển luôn ngoài dự kiến của ta. Ta nhìn mu bàn tay của mình nhanh chóng mọc lên từng nốt từng nốt màu đỏ mà sùng sốt thất thần, rất mê mang kêu lên tiếng, “A?”

Đây là chuyện gì.....

Tiếng “A” của ta mới phát ra, trước người liền xuất hiện một cái bóng đen. Gương mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Duệ vẫn khách khí xa cách như trước, nhưng ngón tay thon dài của hắn lại gắt gao cầm lấy tay ta. Hắn nheo nheo cặp mắt hồ ly dài nhỏ, trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Tề Tề ở một bên hỏi: “Chuyện này là sao?”

Ta nhìn chăm chăm mu bàn tay của mình, chỉ thấy làn da vốn mịn màng bây giờ đã bị một mảng mụn màu hồng chiếm lĩnh, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng nghiêm trọng. Ta nâng tay lên cảm thấy bản thân rất mê mang.

Tề Tề, thực ra ta cũng muốn hỏi ngươi, chuyện này là sao.

Đối mặt với chất vấn của Vũ Văn Duệ, Tề Tề vẫn thực vô tội, nàng rất ngạc nhiên nâng tay của ta lên, run run đánh giá một hồi rồi lắp bắp kêu lên: “Công... công chúa... người... người... người làm sao vậy? Chẳng lẽ là bệnh đậu mùa? Hay là trúng độc? Trời ạ, này rất khủng bố!”

..... Ta cùng Vũ Văn Duệ đều trầm mặc.

Ta thực bất đắc dĩ, Tề Tề, hai là ta mọc đậu mùa, ba là trúng độc, thứ tư chính là, ngươi lại cho ta ăn cái gì cổ quái!

“Tề Tề” Vũ Văn Duệ đã mở miệng, con ngươi dài nhỏ nhìn không ra cảm xúc.

Tề Tề cung kính gục đầu xuống, “Đúng vậy, công tử.”

Vũ Văn Duệ quay lại nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay mọc đầy “Đậu đỏ” của ta, giọng nói nghe không ra vui hay giận nói: “Lần này lại là cái gì?”

Tề Tề nghe vậy lưng liền thẳng tắp, giọng đặc mùi phản nói: “Thưa công tử, lần này là một quả thanh yên và hai phần nước, ba cánh hoa phượng hoàng, rễ cây phơi khô năm gốc, sơn hoài hai lượng, mài nhỏ trộn lẫn cùng điểm tâm!”

Ta cảm giác khoe mắt của mình không thể kiềm chế co giật một chút. Tề Tề, ngươi làm cái gì lộn xộn vậy?

“Tốt lắm” ngữ điệu của Vũ Văn Duệ rất ôn hòa mềm mại, “Vậy ngươi nói xem, lúc ấy ta nói với ngươi như thế nào?”

“Dạ, a, công tử lúc ấy phân phó nô tỳ dùng được nấu cùng thức ăn cho công chúa bồi bổ.” Giọng nói Tề Tề vẫn như cũ đúng lý hợp tình.

“Tốt vô cùng.” Giọng nói của Vũ Văn Duệ ôn nhu như sắp chảy nước đến nơi, “Như vậy, hồng đậu này chẳng lẽ là ngươi làm để giúp nàng bài trừ độc tố?”

Tề Tề trả lời: “Nô tỳ chỉ muốn thử khả năng đề kháng của công chúa đối với thức ăn hỗn được, không ngờ lại thành ra như vậy..... Công tử, nô tỳ tuyệt đối không phải cố ý.”

Vũ Văn Duệ cười khẽ một tiếng, ánh mắt lạnh làm người đối diện run run, “Ngươi làm vậy rất hợp với ý ta, như vậy đi, sáng mai để ta gọi Mục Nhất qua học hỏi ngươi.....” Con ngươi của hắn hơi hơi chuyển động, mang theo ý cười nhếch lên môi mỏng, “Rất bản lĩnh.”

Sự thật chứng minh, Tề Tề nha đầu này cũng bị Vũ Văn Duệ bóp gắt gao. Nàng vừa nghe đến hai chữ “Mục Nhất” vẻ mặt liền không được tự nhiên, sau khi hiểu được ý của hắn nàng đã muốn té ngựa ra sau, “Không không không, thật ra cũng là nô tỳ lo lắng không chu toàn, nô tỳ đi xuống thay công chúa hầm được! Công tử ở trong này cùng công chúa, nô tỳ đi một chút sẽ trở lại!”

Nói xong liền lui rất nhanh, ta chớp mắt liền không nhìn thấy thân ảnh của nàng nữa. Ta thờ dài, Tề Tề, ngươi quả nhiên là hồng nhan tri kỷ của ta a, đến chiều khô nhục kẻ này cũng xuất ra thay ta. Nhưng ngươi có thể nói cho ta biết vì sao, vì sao nam tử tuấn mỹ bên cạnh ta đây đáng lẽ phải nên hỏi han ân cần quan tâm chăm sóc đau lòng không thôi này, chỉ nắm tay ta không nói một lời, ánh mắt vẫn như trước nhã nhặn mà lãnh đạm?

Cuộc sống quả nhiên không phải như mấy vở kịch thần tượng mà chúng ta hay xem.

Ta cảm thấy không khí quái dị không được tự nhiên, loại không được tự nhiên này giống như lúc chúng ta chảy máu mũi, không cảm thấy đau đớn chút nào. Tuy không cảm thấy đau đớn nhưng trước mắt lại là một đồng lớn tiêu biểu cho đau đớn - máu tươi.

Ừ, ta thích cách so sánh này.

Ta vươn tay trái không bị nắm với tới cái chén nhỏ đặt trên bàn muốn cầm lấy, nhưng đến nửa đường chợt nghe Vũ Văn Duệ mở miệng.

“Hửm? Đi chơi hình như rất vui vẻ.” giọng nói của Vũ Văn Duệ nghe qua rất bình thường.

Ta rút cái tay kia lại, ngờ ngạc nói: “A, chơi vui, a, thất ca đã trở về rồi sao?”

Vũ Văn Duệ buông lỏng tay ta một chút, môi mỏng gọi lên một độ cong tao nhã, “Khó có được lúc muội nhớ đến Vũ Văn Tu như vậy. Muội có biết ngày đó muội mất tích, hắn thiếu chút nữa không tìm được đường về phủ Thượng Thư? May mắn, may mắn a, có người chỉ đường cho hắn, hắn mới có thể hoàn toàn chinh chinh trở lại trong phủ.”

..... Vũ Văn Duệ, ngươi hơi quá đáng, nói chuyện sao có thể đổi trắng thay đen như vậy, hơn nữa còn rất thâm ý.

Ta ngẩng đầu, thực chất phác nói: “Muội bị bán, thú vị.”

“Ừ, ta đương nhiên biết là thú vị.” bộ dạng của Vũ Văn Duệ giống như hẳn rất hiểu sự vui vẻ của ta, “Làm nha hoàn cảm giác không sai đi, thế nào, có muốn ta để muội trở về chơi thêm vài ngày nữa không?”

Ta lắc đầu, nhấc tay áo hẳn lên, “Không cần, trong Mạnh phủ không có nho. Đại biểu ca, muội muốn ăn nho.”

Trên mặt tuần mỹ của Vũ Văn Duệ là một mảnh ôn hòa, giọng nói vẫn mang chút lãnh ý, “Không có nho cho nên muội mới trở về? Đúng rồi, sao ta lại nhớ nhầm vậy nhỉ, không phải muội tự trở về, mà là ta mang muội trở về.”

Ta nghĩ, người này quả nhiên tính toán chỉ li a. Ta không để ý hẳn vẫn xa cách, lắc lắc tay áo hẳn nói: “A Duệ, nho, muội muốn ăn nho.”

Vũ Văn Duệ đột nhiên neho lại mắt hồ ly, gắt gao nhìn chăm chăm mặt ta hồi lâu, cuối cùng lại vuốt vuốt tóc ho nhẹ vài tiếng nói: “Được, cho muội ăn nho, trong vườn anh đào cũng vừa chín, ta kêu Tề Tề đem lại đây cho muội.”

Ta nhìn khuôn mặt trong trẻo của Vũ Văn Duệ có chút nghi hoặc, từ khi nào hẳn lại trở nên dễ nói chuyện như vậy? Sau đó không lâu, ta nhìn khuôn mặt vẽ đầy quả anh đào nhỏ nhắn trong gương, trầm mặc.

Mẹ khiếp, Vũ Văn Duệ, người đùa hơi quá đáng à nha, ta rửa người mặt chuối tây, mặt đậu xanh, mặt độc ác.....

Phía sau có người nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng ta, cái cảm tron bóng cọ cọ bên tai ta, sau đó giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo chế nhạo hỏi: “A Lam, anh đào, ăn ngon không?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Cái gì gọi là không phúc hậu? Cứ nhìn Vũ Văn Duệ thì biết.

Người bình thường trong lúc này đều sẽ mạnh mẽ phản kích trở lại, hung hăng liếc hẳn một cái, ta đương nhiên cũng muốn như vậy. Ta muốn xoay người trừng hẳn liếc mắt một cái sắc bén, sau đó vươn tay gõ thẳng vào trán hẳn mắng: “Phúc hậu, phúc hậu, thiếu niên nhà ngươi có biết cái gì gọi là phúc hậu không?”

Nhưng ta không thể, bởi vì ta là An Kha Lam, là nặt than đại ra, bị hẳn bắt nạt từ nhỏ đến lớn, An Kha Lam.

Đúng, các người đoán không sai, ta chính là A Lam số khổ trong hoàng cung kia.

Dưới đáy lòng ta tự nhủ vài giọt lệ đồng tình với chính mình, đột nhiên một ý tưởng nảy ra trong đầu. Ta nhìn gương, tay xoa mặt mình, sau đó đại ra nói: “Biểu ca, huynh căn bản không hiểu.....nỗi bi thương của muội.”

Thân hình Vũ Văn Duệ phía sau cương cứng một chút, sau đó vui đầu vào gáy ta xoa một tiếng bật cười, “A Lam..... Muội học...ừ...rất giống...khụ khụ...giống vô cùng.”

Tay của ta bị xiết chặt rồi rung rung càng nhanh, sau hơn mười mấy lần như thế, cuối cùng cũng bình tĩnh buông lỏng hai bên. Tốt lắm, xem ra ta đã làm người vui vẻ a, đại ---- biểu ----- ca.

Làn da tron bóng của hẳn dán bên cổ ta, hơi thở lạnh lẽo mang đến một tia thoải mái kỳ lạ. Ta không phản kháng tùy ý để hẳn ôm ta như vậy, từ nhỏ đến lớn ta đã tập thành thói quen với những động tác vô cùng thân thiết của hẳn. Hơn nữa, ta biết, hẳn sẽ không làm những chuyện như vậy với người khác.

Vũ Văn Duệ im lặng ôm ta hồi lâu, lúc ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, rất tự nhiên nắm tay ta đi đến cạnh bàn. Lúc chúng ta vừa ngồi xuống, Tề Tề liền đẩy cửa đi vào. Nàng sung sướng đem khay nhỏ đựng nho cùng anh đào đặt lên bàn nói: “Công chúa, người xem mấy trái nho này đi, rất tươi a, rất đẹp a, ăn rất ngon a, người nhanh nhanh nếm thử.” Nói xong nàng còn nhìn mấy chùm nho kia vài lần, mắt thêm miêng càng tham.

“Tề Tề.” Vũ Văn Duệ đưa tay thành thực ngắt một quả nho màu tím, trái nho mang theo sương sớm ở trong tay hẳn càng trở nên ngon miệng, “Nho này, ngọt không?”

“Kia còn phải nói.” sắc mặt Tề Tề đặc ý, “Đây chính là tâm sức của công tử cố ý tìm giống mới cho công chúa a, làm sao có thể không ngọt?”

Động tác Vũ Văn Duệ nhả nhận bóc vỏ nho, giọng nói trong trẻo: “Như vậy, vỏ nho này, ăn ngon không?”

Tề Tề có chút nghi hoặc, “Công tử, người... lời này là.....” Giấy sau đó sắc mặt nàng có chút 囧, “Ách, cái kia cái kia, vừa rồi Linh Chi cô nương tìm ta có việc, công chúa và công tử cứ từ từ dừng, nô tỳ cáo lui trước.”

Sau đó, đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng.

Ta buồn bực, Tề Tề, người mới ở trong phủ Vũ Văn có vài ngày liền biến ngốc a, ăn vụng nho vậy mà ngốc đến mức để vụng nho dính trên váy?

“Há miệng.” Vũ Văn Duệ thản nhiên mở miệng.

Ta ngoan ngoãn ngẩng đầu há miệng, nuốt vào quả nho mọng nước trên tay hắn.

“Ngọt không?” Hắn cầm khăn tay xoa xoa, chậm rì rì hỏi.

Ta nuốt xuống nước nho, “Ngọt.”

“Ăn ngon không?” Hắn lại lấy một trái nho khác nhưng không bóc vỏ, chỉ cầm trên tay vân vê.

Ta chớp mắt mấy cái, “Ăn ngon.”

Rất ngọt, rất mọng nước, nho quả nhiên thực con mẹ nó ăn ngon.

“Ta nói.....” Mắt hồ ly của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như vô tình liếc ta một cái, “Ồ Mạnh phủ, Mạnh Thiếu Giác cũng đối xử với muội như vậy?”

Ta lập tức mê mang nhìn hắn, “Mạnh Thiếu Giác?” Ý người là, Mạnh Thiếu Giác người này là người nào, ai da~, ta có quen biết hắn sao? đừng có tự nhận bà con nha.

Ánh mắt Vũ Văn Duệ cuối cùng cũng nhu hòa một chút, sau đó hắn tiếp tục bóc vỏ nho cho ta.

Nam tử tuấn mỹ trong trẻo tao nhã bóc vỏ nho sau đó tự tay đưa lên miệng đút cho ta, hình ảnh này, rất dịu dàng, rất ngọt ngào, rất khiến người ta mơ màng.

Vũ Văn Duệ như thế này, rõ ràng là một mỹ nhân ôn nhu, một người đối với ta hết sức sùng ái.

Cho dù ta biết, đây thật sự không phải là con người hắn.

Ta ngoan ngoãn ăn nho hắn bóc vỏ, chính mình cũng tự lấy một trái, thành thực bóc vỏ. Vỏ nho được tách ra khỏi thịt quả, liền trở thành một mảnh đơn bạc yếu ớt. Ta tùy tay ném tới một bên bàn, vừa định đem nho bỏ vào miệng lại thỉnh thoảng bị Vũ Văn Duệ cầm lấy cổ tay. Hắn chậm rãi cúi xuống phía ta, tay hắn cầm tay ta nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực ra không cho phép ta chống cự. Ta giương mắt nhìn hắn, con ngươi màu râm nắng của hắn nhìn không ra cảm xúc, chỉ có chút ánh sáng ần ần di động. Ta xem khuôn mặt tuấn tú của hắn gần trong gang tấc có nghĩ ngờ phản ứng, động tác này... tự thể này..... hay là.....

Hắn muốn dành nho của ta?

.....

Sau đó, ta hoàn toàn không còn gì để nói, bởi vì tư thế này quả nhiên là muốn dành nho của ta.

.....

Chỉ thấy Vũ Văn Duệ thoáng một cái cúi người xuống liền đến gần cái tay đang cầm nho của ta kia, hơi thở ấm áp vờn quanh đầu ngón tay, sau đó liền cảm nhận được một trận ướt át cùng mềm mại.....

Vũ Văn Duệ ăn quả nho trên tay ta, cùng với... ngón tay của ta.

Ta có thể cảm giác được đầu lưỡi hắn mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay ta, một chút lại một chút qua lại trêu chọc, ngẫu nhiên nhẹ nhàng hút, mang đến một loại ngứa ngáy mới mẻ.

Ta khó chịu nghĩ, may là ta không để móng tay, nếu không hắn ăn một lần nuốt vào bao nhiêu vi khuẩn a, má ơi này thật sự là bà nó bà nó bà nó bà nó..... Rất mất vệ sinh.

Cuối cùng Vũ Văn Duệ cũng buông ngón tay của ta ra, lúc ngẩng đầu ánh mắt có chút mê ly, hắn ôm lấy thắt lưng ta trầm thấp hỏi một câu, “A Lam, nho, ăn ngon không?”

“Ít nhất ta cảm thấy.....” Hắn vươn đầu lưỡi tà ác liếm liếm cánh môi của mình, “Vô cùng ngon.”

Mặt ta không chút thay đổi nhìn hắn, tay đột nhiên đẩy ngực hắn ra, cầm lấy một trái nho ở trước mắt hắn quơ quơ. Ta thực đứng đắn nhìn hắn nói: “Biểu

ca, nho.”

Vũ Văn Duệ nửa híp mắt hồ ly nhìn ta, “Ừ, nho.”

Ta rất bài bản bắt đầu lột vỏ, sau đó cầm trái nho tròn bóng lắc lắc trước mắt hắn, “Biểu ca, có thể ăn nho.”

Vũ Văn Duệ nhướn một bên môi mỏng, sùng nịch nói: “Ừ, có thể ăn nho.”

Ta theo dõi hắn, sau đó trịnh trọng ở trước mắt hắn xoay người, đưa lưng về phía hắn một tay lấy nho nhét vào miệng, ậm ờ nói: “Ừm, nho, ăn ngon.”

Nho, đương nhiên ăn ngon. Nhưng với điều kiện tiên quyết là, ta ăn một mình.

Ta nghĩ ta cũng không phải là dạng người tốt bụng như trong mắt đại chúng, ta cũng không thích đem những thứ mình thích đi chia xẻ với đồng nghiệp, chẳng sợ cái gì gọi là khách khí. Bởi vì ta biết, rất nhiều lúc chúng ta vui vẻ chia xẻ, chính là đem thứ chúng ta thích đẩy ra xa, vĩnh viễn mất đi.

Ta không dễ dàng thích một thứ gì đó, bởi vì quá mệt mỏi, rất sợ hãi, rất hư vô.

Đương nhiên, nho thì không.

Ta nuốt xuống trái nho rồi xoay người, nhìn Vũ Văn Duệ đang im lặng nhìn chằm chằm ta, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng mang chút ý cười. Ta đột nhiên có chút nghi hoặc, nam tử tàn nhẫn lạnh như băng trong trí nhớ ta kia, thật sự là người trước mặt sao?

“A Lam” Hắn mở miệng gọi, xòe bàn tay to hướng ta, “Lại đây.”

Ta ngoan ngoãn tiến vào trong lòng hắn, tùy ý để hắn đem ta ôm đến ngồi trên đùi. Ta ngửi thấy mùi quen thuộc trên người hắn, khép hờ mắt nghĩ, quen biết hắn nhiều năm như vậy, thế nhưng ta vẫn không biết hắn dùng hương gì. Ai~, thật sự quá thất bại a.

Cầm hắn tựa lên trán ta, cúi đầu nói: “Trong cung xảy ra chuyện.”

Ta không trả lời, chỉ nhích lại gần lồng ngực hắn, an nhàn chuẩn bị nghe. Đây là phương thức chung ta ở cùng với Vũ Văn Duệ, từ nhiều năm trước cho tới bây giờ, chúng ta đã sớm tập thành thói quen, cũng rất tự nhiên. Ta vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên Vũ Văn Duệ tâm sự với ta, câu đầu tiên hắn nói.

Hắn nói: A Lam, khuôn mặt muo~j thật sự làm cho người ta có ham muốn được bóc bầu tâm sự.

..... -_-|||

Tay Vũ Văn Duệ chọc chọc mặt ta nói: “Ta vốn phải ở Tô Châu, nhưng có một ngày đột nhiên nhận được mật tin của phụ thân nói hoàng thượng bị ám sát, nhanh chóng quay lại kinh thành.”

Ta biết, khi đó hắn vội vã trở về kinh không phải vì chuyện ta mất tích, mà bởi vì chuyện của phụ hoàng.

Hắn lại nói: “Ta cùng Mục Nhất nhanh chóng thức ngựa trở lại kinh thành, lúc vào trong cung mới nghe phụ thân nói mệnh của hoàng thượng khó giữ. Trước đó đại hoàng tử Hạ Liên Thần của Vân Chiến cầu hôn Kha Từ, bị hoàng thượng một tiếng liền từ chối. Mà vào đêm xảy ra chuyện thích khách kia, không chỉ có phụ hoàng của muội bị trọng thương, ngay cả Nhân phi cũng không giữ được thai rỗng. Lí thừa tướng giận dữ, sai người nhất định phải điều tra rõ việc này. Khi đó lại có mấy cung nữ nói lúc hoàng thượng bị ám sát, họ có nhìn thấy thị vệ bên người Hạ Liên Thần xuất hiện gần đó. Hơn nữa thị vệ gần đó cũng nhặt được một khối lệnh bài Vân Chiến, vì thế thừa tướng lập tức hạ lệnh đem Hạ Liên Thần cùng thị vệ của hắn giam vào thiên lao.”

Ta chậm rãi nhướn mắt, Vân Chiến, lại là Vân Chiến? Còn có..... Phụ hoàng sinh tám nữ nhi, đối với đường con cái tuyệt vọng hết sức. Lúc Nhân phi có thai, vốn thái y chẩn đoán thai này là thai rỗng. Hiện tại xảy ra chuyện này, ai~, đời này phụ hoàng chỉ sợ thật sự là không có mệnh con.

“Chuyện này hết thảy đều có vẻ như rất hợp tình hợp lý. Hạ Liên Thần vì bị cự hôn nên trong lòng tức giận, âm thầm phái người ám sát hoàng thượng. Nhưng chỉ cần người có đầu óc nhìn qua là biết, chuyện này hết thảy quá mức hợp lý đến nỗi cảm thấy vô lý.”

Ta bĩu môi nghĩ, người đây là đang chửi xéo thừa tướng không có đầu óc a. Ở Vân Di có ai không biết nhà Vũ Văn tướng quân các người cùng nhà Lí thừa tướng thủy hỏa bất dung.

“Ta nghe phụ thân nói Hạ Liên Thần cũng là người có chút bản lĩnh. Tuy rằng tuổi còn trẻ lại một thân khí phách, tương lai nhất định có thể đảm đương chuyện lớn. Hắn bị bắt vào thiên lao cũng không thấy có chút kích động nào, chỉ nói tất cả phải chờ hoàng thượng tỉnh lại rồi hãy kết luận cũng không muộn. Thừa tướng đương nhiên không chịu, nhưng tóm lại Hạ Liên Thần vẫn là một hoàng tử, mặc dù không phải thái tử Vân Chiến nhưng cũng không thể tùy ý xử trí. Hơn nữa cha ta cũng ngăn cản hắn, cuối cùng Hạ Liên Thần bị giam lỏng trong cung phía tây.”

Phía tây..... Cũng chính là nơi từng giam lỏng người Vân Trạch, Thiên cung?

“Năm tháng sau hoàng thượng tỉnh lại, chuyện đầu tiên hắn hỏi chính là chuyện của Hạ Liên Thần. Hơn nữa, điều làm cho người ta kinh ngạc là.....” ngón tay thon dài của Vũ Văn Duệ cuộn lấy mấy sợi tóc dài của ta, một vòng lại một vòng vờn quanh, “Hoàng thượng nói, tối hôm đó, thị vệ của Hạ Liên Thần đã cứu người một mạng.”

Nói cách khác, người vốn là nghi phạm thật ra lại chính là sứ giả chính nghĩa? Một khi đã như vậy, cũng chính là có người.....

“Vu oan giả họa.” Giọng nói Vũ Văn Duệ lạnh như băng vang lên bên tai ta, “Có người nhân dịp này vu oan cho Hạ Liên Thần, mà mục đích cuối cùng đơn giản chỉ có một.”

Ta hiểu được, giả họa cho người kia đơn giản là muốn khơi mào chiến tranh giữa Vân Di và Vân Chiến, đứng ở giữa ngư ông đắc lợi. Mà người giả họa này, xác suất lớn nhất chính là Vân Trạch.

“Hoàng thượng đương nhiên không để cho người nọ thực hiện được ý định. Người thả Hạ Liên Thần ra, chiêu đãi rất thịnh tình, nhưng mà đáy lòng vẫn còn nghi kỵ. Người phải thất đệ ở bên cạnh Hạ Liên Thần, lấy cớ là bảo hộ, thật ra là giám thị. Nhiều ngày qua hoàng đế Vân Chiến bệnh tình nguy kịch, lúc này hoàng thượng mới kêu thất đệ hộ tống Hạ Liên Thần về nước, tạm thời kết chuyện này.” Vũ Văn Duệ nói tới đây đột nhiên thoáng dùng sức kéo tóc ta xuống, “Về phần muội”

“Biểu ca.” Ta ngẩng đầu, ánh mắt chân thành tha thiết, “Muội sai rồi.” Kê thức thoi là trang tuần kiệt, ta là tuần kiệt trong đại tuần kiệt.

Vũ Văn Duệ hừ lạnh một tiếng, “Muội còn biết nhận sai? Muội có biết khi ta trở về nghe thất đệ nói đã đánh mất muội liên phái Mục Nhất Mục Nhị một ngày mười hai canh giờ đều đứng ở cái ngã tư muội lạc mất kia không? Không ngờ nửa điểm tin tức của muội cũng không có. Tốt lắm, thì ra lúc Mục Nhất Mục Nhị vất vả tìm người, muội lại trốn ở Mạnh phủ vui vẻ qua ngày. Bị bán? A Lam, rất thú vị.”

(Một canh giờ bằng hai tiếng)

Ta có chút bị cơn tức giận của hắn đốt đến, nhanh chóng nắm tóc hắn, kéo kéo nói: “Biểu ca thật lợi hại, A Lam như vậy cũng có thể tìm được.” A, nói sai, phải là “Như vậy mà cũng có thể tìm được A Lam”.

Nhưng mà Vũ Văn Duệ dường như đã quen với cách nói chuyện của ta, hắn cười như không cười nhìn ta nói: “Ừ, bắt đầu nhìn nọt ta? Lúc này rất thông minh a, sao lúc muội đối phó với Mạnh Thiếu Giác cùng Quán Việt kia lại không thấy như vậy?”

Ta ngốc ngốc cười nói: “Bởi vì bọn họ không phải là đại biểu ca.” Ừ ừ, ta cùng bọn họ không quen, một chút cũng không quen.

Về mặt Vũ Văn Duệ trong nháy mắt liền nhu hòa, động tác kiên định kéo nhúm tóc của hắn trong tay ta ra, “Mạnh gia là một hộ thương nhân mới phát gần đây, lần này hưởng ứng lệnh triệu tập cung cấp lương thực cho quân đội cũng có họ. Ta vốn nghe Mục nhất nói hình như có nhìn thấy muội đi vào nhà họ Mạnh. Vừa định phái người đi thăm dò lại được Mạnh Thiếu Giác mời. Cái nha hoàn đi theo Mạnh Thiếu Giác kia trong lúc vô ý có nhắc tới tên muội, ta càng chắc chắn dự đoán của mình. Ta vốn không chút hoang mang, cùng Mạnh Thiếu Giác đi đến trang trại trà của ta du ngoạn, nào ngờ ngày hôm sau Mạnh tiểu thư liền vội vã tìm đến, nói muội bị người của hình bộ bắt đi.”

Thì ra là thế.

Ta đem mặt vui vào trong ngực hắn, mở miệng nói: “Biểu ca, thật tốt.” Hắn như vậy, dường như thật tốt.

Vũ Văn Duệ không khách khí ôm lấy thân thể của ta, cười khẽ một tiếng ý tứ hàm xúc không rõ nói: “A Lam, Mạnh Thiếu Giác người này, không đơn giản.”

Ta không đáp, chỉ âm thầm xem xét, thiếu gia, Mạnh Thiếu Giác, bí mật của ngươi, rốt cuộc là cái gì?

Ta ở trong phủ Vũ Văn Duệ vài ngày. Vũ Văn Duệ là tâm phúc quan trọng nhất của hoàng thượng đương nhiên là việc nhiều vô kể. Mỗi ngày ta ở trong phòng buồn đến phát hoảng, ngẫu nhiên nghĩ, không biết bây giờ Oánh Lộ thế nào rồi. Ngày đó nằng sốt ruột như vậy, chắc là rất lo lắng cho ta.

Oánh Lộ nha đầu kia, quả nhiên hợp khẩu vị của ta.

Hôm nay ta chạy tới thư phòng của Vũ Văn Duệ, đứng trên ghế cao, kiễng mũi chân cố gắng nhưm thân hình ngắn ngủn của mình với lấy quyển sách trên tầng cao nhất. Nào biết cái ghế đột nhiên bị vật gì đó đụng phải, cả người ta liền không xong, ngã xuống. Nhưng ta không có đụng tới mặt sàn cứng rắn lạnh như băng, ngược lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

Ta rất không thú vị ngửi lấy mùi hương tưng, ngoài Mạnh Thiếu Giác còn có thể là ai?

Quả nhiên, giọng nói từ tính của người nọ đã vang lên trên chóc: “A Lam, mấy ngày không thấy, nàng đây là..... Yêu thương nhưng nhớ ta sao?”

Giải thích: thời không này chia làm ba quốc gia: Vân Di quốc, Vân Chiến quốc, Vân Trạch quốc.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ở thế kỷ mai mười một có một từ gọi là: “Mary tô”.

“Mary tô” Không phải một người, “Mary tô” Không phải một cái bánh, “Mary tô” Là một loại bệnh.

Bệnh “Mary tô” này mọi người thường hay mắc phải, không đến nỗi mất mạng, chẳng qua là nặng hay nhẹ mà thôi.

Nhẹ, thì gọi là thỉnh thoảng tự yêu thích tán thưởng chính bản thân mình, đối với cuộc sống sinh hoạt trong xã hội đô thị phồn hoa này mà nói, loại này có thể tự mình điều chỉnh được.

Nặng, thì gọi là bệnh “Công chúa”, bệnh “Vương tử”. Nội tâm bị tự tin bịt kín, loại bệnh này thường xuất hiện ở những người được gọi là thiên chi kiều tử*, nói trắng ra, chính là tự kỷ cộng với mơ mộng.

(*Con cưng của trời.)

Mà Mạnh Thiệu Giác thẳng nhãi này, rõ ràng là nghiêng về loại người sau.

Đối với hành động tự cho mình là “thịt Thiên nga” của hần, ta đã không còn gọn sóng sợ hãi. Ta đứng vững xong liền lui ra sau một bước, nghiêng đầu nghi hoặc nói: “Thiếu gia?”

Mạnh Thiệu Giác nhẹ nhàng lay động mở cái quạt ngọc trong tay ra, như thật như giả nói: “Thiếu gia? Không không không, người gọi như vậy thật sự có thể làm cho thảo dân mất đầu a, ngũ -- công -- chúa.”

Ba chữ cuối cùng kia được hần nhả ra cực kỳ thông thả, thần bí vô cùng. Ta nhìn hần nheo mắt cười, ngốc ngốc nói: “Ngươi biết, sẽ không thú vị, chơi không vui.”

Mắt phượng hẹp dài của Mạnh Thiệu Giác lóe lên một tia sáng, chậm rãi nói: “Chơi không vui?” Hần đột nhiên đến gần ta, tay cầm nhúm tóc trước ngực ta tinh tế thương thức, môi mông tràn ra vài tiếng cười khẽ, “Theo ta thấy..... chưa chắc.”

Hần buông tay không thương thức tóc ta nữa, con ngươi ngăm đen bình tĩnh nhìn ta, “Ta vốn còn muốn giữ nàng ở lại Mạnh phủ lâu một chút, dù sao nha đầu thú vị như nàng cũng không dễ tìm. Ai dè trên đường lại lòi ra cái tên Quán Việt kia, làm hại ta phải giao nàng ra sớm như vậy, thật là mất hứng. Nhưng mà.....” Hần nheo mắt phượng, biểu tình có chút tà ác, “A Lam, lần này ta cũng phải cảm ơn nàng, nếu như không đụng phải nàng ta vẫn sẽ còn luẩn quẩn trong cái vòng ấy..... Tin ta đi, tất cả mọi việc chỉ mới bắt đầu, sau này sẽ có rất nhiều chuyện thú vị, chỉ hy vọng đến lúc đó nàng còn có thể cười giống như bây giờ..... ‘Ngây thơ chất phác’.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ kia vẫn là nụ cười phong lưu phóng khoáng như trước, nhưng không biết vì sao ta lại thấy có một loại cảm giác thần bí. Ta nghĩ trực giác của ta quả nhiên chính xác, Mạnh Thiệu Giác đã sớm biết ta là ai, hơn nữa lại lợi dụng ta đạt được mục đích nào đó. Mà mục đích này có lẽ chính là hiệp đàm cùng đại biểu ca, có cơ hội nắm được công việc béo bở là cung cấp lương thực cho quân đội.

Đương nhiên, chỉ là có lẽ mà thôi.

Ta nghe hần nói những lời “Không giải thích được” “Ý có điều chi” lại không hề phản ứng, chỉ có chút mất mát nói: “Ngươi biết, biểu ca biết, vậy thì không thể đi Mạnh phủ nữa rồi.”

Mạnh Thiệu Giác nhẹ chớp mắt phượng, “Hả? Không nỡ bỏ ta sao?”

Ta quay đầu vành vào nhìn mặt đất nói: “Không thể đi Mạnh phủ thì không được gặp Oánh Lộ, không được gặp Tiểu Hắc, cũng không được ăn quả lê dài dài của gốc lê đầy quả kia nữa.”

Ta cảm thấy, như vậy thật sự khiến ta ưu sầu ưu sầu a.

Lúc đầu Mạnh Thiệu Giác nghe ta nói những lời này cũng không có phản ứng gì, cho đến khi ta nói “Quả lê dài dài của gốc lê đầy quả” thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“A Lam” Giọng nói của hần dường như có chút kiềm chế, “Vừa rồi nàng nói quả lê cùng cây lê là sao?”

Ta thành thực trả lời: “Trong cái vườn nhỏ mà ngươi nuôi Kim Suất (con dế màu vàng trong chương 8), có một gốc lê nho nhỏ.”

“Rồi sao?” Giọng nói vẫn rất bình tĩnh.

Ta hạnh phúc hồi tưởng nói: “Trên cây lê nhỏ có rất nhiều quả lê dài dài xinh xinh.”

“Ừ, kết quả?” Giọng nói có vẻ khả năng đại khái vẫn là bình tĩnh.

“Quả lê.....” Ta nhìn hần nhe răng cười, rõ ràng mở miệng nói: “Rất ngọt.”

Ta nghĩ là ta biết vì sao khuôn mặt tuấn mỹ của Mạnh Thiệu Giác giờ phút này lại phảng phất vẻ hung ác cùng rồi rắm, không phải gốc lê nhỏ kia là do hấn dùng hai mươi mấy vạn lượng hoàng kim mua về sao.

“Ngũ công chúa.” Cuối cùng, Mạnh Thiệu Giác nhìn ta lộ ra một nụ cười tương đối thiện ý, nhưng mà cách nói chuyện có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Cái cây kia của ta không phải cây lê, đó là thánh cây ăn quả trên núi tuyết phía nam trăm năm khó gặp.”

Ai-, ta thờ dài nghĩ, người nói xem tại sao thánh quả của người lại trông giống như quả lê vậy? Làm ta tưởng nó là lê đem đi ăn, cái này cũng là xứng đáng.

Thật sự, việc này hoàn toàn không thể trách ta.

Tay ta an ủi vỗ vỗ bờ vai hấn, “Không sai, quả nhiên ăn rất ngon, so với mấy quả lê trước kia ta từng ăn ngon hơn rất nhiều.”

Bạc a, vàng a, kia đều là vật ngoài thân, tất cả chẳng qua chỉ là mây trôi a, chúng ta đừng so đo quá mức.

Mạnh Thiệu Giác đột nhiên không giận lại cười, như thật như giả nói: “Nàng nói, món nợ này ta có nên tính lên người Vũ Văn công tử không?”

Lúc này, ngoài cửa lại có một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ nghe vang lên, “Ta vừa đến đây chợt nghe thấy tên mình, hai người đang nhắc đến ta sao?”

A, Vũ Văn Duệ đến đây, Vũ Văn Duệ VS Mạnh Thiệu Giác.

Mí mắt phải của ta không an phận giật giật, hay là, hai người bọn họ phúc hắc gấp phúc hắc, người xui xẻo là ta?

Thân ảnh Vũ Văn Duệ xuất hiện trong tầm mắt ta, hôm nay hấn mặc một bộ quần áo màu bạc, ống tay áo có mấy đóa tường vi làm điểm nhấn, tóc đen dùng mũ bạc búi lên, bên hông có một miếng ngọc bội mã não nhỏ buộc ở đai lưng, thật sự là một quý công tử khí chất đoan chính lỗi lạc trong trẻo. Ta âm thầm cảm thán, đầu năm nay, cảm thú cũng không có gì gọi là xấu hổ, đáng xấu hổ là người mặt người dạ thú nhưng bề ngoài một chút cũng không giống cảm thú.

Chắc chắn, thật sự rất là con mẹ nói làm cho người ta lãng phí cảm tình.

Trên mặt Vũ Văn Duệ mang theo tươi cười nhã nhặn nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Ta có chút chuyện phải giải quyết, làm Mạnh công tử đợi lâu.”

Mạnh Thiệu Giác cũng chu đáo đáp lễ trả lời: “Ta cũng mới tới thư phòng, vào rồi mới biết công chúa đang ở đây, xem phản ứng của công chúa có lẽ là ta có chút đường đột.”

Ta mặc kệ không lên tiếng nghĩ, xem ra đây không phải là mặt người dạ thú, mà là hai con người nhã nhặn biến chất a.

Vũ Văn Duệ nghe vậy thân nhiên liếc ta một cái nói: “Nói đến đường đột, ta nên bồi** Mạnh công tử mới đúng, xá muội trời sinh tính tình không tốt, thời gian qua đã gây cho Mạnh công tử không ít phiền toái, mong Mạnh công tử thứ lỗi.”

(**Bồi thường)

Ta nghe lời này cảm thấy có chút quái dị, trời sinh tính tình không tốt? Ai? Ai trời sinh tính tình không tốt? Ta? Đùa, ta làm sao có thể? Ta là một đứa ngốc a, một đứa ngốc vô cùng dịu dàng.

“Vũ Văn công tử sao lại nói vậy, chuyện công chúa giấu diếm thân phận quả thật làm cho ta kinh sợ không nhỏ, nhưng chung quy đây là vinh hạnh của Mạnh gia, sao lại phải xin lỗi?” Mạnh Thiệu Giác không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ngược lại, ta vì xá muội vô lễ mà xấu hổ vô cùng, thật sự là một nha đầu lỗ mãng, ta đã nói nàng cùng vị tiểu ca kia tạ tội. Ai-, thật sự là ta dạy dỗ không nghiêm, dạy dỗ không nghiêm a.”

Ta nghe mà có chút tò mò, xem ra Oánh Lộ đã gây ra ‘chuyện tốt’ gì rồi. Nhưng mà không biết nàng đã làm gì với Vũ Văn gia “Tiểu ca”? Đương nhiên, nghi vấn trong lòng ta không có người giải đáp, trên thực tế, hai người kia thậm chí đem ta trở thành không khí, bắt đầu hỏi thăm tán gẫu lẫn nhau.

Vũ Văn Duệ nhướn nhẹ môi mỏng, “Xem ra tình cảnh của chúng ta cũng giống nhau, một khi đã như vậy chúng ta cũng đừng khách sáo nữa, Mạnh công tử, mời.”

Mạnh Thiệu Giác cũng rất chi là phong độ trả lời: “Mời.”

Vì thế, sau đó, sau lại, bọn họ liền “Đắm chìm trong thế giới hai người”, hoàn toàn toàn toàn, hoàn toàn triệt để, đem ta vớt qua một bên.

Ta ngồi trên ghế chống má suy nghĩ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng một hồi lâu sau ta cũng không nghĩ ra đáp án. Lời nói của Vũ Văn Duệ vang lên liên tục hấp dẫn ta.

Hấn nói: “Giờ cũng không còn sớm, ta nói người làm chuẩn bị bữa cơm, Mạnh công tử liền lưu lại dùng bữa a.”

Mạnh Thiệu Giác không do dự chút nào gật gật đầu, “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thật ra con người ta rất nông cạn lại cố chấp, có khách ở lại ăn cơm đồng nghĩa với việc có thức ăn ngon cơm ngon, cũng chính là, mỹ vị.

Được rồi, ta thừa nhận mình quả thật rất tham ăn. ▽ ▽ ▽

Ta ngồi bên cái bàn tròn không lớn lắm nhưng lại vô cùng thích hợp với những bữa ăn trong trường hợp này, cảm thấy thực khoái trá, bởi vì đồ ăn kia một món tiếp một món được mang lên không có cái nào là không phải màu sắc hương vị hoàn hảo, quan trọng là, chúng nó phần lớn đều là thịt, rất nhiều thịt, ta yêu nhất, cực kỳ ưng ý, thịt aaaaaa!!!!.

Ta đã không còn nghe được hai người kia đang hàn huyên cái gì nữa, ánh mắt dán chặt trên cái bàn đầy thức ăn làm người thèm chảy nước miếng kia. Ta là người không thích ăn rau củ, nhưng đối với mấy thứ màu sắc nồng đậm ngon miệng nhiều nước thì rất yêu thích, này nhá, thịt nướng, sườn xào chua ngọt, sườn hầm chua đường, có loại nào không phải là loại ta yêu nhất?

Vũ Văn Duệ, người quả nhiên rất hiểu ta.

Món cuối cùng là món rau xào được bung lên, Mạnh Thiệu Giác ngồi đối diện đột nhiên mang theo ý cười mở miệng: “Xem ra Vũ Văn công tử thật sự rất hiểu ngũ công chúa, đây đều là những thứ công chúa thích ăn.”

Ta rũ mắt xuống, Vũ Văn Duệ biết ta thích ăn cái gì không phải là chuyện kỳ quái, nhưng vì sao người nói, lại giống như người cũng rất hiểu ta vậy?

Giọng nói Vũ Văn Duệ vang lên thân nhiên, mang theo chút bất đắc dĩ hàm xúc, “Nha đầu kia chính là một loài động vật ăn thịt nhỏ, nếu bữa ăn không có thịt nhất định sẽ không chịu động đũa, nói như thế nào cũng không đổi được. Thôi thì tùy muối ấy, muối ấy thích là tốt rồi.”

Mắt phượng hẹp dài của Mạnh Thiệu Giác nhìn không rõ cảm xúc, “Vũ Văn công tử quả nhiên rất quan ái* vị muối muối này, tình cảm huynh muội sâu sắc như vậy thật sự là khó có được, công chúa quả là rất may mắn mới có được một vị biểu ca như vậy.”

(*Quan tâm yêu quý)

Ách, là ta bị ảo giác sao, vì sao ta cảm thấy lời khen ngợi này của hắn lại có chút thâm ý gì đó?

Vũ Văn Duệ hơi hơi nheo mắt hồ ly, trên môi ý cười chưa biến, “Đương nhiên, có một biểu muội khiến cho người ta yêu thương không hết như vậy, ta xem muối ấy là bảo bối còn không kịp. Đừng nhìn nha đầu kia tính tình ngốc ngếch, thật ra muối ấy rất cứng đầu, nếu là người không quen muối ấy căn bản không thèm để vào trong mắt, cũng không thèm nhận ý tốt của người ta, thật đúng là một nha đầu không biết điều.”

“A?” con người thâm trầm đen như mực của Mạnh Thiệu Giác có chút ý cười, “E rằng chuyện này phải phụ thuộc vào thời gian, cuối cùng rồi nàng cũng sẽ biết ai mới là người thật sự đối tốt với nàng.”

Gương mặt trong trẻo của Vũ Văn Duệ không gọn sóng sợ hãi, “Có lẽ..... Là như vậy. Xem, mãi lo nói chuyện lại quên mất chuyện động đũa. Mạnh công tử cứ tự nhiên, mời.”

Mạnh Thiệu Giác khẽ gật đầu, “Ta đây sẽ không khách khí.”

Ta ngồi một bên mút đũa, cảm thấy hai người bọn họ thật sự chẳng thú vị chút nào, khách khí đi khách khí lại, đối trá đến đối trá lui, ngầm nói chuyện ngầm đáp trả, thật sự là không thú vị, nhàm chán, vô nghĩa.

Lúc ta vừa định với đôi đũa gấp miếng sườn xào chua ngọt, đôi đũa của Vũ Văn Duệ đã đi tới chén của ta trước, một miếng sườn lợn giòn rụm đã yên vị nằm trong chén ta. Ta ngẩng đầu nhìn hắn vài lần, chỉ thấy hắn vô cùng quen thuộc gấp cho ta vài món ăn khác, động tác vô cùng thân thiết hoàn toàn không hề ngại ngùng, không hề vì có Mạnh Thiệu Giác ở đây mà ngừng lại dù chỉ một giây. Cũng tốt, đỡ tốn sức. Ta cúi đầu chuẩn bị cắn miếng sườn, nhưng mà cái tên Mạnh Thiệu Giác kia lại không biết an phận chút nào mở miệng.

“A, công chúa, mấy ngày nay không phải bụng người không được thoải mái sao, những thứ dầu mỡ này vẫn nên ăn ít một chút thì tốt hơn.” Mạnh Thiệu Giác vô cùng sẵn sàng nói.

Mạnh Thiệu Giác vừa nhả ra mấy lời này, động tác của Vũ Văn Duệ liền ngừng lại, tiện đà thân nhiên nhìn ta nói: “Bụng không tốt? Không phải lại ăn cái gì không sạch sẽ đó chứ, đã nói trước với muội những thứ bên ngoài không đảm bảo vệ sinh, vậy mà muội luôn không nghe, sau này đã biết phải chú ý chưa?”

Ta đại ra nhìn hắn, oan uổng ta, bụng ta không tốt lúc nào? thân thể ta vô cùng xịn, ăn gì cũng được.

Ngón tay thon dài của Mạnh Thiệu Giác cầm đũa gấp vài cọng rau xanh, “Công chúa thích ăn thịt là chuyện tốt, nhưng đôi khi vẫn nên ném thử những thứ khác, những hương vị kia so với thịt có khi càng làm cho người yêu thích!”

Ta nhìn hắn trịnh trọng nói: “Ta yêu thịt.” Cho nên đừng có nói ta ăn những món khác.

Ta cầm đũa chuẩn bị gấp miếng sườn trong chén, lại phát hiện không biết từ khi nào cái chén đầy các loại thịt của ta đã bị người khác đổi thành com trắng đậm bạc. Ta quay đầu, không ngoài dự đoán nhìn thấy cái chén của mình đang ở trước mặt Vũ Văn Duệ.

“Nếu Mạnh thiếu gia đã nói bụng muội mấy ngày gần đây không được tốt, vậy hôm nay muội chịu khó ăn chay đi a.” Hắn chỉ chỉ mấy đĩa rau xanh trên bàn nói.

Mạnh Thiệu Giác cũng nheo mắt phượng phụ họa, “Ừ, không bằng công chúa thử một chút xem sao.”

Ta quay qua quay lại nhìn bọn họ vài cái, cuối cùng quyết định không thêm đề ý. Nhưng mà lúc ta sắp đến gần mục tiêu, luôn có một đôi đũa nhanh hơn ta một bước, sau đó gấp đi “thịt trong lòng” ta.

Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ thân nhiên nhìn ta, ôn hoà nói: “Thế nào, không nghe thấy lời Mạnh thiếu gia nói sao, hương vị khác so với thịt có khi còn ngon hơn không chừng.”

Tục ngữ có câu: quá tam ba bận, lần đầu tiên ta nhìn, lần thứ hai không đề ý tới, lần thứ ba cố gắng kiềm chế không thêm nhìn, lần thứ tư.....

Ta vói qua trước mặt hắn, thật nhanh đoạt lại cái chén của mình, nhanh chóng đem một miếng sườn nhét vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, không thêm đề ý đến ánh mắt dị thường khác hẳn nhau của hai nam tử tuần nọ trước mặt.

Ta phun cục xương trong miệng ra, bình tĩnh nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Ta chỉ yêu thịt.”

Trên mặt Mạnh Thiệu Giác lạnh lùng chợt lóe qua, sau đó lại thú vị cúi rử mắt phượng, “A? Chỉ yêu thịt sao, nhưng thật ra ta rất chờ mong sẽ có một ngày công chúa yêu thích món ăn khác.....”

Ta lại phun ra một khối sườn đã bị tiêu diệt sạch sẽ, khô khan nói rõ, “Ta, chỉ yêu thịt.”

Vũ Văn Duệ đột nhiên nhẹ giọng nở nụ cười, mang theo chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch, “Xá muội hồ đồ không chịu thay đổi, Mạnh công tử chê cười.”

“Làm sao có thể, đây chính là chỗ đáng yêu của công chúa.” Mạnh Thiệu Giác lơ đãng cười cười, “Nhưng trên đời này, người có thể vì mà một vị mà từ bỏ tất cả mỹ vị, thật sự rất hiếm, ta hy vọng công chúa sẽ là một trong những người rất hiếm kia.”

Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ hiện lên một tia cảm xúc không rõ, “Vậy, chúng ta cùng thức mực đi đi***.”

(***Mỗi mắt mong chờ |..... Hai anh bắn đạn ghê quá -_-|||)

Ta cắn sườn nghĩ, quả nhiên, bọn họ vương gấp vương, ta trề môi.

Bởi vì, đồ ăn đều lạnh. [-_-|||]

Ăn xong bữa trưa không lâu sau, Mạnh Thiệu Giác liền đứng dậy cáo từ. Trước khi đi hắn còn nói với ta, “Oánh Lộ không biết tình huống của nàng, ta nghĩ nàng nên tự nói cho muội ấy biết thì tốt hơn.”

Ta nghĩ, thằng nhãi này nói cũng đúng, chuyện Oánh Lộ, ta sẽ phải tìm cơ hội nói rõ ràng với nàng.

Lúc ta lấy lại tinh thần thì Mạnh Thiệu Giác đã đi rồi. Vũ Văn Duệ ngồi trên ghế, tay cầm chén trà, một ngụm một ngụm nhấp môi. Ta đi tới bên người hắn cầm quả đào trong khay, vừa định cắn một miếng thì lại nghe hắn nói: “A Lam, đến lúc muội phải về rồi.”

Ta hiểu, chắc là phụ hoàng đã sắp bình phục. “À.”

Hắn đột nhiên vươn tay nheo hai má của hỏi: “Muội thật sự chỉ thích ăn thịt?”

Ta không bình thường vắn miệng phun ra một chữ, “Hừm.”

Hắn hơi hơi nheo mắt, “Hừm?”

Ta nói: “Có lẽ.”

Hắn nhíu mày: “Có lẽ?”

Ta lại nói: “Chắc là”

Giọng điệu hắn nhẹ nhàng vang lên, “Chắc là?”

Được rồi, “Ừ.”

Hắn buông tay, tao nhả uống ngụm nước trà, “Ừ.”

Ta trầm mặc nhìn nam tử nhả nuốt tuần nọ trước mặt, trong lòng buồn bực vô cùng.

Hừ, phúc hắc, ta thật chẳng muốn quen biết các ngươi.

Chương 20

Năm ấy, lúc bọn họ còn là những đứa trẻ, bọn họ đã gặp nhau .

Lúc ta tỉnh lại, nhìn nóc màn xa lạ có chút hồ đồ, sau đó từ từ nhớ lại, ta đang ở bên ngoài, không phải ở trong cung điện của mình. Ta chậm rãi đứng dậy mặc quần áo, nghĩ không biết Tề Tề lại đi chỗ nào chơi để chủ từ ta đây phải tự rửa mặt chải đầu.

Ta ở trong phòng chuẩn bị nước, rửa mặt chải đầu một hồi, lau khô nước dính trên tay rồi đi ra ngoài. Đẩy cửa ra, ánh mặt trời thực chói chang, ta nheo mắt nhìn, giờ chân tính đi bộ xung quanh xem một chút.

Ta nhớ rõ Tề Tề nói với ta, nơi này gọi là Tề Vân Sơn, vị trí vừa đúng ở giữa trung tâm một ngọn núi lớn. Núi này một năm bốn mùa đều như mùa xuân, tiếng chim hương hoa, phong cảnh mê người, quả thật là một nơi rất thích hợp để nghỉ ngơi. Quan trọng nhất là, ngọn núi này từ mấy trăm năm trước đã ngầm được thừa nhận không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào, bất kỳ người nào.

Tề Vân Sơn chính là Tề Vân Sơn, đúng là thánh địa thích hợp cho ba hoàng đế tụ họp lại thể hiện tình hữu nghị, tình đồng chí của nước mình cho nước bạn xem

Ta sờ sờ cằm, bắt đầu nghĩ lại lý do vì sao ta lại đi theo đoàn xuất hành đến đây.

Vốn năm năm một lần, tam vương lại tụ hội nơi đây. Thông thường họ không mang theo công chúa, tại cái xã hội phụ hệ này hoàng tử mới đáng giá để kiêu ngạo cùng tự hào. Nhưng mà dưới gối phụ hoàng của ta không có nửa mụn con trai nào, thành ra cục diện hãn độc sủng chi em song sinh của ta - hoàng tử An Kha Từ ngày hôm nay. Chắc hẳn là vậy, xuất hành lần này hoàng tử trở thành một người cực kỳ gây chú ý. Mà sở dĩ ta trở thành người con riêng còn lại được đi theo, nguyên do bởi vì lúc ấy hoàng tử mân mê đôi môi hồng căng mọng lâu bầu câu, “Thật vô nghĩa, sao ở đó toàn là con trai vậy, phụ hoàng, hoàng nhi muốn A Lam đi với hoàng nhi.” Sau đó, ta liền vô cùng vinh hạnh đứng ở đây để được mở mang tầm mắt.

Tề Vân Sơn này được mệnh danh là sơn trang nghỉ hè xa hoa bậc nhất. Chỗ nghỉ ngơi của ta chỉ là một góc nhỏ nhỏ. Ta không cùng phụ hoàng đi gặp hoàng đế các quốc gia khác, cũng không cùng hoàng tử đi làm quen với các hoàng tử nước khác. Ta chỉ có một mình, chậm rãi khoan thai đi trên con đường nhỏ lát đá, nhân nhả hơn nửa rất tự tại.

Hôm nay ta dậy hơi sớm một chút, mặt trời còn chưa có khôi phục bản tính độc ác của nó, gió hơi hơi thổi phất vào mặt ta mang theo hương thơm cây cỏ mềm nhẹ, thoải mái, lười biếng. Ta nửa híp mắt ngáp một cái, thời tiết ôn hòa thoải mái như vậy, ngủ là thích hợp nhất.

Phía đối diện có hai cung nữ đang đi tới, tướng mạo xa lạ cung phục cũng xa lạ. Lúc hai nàng nhìn thấy ta, bước chân liền đột ngột dừng lại. Tầm mắt ở trên mặt ta đảo qua đảo lại vài lần, sau đó không hẹn mà cùng lúc che miệng nhẹ giọng cười ra tiếng, cúi đầu không biết nói với nhau cái gì. Hơn nữa còn thỉnh thoảng dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn ta.

Đối với hành vi vô lễ này của các nàng, ta không có phản ứng gì, vẫn nhìn chăm chăm phía trước, xem như không thấy rồi thông dong thoải mái đi trên con đường của mình.

Nhưng mà ta vẫn là một người thường, đối với cái loại ánh mắt kỳ dị của các nàng ta cảm thấy thực không thể lý giải. Loại ánh mắt kỳ dị này giống như là ta đang mặc bộ đồ Batman lại nhìn các nàng vô cùng tự hào nói: “Mọi người khỏe, ta là Spider Man”

(Batman: Người dơi | Spider man: người nhện)

-_-|||

Ta đi cách các nàng rất xa sau đó mới dừng lại vươn tay chà thật mạnh hai bên trái phải má mình một phen, sau đó cẩn thận nhìn lòng bàn tay. Tốt lắm, không có một chút màu đen nào, cũng không có một chút màu đỏ, này có nghĩa là Vũ Văn Duệ không có vẽ rùa vẽ tằm bậy lên mặt ta. Nhưng mà, nếu hãn không làm gì, vì sao các nàng lại nhìn ta như vậy?

Ta cảm thấy mình mê mang .

Bỗng nhiên bên tai một trận tiếng ve vang lên, ta ngẩng đầu nhìn. Bốn phía xung quanh ta toàn là những cây đại thụ cao lớn, tạo ra vẻ huyền bí. Một màu xanh um tươi tốt của cây cối bao phủ, mạnh mẽ đứng sừng sững ở trong lâm viên, cành lá rậm rạp che đi ánh mặt trời nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài tia sáng xuyên lọt từ khe hở chạy ra, tạo thành những vệt sáng nhỏ lần lượt lần lượt chiếu xuống. Ta nhắm mắt lại, xa xa có tiếng chim hót đáp lời tiếng ve, làm lòng ta có chút cảm giác nao nao.

Ta đã từng khát khao được sống trong thiên nhiên tươi đẹp đầy mộng ảo như vậy, nhưng vật đổi sao dời, khi ta đã chạm tay vào khát vọng kia rồi mới trống rỗng phát hiện, ta đã không còn là ta lúc ấy nữa.

Ta từng ước mơ, nhưng toàn bộ đã biến thành tro bụi.

Ta đang đứng ở nơi này vẫn về thương cảm, bỗng một tiếng kêu to vang lên, “Bên kia, cung nữ mặc quần áo màu lam kia, lại đây cho ta!”

Ta theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy một tiểu tử mặc quần áo màu xanh cách tẩn cây ta đứng khoảng chừng hai mươi thước đang nhìn ta ngoắc ngoắc. Ta không để ý đến hắn vẫn đang dùng sức vẫy vẫy cánh tay nhỏ, im lặng đứng tại chỗ, xa xa nhìn hắn.

“Còn đứng ngốc ra đó làm gì, nhanh lại đây giúp ta, ta cần được một con cá thật lớn thật lớn thật lớn, nhanh chút nhanh chút!” Hắn càng thêm lo lắng nói, thỉnh thoảng quay đầu nhìn.

Ta động chân, sau đó chậm rãi đi tới chỗ hắn. Lúc ta đến hắn đang đưa lưng về phía ta, thật cẩn thận cầm lấy cần câu, miệng vẫn tiếp tục nói, “Đến đến đến, cầm một tay, kéo lên kéo lên.”

“Mau tới a. . .ngươi” Hắn rít một hơi xoay người lại, lúc nhìn thấy ta, lời nói liền bị nghẹn lại trong họng, sau đó tuôn ra một trận cười kinh thiên động địa, “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Ta xem đứa bé trước mặt này, hắn khoảng chừng mười một mười hai tuổi, ngũ quan xinh xắn làn da trắng nõn, bộ quần áo màu lục trên người không tính là tốt nhưng cũng tuyệt đối không phải tầm thường, càng nhìn càng thấy hắn tươi mát giống như rau xanh mới vừa được nhổ lên vậy. Ta cảm thấy có chút đáng tiếc, một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, các ngươi nói xem tại sao hắn lại đột nhiên biến thành một đứa tâm thần phân liệt như thế.....

“Ha ha, ha ha,” Hắn cười đến thở không nổi, buông ra cần câu đang nắm, tay giữ lấy hông, đứt quãng nói: “A, hay là, hay là ngươi cho rằng viết trên trán mình một chữ ‘Vương’, ngươi sẽ trở thành hồ? Ha ha ha ha ha, cười chết ta, sao lại có một người dân như vậy chứ, ha ha ha ha ha.”

Ta sùng sốt.

Ta không để ý tới hắn đang cười nhạo, lướt qua hắn đi tới cái ao nhỏ phía sau, cúi đầu nhìn nhìn. Mặt nước hơi hơi lay động gợn sóng phản chiếu rõ ràng cái chữ màu đen trên trán ta, nhưng đây không phải là “Vương”, mà là “Phong”. Chữ “Phong” thẳng đứng nét bút rất ngắn, hơn nữa còn có biểu tượng con hồ “Vương” ở phía trước, người không nhìn kỹ đại khái là đều xem đây là chữ “Vương”.

Ta có thể cảm giác được khóe mắt của mình không ngừng co giật, ta, ta, ta.....

Vũ Văn Duệ, ngươi quả nhiên con trâu, ngươi là con trâu đực, ngươi là con trâu đực màu đỏ thẫm* aaaaaa.

(* Ngưu ma vương)

Ta nhìn nét mặt mơ hồ trong nước kia hơi bị rạn nứt, trong lòng không ngừng thôi miên chính mình: Bình tĩnh, An Kha Lam, ngươi bình tĩnh. Ta hít sâu vài cái, vừa lòng nhìn khuôn mặt đã khôi phục lại về cứng ngắt như cũ kia. Ta nâng tay lên lấy chút nước tẩy sạch chữ trên trán, đối với tiếng cười chưa từng dừng lại phía sau, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

“Ha ha ha, ngươi rất mắc cười, ha ha ha,” Giọng nói tiểu tử áo xanh nghe qua vô cùng khoái trá, “Ồi a a, bụng đau chết mất, ngươi nói xem, sao ngươi lại mắc cười như vậy hả, ha ha ha, ta nghe qua người khác bịt tai tịt chuông**, gặp qua người đưa bạc để người khác đánh mình, nhưng mà, chưa thấy qua người tự viết chữ vẽ hồ trên trán a, ha ha ha ha ha.”

(**tự dối lòng mình)

Ta không để ý tới hắn, củng cố lại mục đích của bản thân rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Ngươi đừng đi, ha ha ha, được rồi, ta không cười ngươi nữa, không phải là ngươi muốn làm đại lão hồ sao.” Khóe miệng hắn khoa trương vênh lên, trong mắt nhìn không ra nửa phần không cười.

Ta dừng bước chân, bình tĩnh nhìn hắn.

Tay hắn xoa xoa mặt mình, thay một vẻ mặt nghiêm túc, “Thật ra ta không gạt ngươi đâu. Vừa rồi thật đúng là ta nghĩ ngươi là con hồ. Cách này của ngươi kỳ thật rất không sai, phụt, thật sự không sai.”

Cần câu bị vất xuống kia hơi hơi chìm xuống, hắn vội vàng quay lại hai tay nắm chặt cần câu, miệng còn nói, “Ta thật sự không lừa ngươi, ta liền nghĩ ngươi là con hồ kia, đúng, là con hồ lợi hại uy phong nhất Tề Văn Sơn, đến đến đến, đại lão hồ, nhanh kéo một tay, kéo một tay.”

Ta nhìn tiểu tử áo xanh trước mặt đưa lưng về phía ta, lại nhìn nhìn cái móng hơi hơi cong lên của hắn, vươn chân đứt khoát đập một cái. Đập xong ta mới đột nhiên bừng tỉnh, té ra đêm qua ta mơ thấy cảnh tượng mình đá người là chính xác a, thì ra chính là ta đá là khóa rau xanh này.

Vì thế, “Bùm” một tiếng, rau xanh biến thành rau luộc.

Tiểu tử áo xanh rõ ràng là không thể đoán được ta sẽ “Sút một cước”, hắn đứng trong nước đại ra vài giây rồi mới vươn tay chỉ vào người của ta nói: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi dám đá bổn thiếu gia! Ngươi thật to gan lớn mật, ngươi có biết cha ta là ai không? Cha ta là Mông Bằng Phi! Ngươi chờ xem, ta sẽ nói cha ta bắt ngươi đứng ngâm trong nước ba canh giờ!”

A? Mông Bằng Phi? Vô tướng nổi danh của Vân Trạch Mông Bằng Phi? Được bọn binh lính kính yêu ủng hộ siêu cấp tướng lĩnh Mông Bằng Phi? Có nương tử là thiết quân sư Mông Bằng Phi?

“Ngươi làm mất thể diện như thế còn dám ở chỗ này kêu la!” Một giọng nam thô kệch vang lên, sau đó một nam tử râu quai nón xuề xòa đi xuống nước túm cổ áo tiểu tử áo xanh, xách hắn giống như xách một cái củ rồi kéo lên bờ. Hắn hùng hùng hổ hổ nói: “Cái thằng nhóc này, đã dặn ngươi đừng có chạy loạn khắp nơi gây chuyện, xem ta về nhà xử lý ngươi như thế nào!”

“Ta ta ta, cha, là nàng, là nàng đá con xuống!” tay tiểu tử áo xanh chỉ vào ta, tố cáo nói: “Cha xem, cả người con đều ướt hết a!”

“Uớt cái đầu ngươi! Để xem mẹ ngươi xử lý ngươi như thế nào!” nam tử râu quai nón tát một cái lên khuôn mặt đầy uất ức của nam hài, xoay người nói với ta: “Vị tiểu cô nương này, thật xin lỗi, con trai ta chắc là đã làm chuyện gì xấu, thật là xin lỗi xin lỗi, ta trở về sẽ dạy cho nó một bài học.”

Nói xong hắn vung tay đem tiểu tử kia vác lên vai, bước chân sải dài đi nhanh. Tiểu tử áo xanh trên vai hắn vẫn cố gắng vẫy đập tay chân ngăn ngừa, vừa đập vừa hướng ta kêu la: “Thối ngốc tử thối con hổ kia ngươi nhớ kỹ cho ta, đừng có để ta gặp lại ngươi, bằng không xem ta làm thế nào dạy cho ngươi một bài học ôi! Cha! Đừng đánh mông con! Con mếc mẹ cha ngược đãi con a! Ôi đừng đánh đừng đánh! Sưng hết lên rồi sưng lên rồi!”

Ta nhìn cặp cha con dờ hơi càng lúc càng đi xa, trong lòng có chút ảm áp. Cha rau xanh, xem ra là một nam tử thực ngay thẳng. Mông Bằng Phi, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ta không có xoay người trở về mà tiếp tục đi dạo không mục đích. Ta ở trong lâm viên to như vậy tùy ý thông dong, phong cảnh ven đường xanh biếc một màu, ta dần dần bị mê hoặc, bắt đầu có chút cảm giác mình không còn ở nhân gian.

Sau đó, lúc ta mới vừa cảm thấy chính mình giống như không còn ở nhân gian, trong tầm mắt liền xuất hiện một người.

Dưới gốc cây đại thụ bên trái ta kia có một thằng nhóc mặc quần áo màu vàng đang dựa lưng vào thân cây nghỉ ngơi, mắt nhắm chặt, vẻ mặt mờ mịt. Ta dùng chân, cứ im lặng như vậy nhìn hắn, không phát ra tiếng gì.

Ta cẩn thận nhìn ngắm mặt hắn, a a, lại là một mầm suất ca. Diện mạo hắn không giống với những đứa trẻ ở Vân Di - trắng nõn, mà là loại da màu đồng tràn ngập sức sống. Ngũ quan cũng không giống như những nam tử Vân Di - thanh tú, mà là tuần lã sâu sắc, như dao khắc ra tràn ngập cảm giác hữu lực. Diện mạo mặc dù non nớt lại ẩn ẩn lộ ra khí phách, quần áo trên người là màu vàng đại biểu cho thân phận hoàng gia, nói cách khác, đứa nhỏ này là người trong hoàng tộc. Ta thuận mắt liếc qua bên hông hắn, nhìn thấy cái đai lưng vô cùng đặc trưng cho quốc gia, xem ra đứa nhỏ này là hoàng tử Vân Chiến.

(Mầm suất ca: đứa trẻ xinh đẹp)

“Sao ngươi không nói lời nào?” Hắn đột nhiên mở miệng hỏi, giọng nói có chút khàn khàn, mắt vẫn nhắm chặt.

Ta không lên tiếng, cái gì mà sao không nói lời nào, không nói lời nào còn có vì sao sao, không phải là vì ta lười nói chuyện à.

Thằng nhóc áo vàng hình như có chút tức giận, “Vì sao không nói lời nào? Ngươi cười ta là người mù sao?”

Ta kinh ngạc, a, người mù, hắn là người mù?

“Ngươi là người mù?” Ta nghe thấy giọng nói của mình có chút tò mò.

Thằng nhóc áo vàng tính tình hình như không được tốt, mạnh mẽ mở ánh mắt không tiêu cự rộng giận, “Cút! Ngươi mới là người mù! Ta không phải người mù!”

“Như vậy……” Ta phát hiện đồng tử của hắn loáng thoáng có màu vàng “Ngươi bị câm điếc?”

“……” Thằng nhóc áo vàng đang tức giận bỗng ngẩn người, sau đó lại điên cuồng hét lên, “Ngươi là đồ ngốc sao? Làm sao ta có thể bị câm điếc? Ngươi không nghe thấy ta đang mở miệng nói chuyện à!”

Ta vươn ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, còn nhỏ tuổi mà đã nóng tính như vậy, này không tốt, không tốt a. “Thì ra ngươi không phải câm điếc a, vậy ngươi là người mù sao?”

“……”

Giọng nói của ta có chút đồng tình thương hại, “Thì ra ngươi thật sự là người mù, ngươi thật đáng thương a.”

“Ta không cần ngươi thương hại! Vì cái gì ta lại đáng thương cơ chứ?!” thằng nhóc áo vàng lập tức phủ nhận, có chút giấu đầu hờ dúi, “Phụ hoàng muốn đem Mật Nhi gả cho hắn liền gả cho hắn! Ta không muốn! Ta một chút cũng không muốn! ta mặc kệ, dù Mật Nhi có vì ta bị mù nên không thích ta, ta cũng không quan tâm!” Tay hắn nắm lại nắm thật mạnh vào mặt đất, ta thực sự sợ hắn đập lũng đất a.

“Ta nói.” Ta đến bên cạnh hắn ngồi xuống “Ngươi rất chán ghét hắn?”

“Hắn đoạt Mật Nhi đi rồi! Mật Nhi vốn là của ta!” thằng nhóc áo vàng oán hận nói, “Nhưng hắn là hoàng đệ của ta, ta không thể chán ghét hắn.”

“Tốt lắm.” Ta vỗ vỗ vai hắn, “Đừng có nghĩ nhiều như vậy, giết hắn, đoạt lại Mật Nhi.”

Biểu tình của thằng nhóc áo vàng sừng sốt, “Ách, ngươi nói cái gì?”

“Đừng có nghĩ nhiều như vậy, giết hắn, đoạt lại Mật Nhi.” Ta không ngại phiền phức lặp lại một lần nữa.

“Ngươi không phải là nên nói với ta ‘Trời đất đâu cũng có cò lạ, cần gì chỉ quý một cành hoa’ sao!” Hắn lại tức giận, “Mặt tướng quân luôn an ủi Trương tướng quân như vậy!”

“A.” Ta không thú vị rút tay về, “Thì ra ngươi đã có quyết định.”

Hắn lại sừng sốt một chút, “Ách, đúng, tự ta biết a. Trời đất đâu cũng có cò lạ, cần gì chỉ quý một cành hoa, một Mật Nhi thì tính là cái gì, sau này ta sẽ có rất rất nhiều Mật Nhi đến nỗi đếm không xuê a.” Hắn nhìn ta tươi cười, “Tốt lắm, như vậy, về sau ngươi chính là nữ nhân của ta.”

Tay ta quơ quơ trước mặt hắn, “Không phải là ngươi không nhìn thấy sao?”

“Một chút, ta chỉ có thể nhìn thấy một chút.” Hắn cố gắng mở to đôi mắt, “Ngươi là ai? Sau này ta sẽ đến nhà đón ngươi.”

Ta lui về sau từng bước, “Ta là cung nữ hầu hạ thập tam hoàng tử Vân Di quốc, ta gọi là A Đẩu, ngươi nhớ rõ sau này tới đón ta a.”

“Mai ta phải đi rồi.” Hắn thề son sắt, “Ngươi phải chờ ta.”

“A.” Chờ cái đầu ngươi. “Như vậy, ngày mai chúng ta gặp lại.”

“Ngày mai gặp!”

Ta lắc đầu thờ dài, đây chính là không nghe ngóng tình hình các quốc gia khác nên trở thành ngu ngốc a, thập tam hoàng tử Vân Di quốc lúc này đang ở Tây Thiên cùng đường tăng chơi cờ rồi còn đầu.

Tạm biệt thằng nhóc mắt mù.

Cuối cùng ta cảm thấy có chút mệt mỏi, ngừng đi dạo chuẩn bị quay về, trên đường lại đụng phải Vũ Văn Tu đang nhìn xung quanh.

Ta thờ dài, ai~, mù đường lại lạc đường.

“A Lam!” Giọng nói Vũ Văn Tu vô cùng vui vẻ, mắt hoa đào tao nhã chớp chớp có chút cảm động, “Muội đã đến rồi! Đi nào đi nào, muội đang về chỗ nghỉ đúng không? Vừa hay ta cũng tiện đường, chúng ta cùng đi!”

Ta trầm mặc, ai tiện đường với ngươi, ngươi cần bản là không biết đường mà đi. Nể mặt hắn là một đứa nhỏ thiện lương, ta nhìn hắn nhẹ nhàng gật đầu, “A.”

Vũ Văn Tu vội vã hấp tấp lôi kéo ta chạy về phía trước, đột nhiên, “Xoẹt” một tiếng.....

Gương mặt trắng nõn của Vũ Văn Tu liền biến hồng. Hắn dùng sức che cái mũi của mình, “Ta...ta...ta, vừa rồi ta không cẩn thận bị nhánh cây móc vào, nó liền rách a!”

Trong mắt ta vẫn chỉ có hai cái mũi trắng bóng kia, “A, rất trắng.” Ta thực cứng nhắc tự thuật.

“Nhìn cái gì vậy! Nhìn cái gì vậy!” Hắn một tay ôm mũi một tay che mắt ta lại, “Cẩn thận mù mắt giờ!”

“Mũi thất ca, thực trắng.” Ta đại ra lặp lại, cho dù trước mắt tối mù ta cũng có thể đoán được bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của Vũ Văn Tu. A, tâm tình của ta, thật tốt.

“Muội nha đầu này, xú nha đầu, không cho phép muội nói cho người khác!” Vũ Văn Tu hung tợn uy hiếp.

Ta còn muốn mở miệng châm chọc hắn vài câu thì một giọng nói trầm thấp của thiếu niên vang lên, “Hừm, không nói cho người khác cái gì?”

Vũ Văn Tu vội vàng buông cái tay đang che mắt ta xuống, áp ứng nhìn người tới nói: “Đại... đại ca... đệ... đệ.”

Người tới, cũng chính là thiếu niên tuấn lãng tao nhã Vũ Văn Duệ thân nhiên nhìn Vũ Văn Tu một cái, tay cởi áo khoác của mình xuống quăng cho hắn, “Mặc vào.”

Vũ Văn Tu vội vàng đem áo khoác găt gao mặc vào, “Đệ không phải lạc đường, đệ chỉ muốn đi dạo xung quanh, ừ, đi dạo xung quanh.”

Ta rũ mắt, bộ dáng giấu đầu lòi đuôi của thằng ngốc Vũ Văn Tu cũng thật đáng yêu.

“A Lam.” Vũ Văn Duệ vươn tay hướng ta, “Lại đây.”

Ta đến gần hắn, hắn một tay ôm lấy ta vào lòng. Hắn ôm ta đi được một đoạn đột nhiên hỏi: “A Lam, muội thích hồ không?”

“.....” Ta trầm mặc hồi lâu, sau đó nói: “Không thích.”

“À.” Hấn cũng trầm mặc, một lát sau nói: “Xem ra ta phải cố gắng thêm nhiều mới có thể khiến muội cũng thích hử.”

Ta...ngươi...con mẹ nó.

“Thích hử không?” Hấn hỏi lại lần nữa.

Ta cân nhắc hồi lâu, ngơ ngác nói: “Thích.”

“Tốt lắm.” Hấn vừa lòng gật gù đầu, trong mắt hồ ly dài nhỏ tràn ngập ý cười, “Ta nghĩ, muội cũng thích.”

Ta có chút thương cảm, vì sao, vì sao, vì sao ta lại khuất phục thể lực tà ác như vậy.....

“Đại ca, hai người đang nói cái gì mà hồ hồ vậy?” gương mặt xinh đẹp của Vũ Văn Tu ngược lên tò mò hỏi.

“Không có gì.” Vũ Văn Duệ không chút để ý trả lời, trên gương mặt tuấn tú có ý cười thần nhiên, “Tốt lắm, chúng ta trở về đi.”

Vì thế, Vũ Văn Duệ ôm ta, Vũ Văn Tu leo đèo đi bên cạnh hấn, ba người cùng nhau trở về nhà nghỉ.

Mấy tháng sau vào một ngày, ta nghe các cung nữ xung quanh bàn tán, Mông Bằng Phi Mông tướng quân Văn Trạch là kẻ chủ mưu mưu phản, cả nhà đều bị xử trảm, không một ai may mắn thoát khỏi. Ta lại nghĩ tới tiểu tử áo xanh cùng nam tử thô kệch ven hồ, nhớ tới giọng nói hô to gọi nhỏ phản phát tia âm áp của bọn họ, trong lòng có chút mất mát.

Vận mệnh có lẽ chỉ là thoáng qua, sinh mệnh có lẽ chỉ trong giây lát liền biến mất.

Ngày đó chỉ là một ngày bình thường, đương nhiên, vô cùng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Vũ Văn Duệ nói ta phải hồi cung. Ta tính ngày, quả thật lúc này cũng nên trở về.

Ta ra ngoài một tháng, bỏ lỡ vụ ám sát âm ỉ trong cung, gặp được một số người trong Mạnh phủ, xảy ra một ít chuyện rất thú vị, mà nay, cũng đã đến lúc ta phải trở về cái nơi u ám ngọt ngào cất dấu nhiều bí mật lớn được gọi là hoàng cung kia.

Ta nhìn mình trong gương, vươn tay nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt của mình. Khuôn mặt này ta đã ngắm hai đời, một đời nó ngay thẳng, không có chút băn khoăn lo lắng nào, một đời nó đại ra không có chút biểu tình. Ta đột nhiên nghĩ tới một câu: bề ngoài dù có giả mạo, cuối cùng vẫn là giả mạo.

Vốn đã quen ăn ngọt ngào, đến lúc nếm vị cay đắng, sức đề kháng của ta lại biến thành yếu kém như vậy.

“Đang nhìn cái gì vậy?” Vũ Văn Duệ đi tới sau lưng ta, ngón tay lạnh như băng xoa nhẹ mặt ta. Nhiệt độ của hấn luôn thấp như vậy, cho dù đang trong ngày hè nóng rực cũng mang theo hơi lạnh dễ chịu.

“Nhìn mình.” Ta cứng nhắc trả lời, “A Lam, khó coi.” Ta nói ta là đặc biệt, ở hoàng gia, nơi chuyên sản xuất ra tuấn nam mỹ nữ này, ta chính là ngoại tộc.

Vũ Văn Duệ cười khẽ một tiếng, “Khó coi? Vậy cái gì là đẹp, cái gì là khó coi?”

Ta trịnh trọng xòe bàn tay, giờ từng ngón từng ngón đếm, “Đại biểu ca xinh đẹp, thất biểu ca xinh đẹp, hoàng tử xinh đẹp. A Lam, khó coi.”

Vũ Văn Duệ đột nhiên ôm ta xoay một vòng, mắt đối mắt nhìn ta nói: “Vậy, muội làm sao biết mình khó coi?”

Ta thực kinh hãi nhìn hấn nói: “Biểu ca, muội không phải là đứa ngốc, làm sao lại không biết.”

Mặt Vũ Văn Duệ hơi co giật một chút, cùng lúc môi mỏng khẽ cong lên, mắt hồ ly dài nhỏ nửa híp nói: “Ách, ừ, muội nói đúng. Muội không phải là đứa ngốc, làm sao lại không biết. Muội nói, đúng không?”

Ta chỉ nhìn hấn, không nói lời nào, thẳng thắn này, câu hỏi cuối cùng kia rõ ràng ý tứ hàm xúc.

“A Lam” Hấn vô cùng thân thiết dùng trán dán lên trán ta, khoảng cách giữa chúng ta gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương, “Muội sợ ta không?”

Ta nghe vậy, rất nghiêm túc trả lời: “Sợ.”

Về tươi cười của Vũ Văn Duệ cứng lại một chút, con ngươi thâm thúy hiện lên một tia sáng lạnh, “Tốt lắm, muội quả nhiên là A Lam, A Lam độc nhất vô nhị của ta, A Lam vĩnh viễn thành thực của ta.” Hấn siết chặt bàn tay đang đặt ngang hông ta, sau đó giọng nói trầm thấp ôn nhu lại vang lên, “Nhưng muội có còn nhớ rõ ta đã nói gì với muội không? Ta nói, muội đừng sợ ta nữa.”

Ta rũ mí mắt xuống, không sợ?

Thực xin lỗi, ta là người, một người rất bình thường, ta có thể mãnh liệt không chế suy nghĩ của mình, nhưng không cách nào không chế nỗi sợ hãi muốn trốn tránh sinh ra ở trong lòng.

Vũ Văn Duệ, cho đến giờ này ngày này, ta vẫn không thể quên được cái cảm giác hít thở không thông khi tay người lạnh như băng siết chặt cổ ta.

Đó là loại cảm giác gọi là cái chết, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng cùng lúc ập đến, người làm cho ta lần nữa hiểu được, thì ra, người thân mật nhất, lại là người có thể khiến cho mình tổn thương sâu sắc nhất.

“Đại biểu ca.” Ta đẩy ngực hấn ra, kéo ra chút khoảng cách, rất chân thành nói: “A Lam sợ huynh, cho nên, huynh cách A Lam xa một chút, được không?”

Biểu tình của Vũ Văn Duệ trong nháy mắt liền u ám, nhưng hấn lập tức khôi phục lại nụ cười nhạt ban đầu. Mối mong xinh đẹp chậm rãi mở, kiên định phun ra hai chữ, “Không thể.”

Ta ưỡ oai gục đầu xuống, “A, vẫn vô dụng.” ta dường như đã hết hy vọng có thể nghe được câu trả lời khác từ miệng hấn.

Vũ Văn Duệ trầm thấp cười một tiếng, nhưng bên trong không có nhiều sung sướng, bàn tay trên lưng ta hơi hơi dùng lực, ta liền vùi vào trong ngực hấn. Hít vào trong mũi vẫn là hương thơm dễ chịu của hấn, làm người ta say đắm lại tỉnh táo tinh thần, Vũ Văn Duệ, người quá mức nguy hiểm.

“A Lam” Vũ Văn Duệ như có như không vuốt tóc ta, giọng nói ôn nhu lại ẩn chứa bá đạo, “Mọi người có thể sợ ta, nhưng muội không thể.”

Ta nhắm mắt lại, không để ý. Vũ Văn Duệ, người có biết, người ta hy vọng không sợ nhất, chính là người.

Hấn ôm ta thật chặt, cúi đầu, giống như đang tuyên thệ nói: “Một ngày nào đó, muội sẽ không còn sợ ta.”

Ta nghĩ, nếu thực sự có một ngày như vậy, cũng đồng nghĩa với việc, ta đã trở thành loại người như người.

Bởi vì, Vũ Văn Duệ người, sẽ không vì ai mà thay đổi.

“Ôi~, ta nói công tử, kiểu đều đã được chuẩn bị tốt cả rồi, người còn ôm công chúa làm gì. Nếu làm vậy lúc trời tối, cảnh tối lửa tắt đèn, xảy ra chuyện gì thì thật là khó coi a.” Rất uốn éo rất quyến rũ rất hồ ngôn loạn ngữ*, không cần đoán, không phải là nam nhân bà Linh Chi thì còn ai.

(*Nói xằng nói bậy)

Thân hình Vũ Văn Duệ giật giật, sau đó buông lỏng tay ra, “A Lam, hồi cung đi.”

Ta gật gật đầu đứng lên, mặc hấn dắt tay đi ra ngoài.

Ừ, hồi cung thôi.

Ta hồi cung ----- chẳng khác nào hoa nở rơi xuống đất, cái đó gọi là lặng yên không tiếng động. Cung điện hẻo lánh của ta so với trước kia càng thêm lạnh tanh vắng vẻ, tuy rằng cái bàn sạch sẽ kia đã nói cho ta biết mỗi ngày đều có người tới quét dọn, nhưng nó vẫn vắng vẻ như trước, không hề có hơi người.

Ta nhưng nhớ vuốt giường của mình, cảm thán nghĩ, thì ra yên tĩnh là cái có thể làm cho người ta thư thái như vậy.

“Công chúa, người ở bên ngoài đã lâu, có cảm thấy nơi này xa lạ không?” Tề Tề có chút kỳ quái hỏi.

Ta đem thân mình vùi vào chăn, “Ừm, không tồi.”

“Như vậy, người ở bên ngoài đã lâu, có cảm thấy Tề Tề không còn thân thiết không?” giọng nói Tề Tề có chút khó chịu. A, đây là...

Ta nhìn nàng cười cười, “Ừm, vẫn là Tề Tề tốt nhất.”

Tề Tề nghe câu ngay xong thỏa mãn nở nụ cười, động tác nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn đi ra cửa, “Công chúa chờ một lát, nô tỳ đi ngự phòng gọi người chuẩn bị chút điểm tâm.”

Ta nhìn bóng dáng nàng đi xa, nằm trong chăn thản nhiên cười cười. Xem, Tê Tê là một nữ tử đáng yêu như vậy, cho dù nàng là gian tế Vũ Văn Duệ đặt bên người ta, một gian tế tận trung làm hết phận sự.

Ta nhắm mắt hồi tưởng lại giọng nói của Vũ Văn Duệ vừa rồi, nở nụ cười.

Trước khi ta mười tuổi, hắc trong trí nhớ ta vẫn ôn nhu dễ gần như vậy, cho dù hắc thỉnh thoảng phúc hắc thỉnh thoảng buồn nôn thỉnh thoảng quậy phá. Ta vẫn cho rằng, hắc là một bé trai xinh đẹp lòng dạ không xấu. Đúng vậy, ta đối với hắc sinh ra lưu luyến, ta không muốn rời xa sự thân mật của hắc đối với ta, không muốn rời xa người từ lâu nay vẫn cưng chiều ta.

Sau đó, chuyện xảy ra sau đó làm cho sự lưu luyến sâu sắc không muốn rời xa của ta đối với hắc đột ngột dừng lại.

Ta cứ như vậy vô tình bắt gặp hắc đang giết người. Ta nhớ rõ rằng ngày ấy là một ngày nắng ấm, ta nhớ rõ rằng thiếu niên áo trắng tuấn mỹ nhả nhặn đang đứng đó, ta nhớ rõ rằng máu tươi dính trên quần áo xinh đẹp của hắc khi trên khuôn mặt trong trẻo kia là biểu tình tàn nhẫn lạnh như băng, cùng với, người đang đau đớn thống khổ trước mặt hắc, khuôn mặt thiếu niên kia vụn vỡ.

Ta nhớ rõ thiếu niên kia là gã sai vặt hắc vừa mới thu nhận, diện mạo thực thanh tú thực vui vẻ, nhưng bây giờ hắc lại biến thành dữ tợn như vậy, xấu như vậy.

Sau đó, mặt của ta, cũng biến thành xấu xí giống như hắc, có lẽ, so với hắc còn xấu hơn.

Ta đại ra nhìn khuôn mặt vẫn ôn nhu như trước nhưng mang theo nét tà mị, nghe hắc nhẹ nhàng nói: “A Lam, ngươi thấy được tất cả đúng không, tất cả đều thấy được?”

Ta không trả lời, căn bản là không thể trả lời. Cổ của ta bị bóp chặt đến phát đau, suy nghĩ của ta bắt đầu hỗn loạn. Thậm chí trong lúc hỗn loạn ta còn thấy được khuôn mặt của Nhan Hữu, nghe được giọng nói mềm mại của An Thanh nói với ta:

“An Nhiên, em cùng Nhan Hữu ở chung một chỗ.”

Ta đột nhiên liền nở nụ cười, thì ra cái gọi là thiên trường địa cửu* đều là con mẹ nó P, thì ra thật lòng sùng ái đều là con mẹ nó chuyện hoang đường.

(*Lâu dài như trời đất)

An Thanh phản bội ta, Nhan Hữu phản bội ta, bây giờ, Vũ Văn Duệ cũng muốn giết ta.

Ta cảm thấy thực buồn cười, thì ra sống hai đời, ta đều chết trong tay người ta tưởng là sùng ái mình nhất.

An Kha Lam, người con mẹ nó chính là cái đồ ngu xuẩn, sống đến tận bây giờ, cả cuộc đời đều là cái đồ ngu xuẩn.

Lúc này Vũ Văn Duệ đột nhiên buông lỏng tay ra, vuốt ve mặt của ta, quý dị hỏi: “A Lam, ngươi đang nhìn ai, ngươi đang suy nghĩ về ai, ngươi đang cười ai. Là ngươi, là ta, hay là người khác?”

Ta nhìn mặt hắc cảm thấy thực vô lực, thì thảo tự nói, “Ngươi cùng bọn họ, có khác gì nhau đâu.”

Đúng vậy, Vũ Văn Duệ, ngươi cùng bọn họ, không có khác gì nhau.

Vũ Văn Duệ cũng cười, cúi đầu, sung sướng, thú vị, “A Lam, làm sao ta có thể giết ngươi được, ngươi rất thú vị.”

Ta lạnh lùng nghĩ, ta thú vị, cho nên, hắc luyến tiếc. Vì thế sau này, khi ta đã nhìn rõ khuôn mặt thật của hắc, tuy hắc đối với ta vẫn cẩn thận ôn nhu như trước, nhưng trong lòng ta lại mơ hồ nảy sinh xa cách.

Vũ Văn Duệ, ngươi muốn ta giữ bí mật của ngươi, ta làm được. Ngươi muốn ta không sợ ngươi, ta bất lực.

Giống như thủy tinh bị đập vỡ, muốn khôi phục nguyên trạng, rất khó, hiếm khi làm được.

Nhưng ngươi lại nói với ta: A Lam, không có chuyện gì là ta không làm được.

Ta vui mình vào sâu trong chăn, buồn ngủ dần dần dâng lên, lúc ta sắp rơi vào mộng đẹp thì cửa bị người “Phanh” một tiếng đẩy ra. Hiếm thấy giọng nói của hoàng tỷ không bình tĩnh vang lên, “A Lam, A Lam, muội đứng lên cho ta! Không cho phép ngủ!”

Ta hoảng sợ lập tức tỉnh táo, bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, “Hoàng tỷ, sao tỷ lại đến đây.”

“Sao ta lại đến đây? Sao ta lại đến đây???” Trên mặt của hoàng tỷ vừa rất vui mừng vừa rất tức giận, “Muội nói xem chuyện gì xảy ra với muội, đang tốt lành đột nhiên liền biến mất, thật khiến cho người ta sốt ruột a!”

Ta ngơ ngác cười nói: “Hoàng tỷ, tỷ lo lắng cho muội à.”

Hoàng tỷ chối bay chối biến, “Ai lo lắng cho muội, ta đây là lo lắng cho thất ca bị đại biểu ca nổi giận! Hừ, ta mới không lo lắng cho đồ ngốc nhà muội! Thối ngốc từ!”

Ta nghĩ a, hình tượng thực nữ của hoàng tử lúc bình thường đi đâu hết cả rồi, lúc này lộ ra bản tính như thế nếu để người khác nhìn thấy thì phải làm sao“Hoàng tử, lại có người cầu hôn ỷ?”

Biểu tình của hoàng tử lập tức liền trở nên cực kỳ u buồn, nàng theo thói quen lôi kéo tay ta nói: “A Lam, lần này là đại hoàng tử Văn Chiến Hạ Liên Thần, nhưng mà, ta không có cảm giác.”

Thật ra ta rất muốn dạy dỗ nàng, bé con, đây là thời đại nào, người còn muốn cảm giác đến cảm giác đi? Cảm giác là cái gì? Là tình yêu à. Nhưng tình yêu là thứ gì? Tình yêu không phải đồ vật!

Thứ đồ chơi tình yêu này giống như quỳ, nhiều người nghe, ít người gặp.

Ánh mắt hoàng tử có chút buồn bã, “A Lam, muội nói xem, tại sao chàng vẫn thờ ơ như vậy, cho dù người khác có cầu hôn ta chàng vẫn không hoảng hốt bất loạn, chàng căn bản là không cần ta.”

Ta đương nhiên biết chàng là thất ca. Hoàng tử, thất ca không phải là không quan tâm người, là do cái loại quan tâm này không phải là thứ người muốn mà thôi.

“A Lam, trước đây thất ca đối tốt với ta như vậy, nhưng vì sao chàng lại thay đổi. Khi đó chàng còn nói muốn kết hôn với ta, muốn ta là nương tử duy nhất của chàng. Nhưng mà, nhưng mà bây giờ chàng đều đã quên.” Giọng nói hoàng tử nhẹ nhàng như vậy, buồn bã xót xa vòn quanh thân thể nàng.

Ta lẳng lặng nhìn nàng, hoàng tử, người nói thất ca thay đổi, nhưng người có nghĩ tới chuyện, có lẽ thất ca bây giờ, đã sớm không phải là thất ca.

Ta cùng hoàng tử đang ở nơi này suy nghĩ chuyện nữ nhi lập gia đình, cửa một lần nữa bị người đẩy ra, sau đó nam tử tuấn mĩ thân hình tuấn dật chậm rãi đi đến trước mặt chúng ta. Mắt hoa đào hẹp dài sâu sắc nhìn ta hỏi: “Tiểu ngọc tử, cuối cùng muội đã trở lại, ở bên ngoài chơi vui không?”

Ta hét chỗ để nói rồi, thất ca, ta không phải đi chơi, ta đây bị lạc mới về, ý người muốn nói là chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Vũ Văn Tu người này, nếu dùng từ chuẩn xác nhất để hình dung thì chính là “Vạn năm lão đại”.

Xét về tướng mạo, nếu hấn xưng là thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất, giờ trò hấn tự nhận lão nhị thì không có người nào là lão đại, phong lưu hấn độc chiếm kinh thành, không ai dám tranh dành.

Xem, đây là thất biểu ca của ta, Vũ Văn Tu.

Hoàng tử vừa thấy thất ca đến liền có chút hoảng hốt, nắm thật chặt tay, sau đó liền rũ mắt xuống tình tế nghiên cứu đệm chân của ta. Vũ Văn Tu đương nhiên là thấy hoàng tử, nhưng hấn chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua rồi nhìn ta nói: “Lâu như vậy không gặp muội, vẫn là bộ dáng ngây ngốc ngơ ngác này. Ủ, hình như có béo lên một chút, xem ra muội ở bên ngoài cũng không tệ.”

Ta trong lòng cười ôn nhu, không phải là nói ta béo sao, này không có gì đáng để tức giận, thực không có gì.

“Sao không nói lời nào, không nhận ra ta là ai sao, chắc chắn, A Lam, hai cảm của muội dài ra kia.” Mắt hoa đào hẹp dài của Vũ Văn Tu rõ ràng mang theo ý trêu chọc, chậm rì rì nói.

Hai cảm..... Ta tiếp tục mỉm cười, không phải là hai cảm sao, ai không có a, này không có gì phải giận, quả thật không có gì.

Vũ Văn Tu vươn ngón tay trắng nõn thon dài được chăm sóc cẩn thận, sờ cảm của mình lại bổ sung thêm một câu, “Tiểu ngọc tử, mặt của muội Sao lại giống bánh bao thế?”

Bánh bao? Rất tốt, ta thích ăn bánh bao nhất. Nói mặt ta giống bánh bao? Xua tay xua tay, không quan trọng, này thực không quan trọng.

Vũ Văn Tu đến gần bên giường, đột nhiên tà mị nhếch môi mỏng nói: “A Lam, thì ra không phải ta bị ảo giác, mặt của muội quả thực..... Nhỏ hơn trước rất nhiều.”

Ta X, Vũ Văn Tu, người đây là cố ý trêu ghẹo ta đúng không. Ta ngơ ngác nhìn hấn mở miệng, “Thất ca, ngày đó huynh tự đi về sao?”

Biểu tình vốn nhàn nhả của Vũ Văn Tu liền cứng ngắt, xấu hổ thoáng lướt qua. Ánh mắt hắn có vài tia gượng cười, “Ừ, thời tiết hôm nay thật không sai, rất thích hợp để đi chơi.”

“Vây,” Ta nhìn hắn vui vẻ cười, “Thất ca còn muốn mang A Lam đi chơi sao?”

Tiếng cười của Vũ Văn Tu đột ngột dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ta nói: “Ý của ta là, thời tiết tốt như vậy, quả nhiên là thích hợp ở trong cung đi dạo, đi, muội nhanh nhanh chuẩn bị một chút, ta mang muội đi dạo, để tránh muội không biết đường đi.”

..... Thất ca, ta nhớ không lầm thì, mù đường, là người chứ không phải ta?

“A Lam,” Hoàng tử vẫn trầm mặc đột nhiên ngẩng đầu nói với ta: “Muội đã trở về thì ta cũng an tâm, muội nghỉ ngơi tốt một chút, ta về trước.” Nàng nói xong liền có chút buồn bã quay đầu nhìn Vũ Văn Tu nói: “Thất ca, muội về trước.”

Phản ứng của Vũ Văn Tu thực lạnh nhạt, “Ừ, ngày khác lại đến chơi.”

Hoàng tử “Vâng” một tiếng, sau đó bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, bóng dáng yếu đuối có chút cô đơn.

Ta thờ dài, cần gì chứ, tình tình yêu yêu, rất hành hạ người.

Hoàng tử đi rồi về mặt Vũ Văn Tu liền có chút thả lỏng, hắn sắp đến bên người ta vỗ vỗ mặt ta, híp mắt cười nói: “Cũng may là đã trở lại, một muốn chết ta.”

Ta đẩy tay hắn ra, “Thất ca thật là.”

Vũ Văn Tu vô cùng tự nhiên nằm ngửa trên giường ta, liếc ta nói: “Thế nào, ta làm sao?”

Ta liếc hắn nói: “Hoàng tử, huynh làm bộ như không thấy hoàng tử.”

Vũ Văn Tu nghe vậy con ngươi trầm trầm, trên môi ý cười không giảm, “Tiểu ngốc tử, việc này muội làm sao hiểu được. Nếu không làm được, vậy thì cũng không cần cho nàng ấy hy vọng.”

Ta mạnh mẽ bỏ nhào đến trước mặt hắn, dùng ánh mắt vô thần trừng hắn hỏi: “Thất ca, huynh có người trong lòng?”

Tay hắn xoa xoa đầu ta, mặt nhăn nhó suy tư nói: “Ừ, ta nhớ đến, Hợp Hương ở Bách Hoa lâu, Lý Tử Tiểu ở Ngũ Yên các, còn có Nhược Thủy phường”

“Ba” một tiếng, tay của ta liền kiên định in dấu ấn ở trên gương mặt tuyết mỹ đào hoa của hắn. Hắn nửa híp mắt bình tĩnh nhìn ta, ta lại chậm rãi dời bàn tay, nhìn vết màu đen trong lòng bàn tay một cái rồi ngốc ngốc nói: “Thất ca, huynh xem, muối.”

Vũ Văn Tu nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, “Ta nói, tiểu ngốc tử.”

“A?” Ta chớp chớp mắt rất nghiêm túc nhìn hắn.

“Lần sau muội.....”

“Hả?”

“Đánh muối.....”

“Humm?”

“Có thể hay không.....”

“A?”

“Đừng dùng lực lớn như vậy!” Cuối cùng hắn cũng nói đủ một câu.

Ta nhìn về mặt của hắn có chút biến thành màu đen, đỏ mặt ngoan ngoãn gật gật đầu, “Được.”

Vũ Văn Tu có chút phát điên nắm bả vai ta lắc tới lắc lui, “Được được được, cái gì muội cũng nói được, muội đánh ta đã bao nhiêu năm rồi, muội không thể nhớ lâu một chút à, nhớ à!”

Về mặt bình tĩnh của ta rõ ràng đối lập hoàn toàn với vẻ mặt đang phát điên của hắn, ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Thất ca, muội hiểu rõ.”

Vũ Văn Tu nghe xong những lời này không vui mừng ngược lại càng thêm uể oải cùng..... Tuyệt vọng? Ngay sau đó hắn liền khôi phục bộ mặt yêu nghiệt thường ngày, chẳng qua là giọng nói vô cùng buồn bã, “An Kha Lam, ta nhớ không lầm, câu này muội cũng nói rất nhiều năm rồi.....”

Ta thực nghiêm túc nghĩ, ừ, thật vậy chẳng? Được rồi, người kêu ta ngốc, vậy tại sao lại đi trông cậy vào trí nhớ của ta?

Dưa ra dưa đậu ra đậu, chính là chỉ người, Vũ Văn Tu.

“A Lam.” Giọng nói Vũ Văn Tu đột nhiên trầm thấp, không giống lúc bình thường luôn mang theo nhân nhĩ, bây giờ dường như có chút mệt mỏi, “Muội nói xem, tại sao lại phải lựa chọn?”

Ta im lặng nhìn hấn, ách, thế nào, Vũ Văn Tu đây là đang nói chuyện nhân sinh với ta, tâm sự sao?

Vũ Văn Tu nở nụ cười có chút châm chọc nói, “Ta nghĩ mình có thể nắm trong tay cuộc sống của chính mình, lựa chọn con đường mình muốn đi, cho dù tất cả không thể hoàn toàn thuận lợi, nhưng ít nhất ta có thể làm những gì mình muốn. Nhưng cho tới bây giờ ta mới biết, lúc đối mặt với mọi chuyện, điều mà ta suy nghĩ cân nhắc căn bản không phải là ‘Ta muốn cái gì’, mà là bọn họ muốn cái gì.”

Hắn nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, lông mi dày ở trên khuôn mặt trắng nõn đổ bóng, “A Lam, ta mệt chết đi được.”

Ta quen biết hắn đã nhiều năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn tiêu cực như vậy. Ta vươn tay vỗ nhẹ vai cái lên mặt hắn, mờ mịt hỏi: “Thất ca, huynh làm sao vậy?”

Vũ Văn Tu chậm rãi mở mắt ra, thần nhiên cười nói: “Thế nào, bây giờ muội cũng biết quan tâm người khác? Đi ra ngoài một chuyến học được không ít a.”

Gần như vậy ta mới phát hiện con người hắn có màu xám tro lạnh lùng, thần nhiên, vô cùng thâm thúy. Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng dùng ngón trỏ kéo hai bên miệng hắn hướng lên trên thành một độ cong thật lớn, ta nói: “Thất ca cười vẫn là đẹp nhất.”

Về mặt Vũ Văn Tu trong nháy mắt sững sờ, sau đó con người màu xám lộ ra một chút lo lắng, tay hắn phủ lên tay của ta, thờ dãi nói: “A Lam, có lẽ, muội mới là người hạnh phúc nhất.”

Ta mỉm cười, tại nơi phức tạp hơn nữa khó bề phân biệt này, cất dấu khôn ngoan giả bộ hồ đồ, đó chính là tuyệt chiêu hạnh phúc của ta.

Lúc Tế Tế trở về, Vũ Văn Tu liền đứng dậy rời đi. Ta với Tế Tế câu có câu không một lúc rồi dùng bữa, trong đầu vẫn xoay quanh hình ảnh mệt mỏi sa sút vừa rồi của Vũ Văn Tu, nói thực, ta rất nghi ngờ hắn đang gặp chuyện. Nghi ngờ của ta cũng không có kéo dài lâu. Ngày hôm sau khi ta rời giường chuẩn bị đi ra ngoài phơi nắng, chợt nghe mấy cung nữ bên ngoài không kiêng nể gì đang đàm luận chuyện trò, ta đương nhiên dừng bước, lắng lắng nghe.

“Muội có nghe nói không, đêm hôm qua Mạt nương nương trong cung phía tây đã chết!” Cung nữ cao gầy mở miệng trước, giọng điệu trầm trọng kích động cùng nhiệt huyết.

Cung nữ bên cạnh có chút buồn bã lập tức tiếp lời, “Có phải là cái nương nương bị điên kia không? Sao đột nhiên lại chết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta nói với muội, vài ngày trước đó có tin đồn Mạt nương nương gặp quỷ, ngày ngày đêm đêm cười cười nói nói. Nói là gặp được hoàng tử Vân Trạch, người mà năm đó nàng cùng Thần nương nương chăm sóc. Sau đó, đêm hôm qua nàng cả người mặc một thân áo trắng chết ở trên giường, nghe nói trên mặt vẫn còn đang nở nụ cười.” Nàng nói xong run run, “Ban ngày nghe kể, nói thật ta làm rùng mình mấy cái.”

Cung nữ buồn bã có chút nghi hoặc, “Hong tỷ tỷ, muội không hiểu, cái gì Thần nương nương hoàn tử Vân Trạch, muội chỉ biết có mình Mạt nương nương a.”

Cung nữ cao gầy hai tay vỗ vỗ, “Ta quên mất, muội mới tới nên không biết việc này.”

Cung nữ mập lùn lập tức ham học hỏi tò mò, “Hong tỷ tỷ, tỷ nói xem, đây là chuyện gì?”

Cung nữ cao gầy cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng nàng không thấy ta đang đứng ở đằng sau cây cột. Nàng có chút dè dặt giọng nói nói: “Ta vào cung cũng đã được ba năm, ta nghe mấy cung nữ trước kia nói, Mạt nương nương lúc đầu không điên, không những không điên, mà còn là phi tử được hoàng thượng cực kỳ sủng ái. Mười bốn năm trước, tam hoàng tử Vân Trạch khi đó mới bốn tuổi đến nơi này làm con tin. Hoàng thượng liền sắp xếp cho hắn ở trong cung phía tây. Hơn nữa, ban đầu Mạt nương nương là một cô gái đánh cá người Vân Trạch, được hoàng thượng nhìn trúng mới tiến vào trong cung. Mọi người trong cung lúc đó đều biết việc này, nhưng vì hoàng thượng đặc biệt sủng ái Mạt nương nương nên cũng không ai dám nhắc đến việc này.”

“Lúc ấy Mạt nương nương vừa nhìn thấy hoàng tử Vân Trạch liền yêu thích, hơn nữa lúc ấy nàng vừa sẩy thai nên đối với hoàng tử Vân Trạch càng yêu thích không buông tay. Hoàng thượng thấy nàng yêu mến hoàng tử Vân Trạch như vậy liền đặc cách đem hoàng tử Vân Trạch giao cho nàng cùng Thần nương nương nuôi nấng. Mạt nương nương cũng là người Vân Trạch nên hoàng tử Vân Trạch đối với nàng thân thiết hơn nhiều. Cảnh hòa thuận vui vẻ gần gũi như vậy cũng khó gặp được. Nhưng mà có một ngày chuyện lớn xảy ra.”

Cung nữ buồn bã nuốt nước miếng, “Nhanh, xảy ra chuyện gì?”

Cung nữ cao gầy cố ý kéo dài ngữ điệu, “Tây cung cháy, ngoại trừ Mạt nương nương hôm đó không có trong cung ra, còn lại toàn bộ người trong cung đều bị chết cháy hết, bao gồm cả hoàng tử Vân Trạch.”

Cung nữ thấp lùn bụng kín ngực mình, “Không, không thể nào, hoàng tử Vân Trạch đã chết? Vậy không phải là đại loạn sao?!”

Cung nữ cao gầy thở dài, “Không phải là như vậy sao, muội cho rằng cuộc chiến với Vân Trạch mười mấy năm trước vì sao lại xảy ra. Sau chuyện đó, Mạt nương nương liền điên điên khùng khùng, gặp ai cũng nói chuyện của hoàng tử Vân Trạch, nói hắn không chết. Nhưng thi thể thị vệ tìm được còn có thể là giả sao? Chắc chắn, nghe nói thân thể nho nhỏ kia đều bị thiêu cháy đến biến dạng.”

“Vậy Mạt nương nương thì sao?” Cung nữ buồn bã hỏi.

Cung nữ cao gầy cười nhạt một tiếng, “Mạng thì vẫn còn, nhưng bi kịch nhất của phi tử trong cung không phải là chết, mà là thất sủng. Mạt nương nương điên điên khùng khùng nhiều năm, hoàng thượng sợ là đã sớm quên có người như vậy tồn tại. Bây giờ nàng chết, coi như được giải thoát.”

Cung nữ buồn bã gật gật đầu, “Cũng đúng, sống điên điên khùng khùng như vậy, chết còn tốt hơn.”

Ta ở trong bóng tối thu hồi bước chân, xoay người về phòng. Tự rót chén trà nóng, ta nhìn làn khói trắng theo chén trà bay lên, làm tâm mắt của ta mơ hồ.

Vũ Văn Tu, người nói không có lựa chọn nào khác, chẳng lẽ là chi..... cái chết của Mạt nương nương, có liên quan đến người?

Bổ sung:

Về tuổi:

A Lam 15 tuổi

Hoàng tỷ 15 tuổi

Đại biểu ca 19 tuổi

Thất biểu ca 17 tuổi

Mạnh Thiệu Giác 18 tuổi

PS: Trên danh nghĩa Vũ Văn Duệ cùng Vũ Văn Tu là anh em chú bác, A Lam có vài ông cậu.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ta nói rồi, ta biết bí mật trong cung này, bao gồm của hắn, của nàng, còn có bọn họ.

Bí mật của Vũ Văn Tu nếu so sánh với bí mật của những người khác thì có vẻ vô cùng ngắn gọn gọn gàng lưu loát, đơn giản chính là tám chữ “Vũ Văn Tu không phải Vũ Văn Tu”.

Trước khi bảy tuổi, việc Vũ Văn Tu thích nhất chính là cùng hoàng tỷ của ta chơi đùa, chọc cho hoàng tỷ của ta cười hí hì, mang hoàng tỷ của ta rong chơi lêu lổng, có thể nói tình cảm giữa hai người bọn họ được hình thành nên từ tình cảm thắm thiết của thanh mai trúc mã. Nghe hoàng tỷ nói Vũ Văn Tu khi đó thậm chí còn nói muốn kết hôn với nàng, để nàng làm nương tử duy nhất của hắn, linh ta linh tính. Bởi vậy, có thể thấy cảm tình của bọn họ chân thành tha thiết đến cỡ nào.

Ta yên lặng lau mồ hôi. Đầu năm nay, trẻ em không tránh khỏi trưởng thành cũng quá sớm.

Lại đến nói đến Vũ Văn Tu từ bảy tuổi trở về sau.

Vốn năm ấy Vũ Văn Tu thường xuyên vào cung, đột nhiên bị bệnh nặng, làm nhị cữu cữu cùng mẫu thân Vũ Văn Tu rất lo lắng. Phụ hoàng phải thái y giỏi nhất trong cung đến xem bệnh, nhưng lúc mọi người trở về chỉ có thể trả lời hoàng thượng một câu: Hoàng thượng, bệnh trạng của thất công tử rất nguy kịch chưa từng gặp qua, thần đã xem xét sách thuốc nhiều lần mà vẫn không thu hoạch được gì, xin thứ cho thần bất lực.

Hoàng tỷ dĩ nhiên là xoay quanh, thiên hạ nho nhỏ cứ cầm lấy tay áo phụ hoàng ra sức lắc lắc, “Phụ hoàng, hoàng nhi muốn gặp thất ca ca, hoàng nhi muốn gặp thất ca ca.”

Phụ hoàng cũng hoàn toàn đáp ứng, “Được được được, ngày mai phụ hoàng cùng hoàng nhi đi thăm Tu nhi, ngày mai, sáng sớm ngày mai sẽ đi.”

Nhưng kết quả là, vài người chúng ta đứng ngăn người nhìn tầng tầng lớp lớp rèm che, đơn giản chỉ vì nhị cữu cữu rất xin lỗi rất đau đớn nói: “Tu nhị đột nhiên bị bệnh, ban đầu chúng thần cũng không để ý, nhưng bây giờ vài nha hoàn bên cạnh nó đều đã bị lây bệnh. Hoàng thượng, công chúa, các người không nên gặp thì tốt hơn.”

Nhị cữu cữu đã nói như vậy, chúng ta còn có thể làm gì? Buông tay, rau trộn.

Đoàn người thất vọng trở về cung, ngày ngày hoàng tử không yên chống cảm hỏi ta, “A Lam, muội nói thất ca có khỏe không, khi nào ta mới được gặp chàng?”

Ta tròn tròn mắt nhìn chăm chăm nàng, miệng vừa nhai bánh hoa quế mới ra lò vừa, “A?”

Hoàng tử nhìn ta liếc mắt một cái, yếu ớt thở dài, “Ai~, muội không hiểu đâu, đứa nhỏ ngốc.”

Ta có chút cảm giác bị sét đánh, đứa nhỏ ngốc, cùng một tuổi với nhau, tỷ tỷ song sinh của ta, thế nhưng lại nói ta là “đứa nhỏ ngốc”?

Được rồi ta thừa nhận đời này ta như thế.

Tiếp tục đề tài, Vũ Văn Tu bệnh nặng được vài tháng, cuối cùng rốt cuộc truyền đến một tin tốt, nói là dân gian có một thần y chuyên môn chữa bệnh này. Hôn nữa còn nói rõ ràng là rất có hi vọng. Nhị cữu cữu tin chắc ngựa chết cũng có thể chữa thành ngựa sống, bắt được cọng cỏ lớn cứu mạng này giữ chặt không buông tay. Thần y kia cũng vui vẻ đáp ứng, nhưng điều kiện là hán mang Vũ Văn Tu lên núi trị liệu, hôn nữa kết quả trị liệu tốt đến mức sau này nhị cữu cữu trăm ngàn lần không thể kinh ngạc hơn.

Lúc ấy Nhị cữu cữu khiến quyết đáp ứng cái rết. Nhưng nửa năm sau nhìn thấy đứa bé trước mặt mình béo phệ ngũ quan còn mơ hồ nhìn không rõ - Vũ Văn Tu, nhị cữu cữu luôn luôn kiên cường, khóc.

Ai~, lúc giao con đi còn là một đứa bé xinh đẹp, nửa năm sau nhận về một khối thịt heo thịt viên, có ai không khóc.

Nói tóm lại chính là, thân thể Vũ Văn đã vô cùng xin trở lại, nhưng mà lại biến thành vô địch mập mạp. Nhưng béo cũng không thành vấn đề, dưới sự cố gắng của nhị cữu cữu cùng mẫu thân Vũ Văn Tu, sau một năm Vũ Văn Tu chậm rãi gầy xuống ngay trước mặt chúng ta, ngũ quan so với trước kia còn đẹp hơn rất nhiều, càng được nhiều người yêu thích.

Đến đây, có thể hiểu rõ chuyện đã xảy ra.

Bí mật còn lại là, ta với nương nương bị điên kia cảm tình cũng không tệ. Cùng một người điên ngăn ngại cũng không phải không thú vị. Nàng giống như thím Tường Lâm luôn lăm bằm lạp lại với ta tiểu hoàng tử Vân Trạch như thế này như thế này, như thế nọ như thế nọ. Ta cũng không hề suy nghĩ tiếp nhận những thứ như thế này như thế này, như thế nọ như thế nọ.

Trong đó có một điều, “Lăng nhi toàn thân cao thấp không có dấu ấn gì, cả người đều trắng trẻo mập mạp. Nhưng mà, trừ một chỗ...” Nói tới đây nàng che miệng cười khế, con người luôn mơ hồ kia tàn sát ra tình thương của mẹ rực rỡ, “Trên mông Lăng nhi a, có một cái bớt màu đỏ to bằng ngón cái, lúc nhìn sơ qua thật là giống như đóa hoa.”

Vì thế ta biết, trên mông của hoàng tử Vân Trạch đã chết kia, có một cái bớt màu đỏ giống đóa hoa.

Sau đó, sau đó?

Sau đó lúc ta chín tuổi, cùng mọi người đi Tề Vân Sơn, trong lúc vô ý nhìn thấy cái mông trắng trẻo sáng bóng của Vũ Văn Tu, ta đã biết. Tính cách của Vũ Văn Tu đại biến, Vũ Văn Tu đối với hoàng tử lãnh đạm xa cách, Vũ Văn Tu đối với một số việc mờ mịt không biết, không phải bởi vì hán mắc bệnh mà biến dị, chính là bởi vì Vũ Văn Tu căn bản không phải Vũ Văn Tu.

Trời ạ, ta biết nhiều chuyện lắm, thực nguy hiểm.

Ta lấy tư thế duyên dáng uống ngụm trà, nhìn gọn sóng nhỏ trong chén lại bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Ta cảm thấy có chút nghi hoặc, dường như trong lúc ta ra khỏi cung có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Vân Chiến tới chơi, phụ hoàng bị ám sát, Mạt nương nương chết, thất ca nói những lời kia.....

Ta xiết chặt chén trà, Mạt nương nương đã chết, phụ hoàng bị ám sát. Điều này đại biểu cho cái gì? Vũ Văn Tu, à không, phải nói là Vân Trạch, có phải là đã bắt đầu hành động?

A, đầu đau quá, âm mưu quả nhiên không thích hợp với ta, ta chỉ thích hợp với cung bảo kê đình* thôi.

(*món Gà xắt hạ lựu cùng đậu phộng)

Ta gật gật đầu, đồng ý với suy nghĩ của mình, âm mưu dương mưu Truong Nghệ Mưu** gì gì đó, hoàn toàn không có một mống quan hệ gì với ta. Ta uống xong chén chuẩn bị đứng dậy lên giường ngủ tiếp, lại nghe tiếng Tế Tế bên ngoài cùng ai đó nói nói: “Linh Chi tỷ tỷ chờ chút, muội vào xem công chúa đã thức dậy chưa.”

(**Đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc)

Ta nhũm nhụi, Linh Chi? Thế nào, đại biểu ca đến đây?

“Công chúa, hôm nay sao người dậy sớm vậy?” Tề Tề đẩy cửa tiến vào, trên mặt tràn đầy kinh ngạc nói.

Ta xoa xoa hai bên thái dương, “Ngủ nhiều, đau đầu.”

Tề Tề quan tâm chạy lại sờ sờ trán ta, “Không có nóng, chắc chỉ khó chịu một chút thôi, nô tỳ liền đi lấy ít thuốc đến cho người.”

“Ừ.” Ta gật gật đầu, “Linh Chi ở bên ngoài?”

“Đúng vậy,” Tề Tề giúp ta sửa sang lại vạt áo, “Linh Chi cô nương nói đại công tử đang ở Dư Hương đình sai nàng lại đây truyền lời cho công chúa, nói công chúa nhanh nhanh lại đó.”

Ta không rõ, “Có nói là chuyện gì không?”

Tề Tề lắc đầu, “Chưa nói.”

“À.” Ta đứng dậy đi ra ngoài, “Vậy đi thôi.”

Vừa ra khỏi cửa, Linh Chi nheo mắt nhìn phép đứng hầu bên ngoài, lúc nhìn thấy ta đi ra nàng liền tùy tiện cười, “Nô tỳ khấu kiến công chúa.”

Ta công thức hoá trả lời: “Linh Chi tỷ tỷ khỏe.”

“Ha ha.” Linh Chi nghe vậy lập tức không còn bộ dạng nô tài vừa rồi, môi đỏ mọng gọi lên một độ cong thật lớn, “Ta nói, trong cung này chỉ có công chúa là đáng yêu thôi a, những người khác trên mặt đều bôi bôi trét trét phấn, rất khó coi.”

Ta ngốc ngốc cười cười, cũng không nói gì.

“Muội nói Linh Chi tỷ tỷ, còn ở đây nói chuyện phiếm à, đại công tử dặn tỷ như thế nào.” Tề Tề lạnh lạnh xộc một câu.

Linh Chi nheo mắt liếc nàng một cái: “Ta nói Tề Tề, độ kiên nhẫn của muội sao càng ngày càng kém vậy, sau này Mục Nhất mà muốn kết hôn với muội, cuộc sống cũng không dễ chịu gì đâu a.”

Tề Tề đối với lời trêu chọc của Linh Chi mặt không đổi sắc, đánh trả: “Việc này muội còn chưa tính tới, nhưng xem tỷ và Mục Nhị bây giờ cũng đã muốn không dễ chịu lắm.”

Tay Linh Chi nheo nheo mắt Tề Tề, cười duyên nói: “Ôi uy~, tiểu sư muội, vài năm không gặp miệng lưỡi thật ra cũng không tệ.”

Tề Tề một tay đẩy tay nàng ra, hàm hồ nói: “Đừng nào loạn đừng nào loạn, đại công tử đợi lâu sẽ tức giận.”

Lúc này Linh Chi mới buông tay, sừng mặt đối ta nói: “Công chúa, mời.”

Thật ra trong lòng ta rất đồng tình với Mục Nhất Mục Nhị, hai người bọn họ nói như thế nào cũng là những nam nhân khí chất trầm ổn làm việc hữu lực thành thực, nhưng mà chống lại được hai người này, à~, thật sự cũng chỉ có bọn họ mới chịu được.

Nơi ta ở là Thiên cung, Dư Hương đình là nơi giao tiếp có thể gọi là náo nhiệt trong Thiên cung lạnh lẽo này của ta. Dọc đường đi ta không gặp một cung nữ nào, chỉ có Linh Chi cùng Tề Tề bên người thỉnh thoảng thấp giọng đầu đầu miệng. Đại khái đi khoảng 10 phút, Dư Hương đình liền xuất hiện ở trước mắt ta. Ta vốn còn nghĩ sẽ nhìn thấy nam tử thân hình tuấn kiệt, nhưng lại không ngờ người ta thấy lại là một cô gái tinh tế mặc quần áo màu hồng.

Linh Chi cùng Tề Tề ở bên cạnh nhìn nhau liếc mắt một cái rồi ăn ý lui xuống. Ta nhìn thân ảnh quen thuộc ở trong đình đang đưa lưng về phía ta, trong lòng hơi hơi kinh ngạc, sau đó liền hiểu được. Vũ Văn Duệ, người luôn biết trong lòng ta lo lắng cái gì.

Ta nhẹ nhàng đi vào đình, Oánh Lộ vẫn không hề phát hiện ra ngồi trên ghế đá, trong miệng hình như đang lẩm bẩm cái gì. Đến gần ta mới mơ hồ nghe nàng nói: “Ca ca cùng Vũ Văn công tử kia muốn làm cái quý gì vậy, bỏ ta một mình ở trong này, chẳng lẽ hai người họ đi gặp cái kia đệ nhất mỹ nhân công chúa? ừ, thật sự là gặp sắc quên muội.”

Ta im lặng đứng sau nàng không nói lời nào, sau đó ta nghe nàng có chút phát cáu.

“Nhưng mà Vũ Văn công tử kia lại là người cứu Liễu Như Như. Ừ, ha ha, ha ha, thật đáng ghét.” Nàng cười gượng một lát sau đó có chút không vui nói.

Ta nhìn cái ót của nàng đột nhiên nhăn cười. Oánh Lộ à Oánh Lộ, sao người có thể nhập tâm làm bầm lâu bầu như vậy, thật thú vị.

“Ai~, nếu A Lam ở đây thì tốt rồi.” Oánh Lộ nói xong gật gật đầu, “Ta có thể cùng nàng nói chuyện rất thú vị.” Tay nàng đột nhiên vỗ mạnh vào mặt bàn, sau đó đau đớn rút lại xoa xoa, “Ôi đau đau, đều do ca ca tên hỗn đản này, không chịu nói cho ta biết A Lam ở đâu.”

Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nâng tay chuẩn bị vỗ bả vai nàng, nhưng không ngờ đến lúc này nàng cũng vừa quay đầu lại, sau đó động tác hai người đều dừng lại, ngơ ngác nhìn đối phương. Ta theo thói quen đại ra, mà Ánh Lộ lại là có chút khó có thể tin ngốc ra.

“A...a...a..A Lam?” Ánh Lộ bỗng đứng đứng dậy vươn ngón trở run run chỉ vào người ta kêu lên, đôi mắt ngập nước kinh ngạc mở to.

Ta khó được vui vẻ nheo mắt nhìn nàng cười cười, “Ánh Lộ.”

“A Lam A Lam!” Ánh Lộ vui vẻ ôm cổ ta, hai chân nhảy nhảy, “Ta tìm được người rồi! A Lam A Lam, ta nhớ người chết mất!”

Ta cũng ôm lấy nàng, “Ta, cũng nhớ.”

“A Lam đâu A Lam ngốc.” Kích động qua đi, nàng đẩy ta ra bắt đầu quở trách, “Người đi nơi nào, vì sao không tới tìm ta, người có biết ta lo lắng cho người lắm không!”

Ta nói: “Ta về nhà .”

“Về nhà? Người thật là, nhà người ở nông thôn xa như vậy, vì sao không nói ca ca đưa người trở về.” Ánh Lộ vừa nói xong vẻ mặt liền cứng đờ, vô cùng máy móc nghiêng đầu hỏi: “Đợi chút, người nói về nhà?”

Ta trả lời: “Ừ.”

“Vậy sao người có thể ở trong này?” Về mặt Ánh Lộ thực phức tạp, “Ý của người là.....”

“Ánh Lộ.” Bên ngoài đình, một giọng nam trầm thấp từ tính truyền đến, “Thật là không biết cấp bậc lễ nghĩa, còn không nhanh hành lễ với ngũ công chúa?”

PS: vấn đề tướng mạo của Vũ Văn Tu thay đổi, bởi vì hắn ở trước mặt bọn họ chậm rãi gầy xuống nên đối với sự thay đổi tướng mạo của hắn, bọn họ cũng không thấy bất ngờ. Mà chuyện này khẳng định là có sử dụng thuật dịch dung. Trong quá trình lâu dài sau này, chậm rãi tháo bỏ nguy trang, cuối cùng biến thành Vũ Văn Tu bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Không cần suy nghĩ nhiều, giọng nói “Xinh đẹp êm tai” này chắc chắn là của Mạnh Thiếu Giác Mạnh thiếu gia. Ta cảm giác được khóe mắt mình rất rất nhỏ co giật một chút, bạn học Mạnh Thiếu Giác, vì sao ta lại cảm thấy người luôn xuất hiện rất đúng lúc vậy?

Ngoài đình, Mạnh Thiếu Giác quần áo màu bạc tác phong nhẹ nhàng, cây quạt ngọc trong tay dưới ánh mặt trời phản chiếu một loại ánh sáng dịu nhẹ, hắn không nhìn, bởi thêm cho Ánh Lộ đang trợn mắt há hốc mồm một câu nữa, “Ánh Lộ, không nghe ta nói gì sao?”

“Ca...ca ca.” Ánh Lộ lắp bắp nói, “Huynh nói ngũ công chúa...công chúa...hành lễ với công chúa?”

Mạnh Thiếu Giác chậm rãi đi vào đình, con người hẹp dài mang theo ý cười nhè nhẹ nhìn ta nói: “Ừ.”

“Nhưng mà...nhưng mà.” Ánh Lộ vô cùng rối rắm nhủ mày, “Nơi này không có công chúa...huynh, ta, A Lam, chỉ có ba người chúng ta thôi mà. Hay là..... Ca ca, huynh trở thành ngũ công chúa khi nào vậy?”

Mạnh Thiếu Giác nghe vậy vẻ mặt đỡ khóe đỡ cười, cầm quạt ngọc trong tay gõ nhẹ lên trán nàng nói: “Còn dám nói đùa nữa à, đang ở trong cung, đứng đắn một chút cho ta.”

Ánh Lộ ôm cái trán trùng mắt liếc hắn một cái, bĩu môi nói: “Rõ ràng là huynh đang làm trò, ngũ công chúa ngũ công chúa, A Lam làm sao có thể là ngũ công chúa ?”

Môi mông của Mạnh Thiếu Giác nhướng lên, ý có điều chỉ liếc ta, “Cái này..... Muội phải hỏi nàng.”

Ta nghĩ, đúng vậy không phải sao, hai người các người thảo luận đến thảo luận đi, sao không hỏi thẳng đương sự là ta đây?

Ánh Lộ trầm mặc một lát, sau đó quay đầu đề bả vai ta, vô cùng nghiêm túc nhìn ta hỏi: “Người, là A Lam sao?”

Ta không biết tại sao nàng lại hỏi thế, cảm thấy có chút buồn cười nhưng vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc, “Ừ.”

Ta nghĩ Oánh Lộ sẽ tiếp tục hỏi tới hoặc là làm gì đó, không ngờ nàng nghe xong câu trả lời kia liền giống như trút được gánh nặng, khóe miệng lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn, nhún nhún vai nhìn Mạnh Thiệu Giác nghiêm túc nói: “Ca ca, huynh xem, A Lam nói nàng là A Lam, vậy thì không còn chuyện gì nữa rồi. Ôi chao, sắc trời không còn sớm, A Lam, chúng ta về phủ đi.” Nói xong kéo tay ta muốn đi.

Về mặt của Mạnh Thiệu Giác đen thui, lại cầm cây quạt gỗ nàng một cái, thực bất đắc dĩ nói: “Mạnh Oánh Lộ, muội còn có thể điên hơn một chút nữa không.”

“Ca ca.” giọng nói Oánh Lộ vang dội mà đúng lý hợp tình, đôi mắt đẹp sáng ngời chớp chớp, “A Lam nói nàng là A Lam, như vậy còn chưa đủ sao?”

Lời Oánh Lộ nói làm cho ta cùng Mạnh Thiệu Giác đều ngây ngẩn cả người, ta cảm thấy đáy lòng nảy sinh một ít, rất nhỏ cảm giác ảm áp dào dạt. Oánh Lộ nói, chỉ cần ta là A Lam, vậy là đủ. Khóe môi từ từ nhướng lên, Oánh Lộ, thì ra có đôi lúc, mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

Cũng giống như việc tính toán chọn con đường ngắn nhất để đi, đường người đi là một con đường thẳng tắp, trực tiếp lại rất nhanh. Mà chúng ta lại luôn bày lượn tám lách, lo lắng suy tính quá nhiều, cuối cùng bỏ lỡ con đường tắt chính xác nhất, ngắn nhất.

Người so với chúng ta, rất thuần túy.

Oánh Lộ không nhìn hai người chúng ta đang trầm mặc, tay nắm bả vai ta cười hi hi nói: “Đồ ngốc cuối cùng vẫn là đồ ngốc, người nhìn ánh mắt này này, vẫn ngốc như vậy, cùng Tiểu Hắc không có nửa điểm khác nhau a. Đúng rồi, ca ca, Tiểu Hắc đâu?”

Vốn Mạnh Thiệu Giác còn đang nheo nheo mắt phượng, biểu tình có chút vui mừng cùng bưng bít, nhưng khi hắn nghe Oánh Lộ hỏi câu này xong liền trở nên có chút quái dị, khóe miệng hơi hơi nhếch lên rất khả nghi, “Ừ, Tiểu Hắc à, nó đang ở cùng Vũ Văn công tử.” Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có một chút tươi cười thật sâu, “Ta tới tìm hai người đứng là vì chuyện của Vũ Văn công tử.”

Ta có chút nghi ngờ, nhìn vẻ tươi cười này của hắn rõ ràng là buồn cười lại liêu mạng nhện xuống, Tiểu Hắc cùng Vũ Văn Duệ? Chẳng lẽ bọn họ, ách, bán “pháo hoa”?

Oánh Lộ cũng có chút nghi hoặc, “Ca ca, về mặt này của huynh là sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Mạnh Thiệu Giác chỉ cười thần bí bảo chúng ta nhanh chóng đi theo hắn. Oánh Lộ nắm tay ta, nhìn nhau một cái rồi sau đó chúng ta im lặng đi theo.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vừa nhìn chúng ta liền sáng tỏ.

Sau đó, khi ta cùng Oánh Lộ đối diện với cặp đôi kì cục kia, hai chúng ta đều trầm mặc. Trầm mặc qua đi Oánh Lộ liền “Xì” một tiếng bật cười, bả vai kịch liệt run run. Mà ta cũng nhịn không được miệng cong lên một độ cong thật lớn, không nhìn về mặt hơi tái nhợt kia của Vũ Văn Duệ.

Chỉ thấy bên trong phòng, Vũ Văn Duệ mặt mũi trong trẻo sắc sảo đang ngồi trên ghế tư thái tao nhã cầm chén trà lên thưởng thức, trong đôi mắt hồ ly dài nhỏ không có chút gợn sóng sợ hãi nào, một mảnh trầm ổn. Mà trước ngực hắn lại có một con heo đang yên vị, một con heo màu đen, dường như còn có thể thấy cái miệng của hắc trư kia đang gặm gao cắn chặt.

Ta nhịn không được nheo mắt lại, đáy lòng cười đến sắp thở không nổi. Trời, ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không. Vì sao Tiểu Hắc lại giống như sợi dây chuyền treo lưng lửng trước ngực Vũ Văn Duệ vậy?

Oánh Lộ cười hết hơi, túm lấy tay áo Mạnh Thiệu Giác lắc lắc, “Ca ca, huynh nói cho muội biết đó là ảo giác, đó là ảo giác đúng không. Tiểu Hắc làm sao có thể không có lẽ phép treo trên người Vũ Văn công tử như vậy, phụt ha ha, sẽ không, đây tuyệt đối là ảo giác.”

Mạnh Thiệu Giác giống như thực nghiêm túc suy nghĩ một lúc, mắt phượng ản ản lóe tia đùa dai, hắn mỉm cười nói: “Thật ra, ta cũng cho rằng đây là chúng ta nhìn nhầm.”

Ta yên lặng nghĩ, nếu bọn họ đều nói là nhìn nhầm, như vậy có lẽ, đây là ảo giác.

Chẳng qua là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vũ Văn Duệ rất nhanh liền đánh vỡ trạng thái đang tự thôi miên của chúng ta, con người dài nhỏ của hắn hiện lên ý cười thần nhiên nói: “Cười đủ chưa?”

Oánh Lộ lập tức nghiêm mặt, rất thật thà trả lời: “Cười đủ.”

Ta lại một lần nữa nghĩ: Oánh Lộ quả nhiên vô cùng đáng yêu.

“Nếu cười đủ.....” Vũ Văn Duệ chớp chớp mắt, lời nói bình tĩnh dường như có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Mấy người các ngươi trao đổi một chút nghĩ xem làm cách nào đem thứ này bỏ xuống.”

“Ách,” Oánh Lộ dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Ca ca, huynh nhanh đi giúp Vũ Văn công tử đi. Như vậy rất thất lễ, thật sự là quá thất lễ.”

Mạnh Thiệu Giác nhướng nhướng mày tuấn, “Nếu ta có cách, ta còn tìm hai người sao?”

Oánh Lộ thực quyết đoán lắc đầu, “Sẽ không.”

Hai người bên này bàn tán, heo con trước ngực Vũ Văn Duệ đầu kia rầm rì rầm rì hai tiếng, miệng vẫn như trước cắn chặt không chịu nhả ra. Vũ Văn Duệ cúi đầu liếc nó một cái, khi ngẩng đầu liền nở nụ cười ôn nhu, “Các người trao đổi xong chưa?” Hấn ngoài cười nhưng trong không cười, bộ dáng dường như đang nhắc nhở “Nếu không nghĩ ra cách thì cứ nói, để ta tự mình ra tay”.

Oánh Lộ thấy thế nuốt nuốt nước miếng, “Vây, ta đến thử xem.”

Nàng đến bên cạnh Vũ Văn Duệ hướng Tiểu Hắc vươn hai tay nói: “Tiểu Hắc, ngoan, xuống đây.”

Tiểu Hắc mở to hai mắt vô thần ngơ ngác nhìn bộ quần áo xanh nhạt của Vũ Văn Duệ, một chút động tĩnh cũng không có.

Oánh Lộ nhếch miệng, giọng mềm mại dụ dỗ nói: “Tiểu Hắc, ta vừa mới thử một loại bánh ngọt ở trong cung, xốp giòn mềm ngọt, rất ngon. Ta còn dọn đồ mấy cung nữ kia để lại mấy cái cho ngươi. Đến, ta mang ngươi đi nếm thử, nếu để lạnh sẽ không ngon nữa.”

Tiểu Hắc gia vẫn như trước bất động, không thèm quan tâm đến dáng vẻ ôn nhu động lòng người của Oánh Lộ. Ta cảm thán nghĩ, mấy ngày không thấy, trư gia thế nhưng có tiến bộ, ngay cả ăn cũng không dụ dỗ được nó!

Cái này, cái này mà cũng cần tiến bộ sao.

Oánh Lộ có chút mất kiên nhẫn nhìn Tiểu Hắc, uy hiếp nói, “Ta nói Tiểu Hắc, ngươi không nhả ra? Ngươi thật sự không nhả ra? Ngươi nhất định không nhả ra?”

Tiểu Hắc gia đối mặt với uy hiếp của nàng vẫn không chút động tĩnh, cố chấp cắn chặt quần áo trước ngực Vũ Văn Duệ.

“Xem ra ngươi nhất định không chịu xuống.” Oánh Lộ sờ sờ cằm của mình nhìn Tiểu Hắc vô cùng nặng nề thốt ra một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Duệ thực vô tội cười cười, “Vũ Văn công tử, huynh xem, Tiểu Hắc nó thật sự không thèm nhìn ta, ta cũng không có cách nào. Nếu không, huynh cùng nó thử sống chung xem sao? Thật ra nó rất đáng yêu. Thật sự.”

Xem xem, Oánh Lộ, ngươi xác định ngươi không phải là đang trả thù chuyện Vũ Văn Duệ cứu Liễu Như Như đó chứ?

Tay cầm chén trà của Vũ Văn Duệ dừng một chút, nắm hồ ly dài nhỏ xẹt qua một tia sáng lạnh, “Sống chung? Ý của Mạnh tiểu thư là để nó dán trên người ta như vậy cùng ta sống chung? Ừ, như thế rất thân mật.”

Oánh Lộ lập tức buồn cười cười ra tiếng, chạy lại bên người Mạnh Thiệu Giác, “Ca ca, ha ha, muội thực không có ý này.”

Mạnh Thiệu Giác cười như không cười nói: “Hay là, công chúa, người thử một chút xem sao?”

Oánh Lộ vỗ hai tay, “Đúng a, A Lam, Tiểu Hắc rất nghe lời ngươi, ngươi thử xem sao, không chừng nó liền nhả ra. Nhanh đi nhanh đi.”

Vũ Văn Duệ thần nhiên nhìn ta, “A Lam, lại đây.”

Ta ngoan ngoãn tiến lên đứng bên cạnh hấn, “Biểu ca.”

Hấn vươn ngón tay thon dài đem vài sợi tóc rối trước gò má ta vén ra sau tai, nửa rừ mí mắt thấp giọng nói: “Nó nghe lời muội, hả?”

Ta lắc đầu, “A Lam không phải heo.” Ta không phải heo, heo không phải người, cho nên heo làm sao có thể hiểu được lời ta nói.

Gương mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Duệ đột nhiên tràn ngập ý cười, hấn mở to mắt nhìn ta, con ngươi màu râm nắng sâu không thấy đáy, “Nghe không hiểu tiếng người..... Sao?” Tay hấn捏捏 mũi ta, thay đổi đề tài hỏi, “Buổi sáng thức dậy đã dùng bữa chưa?”

Ta không hiểu ý hấn cho nên đem tình hình thực tế ra trả lời: “Chưa.”

“Vây.....” Hấn nhẹ nhàng nói: “Chút nữa muốn ăn cái gì?”

Ta rất quen thuộc tiếp lời, “Thịt.”

“Thịt gì?”

“Thịt heo.”

..... Ách, gì, thịt heo?

Ta nghĩ ta đã hiểu được ý của Vũ Văn Duệ.

Không ngoài dự đoán, Tiểu Hắc gia lúc nghe thấy chúng ta “Vô cùng bình thường” thảo luận bữa cơm nên ăn cái gì, nó liền nhả miệng, tứ chi ngắn ngủn nhanh chóng từ đùi Vũ Văn Duệ lui đến gần ta, rướn cổ cố gắng với tới tay ta cọ cọ, ánh mắt tối đen vô thần nhìn ta, sau đó phát ra âm thanh rầm rì vô

cùng uất ức.

Khuôn mặt trong trẻo của Vũ Văn Duệ vẫn như trước tao nhã tươi cười, dường như đối với chuyện hắc gia nhà ra không có gì phản ứng. Nhưng khi ta nhìn hấn, con người sắc bén của hấn có chút tia tà cười xoẹt qua.

Ta ở trong lòng thờ dài một hơi, quả nhiên, người thường không bằng người độc ác.

Tay ta ôm lấy thân hình ấm áp của Tiểu Hắc, túm túm lỗ tai nó nói: “Đã lâu không gặp.”

Tiểu Hắc đập đập chân sau, ở trong vòng tay ta thoải mái nhắm hai mắt lại. Ta sờ sờ bộ lông màu đen của nó, trong lòng cảm thấy biểu tình của nó lúc hiền lành, sợ hãi, hung dữ, ngoan ngoãn nghe lời cùng lười biếng, tất cả thực sự rất đáng yêu.

“Nói xong rồi?” Vũ Văn Duệ nhìn ta cùng Oánh Lộ vài lần, chậm rì rì hỏi.

Oánh Lộ tiến lên kéo cánh tay ta thuận tay sờ soạng Tiểu Hắc một hồi, có chút không vui nói: “Nói gì cơ chứ? Căn bản là không có gì để nói. A Lam, sau này người không thể cùng ta hồi phủ rồi, thực không thú vị.”

Vũ Văn Duệ nghe vậy có lẽ nói: “Mạnh tiểu thư là bạn tốt của A Lam, đương nhiên có thể thường xuyên vào cung tìm nàng.”

Oánh Lộ dùng đầu huých đầu ta, “A Lam, như vậy được không?”

Ta gật đầu, “Được.”

Oánh Lộ không lộ ra tươi cười vui vẻ ngược lại có chút không thú vị nói: “Nhưng trong cung chơi chẳng vui chút nào, bên ngoài chơi vui hơn.”

Ta hiểu, ý nàng là, bọn họ phải để cho chúng ta ra ngoài chơi. Tốt lắm, ta thích.

“Vừa hay,” quạt ngọc trong tay Mạnh Thiều Giác nhẹ nhàng lay động, thật đúng là một công tử tuấn mỹ lỗi lạc, “Mấy ngày nữa là hội thuyền rồng, không biết Vũ Văn công tử cùng công chúa có thể nể mặt cùng chúng ta dạo chơi không?”

Vũ Văn Duệ hơi hơi vuốt cằm, “Ta cũng đang có ý này, cứ quyết định như vậy đi.”

Mạnh Thiều Giác cười nói: “Một lời đã định.”

Ta nhìn hai nam nhân xinh đẹp có lẽ kia đột nhiên thật sâu cảm thán.

Người, quả nhiên không thể nhìn bề ngoài.

Mấy ngày sau đó cứ lặp lại một cách nhàm chán, ta cùng hoàng tử đi vãn an phủ hoàng vừa bình phục như cũ. Lúc chúng ta tới cũng đúng lúc gặp đại hoàng tử cùng tam hoàng tử đang ân cần chu đáo hỏi han an phủ hoàng. Phụ hoàng đối với hoàng tử tỏ vẻ rất nhiệt tình niềm nở, nhưng đối với ta rõ ràng là lãnh đạm hơn rất nhiều. Hoàng tử cố gắng làm bầu không khí giữa chúng ta tốt hơn một chút, nhưng mà ta thật sự là người ngoại tộc, ta im lặng đứng yên ở vị trí của chính mình nhìn bọn họ phụ từ nữ hiệu, giống như đang xem hí kịch.

Đây là nơi của bọn họ, không phải của ta.

Nơi của ta chỉ có tiểu cung điện trong trẻo nhưng lạnh lùng kia. Ta thích trời mùa đông rét lạnh được vùi vào trong đệm chăn sưởi ấm, thích trời mùa hè nóng bức được trải chiếu nằm hóng mát, cuộc sống của ta đơn giản hơn nữa không thú vị, nhưng rất hợp với ta.

Đó là nơi của ta, cũng không phải là nơi của bọn họ.

Đêm nay, ta vốn đang chìm trong hương vị ngọt ngào ngủ say, lúc mơ mơ màng màng nhìn lướt qua cửa sổ rộng rãi thoáng mát của mình thì thấy cái bàn cạnh cửa sổ có người đang ngồi. Ta xoa xoa mắt, đối tình huống này đã không còn ngạc nhiên nữa.

Hôm nay là ngày ba tháng bảy, là ngày giỗ của mẹ Vũ Văn Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Ánh trăng màu bạc chậm rãi đổ xuống sân nhà, rải một lớp mỏng lên thân hình thon dài của nam tử tạo nên cảnh xuân tươi đẹp. Hấn nhìn ra ngoài cửa

sổ, môi mông hơi hơi mở, con ngươi dài nhỏ ánh lên vẻ lạnh lùng.

Ta xúc chấn đứng dậy xuống giường, chân trần đạp lên phiến đá cảm thạch. Hơi lạnh buốt từ chân truyền đến khắp thân thể, nhưng nam tử tuấn mỹ bên giường kia càng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh nhiều hơn. Ta cứ như vậy im lặng nhìn hắc ngòi bên cửa sổ cho đến khi hắc thấp giọng gọi tên ta.

“A Lam.” lông mi Vũ Văn Duệ run rẩy, lời ra khỏi miệng nhẹ nhàng giống như đám mây lơ lửng giữa không trung.

Ta vẫn không mở miệng, chỉ bình tĩnh nhìn hắc. Hàng năm ngày này hắc luôn đi vào phòng ta như vậy, lẳng lặng nhìn cây hoa quế sắp héo rũ ngoài cửa sổ kia cho đến bình minh.

Hắc khe khẽ thở dài, rồi nói: “Lại đây.”

Ta giống như ngày này hàng năm đi đến bên người hắc, tùy ý để hắc đem ta ôm vào trong lòng im lặng ngồi, không nói một lời. Ta nghĩ, hắc cũng sẽ giống mọi năm ngồi như vậy trầm mặc cả buổi tối, nhưng không ngờ hắc lại mở miệng.

“A Lam, hôm nay là ngày giỗ của mẹ ta.” Vũ Văn Duệ mở miệng nói, con ngươi buông xuống có chút trống rỗng.

Ta đột nhiên có một loại dự cảm không lành, trăm ngàn đừng nói là hắc muốn nói cho ta cái bí mật gì.....

Hắc dùng hai má ấm áp cọ cọ cái trán của ta, cúi đầu nở nụ cười cười vài tiếng, mang theo một chút châm chọc, “A Lam, muội biết không, ta thích mẹ của muội, còn hơn mẹ của ta.”

Cái này ta biết, hoàng hậu, mẫu thân đã chết của ta nghe nói khi còn sống cực kỳ yêu thương đứa cháu xinh đẹp lại thông minh hiểu biết này.

“A Lam.....” hơi thở ấm áp của hắc phun lên cổ ta, có chút ngứa, có chút ẩm ướt, “Thật ra, muội biết tất cả, đúng không?”

Thần kinh của ta lập tức căng thẳng, biết? Biết cái gì? Không, ta không biết, ta thật không biết thật ra người không phải là con của mẹ người cùng đại cữu cữu.

“Ha ha.....” Hắc trầm thấp cười vài tiếng làm lồng ngực nhẹ nhàng chấn động, “Xem muội sợ kìa, sao vậy, sợ ta sẽ diệt khẩu?”

Ta từ chối cho ý kiến, ai biết được, đây cũng không phải lần đầu tiên người muốn diệt ta.

“A Lam, tin ta, sau này ta sẽ không bao giờ làm muội bị thương nữa, tuyệt đối không.” Giọng nói hắc kiên định hữu lực như vậy, làm cho ta có chút cảm giác thê lương.

Vũ Văn Duệ, vì sao lại cam đoan với ta, cam đoan này rất hư vô...

Hắc nâng cằm của ta lên khiến cho ta nhìn thẳng vào mắt hắc, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ôn nhu, “Cho nên, đừng sợ ta nữa.”

Trong bầu không khí hài hòa yên tĩnh này, ta rất muốn nói một câu: A, tối rồi, nên về nhà ngủ đi thôi. -_-|||

“A Duệ.” Ta nghe được chính mình mở miệng, “Nếu có một ngày, nó không sợ huynh nữa, vậy, muội cũng sẽ không sợ huynh.”

“Nó”, là chỉ trái tim ta.

Tay Vũ Văn Duệ phủ lên lồng ngực ta, con ngươi màu râm nắng lóe tia cười, “A Lam, nhớ kỹ, nơi này, chỉ có thể để ta đi vào.”

Ta chỉ tựa đầu vào ngực hắc, không nói lời nào. Nơi này, có lẽ ngay cả ta cũng chưa từng đi vào.

Vũ Văn Duệ thấy vậy không nói gì nữa, thời gian yên tĩnh trôi qua, không có ai mở miệng, sợ sẽ đánh vỡ cục diện im lặng này.

Ta đột nhiên nhận ra lời nói vừa rồi của ta không phải một đứa ngốc có thể nói, một câu ngắn gọn nhưng rất nhiều ý nghĩa sâu xa. Ta thần nhiên cười, thử nhớ xem vì sao mình lại trở thành một đứa ngốc.

Ta giống như đại đa số nhân vật nữ xuyên qua khác, mở to mắt liền ở một cái thời không khác, hoàn cảnh lạ lẫm, đám người xa lạ, bản thân cũng xa lạ. Suy nghĩ của ta sau khi sinh bị từng đợt trí nhớ lúc trước cùng với chuyện hồi sinh hoang đường này vây quanh, khó có thể kềm chế bản thân sinh ra mê mang. Một lần nữa thân thể ta lại từ từ lớn lên, việc này cần một khoảng thời gian rất dài nên ta chưa sử dụng thân thể mình được ngay. Vì thế ta thành một người suy tư, một người mơ mộng.

Ta bắt đầu cả ngày cả đêm suy nghĩ, suy nghĩ vì sao ta lại xuyên qua. Nhưng vấn đề này thật sự là vấn đề quá khó. Ta dùng vô số ngày đêm cũng không thể tìm ra đáp án. Sau đó ta bắt đầu nhớ lại, nhớ lại cuộc sống trước kia của mình, thứ ta từng có được, từng mất đi, không còn tồn tại như trước cũng không thể tiêu tan hết thảy. Chẳng qua là nhớ lại mấy chuyện đó làm cho ta cảm thấy rất tiêu cực, vì thế ta lựa chọn bắt đầu ảo tưởng, ảo tưởng mình là một thiên mệnh nữ tử, kết thúc cuộc sống nhẹ nhàng lúc trước sau đó đến dị giới trở thành chúa cứu thế, sau đó OOXX, trở về OOXX, hoàn thành sứ mệnh, ôm N nữ nam Happy Ending.

Chờ lúc ta từ mấy bộ tiểu thuyết xuyên không kinh điển kia tỉnh lại, ta rất kinh ngạc phát hiện bản thân đã được ba tuổi. Cung nữ bên cạnh đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị hèn mọn hoặc đáng tiếc nhìn ta. Ta nghĩ ta biết vì sao, bởi vì từ lúc sinh ra đến giờ ta vốn không có mở miệng nói lấy một câu, mà lúc

đó hoàng tử song sinh đáng yêu của ta đã dùng giọng nói nhuyển ngọt nũng nịu nhìn phụ thân của chúng ta kêu “Phụ hoàng”.

Thời gian dài lặng lẽ làm ta mất đi hứng thú với việc nói chuyện, ta lười nói chuyện lười lên tiếng lười có cảm xúc. Ta lười như vậy, đến nỗi khi ta ở trong dòng thời gian dài giăng đặc đợi chờ trường thành này biết được mấy cái bí mật hoặc lớn hoặc nhỏ trong cung lại càng trở nên lười.

Hoàng cung giống như một xã hội cao cấp thu nhỏ, tụ tập những thứ xa hoa lộng lẫy xa xỉ nhất cũng như những âm mưu ám toán hư thối nhất. Ta yên lặng nhìn mọi chuyện xung quanh, đem tất cả cảm xúc cùng cảm xúc đặt ở trong lòng, một mình nhấm nuốt.

Làm một người trầm mặc và vô hại duy nhất ở trong cung, tới mức độ nào đó điều đó trở thành ưu thế của ta, sự cảnh giác của mọi người đối với ta xuống đến mức thấp nhất trong lịch sử, hơn nữa vui buồn gì đều nói hết với ta. Vũ Văn Duệ, Vũ Văn Tu cùng hoàng tử là ba người thân mật nhất với ta.

Rất nhiều lúc nghe chuyện, ta bỗng dừng thỉnh linh nói ra suy nghĩ của mình, sau đó lại tiếp tục trầm mặc, không nhìn biểu tình cùng phản ứng của đối phương.

Ta là đứa ngốc, ta không phải đứa ngốc.

Bọn họ biết ta là đứa ngốc, bọn họ biết ta không phải đứa ngốc.

Vậy thì sao.....?

Ai quan tâm

Ta nhắm mắt lại nhẹ cười nghĩ, ít nhất, ta không quan tâm.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại ta đã thấy mình an ổn ngủ ở trên giường, bên tai là giọng nói của Tê Tê theo thói quen đánh thức ta. Cái bàn trước cửa sổ sạch sẽ, trên ghế cũng không có thân ảnh người kia, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, chuyện tối hôm qua dường như chỉ là giấc mộng. Ta dụi dụi mắt đứng dậy để Tê Tê thay quần áo cho mình, tâm tình bình thản, không hề gợn sóng.

Đây là cuộc sống của ta, mặt nước sau con chấn động cuối cùng vẫn yên ả lại như cũ. Mà ta, chỉ sống trong cuộc sống của chính mình. Tất cả, không có quan hệ gì với ta.

Ngày trôi qua trong nháy, nháy mắt vài cái ngày hội thuyền rồng mà Vũ Văn Duệ cùng Mạnh Thiệu Giác đã hẹn cũng tới. Sáng sớm Vũ Văn Duệ liền tiến cung hỏi ta từ trong ô chấn thoải mái ra, một hồi “Bình dân hóa” ăn mặc liền xuất cung. Trên đường lại đụng phải hoàng tử đang tới tìm ta. Hoàng tử vốn tìm không thấy thất ca nên tâm tình ủ rũ, lúc biết chúng ta định đi đâu liền cười cười, sau đó, số người xuất cung liền gia tăng một cái.

Chúng ta theo đúng hẹn đến nơi đã thấy Mạnh Thiệu Giác cùng Oánh Lộ đã đứng đợi ở đó. Mạnh Thiệu Giác thấy hoàng tử, ánh mắt liền trở nên thâm thúy, tươi cười tuấn mỹ phong độ nhanh nhẹn, ngay cả người đã gặp đủ loại nam tử mê người như hoàng tử ta cũng nhìn không được hai má ửng đỏ rũ mắt xuống. Oánh Lộ vụng trộm nắm lấy tay ta, không tiếng động dùng khẩu hình miệng nói: “Đệ nhất mỹ nhân công chúa?”

Ta trừng hai mắt tỏ vẻ nàng nói chính xác. Về mặt nàng như đã hiểu được, ánh mắt mang theo bốn cột cùng hết cách. Ta nghĩ nàng đang cảm thán ca ca của mình vì sao lại bắn điện một cách mạnh mẽ như vậy.

Lúc đi, Mạnh Thiệu Giác và hoàng tử cùng sóng vai đi phía trước, Oánh Lộ và ta nắm tay nhau đi phía sau, còn lại Vũ Văn Duệ đứng bên cạnh đi song song cùng chúng ta. Lực chú ý của ta từ từ bị lời kẻ sống động của Oánh Lộ hấp dẫn, Vũ Văn Duệ bên trái ta đi lên phía trước, từ từ kéo dài khoảng cách với chúng ta. Ta nghĩ, bước chân dài ngắn của nam và nữ quả nhiên không giống nhau, không phải người thích hợp thì không thể nói đến cái gọi là sóng vai.

Ta nghiêng đầu tiếp tục nghe câu chuyện thú vị của Oánh Lộ, đột nhiên tay trái bị nắm chặt, bàn tay to lớn mang theo vết chai sần nắm lấy tay ta. Ta nhìn khuôn mặt hồ hững tuấn mỹ của Vũ Văn Duệ, mắt hồ ly vẫn nhìn thẳng phía trước, lông mày không nhúc nhích, không chút để ý, dường như chuyện gì cũng không xảy ra.

Ta xúc động, có chút muốn cười. Vũ Văn Duệ là một người thất thường như thế, mà ta đã sớm quen với sự thất thường này của hắn.

Hội thuyền rồng là một kiểu tranh tài mà dân gian lưu hành, vốn chỉ đơn thuần là mọi người tụ tập lại đầu một trận náo nhiệt, phát triển đến ngày nay thì lại mang theo sắc thái của đồng tiền. Mỗi đội đều đại biểu cho một nhà buôn tham gia trận đấu, vô số người âm thầm mò sòng đồ bạc cá xem ai thắng ai thua. Hội thuyền rồng tổ chức trên con sông dài nhất trong kinh thành, bên bờ sông dân chúng tụ tập hàng loạt phát cờ hò reo, trên mặt sông cũng có không ít thuyền chờ người tham quan xem hội ở khoảng cách gần.

Thuyền của Mạnh Thiệu Giác không giống bán nhân hán khổng tước lờ lợ, không nhỏ nhưng cũng không lớn, thực dụng nhưng không hoa lệ. Theo như lời hắn nói thì đó là “Đi ra ngoài chơi, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn”. Ta và Oánh Lộ nghe vậy ăn ý nhìn nhau liếc mắt một cái, nhất trí quyết định bỏ qua những lời này.

Chúng ta ngồi trên thuyền nhìn đội ngũ dự thi ra sức giao tranh, trong lúc vô ý ta nhìn thấy ở xa xa có một con thuyền rất lớn rất nổi bật, nghĩ rằng, không biết nhà ai lại đi khoe khoang như vậy.

Hai bên bờ sông, tiếng người hò hét đỉnh tai nhức óc, ở đó cũng vài người xem đến nhập thần. Cái ly trong tay Oánh Lộ vụng vãi ra một chút nước trà. Ta có chút mất hứng, đối với mấy thứ này thật sự là không có nhiều hứng thú. Đương nhiên, nếu bây giờ là trận đấu giữa đội Trung Quốc và đội Nhật Bản, ta sẽ không ngại dùng cổ họng của ta vì đồng bào mà gào thét, lại càng không để ý giờ ngón giữa nhiều lần với đội Nhật Bản.

Ta là một người lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, nên nhớ kỹ tuyệt đối không được quên.

Đại khái là sau hai giờ, cuối cùng cũng có người thắng trận, nhóm hán tử trên đầu mang ruy băng đỏ kích động đứng dậy hô to, giọng nói của mọi người bên bờ râm rang vang lên, có tiếng mắng cũng có lời khen. Vài người chúng ta xoay người vào phòng nhỏ trên thuyền, đóng cửa lại, tiếng ồn ào bên ngoài liền nhỏ đi một nửa. Vũ Văn Duệ cầm chén trà tao nhả uống một ngụm, nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Mạnh công tử hôm nay đặt cho đội nào?”

Mắt phượng của Mạnh Thiệu Giác hơi đỏ, “Thật không may, hôm nay ta đặt cho đội đen.”

“Lần này thật là không thể ngờ.” Vũ Văn Duệ thần nhiên nói: “Khéo là, ta lại đặt cho đội đỏ.”

“Vũ Văn công tử luôn thắng trò này, đúng không?” Mạnh Thiệu Giác cúi đầu nở nụ cười cười vài tiếng, câu khẳng định này có vẻ có chút kỳ quái. “Nghe nói công tử đánh cờ rất hay, không biết hôm nay có thể cùng ta làm một ván?”

Vũ Văn Duệ khẽ nheo mắt hồ ly, “Sao lại không thể.”

Bàn cờ rất nhanh được đưa lên, Vũ Văn Duệ cùng Mạnh Thiệu Giác rất nhanh bắt đầu ván cờ, hoàng tử ngồi bên cạnh Vũ Văn Duệ xem đến nhập thần. Nhìn nàng thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng sợ hãi cùng vẻ mặt khẩn trương thì biết hai người bọn họ dường như đấu rất kịch liệt, nhưng mà nhìn hai nam tử phong thái như hoa kia vẫn như trước chuyện trò vui vẻ, nhìn không ra một tia kỳ quái.

Chắc chắn, quả nhiên là cao nhân.

Oánh Lộ cùng ta ngồi cạnh bàn cách đó không xa, nàng thương thức một quả nho nói: “A Lam, chơi cờ có gì thú vị?”

Ta lắc đầu, “Không biết.”

“Vậy vì sao bọn họ lại mê mẩn như thế?” Oánh Lộ thực nghi hoặc.

“Ai biết.” Ta nhìn khay nho mọng nước chói mắt trước mặt nàng đột nhiên đưa ra chủ ý, “Oánh Lộ.”

“Hả?”

“Chúng ta thi đi.”

“Thi cái gì?” Oánh Lộ lập tức hứng khởi mở to hai mắt.

Ta chậm rãi phun ra vài chữ, “Ăn nho.”

Oánh Lộ gật đầu thật mạnh, “Được.”

.....

Khi ta cùng Oánh Lộ từ cái bàn trống tròn ngẩng đầu lên liền đối diện với ba ánh mắt của Vũ Văn Duệ Mạnh Thiệu Giác cùng hoàng tử đang nhìn không chớp mắt. Oánh Lộ búng tay cái tách, có chút ngượng ngùng nói: “Sao vậy, mọi người đánh xong rồi?”

Hoàng tử lắc lắc đầu.

“Ách, vậy các người cứ tiếp tục a.” Oánh Lộ khoát tay nói.

Tầm mắt Mạnh Thiệu Giác không ngừng dao động giữa hai chúng ta hai, cuối cùng dừng lại trên mặt ta, đôi mắt hẹp dài tràn đầy buồn cười, “Ta đột nhiên cảm thấy chơi cờ không thú vị lắm.”

Vũ Văn Duệ lúc này cũng đứng dậy đi đến cạnh ta, ngón tay thon dài lau cánh môi mọng nước của ta, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo vẻ dè dặt ý cười, “Đỉnh rồi.”

Ta đem quả nho cuối cùng dúi vào bàn tay trống không của hắn, “Này.”

Vũ Văn Duệ nhìn chăm chăm quả nho trong tay vài giây, cuối cùng môi mỏng nhướn lên, “Chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện lý do này nữa.”

Thích, tận thế cũng không có thể giết chết được nhiệt tình của ta đối với nho.

Ta quay mặt đi chỗ khác, trong lúc vô ý bắt gặp ánh mắt của Mạnh Thiệu Giác có chút đăm chiêu, vẻ mặt hắn cười như không cười, làm cho người ta căn bản không thể nào nắm bắt.

Đột nhiên bên ngoài ồn ào rộn ràng hẳn lên, dường như còn có thể mơ hồ nghe thấy vật gì đó rơi xuống nước “Bùm” một tiếng kèm với tiếng kêu cứu. Vũ Văn Duệ hơi nhíu mày tuấn, cùng với Mạnh Thiệu Giác mở cửa rồi đi ra ngoài. Vài người chúng ta cũng ăn hôi chạy theo ra.

Chỉ thấy khoảng sông vốn đang vui vẻ chúc mừng bây giờ là một mảnh hỗn loạn, nhóm nam tử khăn hồng mới vừa rồi khí thế vang dội giờ phút này tất cả

đều đang ở dưới sông, chiếc thuyền bị lật ngửa trên mặt nước, đám người vùng vẫy làm nước sông văng tung tóe đục ngầu. Mà đứng lại bên cạnh thuyền bọn họ là chiếc thuyền lớn vừa rồi ta trông thấy. Trên boong thuyền có hai thân ảnh quen thuộc, nhân hạ nhìn đám người đang vùng vẫy trong nước.

“Ai bảo các ngươi dám cản đường chúng ta, thật sự là không biết tốt xấu!” Nam tử trẻ tuổi trong đó cười nói, khẩu khí rất ác liệt, “Các ngươi không phải rất lợi hại sao, bây giờ ta cho các ngươi cơ hội thể hiện, tất cả các ngươi tự bơi lên bờ đi. Nếu ai dám xen vào việc của người khác, hừ, liền theo chân bọn họ xuống đó!”

Nam tử trung niên đứng cạnh nam tử trẻ tuổi trẻ nghe vậy vừa lòng gật gật đầu nhìn mấy con thuyền xung quanh lùi lại, nam tử trẻ tuổi thấy vậy càng thêm kiêu căng phách lối ngẩng đầu lên.

Vũ Văn Duệ đột nhiên cười khẽ một tiếng, con ngươi dài nhỏ con nhìn không ra vui hay giận, “Xen vào việc của người khác liền cùng nhau xuống..... Sao?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Mạnh Thiệu Giác xuất hiện một nụ cười sang sảng, quạt ngọc nhẹ nhàng mở ra, “Vũ Văn công tử, dân không áp quan, quan không áp ác quan, quả thật là chân lý.”

Vũ Văn Duệ lạnh nhạt ngồi xuống ghế bên cạnh, neho mắt lại nói: “Mục Nhất, dẫn người đi xuống cứu người. Mục Nhị, đi thông tri một tiếng với Ân đại nhân, bản quan muốn gặp hắn.”

Vừa dứt lời Mục Nhất Mục Nhị liền không thấy bóng dáng. Mạnh Thiệu Giác cũng ngồi xuống ghế, vẻ mặt giống như đang chờ xem kịch vui. Hoàng tỷ không hiểu chuyện gì đang xảy ra cũng theo ngồi xuống, còn lại ta cùng Oánh Lộ âm thầm liếc nhau một cái, đều thấy trong mắt nhau vẻ hưng phấn: Lần này, có trò hay để xem rồi a.

Hai người kiều ngạo trên chiếc thuyền kia không phải ai khác, chính là người đứng đầu hình bộ - Ân đại nhân cùng với Quân Việt Quân công tử đã lâu không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ta từ xa xa mơ hồ nhìn thấy Quân Việt, cảm thấy hắn so với lúc trước thần sắc càng tốt hơn, mượt mà hơn. Xem ra trong khoảng thời gian này, hắn trôi qua cũng không tệ lắm. Ta liếc mắt nhìn Vũ Văn Duệ quang minh chính đại yên định nhân nhả, trong lòng có chút kinh ngạc, sao hắn không giúp biểu muội đáng thương của hắn là ta đây xả giận. Nhưng đảo mắt liền biết Vũ Văn Duệ người này không phải là thánh mẫu bỏ tất gì, có thù tất báo điểm ấy hắn quán triệt hoàn toàn so với ta. Chắc là không phải hắn không chinh Quân Việt, mà là đang suy nghĩ xem nên chinh bằng cách nào để có hiệu quả nhất. Hôm nay vừa hay gặp mặt, bên trong muốn có bao nhiêu mờ ám liền có bấy nhiêu.

Người rơi xuống nước lần lượt được cứu lên chiếc thuyền nhỏ của Mục nhất. Lúc đầu người của Ân đại nhân thấy vậy chạy qua ngăn cản, chẳng qua là bị Mục Nhất làm vài đường liền té vào trong nước, những người khác thấy vậy do dự không tiến lên. Tiếng kêu cứu dần dần nhỏ lại, trên những chiếc thuyền lúc này lùi lại một bên lục tục có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Mục Nhất thật sự thành đại anh hùng cứu người. Ừ, chuyện này phải về kể cho Tề Tề nghe.

Vũ Văn Duệ vẫn như đại gia ngồi trên ghế, biểu tình lạnh lùng không chút để ý. Trên môi Mạnh Thiệu Giác nhân nhậ tươi cười, thỉnh thoảng cùng hoàng tỷ nói cái gì đó chọc cho nàng cười yếu ớt. Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, hình như thỉnh thoảng tầm mắt hắn làm như vô tình xẹt qua trên người ta? Ta cầm quả đào trên khay đào cắn một miếng, quyết định bỏ qua phát hiện này.

“A Lam,” Oánh Lộ nhẹ giọng gọi ta, “Vũ Văn công tử làm quan hả?”

Lúc này ta mới nhớ tới vừa rồi Vũ Văn Duệ tự xưng là “Bản quan”, liền nói: “Ừ, chức quan đặc biệt mà phụ hoàng bố trí, kinh đô ngự lại*, nhất phẩm.” Nhưng bình thường Vũ Văn Duệ rất ít khi dùng thân phận quan lại xuất hiện trước mặt chúng ta.

(*Lại trong quan lại, chức tước)

“Vậy Ân đại nhân thì sao?” Nàng lại hỏi.

Ta nói: “Nhất phẩm.”

Oánh Lộ liú lười, “Đều là nhất phẩm à, chắc chắn. Vậy chức của Ân đại nhân lớn hơn hay là của Vũ Văn công tử lớn hơn?”

Ta thuận miệng nói: “Đương nhiên là biểu ca.”

Oánh Lộ nghi hoặc, “Không phải đều là nhất phẩm sao?”

Ta nghĩ nghĩ, nhìn nàng rồi giơ ngón tay cái cùng ngón út lên, thực vô vị nói: “Không phải đều là ngón tay sao?”

“Ách.” Oánh Lộ dừng lại một chút, sau đó nở nụ cười, “Hiểu rồi, phụt, người giải thích rất đúng. A Lam, bây giờ ta khẳng định, người tuyệt đối không phải là đồ ngốc.”

Ta lại cắn quả đào tròn bóng liếc nàng một cái, “Oánh Lộ.”

“A?”

“Ta có nói ta là đồ ngốc sao?”

Oánh Lộ lắc đầu, “Không có.”

Ta gạt đầu, “Tốt lắm” Sau đó tiếp tục cắn đào.

Về mặt Oánh Lộ như hiểu ra, “A Lam, người thật sự là rất ranh ma, người không nói nhưng hành vi của người chính là như vậy.”

Ta đột nhiên dừng động tác, về mặt đại ra nhìn nàng, ngờ ngác hỏi: “Người nói như vậy?”

Oánh Lộ sốc hông một cái cúi đầu khụ một tiếng, mặt đỏ bừng nín cười, “Đúng đúng đúng, chính là như vậy, chính là như vậy!”

Ta không biết vì sao ta lại nghĩ tới Abe*, vì thế nhẹ nhàng gọi lên khoe môi, lạnh lùng nói: “Về mặt thương mại.”

(*Abe Shinzo thủ tướng Nhật Bản, chắc ý tỷ ấy là về mặt luôn tươi cười để giao tiếp)

Sau đó, Oánh Lộ vừa cười vừa cúi người khụ càng lợi hại, đến lúc nàng điều chỉnh lại hơi thở, Ân đại nhân cùng Quân Việt đã lên thuyền đi tới trước mặt chúng ta. Tầm mắt Ân đại nhân lạnh lẽo chậm rãi đảo qua chúng ta vài cái, cuối cùng dừng lại trên người Vũ Văn Duệ, làm lễ nói: “Vũ Văn đại nhân, thật sự là hạnh ngộ hạnh ngộ, không ngờ đại nhân đối với hội thuyền rồng cũng có hứng thú.”

Vũ Văn Duệ nhìn hần thân nhiên nói: “Hôm nay ta cùng bạn bè đến dạo chơi mà thôi. Xem ra hôm nay Ân đại nhân rất hưng trí, nhìn chiếc thuyền kia, chỉ sợ ở Vân Di này không có quá ba cái.”

“Ánh mắt của Vũ Văn đại nhân thật không sai, đây đúng là thuyền hoàng thượng ngự ban cho.” Khẩu khí Ân đại nhân có chút đắc ý, nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Mấy vị đang ‘Ngồi’ ở đó gương mặt hình như có chút quen quen. Vũ Văn đại nhân không giới thiệu sao?”

Ta nghĩ, ý của hần là muốn nhắc nhở chúng ta hần vẫn đang đứng, chẳng qua Vũ Văn Duệ là đầu lĩnh còn không lên tiếng, chúng ta là binh sĩ làm sao có thể mời ngồi?

Vũ Văn Duệ nâng tay tùy ý hướng mấy người chúng ta bên này khoa tay múa chân, “Mạnh Thiệu Giác Mạnh công tử, biểu muội của bản quan, Mạnh công tử muội muội Mạnh tiểu thư.”

Ân đại nhân có chút ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Thì ra là Mạnh gia lương** Mạnh công tử,”

(**Ý ông là nhà họ Mạnh cung cấp lương thực)

Mạnh Thiệu Giác hơi hơi vuốt cằm, cũng không có ý muốn đứng dậy, chỉ khách khí kêu một tiếng, “Ân đại nhân, hạnh ngộ.”

Thái độ lãnh đạm của Mạnh Thiệu Giác hình như có chút chọc giận Ân đại nhân, hần khẽ hừ một tiếng nói: “Không ngờ Mạnh công tử có quen biết với Vũ Văn đại nhân, thật sự là vinh hạnh.” Hần lại nhìn hoàng tử, ánh mắt hơi hơi có chút biến hóa, khẩu khí cũng thân mật hơn rất nhiều, “Biểu muội của Vũ Văn đại nhân? Bản quan đoán không sai thì vị tiểu thư này chính là tứ biểu muội của Vũ Văn đại nhân, đúng không?”

Hoàng tử nhẹ cười gạt đầu, “Ân đại nhân.”

“Tiểu thư quả nhiên giống như lời đồn xinh đẹp tựa thiên tiên.” Ân đại nhân khen, ánh mắt lại lướt đến người ta, nhưng mà chỉ dừng lại một chút, hần trực tiếp lướt qua ta rồi nhìn Oánh Lộ nói: “Mạnh tiểu thư, lại gặp mặt.”

Oánh Lộ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hần nói: “Ha ha, đúng vậy, lại gặp mặt.” Sau đó thấp giọng bồi thêm một câu “Xui xẻo”.

Vũ Văn Duệ lại mở miệng, hần nhìn Quân Việt rất có hứng thú hỏi: “Vị công tử phía sau Ân đại nhân kia là.....?”

Ân đại nhân lúc này mới nhớ tới phía sau còn có Quân Việt đi theo, chỉ đơn giản giới thiệu nói: “Đây là trưởng phòng*** Bùi Ngọc các Quân Việt. Quân Việt, còn không mau chào hỏi Vũ Văn đại nhân.”

(***Làm việc ghi chép trông coi sổ sách)

Quân Việt nghe vậy ánh mắt dường như sáng lên. Phải biết rằng, thăng nhĩ này lúc vừa vào đây đã đánh giá vài người chúng ta. Lúc nhìn đến hoàng tử

trông mắt đã muốn rớt ra ngoài, lúc nhìn đến Vũ Văn Duệ liền hận không thể chạy đến ôm đùi..... Đương nhiên, lúc nhìn đến ta thì đắc ý hơn nữa còn có khinh bỉ. Hắn tiến lên cung kính nói: “Quản Việt gặp qua Vũ Văn đại nhân!”

Khuôn mặt tuấn tú của Vũ Văn Duệ hiện lên ý cười, điềm đạm nói: “Quản công tử đây có chút quen mặt, chúng ta đã gặp lần nào chưa?”

“Trí nhớ đại nhân thật tốt!” Quản Việt lập tức nói tiếp: “Đại nhân có nhớ ngày ấy lúc ngài cứu Liễu cô nương dưới vó ngựa không? tiểu nhân lúc đó ở ngay bên cạnh. Đại nhân quả thật là anh dũng vô cùng!”

Vũ Văn Duệ nói: “Khó trách, vậy bản quan cùng người coi như là có duyên. Người tới, mang ghế cho Ân đại nhân cùng Quản công tử.”

Ghế rất nhanh liền được đưa lên, Ân đại nhân có chút bất mãn ngồi xuống, tâm tình Quản Việt rõ ràng là không sai cũng ngồi xuống.

Vũ Văn Duệ lại nói: “Bản quan nghe nói mấy ngày gần đây Ân đại nhân mới xây phủ đệ rất xa xỉ, thật là chúc mừng chúc mừng.”

Sắc mặt Ân đại nhân có chút khó coi, hắn oán hận liếc qua nhóm nam tử khăn hồng mới vừa rồi rơi xuống nước, miễn cưỡng cười trả lời: “Chẳng qua là xây cái nhà để sống yên ổn mà thôi, có thể ở là được, sao lại nói đến xa xỉ.”

“A? Vậy có nghĩa là khoản tiền chi ra cũng không lớn.” Vũ Văn Duệ cảm chén trà nhẹ nhũm, “Bỗng lộc quan lại được hưởng cũng chỉ đủ trồng hoa nuôi cò nên cũng hơi khó. Nhưng làm quan nên vì dân không vì tài, thỉnh thoảng gặp phải mấy vị quan lòng tham vor vét của cải thật đúng là khiến trong lòng mọi người sinh chán ghét. Ân đại nhân, đại nhân nói đúng không?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Ân đại nhân lo lắng có điểm giả tạo, “Thân là người làm quan đương nhiên phải lấy quốc gia xã tắc cùng dân chúng làm trọng.”

“Ân đại nhân quả nhiên thông suốt.” Vũ Văn Duệ tán thưởng vuốt cằm, “Mấy ngày nay hoàng thượng phân phó bản quan đi chinh đồn mấy sông bạc làm ăn mờ ám trong kinh thành, hề phát hiện có quan viên nào âm thầm cấu kết liên cách chức điều tra, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Ân đại nhân nếu biết nội tình nhất định phải nói cho bản quan, bản quan cũng có thể tiết kiệm được chút sức lực.”

Giữa trán Ân đại nhân có một giọt mồ hôi chảy xuống, “Hạ quan nhất định hết sức tương trợ.”

“Làm phiền Ân đại nhân.” Lời nói của Vũ Văn Duệ một phen vác súng mang cơn nhẹ nhàng nói, con người dài hẹp chuyển sang nhìn Quản Việt cười nói: “Quản công tử là người có đọc sách?”

Quản Việt vội vàng trả lời: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân từ nhỏ đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, gian khổ học tập hơn mười năm, đúng là người đọc sách.”

“A? Vậy sao không tham gia khoa cử mà lại làm trưởng phòng?” Vũ Văn Duệ kinh ngạc hỏi.

Quản Việt nói: “Nói ra thật xấu hổ, tiểu nhân tham gia khoa cử không được may mắn nên thi rớt, vì kế sinh nhai chỉ đành phải..... Ai, hổ thẹn, hổ thẹn.”

“Thi ra là như vậy.” Vũ Văn Duệ nâng con người lên, “Thật ra bản quan cảm thấy Quản công tử là một người có tài, gần đây bản quan muốn phái người đi Mẫn Dương, nhưng lại thiếu Mẫn Dương tiểu lại, không biết Quản công tử có bằng lòng hay không, tránh cho việc nhân tài không được trọng dụng.....?”

Quản Việt mừng như điên đứng dậy quỳ xuống, “Tiểu nhân đương nhiên nguyện ý! Đa tạ đại nhân trọng dụng! Đại ân đại đức của đại nhân tiểu nhân nhất định ghi nhớ trong lòng!”

Vũ Văn Duệ khép hồ mắt hồ ly, môi cười, “Như thế rất tốt.”

Oánh Lộ bất mãn trừng Vũ Văn Duệ, chắc là nghĩ vì sao hắn không chinh Quản Việt mà lại tìm việc làm cho thằng nhãi đó. Ta nhìn Vũ Văn Duệ tươi cười cảm thấy có chút quái dị, sau đó rất ngạc nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất: Mẫn Dương tiểu lại, rốt cuộc là làm gì?

Đương nhiên Quản Việt cũng rất ngạc nhiên, không biết Vũ Văn Duệ cho hắn chức vị này rốt cuộc là làm gì, hắn cười hỏi: “Đại nhân, thứ cho tiểu nhân ngu muội. Nay Mẫn Dương tiểu lại là.....?”

Vũ Văn Duệ nhũm mày, chậm rãi nhìn Ân đại nhân nói: “Ân đại nhân cũng biết trước đó vài ngày Mẫn Dương cấp báo?”

“Có biết một hai.” Lúc này ngữ khí của Ân đại nhân đã bớt phóng túng hơn rất nhiều, “Hình như là nói Mẫn Dương đang mất mùa, lương thực không có.”

“Đúng vậy.” Vũ Văn Duệ gật đầu, “Theo như người bẩm báo thì hoa màu không biết đã bị nhiễm bệnh gì, ba năm nay không thể trồng ra lương thực, làm cò bón phân cũng không có chút khởi sắc. Hoàng thượng đối với chuyện này rất coi trọng, cố ý tìm vài vị quan có sở trường về việc này phái đi Mẫn Dương, cần hai mươi vị Mẫn Dương tiểu lại.”

Đến đây, sắc mặt Quản Việt đã cứng ngắt nói, “Đại.... đại nhân, ý người là.....”

Vũ Văn Duệ buông chén trà, cười yếu ớt nói: “Bản quan hy vọng Quản công tử có thể phụ trợ bọn họ thật tốt, làm cho hoa màu Mẫn Dương sớm có ngày khôi phục khỏe mạnh.”

Ta hơi hơi trờng mắt, không đành lòng nhìn về mặt tái nhợt như tuyết kia. Vũ Văn Duệ a Vũ Văn Duệ, nói đến nói đi, cái ân rất lớn mà người ban cho Quân Việt chính là phải hấn đến Mẫn Dương..... Làm ruộng?

Phụt, ta không phúc hậu nở nụ cười.

“Tốt lắm, bây giờ không còn sớm, bản quan cũng nên trở về.” Vũ Văn Duệ tao nhả đứng dậy, đi được vài bước lại đột nhiên xoay người nhìn Ân đại nhân còn có Quân Việt nói: “A, vừa rồi hình như các người đã quên một người.” Hấn nâng ngón tay ta lên nói: “Vị này là biểu muội của bản quan, ngũ biểu muội. Lần sau gặp thì trăm ngàn trăm ngàn lần đừng quên hành lễ.”

Nghe lời nói này, rất ôn nhu rất khách khí.

Vũ Văn Duệ dứt lời dặt tay ta dẫn ra ngoài, căn bản mặc kệ hai người phía sau sau khi nghe được những lời này thì bộc phát thành cái dạng gì. Ta khó có được thiện tâm không quay đầu nhìn, quên đi, hai người này hôm nay bị Vũ Văn Duệ chính cũng đã đủ thảm, xem như ta làm bỏ tất đi.

Ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trong trẻo của Vũ Văn Duệ, đáy lòng có chút ám áp nảy sinh, cảm thấy hấn ác liệt như vậy vô cùng đáng yêu.

Vài người chúng ta không trực tiếp hỏi cung mà ở trên đường từ từ đi dạo. Không bao lâu sau có binh lính vội vã đến tìm Vũ Văn Duệ, Vũ Văn Duệ nghe mấy người nọ nói xong nhăn mặt nhăn mày. Mạnh Thiều Giác thấy thế lập tức nói: “Vũ Văn công tử nếu có việc thì cứ đi trước. Ta nhất định sẽ đưa hai vị tiểu thư an toàn trở về.”

Vũ Văn Duệ hơi hơi suy nghĩ rồi liền gật đầu nói: “Vậy làm phiền Mạnh công tử, ta đi trước một bước.”

Vũ Văn Duệ cùng binh lính rất nhanh liền rời khỏi, hoàng tử cùng Oánh Lộ trên đường nhìn ngắm cười nói vui vẻ, ta tùy ý nhìn chung quanh, lại thỉnh thoảng bắt gặp hai thân ảnh quen thuộc. Ta kinh ngạc dừng bước nhìn đầu xa kia, hai người kia là Vũ Văn Tu cùng..... Liễu Như Như?

Vũ Văn Tu sao lại đi cùng với Liễu Như Như?

Ta cất bước chuẩn bị tiến lên xem cho rõ ràng, không chú ý ngã vào trong lòng một người, sau đó giọng nói Mạnh Thiều Giác cười như không cười vang lên bên tai ta, “A Lam, đây cũng không phải là lần đầu tiên nằng đối với ta yêu thương nhưng nhớ.”

Hấn cúi người nhìn ta, mắt phượng bình tĩnh nhìn thẳng mắt ta, mang theo dụ hoặc ý tứ hàm xúc nói: “Nàng còn như vậy, đừng trách ta không khách khí với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đối với thẳng nhãi Mạnh Thiều Giác này..... Ta thật sự là không còn gì để nói.

Nhìn cặp lông mày thon rậm hài hòa của hấn, mày cong xinh đẹp hoàn mỹ. Một đôi mắt phượng sáng rạng rỡ, so với nữ tử có khi còn mong nước mê người hơn. Mũi cao thẳng, môi mỏng cười như không cười. Ở gần mới thấy làn da hấn trắng nõn tinh tế, dùng mắt thường quan sát thì cơ hồ nhìn không ra lỗ chân lông. Một nam tử như vậy, xem trước xem sau nhìn trái nhìn phải nhìn chính diện nhìn nghiêng nhìn đủ kiểu cũng chỉ thấy phong độ tuấn mỹ mê người, làm trái tim của bao thiếu nữ ngày đêm thấp thỏm không yên.

Nhưng, chẳng lẽ do ta vượt qua cổ kim nên đối với sự thường thức nam tính đã xảy ra biến dị, làm cho ta đối với một nam nhân hoa mỹ như vậy không chỉ có không cảm thấy tâm động ngược lại cảm thấy hấn.....?

“Thật phiền.” Ta nhủ mày nhướng mi mỉm cười, sau đó đưa tay quyết đoán đẩy khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc của hấn ra, động tác dứt khoát liền mạch, không có nửa phần dây dưa.

Nam tử phong thần lồi lạc nghe vậy cứng người, mắt phượng hẹp dài bên cạnh có điểm kinh ngạc. “Nàng nói cái gì?” Hấn mở miệng hỏi, giọng nói trầm thấp vẫn mê người như trước.

“Người rất phiền.” Ta không keo kiệt chút nào lặp lại một lần, hơn nữa tự động đem “Thật” thẳng cấp thành “Rất”.

Mạnh Thiều Giác nheo nheo mắt phượng, đuôi mắt nghi ngờ co giật vài cái. Nhưng mà chung quy lại hấn cũng không phải người thường, đối mặt với lời nói không kiên nhẫn của ta thế mà chẳng những không giận ngược lại còn cười, ái muội tới gần ta nói: “Nữ tử rất thích khẩu thị tâm phi*, hôm nay xem ra được mở mang kiến thức.”

(*Miệng nói một đường, tâm nghĩ một nẻo)

Ta nhìn hần ngoài cười nhưng trong không cười kéo khoe môi, “Ngươi từ nhỏ ăn hoa mà lớn lên sao?”

“Ách?” Mạnh Thiệu Giác nhú mày, “Nàng có ý gì?”

Ta vỗ vỗ bờ vai của hần, “Hoa tiên từ.”

Nói xong ta liền vòng qua hần đi tìm hoàng tử cùng Oánh Lộ. Về phần Vũ Văn Tu cùng Liễu Như Như, đũa ngọc cũng biết có quay đầu lại cũng chẳng có khả năng nhìn thấy bóng dáng của bọn họ nữa.

Mạnh Thiệu Giác cố ý ngăn ta lại, hay là vô tình?

Vũ Văn Tu vì cái gì lại đi cùng Liễu Như Như?

Vũ Văn Tu, Liễu Như Như. Liễu Như Như, Vũ Văn Tu.

Liễu Như Như là biểu muội của Mạnh Thiệu Giác, rồi sao? Còn có gì về Liễu Như Như nữa không nhỉ?

Đúng rồi, Liễu Như Như còn có một khối ngọc bội ta cảm thấy rất quen.

..... Ngọc bội?

Trong đầu ta mơ hồ có tiếng miêu tả sinh động, ngọc bội, quanh thân được chạm rồng điêu khắc thành hình rồng, tinh xảo trân quý vô cùng khéo léo.

Ta quen thuộc như vậy, ta từng gặp qua? Không đúng, không phải gặp, ta là..... Ta là.....

Ta đột nhiên âm thầm chấn động, ngọc bội, khối ngọc bội ta cảm thấy quen thuộc kia là của Liễu Như Như, không phải ta đã thấy, mà là ta nghe người ta kể lại, hơn nữa miêu tả lặp đi lặp lại nhiều lần. Mà người nọ chính là người từng chăm sóc con tin của Vân Trạch - Mạt nương nương.....

“A Lam, ngươi nghĩ cái gì vậy?” giọng nói Oánh Lộ kéo ta từ trong suy nghĩ sâu xa trở lại, nàng tươi cười sáng lạn chỉ vào mặt nạ trên mặt hoàng tử nói: “Ngươi xem xem mặt nạ trên mặt tứ cô nương, có đẹp không?”

Hoàng tử cũng lấy mặt nạ ra nhìn ta chớp mắt vài cái, “Thế nào, đáng yêu không?”

Ta có chút kinh ngạc, các nàng thật sự là thân thiết quá nhanh rồi, gật gật đầu phụ họa nói: “Đẹp.”

Oánh Lộ cười đắc ý, “Ta đã nói cái này đẹp, cái vừa rồi ngươi chọn xấu chết đi được.”

Hoàng tử tùy tay cầm lấy một cái mặt nạ hình heo đưa cho Oánh Lộ, “Đúng đúng, cái này cũng hợp với ngươi lắm.”

“Đây là cái gì?”

“Heo.”

Ta thú vị nhìn các nàng đấu võ mồm, nhưng trong lòng lại ần ần có chút khác thường. Oánh Lộ và Mạnh Thiệu Giác, hoàng tử và Vũ Văn Tu, nếu sự tình thật sự giống như ta nghĩ, vậy..... Khi đó, còn có người có thể cười sao?

Bên cạnh ta có người đứng, Mạnh Thiệu Giác đề thấp cổ họng nói: “Thiếu gia ta từ nhỏ ăn gạo lớn lên.”

Ta ngẩng đầu nhìn hần không nói gì, ta mặc kệ ngươi ăn hoa lớn lên hay là ăn gạo lớn lên, cho dù ngươi có ăn vỏ trấu lớn lên cũng không thành vấn đề.

Hồi cung, tâm tình của hoàng tử rõ ràng là vui vẻ hơn rất nhiều, cùng ta nói nào là Mạnh Thiệu Giác khôi hài, Oánh Lộ thú vị, cùng dân gian phồn hoa náo nhiệt. Nàng có chút mát mát nói: “A Lam, muội nói xem vì sao chúng ta lại là nữ tử hoàng gia, nếu là dân chúng bình thường có lẽ sẽ không phải chịu nhiều quy củ như vậy.”

Ta đương nhiên biết mặt mũi của hoàng tử từ đâu mà đến. Làm nữ nhi xinh đẹp được phụ hoàng sủng ái nhất, từ nhỏ hoàng tử liền nổi danh là mỹ nhân ôn nhu xinh đẹp, nói trắng ra nàng chính là kiểu mẫu trong cái cung đình thời đại này để cho tất cả mọi người lấy làm gương mà học tập. Chẳng qua, dưới cái vẻ hoàn mỹ kia có biết bao nhiêu áp lực cùng chịu đựng, hoàng tử phải bỏ đi vẻ hoạt bát của chính mình để trở thành một thực nữ. Nàng mơ về những điều mà nàng không bao giờ có được, vô thức nở nụ cười bình thản hạnh phúc.

Nhưng mà hoàng tử, ngươi có được những thứ mà người khác tha thiết ước mơ, điều ngươi khát cầu có lẽ là điều mà người khác cố gắng thoát khỏi. Cứ mơ tưởng về những thứ không thuộc về mình, không bằng quý trọng những gì mình đang có.

Từ xưa, chuyện tốt khó vẹn toàn.

Huống hồ, nếu ngươi trở thành một thường dân nữ tử xinh đẹp, nếu không bị ác bá bắt thì cũng bị tham quan chiếm đoạt, đến lúc đó cho dù ngươi muốn khóc cũng không kịp.

Ta cùng hoàng tử trở về tẩm cung, Tế Tế đi theo phía sau ta hỏi đông hỏi tây, “Công chúa, hôm nay hội thuyền rồng có đẹp không?”

Ta thần nhiên nói: “Cũng được.”

“Bên ngoài nhiều người không?” Nàng lại hỏi.

“Cũng nhiều.”

“À~, công chúa, ta cũng muốn đi xem a.” về mặt nàng một bộ ai oán.

Ta chống cằm nhìn nàng nói: “Tế Tế, hôm nay Mục Nhất làm anh hùng.”

Tế Tế lập tức chồm qua đây, mắt sáng lên, “A? Có chuyện này nữa sao?”

“Đúng vậy.” Ta gật gù đầu, “Có một tiểu thư rất đẹp rớt xuống nước, sau đó Mục Nhất trực tiếp nhảy xuống cứu người.”

Mặt Tế Tế đen một nửa, “Vậy sao.”

Ta đương nhiên nhún vai, “Đương nhiên là không có khả năng.”

Tế Tế nghe vậy lập tức nhẹ nhàng thờ ra sau đó có chút tức giận nhìn ta, “Công chúa, người đùa giỡn nô tỳ.”

Ta không để ý tới nàng, ngoảnh đầu tự nói: “Mục Nhất anh dũng nhảy xuống nước cứu một đồng lớn nam nhân, không thú vị, trong sách đều viết là phải cứu một tiểu thư xinh đẹp.”

“Công chúa, chờ người gặp được người trong lòng người sẽ biết, nếu hấn cứu một tiểu thư xinh đẹp người sẽ ‘Có’ thú vị.” Tế Tế không vui nói.

Ta cảm lấy chén uống một ngụm nước, không trả lời. Thích hoặc yêu thì đã sao, đó đều là chuyện của chính mình. Yêu một người, nếu người kia không yêu người, làm người chết đi sống lại, sống còn không bằng chết.

Một khi đã như vậy, còn không bằng đừng yêu.

Buổi tối lúc nằm ngủ ta cứ trần trọc miên mang, trong đầu luôn xuất hiện khuôn mặt của Mạnh Thiệu Giác cùng Vũ Văn Tu còn có Liễu Như Như. Ta nhớ rõ Mặt nương nương lúc ấy niệm đi niệm lại đó không phải là phượng ngọc, mà là long ngọc. Nói cách khác Vũ Văn Tu cùng Liễu Như Như có cùng một cặp ngọc bội. Vũ Văn Tu có ngọc bội này là vì hấn là hoàng tử Vân Trạch, còn Liễu Như Như thì sao, Liễu Như Như có quan hệ gì với Vân Trạch?

Cuối cùng, chính là Mạnh Thiệu Giác. Liễu Như Như là biểu muội của Mạnh Thiệu Giác, Liễu Như Như là biểu muội gửi nuôi trong nhà Mạnh Thiệu Giác. Liễu Như Như có quan hệ với Vân Trạch, theo lý mà nói, Mạnh Thiệu Giác cũng có quan hệ với Vân Trạch. Mạnh Thiệu Giác là lương thương mới nổi, hấn quen biết với Vũ Văn Tu là vì hấn muốn cung lương mua bán cho quân đội, như vậy chuyện cung lương này cuối cùng là có âm mưu gì?

Ta lại nhớ đến chuyện khi ta xuất cung, phụ hoàng bị ám sát, chuyện Vân Chiến bị giá họa, mọi manh mối đều chia vào Vân Trạch. Như vậy, chuyện ám sát lần này, Vũ Văn Tu cùng với Mạnh Thiệu Giác có liên quan sao?

Ngoài cửa sổ ve kêu râm rang, trong màn đêm yên tĩnh như thế này lại có vẻ đặc biệt vang dội. Ta xốc chăn xuống giường, oán hận nói: “Kêu kêu kêu, vừa đến mùa hè đã kêu không ngừng, sáng mai ta sai người bắt tất cả các người đem đi chiên ăn hết!”

Ta không buồn ngủ đứng dậy một lát, cuối cùng quyết định mặc quần áo đi ra ngoài một chuyến, mục đích chính là Thiên cung hoang phế phía tây.

Ở trong cung, người thích đi dạo lúc nửa đêm cũng không ít. Ta gặp qua tiểu cung nữ cùng thái giám đang tâm tình ở sau núi giả, cũng gặp qua thị vệ đi tuần, cũng thấy qua dung nhan tiều tụy của phụ hoàng đang ngắm trăng nhớ người xưa. Thật ra nửa đêm là canh giờ tốt nhất, là thời khắc những âm u khó coi đều hiện ra.

Ta im lặng đến Thiên cung ở phía tây, nơi này trước đây vốn đã vắng vẻ. Sau khi Mặt nương nương qua đời lại có chút cảm giác âm u. Tiếng ve đến nơi này cũng có vẻ yếu đi, thật ra thỉnh thoảng còn có vài tiếng không biết là tiếng gì kêu vang lên. Ta vuốt cằm nghĩ, nơi này thật đúng là nơi ma quỷ nhất hoàng cung này.

Ta vào phòng Mặt nương nương rồi đóng cửa lại, sau đó cầm ngọn đèn nhỏ của ta nhìn xung quanh đánh giá. Bài trí của nơi này thật ra chẳng có gì thay đổi, chỉ có, tất cả quần áo ở đây đều đã được dời đi gần hết. Ta hướng cái bàn thồi một hơi, không ngoài dự đoán liền nhìn thấy tro bụi bay tứ tung.

Hoang vắng luôn sẽ có tro bụi làm bạn.

Ta nhìn xung quanh gian phòng, làm thế nào cũng cảm thấy nơi này hấn là có manh mối, nhưng đã bị tiêu hủy hết rồi. Ngay lúc đó, ta ngoài ý muốn nhìn thấy một thứ.

Dưới dãy ghế ngồi có một dấu chân.

Ta lập tức ngồi xổm xuống quan sát. A a, dấu chân không nhỏ, rõ ràng là của nam nhân. Lúc ta đang muốn suy đoán một chút liền nghe được ngoài cửa

có chút động tĩnh, ta cầm đèn nhỏ từ dãy ghế lách mình trốn sau bình phong bên giường, ngừng thở không nhúc nhích.

Có người nhẹ nhàng mở cửa đi vào, ruột gan nhỏ nhắn của ta giật thót nhảy dựng lên, có chút cảm giác mạo hiểm. Người nọ im lặng hồi lâu, ta cũng lo lắng đề phòng hồi lâu. Thật vất vả mới nghe được hắn có chút động tĩnh, dường như là đang gõ gõ lên vách tường. Ta không khống chế được tò mò cần thận dò đầu ra ngoài nhìn lên. May mắn, người nọ đang hướng mặt vào bờ tường quay lưng lại phía ta, ta dùng sức cầm lấy ghế nhỏ, nhìn chằm chằm không chớp mắt động tác của hắn.

Người nọ mặc bộ đồ của thái giám, đứng trên ghế nhướng người lên vách tường phía trên. Hắn ở chỗ cao trên tường sờ đông sờ tây trong chốc lát, cuối cùng không biết lấy con dao nhỏ từ đâu cạy một khối đá mờ ra. Ta nghĩ đây hẳn là vách ngầm trong truyền thuyết a. Ta mẹ kiếp, người chế ra vách ngầm cao như vậy rõ ràng là đang kỳ thị người lùn a, thật không phúc hậu.

Thái giám từ vách ngầm cầm ra một thứ gì đó, vội vàng treo xuống ghế đem thứ đó đặt lên mặt đất. Sau đó đưa lưng về phía ta ngồi xuống, không ngừng rung đùi đắc ý, đề nén hưng phấn thấp giọng nói: “Tìm được rồi, tìm được rồi, ta lập công lớn rồi!”

Vốn ta đang rất tò mò với vật hắn lấy được kia, nghe hắn nói vậy liền như được tiếp thêm dũng khí, lén lút từ sau bình phong đi tới chỗ hắn. Ta nhón chân bước cực nhẹ, người nọ dường như đang say mê mường rờ như điên nên không phát hiện ta đang đến gần phía sau hắn. Ta có chút đùa dai hướng bên phải hắn “Này” một tiếng, sau đó lúc hắn theo phản xạ định quay đầu nhìn ta, ta liền dùng cái ghế đang cầm trong tay trái đập mạnh lên đầu hắn.

Sau đó, hắn liền hôn mê.

“Có phúc cùng hưởng mới là phẩm chất tốt.” Ta lấp bấp tự nói, sau đó nhìn thái giám ngất xỉu kia nói một câu, “Ai biểu ngươi không chịu chia sẻ với ta.”

Ta buông hung khí xuống, cầm lấy đồ vật rơi ra từ người hắn - một cái hộp. Ta vừa thấy vật trong hộp liền ngốc ra. Thật sự là nghĩ cái gì thì cái đó đến, thứ được bọc trong lớp vải trắng kia không phải là khối long ngọc mà Mặt nương nương hay nói với ta sao? Ta định đưa tay cầm lấy ngọc bội lại chú ý đến trên xấp vải có chút sáng bóng không bình thường, cúi đầu cẩn thận đánh giá, ta cảm nín. Ai chơi ác vậy, sao lại để nhiều kim châm trên vải như thế này?

Căn cứ vào mấy vở kịch trình thám trước kia ta từng xem, trên mấy cây kim châm này tuyệt đối là có độc. Nhưng vì miếng ngọc bội chạm rồng kia, cho dù có kim độc ta cũng có thể mạo hiểm bắt chấp hiểm nguy thật cẩn thận với tay đến. Sau đó, lúc ta hết sức chăm chú nhìn chằm chằm miếng vải trắng để lấy ngọc bội, cửa phía sau lại bị người mở ra .

Sự thật chứng minh, con người không chịu nổi kinh sợ.

Ta bị dọa cả kinh liền giật mình một cái, cái giật mình kia không cẩn thận làm ta đụng phải kim, đầu ngón tay ta đau đớn. Ta cắn răng xoay đầu nhìn về phía người mở cửa. Sau đó nhìn người tới kia như muốn nằng chừ nhưng chưa kịp chừa ra tiếng liền hôn mê.

Trước khi choáng váng ngất đi trong ý thức chỉ có một câu: Mạnh Thiếu Giác người con mẹ nó đúng là so với bánh chưng còn độc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ta mờ to mắt, trước mặt là một mảnh tối đen, ảo não nhú mảy rên rỉ một tiếng, cả người có cảm giác tê dại. Vốn còn đang mơ mơ màng màng, một giây sau ý thức của ta liền tỉnh táo lại. Ta thử dùng sức ngồi dậy, được nửa đường liền nhận thấy mình lòng có dư mà lực không đủ, chán chường ngã trở lại trên giường.

Ta sờ sờ đệm chăn mềm mại dưới thân, giường?

“Tĩnh?” Trong bóng đêm có tiếng người vang lên, tại không gian yên tĩnh này lại có vẻ đặc biệt êm ái.

Lúc này ta mới phát hiện trên cái bàn bên cạnh mơ hồ có người ngồi, im lặng, không tiếng động, dường như hòa làm một với bóng tối. Đầu óc ta đột nhiên cả kinh, ta thiếu chút nữa đã quên, Mạnh Thiếu Giác.

Ánh nến vàng sáng lên, nửa tối nửa sáng chiếu lên khuôn mặt tuấn nỹ của Mạnh Thiếu Giác mang theo tia quý dị xuất hiện trong tầm mắt ta. Hắn nhẹ nhàng cười, không phải là kiểu vui cười phong lưu bình thường, “Công chúa có cảm thấy khỏe không?”

Ta bình tĩnh nhìn hắn, lựa chọn trầm mặc chống đỡ.

“Công chúa nếu không nói gì, vậy chắc là không có việc gì.” Một tay Mạnh Thiếu Giác vuốt vuốt cằm mình, thái độ cực kỳ tự nhiên nói: “Vốn ta thả chút mồi định dẫn con chuột nhỏ chạy ra, không ngờ lại câu được một con mèo nhỏ.” ánh mắt hắn chợt lóe, tươi cười đánh giá nói: “Công chúa đã nghe qua

câu, lòng hiếu kỳ hại chết mèo chưa?”

Ta vẫn là không nói lời nào, lòng hiếu kỳ quả thật hại chết mèo, chẳng qua là trên thế giới này, có bao nhiêu người không hiếu kỳ? Dù là người luôn luôn vô cầu như ta cũng tránh không khỏi đòn trí mạng này.

Mắt phượng hẹp dài của Mạnh Thiệu Giác híp lại, “Vây, trẻ thế này công chúa tới nơi đây có chuyện gì?”

Ta có chút không biết nên khóc hay cười, người quan tâm ta tới đây làm cái gì, ta nói ta muốn đi nhà xí lại bị lạc đường người tin sao? Huống hồ thằng nhãi này hỏi cứ như đúng rồi, hần không biết là hần có chút lẫn lộn đầu đuôi hay sao. Ta thân nhiên nói: “Câu hỏi này của người rất thú vị, vậy xin hỏi, Mạnh công tử đêm hôm khuya khoắc làm sao có thể xuất hiện ở trong cung?”

Con người ngăm đen của Mạnh Thiệu Giác đột nhiên sáng lên vài phần, môi mông gọi lên độ cong tuyệt đẹp, “Rất tốt, rất tốt.”

Ta có chút ngốc ra, gì, cái gì tốt lắm? Người tốt? Ta tốt? Mọi người tốt?

Hần đứng dậy đi tới bên giường, bỗng dưng cúi người áp sát ta, hai mắt sáng ngời nhìn ta nói: “An Kha Lam, cuối cùng nàng cũng nói câu đầu tiên với ta.”

Ta hơi hơi bối một chút, Mạnh thiếu, lời này của người cũng thật là quá mông lung.

Mạnh Thiệu Giác vươn tay nắm cằm ta thoáng nâng lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn ta. Hần có chút giận nói: “An Kha Lam, có đôi khi ta thật sự rất muốn đem khuôn mặt này của nàng ném xuống đất giẫm thật mạnh!”

Mặt ta cứng lại, ta...ta...ta mẹ kiếp, người con mẹ nó đúng là đồ độc ác, ta chộc người khi nào?

“Lúc trước ta chỉ nghĩ nàng là một đứa ngốc, ngu ngốc ngây dại cùng với mấy đứa ngốc trong thiên hạ này giống nhau.” Hần oán hận mở miệng, khẩu khí có chút giống như vô cùng oán giận, “Sau này ta lại cảm thấy nàng thú vị, trong lúc ngốc ngếch hay thích làm một ít động tác ngầm, thực có chút đặc biệt.”

Ta có chút kinh ngạc, thằng nhãi này vẫn luôn chú ý ta?

Giọng nói của Mạnh Thiệu Giác vẫn trước sau như một mê người, so với bình thường, ách, có vài phần ngây thơ? “Người giả ngu ta đã thấy không ít, nhưng mà ta chưa từng thấy qua người nào giả ngu như nàng!”

Ta không nói gì, ta giả ngu thì có liên quan gì tới người, huống hồ vấn đề ta nói lúc này là vấn đề sâu lắng kín đáo như vậy, sao người lại xả đông xả tây xả đến chuyện này?

“Nhìn nàng ngây ngô, ta muốn giữ nàng lại. Nói nàng lưu lại, nàng lại vừa cứng đầu vừa tìm cách chạy đi.” Mạnh Thiệu Giác buông cái tay đang giữ cằm ta ra, sau đó lại lập tức đề lên gây ta, “An Kha Lam, nàng sở dĩ không thèm nhìn người khác như vậy, là vì nàng căn bản không cần.” Hần thấp giọng mắng một câu, “Chết tiệt không cần! Cho nên liền cam tâm tình nguyện làm một đứa ngốc?”

Ta cảm thấy đứa bé này đêm nay tuyệt đối là đã uống say, ta đặc biệt thân thiết hỏi: “Người bị bệnh?” bệnh nói xằng nói bậy.

Mạnh Thiệu Giác tức giận nhìn ta nói: “Ta bị bệnh, giận quá hóa bệnh, nhưng mà đêm nay cuối cùng cũng tốt rồi, có thể nghe được một câu chân chính từ miệng nàng, thật sự là khó có được!”

Ta nhìn hần lãnh lạnh cười “Tốt lắm, người thành công. Vây có thể mời người buông tay ra không?”

Mạnh Thiệu Giác tràn ra một tiếng cười khê, khuôn mặt tuấn mỹ ý cười khác sâu, “Không thể. Chúng ta còn chưa nói chuyện chính sự, trẻ như vậy nàng tới nơi này làm cái gì?”

Ta nhìn hần, “Mạnh công tử, ta cũng hỏi lại, một người dân thường như người, vì sao trẻ như vậy còn có thể xuất hiện ở trong cung?”

Mạnh Thiệu Giác không nói lời nào, con người đen ần ần chớp động..

“Nếu Mạnh công tử không thể cho ta đáp án, vậy vì sao người nghĩ ta sẽ nói cho người?” Ta thân nhiên nói.

Mạnh Thiệu Giác đột nhiên bật cười, thấp giọng nói: “Quả nhiên chỉ là một con mèo nhỏ nhanh mồm nhanh miệng.”

Ta ôn nhu cười, “Ta không phải mèo nhỏ.”

“A?” Hần nhú mày, “Vây là?”

Ta đẩy tay hần lạnh lùng nói: “Ta là con cọp mẹ.”

Trong đôi mắt phượng của Mạnh Thiệu Giác ý cười càng sâu, con người của hần đột nhiên co giật, cực kỳ quý dị nhìn ta cười, “Con mèo nhỏ, không phải nàng tò mò sao, ta đây toàn bộ đều nói cho nàng, nàng nói, có được không?”

Ta thì thảo nói nhỏ nói: “Trời nắng nóng khô hanh, cẩn thận vật dễ cháy.”

“Ách?”

Ta đứng dậy chuẩn bị chạy lấy người, “Sắc trời không còn sớm, trở về ngủ thôi.”

Tay Mạnh Thiều Giác giữ chặt cổ tay ta không có ý tốt cười nói: “Còn muốn chạy.....? Không dễ dàng như vậy.”

Ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ác liệt của hắn, đáy lòng nảy lên một trận bi ai. Má ơi, ta không nên hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ hại chết người a.

Ta bị Mạnh tiểu nhân sau một hồi lôi lôi kéo kéo đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn hắn từ trong tay áo lấy ra “Cạm bẫy long ngọc”, long ngọc dưới ánh nến phản xạ ra ánh sáng nhẹ nhàng. Hắn đột nhiên nghiêm túc, hướng ta nói: “Năm đó con tin Vân Trạch chết thảm tại hoàng cung Vân Di, việc này nàng cũng biết?”

Ta lắc đầu, “Không biết.”

Hắn tiếp tục hỏi, “Vậy nàng có biết con tin Vân Trạch đó thật ra căn bản không chết, mà được người khác cứu sống?”

Ta lại lắc đầu, “Không biết.”

Hắn lại hỏi: “Vậy nàng có biết thất ca Vũ Văn Tu của nàng chính là con tin Vân Trạch?”

Đây là vấn đề riêng tư ta đương nhiên..... “Không biết.”

Khóe miệng Mạnh Thiều Giác co giật, “Vậy nàng có biết thật ra ta là gian tế do Vân Trạch phái tới?”

“Không biết.”

“Nàng có biết chuyện phụ hoàng người bị ám sát là do ta cùng thất ca của nàng gây nên?”

“Không biết.”

“.....” Hắn cố gắng không ngừng chỉ vào long ngọc nói, “Nàng có biết ngọc bội này là thánh vật tượng trưng cho hoàng đế Vân Trạch?”

“Không biết.”

Mạnh Thiều Giác vươn ngón tay thon dài ấn ấn mi gian*, “Tốt lắm, vậy bây giờ tất cả mọi việc nàng đều đã biết?”

(*Chỗ giữa hai lông mày)

Ta vô cùng cứng nhắc nói: “Không biết.”

Mạnh Thiều Giác nghe vậy cười như không cười nhìn ta chậm rãi nói: “Nàng có phủ nhận cũng vô dụng, bây giờ nàng đã biết tất cả mọi chuyện.”

Ta cảm thấy mình thực bức bối, cảm thấy hắn rất ngu ngốc, ta hỏi: “Ngọc là người có ý để ở nơi này nhằm dụ người đến trộm?”

Hắn khẽ gật đầu, “Ừ.”

“Là tên thái giám vừa rồi?”

Con người ngăm đen của Mạnh Thiều Giác xẹt qua một tia hận ý, “Người của hoàng hậu Vân Trạch.”

Ta “À” một tiếng, đột nhiên nhún nhún vai nói: “Mạnh tiểu gian tế, chẳng lẽ người không sợ ta đem việc này nói ra ngoài sao?”

Mạnh Thiều Giác thật chậm gọi lên một chút tươi cười, ánh mắt kỳ lạ, “Không sợ.”

Ta không khỏi có chút kinh hãi, “Người có ý gì?”

Mạnh Thiều Giác hướng ta nhè nhẹ cười, từ trong tay áo lấy cổ ra, cổ ý lác lác trước mắt ta vài cái.

Ta vừa thấy liền sững sốt, cổ, món đồ chơi này sao lại nhìn quen mắt như vậy, đừng có nói đây là “đồng công tây kích” ở bên trong thân thể gãy vỡ người à nha? Dạ đây ta bắt đầu sôi ủng ục, run run nói: “Người... người... người đồ biến thái, người bắt ta ăn con rết?”

“Thật có lỗi, lấy nhầm.” Mạnh Thiều Giác nghe răng cười, tùy tay ném cổ về phía sau, “Cái này mới thật được ở trong phòng.”

Ta thoáng nhẹ nhàng thở ra, may quá, chưa cho ta ăn con rết ghê tởm kia. Nhưng vừa mới thở ra ta liền bị lời nói của Mạnh tiểu nhân làm hít lên một hơi.

“A, lần này đúng rồi.” Lần này hắn cầm một cái tiêu ngọc bích rất nhỏ, tinh xảo nhìn ta cười ôn nhu: “Ta không cho nàng ăn rết, ta cho nàng ăn sâu.”

Ta khẽ nhếch miệng, sâu.....?

“Đừng sợ, trên kim châm vừa rồi chỉ là một liều thuốc tê mạnh, mà bây giờ, cũng chỉ là một cái cở nhỏ nhỏ mà thôi.” Giọng nói của Mạnh Thiệu Giác ôn nhu như là đang nói với cô gái mình yêu mến, “Chỉ cần nằng ngoan ngoãn, nó sẽ không gây hại cho nằng.”

Ta cười lạnh nhìn hắn, “Mạnh Thiệu Giác, ngươi cần gì phải hành động thừa thải như vậy, nói cho ta biết mọi chuyện rồi lại muốn hạ cở để ta không hề tiết lộ bí mật.”

Mạnh Thiệu Giác cúi đầu nở nụ cười cười một tiếng, mắt phượng nheo lại mỉa mai hoặc, hắn vén mấy sợi tóc của ta lên, chậm rãi ngắm nghía, “Không có gì, chỉ là cảm thấy thú vị.”

Ta bình tĩnh nhìn hắn hồi lâu, nói tiếp: “Ngươi có chắc rằng ngươi có thể đề phòng ta mỗi giờ mỗi phút?”

“Không, ta không chắc.” Hắn nhẹ nhàng nắm tay lại, về mặt ngược lại lại lơ đãng, “A Lam, nằng biết không, vật nhỏ trong thân thể nằng đã khiến ta phí rất nhiều tâm tư. Nó so với mọi huynh đệ tỷ muội khác đều đáng yêu lạnh lợi hơn nhiều, đương nhiên so với bọn nó cũng càng thêm..... Độc.” Ngón tay thon dài của hắn tinh tế vuốt ve ngọc tiêu, sùng nịch nói: “Chỉ cần vật nhỏ kia nghe đến tiếng tiêu ta thôi liền hưng phấn không chịu được, giống như, như vậy.”

Ngọc tiêu xanh biếc kề sát môi mỏng của hắn, hắn cúi đầu thổi vài tiếng, tiếng tiêu trầm thấp mà u ám, làm cho bụng ta đau đớn một trận. Cái đau kia giống như là có một khối sắt nóng đỏ dán vào làn da trên bụng, bứt rứt khó có thể chịu được. Ta kịch liệt quay cuồng té xuống đất, cúi đầu dùng sức ôm bụng thở dồn dập, nghĩ rằng làm vậy có thể giảm bớt đau đớn. Tiếng tiêu lập tức ngừng lại, Mạnh Thiệu Giác ngồi xổm xuống nâng mặt ta lên, gương mặt tuấn mỹ như ác ma tà mỉa cười, hắn nhẹ nhàng vỗ về mặt ta nói: “A Lam, trò chơi này mới bắt đầu, hy vọng nằng có thể chơi với ta đến cùng.”

Ta yếu ớt ngoảnh mặt đi, thần nhiên nói: “Ta rút lại lời đã nói.”

“Hả?” Hắn thú vị nhíu mày.

Ta nghiêm túc nhìn hắn nói: “Ngươi không phải rất phiền, ngươi rất độc.”

Nam nhân này, so với độc được chết người càng độc.

Mạnh Thiệu Giác nghe vậy môi mỏng gợi lên, mắt phượng xinh đẹp có chút ý cười, “Con mèo nhỏ, độc, mới là giải được tốt nhất.”

Ta nhìn người trước mắt không biết vì sao lại nghĩ tới nam tử trong trời nhưng lạnh lùng từng ra tay tàn nhẫn độc ác với ta. Mạnh Thiệu Giác là độc, hắn làm sao có thể không phải là độc.

Sau khi ngã bài với Mạnh Thiệu Giác, cuộc sống của ta dường như vẫn như cũ không có thay đổi gì. Ta vẫn yên ổn sống qua ngày, mọi người xung quanh vẫn bình thân như trước, không hề gợn sóng. Mạnh Thiệu Giác cũng không tìm ta, ta cũng không gặp lại thất ca. Ngày ấy, cái ngày mà ta ngoài ý muốn biết được bí mật kia dường như chỉ là một giấc mộng. Mỗi ngày khi ta nhìn bầu trời xanh thẳm kia lại có chút cảm giác nao nao, trời quang minh mông mênh vô bờ không biết đã che khuất biết bao nhiêu vết ố bầm u ám.

Trên bàn nhỏ của ta đã lâu rồi chưa từng có nho tươi mang theo giọt sương sớm, ta cầm một quả đào ngắm phải ngắm trái. Ừ, đào vẫn không mê người bằng nho.

Té Té đẩy cửa tiến vào, “Công chúa, Linh Chi cô nương đến đây.”

Ta ngẩng đầu, “Hả?”

“Đại công tử có chuyện muốn truyền cho người.” Té Té che miệng cười khẽ.

Ta nói: “À.”

Linh Chi tiến vào không nói một lời thừa thải, chẳng qua, về mặt nằng có chút lo âu: “Công chúa, có thể cùng ta tới phủ tướng quân một chuyến được không?”

Động tác chơi đùa với quả đào của ta dừng lại một chút, “Sao vậy?”

Linh Chi miễn cưỡng mở miệng, ánh mắt âm trầm, “Đại công tử bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Vũ Văn Duệ..... Bị thương?

Ta không thể không thừa nhận rằng khi nghe tin tức này ta cảm thấy thực ngạc nhiên. Phải biết rằng Vũ Văn Duệ người kia, chính là người từ nhỏ tâm tư đã rất cẩn thận – Vũ Văn hồ ly, chưa từng bị thương dù chỉ là một vết kim đâm - Vũ Văn hồ ly. Rất ngạc nhiên càng khiến ta tò mò, tò mò không biết vì sao hẳn lại trúng chiêu bị thương.

Ta buông quả đào, nhìn Linh Chi không còn cười nói cợt nhả như hồi xưa, hỏi: “Khi nào thì đi?”

Ánh mắt Linh Chi sáng lên, “Đương nhiên là càng nhanh càng tốt.”

Ta gật đầu, “À.”

Hiển nhiên, càng nhanh càng tốt đồng nghĩa với việc lập tức đi ngay.

Ta vô cùng cảm thán ý thức được thế lực trong cung của Vũ Văn Duệ thật sự là càng ngày càng kiêu ngạo. Thậm chí ta không cần phải trải qua bất cứ thủ tục trình tự nào, chỉ cần thông báo một tiếng với quân sự trong cung liền an tâm mang theo Tế Tế xuất cung. Ta ngồi trong xe ngựa có chút ủ rũ, dựa vào Tế Tế chợp mắt một chút.

Một lúc sau nghe Tế Tế nhỏ giọng hỏi Linh Chi: “Đại công tử bị thương có nghiêm trọng không?”

Linh Chi thở dài: “Trên đao có độc, Tiết thái y mới vừa đưa giải dược cho đại công tử uống, bây giờ còn chưa tỉnh.”

Tế Tế có chút lo lắng cùng nghi vấn, “Thật sự là kì lạ, tâm tư của công tử so với hoa còn tinh tế hơn, lần này sao lại bị thương?”

“Còn không phải họa do Linh Tiên Nhi gây ra sao!” Linh Chi có chút tức giận, “Đã bảo nàng cùng Linh Diệu Nhi dẫn người đi tiêu diệt sơn tặc, nàng lại không nghe, một mình đem quân đánh thẳng vào sơn trại muốn lập công, không ngờ ngược lại bị bọn đạo tặc kia bắt! Đầu lĩnh sơn tặc kia cũng coi như có chút đầu óc, hẳn không chịu đàm phán với chúng ta, một hai gì cũng muốn công tử ra mặt mới chịu thả người. Công tử đương nhiên xuất diện, nhưng không ngờ lúc đang đàm phán lại có một cô nương khoảng mười tám tuổi ra tay, thật sự là hỗn tạp!”

“À, rõ rồi” Tế Tế vẫn nghi hoặc: “Nhưng sao công tử lại để cho tiểu cô nương kia đánh trúng?”

Linh Chi đột nhiên nở nụ cười một tiếng, “Muội nói xem, chuyện này không biết là khéo hay do người sắp đặt. Bộ dáng tiểu cô nương kia non nớt mềm mại, cười lộ lên phúc hậu thật thà rất giống ngũ công chúa. Công tử nhìn nụ cười kia sững sốt một chút, ngay sau đó trên vai liền trúng một đao.”

Tế Tế cũng cười lên, cổ ưu sầu vừa rồi tan thành mây khói, “Không thể ngờ được công tử cũng có lúc ‘Chết dưới đóa mầu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’.”

Linh Chi có chút vui sướng khi người gặp họa, “Ta xem con đường này công tử đi còn rất dài, đừng phải vì công chúa ngốc ngếch nhà muội, ha ha, chỉ sợ nếu chọc công tử tức giận, vị kia nhà muội sẽ không có trái cây ngon mà ăn đâu.”

Tế Tế nói: “Muội thấy chưa chắc, đến lúc đó nói không chừng công tử còn bị vị kia nhà ta ức hiếp cũng nên.”

“Cá không?”

“Ai sợ tử?”

Ta nhắm mắt lại cảm thấy hai vị này thực ngại thẹn, một chuyện trầm trọng như vậy cuối cùng lại trở thành chuyện thú vị đem ra đặt cược, thật sự là phí công sống đến từng này tuổi.

Vừa rồi ta nghe Linh Chi nhắc đến hai cái tên, Linh Diệu Nhi cùng Linh Tiên Nhi. Hai vị này đúng là muội muội của Linh Chi, cái tên Linh Diệu Nhi này ta đã sớm không xa lạ. Ta nghe nói nhị muội của Linh Chi là võ tướng thủ hạ của Vũ Văn Duệ. Nữ tử này anh dũng cơ trí không thua gì nam tử, là tướng lĩnh khó có được trong quân đội của Vũ Văn Duệ, binh lính dưới quyền đều rất phục tùng nàng. Ủ, là một nữ trung hào kiệt. Mà Linh Tiên Nhi lại là tam muội của Linh Chi, nhỏ hơn Linh Chi ba tuổi, tính tình thì như một đứa trẻ. Chuyện tranh công lần này cũng đã chứng minh cho điều đó, quả thật nàng ta vẫn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Ta phải nói rõ về Vũ Văn Duệ. Lúc trước ta chỉ nói Vũ Văn Duệ là con của đại cữu cữu ta - Vũ Văn tướng quân, là kinh đô ngự lại hồng phúc thân cận nhất của hoàng đế, nhưng thật ra đằng này còn có một thân phận khác, chính là người đứng đầu hội phản quốc bí ẩn nhất cường đại nhất Văn Di này.

Ủ, nói như vậy các ngươi có thể hiểu không? Nói trắng ra là, Vũ Văn Duệ này rõ ràng nhận được tối vinh quang sủng ái, ngầm so sánh về thế lực thì đã ngang ngửa với phụ hoàng ta, hẳn gặp ai cũng không thêm nhượng bộ.

Loại hành vi này của Vũ Văn Duệ trong miệng mấy đồng chí ngại thẹn sẽ là: Hoàng đế đối với ngươi tốt như vậy, ngươi còn không thỏa mãn, muốn bị cắn ngược lại một cái, ngươi cũng quá tham lam.

Nhưng chỉ cần người gần gũi một loại giống ta, sẽ không phúc hậu mà nghĩ, Vũ Văn Duệ quả nhiên là người thông minh, người như thế, có thể chống lại hấn quả thật không phải dễ.

Tình hình Vân Di cũng giống như đại đa số quốc gia khác, có vô số sùng thần gian thần cùng trung thần.

Cha Vũ Văn Duệ, Vũ Văn tướng quân là đại cừu* của đương kim hoàng thượng. Hai mươi năm về trước, hấn lập rất nhiều, vô số công lao to nhỏ hiển hách đủ loại, N lần bảo vệ quốc gia yên ổn cùng hòa bình, được dân chúng trong nước sùng kính không gì sánh kịp cùng uy tín cực cao, trở thành Vũ Văn gia tộc cường thịnh nhất Vân Di quốc này. Nói không lịch sự thì, ánh sáng mãnh liệt kia đã đem Vũ Văn gia tổ tông mười tám đời đều chiếu đến tỏa sáng rực rỡ.

(* Anh vợ)

Chẳng qua là dù có trăm ngàn năm trôi qua, luôn có một định luật vĩnh viễn không bao giờ lỗi thời - phồn thịnh cực hạn tất dẫn đến suy đồi.

Đại cừu Vũ Văn tướng quân của ta là người từ trên chiến trường tàn khốc trở thành võ tướng trung hậu. Hấn anh dũng, hấn can đảm, hấn như thiên thần cao lớn uy vũ. Nhưng hấn không có gian, không có trá, có chăng chỉ là một lòng nhiệt tình yêu nước. Hấn đương nhiên không biết có vô số kẻ tiểu nhân ở trước mặt phụ hoàng nọt châm chích, hấn đương nhiên cũng không biết người muội phụ đã từng tôn kính hấn kia đã trở thành một hoàng đế, một người ngồi ở vị trí tôn kính cao quý nhất một quốc gia - hoàng đế.

Vì thế, quyền lợi bắt đầu âm thầm bị chèn ép, vì thế nhiều năm hấn bị điều đi canh giữ trấn biên, vì thế dần dần hấn bị giáng chức. Vũ Văn tướng quân vẫn như trước chính trực không sợ, nhưng Vũ Văn gia lại từng bước một suy nhược. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Vũ Văn gia cùng tất cả vinh quang gia tộc cứ như vậy, giống như ngọn nến thấp sáng trong đêm, chậm rãi tắt.

Nhưng mà, thế gian luôn có nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra.

Vũ Văn tướng quân sinh ra Vũ Văn Duệ, trong triều nhã nhặn xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhẹ nhàng tiếp nhận rồi tỏa sáng vinh quang chói mắt, bất tri bất giác ngăn cản tất cả suy bại, nói cười với thế gian nhưng luôn có một bức tường lạnh lùng cứng rắn vây quanh hấn.

Đây là Vũ Văn Duệ, nam tử luôn luôn tao nhã trong triều như giọt sương sớm nhưng thật ra lại giả dối như hồ ly ngàn năm - Vũ Văn Duệ, lạnh lùng âm lãnh như có thể đông cứng hết thảy mọi thứ - Vũ Văn Duệ.

Ta đột nhiên cảm thấy trái tim mình có chút quặng đau, Vũ Văn Duệ vĩ đại như vậy, như vậy vĩ đại Vũ Văn Duệ, hấn tôn kính bảo hộ phụ mẫu đến thế. Thử hỏi, lúc hấn nghe mẹ hấn nói ra sự thật kia, làm thế nào hấn có thể chịu nổi.

“Công chúa.” Tê Tê ở bên tai ta thấp giọng kêu: “Đến rồi.”

Ta chậm rãi mở to mắt, mông lung “A” một tiếng, bỏ qua cái loại cảm xúc bồn chồn mới vừa xuất hiện dưới đáy lòng kia.

Ta nghĩ, ta hiểu rõ một điều, Vũ Văn Duệ, không cần người khác thông cảm.

Ta theo Linh Chi đi thẳng đến phòng Vũ Văn Duệ, trên đường bọn hạ nhân đối với sự xuất hiện của ta tập mãi cũng thành thói quen, nhẹ giọng chào hỏi một tiếng rồi tự động đi làm việc của mình. Lúc đến nơi, Mục Nhị đang đứng thẳng tắp canh giữ ở cạnh cửa, hấn nhìn thấy ta liền cung kính hô: “Công chúa.”

“Ừ.” Ta nói: “Biểu ca đâu?”

Mục Nhị nói: “Công tử đang ở trong phòng. Công chúa có thể ra trước đại sảnh chờ một lát được không? Ta gọi người mang nho ra cho người.”

“Đợi chút cái đầu người á!” Linh Chi thô lỗ đánh gãy lời nói của hấn, vươn tay chọt chọt vào lồng ngực hấn, “Lúc công tử bị thương luôn miệng gọi người, lúc người đến người lại dám kêu công chúa chờ, đầu óc người đã tỉnh ngủ chưa?”

Mục Nhị có chút xấu hổ nhìn ta, sau đó bắt lấy cái tay vẫn đang chọt chọt hấn của Linh Chi, “Đừng quấy, công tử đang...”

“Đang nghĩ chứ gì, ta biết, công tử uống thuốc xong nên đã nằm nghỉ, người không nên nói nhiều như vậy.” Linh Chi một tay nhéo lỗ tai hấn, kéo ra ngoài, “Đừng có cản trở công tử cùng công chúa gặp mặt, tránh ra cho ta.”

“Á.” Mục Nhị bị đau kêu ra tiếng nhưng không tức giận, chắc là đã tập thành thói quen với những hành vi bạo lực như vậy của Linh Chi. Nhưng mà, hấn vẫn như cũ không chịu, nói: “Ta nói, công tử đang...”

“Người nhìn khắp nơi trong thiên hạ này mà xem, có đại nam nhân nào lè mè như người không?” Linh Chi vô cùng khí thế bá đạo một hơi phản bác lại lời hấn, kéo tay véo véo thêm vài cái, sau đó Mục Nhị liền bị Linh Chi cô nải nải nhà hấn kéo một đường đi xa, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu đau đớn.

Ta đưa tay sờ sờ lỗ tai của mình, ách, vì sao ta cảm thấy lỗ tai mình có chút đau? Ta đau xót kịch liệt lắc đầu, đây là vợ quân nghiêm a vợ quân nghiêm Mục Nhị, trong lòng ta hiểu rõ, người là một nam nhân tốt, thật đấy.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa rồi đi vào, trong phòng vẫn là đáng vẻ mà ta quen thuộc, chẳng qua là trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị kích thích, là vị thuốc nồng đậm lại không hoàn toàn là vị thuốc. Ta nhẹ nhàng dõng bước vào buồng trong, nhưng không tìm thấy người ta muốn tìm ở trên giường. Ta đi đến cạnh bên giường nhìn đệm chăn chỉnh tề, nghi hoặc nhượng mảy. Mục Nhị nói Vũ Văn Duệ ở trong phòng nhất định không phải gạt ta, nhưng Vũ

Văn Duệ không ở trên giường, cũng không có ở phòng khách, vậy hắn ở nơi nào?

Ta hoang mang vài giây, sau đó đứng trong phòng đánh giá, hơn nữa cẩn thận vênh tai nghe tiếng động. Vài phút sau cuối cùng ta cũng nghe được tiếng hít thở rất nhỏ rất nhẹ, từ từ thông thả đi tới chỗ phát ra âm thanh, cũng chính là mặt sau bình phong.

Sau đó, ta nhìn thấy một hình ảnh ngoài dự kiến.

Phía sau bình phong là một cái thùng gỗ rất lớn, bên trong thùng gỗ có một..... Nam nhân.

Nam nhân tuần mỹ trong treo tùy ý tựa đầu vào cạnh thùng, con ngươi luôn lạnh nhạt thường ngày giờ phút này được thay bằng vẻ mệt mỏi đang nhắm lại, môi mỏng xinh đẹp hơi hơi tái nhợt. Mái tóc đen nhánh dài uốn lượn phân tán, xoa trước ngực càng làm cho da thịt thêm trắng nõn. Từng giọt nước mang theo hơi nóng tinh nghịch trên người hắn lưu luyến không rời chảy dọc theo da thịt rơi xuống.

Vũ Văn Duệ nằm ngủ bình yên như vậy, bỏ xuống toàn bộ sự đề phòng, suy yếu, xinh đẹp, giống như thiên sứ được Thượng Đế sủng ái.

Mê người như thế.

Ta vội vàng vươn tay bưng kín cái mũi của mình, đề phòng chất lỏng ấm áp phun ra. Thì ra vừa rồi lời nói bị đánh gãy của Mục Nhị chính là “Công tử đang tắm rửa.”

Ta cảm thấy không biết nên khóc hay cười, giây sau đó liền không kiềm chế được run rẩy. Vũ Văn Duệ thực hoàn mỹ, nhưng với điều kiện tiên quyết là, trên vai phải của hắn không có miếng vết thương màu đỏ hồng lộ ra cả thịt kia. Đột nhiên, đối với hành động của hắn, ta vừa cảm thấy buồn cười vừa hơi tức giận. Ta cùng Vũ Văn Duệ ở chung nhiều năm như vậy đương nhiên biết hắn là người cực kỳ yêu sạch sẽ. Bất luận thời điểm nào, toàn thân hắn luôn có một mùi hương thơm ngát, nhẹ nhàng khoan khoái trong trẻo. Chẳng qua là ta không ngờ, đến mức này rồi mà hắn vẫn còn để ý chuyện đó, khoa trương hơn nữa là bị thương như vậy mà hắn cũng không chịu để người khác giúp hắn tắm rửa.

Này là một người cực kỳ ngoan cố a.

Giờ phút này ta không biết mình nên làm cái gì. Mở miệng đánh thức hắn? Nhưng hắn ngủ yên bình như thế. Để cho hắn ngủ? Như vậy chỉ sợ bệnh của hắn càng thêm nặng. Đang lúc ta phân vân do dự, nam tử tuần mỹ đang ngủ say kia lại run nhẹ chớp động lông mi, sau đó chậm rãi mở con ngươi mang theo mơ màng, có chút mềm mại nói: “A Lam?”

Trái tim của ta như là bị vậy gì đó hung hăng đâm vào, mẹ hắn, sao hắn vừa mở miệng liền giống như thiên sứ vậy! Ta nhìn chăm chăm hắn, “Ừ.”

“Muội đã đến rồi?” Hắn nhẹ nhàng cong lên môi mỏng, nở nụ cười ngây thơ mơ màng.

Ta chỉ còn thiếu nước đưa tay lên ôm ngực, má ơi, cái này con mẹ nó tuyệt đối là giết người chớp mắt trong truyền thuyết! giết người chớp mắt a!

Hắn rũ mắt, giọng nói bắt đầu khôi phục lại vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Muội chờ ta một chút, ta thay quần áo.”

Ta nghe vậy lập tức xoay người đi ra bình phong, mẹ khiếp, lời này người nên nói sớm một chút mới đúng.

Ta ngồi ở bên bàn chống má, về mặt vừa rồi của Vũ Văn Duệ ta chưa bao giờ thấy qua, ngây thơ như vậy chất phác như vậy cũng không có vẻ phòng bị. Ta lại nghĩ tới hắn lúc bình thường, thâm than thở, trẻ con, rồi cũng có lúc phải lớn lên.

Lúc đi ra, Vũ Văn Duệ chỉ khoác một cái áo rộng, cho dù như vậy, ta cũng có thể nhìn thấy vết màu đỏ mơ hồ kia. Ta vừa định mở miệng thì lại bị hắn kéo, sau đó liền ngồi trên đùi hắn.

Hắn nửa nhắm mắt hồ ly dài nhỏ, thản nhiên nói: “A Lam, giúp ta bôi thuốc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Ta cứng ngắc nhìn hắn hồi lâu, sau đó vươn tay không chút do dự chọt chọt vào vết thương trên vai hắn, nhìn hắn hơi hơi nhíu mày mới hỏi: “Đại biểu ca, đau không?”

Ánh mắt Vũ Văn Duệ rất nhanh liền buông lỏng, hắn nhẹ cười nói: “Muội nói xem.”

Ta nhìn áo khoác tuyệt trắng sạch sẽ bị máu dính vào, giống như một đóa hoa mai điểm lệ, ta nhắm mắt cười thoải mái, “Thật là đẹp.”

Vũ Văn Duệ cười nhẹ, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên trán ta, “Quý nha đầu muội từ đâu đến vậy, thấy ta bị thương còn không lo lắng mà ngược lại lại rất vui về.”

Ta quay mặt qua một bên, cười nói: “Biểu ca bị thương thì biểu ca lo lắng chứ.”

Vũ Văn Duệ nghe vậy trầm mặc, sau đó xoay mặt ta lại nhìn cẩn thận, đột nhiên hần mím môi cười, con ngươi màu râm nắng như ánh mặt trời chiếu xuống nước lấp lánh, “Sao vậy, giận rồi?”

Ta cầm tay hần kéo xuống, nói nghiêm túc, “Giận cái gì, biểu ca làm gì cũng đúng.”

“A ~” Hần kéo dài giọng điệu, đột nhiên cúi đầu dùng trán đụng trán ta, “Nửa tháng không đưa nho tới cho muội, có nhớ không?”

“Nhớ cái gì.” Giọng nói của ta rất thành thực, “Muội ăn đào ăn cam còn có lẽ nữa.”

“Ngon không?”

“Đương nhiên.” Ta nhìn hần cười cười, “Hoàng tỷ cùng thất ca mang tới cho muội.”

Hần nhẹ nhàng nhú mày, “Ăn ngon hơn nho sao?”

Ta lắc đầu, “Không có.”

Hần thân nhiên nói: “Vậy đừng ép chính mình, đừng ăn.”

Ta lại lắc đầu, “Không ăn ngon bằng nho, nhưng hoàng tỷ nói, ăn nhiều sẽ quen.”

Con ngươi của Vũ Văn Duệ u ám, “Hà?”

Ta nhảy xuống chân hần, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, hỏi: “Biểu ca, được đâu?”

“Ngăn tù bên giường.” Giọng nói hần trước sau như một trầm ổn.

Ta thành thành thật thật cảm thuốc mỡ và vải trắng lại đây, nhẹ nhàng cởi quần áo hần xuống rồi bắt đầu băng bó miệng vết thương đỏ hồng trên vai hần.

Vũ Văn Duệ nhìn động tác không thuần thục của ta đang giúp hần băng bó, đột nhiên một tay ôm lấy thất lưng ta, nói: “Động tác của muội xem như cũng có trật tự, xem ra lần đó không dạy sai muội.”

Ta không ngẩng đầu, chăm chú làm việc, “Đau.”

Vũ Văn Duệ tràn ra một tiếng cười khê, “Cũng đúng, đau, cho nên đến bây giờ muội cũng chưa quên.”

Chuyện Vũ Văn Duệ nói, đó là chuyện ta bị thương khi còn bé. Khi đó không biết ta làm thế nào mà bị sợi dây thừng nhỏ cắt một miếng sâu nơi tay, lúc đầu còn không có cảm giác gì, sau khi nhìn thấy máu ồ ạt chảy ra ngoài, trong lòng ta âm thầm mừng, đứt tay quả nhiên là xót ruột thật, huống chi ta bị cắt ngay trong lòng bàn tay, vì thế càng thêm đau khó nhịn.

Lúc ấy, Vũ Văn Duệ vẫn là một thiếu niên đôi mươi nhưng sớm đã luyện thành một thân lạnh nhạt khí chất ổn định. Hần không chút kích động giúp ta xử lý miệng vết thương, hơn nữa lúc xử lý còn chậm rãi giải thích cho ta nghe, gặp phải tình huống này nên làm cái gì làm thế nào. Vì thế lúc đó, ta mới chỉ là một đứa bé ngốc ngếch, không khóc không nháo nhìn lòng bàn tay đau nhức, về mặt còn rất nghiêm túc nghe hần giải thích.

Ta cảm thấy hành động của hần vô cùng chính xác, có một số việc, chính mình nên học cho tốt, bởi vì không phải lúc nào cũng có người ở bên cạnh giúp mình lúc mình bị thương.

Miệng vết thương khép lại, cần nhờ bản thân mình.

Ta không ôn nhu cũng không tinh xảo giúp hần băng bó miệng vết thương, sau đó vỗ bờ vai của hần hùng hồn nói: “Nam tử hán.”

Vũ Văn Duệ hiểu ý cười, “Đừng có nói là cái này cũng do cha ta nói với muội?”

Ta gật đầu, “Cậu nói, nam tử bị thương là nam tử hán.”

“Xem ra, hôm nay ta cũng được làm một hồi nam tử hán rồi, thật đáng mừng.” Vũ Văn Duệ trêu chọc nói, đứng dậy dùng bàn tay trái lạnh lạnh của hần kéo ta đến bên giường, “Nằm với ta một lát.”

Ta kéo tay áo hần nghiêm túc nói: “Biểu ca, quan Thái Phó nói, nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

Đáp lại ta, Vũ Văn Duệ thân nhiên liếc ta một cái, sau đó dứt khoát nắm cổ áo ta ném lên giường, “Ta nói, biểu ca cùng biểu muội thụ thụ có thể thân.”

Ta cọ cọ lên đệm chăn mềm mại mang theo mùi hương thơm ngát, thoải mái nheo mắt lại. Vũ Văn Duệ nằm xuống bên cạnh ta, ta mở to mắt hỏi: “Biểu ca, trên người huynh là mùi gì vậy?”

Vũ Văn Duệ lười biếng nhìn ta, “Ta cho là muối vĩnh viễn cũng không hỏi chuyện này.”

Ta không nói lời nào, chỉ tròn tròn mắt nhìn hắn.

Hắn nhột nhột gọi lên khoe môi, con ngươi dài nhỏ lóe tia ôn nhu, “Muội thích?”

Ta chớp chớp mắt, tỏ vẻ xác nhận.

Hắn khẽ híp mắt hồ ly thân nhiên cười, “Vậy ta lại càng không nói cho muội biết.”

Ta không nói gì đem mặt vùi vào gối, buồn bực nói: “Ngủ.”

Vũ Văn Duệ trầm thấp nở nụ cười, sau đó ta liền cảm giác được bên hông nhiều hơn một cánh tay, không dùng nhiều khí lực liền đem ta vùi vào trong lòng hắn. Hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái vừa mới tắm rửa xong thoáng chốc chiếm lấy hô hấp của ta.

“A Lam”

Ta nghe được hắn mở miệng.

“Hửm?”

“Thích một thứ là tốt rồi, không cần tập thói quen khác.” Giọng nói lạnh nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như dấu điểm một chút bá đạo.

Ta an tâm nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Ta nằm mơ.

Trong mơ có cỏ xanh tươi mát, cây cối cao ngất, trời xanh thăm thẳm, tiếng chim hót thanh thúy, hương bùn đất hòa lẫn với hương vị trong trẻo của nước suối. Ta chỉ vào một con bò sát nhỏ đang thông thả bò bò, nhìn Vũ Văn Tu nói: “Thất ca, huynh nói xem con này là con gì?”

Khuôn mặt trắng nõn của Vũ Văn Tu vì mới vận động xong còn ửng đỏ, hắn ôm bả vai ta lớn giọng nói: “A, đây hả, đây là rùa.”

“Rùa?”

“Đúng vậy.” mắt hoa đào xinh đẹp của Vũ Văn Tu linh hoạt thuần túy, “Muội xem, nó có mai, muội chỉ cần chạm vào nó nó liền thu tay thu chân lui vào trong mai, thật nhát gan.”

Ta trầm mặc một hồi, sau đó ngờ ngác phun ra hai chữ, “Vương bát*.”

(*rùa hoặc ba ba, còn có nghĩa là đồ bị cấm sùng, người xưa khi mắng chửi thường hay nói Vương bát dân)

“A?” Vũ Văn Tu ngừng lại, “Muội nói cái gì?”

“Vương bát.” Ta trả lời.

“Cái gì vương bát? Đây rõ ràng là rùa!” Vũ Văn Tu phủ định hoàn toàn.

Ta miễn cưỡng nói: “Rõ ràng đại cữu cữu nói đây là vương bát.”

Vũ Văn Tu xấu hổ một chút, “Một nữ hài tử làm sao có thể nói ra hai chữ này, muội nhớ kỹ, đây là rùa, rùa!”

“Vương bát.”

“Là rùa!”

“Vương bát.”

“Nó là rùa!!”

“Vương bát.”

Lúc này hoàng tử từ xa xa chạy tới, miệng hô to, “Đãnnnnnnn**!”

(**Trúng)

..... Phút

Mặt Vũ Văn Tu đen một nửa, dưới đáy lòng ta muốn cười lại cười không được, hoàng tử, tiếng kêu này của ngươi cũng thật đúng lúc.

“Kha Từ, muội vừa nói cái gì vậy?” Vũ Văn Tu có chút phát điên.

“Đàn a.” Hoàng tử cẩn thận vươn tay khoe khoan, trong lòng bàn tay đầy trứng, “Hai người xem, vừa rồi ta nhặt được ven dòng suối nhỏ, nơi này ngan đẻ trứng rất nhiều! Thất ca, vừa rồi hai người nói cái gì vậy?”

Ta liếc mắt nhìn Vũ Văn Tu, kiên định mở miệng, “Rùa vương bắt đàn.”

Vũ Văn Tu bị hoàng tử lời kéo đi lượm trứng ngan với nằng, ta ngồi xổm xuống lấy tay chọc chọc con rùa, xem nó lần lượt đem tứ chi lui vào trong mai rùa cứng chắc để tránh gặp phải thương tổn. Ta nghĩ tới lời nói lúc này của Vũ Văn Tu, rùa nhất gan?

Ta nhú mày, theo như ta thấy, hành động của nó chính là một sách lược vẹn toàn.

“A Lam.” Giọng nói dễ nghe của thiếu niên vang lên bên tai ta, sau đó có một cánh tay ôm lấy ta, “Ta tìm được gốc cây đại thụ trăm năm rồi, ta mang muội đi xem.”

Ta bắt con rùa bỏ trước khuôn mặt tuần tú trong trẻo của Vũ Văn Duệ, “Biểu ca, huynh xem này.”

“Hả?” Hần nhẹ cười, “Sao vậy?”

Ta dùng rùa so đo mặt hần, “Đại cữu cữu nói bộ dáng huynh rất giống nó.”

Mặt Vũ Văn Duệ không đổi sắc, xem thường nói: “Không sao, đều là hần sinh.”

Ta lập tức bội phục cúi đầu sát đất, thẳng nhai này cùng cha hần quả nhiên không cùng một đẳng cấp.

Ta đi theo Vũ Văn Duệ đến dưới tàng cây, cây đại thụ kia cành lá tươi tốt, thân cây lớn đến mức bốn người lớn ôm mới xuể, ở ngày hè nóng bức này khó có được nơi nghỉ ngơi tốt như vậy. Ta cùng hần dựa lưng vào thân cây ngồi xuống, thỉnh thoảng nhỏ vài cọng cỏ cho vào miệng nhai nhai. Gió mùa hè mang hương cỏ thơm thoải đến, ta thoải mái nhắm mắt lại, lười biếng ngáp một cái.

“Thời tiết như vật thật thích hợp để ngủ” Vũ Văn Duệ ngậm một cọng cỏ chậm rì rì nói, “A Lam, mệt hả?”

Ta lầu bầu nói: “Ngủ.”

Vũ Văn Duệ vỗ vỗ mặt cỏ, lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn khó có được, trong ngày hè này lại cực kỳ chói mắt, “Vậy chúng ta ngủ đi.”

Ta cùng Vũ Văn Duệ dựa sát vào nhau nằm trên cỏ ngửi hương vị cỏ xanh cùng bùn đất mới mẻ, rất nhanh ý thức liền bắt đầu mơ hồ, ta thân nhiên nghĩ, ngày như vậy, dường như cũng không sai.

Ta đột nhiên mở mắt, cảnh tượng xinh đẹp mới vừa rồi đều biến mất không thấy tăm hơi, nơi này không có bầu trời xanh thắm nóng bức ngày hè, chỉ có vỏ sò bí mật cùng âm mưu. Ta có chút âm thầm rừ mắt xuống, Vũ Văn Tu, ngươi..... Chuẩn bị phải đi sao?

Ngày như vậy, sẽ không bao giờ có nữa.

Ta đang suy sụp, bỗng nhiên có hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào mặt ta. Lúc này ta mới phát hiện, cả người ta đang vùi vào trong lòng Vũ Văn Duệ. Khuôn mặt ngủ say của hần dựa sát vào mặt ta, vẻ mặt bình thản. Cặp lông mi đen dày cong vút của hần rũ xuống, che khuất con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng. Ta liền bắt đầu mạnh mẽ nảy sinh một lòng vì chính nghĩa, chậm rãi vươn tay tới chỗ hần, chuẩn bị thay quảng đại chị em đồng bào tiêu diệt lông mi xinh đẹp của hần. Nhưng mà kế hoạch luôn cần không nổi biến hóa, nhất là với loại kế hoạch mới nảy sinh tức thời này của ta.

Vũ Văn Duệ đột nhiên rung động, khuôn mặt tuần mỹ dờn xuống, cái tay đang hành hung của ta bị bỏ qua một bên, sau đó, ta cảm giác được hơi thở ấm áp khô ráo quét qua hai má của mình. Ta ngăn người, lập tức nhìn chằm chằm khuôn mặt Vũ Văn Duệ, muốn tìm ra dấu vết giả bộ ngủ mà hần để lại, nhưng đập vào mắt chỉ có dáng vẻ yên ổn nằm ngủ của hần, tình tế mà bình thản.

Suy tính trong chớp lát, ta lại vươn ác trào của mình, kiên định hướng mấy đồng chí lông mi bên này đi qua, nhưng mà, kế hoạch lại bị bỏ dở.

Ngoài cửa có người gõ vang, trầm thấp cung kính nói: “Công tử, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

Hàng mi dày của Vũ Văn Duệ run rẩy, sau đó chậm rãi mở mắt, lộ ra một con ngươi trong trẻo, “A Lam.”

Ta trừng hần.

“Mắt muốn lòi ra ngoài rồi kìa.” Hần nhẹ nhàng nói, mắt hồ ly dài nhỏ lóe tia cười ác liệt.

Ta trong lòng thầm nhủ hết lông mi của hần rồi mới xoay người xuống giường, hừ, vừa rồi thẳng nhai này nhất định là giả vờ.

Sau lưng, Vũ Văn Duệ cúi đầu nở nụ cười cười một tiếng, đi theo nói: “Vào đi.”

Người gõ cửa là Mục Nhất, hẩn nhìn ta cười nói: “Công chúa.” Rồi xoay người đóng cửa đi đến cạnh bàn, hướng Vũ Văn Duệ nói: “Công tử, có tin tức.”

Vũ Văn Duệ cầm lấy chén trà tao nhả nhấp một ngụm, “Humm?”

Mục Nhất cũng không e dè có ta ở đó, từ từ nói, “Vừa rồi nhận được tin tức của mật thám, tình hình bây giờ của Vân Chiến và Vân Trạch đều không được thái bình.”

Vũ Văn Duệ khẽ rừ mí mắt, “Ừ.”

“Vân Chiến đổi chủ, hôm qua lão hoàng đế Vân Chiến băng hà ở trong cung, vốn thái tử là nhị hoàng tử nhưng lại bị bức hạ vị, đại hoàng tử Hạ Liên Thần được lập làm tân đế.”

Vũ Văn Duệ buông chén trà, “Phụ thân nói Hạ Liên Thần không phải là vật trong ao vật, nhất quyết không cam lòng làm quân thần, quả nhiên không sai.”

“Bây giờ Vân Trạch đang đại loạn, có tin truyền rằng tam hoàng tử Vân Trạch năm đó chết ở nước ta đã về tới quốc nội. Hoàng đế Vân Trạch cùng hoàng hậu âm thầm phân cao thấp, quốc cữu cùng thừa tướng chia làm hai phe chống đối nhau, một bên ủng lập tam hoàng tử, một bên ủng hộ con của hoàng hậu.”

“Cuối cùng cũng đến ngày này.” Vũ Văn Duệ thấp giọng nói thẳm, “Nói bọn hẩn tiếp tục theo dõi, có tin lập tức hồi báo.”

Mục Nhất gật đầu một cái, “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Ta ngồi bên cạnh không thú vị cúi đầu, trong lòng giống như vừa làm đồ bình tương ra cả bàn, không vui.

“Công tử, còn có...” Mục Nhất vừa mở miệng nói đột nhiên bị tiếng đẩy cửa đánh gãy, một cô gái vội vã chạy vào, lớn tiếng nhìn Vũ Văn Duệ nói: “Công tử, vết thương của người không sao chứ?”

“Linh Tiên Nhi!” Phía sau Linh Chi chạy vào cau mày tức giận quát lớn nói: “Cấp bậc lễ nghĩa của muội chạy đi đâu hết rồi! Ta đã nói với muội là công tử đang bàn bạc chuyện quan trọng!”

“Muội chỉ là không yên tâm vết thương của công tử!” Linh Tiên Nhi cao giọng phản bác, sau đó vươn tay chỉ vào người ta kêu lên: “Nếu công tử đang bàn bạc chuyện quan trọng, vậy sao nha hoàn này lại có thể ở trong này!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Nghe đồn về Linh Tiên Nhi không bằng gấp mặt trực tiếp, diện mạo xinh đẹp hoa quý trẻ tuổi, cùng với, hành vi xúc động không đầu óc.

Ta chỉ thần nhiên nhìn nàng một cái rồi ngoảnh đầu thường thức chén trà. Linh Chi hét lớn một tiếng nói: “Tiên Nhi, hôm nay muội ra đường quên mang theo mặt rồi sao? Nha hoàn? Nhìn kỹ cho ta! Đây là đương kim ngũ công chúa! Còn không mau xin lỗi công chúa!” Linh Chi giáo huấn xong rồi quay lại nhìn ta xin lỗi nói: “Xá muội xúc động lỗ mãng, mong công chúa đừng để trong lòng.”

Trong lòng ta nghĩ, vì sao ta phải đem nàng để ở trong lòng, chỉ là một nha đầu không biết điều mà thôi, thật đúng là cấu tạo không hơn trọng lượng mà. Ta nghiêng mặt nhìn Vũ Văn Duệ nghiêm túc hỏi, “Biểu ca.”

“Ừ.” Vũ Văn Duệ khẽ nheo mắt, nhìn không ra vui hay giận.

Ta vuốt mặt mình nghi hoặc nói: “Muội nhìn giống nha hoàn lắm à?” Đây không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng.

Vũ Văn Duệ nhọt nhọt gọi lên khoe môi, trong mắt có chút thú vị, “Rất giống.”

Ta quay đầu, không phải là diện mạo giản dị sao, nó không có tính uy hiếp, diện mạo giống nha hoàn, ta vui.

“Tháo hai cái này ra đi.” Vũ Văn Duệ chọc chọc hai búi tóc của ta, “có lẽ sẽ không giống nữa.”

Được rồi, ta thừa nhận, hai búi tóc này quả thật là làm ta vô cùng bình dân hóa, nhưng chẳng lẽ bắt chúc hoàng tử búi kiểu tóc như thực nữ xõa xuống

sao? Thôi, quên đi, ta tiếp tục làm nha hoàn còn hơn.

“Công tử, Tiên Nhi vừa rồi có chút lỗ mãng, mong công tử không cần tức giận.” Linh Tiên Nhi vâng dạ mở miệng, ánh mắt chuyển a chuyển a chuyển ở trên người Vũ Văn Duệ, đột nhiên nhìn về phía ta, mở miệng cười nói: “Công chúa, thật sự là xin lỗi, vừa rồi là ta không có mắt, người đại nhân đại lượng, trăm ngàn đừng để trong lòng. Ta đã sớm nghe tỷ tỷ nói công tử có một biếu muội vô cùng yêu thương, hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt. Ban đầu ta nghĩ công chúa là một người xinh đẹp giống như tiên nữ, không ngờ bộ dáng người lại đáng yêu như vậy. Sai lầm, sai lầm, tuyệt đối là sai lầm.”

Ta nghe nàng tuôn một tràng mênh mông đại hải trời chảy như vậy, trong lời nói cũng không có hàm ý đặc biệt gì, đại khái cũng chỉ là so sánh một chút mà thôi. Ta nhìn nàng khách khí cười, cúi đầu tiếp tục chơi với cái ly.

“Công tử, vết thương của người không có việc gì chứ?” Linh Tiên Nhi quan tâm mười phần hỏi.

Vũ Văn Duệ thần nhiên nói: “Không ngại”.

“Công tử...ta...ta...đều là ta sai, nếu không vì ta thì người cũng sẽ không bị thương.” Linh Tiên Nhi dè dặt giọng, hối hận không cần nói cũng biết.

“Nếu biết sai lầm rồi thì lần sau phải tránh, bằng không, dựa theo quân pháp mà xử.” Vũ Văn Duệ nói chuyện luôn như vậy, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng nói không nghe ra là vui hay giận, làm người nghe không tự chủ được đem lời nói đó nhớ kỹ.

“Vâng!” Linh Tiên Nhi trả lời vang dội, “Đa tạ công tử không trách phạt!”

Vũ Văn Duệ hỏi: “Linh Diệu Nhi đâu?”

“Diệu tỷ tỷ á, hê hê, công tử.” lời nói của Linh Tiên Nhi có chút bồn chồn, “Diệu tỷ tỷ cũng vừa đến, công tử cũng đã ba tháng không gặp nàng, lần này có thể giải nỗi khổ tương tư rồi.”

“Tiên Nhi.” Linh Chi vô cùng tức chế mở miệng, “Nơi này không phải quân đội, nói chuyện chú ý một chút, đừng bừa bãi.”

Linh Tiên Nhi tùy tiện nói: “Có quan hệ gì đâu, nơi này lại không có người ngoài. Công chúa là muội muội của công tử, chẳng lẽ còn sợ nàng đi nói linh tinh.”

Ta ngẩng đầu, nghe có chút thú vị. Ừ, hay là, Linh Diệu Nhi cùng Vũ Văn Duệ?

“Mục Nhất.” Vũ Văn Duệ đột nhiên lên tiếng, giọng nói tao nhã bình thản.

Mục Nhất nói: “Công tử.”

“Ta nghe nói mấy ngày trước, người làm trong vườn trồng hoa đã đi rồi?” Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ tràn đầy dịu dàng.

Ách, dịu dàng, trong mắt Vũ Văn Duệ có dịu dàng?

A, hẳn làm sao vậy.

“Ách.” Mục Nhất hơi hơi sùng sốt, sau đó gật đầu nói: “Vâng.”

Vũ Văn Duệ mày rậm hơi nhíu, “Hả?”

Sắc mặt Mục Nhất có chút kỳ quái, lập tức nói tiếp: “Người nọ trong nhà có chút chuyện, thuộc hạ thấy hắn đáng thương nên cho hắn trở về. Là thuộc hạ suy nghĩ không chu toàn, công tử bớt giận.”

Vũ Văn Duệ nhíu mày, “Người cũng biết hoa kia mấy ngày nữa sẽ được dùng trong ngày sinh của hoàng thượng, cho hắn về, ai chăm sóc?”

“Này.....” Mục Nhất lâm vào gian nan, khó xử nói: “Thuộc hạ lập tức phái người đi làm!”

“Tìm người nhất định phải là người thông minh.” Vũ Văn Duệ nói một câu.

“Vâng.”

“A, còn phải là người tin được.” Hắn lại bổ sung một câu.

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.”

Không hiểu sao ta cứ cảm thấy lời này có chút quái dị, nhưng vẻ mặt của Vũ Văn Duệ cùng Mục Nhất lại nghiêm trang, thật sự là nhìn không ra cái gì không thích hợp.

Mục Nhất muốn lui ra, lại nghe Linh Tiên Nhi hô to một tiếng, “Khoan!”

Mục Nhất chuyển đầu, “Tiên Nhi?”

Linh Tiên Nhi dắt Mục Nhất trở về, sau đó hưng phấn nhìn Vũ Văn Duệ nói: “Công tử, không cần tìm nữa, ta có thể làm!”

..... Bingo. Ta nghĩ, ta biết quá đi ở chỗ nào rồi.

Vũ Văn Duệ đậm cười nói: “Ý của Tiên Nhi là?”

“Ta có thể giúp người chăm sóc hoa, công tử cứ yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này!” Linh Tiên Nhi chỉ còn thiếu nước vỗ ngực cam đoan nữa thôi, “Công tử cho ta cơ hội chuộc lỗi đi.”

Vũ Văn Duệ suy nghĩ một lát nói: “Tiên Nhi đi chăm sóc hoa thì thật sự là phung phí tài năng, Mục Nhất người vẫn nên đi tìm người đi”

“Không phung phí tài năng không phung phí tài năng, công tử, đây là ta tự nguyện, người cứ cho ta đi đi.” Linh Tiên Nhi vội vàng nói.

“Này.....” Vũ Văn Duệ rút cuộc thỏa hiệp, “Vậy phiền Tiên Nhi.”

Linh Tiên Nhi cười vui vẻ, “Làm sao có thể. Công tử, ta nhất định sẽ chăm sóc bọn chúng thật cao thật tốt.”

Thần sắc trong con ngươi dài nhỏ của Vũ Văn Duệ thần nhiên, “Linh Chi, người mang Linh Tiên Nhi đi hoa viên đi.”

Về mặt của Linh Chi thật sự là chịu không nổi, “Dạ vâng, công tử.” Nàng vội vàng lôi kéo Linh Tiên Nhi ra cửa, tiếng quát lớn ầm ầm truyền đến.

Mất thấy toàn bộ quá trình, lòng ta có thể nói là vô cùng rối rắm, cái loại hồ ly đạo hạnh ngàn năm như Vũ Văn Duệ này, thật là, thật là.....

“Xi.”

-_-|||

Ta quay qua Vũ Văn Duệ, gì chứ, người cho ta ăn hạt dẻ rang đường sao?.

“Gọi Tể Tể mang chút nho về.” Vũ Văn Duệ làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra tự nhiên nói.

Ta nói: “Thật ca cùng hoàng tử đưa đến nhiều lắm, không ăn hết.”

“A? Thật sao?” Hắn hơi hơi chuyển động con ngươi hỏi.

“Thật.”

“Quả thật không ăn hết?”

“Rất nhiều rất nhiều, không ăn hết.”

“À.” Mắt hồ ly của hắn nhú lại, nhả nhặn tao nhã nói: “Vậy đem ném hết đi.”

“Cái này, có thể làm vậy sao?”

.....

Mẹ kiếp.

Lúc này, Mục Nhất ho nhẹ vài tiếng, “Công tử.”

Vũ Văn Duệ nhàn nhã chơi đùa sợi cột tóc trên đầu ta, “Ừ.”

“Bên chỗ tướng quân cũng có tin tức, nói là người đã hồi kinh, chắc khoảng bảy ngày sau là đến nơi.”

“Phụ thân tính ngày rất tốt, bảy ngày sau vừa vặn có thể tham gia thọ yến của hoàng thượng.” Hắn làm như vui đùa nói, nhưng trong mắt lại không có ý cười, “Mấy ngày nay cần thận chú ý động tĩnh trong thành, biết không?”

“Thuộc hạ biết.”

“Đi xuống đi.”

Mục Nhất vừa đi, Vũ Văn Duệ liền nhéo mặt ta một phen, cười như không cười nói: “Cái mặt bánh bao này, đói bụng chưa?”

Ta nghĩ, cũng đúng, ta đói bụng, đói vô cùng, “Ừ.”

Hắn nói: “Ta gọi người làm chút đồ ăn mang lại đây.”

Ta đẩy tay hắn ra, “Hoàng tử nói, buổi tối cùng nhau dùng bữa.”

Trong mắt hắn xẹt qua một tia không rõ ý tứ hàm xúc, “Thì?”

“Biểu ca, lần sau muội lại đến thăm huynh.” Ta đứng dậy đi ra ngoài, hướng hắn giơ ngón tay cái lên, “Trong sách nói, anh hùng cứu mỹ nhân, người tài giỏi.”

Trên khuôn mặt trong trẻo của Vũ Văn Duệ bỗng dưng có chút ý cười, môi mỏng khẽ nhếch nói: “Không vui sao?”

Ta trong lòng xem thường một hồi, ai không vui, người mới không vui ấy. “Biểu ca, gặp lại sau.”

Lúc ta trở về, Tê Tê còn có chút lưu luyến không rời, từ trong mắt đến chân mày đều là sự sung sướng khi được nhìn thấy người trong lòng. Ta nhìn phải nhìn trái đều cảm thấy cái loại cô nương mơ mộng này thật sự là hồ đồ, hồ đồ đến mức ngay cả tóc dính lá cây xanh xanh cũng không biết. Ta nhìn Tê Tê vui sướng đột nhiên liền dần dần vô vị.

Mở to hai mắt mà nhìn cái tình yêu tốt đẹp này, nó này nhằm làm cho tâm tư của biết bao nhiêu cô gái ngày đêm không yên, xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ lúc sáng sớm. Sau đó sẽ ủa tàn, mang đến biết bao nhiêu là đau đớn.

Ta cười khẽ một tiếng, tình yêu, thì có là cái gì.

Lúc trở lại trong cung, sắc trời đột nhiên u ám, bầu trời dày đặc mây đen mù mịt, xa xa phía chân trời mờ mờ có vài tia chớp lóe sáng, tiếng sấm nặng nề thỉnh thoảng vang lên. Ta cùng Tê Tê chạy chậm đến một cái đình, vừa mới tiến vào mưa liền lộp bộp rơi xuống, chưa tới một hồi trên mặt đất liền tụ lại vài vũng nước.

Tê Tê nhăn mặt nhăn mày, “Xem ra lát nữa mưa cũng sẽ không ngừng, công chúa, người đứng chờ, ta đi lấy ô.”

Ta gật gù đầu, “Ừ.”

Tê Tê dùng tay áo che đầu bỏ chạy ra ngoài, thân ảnh nàng trong tầm mắt của ta càng lúc càng nhỏ, cho đến khi biến mất không thấy. Ta chán muốn chết, ngồi trên ghế ngẩn người, ngoài đình có tiếng sấm rầm rầm, tiếng mưa rơi lộp bộp, ta vẫn không nhúc nhích nghe đến nhập thần.

Tiếng sấm, tiếng mưa rơi, âm thanh rất êm tai.

Ta là một người bất tri, mê luyện những thứ mà mấy cô nương bình thường hay sợ hãi.

Có người cảm ô đi tới, ta vẫn tưởng đó là Tê Tê, tới gần mới phát hiện người nọ dĩ nhiên là Vũ Văn Tu, lâu ngày không gặp - Vũ Văn Tu.

Vũ Văn Tu mang theo vẻ mặt thiếu gia tươi cười đi đến bên cạnh ta, dùng sức捏 cái mũi của ta nói: “Tiểu ngọc tử, cảm động không, thất ca của muội tự mình tới đón muội.”

Ta nghiêng đầu, “Tê Tê đâu?”

“Mặt mẹ tìm nàng có chuyện, vừa hay ta đang rảnh rỗi, liền xả thân đến với muội.” Mắt hoa đào của Vũ Văn Tu chột lóe, khuôn mặt xinh đẹp đặc ý cực kỳ, “Dù sao, lâu như vậy không gặp ta, nhớ ta không?”

Thái độ của Vũ Văn Tu đối với ta không khác trước, nói cách khác, Mạnh Thiếu Giác không có nói cho hắn biết chuyện tối hôm đó? Ta kéo khóe môi nhìn hắn cười, “Thất ca, muội nói với huynh một chuyện.”

Vũ Văn Tu lười biếng nói: “Chuyện gì?”

Ta ngoác, ý bảo hắn cúi đầu. Vũ Văn Tu bắt đắc dĩ nghe theo ta, cúi thân mình xuống nhìn ta, “Được rồi, nói đi, chuyện gì.”

“Đưa lỗ tai sát vào sát vào” Đây là những lời khi còn bé hay nói, ý là lỗ tai dựa sát vào.

“Thật là phiền toái.” Hắn luôn miệng kêu phiền toái nhưng trong ánh mắt lại hiện lên chút sùng nịnh, “Bây giờ nói được rồi, chuyện gì.”

Ta捏 lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: “Muội không nhớ huynh.”

Đôi mắt hoa đào câu hồn của Vũ Văn Tu nhú lại, bắt lấy thất lưng ta dùng sức bồng lên trên, “Không nhớ, thực không nhớ?”

Ta nghiêm túc lắc đầu, “Không nhớ, thực không nhớ.”

Vũ Văn Tu kéo tay ta làm chuyện xấu, làm bộ như muốn cắn, “Không nhớ ta liền cắn muội một miếng.”

Ta nhìn Vũ Văn Tu trước mắt, đột nhiên liền cảm thấy hoảng hốt, tiếng sấm vây quanh cùng tiếng mưa rơi dường như đều biến mất, Vũ Văn Tu trước mắt chậm rãi thu nhỏ lại thành một đốm nhỏ phần điêu ngọc mài, hướng ta kêu ngao hô: “Không có? Không có ta liền cắn muội một miếng”.

“Thất ca.” Ta mở miệng gọi hắn.

Hắn không ngẩng đầu, con ngươi màu tro tràn đầy ý cười, “Sao vậy, muốn sửa lại?”

Ta nói: “Thất ca bề bộn nhiều việc?”

Vũ Văn Tu tươi cười nhợt nhạt, sau đó vẻ mặt lại đáng đánh đòn, “Cũng không phải sao, lịch hẹn hò dài đến sang năm a, mệt chết ta.”

Ta bắt lấy tay áo hắn nghiêm túc hỏi: “Thất ca thích các nàng?”

“Không.” Vũ Văn Tu khác thường lắc lắc đầu, trong mắt hoa đào như thực như giả, “Ai ta cũng không thích.”

Ta rũ mắt, “Thất ca, lạnh, trở về đi.”

Vũ Văn Tu một tay bế ta lên, dùng khuôn mặt cũng lạnh như băng cọ cọ mặt ta, “Tiểu ngốc tử cũng biết lạnh à. Đi, thất ca mang muội đến bếp lò sưởi ấm.”

Ta im lặng tựa vào ngực hắn, nghe hắn giống như vô tình hỏi, “Đúng rồi, nghe nói hôm nay muội đi thăm đại ca, vết thương của đại ca thế nào? Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Ta nghe được chính mình mở miệng, “Biểu ca tốt lắm.”

Ta miễn cưỡng nhắm mắt, Vũ Văn Duệ bị son trại mai phục, đám son phi chi số thông minh không thấp kia, trong lúc hiệp đàm lại đổi ý ám sát, cùng một nữ hài tử cực kỳ giống ta.....

Hoặc là, đây chỉ là khởi đầu của việc tranh đấu giữa các người?

Ta thân nhiên nghĩ, ngày này, chỉ sợ đã không còn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ban đêm, mưa rơi ngoài cửa sổ chưa từng ngừng nghỉ, tí tách hạt mưa to không chút nào thương xót rơi xuống, mưa mùa hè xối xả, không biết đã quấy nhiễu biết bao nhiêu người yên giấc. Ta nằm trên giường trần trọc miên man, hương trầm trong phòng an thần nhàn nhạt thoảng nhiên quanh quẩn, nhưng không thể khơi dậy dù chỉ nửa phần buồn ngủ của ta.

Ta xuống giường đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, vốn định thấp thỏm, nhưng cuối cùng vẫn buông tay xuống, im lặng ghé lên bàn nhắm hai mắt lại. Ta nghe tiếng mưa rơi xuống mái hiên, nghe được tiếng vọng mưa rơi xuống trên cành cây, nghe thấy tiếng bọt nước hơi hả tan vào vùng nước. Chúng nó đều ở tự do ca hát, sức sống bừng bừng.

Ta không biết tự do của ta ở nơi nào.

Ta vốn tưởng rằng chính mình có thể ở trong trong cung an ổn sống qua ngày, mang theo mê mang, mang theo bàng quan, im lặng nhìn cuộc sống của người khác, vui hoặc buồn.

Ta có thể bàng quan, bởi vì ta là một người ngoài cuộc không hơn không kém.

Chẳng qua là hết thảy không thuận lợi giống như ta nghĩ, không biết từ khi nào ta đã bị kéo vào lốc xoáy này, ta bất tri bất giác dây dưa với bọn họ. Vũ Văn Duệ, Vũ Văn Tu, hoàng tử, Oánh Lộ, còn có -- Mạnh Thiếu Giác.

Ta phiền não nhu nhu cái trán, tùy ý ở trên bàn viết: Vân Di, Vân Trạch, Vân Chiến.

Thời đại tam quốc phân tranh này, gồm những quốc gia trên, Vân Di quốc, Vân Trạch quốc, Vân Chiến quốc.

Vân Di thiên về buôn bán, quốc gia giàu có, cung cấp hàng hóa vật phẩm cho tam quốc. Vân Trạch thiên về làm nông, thực phẩm phong phú, cung cấp lương thực cho tam quốc. Vân Chiến thiên về chiến đấu, nhưng binh khí và lương thực đều phải lấy từ hai quốc gia kia, vì thế không thể là một quốc gia cường thịnh. Tam quốc ai cũng có sở trường riêng lại kiềm chế lẫn nhau, có thể nói là một vòng tuần hoàn hoàn hảo.

Mười mấy năm trước, con tin Vân Trạch gặp chuyện không may, Vân Di từng xảy ra chiến tranh với Vân Trạch. Lúc ấy, Vân Chiến đứng ở vị trí người xem kịch thừa cơ xông vào, muốn ở giữa làm ngư ông đắc lợi. Cũng may hoàng đế Vân Trạch cùng hoàng đế Vân Di đứng lúc ngưng chiến, thương thảo giảng hòa tìm cách hợp lực đuổi Vân Chiến. Âm mưu của Vân Chiến bị vạch trần, việc này dần dần chìm xuống. Bây giờ, cũng chính là mười mấy năm sau, cục diện tam quốc hòa bình cũng đã lung lay sắp đổ, thế lực các quốc gia bắt đầu rục rịch.

Mà mục tiêu, rõ ràng là Vân Di.

Vũ Văn Tu là con tin Vân Trạch, dấu điểm tất cả mọi người sinh sống ở Vân Di mười mấy năm, nay Vân Trạch phái Mạnh Thiệu Giác tới trợ giúp Vũ Văn Tu. Mạnh Thiệu Giác giả dạng làm lương thương là vì muốn không chế cung lương trong quân, kéo dài bước chân của quân đội, nói cách khác, cuộc chiến của hai nước đã muốn lừa sém lông mày, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch của bọn họ. Vậy, Vũ Văn Duệ ở đâu, Vũ Văn Duệ có biết âm mưu của bọn họ?

Ta đột nhiên cười nhẹ, thật ra Mạnh Thiệu Giác căn bản không cần lo lắng ta sẽ đem chuyện này nói ra, ta là người không thích làm chuyện dư thừa, cho dù đối tượng là Vũ Văn Duệ cũng vậy. Cũng bởi vì người đó là Vũ Văn Duệ, cho nên ta lại càng không cần phải nói.

Vũ Văn Duệ có thể có địa vị như ngày hôm nay cũng không phải ngẫu nhiên, theo như sự hiểu biết của ta đối với hắn mà nói, chỉ có hắn tính kế người khác, người khác muốn tính kế hắn, thật là có chút khó khăn. Bây giờ hai nước đang âm thầm bày mưu tính kế lẫn nhau, lại càng khó phải nói. A. Không đúng, có lẽ còn phải tính thêm Vân Chiến đây đã tâm kia nữa.

Nhưng chuyện quốc gia đại sự là chuyện của nam nhân, ta chỉ là một thiếu nữ, cần quan tâm chuyện này làm gì?

Nghĩ đến đây ta không khỏi nghĩ Mạnh Thiệu Giác một câu, thằng nhãi này thực ác độc, ta chỉ là không cẩn thận phát hiện ra một bí mật nho nhỏ của hắn mà thôi, hắn không thể giả cớ vu oan cho ta được sao? Không nên phóng cái gì sâu lên người ta! Nghĩ đến cảm giác đêm đó hắn thoải mái ta nhập cổ, ta lại há hốc miệng một câu, “Mạnh Thiệu Giác người cái đồ vô liêm sỉ bị lừa đá hư cả đầu óc.....”

Cửa sổ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó một người toàn thân mặc đồ đen che mặt tiến vào, nhìn ta trên chốc nói: “Đêm hôm khuya khoác lại gọi tên ta, nàng nhớ nhung ta đến vậy sao?”

Thật ra thì ta bị giật mình, trái tim phòng chừng cũng đập chậm vài nhịp, nhưng trên mặt lại không đổi sắc trấn định nhìn hắn, chậm rãi nói: “Hoàng cung là nhà ta, là nơi an toàn bậc nhất a, người có thể dùng tùy tiện ở trong này lác la lác lư được không?”

Mạnh Thiệu Giác kéo miếng vải đen xuống, khuôn mặt tuấn mỹ hơi hơi tái nhợt, “Vì sao nàng lại nhiều ý kiến như vậy, ta thích đến chỗ nào thì đến.”

Ta đứng dậy giữ chặt cửa sổ nhìn hắn cười ngọt ngào, “Tôi rồi, nên ngủ.” Nói xong ta không thực nữ chút nào đóng sầm cửa sổ, đem khuôn mặt xinh đẹp kia vùi ở ngoài.

Ta xoay người vỗ vỗ tay, à~, thực con mẹ nó nghĩ cái gì là cái đó đến. Ta cân nhắc, ta muốn nói với God (Chúa) là ta muốn đội bóng đá nam của Trung Quốc đoạt được World Cup, God có thể hay không liên một lời đáp ứng? [God ở xa “Lộc bộ” một cái lên tiếng! Nói: “Khuê nữ! đội bóng nam của Trung Quốc đã thắng đội bóng nam của Hàn Quốc! World Cup không xa !”]

Ta đi chưa được vài bước chợt nghe tiếng cửa sổ bị mở ra, sau đó giọng nói của Mạnh Thiệu Giác mang chút ý cười vang lên, “Cô nương lúc tức giận ra tay mạnh thật đấy, thiếu chút nữa làm xẹp lép cái mũi của ta rồi.”

Lòng ta nói: xẹp mới tốt. Ta xoay người nhìn hắn nhún vai, mặt không chút thay đổi nói: “Ta vui.”

“.....” Mạnh Thiệu Giác trầm mặc một hồi, sau đó từng bước một đi tới chỗ ta. Ta nhìn bước chân của hắn có chút tập tễnh, đang nghi hoặc thì cả người hắn liền đổ về phía ta, hai tay gắt gao ôm thắt lưng ta, giống như bong bóng bị xì hơi nhìn ta cực kỳ suy yếu cười, “Công chúa, tiếp theo, mạng này của ta liền trong tay nàng, nàng có thể vui hơn nữa rồi.”

Tay ta chuẩn bị đẩy hắn ra lại dính phải một mảnh ẩm ướt, để sát vào liền ngửi thấy mùi máu tươi xộc vào mũi, ta đau đầu nhú nhú mày, nghiêm túc hỏi hắn: “Ta có thể không vui sao?”

Mắt phượng của Mạnh đại gia nhíu lại, con ngươi chớp động tinh quang, “Nàng nói xem?”

Ta trầm mặc rũ mắt xuống, đầu năm nay, ai hạ độc thủ trước thì người đó thắng.

Bên ngoài mưa to như trước không tạnh, bây giờ ngoài tiếng mưa rơi lộc bộ ra đã có chút thanh âm khác truyền đến, ta đông cứng, cuối cùng quyết định đem Mạnh Thiệu Giác nhét xuống dưới giường. Ta chỉ chỉ giường nhìn hắn nói: “Chui xuống.”

Mạnh Thiệu Giác nhíu mày, “Mèo con, nàng nghĩ ta trốn chỗ này bọn họ sẽ không tìm thấy ta sao?”

Ta học hắn nhíu mày, “Mạnh thiếu gia, người có thể dùng nhiều lời vô nghĩa như vậy được không?”

Mạnh Thiệu Giác cúi đầu nở nụ cười, nằm xuống lăn một cái vào gầm giường, “Ta xem, nàng có cách gì.”

Ta giữ chặt ống tay áo hắn xoa xoa máu dính trên tay, sau đó xoay người chui vào ổ chăn, híp mắt ngưng tụ cảm xúc.

Ngoài cửa, giọng nói Tế Tế truyền đến rõ ràng, “Các vị đại ca, xảy ra chuyện gì?”

“Các người tản ra, đêm này tất cả các phòng trong điện cẩn thận kiểm tra một lần!” giọng nam to lớn không trả lời câu hỏi của Tề Tề, xoay đầu tự nhiên phân phó nói.

Tề Tề cao giọng, “Các người đây là muốn làm gì, đây là khuê phòng của nữ tử, không phải nói vào là vào.”

Nam tử nói: “Chúng ta đang tróc nã thích khách! Cô nương nên phối hợp, tránh ra, ta muốn vào xem gian phòng này!”

“Người nói vào liền vào? Đây chính là khuê phòng của công chúa chúng ta!” Tề Tề tức giận nói: “Tróc nã thích khách đó là chuyện của các người, liên quan gì đến chúng ta!”

Nam tử không kiên nhẫn nói: “Ta không quan tâm có phải chuyện của các người hay không. Tránh ra!”

Cửa bị người đẩy mạnh, nam tử lớn tiếng nói: “Mở cửa!”

Hắn kêu lần đầu, ta không thèm để ý, đợi cho hắn kêu lớn hơn nữa ta mới mơ mơ màng màng đáp: “Tề Tề?”

Tề Tề chặn lại nói: “Công chúa của ta đang ngủ! Người không thể nhẹ chút sao!”

Nam tử kia lại ương ngạnh nói: “Thuộc hạ đang tróc nã thích khách, mong công chúa phối hợp, nhanh chút, mở cửa!”

Từ từ đứng dậy, “A, ừm”

Ta trong bóng tối đi thật chậm, nhắm ngay chỗ cái bàn khuya tay loạn xạ, chân không chút do dự đá lên cái ghế, sau một trận rầm rầm xoảng, ta ngã xuống đất, mà cửa cũng bị người đá mở. Ta ngẩng đầu mê mang nhìn nam tử hung thần ác sát, ánh sáng phản chiếu từ cây kiếm đã được mở ra một nửa của hắn đâm vào mắt, ta nheo mắt nhìn về phía Tề Tề đứng một bên ngơ ngác nói: “Tề Tề?”

Tề Tề vội vàng hoàn hồn chạy đến bên người ta, “Trời ơi, công chúa, người không sao chứ, có bị thương chỗ nào không?”

Ta lắc đầu, “Không có.”

Nam tử ở cửa chỉ cười lạnh nói: “Ta rất thất vọng, không biết vì sao trong phòng của công chúa lại có thể có mùi máu tươi?”

“A!” Tề Tề thét một tiếng chói tai, lôi kéo tay của ta đứng dậy chỉ vào nam tử kia nằng nạt, “Mùi máu tươi? Đừng có mà mèo mù ngửi mùi khoai lang liền nghĩ đó là chuột chết! Người nhìn tay công chúa nhà ta mà xem! Ngự Lâm quân? Ngự Lâm quân có thể vô lễ với công chúa nhà ta như vậy sao?!”

Nam tử bị mắng sừng sốt, nhìn tay của ta xong, vẻ đắc ý liền yếu đi rất nhiều, “Này, thuộc hạ chỉ vì tróc nã thích khách mà sốt ruột……”

“Thích khách, ở đây làm sao có thể có thích khách!” Tề Tề trừng hai mắt, “Trong phòng công chúa chứa chấp thích khách? Trong đầu Ngự Lâm quân các người đều là cỏ hết sao? Còn không đi ra cho ta! Ngày mai nếu Vũ Văn công tử hỏi đến việc này, ta cam đoan người chịu không nổi!”

Khí thế của nam tử kia càng yếu, “Công chúa, thuộc hạ chỉ theo lệ đi kiểm tra……”

Ta gạt nhẹ tay áo Tề Tề, “Tề Tề, đau.”

Lông mày Tề Tề dựng thẳng, chỉ vào nam tử kia nói: “Còn không đi cho ta! Ta muốn giúp công chúa. Bôi dược! Kéo dài không chữa trị vết thương, cẩn thận đại công tử hỏi tội người!”

Nam tử rút cuộc thỏa hiệp, nhìn nhìn tay của ta rồi nói: “Là thuộc hạ đường đột, thuộc hạ rời đi.”

Nam tử nói xong liền ra khỏi phòng, trong lòng ta nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới lo lắng xem tay mình. Đây, vừa thấy quả thực là…… Thực con mẹ nó đau a.

Vừa rồi ta cố ý đem chén trà trên bàn ném xuống đất, sau đó đá ngã cái ghế, rồi trực tiếp té xuống đưa tay ấn vào mấy mảnh vỡ của chén trà kia. Sau đó bàn tay nhỏ bé trắng nõn bây giờ có thể nói là máu tươi tuôn rơi, vô cùng thâm trầm……

Đương nhiên, ta âm thầm cùng cố ý làm máu chảy để khủng bố dọa người càng thêm hiệu quả.

Tề Tề mở hời chấy dài, từ trong phòng lấy hòm dược đến thay ta băng bó, động tác mềm nhẹ mà rất nhanh, “Công chúa, người sao lại không cẩn thận vậy, không thể từ từ một chút sao, người nhìn xem, cái chén này cắt tay người……. Đều do tên Ngự Lâm quân không có đầu óc kia!”

Ta chịu đau nhịu này, nhìn nàng nói: “Tề Tề, xảy ra chuyện gì?”

“Ai biết xảy ra chuyện gì! Thích khách, thích khách, chỉ thấy bọn họ suốt ngày tróc thích khách, cũng không biết có bắt được tên nào không! Ngự Lâm quân, một đám thùng cơm!” Tề Tề khoái chí nắc nhe.

Ta thật muốn khen ngợi nàng, ai da~, mắng chửi người càng ngày càng lưu loát.

Tế Tế giúp ta băng bó xong xuôi liền dẫn dò ta khi ngủ trăm ngàn lần phải cẩn thận đừng để lên miệng vết thương, đừng dùng lực, vân vân... Ta nhất nhất đáp ứng, nàng mới chịu rời đi.

Ta ngồi bên giường nhìn bàn tay trái của mình bị vải trắng cuốn thành một cục, mẹ khiếp, lần này hy sinh lớn.

Mạnh Thiếu Giác từ dưới sàn chui ra, hấn đỡ vai trái tái nhợt cười cười, đáy mắt di động một tia tán thưởng, “Thông minh, thông minh, mèo con quả nhiên thông minh, nhưng mà tay nàng Chỉ sợ chảy không ít máu?”

Ta dưới đáy lòng cho là không quan trọng, nhún vai nghĩ: “Không sao cả, coi như tháng này di cả mẹ đẻ* đến hai lần.”

(* =. =||| kinh nguyệt)

“Khụ khụ.” Mạnh Thiếu Giác ho nhẹ hai tiếng, mắt phượng có chút ử rừ, “A Lam, giúp ta băng bó một chút.”

Ta không vui đứng dậy đi qua, quên đi, người là đại gia, người làm chủ.

Miệng vết thương của Mạnh Thiếu Giác không phải rất sâu, vừa vặn trúng phần mềm. Ta xuống tay không mạnh không nhẹ giúp hấn băng bó tốt miệng vết thương, nghĩ rằng động tác của mình thế mà càng ngày càng thuần thục. Đảo mắt cười lạnh, cũng không phải sao, trong cùng một ngày giúp hai người băng bó, không quen cũng phải quen.

Khí sắc của Mạnh Thiếu Giác khôi phục một ít, hấn dựa vào ghế nghỉ ngơi một lát liền đứng dậy sửa sang quần áo, một tay kéo ta đến trước người hấn. Hấn cúi thân mình xuống dựa sát vào ta, mắt phượng hẹp dài ý tứ hàm xúc không rõ, “Tuy rằng ta biết lần này nàng hy sinh như vậy là vì trúng cổ của ta, nhưng mà.....” Hấn nheo mắt phượng, môi mỏng gọi lên, “Vẫn cảm ơn nàng.”

Nói xong Mạnh Thiếu Giác hôn phớt qua gò má ta một cái. Ta ngẩn người không có phản ứng, mặt không chút thay đổi chờ hấn đi đến cạnh cửa mới cầm trái quyết nhắm đầu hấn mà ném, nhưng lại bị hấn xoay người dễ dàng tiếp được.

“Mèo con, quýt..... Không ngọt bằng nàng.” Mạnh Thiếu Giác ý có điều chỉ nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ tươi cười đắc ý như mèo trộm được thịt.

Ta dùng tay áo xoa xoa mặt cảm thán nói: “Năm nay muối có vẻ độc.”

Mặt Mạnh Thiếu Giác đen thui, đóng cửa, chạy lấy người. Ta xoay người, lên giường, ngủ.

Ngày hôm sau, trong cung liền bàn tán chuyện thích khách. Thích khách nghe nói là đang ở ngự thư phòng muốn trộm cái gì, nhưng chưa kịp trộm đã bị Ngự Lâm quân anh dũng vô cùng phát hiện, sau đó liền -- chạy.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười giật nhẹ khóe môi, ha ha, thực vui vẻ.

Ở trong hoàng cung, thích khách thật sự là không thể nào thoải mái vui đùa, nhất là tại thời điểm đặc thù nhất trong năm này -- của phụ hoàng ta, sáu ngày sau chính là đại thọ năm mươi tuổi. Người trong cung bù đầu chuẩn bị thọ yến cho phụ hoàng, mà các sứ thần chúc thọ của các quốc gia khác cũng đã sắp đến.

Ba ngày sau, hoàng cung Vân Di nghênh đón đệ nhất khách nhân, Vân Chiến quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Vân Chiến quốc lần này phái hai sứ thần dung mạo không xuất sắc lại đây, hoàn toàn không phô trương thanh thế như mọi năm. Đối với việc này, người trong cung nghị luận là: Vân Chiến vừa thay hoàng đế, chỉ sợ chuyện trong nước vẫn chưa ổn định, quyền lợi hoàng đế cũng không thật, trong tay không có nhiều bạc như vậy, keo kiệt cũng là chuyện thường.

Đối với việc này ta không cho là đúng. Năm vừa rồi Vân Chiến phô trương như thế nhưng chỉ đưa tới một chút vật thông thường, năm nay mộc mạc mà đến, chẳng lẽ là mang theo chút bảo bối?

Đáp án không thể nào biết được, chỉ có thể đợi thọ yến ba ngày sau mới có thể vạch trần đáp án.

Lúc người trong cung bận rộn việc chuẩn bị đại thọ năm mươi tuổi cho phụ hoàng, ta cùng con nhóc Mạnh gia hai người không có việc gì làm, tìm cái ao nhỏ đi câu cá. Ao nhỏ nuôi đều là những giống cá vàng tôn quý, nhưng vậy thì đã sao? Cá, chính là để câu.

Oánh Lộ chống cằm ngơ ngác nhìn hồ nước, đột nhiên mở miệng nói: “A Lam, chúng ta ngồi đây giờ, sao chưa có con cá nào mắc câu?”

Ta nắm cần câu không nhúc nhích, lạnh lạnh nói: “Từ khi chúng ta ngồi ở đây, người nói những lời này đã ba lần.” Hai chúng ta ngồi đây cũng chỉ có 15 phút mà thôi.

Oánh Lộ mày liễu nhăn lại, “A? Ta đã hỏi đến ba lần, nó còn không mắc câu, đây là cá gì, có phải là nó không ăn giun hay không?”

Ta liếc nàng một cái, “Người sai rồi, thật ra nó không phải cá, nó là cua.”

“A?” Oánh Lộ há hốc mồm, “Con cua?”

“Cua không ăn giun.”

“.....”

Ta từ từ nói: “Oánh Lộ, nếu người muốn câu được nó, người phải niệm hai chữ này.”

Oánh Lộ tò mò hướng ta bên này nhích nhích, “Hai chữ gì?”

“Kiên nhẫn.”

Oánh Lộ nghe vậy sùng sốt một chút, nói tiếp: “Đã biết đã biết, kiên nhẫn, ta có.” Nàng quay sang im lặng nhưng chưa quá 3 phút liền quay lại nói với ta: “A Lam, vì sao người lại giả ngốc?”

Ta cảm thấy vấn đề này có chút khó trả lời, vì sao giả ngốc? Giả ngốc cũng cần vì sao sao? Cuối cùng ta vẫn lười biếng mở miệng, “Lười.”

Oánh Lộ ném cần câu trong tay, “Lười?”

Ta gật đầu, “Ừ.”

Nàng gọi lên đôi môi đỏ mọng cười sáng lạn, đôi mắt đẹp sóng sánh nước, “Lý do này của người quả không sai, sáng mai ta cũng thử xem.”

Ta trợn nàng một cái, “Đến lúc đó người vui sướng, nhưng ca ca người cùng tiểu thúc có khi bị người hù chết.”

Tay nhỏ bé của Oánh Lộ vung lên, “Nên dọa hai người bọn họ a, ai bảo bọn họ xem Liễu Như Như kia như bảo bối, nhìn liền phiền.”

“Phật viết: Nhắm mắt làm ngơ.” Ta cực kỳ bình tĩnh nói.

Oánh Lộ vuron ngón tay chọc ta một chút, “A Lam, người nói ca ca ta cùng tiểu thúc tại sao lại đối tốt với Liễu Như Như như vậy, đừng có nói là nàng mới là máu mủ đi?”

Ta nghĩ, có thể không đối tốt sao. Liễu Như Như là chủ mẫu tương lai của Vân Trạch. Nếu ta là Mạnh Thiệu Giác, ta liền hận không thể đem trắng trên trời cao hái xuống làm bóng đèn cho nàng soi, vẫn là duy nhất. Ta quay đầu nhìn Oánh Lộ, “Oánh Lộ, vì sao ta không thấy người nhắc đến cha mẹ người?”

Biểu tình của Oánh Lộ có chút mất mát, “Cha và mẹ ta à, bọn họ không còn nữa.”

Ta nhìn phản ứng của nàng có chút kỳ quái, theo lý thuyết mà nói, khi nhắc đến cha mẹ đã mất dù thế nào cũng nên có chút khổ sở, nhưng vì sao cảm xúc của nàng chỉ có mê mang cùng mất mát?

Đại khái Oánh Lộ cũng phát hiện ra ta tò mò, thờ dài nói: “Lúc ta chín tuổi bị ngã, đem những việc trước chín tuổi gì đó đều quên hết, gồm cả cha và mẹ ta.”

Ta không phủ nhận ngay từ đầu ta có ý muốn thăm dò ý tứ của Oánh Lộ, nhưng một khắc này ta lại cảm thấy mình có chút đàn độn vô vị. Làm gì vậy, chuyện của Mạnh Thiệu Giác Oánh Lộ căn bản không biết gì, bằng không, nàng sẽ không như trước kia vào trong cung tìm ta. Oánh Lộ chính là Oánh Lộ, là nha đầu yêu kiều rất ngây thơ vô tư lại có tâm sự mất mát mà ta quen biết.

Ta đột ngột kéo cần câu, chỉ vào con cá đang vùng vẫy vui vẻ đặc ý nhìn nàng cười nói: “Học tập, cái này gọi là kiên nhẫn.”

Oánh Lộ lập tức xoay mặt, hùng hổ trở lại vị trí của mình cầm lấy cần câu, “Kiên nhẫn kiên nhẫn, bốn tiểu thư không thiếu nhất chính là kiên nhẫn.”

Ta không nói gì vỗ vỗ cái trán, Oánh Lộ, người nói thừa một chữ, phải là “Bốn tiểu thư thiếu nhất chính là kiên nhẫn.”

Lúc ta câu được N con cá nhỏ mà Oánh Lộ vẫn chưa câu được con nào thì hoàng tử tao nhã tiêu sái đến bên người chúng ta hỏi, “Hai người đang làm cái gì vậy?”

Oánh Lộ không nhúc nhích trả lời: “Câu cá.”

Hoàng tử nhìn nhìn cái xô nước trống rỗng bên người Oánh Lộ, nghi hoặc hỏi: “Ách, cá đâu?”

Ta không nhìn Oánh Lộ, trên mặt run rẩy ý cười, chỉ vào hồ nước nhìn hoàng tử khoái trá nói: “Đều ở trong này.”

“Ta đoán, người nhàn nhã nhất trong cung chỉ có mình muội.” Hoàng tử kéo váy tiến lên nhìn nhìn hồ nước, “Đại biểu ca cùng thất biểu ca mấy ngày nay đều không thấy đâu.”

Ta nghĩ, không phải sao, hai vị này đều là người bận rộn nhất, đương nhiên, hoàng tử khẳng định cũng không nhàn rỗi gì. “Hoàng tử, lần này tỷ biểu diễn cái gì?”

Hoàng tử xoay người thờ dài, “Còn có thể là cái gì, nghệ thường vũ.”

“Nghệ thường vũ? Cái gì là nghệ thường vũ?” nha đầu Oánh Lộ tò mò tiếp lời.

Ta suy tư tìm từ để hình dung, “Ừ, nghệ thường vũ chính là... chính là điệu múa rất đẹp rất đẹp.”

“Vậy điệu múa rất đẹp rất đẹp là cái gì?” trong ánh mắt Oánh Lộ lấp lánh ánh sao.

Ta lại suy tư một lát, “Điệu múa rất đẹp rất đẹp chính là nghệ thường vũ.”

Hoàng tử cười ra tiếng, “Oánh Lộ, ngươi thật sự muốn biết cái gì là nghệ thường vũ?”

Oánh Lộ vội vàng gật đầu, vẻ mặt tò mò.

Hoàng tử gọi lên cánh môi xinh đẹp, khẽ nheo ánh mắt phong tình vạn chủng, “Như vậy, ta nhảy cho ngươi xem được không?”

Oánh Lộ đáp ứng không chút do dự, “Được!”

Ta nhìn quần áo bị nước dính ướt nhẹp của mình, ngẩng đầu nói: “Hoàng tử, muội đi thay quần áo.”

Vì thế Oánh Lộ ở lại cạnh ao thưởng thức kỹ thuật nhảy tuyệt mỹ của hoàng tử, ta lại từ từ hồi cung thay quần áo rồi lại chuẩn bị trở lại hồ nước. Chẳng qua là lúc trở về lại phát hiện ngoại trừ Oánh Lộ, còn có một người đang thưởng thức kỹ thuật nhảy của hoàng tử. Hơn nữa, hẳn là nam nhân.

Dáng người nam tử kia so với nam tử bình thường thì cao lớn hơn một chút, đưa lưng về phía ta ẩn sau một góc cây đại thụ nhìn kỹ thuật nhảy duyên dáng của hoàng tử, bộ dáng hẳn không nhúc nhích dường như xem đến nhập thần. Ta vuốt cằm đánh giá hẳn hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh hẳn mờ mịt hỏi một câu, “Ngươi đang nhìn cái gì?”

Nam tử quay lại nhìn ta, biểu tình hơi hơi có chút bối rối, nhưng con ngươi mơ hồ phiếm vàng kia lại thâm thúy không chút sợ hãi, “Ta đã sớm nghe người ta nói ở Vân Di quốc có nữ tử xinh đẹp khuynh thành, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giả.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Ngươi đang nhìn hoàng tử khiêu vũ sao?”

“Hoàng tử?” Tướng mạo của nam tử cực kỳ bình thường, hai mắt sáng ngời hữu thần ẩn hàm khí phách, “Cô nương là..... Ngũ công chúa?”

Ta có chút kinh ngạc, a a, thanh danh của ta đã truyền xa đến ngoại quốc? Ta nhìn hắn nồng đậm ý cười, “Ta là A Lam.”

Đôi mắt tuấn của nam tử khẽ nheo, giọng nói trầm thấp thuận hậu, “Thì ra là ngũ công chúa..... Quả nhiên, cũng là danh bất hư truyền.”

Ta nghĩ, chỗ nào danh bất hư truyền? Ngốc truyền?

“Như vậy, ngũ công chúa có thể chỉ đường cho ta không?” Nam tử hướng ta cười cười, tướng mạo tuy bình thường nhưng lại sinh ra vài phần khí phách, “Ta là sử thần Vân Chiến, hoàng cung Vân Di thật sự là lớn, trong lúc không để ý ta liền....”

Ta dưới đáy lòng nường mày, chỉ đường? Được đó, cái này ta lành nghề. “Ngươi muốn đi đâu?” Ta hỏi cực kỳ nghiêm túc.

“Triều Dương điện.” Hắn thần nhiên nói.

Tay nhỏ bé vỗ, “Triều Dương điện à, đơn giản, đi bên này.” Ta không chút do dự chỉ hướng ngược lại nói.

Chữ “Ồn” ở trong miệng nam tử còn chưa nói ra, chân hắn vốn đang chuẩn bị bước liền ngừng lại, biểu tình có chút cứng ngắc, “Công chúa, ta muốn đi Triều Dương điện.”

Ta cười nói: “Đúng vậy, đây là đường đi Triều Dương điện.”

“Công chúa xác định Triều Dương điện đi hướng này?” Nam tử hỏi lại một lần.

Ta cực kỳ thành khẩn gật gật đầu, “Chính là hướng bên này.”

Nam tử trầm mặc một hồi lại nói: “Công chúa, ta hình như nhớ ra rồi, Triều Dương điện có phải hay không nên đi bên này?”

“Không phải.” Cho dù con đường hẳn chỉ là đúng, nhưng trong mắt ta kia cũng là sai lầm, “Triều Dương điện chính là đi hướng bên kia.”

Khóe miệng nam tử co giật, “Nhưng mà ta cảm thấy bên này có vẻ quen thuộc.....”

Ta có chút thờ dãi, “Triều Dương điện thật sự là đi đường ta chỉ.”

Khóe mắt nam tử cũng khả nghi co giật, “Công chúa, ta thật sự cảm thấy đường ta chỉ mới là đúng.”

“Ai-.” Ta thờ dãi thật to, nhìn hấn bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, người nói đúng nói đúng.”

Nam tử ghen một chút, “Triều Dương điện quả thật là con đường này.....”

“Là đó là kia.” Ta khoa tay múa chân, “Liên bên này liên bên này.”

“Không phải,” Nam tử có chút không bình tĩnh, “Nó vốn chính là bên này.....”

“Kia đúng kia đúng.” Ta gật đầu gật đầu, “Vốn là bên này vốn là bên này, có thể đi?”

Màu vàng trong con ngươi của nam tử càng đậm, “Nó vốn chính là bên này!”

Ta trầm mặc, sau đó nghi hoặc nhìn hấn, “Ta đã nói Triều Dương điện đi bên này, người còn không vừa lòng?”

Nam tử hít một hơi thật sâu, trên trán gân xanh ần ần nhảy lên, “Đa tạ công chúa chỉ đường, ta đây đi đã.”

Nói xong liền vội vàng tăng thêm lực rồi đi, làm ta có chút đăm chiêu cười.

Sứ thần Vân Chiến tướng mạo bình thường, nhưng cặp mắt kia lại khí phách không bình thường.

Ta hái một phiến lá cây tùy ý thường thức, phụ hoàng a phụ hoàng, thọ yến lần này của người, tình hình cũng thật không nhỏ .

Sứ thần Vân Chiến đến, sau đó sứ thần Vân Trạch cùng các tiểu phiến bang khác cũng lục tục đến. Thọ yến chuẩn bị khẩn cấp, không khí trong hoàng cung một ngày so với một ngày càng náo nhiệt, mọi người ngăm đề phòng cũng càng ngày càng sâu.

Màn đêm buông xuống, ta không có cách nào ngăn cản thời gian trôi qua cho nên chỉ có thể thuận theo phiêu đảng. Ta thối tất nền chuẩn bị lên giường ngủ, nhưng lại bị người từ trước đến nay không mời mà tới cưỡng chế đi dời con buồn ngủ.

Ta một tay chống nạnh, vô lực nhìn nam tử tuấn mỹ cười thoải mái, “Mạnh thiếu gia, người có thể hay không đừng quay lại tự nhiên như vậy?”

Cho dù Mạnh Thiếu Giác một thân hắc y nhưng phong thái vẫn như ngọc, hấn nheo mắt phượng cười dụ hoặc, “Mèo con, ta nhớ nàng.”

Ta cười khan vài tiếng, chỉ vào bụng mình nói: “Người nhớ con sâu trong bụng ta sao?”

“Xem nàng nói kia, nó không phải sâu, nó là bảo bối của ta.” Hấn đi tới bên người ta, nhẹ nhàng vỗ về mặt ta nói: “Nàng hiện tại ăn bảo bối của ta, nói cách khác, nàng phải thay thế nó làm bảo bối của ta.”

Ta lui từng bước, “Mạnh tiểu gian tặc, có gì nói nhanh đi, ta muốn ngủ.”

Mạnh Thiếu Giác liếc ta một cái, từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho ta, “Cầm, bổ máu.”

Ta cầm cái bình tấm tắc lên tiếng, “Gà già làm phượng.”

“Cái gì?” Hấn nhú mày.

“Không có gì.” Ta vắt cái bình lên giường, “Không có việc gì? Không có việc gì thì đi nhanh đi.”

Mạnh Thiếu Giác nghe vậy ta mỉa mai lên môi mông, mắt phượng khẽ nheo nói: “A Lam, nàng thật sự không lo lắng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Ta nhẹ cười nhìn hấn, “Lo lắng có thể ngăn cản các người?”

Mạnh Thiếu Giác một tay kéo ta lại trước người hấn, trên mặt tuấn mỹ tràn đầy ý cười, “A Lam, nàng thật sự là một nha đầu thông minh. Như vậy thật làm ta luyến tiếc không muốn buông tay” Mắt phượng hẹp dài của hấn hiện lên một tia sáng, con ngươi thâm trầm ngăm đen, “A Lam, nếu Vân Di bị diệt, nàng có nguyện đi theo ta?”

Ta nhìn thẳng hấn, từng chữ từng chữ nói: “Mạnh Thiếu Giác, người tin không, cho dù ta không làm gì, người cũng không thắng được Vũ Văn Duệ.”

Ý cười trong con ngươi của Mạnh Thiếu Giác dần dần lui, khuôn mặt tuấn mỹ dâng lên một chút tà khí, hấn nắm chặt cằm của ta, giọng nói trầm thấp từ

tính, “A Lam, ta chống mắt chờ xem.”

Sau khi nói xong, Mạnh Thiệu Giác liền rời đi. Ta nhìn bóng dáng của hắn, đáy lòng bỗng nhiên có chút không yên.

Ngày mai, sẽ xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Ngày hôm sau, từ rất sớm ta đã bị Tề Tề kéo dậy, ý thức mơ hồ tùy ý để nàng thay ta chuẩn bị. Tề Tề dờ khóc dờ cười nói với ta: “Công chúa, hôm nay người không thể mơ màng mang mang như vậy, như thế này làm sao xuất cung đi dạo được.”

Ta hơi hơi lên tinh thần, “A?”

Tề Tề cẩn thận búi tóc cho ta, “Năm vừa rồi người không theo hoàng thượng ra ngoài đi dạo cũng được, nhưng năm nay không thể như vậy. Công chúa năm nay đã mười lăm tuổi, tháng sau đại lễ tuyển chồng của người cùng tử công chúa sẽ được cử hành, đêm nay vừa vặn có thể cùng các công tử làm quen a.” Nàng đột nhiên cười cười, trong mắt mang theo bốn cột, “Nhưng mà có làm quen hay không cũng chẳng khác là bao.”

Ta xoa xoa mắt, ý thức thoáng thanh tỉnh chút. Tề Tề không nói ta liền quên mất, năm nay ta đã mười lăm tuổi, mà nữ tử trong Vân Di quốc mười lăm tuổi là tuổi cập kê.

“Công chúa, không phải ta nói người, người nhìn mình một cái mà xem, rõ ràng cùng tuổi với tử công chúa, nhưng sao người lại trẻ con như vậy?” Tề Tề cau mày có chút buồn rầu, “Đều do ngày thường nô tỳ quen búi tóc cho người hai búi tóc này, ừ, hôm nay không thể như vậy.”

“Tề Tề, rất phiền.” Ta kéo tóc nói.

Lần này Tề Tề không chịu dưới trướng của ta, giữ chặt vai ta liền bắt đầu động thủ, “Cho dù phiền công chúa cũng phải chịu đựng, phải để cho mọi người trong cung biết, công chúa nhà ta cũng là một mỹ nhân.”

Ta dưới đáy lòng hít sâu một hơi, ai~, lòng dạ ganh tỵ của nữ nhân, thật sự là phiền toái.

Ta khép mắt bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đầu óc cuộn cuộn hỗn loạn lướt qua rất nhiều thứ, nhưng lại không thể nhớ rõ ràng cái gì. Cho đến khi Tề Tề tán thưởng một tiếng đem ta kéo về thực tế.

“Công chúa, người nhìn xem, người thật đúng là tiểu mỹ nhân.” Tề Tề đắc ý dào dạt nói: “Nô tỳ đã nói công chúa không thể kém hơn tử công chúa mà.”

“Công chúa, bây giờ nhanh thay quần áo này đi.” bây giờ Tề Tề đang trong trạng thái muốn ngừng mà không được.

Ta ngáp một cái thuận theo, nhìn về tươi cười kia trên mặt Tề Tề càng lúc càng lớn, cuối cùng có chút vui mừng cảm thán.

Tề Tề nhẹ nhàng giữ chặt tay ta, rồi con người nói: “Công chúa, thật sự trưởng thành rồi.”

Ta ngẩng đầu, sau đó ngóc ra.

Trong gương nhỏ là một nữ tử yêu kiều quần áo làm bằng vải tơ mỏng màu xanh nước biển váy dài mềm nhẹ phiêu dật, làm cho nàng thêm vài phần nhu nhược thanh lệ. Trên đầu, hai búi tóc thường ngày nay được thả ra buông một nửa xuống phía sau, phần trên dùng một cây ngân châm nhỏ tinh xảo cẩn thận búi lên, một ít tóc còn lại mềm mại xõa ở trước ngực, so với hình ảnh “đầu nha hoàn” bình thường không biết thực nữ biết bao nhiêu lần. Nàng rũ mắt, con người trần ngập sương mưa, trên trán có hoa mai tinh xảo làm đẹp, vụn nhỏ tóc mái rơi xuống như ẩn như hiện. Khuôn mặt kia còn mang theo nét trẻ con hai phúng phính thân nhiên ửng đỏ, môi đỏ mọng nhẹ nhàng mở, giống như đang cười.

Nhìn vào, tư thái ngượng ngùng của cô gái như ẩn như hiện.

Ta hơi hơi nghiêng đầu, cô gái thanh lệ trong gương kia cũng liền theo ta nghiêng đầu. Ta chớp chớp mắt, người nọ trong gương cũng cùng bắt chước ta chớp chớp mắt. Ta mỉm cười, trên đời này quả nhiên không có nữ nhân xấu.

Ban ngày đi dạo gió êm sóng lặng trôi qua, hoàng tử sau khi đi dạo về liền vội vã chạy lại bên người ta khen ta hôm nay ăn mặc thoát tục, nói buổi tối sẽ hấp dẫn không ít công tử đâu a. Ta nghe cảm thấy buồn cười, cho rằng như thế thì đã sao, tướng mạo đẹp thì như thế nào, nam tử nếu chỉ yêu cái vẻ ngoài thôi thì kia, vậy không bằng không thương.

Màn đêm rất nhanh liền buông xuống, xung quanh cung giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt. Ta cùng vài hoàng tử khác đi vào cùng nhau ngồi, im lặng nhìn thịnh yến bắt đầu.

Thọ yến cử hành ở trong cung “Tuyệt Trân điện”, phụ hoàng ngồi trên long y* ở chính giữa, phi tử công chúa nữ quyền còn lại là theo thứ tự ngồi ở phía sau phụ hoàng. Phía trước, góc bên trái là trọng thần trong triều cùng con cháu hoàng cung, bên phải còn lại là người ngoài - sứ giả cùng các quý tộc quyền thế ở Vân Di quốc.

(*ghế rồng)

Trong điện, mọi người hướng phụ hoàng chúc thọ, vẻ mặt phụ hoàng tươi cười, khách sáo nói một lần lại một lần, người phía dưới cũng vênh tai nghe một lần lại một lần, trong điện một mảnh mừng rỡ hoà thuận vui vẻ.

“Hoàng thượng.” Một sứ giả đến từ tiểu phiên bang đứng dậy, cung kính nói: “Lần này thần tiến đến mang theo chút lễ mọn, mong hoàng thượng vui lòng nhận cho.” Rồi sau đó vỗ tay ý bảo tùy tùng phía sau dâng lễ vật lên, nói: “Thần mang đến là một đôi ngọc thọ Nam Hải trăm năm, mười gốc cây nhân sâm ngàn năm đông trúc, mười gốc tuyết sơn Linh Chi, cộng thêm năm viên tây hải dạ minh châu. Chúc hoàng thượng thọ sánh Nam Sơn, phúc như đông hải!”

Phụ hoàng cười nói: “Đa tạ Tây Khâu sứ giả.”

Có Tây Khâu sứ giả đi đầu, các sứ giả khác cũng theo tinh thần hăng hái xuất ra những thứ mình mang theo, trừ Vân Chiến và Vân Trạch.

Hai gã sứ giả Vân Chiến sắc mặt như trước lạnh nhạt, bất vì sở động, làm như thờ ơ hay là, rất tự tin. Mà lần này, lão giả sứ giả Vân Trạch phái tới chỉ đạm cười nhìn hết thấy, trong mắt ý vị thâm trường.

Ta ở phía sau lẳng lặng quan sát, Vũ Văn Duệ lúc này không khác bình thường là mấy, lạnh nhạt cảm chén rượu ứng phó người bên cạnh đáp lời. Vũ Văn Tu chỉ cười yêu nghiệt, thỉnh thoảng cùng bọn nữ tử quý tộc đối diện trao đổi tầm mắt. Mà bên phải hần, Mạnh Thiệu Giác cũng chỉ chậm rãi uống chén rượu, giống như các quý tộc khác.

Lúc này, khi sứ thần các bang đều đã đưa xong lễ vật, sứ thần Vân Chiến mới chậm rãi đứng lên đi tới giữa điện, nhìn phụ hoàng nói: “Vân Di thánh thượng, hoàng thượng của thần lần này phái thần đến chúc thọ, chỉ chuẩn bị một lễ vật.”

Lời này nói xong trong điện lập tức liền ồn ào một mảnh, mấy sứ thần bang khác đều lộ ra thái độ kinh ngạc, thỉnh thoảng cất giấu hèn mọn. Sứ thần Vân Chiến chỉ bất vì sở động, sau đó cười nói: “Hoàng thượng của thần dâng lên ‘Vân cổ’.”

Trong điện lập tức yên lặng.

Ta kim lòng không được nắm chặt hai tay, vân cổ, hần nói vân cổ?

“Vân cổ này chính là thiên hạ chí độc, cũng là thiên hạ chí bảo.” Sứ thần Vân Chiến chậm rãi nói: “Cổ này là độc trong chí độc nhưng cũng có thể giải thiên hạ trăm cổ. Hoàng thượng của thần khi còn bé tình cờ gặp được, chăm nuôi đến nay đã hơn mười năm. Không biết phần thọ lễ này, Vân Di thánh thượng có vừa lòng?”

Phụ hoàng cười ha ha, “Vân Chiến quả nhiên là thành ý, trăm đương nhiên vừa lòng, người tới, ban thưởng rượu!”

Ta âm thầm nhìn Mạnh Thiệu Giác liếc mắt một cái, quả nhiên thấy sắc mặt hần tối sầm vài phần, một giây sau tầm mắt liền hướng ta quét qua. Ta không trốn không tránh nghiêng đón, Mạnh Thiệu Giác, xem ra lần này người không thương lượng tốt với Vân Chiến rồi, sao lại để cho hần đưa tới lễ vật như vậy?

Mạnh Thiệu Giác hơi hơi nheo mắt, trên môi nhiễm ý cười, dòr tầm mắt.

“Vân Di thánh thượng.” Giọng nói khàn khàn vang lên, thì ra lão giả bên Vân Trạch kia đã đi tới trong điện, hần vuốt vuốt bộ râu bạc trắng nói: “Hoàng thượng của thần lần này cũng chuẩn bị lễ vật giống vậy, không biết thánh thượng có muốn xem không?”

Phụ hoàng nói: “Lý đại nhân khách khí, trăm tò mò không thôi, lần này đại nhân mang theo là?”

Lão giả kia cúi đầu nở nụ cười cười một tiếng, phân phó hai gã nam tử phía sau nâng một cái hòm lớn đi lên, nói tiếp: “Lần này lão phu đưa đến chính là hộp loan thụ hơn ngàn năm trong cung Vân Trạch.”

Phụ hoàng nghe thế đứng phắt dậy, “Hộp loan thụ? Quả thật là hộp loan thụ?”

“Cây cỏ thụ này thần kỳ ở chỗ, sau trăm năm mới ra được mười quả, trị được những chứng bệnh hiểm nghèo. Sau ngàn năm cây lại tỏa mùi thơm, hương kia bay xa trăm dặm, ngửi thấy có thể trị bách bệnh. Thần cây chế thành bản gỗ, thường xuyên tiếp xúc có thể kéo dài tuổi thọ, bách độc bất xâm.”

“Tốt tốt tốt!” Phụ hoàng cười to, vừa định nói chuyện lại thấy hai gã nam tử trong điện mở hòm ra, thoáng chốc một cỗ hương thơm rất nhanh phiêu tán trong không khí, nồng đậm.

Lão giả ý cười càng sâu, “Cung chúc Vân Di thánh thượng phúc như đông hải, thọ sánh Nam Sơn!”

Thị vệ bên cạnh nhanh chóng đi lên đóng hòm, nhưng vừa đóng lại thần sắc bắt đầu khác thường, sau đó ánh mắt mê ly bắt đầu mê sảng. Mây rậm của phụ hoàng vừa nhú, khiển trách nói: “Có chuyện gì! Người tới! Đem hai người kia kéo xuống!”

Bọn thị vệ đáp “Vâng”, nhưng vừa đi đến một nửa thì lão già kia lại đem hòm mở ra, động tác của bọn thị vệ liền biến chậm, mà mọi người ngồi trong điện cũng bắt đầu mê sảng. Ý thức của ta cũng theo từng trận mùi hương tràn ngập mà bắt đầu mơ hồ, nhóm nữ quyến bên cạnh cũng choáng váng hồ hồ há mồm lăm bằm cái gì, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Phụ hoàng đột ngột ngồi xuống, tay vịn trán nói: “Lý đại nhân... người... người đây là ý gì?”

Lão già vẫn đứng thẳng tắp, cười nói: “Thần lại quên, hợp loan thụ này vốn là thánh vật, cho nên phạm phu tục tử người thấy đương nhiên là không thích ứng được.”

Ta chớp mắt muốn xua đi bóng người không ngừng loạng choạng trước mắt, hợp loan thụ này khẳng định có vấn đề, dường như mọi người trong điện lúc này đều phát điên mơ hồ hồ hồ nói xằng nói bậy, chỉ có lão già kia cùng vài người là hoàn toàn thanh tỉnh. Mà vài người còn lại kia là Mạnh Thiệu Giác, Vũ Văn Tu, còn có -- Vũ Văn Duệ?

Vũ Văn Duệ vì sao vẫn là giữ được bộ dáng định thần nhàn nhã kia? Chẳng lẽ hắn có giải được?

Ta chuyên chú suy nghĩ vấn đề này, sau đó phát hiện hoa mắt chóng mặt lúc này thế nhưng đã giảm bớt. Ta đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, hay là, tính chất của thứ này cũng tương tự như tương thảo, có thể mê hoặc tư tưởng của con người rất nhanh, nhưng chỉ cần người có ý chí đủ lớn là có thể chống cự? Ta âm thầm lấy lại bình tĩnh, cố gắng xóa bỏ những ý nghĩ mờ ám lộn xộn rồi tung trong đầu. Nhưng con choáng váng hoa mắt kia thật sự là quá mãnh liệt, ta cắn chặt răng, nhin đau dùng sức kìm chặt miệng vết thương chưa lành, cho đến khi máu chảy thấm băng gạc ta mới trợn mắt nhìn, quả thật có thể xem rõ mọi vật trước mắt.

Ta nằm sát lên bàn lau mồ hôi lạnh của chính mình, hai mắt như trước vụng trộm đánh giá mấy người phía trước.

Đằng trước, phụ hoàng cũng không vô dụng giống như những người khác ngã xuống, chẳng qua là thân hình loạng choạng đứng không vững. Lão già lại không nhìn phụ hoàng, hướng Vũ Văn Duệ cười nói: “Sớm nghe nói Vũ Văn gia đại công tử là tuần tài khó tìm được, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường.”

Vũ Văn Duệ tao nhã nâng con người nói: “Lý đại nhân thật sự quá khen, tất cả đều nằm trong kế hoạch của các người, không phải sao?” Hắn cười nhạt nhìn Vũ Văn Tu nói: “Ta vẫn luôn tìm người âm thầm cấu kết với Vân Trạch, đề phòng một Mạnh Thiệu Giác, các người lại đẩy đến một Vũ Văn Hạo. Nhưng ta lại không ngờ, tam hoàng tử thật sự lại là thất đệ thân thiết nhất của ta. Cũng được, ít nhất bây giờ ta đã biết, không phải sao.”

Khuôn mặt Vũ Văn Tu đã không còn ý cười, trên mặt tuyệt mỹ chỉ có một mảnh lạnh lùng, “Đại ca khiêm tốn, lúc đó thù hạ của ta chẳng phải là đều bị người tiêu diệt hết sao?”

Ngón tay thon dài của Vũ Văn Duệ gõ gõ mặt bàn, “Cũng vậy, kia thất đệ..... À không, bây giờ là tam hoàng tử, ý người là?”

“Đại ca sao không nói trắng ra luôn.” Vũ Văn Tu đứng dậy đi ra ngoài, “Biên giới Vân Di đang bị mười vạn đại quân của ta phá vây, trọng tướng của người ở Vân Di cũng đã bị ta thu mua, không bao lâu nữa chống cự không được liền bại trận.”

“A?” Vũ Văn Duệ nhíu mày, “Vây trong Vân Trạch của người thì sao, có tinh binh đóng không?”

Sắc mặt Vũ Văn Tu cứng đờ.

Môi mọng của Vũ Văn Duệ gọi lên một độ cong xinh đẹp, mắt hồ ly lóe lên tia sáng, “Nếu đúng như vậy, thì trăm ngàn lần phải cẩn thận.” Nói xong, hắn giống như vô tình nói, “Lần này hoàng thượng Vân Chiến đích thân đến Vân Di là có trọng sự gì?”

Vốn té trên bàn, sứ giả Vân Chiến đang “Hôn mê” nghe nói thế liền nhàn nhã ngẩng đầu, “Không hổ là Vũ Văn công tử, trầm thật sự là bội phục a bội phục.”

Vũ Văn Duệ cười nhẹ, “Vân Chiến nếu cùng Vân Trạch liên thủ muốn chèn ép Vân Di ta, ta đương nhiên sẽ không nhất bên trọng nhất bên khinh. Nơi yếu nhất của Vân Chiến là thành Đông Quyết ở phía sườn tây, ta nói đúng không?”

Hoàng đế Vân Chiến Hạ Liên Thần dịch dung liền sững sốt, sau đó nhìn Vũ Văn Tu nói: “Tam hoàng tử, chuyện kế tiếp chính là chuyện của hai nước các người, trầm đi trước một bước.”

Hạ Liên Thần mang theo một sứ thần khác đi cực nhanh, xem ra lần này Vũ Văn Duệ thật sự hướng địa phương yếu nhất của người ta mà hạ độc thủ. Hạ Liên Thần vừa đi, đại sảnh liền trở nên im lặng. Lúc này, Mạnh Thiệu Giác này giờ vẫn trầm mặc nhìn Vũ Văn Tu mở miệng, “Thỉnh điện hạ cùng Lý đại nhân về nước trước, hoàng thượng chờ điện hạ đã lâu.”

Mắt phượng hẹp dài của hắn hơi đổi, tầm mắt thần nhiên xẹt qua ta, cuối cùng chống lại Vũ Văn Duệ vẫn bình tĩnh tao nhã, “Nơi này, đã có ta ở đây.”

Chương 35

Lời của Mạnh Thiệu Giác vừa ra, cửa lớn liền bị người xô vào. Có người cầm kiếm vọt vào, mà một chỗ khác, Mục Nhất cùng Linh Chi dẫn đầu Ngự Lâm quân cũng theo bọn họ tham chiến, hiện trường một mảnh hỗn loạn. Đang lúc hỗn loạn thì có người chạy đến bên tai Vũ Văn Tu nói cái gì đó, sắc mặt Vũ Văn Tu liền nghiêm túc, giọng nói lạnh lùng: “Đại ca thật bản lĩnh, ngay cả chiều này cũng giờ ra.”

Vũ Văn Duệ đối với đám người đang hỗn loạn bên này xem như không có, giọng nói ôn nhu có lễ: “Quý quốc nội loạn bên trong, ta chỉ xuất một chút lực mà thôi. Đêm nay Vân Di như thế nào còn chưa thể nói, nhưng ta dám khẳng định rằng, nếu tam hoàng tử không rút quân về nước, Vân Trạch nhất định đổi chủ.”

Mây rậm của Vũ Văn Tu nhả lại, trong mắt cảm xúc phức tạp biến hóa, hần chậm rãi đảo mắt qua chỗ ta, cuối cùng nói: “Thiệu Giác, nơi này giao cho ngươi. Ta cùng Lý đại nhân đi trước một bước.”

Mạnh Thiệu Giác hơi hơi vuốt cằm, “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Vũ Văn Tu cùng Lý đại nhân được mấy người hộ tống ra khỏi Tụy Trân điện hỗn loạn, bây giờ trong điện càng thêm hỗn loạn. Không ngừng có người muốn tiến lên phía trước, liền bị người khác chặn lại đây xuống dưới. Mà cục diện hỗn loạn như vậy dường như không thể ảnh hưởng đến hai nam tử tuấn mỹ khí định thần nhân kia. Hai người một trái một phải, một phong lưu phóng khoáng, một trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn nhã, không khí ẩn dấu vẻ mãnh liệt, nhưng trên mặt hai người chỉ mang theo nụ cười nhẹ, khách khí dị thường.

Mạnh Thiệu Giác đột nhiên mỉm cười, “Vũ Văn công tử, theo ta được biết, người đối với hoàng đế Vân Di cũng không phải là trung thành tận tâm, một khi như vậy, hôm nay vì sao chúng ta lại phải xung đột vũ trang?”

“Đây là chuyện của Vân Di chúng ta, không phiền Mạnh công tử quan tâm.” Vũ Văn Duệ cười nói: “Ngươi vì Vân Trạch, ta vì Vân Di, đương nhiên chỉ có thể xung đột vũ trang.”

Mạnh Thiệu Giác tùy ý mở quạt ngọc, “Có lẽ chúng ta cũng có thể bình tâm hòa khí mà nói chuyện?”

Vũ Văn Duệ nói: “Ý Mạnh công tử là?”

“Ta dẫn người rút khỏi hoàng cung Vân Di, không dả thương bất cứ người nào.” Mạnh Thiệu Giác chậm rãi nói.

Vũ Văn Duệ nhíu mày, “Điều kiện là?”

Trong mắt Mạnh Thiệu Giác lóe lên tinh quang, “Ta muốn cầm lại mảnh tề bào đồ thuộc về Vân Trạch kia.”

Vũ Văn Duệ hơi hơi nheo lại mắt hồ ly, “Nếu ta nhớ không lầm thì tề bào đồ trong lời nói của ngươi từ trăm năm trước đã thuộc về Vân Di.”

“Lời này không sai.” Mạnh Thiệu Giác gật đầu, cười nói: “Nhưng bảo tàng là của Vân Trạch chúng ta, năm đó là Vân Di cường thế đoạt đi, hôm nay ta cũng chỉ muốn vật quy nguyên chủ mà thôi.”

Vũ Văn Duệ cúi đầu nở nụ cười cười một tiếng, “Việc này chỉ sợ không phải do ta làm chủ.”

Mạnh Thiệu Giác thở dài, “Vậy chỉ có thể như vậy.” Trong mắt hần xẹt qua một tia sáng lạnh, cao giọng nói: “Ai có thể bắt sống hoàng đế Vân Di, quan thẳng nhất phẩm, thưởng vạn lượng hoàng kim!”

Lời này vừa xuống, sĩ khí của binh lính Vân Trạch rõ ràng phát cao rất nhiều, rống lớn kêu một tiếng xông qua chỗ ta bên này. Trên môi Vũ Văn Duệ vẫn mang ý cười, chẳng qua là con ngươi mang hàn ý cũng đủ làm cho người ta đông lại, “Sống làm binh sĩ Vân Di, đương nhiên phải bảo vệ quốc gia. Ở biên giới đại quân đang chém giết, chẳng lẽ chúng ta nơi này lại sợ thua bọn họ?”

Binh lính Vân Di nghe vậy hô to “Bảo vệ quốc gia”, ra sức ngăn cản binh lính Vân Trạch, trong khoảng thời gian ngắn phải nói là khó phân cao thấp.

Mạnh Thiệu Giác hừ lạnh một tiếng, mũi chân nhẹ nhàng điểm liền hướng phụ hoàng bên này nhảy tới, thân hình Vũ Văn Duệ động một chút liền đến trước người hắn, cười nói: “Mạnh công tử đích thân lên sân khấu sao? Vậy phải qua cửa của ta trước đã.”

Mạnh Thiệu Giác cao giọng cười to, “Có thể cùng Vũ Văn công tử so chiêu, Mạnh mỗ cầu còn không được.”

Hai người vừa nói giỡn vừa xuống tay lưu loát. Chiêu thức của Mạnh Thiệu Giác gấp gấp bức người, còn của Vũ Văn Duệ nhìn thì giống như nhàn nhả nhưng thực ra lại tinh xảo hóa giải mọi chiêu thức của hắn. Hai người người tới ta lui qua mấy trăm chiêu, làm người xem hoa cả mắt nhìn không kịp, mà hai đương sự kia cũng thật là, ngay cả thở cũng không thở gấp một tiếng.

Ta đánh giá tình huống bốn phía, đầu kia Mạnh Thiệu Giác cùng Vũ Văn Duệ đang đấu đến phần kịch, binh lính Vân Trạch cùng Vân Di lại dần dần

hướng ta bên này đi đến, mà phụ hoàng đã ngắt trên bàn. Ta dưới đáy lòng thầm mắng, thật sự là diêm vương thật X tiểu quý khó chơi. Ta khom lưng tiến lên đem phụ hoàng kéo xuống chỗ khác, quay người lại liền thấy đại đao chói lóa vùng xuống, ta đột nhiên cả kinh, vừa muốn né tránh thì thấy người cầm đao kia đã ngã xuống. Mục Nhất đứng trước mặt ta một bên ứng phó quân địch một bên nói: “Công chúa, bảo vệ hoàng thượng.”

Ta nghĩ, không phải vậy sao, nếu như phụ hoàng bị bắt, sĩ khí binh lính khẳng định sẽ giảm sút mạnh, đến lúc đó, chuyện gì xảy ra cũng không thể nói trước được. Còn cái tàng bảo đồ gì kia, tiền tài thực con mẹ nó hại người.

Phụ hoàng lúc này hơi hơi có chút thanh tỉnh lại, nỉ non, “Nam nhi... Nam nhi.”

Ta nghe vậy cảm thấy buồn cười, Vũ Văn Duệ cùng các tướng lĩnh đang vì ông mà ra sức chém giết, mà ông lại nhớ nhung lắm bầm tên của nữ nhân nào đó? Tuy rằng là vì đang trúng mê hương, nhưng vẫn là người không chống đỡ được. Hay là vì Văn Di yên ổn mười mấy năm nay, cho nên chí khí ngút trời kia đều đã tiêu tan, chỉ còn lại nhân hạ ngọt ngào?

Ta vội đi suy nghĩ mấy vấn đề này, kéo thân hình nặng nề của phụ hoàng dưới sự che chở của Mục Nhất chậm chạp hướng mạn cửa mà đi. Lúc này Mạnh Thiệu Giác đột nhiên mở miệng nói: “A Lam, nàng muốn mang hấn đi đâu?”

Tầm mắt bọn lính lập tức hướng về phía ta, ngay sau đó Mục Nhất liền bị rất nhiều binh lính Vân Trạch vây quanh. Ta kéo phụ hoàng đang còn nói nhỏ trốn đông trốn tây, trong lòng không biết đã đem Mạnh Thiệu Giác lật qua trở lại mấy bao nhiêu lần. Sự thật chứng minh, thân hình nhu nhược nhỏ nhắn này của ta bây giờ không dùng được, không bao lâu động tác bắt đầu chậm chạp, mắt nhìn đao kiếm không có mắt đang muốn hôn lên thân thể ta, giọng nói Tê Tê lại đứng lúc vang lên.

“Công chúa!” Tê Tê cảm đoán kiếm nhảy tới bên cạnh ta, “Công chúa mang hoàng thượng nhanh chóng chạy đi, nơi này đã có ta ứng phó.”

Sau đó ta là một mảnh mồ hôi lạnh, cúi đầu nhìn phụ hoàng, cuối cùng nâng tay hung hăng tát hấn một cái. Thần sắc phụ hoàng thanh tỉnh một chút, ôm mặt trái tức giận nhìn ta, “A Lam người to gan lớn mật.....”

Ta cười lạnh một tiếng, “Phụ hoàng, người nhìn một cái xem bọn lính bảo vệ người như thế nào.”

Phụ hoàng nghe vậy ngốc ra, nhìn xung quanh tràn đầy máu tươi sau đó lắc lắc lư lư đứng lên, giọng nói khàn khàn: “Chúng ta đi.”

Ta ước gì hấn nhanh lên một chút, chẳng qua là lúc tiến đến cửa chuẩn bị chạy ra ngoài thì một trận tiếng tiêu tuyệt vời vang lên, rơi vào tai ta, trong thân thể liền truyền đến một trận đau đớn tâm tê liệt phế.

“A!” Ta nhin đau không được kêu ra tiếng, ôm bụng té xuống mặt đất, toàn bộ ý thức tập trung tại cơn đau đớn kịch liệt kia. Đầu óc ngay lúc này ngược lại thanh tỉnh khác thường. Mạnh Thiệu Giác né tránh chiêu thức của Vũ Văn Duệ sau đó lấy đoán tiêu ra rồi thôi, ánh mắt bình tĩnh nhìn ta bên này, cơn người có một tia do dự chột lóe qua, sau đó liền thôi bay một khúc không gian đoạn. Động tác tiến công của Vũ Văn Duệ ngay tại lúc ta té xuống đất liền chậm lại, trên mặt vốn đậm bạc bây giờ lại dâng lên nhợt nhạt lo âu.

Mạnh Thiệu Giác thấy thế liền đem đoản tiêu ném cho tướng lĩnh bên cạnh, giọng nói lạnh lùng: “Tiếp tục thôi cho ta.” Dứt lời liền tiếp tục cùng Vũ Văn Duệ so chiêu.

Tiếng tiêu ở trong tai ta quả thực giống như âm thanh đòi mạng, ta quay cuồng trên mặt đất không ngừng lăn qua lộn lại. Lực chú ý của Vũ Văn Duệ lần lượt bị từng tiếng kêu đau đớn của ta phân tán, về sau trúng phải chiêu thức của Mạnh Thiệu Giác. Vết thương trên người Vũ Văn Duệ càng ngày càng nhiều, ta cố chết cắn môi, mùi máu chậm rãi xâm chiếm vị giác. Lúc này phụ hoàng đang thu thập vài tên lâu la, bảo hộ ta không bị thương. Kiếm của lâu la bị thương rơi xuống trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy. Ta mạnh mẽ đập mạnh tay một cái xuống đất, run run với tay tới chỗ kiếm.

Ta dùng sức cắn chặt răng, dùng kiếm cố hết sức chống đỡ đứng dậy, hướng về phía đầu kia kêu một tiếng, “Này, Mạnh Thiệu Giác.”

Tầm mắt Mạnh Thiệu Giác cùng Vũ Văn Duệ liền thoáng hướng qua chỗ ta bên này, động tác trong tay vẫn như trước không ngừng.

Ta âm thầm nuốt tiếng kêu đau đớn, chậm rãi ngẩng đầu nhìn vào mắt Vũ Văn Duệ, sau đó hướng Mạnh Thiệu Giác trào phúng mở miệng nói: “Ta thật không ngờ Mạnh công tử lại xem nhẹ ta như vậy, ta cũng không giấu giếm gì người, cuộc đời này ta ghét nhất chính là từ ‘Uy hiếp’ này. Mặc kệ là đối với người khác, hay là chính mình.”

Con người của Mạnh Thiệu Giác bỗng dừng thâm trầm, đen đặc sâu không thấy đáy.

Ta suy yếu xả môi cười, run run cầm lấy kiếm thân nhiên nói: “Không biết Mạnh thiếu đã nghe qua câu, thà làm ngọc vỡ, không vì ngồi lành?”

Ta nói xong liền không chút do dự lấy kiếm nhắm ngay cánh tay mình cắt xuống, âm thanh lưỡi dao cắt xéo da thịt tại không gian hỗn loạn này có vẻ chỉ như bông lướt nhẹ, nhưng âm thanh này lọt vào tai ta lại phồng to hết cỡ.

Ta nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của Vũ Văn Duệ, ta chỉ có thể tranh thủ một giây kia thôi, mà hấn, nhất định có thể biết.

Ta là An Kha Lam, hấn là Vũ Văn Duệ.

Chúng ta rất ăn ý với nhau.

Mắt phượng của Mạnh Thiệu Giác hiện lên vẻ giật mình cùng một loại tình cảm phức tạp khác, động tác trong tay liền đi theo trì hoãn. Cho dù một giây

sau hấn lập tức liền ý thức được ý đồ của ta, nhưng hấn cũng không cách nào ngăn cản được Vũ Văn Duệ tại thời điểm hấn ngăn người liền xuống tay đánh văng cây kiếm của hấn, cùng lúc đem đoản tiêu kia hất xuống trên mặt đất.

Hết thấy đều là chỉ mảnh treo chuông.

Ta rút cuộc chống đỡ không nổi nữa liền ngã xuống, trên môi mang theo ý cười thản nhiên. Ta không thể phủ nhận rằng ta bị ánh mắt của Vũ Văn Duệ đứng chỗ kia mê hoặc. Khuôn mặt trong trẻo, vẻ mặt chuyên chú, cùng với, mắt hồ ly kia mang theo tia đau lòng cùng tức giận.

Trên môi Mạnh Thiều Giác đã không còn tồn tại vẻ tươi cười, ánh mắt cũng lạnh như băng dị thường, “Mèo con, làm tốt lắm.”

Vũ Văn Duệ một cước đem đoản tiêu đá văng vào cây cột, xem nó vỡ tan tành thành từng mảnh. Hấn nheo nheo mắt hồ ly dài nhỏ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “An Kha Lam, xem ta làm thế nào xử muội.”

Ta không kịp được gọi lên khoe môi, cúi đầu lên tiếng, “Được.”

“A Lam!” Phụ hoàng đi đến bên cạnh ta, “Con không sao chứ?”

Ta nhìn hai người bên kia đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, hít vào một hơi thật sâu, “Không có việc gì.”

Lần này ta cùng phụ hoàng cuối cùng cũng có thể an toàn từ thiên sảnh chạy ra, ta ôm cánh tay bị thương đi theo phụ hoàng rẽ đông chuyển tây ở trong cung, cuối cùng mới phát hiện mình đang đi đến chỗ núi giả. Về mặt phụ hoàng chuyên chú không biết đang tìm cái gì, ta trong lúc mất máu rất nhiều đoán hấn nhất định đang tìm chỗ ẩn nấp tại đây. Ai~, trong cung mật đạo rất nhiều.

“Phụ hoàng.” Ta nhin không được mở miệng, “Con nói người có thể nhanh một chút được không, con choáng váng.”

Phụ hoàng quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái, thoáng giảm tốc độ, “A Lam, conCon không ngốc?”

Ta kéo kéo bờ môi tái nhợt, “Người đương nhiên chưa từng gặp qua con như vậy.”

Phụ hoàng trầm mặc, chuẩn bị mở miệng nói chuyện liền phát hiện phía sau đột ngột phóng tới vô số đoản tên. Một tay phụ hoàng ôm ta vào trong lòng hấn bảo vệ, vừa ôm lấy ta vừa nhanh chóng di chuyển vào trong núi giả.

“A.....” Hấn đột nhiên dừng lại, thân mình buộc chặt.

Ta ý thức đã có chút mơ hồ, “Phụ hoàng?”

“Không có gì.” Hấn ôm ta lực đạo xiết chặt, nói tiếp: “Đi.”

Phụ hoàng không biết giật giật chỗ nào làm núi giả vốn hoàn mỹ liền tách ra một cửa. Hấn mang theo ta lách mình vào cửa, sau đó cửa liền rất nhanh đóng lại, không gian bên trong im lặng chỉ nghe thấy tiếng hô hấp trầm trọng của nhau.

“A Lam.” Hấn đột nhiên mở miệng, giọng nói già nua giống như đã già đi mấy chục tuổi.

Ta cố gắng không chế không cho mắt mình nhắm lại, hàm hồ đáp: “Phụ hoàng?”

“A Lam, con nhớ kỹ, bên trong chân phải cái ghế dựa thứ ba bên trái thư phòng của ta.” Giọng nói hấn cũng thấp xuống, “Nhớ kỹ, là cái thứ ba.”

Ta lúc này đã lâm vào tình trạng nửa hôn mê, không hiểu hấn nói là có ý gì, chỉ rõ ràng nhớ kỹ những lời này.

Bên trong chân phải cái ghế dựa thứ ba bên trái thư phòng.

Ta vô ý thức lập lại một lần, sau đó liền lâm vào hôn mê. Sau khi hôn mê, ta mơ mơ màng màng nghĩ, ta chảy rất nhiều mồ hôi, lòng bàn tay của ta, thực ẩm ướt thực nóng.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Ta biết ta nhất định đang nằm mơ, xung quanh ta không có trời, không có... nếu có chẳng thì chỉ là một mảnh trắng xóa, mơ hồ mông lung. Ta đứng tại chỗ bất động, chuyên tâm suy nghĩ.

Ta là ai?

Ta nghe có người gọi ta là An Nhiên.

Ta quay đầu, một cô gái tóc dài mặc âu phục chạy tới chỗ ta, khuôn mặt trắng nõn hồng hào khỏe mạnh.

“An Nhiên, mau tới đây đi, ha ha, chúng ta cùng nhau tổ chức sinh nhật nào.” Giọng nói của cô gái như tiếng chuông bạc vang lên, làn váy tung bay giống như đóa hoa bách hợp nở rộ. Cô ấy rõ ràng cách ta ngày càng gần, nhưng vẫn như trước không đến được bên cạnh ta.

Ta không tự chủ được lui từng bước.

Ta là An Nhiên?

Ta cau mày nhìn khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ của cô gái kia, trong tiềm thức sinh ra kháng cự.

Ta không thích cô gái này, ta không muốn tới gần cô ta, ta chán ghét cảm giác thân mật của cô ta khi gọi tên ta.

Thật sự là rất ghét.

Ta xoay người không chút do dự khoan thai bước đi, lại nghe thấy một giọng nam dễ nghe vang lên phía sau.

Giọng nói của hắn có chút lo lắng, hắn nói: “An Nhiên, đừng đi, chúng ta đều đang đợi em.”

Bước chân của ta dừng lại, không khí trong lồng ngực dường như lập tức bị rút đi.

Chúng ta? Chúng ta là ai? Ai đang đợi ta?

“An Nhiên, đừng đi, anh nhớ em, anh nhớ em sắp điên lên rồi!” Giọng nam mang theo cầu xin, cùng với níu kéo, lo lắng, đau đớn.

Ta nên cảm thấy hắn đáng thương, ta nên cảm thấy cảm động, nhưng vì sao ta chỉ cười lạnh một tiếng liền tiếp tục tránh ra?

Ta nghĩ mãi không ra, đây là vì sao?

“An Nhiên, chúng em sai rồi, chúng em sai rồi, chị đừng đi được không. Em không cướp Nhan Hữu với chị nữa, em tặng cho chị, chúng em không kết hôn nữa.” Giọng nói của cô gái cũng mang theo khẩn cầu, một tiếng lại một tiếng, rất chân tình.

Nhưng vì sao ta chỉ muốn nói một câu: Cô không cần nhường, bởi vì cô chưa bao giờ có được.

Ta vẫn đi về phía trước, không để ý hai người phía sau đang nói gì, không vì suy nghĩ mà dừng lại. Ta cứ đi cứ đi như vậy, cho đến khi trước mắt xuất hiện một cô gái mặc bộ váy dài cổ trang màu tím nhạt.

Cô gái nhìn thấy ta liền buông kim chỉ trong tay xuống, xoay vài vòng rồi nhìn ta nói: “A Lam, muội xem, đây là váy phụ hoàng vừa làm cho ta, đẹp không?”

Ta nhìn nét mặt tươi cười như hoa của nàng, không tự chủ được gật gật đầu, “Đẹp.”

“Hi hi, ta muốn đi khoe với thất ca.” Cô gái cười chạy đi, tiếng cười thanh thúy theo không khí truyền ra.

Ta ngồi xổm xuống, viết trên mặt đất hai chữ “A Lam”, ta là A Lam?

“Tiểu ngọc từ!” Sau lưng có người vỗ bả vai ta, sau đó khuôn mặt tinh xảo xuất hiện trước mặt ta, “Muội đi trèo cây với ta không?”

Ta nhìn thiếu niên bộ dáng xinh đẹp còn hơn con gái ở trước mắt đến sững sờ, hắn là ai?

“Này, muội thật ngọc a.” Thiếu niên xinh đẹp vuốt cằm, đôi mắt hoa đào hẹp dài lờ lờ tỏa sáng, “Đi một chút đi, thất ca mang muội leo cây.”

Ta né tránh bàn tay đang vồ tới của hắn, thân nhiên nói: “Ta không có ca ca.”

Thiếu niên xinh đẹp ngẩn người, sau đó gãi tay gõ lên trán ta một cái, “Còn dám không nhận ca ca này, lá gan của muội lớn thật đấy. Đi một chút đi, chúng ta đi trèo cây.”

Hắn nói xong liền lôi kéo ta chạy trên đường, sau khi chạy, phía trước liền xuất hiện một hồ nước. Chân hắn bước lên trên cái hồ kia liền giống như nước chạm rã hòa tan vào hồ, biến mất không thấy.

Ta nhìn lòng bàn tay trống rỗng liền mê mang một trận, người đâu?

“A Lam, theo ta đi.”

Ta xoay người nhìn tiểu tử áo xanh đột nhiên xuất hiện ở phía sau, “Ngươi là ai?”

Hắn vui vẻ gọi lên cánh môi, tươi cười ngây ngô, “Nàng quên ta rồi sao, ta là...”

“A Đẩu! Chạy mau!”

Có người kêu to một tiếng, sau đó ta liền bị người nắm chặt tay, mạnh mẽ kéo về phía trước chạy như điên. Ta rút không ra bàn tay đang bị người nắm chặt, chỉ có thể hí húp mắt hô to: “Ngươi là ai!”

Người nọ rút cuộc ngừng lại, thì ra là một thằng nhóc da thịt màu đồng tuần lã. Thằng nhóc kia hí húp mắt lại, đồng tử có chút phiếm vàng, “A Đẩu, nàng không nhớ ta sao?”

Ta có chút buồn cười, A Đẩu? Ai tên là A Đẩu? Chẳng lẽ người nọ xuyên từ thời tam quốc đến đây? “Ngươi nhận sai người rồi, ta không phải A Đẩu.”

“Ta làm sao có thể nhận sai, nàng chính là A Đẩu.” Thằng nhóc tuần lã nói chém đinh chặt sắt, tươi cười như ánh mặt trời ngày nắng, “A Đẩu, ta nói rồi, ta muốn kết hôn với nàng, nàng gả cho ta đi.”

Ta hất mạnh tay hắn ra, “Ta không phải A Đẩu, ta là.....”

Ta nghi hoặc, ta là An Nhiên.....? Ta là A Lam.....?!

Ta nhìn hắn thần nhiên nở nụ cười, “Ta là A Lam.”

Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, ta là An Kha Lam.

Thằng nhóc tuần lã hơi hơi hoang mang, sau đó nhếch miệng cười nói: “Ta mặc kệ tên nàng là gì, nàng chính là A Đẩu của ta. A Đẩu, gả cho ta đi.”

Lòng ta trầm nghĩ, thằng nhóc này sao lại thú vị như vậy, mới chỉ mấy tuổi đầu vắt mũi chưa sạch đã muốn cưới vợ. Ta vừa định mở miệng trêu chọc hắn thì lại nghe thấy tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quen thuộc vang lên trên đầu: “An Kha Lam, muội nhanh chóng tỉnh lại cho ta!”

Ta ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy phía trên vốn phủ kín sương mù bây giờ lại xuất hiện một tia sáng, mà giọng nói kia chính là theo tia sáng này phát ra.

Ta nhìn không được mở miệng, “Ngươi ở đâu, ngươi là ai?”

Giọng nói kia lạnh lùng hừ một tiếng, ngữ điệu không nhanh không chậm nói: “Ta là ai?”

“Đúng, ngươi là ai.”

“Ta là.....” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng dường như có chút dịu dàng, nhưng câu sau đó lại càng lạnh như băng, “Ta là người nếu như muội không chịu tỉnh dậy sẽ tiêu hủy hết tất cả vườn nho.”

Ta nghe có chút mơ hồ, hắn nói cái gì, vườn nho?

..... Nho?

Nho!

“Vũ Văn Duệ!”

Ta quát to một tiếng, sau đó thở hỗn hển phát hiện chính mình đã trợn mắt tỉnh lại. Cái tiếng “Vũ Văn Duệ” vừa rồi kia quả thật là phát ra từ miệng ta, chẳng qua âm lượng không lớn giống như ta tưởng, nó suy yếu giống như nỉ non. Ta chớp chớp mắt, thử chuyển động cổ đánh giá xung quanh. Không chuyển còn tốt, chuyển rồi liền bắt gặp một đôi mắt hồ ly lạnh như băng.

“Tỉnh?” Vũ Văn Duệ nheo mắt hồ ly thần nhiên hỏi, tất cả dường như đều rất bình thường.

Ách.....

Ta không tự giác nuốt nuốt nước miếng, cảm giác có một cỗ khí thể tràn ngập trong không khí.

Ta thoáng cong lên khóe môi, “Biểu ca.”

“Ừ.” Vũ Văn Duệ lười biếng trả lời, lại nói: “Nhận ra ta là ai?”

Ta tiếp tục mỉm cười, “Dạ, đại biểu ca.”

Vũ Văn Duệ hơi hơi chuyển động con ngươi, giọng nói nghe không ra vui hay giận: “Cử động được không?”

Ta theo phản xạ muốn lấy tay chống người dậy, nhưng giây sau đó trên cánh tay lại truyền đến một trận đau nhức, hại ta mồ hôi lạnh tuôn rơi.

Hắn tao nhã cầm lấy một cái khăn gấm giúp ta lau mồ hôi, “Đau?”

Ta cắn răng, “Không tồi.”

“Không tồi?” Vũ Văn Duệ nhọt nhọt gọi lên khoe môi, trong mắt một mảnh ý cười ôn nhu, “Ta có nên cảm tạ muội xả thân vì dân, cứu người trong điện, ngay cả an nguy của chính mình cũng không thèm để ý?”

Ta có chút khó chịu vì lời nói có gai của hắn, cũng không có cách nào, bây giờ ta là miếng thịt bò nằm trên thớt gỗ, mặc cho người xâu xé a, bị kịch. Hơn nữa, thẳng nhai này cười dịu dàng như thế thật sự làm cho ta có chút nổi da gà. Vì thế ta thức thời nhận sai, “Muội sai rồi.”

Hắn thú vị dạt dào, “A? Vì sao lại sai?”

“Khụ khụ.” Ta ho khan vài tiếng, “Muội không nên xả thân vì dân, cứu người trong điện. Mà nên cố gắng bảo vệ cái mạng nhỏ của chính mình, mặc kệ bọn họ sống hay chết.”

Mặt mày Vũ Văn Duệ liền âm u, ngữ khí âm trầm nói: “Muội nghĩ rằng ta đang nói giỡn với muội sao?”

Ta có chút kinh hãi, không ngờ hắn dĩ nhiên lại tức giận thật sự. Vừa nghĩ lại cảm thấy tức giận, chẳng lẽ ta học Lôi Phong* cứu người cũng là sai sao?

(* Một người anh hùng của Trung Quốc, hay giúp đỡ người)

Mẹ kiếp! Duy nhất một lần làm người tốt còn bị la!

Ta mở miệng muốn cãi lại, nhưng trước mắt đột nhiên bị một bóng mờ che khuất, sau đó ta liền bị người hung hăng chặn miệng. Cái trò chơi bịt miệng này.....Ừm, thực ảm ướt thực mềm thực nóng.

Trái tim nhỏ bé của ta mạnh mẽ rút một nhịp, sau đó, đầu ta liền theo phản xạ muốn lui ra sau. Chẳng qua là Vũ Văn Duệ lập tức vươn tay đè chặt cái ót của ta kéo về phía hắn, làm cho hai người tiếp xúc càng thêm chặt chẽ. Ta muốn vươn tay đẩy hắn lại phát hiện toàn thân vô lực, ngay cả động tác nâng tay cũng khó khăn giống như đi Tây Thiên thỉnh kinh vậy.

Lúc ta đang chần chừ suy nghĩ làm thế nào để thoát ra, Vũ Văn Duệ lại nảy sinh ác độc cắn lên môi ta, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng hai người.

Con ngươi dài nhỏ của Vũ Văn Duệ mang theo âm u hiểm cố, khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ trong trẻo vẫn nhã như thường ngày nữa. Môi mỏng của hắn mang theo một chút tơ máu đỏ tươi, càng làm cho khuôn mặt trắng nõn của hắn có chút ảo giác yêu nghiệt. Con ngươi hắn nguy hiểm nheo lại, giọng nói lạnh lùng: “An Kha Lam, nàng nhớ kỹ, mặc kệ người chết trước mặt nàng là ai, nàng cũng không được cứu.”

Ngón tay thon dài của hắn chạm nhẹ lên hai gò má của ta, nhẹ nhàng mà lạnh như băng. Cánh môi xinh đẹp của hắn nhọt nhọt gọi lên, từng chữ từng chữ nói: “Ta.Không.Cho.Phép.”

Ta muốn phản bác, nhưng giọng nói còn chưa có phát ra đầy đủ liền lại bị hắn nuốt xuống. Đầu lưỡi hắn thừa dịp ta há mồm liền linh hoạt trượt vào, sau đó không lưu tình chút nào nút một trận. Ta cố gắng tránh thế rào rạt xâm chiếm của hắn, nhưng hắn liền dễ dàng hóa giải sự chống cự của ta, làm chúng ta dây dưa thật sâu cùng một chỗ.

Ta cố gắng hít chút không khí mới mẻ, nhưng vì người trên môi hôn thực sự là không lưu tình chút nào, làm cho ta nội bất xuất ngoại bất nhập, kết quả là, hai mắt ta tối đen.....

Hôn mê.

Ta nghĩ, Vũ Văn Duệ người này thật sự là không biết cách đối xử với bệnh nhân.

Ta là bệnh nhân! Cái gì là bệnh nhân người hiểu không? Bệnh nhân chính là người có bệnh, không thể làm mấy loại vận động kịch liệt, không thể dễ dàng cảm xúc dao động kịch liệt, không thể dùng thủ đoạn kịch liệt để đối phó!

Vũ Văn Duệ, tất cả người đều làm.....

Trong lúc hôn mê ta âm thầm mắng một câu.

Mẹ kiếp.

.....

Lúc ta tỉnh lại một lần nữa, đã không còn thấy khuôn mặt xinh đẹp như phán quan* của thiếu niên Vũ Văn Duệ ở bên cạnh. Ta liếm liếm môi, đau, nơi bị cắn hơi sưng một chút.

(* Thuộc hạ của Diêm vương.)

“Công chúa, cuối cùng người cũng tỉnh!” Tề Tề hét một tiếng chói tai bỏ nhào tới bên giường, hốc mắt hơi hơi sưng đỏ, “Công chúa! Người làm cho nô tỳ lo lắng gần chết!”

Ta chuyển động cổ, “Tề Tề, người khóc?”

Tề Tề đáng yêu nhăn cái mũi, “Công chúa, người đã hôn mê bảy ngày! Nô tỳ có thể không khóc sao?”

Bảy ngày? Đã một tuần ?

Ta nhú mày, “Phụ hoàng thì sao?”

Tề Tề cũng nhăn mày, “Hoàng thượng..... Hoàng thượng còn chưa tỉnh.”

“Phụ hoàng làm sao vậy?”

“Lúc Đại công tử cùng chúng ta tìm được người và hoàng thượng, hoàng thượng trên người toàn là máu. Đại công tử như bị trúng tà, xông lên đẩy hoàng thượng ra ôm lấy công chúa, nhưng sau đó mới phát hiện hoàng thượng cũng bị thương.” Tề Tề thấp giọng nói: “Hoàng thượng trúng đoản tên, hơn nữa trên mũi tên có kịch độc.....”

Sâu trong nội tâm của ta có thứ gì đó chấn động, mang đến cảm giác cực kỳ màu nhiệm. Đoán tên trên người phụ hoàng..... Là vì khi đó đỡ thay cho ta sao? Ta lại nghĩ tới cảm giác ẩm ướt trên tay trước lúc lâm vào hôn mê.....

Ta rũ mắt nói: “Tề Tề, ta muốn đi thăm phụ hoàng.”

Tề Tề lắc đầu, “Công chúa, trên người người còn bị thương, không thể đi lại.”

“Ta muốn đi.”

“Đại công tử sẽ không cho phép .”

-_-||| đừng nhắc người này với ta.

“Ta muốn đi, đó là phụ hoàng của ta.” Ta lặp lại nói.

Tề Tề có chút khó xử, “Công chúa.....”

“Tề Tề, người đi xuống trước đi.” Cửa bị người đẩy ra, sau đó thân ảnh thon dài của Vũ Văn Duệ liền đứng ở trong phòng. Hắn nhìn ta cười nhẹ, con ngươi dài nhỏ lóe thần sắc ý vị thâm trường, “Nơi này, đã có ta ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Tề Tề nghe thấy Vũ Văn Duệ nói thế liền vui vẻ gọi lên khoe môi, “Vậy nô tỳ đi ra ngoài, công tử cùng công chúa từ từ nói chuyện.”

Ta cảm giác được khoe mắt của mình co giật. Vũ Văn Duệ, sao lại là Vũ Văn Duệ? Không phải lúc này người vừa mới đến sao? Sao người lại đến nữa?

Sau khi Tề Tề rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người là ta và Vũ Văn Duệ. Trên mặt hắn đã không còn vẻ tức giận như vừa rồi, khuôn mặt trong trẻo thân nhiên mang theo ý cười, tao nhã dõng bước chân đi tới bên giường của ta ngồi xuống.

“Sao vậy, muốn đi thăm hoàng thượng?” Hắn nhẹ giọng mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng để nghe không nghe ra là vui hay giận.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, “Phụ hoàng bị thương.”

“Ừ.” Hắn khẽ mở môi mỏng, mắt hồ ly hiện lên một tia tinh quang, “Muội cũng bị thương.”

Ách.....

Ta từ từ nói: “Muội tỉnh lại rồi.” Nhưng phụ hoàng còn chưa tỉnh.

Vũ Văn Duệ tỏ vẻ phụ họa gật gật đầu, “Muội có thể cử động được sao?”

Ta động ngón tay, ừ, vẫn rất linh hoạt, “Chắc là có thể.”

Hắn cũng không vạch trần ta, không nhanh không chậm nói: “Muội có thể tự mình xuống giường sao?”

Xuống giường? Khụ khụ, chuyện này vẫn rất khó khăn. Nhưng mà còn có Tề Tề, không phải sao? Ta nói: “Có lẽ có thể.”

“Có lẽ?” Vũ Văn Duệ tràn ra một tiếng cười khê, mắt hồ ly hơi hơi chuyển động, “Muội đang hy vọng lúc đi trên đường khuy ngã làm rách miệng vết thương? Hay là muốn.....”

Ta vênh tai, muốn? Muốn cái gì?

Hắn không xấu hổ chút nào nói: “Muốn ta ôm muội qua thăm hoàng thượng?”

“Đương nhiên không muốn.” Ta chém đinh chặt sắt nói.

“Như vậy à.....” Vũ Văn Duệ nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng nói: “Vậy muội cứ an tâm tu dưỡng đi, đợi khi chính mình có thể đi lại rồi hãy quan tâm đến người khác.”

Ta nghe vậy liền trầm mặt, xem ra chuyện thăm phụ hoàng này, ta phải chuẩn bị trận đánh trong đường hầm cho thật tốt.

Ta và Vũ Văn Duệ đang nói chuyện thì ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ cửa hỏi: “A Lam, ta có thể vào không?”

Vũ Văn Duệ đứng dậy đi mở cửa, nhìn hoàng tử ngoài cửa nói: “Muội ấy vừa tỉnh, muội cùng muội ấy nói chuyện đi.” Sau khi nói xong, Vũ Văn Duệ liền sẵn sàng đóng cửa lại rồi đi, để ta và hoàng tử có không gian riêng để nói chuyện.

Hoàng tử đến gần ta, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ kia bây giờ là vẻ tái nhợt tiêu tụy, trong mắt cũng mất đi tia sáng ngày xưa. Nàng nhìn ta miễn cưỡng cười cười, “A Lam, cuối cùng muội cũng tỉnh.”

Ta không biết nên hình dung tâm tình của ta như thế nào, bộ dạng bây giờ của hoàng tử ta đã sớm đoán được từ trước. Một mặt ta tàn khốc nghĩ, sớm đổi mặt sớm chấp nhận, một mặt lại không đành lòng nhìn nàng thương tâm như bây giờ. Ta nghĩ, hoàng tử phải trải qua trận đau xót này mới có thể trưởng thành hơn.

“Hoàng tử.” Ta mở miệng, mang theo vui sướng, “Muội còn ở đây.”

Về mặt của hoàng tử sung sướng lên vài phần, ngồi xuống bên giường nói: “Đúng vậy, ta nghe Tề Tề nói, lúc ấy là muội cứu phụ hoàng. A Lam, sao đột nhiên muội không còn giận?”

Ta trừng mắt nhìn nàng, “Thái y nói, ban đầu trong đầu muội có máu bầm, sau khi ngửi cái hương gì gì kia, liền hết bệnh, tỷ nói xem, có kỳ lạ hay không?”

Trên đây, chỉ là ta nói bậy nói bạ thôi. Nhưng mà ta nghĩ, lại thời điểm này hoàng tử sẽ không rảnh rỗi mà đi chứng thực việc này.

Hoàng tử ý cười sâu hơn vài phần, “Đúng vậy, thật sự là chó ngáp phải ruồi.” Ánh mắt nàng đột nhiên âm trầm, “Nhưng mà đến bây giờ phụ hoàng còn chưa tỉnh.....”

“Phụ hoàng là mệnh thiên tử, đương nhiên là gặp dữ hóa lành, hoàng tử đừng quá lo lắng.” Ta nói: “Ngược lại, chuyện thất ca.....”

Ý cười trên môi hoàng tử biến mất, tràn đầy chua xót, “Thất ca? Không, A Lam, chàng không phải thất ca. Thất ca đã mất từ lâu rồi, chàng là con tin Vân Trạch - Tô Kì.”

“Thất ca đã chết?” Ta kinh ngạc kêu to, ôm ngực thể hiện sự đau đớn. Dưới đáy lòng ta thương xót lau nước mắt, trời, ta điên quá mức rồi. Ta thoáng hồ hởi hỏi: “Hoàng tử, sao tỷ biết thất ca đã chết?”

Từ trong mắt đến chân mày của hoàng tử đều là đau thương, “Biểu ca đã điều tra rõ ràng. Năm đó, tây cung bị cháy là do hoàng hậu Vân Trạch phái người làm. Khi đó con tin Vân Trạch bị người đánh tráo với con của nhị cửu cửu. Người bị chết cháy là một tên ăn xin, mà thất ca thật sự đã bị mẹ chàng chôn dấu.”

“Chúng ta chỉ biết mẹ thất ca là tiểu thiếp của nhị cửu cửu, nhưng lại không biết nàng là người Vân Trạch, lại là cung nữ đã từng hầu hạ trong cung của mẹ Tô Kì. Sau khi nàng gặp nhị cửu cửu liền che giấu thân phận thật sự của mình, an tâm làm tiểu thiếp. Mà khi Tô Kì gặp chuyện không may, nàng liền đem Tô Kì giấu trong phủ của mình, mong tránh được sự đuổi giết của hoàng hậu Vân Trạch.”

Nói tới đây, mắt hoàng tử đã ngân ngấn nước mắt, “Thất ca, lúc đó thất ca bị bệnh, còn sống không được bao lâu. Di nương thương tâm rất nhiều, lại thấy thất ca cùng tuổi với Tô Kì, nên dứt khoát tương kế tựu kế đem Tô Kì trở thành thất ca mà nuôi dưỡng. Thứ nhất, có thể tránh được ánh mắt của hoàng hậu Vân Trạch. Thứ hai là để cho cậu không chịu nỗi đau mất con.”

Nước mắt hoàng tử rơi tí tách, óng ánh trong suốt như thủy tinh, “Thất ca, thất ca đã sớm mất, nhưng ta một chút cũng không biết!”

“Hoàng tử.” Ta nâng lên cánh tay phải có chút khí lực, vỗ vỗ bả vai nàng nói: “Đây không phải lỗi của tử, chúng ta đều không biết thất ca đã mất”

Hoàng tử vừa khóc vừa lắc đầu, “Không phải, A Lam, không phải.”

Ta tiếp tục an ủi, “Hoàng tử, không trách tử, thật sự không trách tử.”

Hoàng tử khóc càng bi ai, “Ta vẫn nghĩ Tô Ki đó là thất ca, là thất ca mà ta yêu, là thất ca luôn mang ta đi chơi. Nhưng mà ta sai rồi, chàng mất, ta vẫn yêu người không phải là chàng, ta..ta...A Lam, ta nhớ thất ca...ô ô...người ta yêu rõ ràng là thất ca a!”

Ta 囧

Thì ra hoàng tử thương tâm như vậy không phải là vì nhớ thất ca đã mất, mà là nàng phát hiện chính mình lại đi yêu Vũ Văn Tu giả mạo kia, cũng chính là Tô Ki?

Tâm tình của ta vô cùng rối rắm, cái kia gì gì đó, lần này ta phải an ủi nàng như thế nào đây? Một bên là hoàng tử Vân Trạch, một bên là công chúa Vân Di, hai quốc gia lại vừa vụn nát loạn lên.....

“Khụ khụ.” Ta ho nhẹ hai tiếng, “Hoàng tử, tất cả đều đã thay đổi, tử đừng quá khổ sở.”

“A Lam, chàng bày mưu ám sát phụ hoàng, chàng muốn chiếm Vân Di.” Giọng nói hoàng tử suy yếu, dung nhan mang theo nước mắt vừa thấy đã thương, “Chúng ta thật sự không có khả năng.”

Ta buông tiếng thở dài nói: “Hoàng tử, thất ca, à không, là Tô Ki. Cũng giống như tử là công chúa Vân Di vậy, huynh ấy thân là hoàng tử Vân Trạch đương nhiên là có trách nhiệm của mình. Huynh ấy cũng phải làm điều huynh ấy không muốn, huynh ấy Cũng rất khó xử.”

Ta nghĩ tới ngày đó Vũ Văn Tu trông lạ thường, ách, là Tô Ki. Nhớ hẳn nói với ta “Lựa chọn luận”..... Đúng vậy, vì sao hẳn lại nghĩ như vậy? Tất cả đều là sự vui đùa của vận mệnh mà thôi, trước mặt vận mệnh, chúng ta rất nhỏ bé.

Hoàng tử thoáng ngừng nước mắt, cười khổ nói: “Làm sao ta lại không biết, nhưng mà A Lam, muội biết tư vị khi yêu một người sao, yêu quá sâu, cái loại cảm giác này..... Rất đau.”

Tư vị yêu một người?

Không hiểu?

Ta có chút thất thần nghĩ: Không, ta biết cái loại tư vị này, chẳng qua là bây giờ dường như đã quên.

Ta nhìn hoàng tử cười nhẹ, “Nhưng mà hoàng tử, có ai bắt buộc cả đời này chúng ta chỉ có thể yêu một người, hơn nữa lại không còn người nào có thể mang lại hạnh phúc cho chúng ta.”

Bởi vì ai cũng không thể chắc chắn rằng giây sau đó người người yêu có thể hay không tự tay đánh vỡ trái tim của người, xoay lưng lưng loát chạy lấy người.

Người yêu chúng ta nhất, tóm lại chỉ có thể là chính bản thân mình.

Hoàng tử ngẩn người, tiện đà rũ mắt xuống, “Đúng vậy, ai nói...ai nói chỉ có thể yêu một người.....” Nàng nâng mắt lên lệ đã hoen mi, sắc sảo cười nói: “Tóm lại rồi cũng sẽ quên, đúng không?”

Nước mắt của nàng rơi vào mu bàn tay ta có chút ẩm ướt, có chút nóng, ta trầm ổn gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Thời gian có thể lau đi tất cả, bao gồm tình yêu mãnh liệt nhất cùng nỗi hận sâu sắc nhất, chẳng qua là nhanh hay chậm thôi.

Hoàng tử đi rồi ta tựa vào giường sững sờ hồi lâu, cho đến khi cửa bị người vừa cười vừa đẩy ra ta mới lấy lại tinh thần. Người tới một thân khôi giáp phong trần mệt mỏi, dáng người cao ngất uy vũ, khuôn mặt thô cuồng anh tuấn không thấy già chút nào, “Lam nha đầu, đã khỏe hơn chưa?”

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trung niên trước mắt, “Đại cữu cữu?”

Nam tử cười ha ha, buông mũ giáp trong tay đi tới bên giường nói: “Ta nghe Duệ tiểu tử nói cháu lập công lớn, hơn nữa âm kém đương sai* trị được đầu óc, ha ha ha, thật sự là chuyện tốt a chuyện tốt!”

(*công việc tiến hành không theo ý muốn nhưng kết quả lại gần giống như mong muốn)

Ta ở trong lòng chảy mồ hôi, Vũ Văn Duệ là người thông minh, lấy có cũng gần gần giống ta.

Ta nhìn Vũ Văn Nghị ngọt ngào cười, “Đại cữu cữu, cuối cùng người cũng trở lại, đã nhiều năm cháu không gặp người rồi.”

“Không phải là đúng vậy sao.” Tay Vũ Văn Nghị nhéo mặt ta một phen, động tác không biết tiết chế chút nào làm ta phát đau, “Ta vốn đến từ vài ngày

trước, nhưng còn phải phối hợp với kế hoạch đánh gặc của Duệ tiểu tử nên giờ mới vào đây. Lam nha đầu, ta thấy thần sắc của cháu không tốt lắm, nên nói thái y bồi bổ cho cháu nhiều chút, đừng để người càng ngày càng gầy như vậy.”

Mặt ta có chút nóng lên, chắc là bị nheo đến đỏ rồi, ta nói: “Đại cữu cữu, cữu cữu tới đây biểu ca có biết không?”

Vũ Văn Nghị nói: “Chắc nó còn chưa biết, ta nghe nói cháu bị thương liền trực tiếp đến thăm cháu, còn tưởng rằng có thể gặp Duệ tiểu tử ở đây.”

Vũ Văn Nghị không đi thăm phụ hoàng trước..... Ai~, tóm lại là có ngăn cách. Ta nói: “Biểu ca đi ra ngoài.”

Vũ Văn Nghị nói: “Không vội không vội. Đứng rồi, Lam nha đầu, ta giới thiệu cho cháu một người.” Hắn hướng ngoài cửa hô: “Diệu nha đầu, tới gặp Lam nha đầu nhà chúng ta đi.”

Diệu nha đầu? Ta thú vị nheo nheo mắt, hay là, đây chính là nhị muội muội thanh danh truyền xa của Linh Chi, Linh Diệu Nhi?

Vũ Văn Nghị dứt lời, ngoài cửa liền có một cô gái mặc khôi giáp màu bạc bước vào. Dưới đáy lòng ta âm thầm trầm trồ khen ngợi, nhìn hàng lông mày của nàng tinh tế mảnh mai nhưng không nhu nhược, ngũ quan xinh đẹp nhưng không yếu ớt, con người đầu điểm ngạo khí, dáng người cao gầy nhưng không tục tũn, quả thật là giai nhân tư thế oai hùng khó gặp.

Cô gái cười yếu ớt, không mang a dua nhìn ta nói: “Linh Diệu Nhi khấu kiến ngũ công chúa.”

Ta cười đáp, “Không cần đa lễ.”

Vũ Văn Nghị đi đến cạnh bàn cười nói: “Diệu Nhi cùng Tiên Nhi đều là muội muội của Linh Chi, chẳng qua là Linh Chi được sắp xếp ở bên người Duệ tiểu tử, Diệu Nhi cùng Tiên Nhi thì đi theo ta ra ngoài, lần này khó mà trở về được, vừa hay có thể đề hai người làm quen.” Hắn nhìn Linh Diệu Nhi nói: “Thế nào, Lam nha đầu nhà ta có xinh đẹp không?”

Linh Diệu Nhi gật đầu, ngũ khí thân quen nhìn Vũ Văn Nghị nói: “Nghị thúc thúc, lời này thúc đã lặp lại bên tai ta biết bao nhiêu lần rồi.” Nàng cười nhìn ta, “Nghị thúc thúc rất hay nhắc đến chuyện trước kia công chúa thường kéo râu của thúc ấy, Diệu Nhi đã ngưỡng mộ công chúa từ lâu rồi.”

Ta đương nhiên biết nàng ngưỡng mộ cái gì từ lâu, nhớ năm đó Vũ Văn Nghị kiên nghị cùng nét mặt vui vẻ, xem chòm râu kia là bảo bối còn không kịp, ngay cả Vũ Văn Duệ cũng không cho chạm vào. Về sau, mùa đông, khi ta và Vũ Văn Duệ cùng nhau chơi pháo, không cẩn thận làm lửa cháy xém râu hắn. Sau đó, râu bảo bối của hắn bị cháy rồi tỉnh rồi mù. Lúc ấy hắn tức giận cực kỳ, nhắc cổ áo ta lên muốn ném ta ra ngoài. Mà khi đó, mặt ta không chút thay đổi, không nhúc nhích nhìn hắn hồi lâu. Vũ Văn Nghị bỏ ta xuống hơn nửa còn cười ha hả, nói ta là một đứa nhỏ thú vị.

Ai~, chuyện cũ đừng nhắc lại nữa.

Vũ Văn Nghị quay đầu nhìn ta nói: “Lam nha đầu, Diệu Nhi thật ra là một cô nương tốt có bản lĩnh. Vài năm nay mang binh giết địch không thể không kể công nàng, lần này mưu kế giết địch ở biên giới cũng do nàng và Duệ tiểu tử cùng nhau bàn bạc, thật đúng là hay lắm a!”

Ta lộ ra vẻ mặt tán thưởng, “Diệu tỷ tỷ thật là lợi hại.”

Linh Diệu Nhi sang sảng cười, “Công chúa đừng nghe Nghị thúc thúc nói lung tung, mưu kế lần này ít nhiều đều là công tử suy nghĩ chu toàn, ta chỉ phụ trợ mệnh lệnh việc mà thôi.”

“Nhìn xem nhìn xem, Diệu nha đầu chính là khiêm tốn.” Vũ Văn Nghị lắc đầu nói: “Nếu cháu không có bản lĩnh thì làm sao có thể được xưng là cặp đôi Gia Cát Lượng trong quân cùng Duệ tiểu tử?”

Linh Diệu Nhi không ngượng ngịu, tự nhiên hào phóng nói: “Đó đều là do bọn họ tán thưởng, làm sao ta có thể so sánh với công tử.”

Ta nhìn Linh Diệu Nhi, nàng quả nhiên mạnh mẽ cứng cỏi hơn Linh Tiên Nhi rất nhiều, chẳng trách binh lính trong quân chịu phục tùng một cô gái như vậy, chỉ nhìn tư thái không chút ngượng ngịu của nàng, chỉ sợ còn khảng khái hơn so với đại đa số nam nhân.

Về mặt Vũ Văn Nghị đột nhiên nghiêm túc nói: “Cô nương tốt như vậy, không biết Duệ tiểu tử nhà ta có phúc khí.....”

Đang nói đến trọng điểm, Vũ Văn Duệ lại đột nhiên xuất hiện trước cửa, trong tay bưng cái khay đánh gãy lời nói của Vũ Văn Nghị, “Cha, người đã trở lại?”

Sau khi Vũ Văn Nghị nhìn thấy Vũ Văn Duệ liền quên ngay lời mình vừa định nói, đứng dậy đi đến bên cạnh Vũ Văn Duệ vỗ mạnh, “Tiểu tử, vẫn còn nhớ cha con à!”

Vũ Văn Duệ bị vỗ mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Lực đạo so với lần trước hình như nhẹ hơn rồi, cha già đi?”

Vũ Văn Nghị lại cười to một trận, “Quả nhiên là Duệ tiểu tử, công phu châm chọc người khác một chút cũng không giảm. Đến đến đến, con nhìn xem lần này ta mang ai cùng trở về này?!”

Vũ Văn Duệ nhìn về phía Linh Diệu Nhi, cười nhạt nói: “Linh Diệu Nhi.”

Linh Diệu Nhi cau môi cười, đáy mắt có vài phần vui sướng, “Công tử.”

Vũ Văn Duệ không có tâm tư phân tích sự vui sướng của nàng, bưng chén thuốc đi đến bên cạnh ta, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Còn không ngồi đây uống thuốc?”

Ta cảm thấy mình có chút bị thương, vì sao mỗi khi hắn nói chuyện với ta thì giọng điệu lại lạnh đi vài phần?

Ta tựa vào gối mềm, vươn tay chuẩn bị đón lấy chén thuốc, nhưng chỉ thấy Vũ Văn Duệ liếc qua bên cạnh, sau đó nheo nheo con ngươi dài nhỏ hỏi: “Muội thực sự có thể cầm chén sao?”

Lời nói vừa ra, Vũ Văn Nghị cùng Linh Diệu Nhi phía sau đều ngẩn người, đương nhiên, bao gồm cả ta.

Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Văn Duệ, cái kia, ý của hắn là.....?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Về mặt Vũ Văn Duệ lạnh nhạt, dường như không ý thức được lời mình vừa nói ra gây mơ màng cho người khác như thế nào. Ta nghĩ, ta không thể giống hắn không biết thức thời như vậy, vì thế nói: “Biểu ca, nóng quá, để nguội nguội chút đã.”

Vũ Văn Duệ lại không kiên trì ép buộc, cầm chén thuốc đặt lên bàn, sau đó nhìn Vũ Văn Nghị nói: “Cha đã đi thăm hoàng thượng chưa?”

Vũ Văn Nghị nhăn mày rậm: “Ta đến cửa cung thì gặp Lí Kiều lão già kia, hắn nói hoàng thượng đang được thái y điều trị, người ngoài không được quấy nhiễu. Duệ tiểu tử, lần này hoàng thượng bị thương rất nặng à?”

Vũ Văn Duệ thay Vũ Văn Nghị rót chén trà, sau đó lại rót cho mình một ly đầy, “Vị trí mà đoàn tên bắn trúng không phải là chỗ hiểm, nhưng nguy hiểm ở chỗ trên mũi tên có độc. Tiết thân y nói, độc này là một loại độc thập phần thần bí do miêu tộc lưu truyền, nếu có đúng thuốc giải kịp thời cho hoàng thượng uống thì sẽ không có gì ngại. Nhưng bây giờ thuốc giải còn chưa có, chỉ có thể dùng dược vật đẩy lùi độc tính trên người hoàng thượng. Lúc này chỉ có thể đợi xem, hoàng thượng có thể cầm cự cho đến lúc đó hay không.”

Lúc Vũ Văn Duệ nói những lời này, vẻ mặt cực dửng dưng, không giống như mấy đại thần luôn rất lo lắng hoặc là khuôn mặt u sầu như ta từng chứng kiến. Chuyện phụ hoàng bị thương dường như đối với hắn không hề có ảnh hưởng gì, hay là, người này đã có thói quen đem tất cả tâm tư giấu kín sau khuôn mặt tuấn tú không gọn sóng sợ hãi kia, làm người ta không thể nào biết được.

Vũ Văn Nghị nghe vậy buông tiếng thở dài, “Bây giờ hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, chúng thần trong triều sợ sẽ hỗn loạn, Duệ nhi, con phải chú ý nhiều hơn.”

Vũ Văn Duệ nhấp miếng nước trà, con ngươi dài nhỏ khẽ híp lại, chậm rãi nói: “Con sẽ cố gắng lo lắng ổn thỏa.”

Biểu tình của Vũ Văn Nghị có chút vui mừng, sau đó, mắt nhìn Linh Diệu Nhi lại nói: “Diệu Nhi, cháu nói xem, Duệ tiểu tử có phải càng ngày càng giống đi của cháu không?”

Linh Diệu Nhi mỉm cười, “Tướng mạo công tử trong trẻo tuấn tú, đương nhiên là giống đi rất nhiều. Nhưng toàn thân cơ trí mưu kế như vậy, khẳng định là giống Nghị thúc thúc.”

Vũ Văn Nghị cười ha ha, đáy mắt ý cười tràn ngập, “Nha đầu thông minh lắm, lời này thực xuôi tai.” Về mặt hắn đột nhiên lại thất vọng, “Chẳng qua là đi cháu đi sớm, không nhìn thấy bộ dáng của Duệ nhi bây giờ.....”

Trong con ngươi màu râm nắng của Vũ Văn Duệ hiện lên tia âm u, sau đó môi mỏng gọi lên nhìn hai người nói: “Cha, Diệu Nhi, hai người cả ngày đi đường mệt mỏi còn chưa kịp nghỉ ngơi. Ta gọi người chuẩn bị phòng cho hai người, đêm mai sẽ thay hai người tổ chức lễ tẩy trần thật tốt.”

Vũ Văn Nghị nói: “Ừ, đi đường dài, Diệu Nhi cũng đã mệt mỏi.” Hắn nhìn ta nói: “Lam nha đầu, cháu đừng thương cho thật tốt, sáng mai ta sẽ lại đến thăm cháu.”

Ta ngoan ngoan gật đầu, “Đại cữu cữu đi thông thả, Diệu tỷ tỷ đi thông thả, đại biểu ca đi thông thả.”

Vũ Văn Duệ nheo nheo mắt hồ ly, sau đó cười nói: “Cha, Diệu Nhi, ta đưa hai người ra ngoài.”

Ta dưới đáy lòng làm cái “Oanh” thủ thế, đưa cái gì mà đưa, người cũng cùng bọn họ đi đi cho rồi.

Sau khi Vũ Văn Duệ cùng Vũ Văn Nghị còn có Linh Diệu Nhi ra cửa, trong phòng liền im lặng. Ta về tai nghe ngóng tiếng động, xác định không có âm thanh gì ta mới thử dùng cái tay không bị thương chống người đứng dậy, chậm rãi từ trên giường đi xuống. Sau khi xuống đất ta liền cảm thấy mình giống như đang dẫm lên một tầng bông, nó mềm ta cũng mềm.

Ta hít sâu vài hơi, lúc chân khôi phục chút sức lực liền chậm chạp hướng tới cái bàn. Khoảng cách vài bước chân ngắn ngủn này, khoa trương mà nói thì so với leo cầu thang 80 tầng còn mệt hơn. Đến nỗi, khi ta vừa đến mép bàn liền mạnh mẽ ngồi xuống ghế, cánh tay bị đụng có chút đau.

Ta nằm lên bàn ổn định nghỉ ngơi một lát, ngoan ngoãn, làm bệnh nhân thật đúng là không tốt chút nào.

Chờ cho hơi thở đều đặn lại, ta liền vươn mả trào tới chén thuốc. Chẳng qua là khi ta gần đụng tới chén rồi thì cửa bị người mở ra, sau đó giọng nói lạnh lạnh của Vũ Văn Duệ vang lên.

“Muội đang làm gì?”

Ta lập tức rất không tiền đồ thu tay lại, vô cùng ngoan ngoãn nói: “Thử xem thuốc đã nguội chưa.”

Lời vừa ra khỏi miệng ta liền tức giận mắng chính mình không được tích sự gì, thật là, đáng lẽ ra ta nên uốn thẳng thân hình nhỏ bé mà lớn tiếng nói: Ta uống thuốc!

Nhưng làm vậy hậu quả sẽ thế nào?

Ta lại không muốn nghĩ đến, quên đi, ta là bệnh nhân, ta không có sức lực để mà tranh cãi.

Vũ Văn Duệ đi đến bên cạnh ta ngồi xuống, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như trước là biểu tình thản nhiên, “Vây thuốc đã nguội chưa?”

Ta hạ ngón tay, “Ừ, không sai biệt lắm, có thể uống rồi.”

Vũ Văn Duệ một tay chống vào bên sườn mặt, mắt hồ ly dài nhỏ không rõ vui hay giận nhìn ta, “Sao còn chưa uống?”

Ta có chút mừng rỡ, thì ra thẳng nhai này vừa rồi nói lời kia chỉ là muốn hù cha hấn cùng Linh Diệu Nhi. Ta kéo chén thuốc qua cúi đầu uống một ngụm, sau đó mặt không chút thay đổi một hơi uống xong toàn bộ, cho đến khi trong chén chỉ còn lại một chút cặn thuốc.

Ta cảm nhận vị đắng tràn ngập khoang miệng, “Đắng quá.”

Khi ngẩng đầu liền nhìn thấy Vũ Văn Duệ đối diện nhìn ta không chớp mắt, ta hạ giọng hỏi: “Biểu ca, huynh cũng muốn uống?” Ngươi cũng bị thương? Ngươi cũng có cả đông bệnh!?

Vũ Văn Duệ lười biếng chớp mắt, con ngươi rũ xuống tỏa ra nhẹ nhẹ dụ hoặc. Ngón tay thon dài của hắn đưa đến bên môi ta nhẹ nhàng lau, sau đó đưa đến bên môi của chính mình liếm láp, trầm thấp nói: “Ừ, quả thật rất đắng.”

Ta xoay người rót nước trà tráng miệng, đáy lòng âm thầm nghĩ, thẳng nhai này chắc chắn là tư xuân.

Buổi tối ngày hôm sau, lúc Vũ Văn Duệ thay Vũ Văn Nghị mở tiệc tẩy trần trong phủ, ta bởi vì bị thương nên không thể tới dự, Tế Tế thay ta đi tặng lễ. Vì thế, lúc màn đêm buông xuống, ta liền đuổi hết cung nữ ra ngoài, sau đó mặc quần áo vào, vụng trộm chuồn ra ngoài.

Nơi ta muốn đi cũng không khó đoán, đương nhiên là cung điện mà ngày hôm đó phụ hoàng nói với ta, Triều Phượng điện.

Triều Phượng điện, tên cũng như nghĩa, chính là nơi ở của hoàng hậu. Hoàng hậu của phụ hoàng từ trước tới nay chỉ có một vị, chính là mẫu thân đã mất của ta, Vũ Văn Nhu.

Mẫu hậu của ta trong lúc sinh ta cùng hoàng tử bị khó sinh nên mới chết. Khi đó vì mới sinh nên ta không thể mở mắt được, đương nhiên, liền bỏ lỡ cơ hội duy nhất nhìn thấy bà ấy. Ta chỉ nghe các cậu cùng các cung nữ ngẫu nhiên nói đến chuyện này mới biết được, mẫu hậu của ta người cũng như tên, là một người thập phần ôn nhu.

Mẫu hậu vào năm mười sáu tuổi thì được gả cho phụ hoàng, lúc ấy phụ hoàng vẫn là thái tử. Sau đó, bà cùng ông ấy trải qua thời khắc gian khổ khó khăn nhất. Lúc phụ hoàng ta đăng cơ, không chút chần chừ liền phong mẫu hậu thành nữ nhân tôn quý nhất Vân Di này, ôn nhu mà rộng lượng bởi bạn bên người phụ hoàng.

Mẫu hậu của ta hẳn là yêu phụ hoàng, bằng không sao lại có thể vì ông ấy mà kiên trì sinh hạ hai hài tử, cuối cùng đánh mất tính mạng. Nhưng phụ hoàng thì sao, ông ấy yêu mẫu hậu sao?

Nếu yêu, vì sao ta và hoàng tử chưa bao giờ nghe ông ấy nhắc đến chuyện của mẫu hậu?.

Nếu không yêu, vì sao ông ấy lại không lập hoàng hậu khác.

Còn có, Nam nhi trong miệng ông ấy là ai.

Ta thật sự rất đồng tình với vị mẫu thân đã chết, đơn giản là vì, người bà gả là đế vương, cho nên yêu hay không yêu, đều là xa xỉ.

Triều Phụng điện từ sau khi mẫu hậu qua đời liền không có một bóng người, chẳng qua là có các cung nữ đứng giờ quét tước rửa sạch nên không thấy tro bụi. Ta nâng vẩy lưu loát khoan thai đi đến gian phòng trong lời nói của phụ hoàng, đẩy cửa ra liền đi thẳng đến chỗ cái ghế dựa thứ ba.

Cái ghế này cùng những cái khác ghế khác đều giống hệt nhau, không có chỗ nào đặc biệt. Ai cũng sẽ không đoán được, hoàng đế thế mà lại cất dấu thứ gì đó dưới bắp chân nó.

Ta nhìn cái ghế dựa thứ ba mà bắt đầu cảm thấy khó khăn. Ghế thì ta là tìm được rồi, nhưng người nói xem, ta phải làm thế nào mới có thể chặt đứt chân nó? Ta vỗ vỗ cái trán, thật sự là ngốc a, ta nên chuẩn bị một cái dao phay mang tới đây, trực tiếp chém gãy thì khỏe biết bao.

Ta ở tại chỗ đá chân rồi đi qua đi lại, bây giờ không có dao, phải làm sao đây?

Ta lật ghế lên dùng sức đá gãy chân nó, tốt lắm, vô cùng rắn chắc. Ta lại ở trong phòng dạo qua một vòng, không tìm ra búa, chày tử, mấy thứ linh tinh gì gì đó, có chút uể oải.

Nén chậm rãi cháy, ánh nến chiếu sáng cái bàn, ta đột nhiên liền thấy dưới bàn có khắc hoa văn bị chạm rỗng, khỏe môi chậm rãi gọi lên.

Có.

Ta kéo ghế dựa vào mép bàn, cẩn thận so sánh chân ghế cùng khe hở của hoa văn. Lúc tìm được khe hở thích hợp rồi, liền vật vờ đem chân bàn nhét vào khe hẹp. Xong rồi ta lại lôi một cái ghế khác đến để leo lên cái ghế đang treo giữa không trung kia, sau đó, không có việc gì khác ngoài việc đem toàn bộ sức nặng thân thể đè xuống.

Về mặt ta nghiêm túc nghĩ, ta quả nhiên là người thông minh.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, ta cũng lẳng lặng chờ lúc chân ghế chống đỡ không được sức nặng của ta mà gãy. Nhưng chẳng lẽ ta rất nhẹ sao? Sao cái ghế này bị ta ngồi lên nửa khắc rồi mà vẫn không có gì động tĩnh gì?

Ta u buồn chống cằm, thử dùng chân chống đất sau đó mạnh mẽ nhảy lên rồi ngồi xuống, nhưng ghế dựa vẫn như trước không hề động tĩnh.

Ai~.

Ta thờ dãi, cố gắng không ngừng tiếp tục lặp lại hành động này. Không biết hơn mấy mươi lần nhún nhảy, chân ghế rốt cuộc cũng lên tiếng trả lời rồi gãy. Ta phản ứng nhanh chóng bắt được một bên ghế nhảy xuống, nhìn chân ghế đã gãy mà vui mừng như điên. Quả nhiên, con người rất thông minh.

Từ vết nứt ở chân ghế ta có thể nhìn thấy bên trong nó trống rỗng, bằng không, nó sẽ không khinh địch như vậy bị ta ngồi gãy. Ta từ khe rỗng trong chân ghế lấy ra một cái ống nhỏ, sau đó từ trong ống nhỏ lấy ra hai vật.

Một cái được làm bằng da dê, không được hoàn chỉnh, hơn nữa bên trên còn vẽ rất nhiều rất nhiều đường dẫn. Ta nhìn chăm chăm miếng da dê kia hồi lâu, cuối cùng hiểu được, đây chính là mảnh tàng bảo đồ mà Mạnh Thiệu Giác muốn tìm. Ta nhún nhún vai, ai biết được, thứ hần muốn cướp lại cứ như thế rơi vào tay ta, có lẽ hần càng không nghĩ được, phụ hoàng thế nhưng lại đem chỗ cất dấu thứ này nói cho ta biết.

Ta đem tàng bảo đồ cẩn thận bỏ vào trong quần áo, rồi nhìn thứ còn lại kia.

Đó là một tờ giấy trắng, có lẽ vì được cất giữ lâu lắm rồi nên đã có chút ố vàng. Ta thật cẩn thận mở ra, chỉ thấy bên trên ghi một câu.

Trên tờ giấy viết: “Ca ca, ngày mai mang muối xuất cung đi chơi nha.”

Kí tên - Nam nhi.

Ta nhìn tờ giấy này mà tròn mắt há hốc mồm, trong lòng giống như có muôn vàng sóng to gió lớn nổi lên.

Nam nhi, Nam nhi trong miệng phụ hoàng, tờ giấy ghi tên Nam nhi, ta nghĩ, ta biết là ai.

Ban đầu, ta một mực cho rằng người phụ hoàng nhắc đến là một phi tử có chữ “Nam” trong tên ở hậu cung, lại quên mất phụ hoàng có một muội muội năm mười lăm tuổi mắc bệnh mà chết, mà tên của nàng đúng là An Nam Lăng.

Ta không cho rằng tình cảm huynh muội bình thường có thể khiến cho ông ấy làm ra loại chuyện như vậy.

Phụ hoàng đem bút tích của muội muội trên tờ giấy cất cùng một chỗ với tàng bảo đồ mà tam quốc cùng nhau tranh chấp.

Lúc phụ hoàng bị mê hồn hương làm mất đi ý chí liền kêu tên của muội muội mình.

Người mà phụ hoàng yêu, chính là muội muội ruột của mình.

Ta nhìn tờ giấy trong tay cười khổ, nhìn xem, thì ra ông ấy si tình như vậy, chẳng qua là đối tượng si tình, không nên, không thể, cũng không được.

Ta đột nhiên liền cảm thấy trái tim rét run, vì sao ta lại biết thêm một bí mật, hơn nữa bí mật này lại thuộc loại sâu kín nhất của một đế vương.

Ta có chút thất hồn lạc phách về tới tấm cung, chẳng qua là vừa mới bước vào cửa liền phát hiện trong phòng có chút quái dị, không khí ảm ảm tràn ngập mùi rượu.

Ta thừ thấp giọng gọi: “Biểu ca?”

Trong phòng không người đáp lại.

Thần kinh của ta càng thêm căng thẳng, lúc vừa định mở cửa đi ra ngoài thì bị người ôm gắt gao từ sau lưng.

Cánh môi nóng rực của người nọ ở bên tai ta cọ nhẹ khẽ hôn, đầu lưỡi ẩm ướt nóng ẩm cứ liếm láp da thịt của ta, sau đó, giọng nói quen thuộc trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo men say ở bên tai ta khàn khàn thấp giọng nói: “A Lam, bây giờ nàng lại muốn trốn đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Nghe được giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vũ Văn Duệ, bản thân ta đáng ra phải thả lỏng, nhưng trên thực tế, ta lại càng thêm cảnh giác. Đơn giản vì mùi rượu nồng nặc trên người hắn cùng với mê ly trong giọng nói.

Nghĩ đến đây, ta thấy có chút kỳ lạ. Sao những người khác uống rượu xong trên người luôn mang theo vị cồn lấm người khác buồn nôn, nhưng sao trên người hắn, mùi rượu kia lại biến thành hương thơm khác người?

Hay là, mùi rượu cũng còn tùy theo về bề ngoài?

Người phía sau không vì ta trầm mặc mà ngưng động tác, hắn chậm rãi dùng chóp mũi cọ cọ sau gáy ta, thông thả, khiêu khích, cùng với hơi thở ấm áp ướt át. Hắn trầm thấp nở nụ cười cười một tiếng nói: “Sao không nói lời nào?”

Ta giữ nguyên tư thế bất động, thấp giọng nói: “Biểu ca, huynh uống rượu?”

Vũ Văn Duệ rõ ràng “Ừ” một tiếng.

Ta lại nói: “Biểu ca..... Say?”

“Say?” Hắn cúi đầu nghiền ngẫm từ này, sau đó vùi đầu vào hốc cổ ta buồn buồn nở nụ cười, “Đúng vậy, ta say, nàng nói xem, ta nên làm gì bây giờ?”

Còn có thể làm gì?

Ta âm thầm nghiêng răng ken két, nhưng mở miệng lại rất khéo léo nói: “Biểu ca nên về phủ, gọi người nấu một chén canh giải rượu, uống canh xong rồi nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt. Sáng mai thức dậy sẽ không có chuyện gì.”

“Hừm?” giọng nói Vũ Văn Duệ đột nhiên trở nên mơ hồ, “A Lam, nàng nói cái gì?”

Ta kiên nhẫn nói lại lần nữa, “Biểu ca nên về phủ, gọi người nấu chén canh giải rượu, uống canh xong nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt. Sáng mai thức dậy sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ.....” Vũ Văn Duệ dùng sức cọ cọ ta, “Không nghe rõ, chắc là say thật rồi.”

Ta không ngừng được khoe miệng đang co giật. Giả vờ, người sao lại giả vờ với ta? Sao vừa rồi không thấy lỗ tai người nghe không rõ? Ta nói, bình tĩnh, ta phải bình tĩnh. Vì thế: “Vây, biểu ca, muội điu huynh lên ghế ngồi nghỉ một lát.”

Cái tay đang quán ở bên hông ta của Vũ Văn Duệ chậm rãi ôm lấy bả vai ta, sau đó đem nửa thân mình dựa hẳn lên người ta, “Ừ.”

Nói là Vũ Văn Duệ dựa vào ta, thật ra cũng có thể hình dung là cả người ta bị hắn ôm vào trong ngực. Ta bị hắn đè nặng gian nan bước từng bước một đi lên phía trước đi, lúc sắp sửa tới gần cái ghế, chân trái giống như bị cái gì đó vướng phải. Sau đó, trời đất quay cuồng một trận ta liền ngã xuống. Nhưng mà, thật ra ta không bị đau, bởi vì phía dưới đã có cái đệm thịt siêu cấp, bạn học Vũ Văn Duệ.

Lúc này Vũ Văn Duệ nhắm chặt hai mắt, tay ta vỗ vỗ mặt hắn, “Biểu ca, tỉnh tỉnh, đừng ngủ.”

Vũ Văn Duệ mở nửa mắt, con ngươi màu râm nắng mang theo sương mù mờ mờ, lưỡi biếng nói: “Nhìn xem, A Lam, nàng cho rằng ta là ai, như vậy

cũng có thể ngủ?” Hấn nhủ nhủ vậy, “Ta chỉ có chút không thoải mái mà thôi.”

Ta nghe vậy cả kinh, không thoải mái? Đừng nói là hấn muốn ói nha. Ta vội nói: “Vội nhanh nhanh đứng lên.” Tư thế này mà ói ra, đó cũng thật là “Mất hồn”.....

Ta nói xong liền lập tức từ trong ngực hấn đứng dậy, chẳng qua là lúc ngồi dậy được một nửa thì lưng bị người dùng sức ấn xuống một cái, sau đó ta liền mạnh mẽ nằm úp sấp xuống. Cái mũi của ta bị đụng phát đau, thử đứng dậy lại bị ấn trở về trong ngực hấn. Ta xoa cái mũi nhìn về mặt thích ý của Vũ Văn Duệ, “Biểu ca, sàn lạnh.”

Lực đạo trong tay Vũ Văn Duệ không những không giảm, ngược lại càng ôm chặt, con người dài nhỏ dưới ánh nền lóe sáng động lòng người, “Không sao, lạnh một chút vừa hay có thể tỉnh táo lại.”

“Sáng mai sẽ lạnh.” Ta thử gỡ tay hấn ra, “Huynh vẫn nên lên giường nằm một chút đi, muội gọi người tới.”

Vũ Văn Duệ neho neho mắt hồ ly, khuôn mặt tuấn mỹ sinh ra vài tia lạnh lùng, “Sao nào, muốn né tránh ta?”

Ta có ngu thì cũng phát hiện tối hôm nay hấn lại có chút hi nộ vô thường, đáy lòng âm thầm lắc đầu, xem ra thằng nhãi này say thật rồi. Ta nói: “Biểu ca, chúng ta đứng lên trước đi.”

Cái tay của Vũ Văn Duệ vốn đang ở bên hông ta bỗng dưng chuyển qua cổ ta ấn xuống, khiến ta gần sát lại. Ta không có cách nào né tránh, đành phải chống lại con người sâu không thấy đáy của hấn. Hấn khẽ hít con người gọi lên môi mỏng, trong mắt là ánh sáng khôn cùng, “A Lam, vì sao nàng muốn trốn ta, nàng cũng biết, con người có một số việc, có làm thế nào cũng không trốn tránh được.”

Ta cười nhạt, tầm mắt không tránh không né, “Biểu ca nói gì, trốn? Không trốn? Liên quan gì đến muội?”

“Nhìn xem nhìn xem.” Ý cười bên môi Vũ Văn Duệ càng sâu, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm mê người, chẳng qua trong đáy mắt lạnh ý lại lạnh thêm vài phần. “Liên quan gì đến nàng? Cũng đúng, những thứ đó trong mắt nàng đâu có chút trọng lượng nào. Nàng, An Kha Lam, là ai, là ai có thể khiến nàng dễ vào mắt. Nàng không thêm nhìn hồng trần còn hơn cả mấy tên xuất gia kia, không cần phạm phụ tục tử, có phải không?”

“Biểu ca nói đúng.” Ta theo lời từ trong miệng hấn, “Tâm của A Lam nhỏ, quản chuyện của mình là tốt rồi.”

“Quản chuyện của mình là tốt rồi?” Vũ Văn Duệ ý vị thâm trường nói: “Ta lại không tin chuyện này, nàng cho rằng bây giờ nàng còn có thể cả người không vướng bận chuyện gì, không thêm quan tâm chuyện gì rồi bỏ đi?” Hấn nhẹ nhàng vỗ về hai má của ta, ý cười trên môi tùy tiện thả ra tà mị, “Ta chia xẻ nhiều bí mật cho nàng như vậy, nàng, làm sao trốn đây?”

Tay phải hấn ở bên hông ta chậm rãi vuốt ve, môi mỏng chạm nhẹ khoe miệng ta, “Ngày đó, nàng ở ngay ngoài cửa, không phải sao.”

Ta nhếch cánh môi không nói lời nào, hấn nói “Ngày đó”. Đó là ngày nào, trong lòng chúng ta đều biết rõ.

“Sao không nói lời nào? Thừa nhận? Hay là phủ nhận?” Ngữ khí của hấn mềm nhẹ như vậy, trên mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, nhưng lại làm cho người ta không rét mà run, “Muốn ta nói thay nàng sao? Nói ngày đó nàng đứng ở ngay phía sau cửa nghe mẹ ta nói cho ta biết, Vũ Văn Duệ ta căn bản không phải là con của Vũ Văn tướng quân.” Trong mắt hấn giống như nổi lên một trận sóng to mãnh liệt, gần từng chữ nhìn ta nói: “Vũ Văn Duệ ta chính là tạp chủng, là tạp chủng do bà ấy nhất thời hồ đồ cùng người yêu vụng trộm sinh ra, là thứ mà bà cô ghét cũng thể không nhẫn tâm loại bỏ, tạp---- giống.”

Trái tim của ta mạnh mẽ thắt chặt, hai tay cũng gắt gao nắm lại. Ta không biết nên đối mặt như thế nào với một Vũ Văn Duệ như vậy, ta..... không biết.

“A Lam, biểu tình của nàng như vậy là sao?” Vũ Văn Duệ bỗng nhiên cười khê, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lông mi của ta, “Đồng tình? Hay là thương hại? Vì sao lại đồng tình với ta? Vì sao muốn thương hại ta?” Về mặt hấn trong nháy mắt liền nổi giận, thô lỗ ấn mặt ta xuống, chớp mũi hai người gắt gao chống nhau. “Nàng dựa vào cái gì mà đồng tình, dựa vào cái gì mà thương hại, nàng cũng chỉ là một đứa ngốc bị người lạnh nhạt, nàng cũng chỉ là một đứa con không được phụ hoàng nàng để vào mắt, nàng dựa vào cái gì mà đồng tình! Nàng dựa vào cái gì mà không cần bất cứ thứ gì! Nàng dựa vào cái gì!!!!?”

“Dựa vào chính huynh xem thường bản thân mình.” Ta mở miệng đánh gãy lời nói của hấn, ngữ khí trào phúng mà lãnh ngạo, “Vũ Văn Duệ, ta đồng tình với huynh, ta thương hại huynh, đơn giản bởi vì huynh coi thường chính bản thân huynh.”

Ta nói dứt lời, trong không khí lập tức tràn ngập hơi thở nguy hiểm, Vũ Văn Duệ tà nịnh nhìn ta, chậm rãi nói: “Nàng nói cái gì?”

Ta cười lạnh nói: “Ta nói cái gì? Điều ta nói chính là những gì bấy lâu nay ta suy nghĩ.” Ta nhìn thẳng mắt hấn không có chút sợ sệt nào, cười nhạo một tiếng, “Vũ Văn đại công tử? kinh đô ngự lại Hoàng thượng ngự phong? Thì ra lại chính là một đứa giả mạo!..”

Ta mặc kệ thần sắc hấn dần dần trở nên lạnh lùng, tiếp tục nói: “Thì ra tướng quân phu nhân và tướng quân ân ái đều là giả, thì ra tướng quân phu nhân không chịu nổi tịch mịch mà treo tường, thì ra đứa con mà tướng quân yêu thương hai mươi năm nay lại là con của người khác, thì ra tướng quân phu nhân xa lánh đứa con của mình đơn giản là vì đứa con này, căn bản không phải là bà ấy nguyện ý sinh ra.”

Ta cười nhẹ, thần nhiên nói: “Vậy huynh, Vũ Văn Duệ, huynh làm tất cả là vì cái gì?”

Vũ Văn Duệ nắm cổ tay ta, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh tối đen.

Ta không để ý đau đớn trên tay tiếp tục nói: “Huynh từ nhỏ thông minh hơn người, huynh từ nhỏ văn thao võ lược, huynh cứu Vũ Văn tướng quân thoát khỏi âm mưu của phụ hoàng, huynh một lần lại một lần chinh đồn quân đội tạo quân uy, huynh đem Vũ Văn phủ vuron tới đỉnh cao nhất. Thế lực trong triều của huynh lớn mạnh, nay cả triều đều là vây cánh của huynh. Có thể nói, huynh một tay che trời, ngay cả phụ hoàng đối với huynh cũng phải kính sợ vài phần. Nhìn tất cả những điều huynh làm mà xem, huynh chẳng qua chỉ muốn chứng minh sự ưu tú của mình. Huynh muốn chứng minh, cho dù huynh không phải là con của Vũ Văn Nghị sinh ra cũng có thể ưu tú như vậy.” Ta dừng lại, vuron tay phủ lên hai tròng mắt hấn, “Hay là..... Huynh muốn chứng minh, huynh là con của Vũ Văn Nghị, bởi vì, huynh cũng ưu tú như vậy.”

Ta nở nụ cười, tùy tiện mà trào phúng, “Nhưng mà Vũ Văn Duệ, huynh nên nhớ kỹ, cho dù huynh ưu tú, huynh vĩ đại, huynh xuất sắc, thì huynh cũng không phải là con của ông ấy. Cũng giống như huynh nói, huynh là tạp chủng.”

Đơn giản vì, người nói mình là “Tạp chủng”.

Đơn giản vì chính bản thân người, mà thôi.

Vũ Văn Duệ nghe xong này lời này, trong mắt lại yên lặng giống như mặt biển trước cơn bão, cất giấu vô số nguy hiểm cùng huyền bí. Hấn đột nhiên néo mạnh một cái làm ta đau kêu ra tiếng, sau đó là lật người đem ta đặt dưới thân, cúi đầu hỏi: “Nói xong chưa?”

Ta dùng sức muốn giãy tay ra, “Huynh còn muốn nghe cái gì? Buông tay!”

[Hội của đồng (ngó trộm): Nội dung phía dưới chính là A Duệ không nói gì cũng không buông tay, lạnh lùng hôn A Lam. ... có vẻ bá đạo thô bạo, làm hít thở không thông... chỉ có KISS thôi a, trong đầu đám người xem trộm rất YY, A Duệ mạnh mẽ ép chặt....]

Ta cực lực trốn tránh miệng hấn, vừa vuron tay muốn đánh hấn lại bị hấn nắm chặt, sau đó thân mình liền không thể nhúc nhích bị ngăn lại, không thể phản kháng [Hội của đồng (ngó trộm): A Duệ một chiều lấy lùi để tiến, đối với A Lam đang mở miệng, hôn a hôn a hôn. A Lam ngay cả kháng nghị cũng không thể nói ra, chỉ ưm ưm kháng cự, trong đêm tối này lại có vẻ vô cùng thanh thúy. Ha ha ha ha, bị kịch, đại khái là đồ mặt tía tai, đám người xem trộm nhìn chăm chăm.]

[Hội của đồng (ngó trộm): Hai người cứ thế dán tại một chỗ tìm không ra khe hở, thật chặt a. A Lam trốn tránh, A Duệ liền phản ứng nhanh nhạy truy đuổi, sau đó người truy ta đuổi, cảm xúc của A Duệ vô cùng dâng trào a a. A Lam muốn đá hấn một cái nhưng không cẩn thận liền cảm nhận được A Duệ xúc động, sau đó nàng liền bị dọa, im lặng không phản kháng.]

Giãy dụa chính là kích thích, kích thích chính là ma quỷ a ma quỷ!

Vũ Văn Duệ mơ hồ nở nụ cười cười một tiếng, thế công hơi hơi chậm lại. Hấn rời cánh môi của ta, ánh mắt sâu kín nhìn ta, “Sao không tiếp tục phản kháng?”

Ta nghiêm túc nói: “Biểu ca, những điều vừa rồi muội nói huynh đừng để ý, muội chỉ muốn nói là, huynh là ai cũng không quan trọng, chỉ cần huynh là Vũ Văn Duệ là được rồi.” Như vậy, người cũng đừng tức giận nữa, sau đó xê ra, chúng ta đứng dậy đi a.

Ngón tay thon dài của Vũ Văn Duệ lau vật thể trong suốt khả nghi bên môi, tao nhã híp con người nhìn ta nói: “Không phải vừa rồi khí thế hùng hực lắm sao, không phải mừng vui sướng lắm sao, bây giờ sao không mừng nữa?”

“Biểu ca, muội chỉ không muốn huynh tiêu cực như vậy mà thôi.” Ta vô cùng thành khẩn.

“Nhận sai?” Hấn tà khí nhũ mày, “A Lam, chậm rồi.”

[Hội của đồng (ngó trộm): A Duệ kéo một bên quần áo A Lam! Sau đó liền giống như đã mấy trăm năm không được găm xương hôn xuống a hôn xuống, A Lam muốn đập chết hấn. Sau đó, tại không gian yên tĩnh ban đêm này, cuối cùng A Duệ cũng chứng tỏ đầy đủ sự khó chịu của bản thân. Cho nên ta nói, nam nhân thật sự là không đáng tin a. Ta lại nói bây rồi]

“Vũ Văn Duệ, huynh dừng lại!” Ta đối với cái loại hôn hít ái muội mang theo xâm lược này thật sự là vô lực, chỉ có thể dùng sức xoay người, nhưng cho dù làm vậy cũng trốn không thoát môi của hấn.

Vũ Văn Duệ bỗng nhiên cắn thật mạnh một cái, sau đó thô lỗ thờ phỉ phò ngẩng đầu, con người luôn trong treo nhưng lạnh lùng kia tràn ngập tình ý dạt dào.

Ta có thể nhìn thấy lồng ngực hấn phập phồng lên xuống, dường như đang áp chế tình cảm mãnh liệt của mình, ta nhìn hấn lác lác đầu, “Huynh say.”

Khuôn mặt tuần mỹ của hấn có một chút tươi cười, làm cho người ta cảm thấy vô cùng suy sụp và yếu ớt. Hấn dùng cái trán cọ cọ mặt ta, thân nhiên nói: “Ta chỉ muốn bà ấy yêu ta một chút, nhưng bà ấy lại nói, ta cần bản không phải là đứa con bà ấy mong muốn.”

Môi mỏng của hấn gọi lên một độ cong đẹp đẽ, trong mắt hồ ly dài nhỏ lại lạnh nhạt trống rỗng. Hấn cúi đầu mở miệng, giọng nói như có như không, “A Lam, bà ấy không thương ta, vậy, nàng có thể yêu ta không?”

Lúc ta nghe những lời này, trong nháy mắt liền thất thần.

Yêu..... Hấn?

Ta rũ mắt chưa sót nghĩ, không phải ta không thể, mà là ta..... Không dám

Ta không dám yêu người, Vũ Văn Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Đêm đó, ta không trả lời câu hỏi kia của Vũ Văn Duệ. Vũ Văn Duệ cũng không kiên trì truy hỏi đáp án. Hắn chỉ im lặng ôm ta tới giường ngồi một đêm, giống như những đêm khác lúc chúng ta còn nhỏ, dựa sát vào nhau, yên tĩnh không tiếng động.

Thì ra năm tháng tựa như nước chảy, chúng ta đã cùng nhau ngồi một chỗ nhiều ngày đêm như thế.

Nhiều ngày trôi qua, ta rất an phận nằm trên giường dưỡng thương, không vì cái gì, chỉ vì hành động “Trộm bảo” đêm đó dường như quá mức dừng mình, làm vết thương trên cánh tay ta bị nứt ra hơn nữa có đọng mủ, khiến Tê Tê kinh ngạc đem ta cần nhả một phen. Ta ngoan ngoãn nghe nàng phát biểu, cảm thấy mình thực sự nên nghe cho tốt.

Được rồi, ta thừa nhận, ta còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để đi gặp phụ hoàng, cho dù ông ấy còn đang hôn mê.

Ta không phải chưa từng thấy qua những điều thối nát nhất trong cung, ví dụ như phi tử cùng thị vệ yêu đương vụng trộm, cung nữ cùng thái giám dâm loạn, phu nhân đại thần cùng quyền thần mất đi mảy lại. Ta vốn tưởng rằng, mình đối những việc này đã luyện thành mắt thấy nhưng không trách. Chẳng qua đến giờ phút này, ta mới biết được, thật ra đối với loại tình yêu vượt quá luân thường đạo lý này ta vẫn rất kinh ngạc, hơn nữa còn khó có thể lý giải.

Nam tử này là phụ hoàng của ta, là người cùng mẫu thân cho ta sinh mệnh.

Ta cau mày bắt đầu suy nghĩ về loại cảm tình này của ông ấy. Nam tử này đã đem tình yêu sâu đậm nhất, mãnh liệt nhất của mình trao cho chính ruột thịt của mình, hơn nữa còn cất dấu sâu trong lòng. Ta không xem thường cái loại cảm tình này, chỉ là cảm thấy kỳ lạ. Ông trời kỳ lạ thật đấy, vì sao luôn thích chế tạo mấy thể loại tình duyên ngược thắm, làm cho con người khi còn sống đều sống trong rối rắm.

Từ xưa đến nay, tình yêu đều không sai. Cái sai là thời gian, là thân phận, là người yêu người không nên yêu.

Ta cười nhạt, nhìn xem loài người vĩ đại biện giải cho tình yêu như thế nào - “Một thứ xinh đẹp cùng tiếc nuối”. Con người sở dĩ xem tình yêu là một thứ tốt đẹp như vậy, đơn giản là vì khi đối mặt với sức mê hoặc kinh người chói lóa của đồng tiền, bọn họ tham luyến hoa Như Yên rực rỡ trong chớp mắt cùng vui thích cực hạn, bọn họ phóng túng hơn nữa làm đánh mất luôn chính bản thân mình.

Ta đột nhiên cười ra tiếng, mang theo trào phúng. Mục tiêu của ta không phải là loại tình yêu vĩ đại này, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, ta chỉ muốn yêu chính bản thân mình.

Tóm lại, ta là một nữ tử ích kỷ.

Không khí trong cung mấy ngày nay rất nặng nề, trải qua một cuộc chiến như vậy, các quốc gia đều cần thời gian để dọn dẹp hậu quả. Ta nghe nói Vân Trạch đang đại loạn, hơn nữa khí thế hùng hục, ta nghĩ, trong đó chắc chắn công lao của Vũ Văn Duệ không ít. Ta âm thầm nghĩ, Vũ Văn Duệ xét theo phương diện nào đó vẫn là công thần của Vân Trạch. Ít nhất không lâu sau, Vân Trạch sẽ chấm dứt cái cục diện hỗn loạn này, một lần nữa bắt đầu hành trình mới, bất kể là tốt hay xấu.

Ta nghĩ đến nam tử tuyệt mỹ ta đã gọi là “Thất ca” nhiều năm kia. Lúc này hắn đã về tới quốc gia của mình, trách nhiệm nặng nề đè nặng trên vai hắn. Hắn sẽ làm thế nào? Ngày đêm bận rộn giữa muôn vàn cuộc chiến phức tạp, lúc nghỉ ngơi một lát, trong đầu sẽ đột nhiên thoáng hiện về chuyện quá khứ của chúng ta, sau đó lại tiếp tục bận rộn?

Ta tin tưởng, nam tử bên ngoài trông nhân nhả vô công rồi nghề nhưng thật ra bên trong trọng trách gánh nặng kia sẽ từng bước từng bước một, vững vàng đi trên con đường của hắn.

Nói đến Vân Trạch, nhất định không thể bỏ qua một người. Ừ, người nọ chính là Mạnh tiểu gian tặc Mạnh Thiếu Giác. Sau đêm đó, Mạnh gia tại Vân Di biến mất không còn tung tích, Mạnh phủ giống như chưa bao giờ có người ở an tĩnh như vậy, một chút sức sống cũng không có.

Ta không rõ cảm giác của bản thân mình đối với người này là gì, chán ghét? không phải vậy. Thích? Cũng không thể nói rõ. Ừm, có lẽ có thể nói là thường thức.

Thật lòng mà nói, Mạnh Thiếu Giác người này quả thật là một nhân tài. Tuổi trẻ, có đầu óc, làm việc quyết đoán, giỏi nguy trang, làm cho người ngoài không thể nhìn thấu. Một khắc trước hắn còn trò chuyện vui vẻ với người, giây sau đó có lẽ có thể đem dao đâm thẳng vào ngực người, đâm xong còn

có thể cười hi hi hỏi người có đau hay không.

Nghĩ đến đây ta có chút thương tiếc, hân hạ cổ mà hân quý trọng nhất lên người ta, đáng tiếc là hân và người Vân Chiến không đủ ăn ý, cố tình tặng đồ giải cổ lại đây. Cái này tốt, ăn cái vụn cổ kia vào, thân thể ta trở nên vô cùng khỏe, ăn uống rất ngon miệng. Ai~, đáng tiếc a đáng tiếc.

Đối với hành vi của Mạnh Thiệu Giác ngày đó, lấy ta ra tra tấn để khống chế Vũ Văn Duệ, nói thật, ta không tức giận hay là khinh bỉ gì hân. Mạnh Thiệu Giác là người Vân Trạch, mục đích của hân là giúp Vân Trạch diệt Vân Di, hân cùng Vân Di là kẻ địch, chuyện hân làm sở dĩ là bổn phận của hân. Người đừng nói hân ra tay với một thiếu nữ đáng khinh như thế nào như thế nào, quốc thù trước mặt, chẳng phân biệt nam nữ, có chăng chính là thân phận khác nhau mà thôi. Hơn nữa, mấy người được gọi là anh hùng kia, có ai dám tự vỗ ngực nói mình chưa bao giờ làm mấy chuyện ti bỉ?

Điều ta kinh ngạc là cảm xúc phức tạp lóe lên trong mắt Mạnh Thiệu Giác ngày ấy khi nhìn thấy ta tự cắt tay mình. Nếu ta đoán không sai, cái loại cảm xúc này tên là đau lòng.

Ta để tay lên ngực tự hỏi bản thân, quả thật ta không câu dẫn hân, nhưng cái thể chất nữ tử xuyên qua này thật sự là tránh không khỏi mệnh được người khác nhớ nhung. Ta vỗ vỗ trán, A Lam a A Lam, người thật sự là làm bậy a làm bậy, may mắn là ý chí của người sắt đá, bằng không, đây lại là một hồi khóa quốc khổ luyện kinh điển a.

Ta ném nho vào miệng, mùi nho thơm ngát cùng nước ngọt tràn ngập khoang miệng, ta đột nhiên ưu sầu, Mạnh Thiệu Giác đi rồi ta không lưu luyến, nhưng Oánh Lộ cũng đi rồi, tiểu nha đầu đáng yêu kiều căng kia a.

Ta không thể quên cuộc sống khi ở cùng nàng trong Mạnh phủ, đó là tình bạn duy nhất mà ta có tại thế giới này, đơn giản mà thẳng thắn. Ta không quên được loại cảm giác quen thuộc thân thiết mà Oánh Lộ mang đến cho ta, đó là một cô gái cố chấp quật cường, giống như ta thật lâu về trước.

Oánh Lộ a Oánh Lộ, bây giờ người đã biết tất cả mọi chuyện, lúc này người có nhớ ta hay không. Tương lai không biết chúng ta còn có thể gặp lại nhau nữa không, mà nếu có gặp mặt, khi đó liệu chúng ta có còn xem nhau là bạn?

Ta buồn rầu phun hột nho ra. Ai~, thời gian vĩnh viễn là sát thủ của tình cảm.

Lúc ta đang nằm lên bàn đầu thương về xuân thu, Tề Tề mang theo tươi cười vào cửa nói: “Công chúa, hoàng thượng tỉnh!”

Ta lập tức đứng thẳng dậy, “Phụ hoàng tỉnh?”

“Đúng vậy, nghe nói tinh thần cũng không tệ lắm, còn sai ngự phòng làm chút thức ăn nhẹ mang lại.” Tề Tề đưa tay đem chén thuốc để trước mặt ta, “Công chúa uống thuốc.”

Mặt ta không chút đổi sắc cầm lấy chén thuốc đen thui uống hết, sau đó ngậm quả nho trắng miệng Tề Tề đưa qua. Phụ hoàng tỉnh là chuyện tốt, chẳng qua là, vì sao trong lòng ta lại luôn luôn có chút bất an?

Bất an của ta hoàn toàn không sai, vào buổi tối ta liền nhận được lệnh hưởng ứng triệu tập. Vị công công thân tín nhất bên người phụ hoàng vội vàng chạy tới tìm ta, nói phụ hoàng đột nhiên phát độc, thái y đã làm hết sức, phụ hoàng nói muốn gặp ta.

Ta hỏi công công, “Ban ngày không phải người vẫn còn khỏe sao?”

Công công nói: “Bẩm công chúa, ban ngày Lý thái y xem bệnh nói là độc tính đã bị áp chế ổn định, ai dè buổi tối lại đột nhiên tái phát.....”

Ta đi thẳng một đường đến tẩm cung của phụ hoàng, trên đường đều có người hành lễ với ta. Ta đương nhiên biết bọn họ kinh ngạc nói không nên lời, kinh ngạc vì trong thời khắc này, người phụ hoàng tìm không phải là hoàng tử mà người thương yêu nhất, không phải Vũ Văn Duệ mà người sủng ái nhất, mà là ta – là nữ nhi ngọc ngà bị ông ấy coi thường lãnh đạm mười mấy năm nay.

Các hoàng tử của ta đang cùng các đại thần đứng hầu ở bên giường, Vũ Văn Duệ đang đứng cùng thái y không biết đang nói cái gì. Ta đến gần giường, nhìn phụ hoàng luôn hồng hào khỏe mạnh ngày xưa giờ phút này sắc mặt lại xanh xao, môi cũng đã thâm đen.

Phụ hoàng run run cánh môi đứt quãng nói: “Đều đi ra ngoài, trẫm...trẫm cùng A Lam...nói...nói mấy câu.”

Người trong phòng nghe vậy đều kỳ dị nhìn về phía ta, sau đó xoay người đi ra ngoài. Mấy hoàng tử ta không thân thiết kia thậm chí lúc đi qua ta còn hừ lạnh vài tiếng. Hoàng tử trái lại không nói gì, chỉ âm thầm nắm lòng bàn tay của ta, cho ta một cái liếc mắt khó hiểu. Lúc Vũ Văn Duệ đi ra ngoài chỉ thân nhiên nhìn ta, sau đó, thân mình thon dài lưu loát xoay người đóng cửa, trong phòng lập tức trở nên im lặng.

Ta đi đến trước giường, cúi đầu gọi: “Phụ hoàng.”

Phụ hoàng khép hờ mắt yểu ớt nói: “Cái đó...cái đó con lấy được chưa?”

Ta thần nhiên đáp, “Vâng.”

“Khụ khụ, lấy được là tốt rồi.” Lòng ngực phụ hoàng cấp tốc đập phồng, giọng nói giống như giấy thô ráp, “Thứ này nên là của con, mấy năm nay, là trẫm lạnh nhạt với con, khụ khụ, trẫm thực xin lỗi.”

Ta không có cảm xúc gì nhìn hân, không biết mình nên nói gì.

Phụ hoàng nhìn mắt ta, chưa sót cười, “Con cùng Kha Từ đều là con của nàng ấy, nhưng trăm chỉ đem Kha Từ để vào mắt, chưa bao giờ quan tâm đến con. Trăm thật sự không phải là một phụ hoàng tốt.” Hân thở hắt hắt mấy hơi thở tiếp tục nói: “Ờ giấy kia..... Con có mang đến không?”

Ta im lặng từ trong tay áo lấy ra tờ giấy đã ố vàng kia, đặt vào lòng bàn tay ông ấy. Sau đó nhìn nam tử như sáu mươi tuổi đối với tờ giấy tinh tế vuốt phẳng, ánh mắt lưu luyến mang theo hoài niệm.

Phụ hoàng run run cầm tờ giấy, “Nam nhi..... Trăm...trăm đã quên mất hình dáng của muội.”

Ta hơi hơi gọi lên khoe môi, “Phụ hoàng rất yêu hoàng cô?”

Tay phụ hoàng run lên kịch liệt, lúc ngẩng đầu, sự ngạc nhiên khi trong mắt cũng đã dấu đi. Ông ấy trăm mặc đánh giá ta hồi lâu, sau đó cười nói: “A Lam, trước kia trăm đối với con thật sự là quá mức sao nhãng, không biết con là một đứa nhỏ thông minh như vậy.”

Ta thần nhiên nói: “Phụ hoàng quá khen.”

“Khụ khụ.” Phụ hoàng nhắm mắt, sau đó mới mở mắt nói: “Thôi thôi, đừng là vẫn bị người phát hiện. Ha ha, chẳng qua là, trăm không ngờ người biết chuyện này lại là con.” Thần sắc trong mắt ông ấy u ám, “Trăm..... Thực xin lỗi con cùng mẫu hậu của con.”

“Nhu nhi cùng trăm làm vợ chồng nhiều năm như vậy, luôn ôn nhu săn sóc trăm, thậm chí vì thay trăm sinh hạ đứa nhỏ mà đi. Nhưng trăm lại chưa bao giờ vì nàng làm cái gì.....” Giọng nói của hân thương tâm tràn ngập mọi một cùng hối hận, “Ngay cả đứa nhỏ nàng dùng sinh mệnh đổi lấy, trăm cũng không có thể yêu thương giống nhau.”

“Vì sao?” ngữ khí của ta vẫn như vậy không gọn sóng sợ hãi, cho dù nói là câu hỏi.

Phụ hoàng nở nụ cười, có chút mê mang, “Kha Từ trước đây chọn đồ vật đoán tương lai, thứ nàng cảm lấy là một hộp son, trăm nhớ rõ..... Nam nhi khi còn bé cũng vậy. Kha Từ cũng thích màu tím giống Nam nhi, đều thích ghé vào đùi trăm làm nũng, đều thích kéo góc áo trăm xin tha thứ. Trăm nhìn Kha Từ, như có thể thấy được Nam nhi..... A Lam, trăm, nợ con.”

“Không.” Ta mở miệng, “Không nợ, bởi vì cho dù không có phụ hoàng, hoàng nhi cũng sống tốt.”

Phụ hoàng nghe vậy ngốc ra, sau đó suy yếu cười nói: “Khá lắm không mắc nợ, khá lắm không có trăm cũng có thể sống tốt, được, khụ khụ, được.” Thần sắc hân càng ngày càng đen, ánh sáng trong mắt ảm đạm, “A Lam, con phải giữ gìn mảnh tằm bảo đồ này cho thật tốt, biết không?”

Ta trăm mặc hồi lâu, gật gật đầu.

“Tốt, khụ khụ, tốt, con phải cất giữ thật tốt, thật tốt, thật tốt.” Tiếng cười của phụ hoàng đột nhiên to lên, giây sau đó ánh mắt lại không có tiêu cự. Tay ông ấy quơ lung tung giống như đang nắm bắt thứ gì đó, rất nhiều lần nhưng chỉ thất bại, thất bại sau đó lại tiếp tục bắt.

Cuối cùng ta không đành lòng, vươn tay cầm tay ông ấy, “Phụ hoàng, người còn muốn nói gì nữa?”

“Kha Từ, Kha Từ.....”

Ta lớn tiếng hô: “Hoàng tỷ tiến vào!”

Hoàng tỷ lập tức vọt vào, tay cầm lấy tay phụ hoàng bật khóc nói: “Phụ hoàng, Kha Từ ở trong này, Kha Từ ở trong này!”

“Kha Từ, Vân Di giao cho con, phụ hoàng tin con có thể, Kha Từ.” Phụ hoàng nhìn hoàng tỷ nói xong, sau đó lại gắt gao nắm tay ta, ánh mắt cố gắng tròn to, “A Lam, Vân Di...Vân Di giao cho Kha Từ, con cùng Duệ nhi, sẽ giúp nàng đứng không, đứng không.....”

Khí lực hân lớn như vậy, làm cho ta có cảm giác xương cốt của mình dường như đều bị bóp nát. Ta nhìn thấy trong mắt hân rất nhiều thứ, vì thế chậm rãi gật đầu “Đúng.”

Tay phụ hoàng sau khi nghe ta nói từ “Đúng” xong liền vô lực trượt xuống, hai mắt bình yên nhắm lại.

Các hoàng tỷ khác xông vào cửa khóc lớn thương tâm.

Nhóm thái y vội vàng tiến lên xem xét.

Vũ Văn Duệ về mặt lạnh nhạt an bài tất cả.

Ta bị người đẩy đến một bên, trăm mặc không nói gì.

Hai tay dưới tay áo nắm chặt, thật chặt, hốc mắt hơi hơi có chút nóng lên, trong lòng cảm thấy vừa thương xót vừa buồn cười.

Phụ hoàng, người cho ta tằm bảo đồ, bảo ta giữ gìn cho thật tốt. Mà ta cầm tằm bảo đồ, chính là sự bảo vệ tốt nhất đối với hoàng tỷ, phải không?

Chương 41

Phụ hoàng mất, hưởng thọ năm mươi tuổi.

Trong cung một mảnh bi ai tiếng khóc nỉ non, các công chúa, các phi tử, các đại thần, còn có cung nữ thị vệ. Trong mắt bọn họ có lo lắng, bối rối, đau thương hoặc là lo lắng, còn lại là trên mặt mang theo thống khổ đau thương.

Hoàng tử ghé vào trước giường khóc đến tê tâm liệt phế, vài tỷ tỷ khác bên cạnh hoàng tử cũng khóc thét lên, làm như là đang thi xem giọng ai lớn hơn ấy. Không biết vì sao ta lại nghĩ đến mấy cảnh trong phim ăn trộm, mấy cảnh sát luôn hoài nghi từng tên nghi phạm, khóc giữ quá thì nói hấn giấu đầu hở đuôi, khóc yếu quá thì lại nói là giả bộ mọi việc không liên quan đến mình. Vậy, rốt cuộc nên khóc như thế nào mới là chính xác?

Ta không biết, bởi vì ta khóc không được.

Đã rất lâu rồi ta không khóc.

Đại hoàng tử đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt ta, ra sức lau nước mắt nhìn ta nói: “Rốt cuộc muội nói cái gì với phụ hoàng! Vì sao phụ hoàng có thể đột nhiên ra đi!”

Ta có chút buồn cười, trên mặt vẫn vậy không có biểu tình gì nói: “Vấn đề này đại hoàng tử nên hỏi thái y.”

Đại hoàng tử ngẩn người, vẻ mặt bi thống phẫn hận nói: “Muội rốt cuộc có phải là nhi tử của phụ hoàng hay không, phụ hoàng đi, thế mà một giọt nước mắt muội cũng không có!”

“Nước mắt?” Ta nhủ nhủ đầu lông mày, “Ý Đại hoàng tử là bảo muội bôi chút nước miếng lên?”

“Muội . . . muội . . .” Đại hoàng tử tức giận, run run giơ tay lên, dựng thẳng lông mày nói: “Đồ ngốc, quả nhiên vẫn là đồ ngốc!” Dứt lời lại lắc lắc thân mình nằm úp sấp bên giường khóc lớn.

Ta khép nửa con ngươi thần nhiên nghĩ, ta so với các người, càng không phải đồ ngốc.

Ta nhìn hoàng tử đang khóc đến thương tâm. Bây giờ nàng đã không còn vẻ tao nhã như ngày thường, chỉ một mực kính khóc kêu phụ hoàng. Cũng khó trách, phụ hoàng ngày thường xem nàng như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, đó là phụ thân ôn nhu hiền lành của nàng. Nếu ta là hoàng tử, không chừng cũng sẽ thương tâm như vậy.

Chỉ là, con người không thể qươ dũa cả nắm. Có câu: Trái là thạch tín phải là thuốc hay, trái lại, cũng có thể nói, phải là thuốc hay trái là thạch tín. Ông ấy là phụ hoàng tốt của hoàng tử, nhưng không có nghĩa là ông ấy cũng vậy trong lòng ta.

So sánh

Ta nhột nhật gọi lên khước môi, không phải là thói quen sao?

Đúng vậy, ta đã thành thói quen .

Lúc ta xoay người liền đối diện với tầm mắt của Vũ Văn Duệ, hấn chỉ thần nhiên nhìn ta liếc mắt một cái liền tiếp tục cùng đại thần bên cạnh nói chuyện. Ta không dừng bước chân, im lặng rút lui khỏi hiện trường.

Ta quay đầu nhìn đám người vây quanh phụ hoàng, ta đáp ứng hấn bảo vệ tàng bảo đồ cho thật tốt, không hơn.

Ngày hôm sau, lúc ta ra ngoài, chỉ thấy mấy phụ tử trong cung tượng trưng cho sự vui mừng đều đã bị dờ xuống, thay vào đó là màu trắng, màu trắng, màu trắng. Đập vào mắt, tất cả đều là màu trắng. Ta cầm nhánh hoa đào trong tay đi cực kỳ thông thả, bây giờ, nơi ta muốn đi là Trình Tường điện, đến để nghe Lộ công công tuyên đọc di chiếu của phụ hoàng.

Di chiếu a di chiếu, người muốn nói những chuyện gì?

Ta ném hoa đào cười nhẹ, Văn Di vật đổi sao dời, nhưng có liên quan gì đến cuộc sống của ta?

Lúc ta đến Trình Tường điện, trong điện đã có rất nhiều người đứng chỉnh tề. Như trước là mấy người hôm qua, các công chúa, các phi tử, các đại thần quyền cao chức trọng đều đến đây. Hoàng tử khuôn mặt tái nhợt đứng đằng trước, hốc mắt sưng đỏ khổ sở động lòng người. Nàng nhìn thấy ta liền mếu máo, lôi kéo tay ta gắt gao cầm lấy, sau đó yên lặng rung rung.

Ta có chút thờ dãi, hoàng tử là một nữ tử xinh đẹp mảnh mai như thế, nàng hưởng nhiều sủng ái như vậy, nhưng những sủng ái đó nay đều trở thành trách nhiệm của nàng. Nàng phải học cách chịu trách nhiệm, không làm thất vọng sự kỳ vọng kỳ thác của phụ hoàng. Ta có chút không phúc hậu nghĩ, thật ra bị lạnh nhạt cũng không phải là chuyện xấu.

Lộ công công và Vũ Văn Duệ cùng nhau vào cửa. Hôm nay Vũ Văn Duệ mặc một bộ quần áo màu xám bạc, dù là màu sắc nặng nề lại có vẻ hơi già dặn nhưng mặc lên người hẳn lại trở thành quý khí cùng tao nhã. Ta dưới đáy lòng lắc lắc đầu, quần áo a, khó trách phải tìm người mẫu mặc mới có hiệu quả.

Mọi người thấy Lộ công công đến liền ồn ào một lúc, nhưng sau khi Vũ Văn Duệ thần nhiên quét mắt qua, người người đều đứng thẳng, thần sắc nghiêm túc. Lộ công công cũng không nói nhảm nhiều. Lúc đi lên hẳn còn cố ý chậm rãi liếc mọi người phía sau một cái, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cuộn vải màu vàng óng, mở to cổ họng hô: “Đại sự hoàng đế đi chiếu.”

Mọi người quỳ xuống, cùng hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Tứ công chúa tiến lên nghe chỉ!”

Thân mình hoàng tử cứng đờ, sau đó vội vàng tiến lên quỳ xuống, “Nhi thần nghe chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trẫm đăng cơ hơn ba mươi năm, dưới gối mặc dù không có con rể nhưng lại có tám nữ nhi. Trong đó tứ nữ An Kha Từ tuy là nữ nhi, nhưng thuở nhỏ thiên tư trí tuệ nhạy bén hơn người, ngày thường đọc thuộc ngũ thư tinh thông binh pháp. Trẫm đem ngôi vị hoàng đế truyền ngôi cho tứ công chúa An Kha Từ, hi vọng có thể chấn hưng Văn Di, khâm thờ!”

“Nhi thần tiếp chỉ!” Hoàng tử tiếp nhận thánh chỉ thần sắc nghiêm túc, môi tái nhợt nhợt không được phát run.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Ta âm thầm đánh giá thần sắc những người bên cạnh, chỉ thấy có mấy người trong mắt lộ ra khinh thường cùng miệt thị, chắc là đã sớm đoán được quyết định của phụ hoàng nhưng lại âm thầm phản đối. Ta cười lạnh, nữ tử thì như thế nào, tam quốc cũng không phải chưa từng có nữ hoàng, hơn nữa làm còn không kém so với nam nhân.

Lộ công công lại lấy một thánh chỉ khác từ trong tay áo, “Kính đô ngự lại Vũ Văn Duệ nghe chỉ!”

Vũ Văn Duệ nheo nheo con ngươi dài nhỏ tiến lên quỳ xuống, “Vũ Văn Duệ nghe chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Kính đô ngự lại Vũ Văn Duệ tuy còn trẻ tuổi nhưng tâm tư cẩn thận, một thân văn thao võ lược, quả thật là nường cột của Văn Di. Nay tứ hôn cho tứ công chúa An Kha Từ, sau đại lễ đăng cơ liền chuẩn bị hôn sự, khâm thờ!”

Ngữ điệu của Vũ Văn Duệ không có nửa phần phật phồng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng thần nhiên nói: “Thần tiếp chỉ.”

Mọi người trong điện cũng cùng hô lớn: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Ta cúi đầu nhằm chán đánh giá giày của mình, ừ, kết quả này ta đã đoán được từ sớm, không phải sao?

Trở lại tẩm cung, ta liền đón nhận ánh mắt lo lắng của Tế Tế, nàng muốn nói lại thôi nhìn ta, “Công chúa.....”

Ta đến cạnh bàn ngồi xuống, “Làm sao vậy?”

“Đại công tử.....”

“Biểu ca? Biểu ca làm sao vậy?”

“Nô tỳ, ai~, công chúa!” Nàng sốt ruột khoan thai đến bên người ta, “Công chúa định làm gì bây giờ?”

Ta không hiểu đón nhận tầm mắt lo lắng của nàng, “Cái gì mà làm gì bây giờ?”

“Nô tỳ nghe nói... nói là hoàng thượng hạ chỉ cho tứ công chúa và đại công tử thành thân, vậy công chúa phải làm sao bây giờ?” vẻ mặt Tế Tế chỉ tiếc rên sất không thành thếp, “Công chúa một chút cũng không nghĩ gì sao?”

Ta từ từ uống ngụm trà, “Nghĩ gì? Ta nên nghĩ cái gì? Phụ hoàng nếu đã hạ chỉ, chúng ta chỉ có thể tiếp chỉ, không phải sao.”

Tế Tế nhăn mày càng chặt, “Công chúa.....”

“Tế Tế, ngươi cũng đừng buồn lo vô cớ, không phải ngươi còn có chuyện muốn làm sao? Nhanh đi đi, đừng để ma ma lải nhải.”

“Ai~!” Tế Tế oán hận dậm chân, xoay người đi ra ngoài, “Chuyện gì vậy không biết!”

Ta chờ nàng đi ra ngoài rồi mới chống cằm lẩm bẩm nói: “Chuyện gì? Chuyện máu chó.”

Máu chó hai chữ này, thật sự hàm chứa rất nhiều ý nghĩa.

Chuyện gì gọi là chuyện máu chó? Đơn giản là lúc tình huống bình thường, lại xảy ra chuyện lớn, hơn nữa rất thường xuyên, rất bình thường, làm cho người ta không còn bất ngờ nữa. Như vậy, liền kêu là máu chó.

Không thể nghi ngờ, bây giờ ta đang hăm sâu trong “vùng máu chó”.

Đạo thánh chỉ này của phụ hoàng thật sự có thể nói là là máu chó trong máu chó. Từ xưa đến nay, hoàng đế luôn thích đem người thanh niên tốt nhất đặt cùng một chỗ với nữ nhi mình yêu thương nhất, về nền cảnh giai nhân tài tử hạnh phúc viên mãn. Phụ hoàng ta còn làm hơn thế nữa, đem toàn bộ quốc gia giao cho hoàng tử, đặt trong tay một tiểu mỹ nhân mảnh mai. Hoàng tử có tài, có suy nghĩ, nhưng năng rất nhu nhược, cái năng thiếu chính là khí phách cùng quyết đoán vân vân, như vậy, hoàng tử làm sao có thể đứng đầu một quốc gia?

Khó, thật sự là khó.

Nếu là Vũ Văn Duệ thì sao?

Bản lĩnh của Vũ Văn Duệ không cần phải nghi ngờ, bây giờ phụ hoàng đem hoàng tử gả cho hán, mặt khác có thể nói là đem quyền lực thật sự của Vân Di sau này giao cho hán nắm giữ. Vũ Văn Duệ cưới hoàng tử, dường như tương đương với việc có được quốc gia Vân Di này, hưởng chi hoàng tử là một tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Đối với nam tử mà nói, thật sự là rất có lời.

Ừ, đương nhiên còn có một khả năng, đó là, Vũ Văn Duệ không muốn nhận cái danh “Lão đại” không chính thức này, hán cũng có thể trực tiếp soạn vị đăng cơ lập chính mình lên làm hoàng đế. Có thể có một người sẽ không cho phép, đó chính là Vũ Văn Nghị, cho nên khả năng này là vô cùng nhỏ.

Ta cảm thán a, phụ hoàng, người suy nghĩ thật sự là chu đáo, con rể của người tuyển ai cũng không so được với Vũ Văn Duệ, không phải sao. Những thứ tốt nhất người đều để lại cho hoàng tử, chỉ vì năng là nữ nhi mà người yêu thương nhất, chỉ vì trên người năng có bóng dáng người người yêu nhất. Yêu thương của người không giả, khổ sở của ta cũng rất thực a.

Đúng vậy, ta khổ sở, chỉ vì “An Kha Lam” Cũng là con gái của người, nhưng người toàn tâm trân trọng, chỉ có An Kha Từ.

Ta đột nhiên nhớ tới một câu trong bộ phim truyền hình: Cha mẹ, cũng sẽ thật sự chán ghét đứa con của mình.

Nhưng mà đứa con bị chán ghét kia thì sao, nó có tội tình gì? Cũng giống như ta, mặc dù không mơ mộng xa vời muốn người yêu thương, nhưng vẫn kim lòng không được nghĩ, vì sao người sao lại bất công như thế.

Ba.

Ta vỗ mạnh cái trán của mình, nghĩ nhiều như vậy có ích gì, ta không phải thần tiên, không thể vẫy vẫy cánh trúc nhỏ rải nước tiên là có thể làm cho ông ấy thay đổi ý chí hoặc là gì gì đó. Có câu “Việc do người làm”, nhưng rõ ràng bản lĩnh của ta còn chưa đủ để đi “làm” cái gì đó.

Ta chỉ là một công chúa bị lạnh nhạt lâu năm trong cung, trước đây đúng, bây giờ đúng, về sau đúng, tất cả đều đúng.

Di chiếu tuyên đọc xong, người trong cung lại bận rộn một đám. Vừa vội vàng lo chuyện phụ hoàng nhập hoàng lăng, vừa bắt tay vào chuẩn bị chuyện đăng cơ của hoàng tử. Tất cả mọi người vội vàng xoay quanh, đương nhiên, trừ ta.

Ta vẫn như cũ an phận sống ngày của ta, im lặng mà nhạt nhẽo.

Mỗi lần Tế Tế thấy ta đều là đáng vẽ muốn nói lại thôi cùng về mặt lo lắng, đương nhiên ta biết vì sao. Từ ngày đó trở đi, ta không gặp lại Vũ Văn Duệ cùng hoàng tử. Hai người này quả thật là người nổi bật, nên bận rộn xoay như chong chóng. Bọn họ không tìm ta, ta đương nhiên cũng sẽ không đi tìm họ. Chúng ta giống như đột nhiên không có liên hệ gì với nhau, cùng một không gian nhưng lại không tiếp xúc.

Trái lại, mấy hoàng tử ngày thường không nói quá với ta một câu thì bây giờ lại tới cung điện của ta vài lần. Ừ, đương nhiên, tới đây để cười hoặc đá kích ta. Ví dụ “Ta thấy A Lam ngày thường cùng Duệ biểu ca thân thiết cực kỳ, chẳng qua là, không ngờ phụ hoàng lại đem Duệ biểu ca tứ hôn cho Kha Từ, ôi~, A Lam, muội trăm ngàn lần đừng thương tâm.” Lại ví dụ như “A Lam, không phải tam tỷ nói lung tung, nhưng Kha Từ cùng biểu ca đứng chung một chỗ thật giống như thiên tiên ở trên trời, rất xứng a.” hoặc là “A Lam, qua vài ngày nữa Kha Từ đã trở thành nữ hoàng, muội trăm ngàn lần nên bảo trì khoảng cách với biểu ca. Nhưng bây giờ biểu ca cũng không có đến gặp muội a, muội đừng khổ sở, chuyện này cũng không có cách nào, nếu ta là nam nhân, ta cũng chọn Kha Từ.” ví dụ như vậy, vân vân.

Ta nghe xong không có cảm giác gì, nhưng mỗi lần như thế Tế Tế đều thay ta ngậm xi và các nàng, còn giải thích là Vũ Văn Duệ gần đây do quá bận rộn, cho nên mới không rảnh đến gặp ta. Đối với lời giải thích của nàng, ta từ chối cho ý kiến, quá trình không quan trọng, nhân tố quyết định là kết quả, là bụi bặm rơi đây. (bị bỏ mặc ~> vắng vẻ ~> có bụi)

Ngày ngày bọn họ bận rộn cùng ta không có quan hệ gì liên qua nhanh, đảo mắt đã là một tháng, mà ngày mai chính là đại lễ đăng cơ của hoàng tử. Sau bữa tối, cung nữ Ngọc Bích bên người hoàng tử đến truyền lời nói hoàng tử muốn gặp ta, vì thế ta liền đi theo nàng đến cung điện của hoàng tử.

Những vật dụng màu trắng trong cung một lần nữa lại được thay thành màu đỏ tượng trưng cho sự vui mừng. Ta nhìn mà có chút buồn cười, đổi đi đổi lại như vậy thật đúng là không sự phiền phức.

Ta cùng Ngọc Bích đang không nhanh không chậm khoan thai bước đi, thân ảnh Vũ Văn Duệ đã tròn một tháng không gặp lại xuất hiện. Phía sau hán

còn có vài vị quan đi theo, lúc nhìn thấy ta hần hơi hơi ngần ngại, sau đó liền quyết đoán tiêu sái đến chỗ ta giữ chặt cổ tay ta quay lại nhìn người phía sau nói: “Chờ một lát.”

Thân thể gầy yếu nhỏ bé này của ta bị hần kéo đến một bụi cây rất dễ dàng. Nhánh cây rậm rạp ngăn cách người bên ngoài và người bên trong, dường như là một chỗ ẩn nấp rất tốt.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Duệ dường như có chút gầy yếu làm vẻ mặt hần càng thêm trong trẻo. Hần nhìn chăm chăm ta trong chốc lát, đột nhiên cúi xuống môi ta hôn thật sâu, giọng nói khàn khàn mang theo từ tính: “A Lam, tin tưởng ta.”

Sau khi nói xong hần cũng không chờ ta trả lời liền xoay người bước ra bụi cây, để lại ta một mình một người nhìn chăm chăm bóng lưng hần. Ta vươn tay sờ sờ cánh môi ướt át, tìm đập hơi hơi có chút không khống chế được.

Ta mím môi nghĩ, dường như ta đã bị ba chữ “tin tưởng ta” ngăn ngừa nhưng đầy hứa hẹn của hần làm cảm động.

Chỉ vì hần là Vũ Văn Duệ.

Lúc ta cùng Ngọc Bích đến cung điện của hoàng tử lại nghe nói hoàng tử vừa đi tìm thừa tướng. Ngọc Bích lấy từ trong ngăn tủ ra một bộ quần áo xa hoa nhìn ta nói: “Ngũ công chúa, đây là bộ quần áo do công chúa nhà nô tỳ cố ý làm cho người, công chúa không ngại thì thử trước xem sao, xem có hợp hay không.”

Ta gạt đầu, cầm quần áo vào thay, sau đó lại nhìn gương một lần nữa cảm thán: Người con mẹ nó quả nhiên cần nhờ ăn mặc.

Ngọc Bích thay ta sửa sang lại quần áo cười nói: “Ngày mai công chúa mặc bộ quần áo này đi ra ngoài, sợ là không ít người ghen tỵ với người a.”

Ta thân nhiên cười cười, “Ngọc Bích, có thể rót ly nước trà giúp ta được không?”

Ngọc Bích “A” một tiếng, “Nước trà pha buổi sáng đều đã lạnh, công chúa chờ, nô tỳ đi lấy nước cho người.”

Ngọc Bích đi không bao lâu liền trở lại, nhìn ta nói: “Công chúa, nô tỳ.....”

Lời trong miệng Ngọc Bích còn chưa nói xong thì đã bị một người mặc áo đen đột nhiên xuất hiện từ phía sau bỏ một cái sau ót liền hôn mê. Phản ứng của ta là xoay người bỏ chạy, nhưng mà quần áo đẹp trên người quá dài, không cẩn thận một cái liền té xuống sàn. Người mặc áo đen không có bỏ sau gáy ta, chỉ cầm một khối khăn ẩm ướt bịt chặt mũi ta, sau đó ta liền nhanh chóng lâm vào hôn mê.

Trong lúc mông mông lung lung ta mơ hồ phát hiện mình bị xốc nảy lợi hại. Ta khó chịu ồ ồ vài tiếng, đáp lại là một cái khăn ẩm ướt -- mẹ kiếp, tốt lắm, ý thức hoàn toàn biến mất!

Không biết bao lâu sau, ta rớt cuộc cũng có ý thức, hơn nữa nghe rõ ràng bên người có một giọng nói trầm thấp thuần hậu mang theo nguy hiểm mui mui nói: “Hà? Đây là..... Tứ công chúa người bắt cho trẫm?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ta nghe câu này xong liền nhanh chóng thanh tỉnh không ít. Tưởng gì, thì ra vị hoàng đế này muốn bắt hoàng tử, nhưng người được phái đi ánh mắt không được tốt. Ta đây, người vô tội qua đường gặp bị bắt đi?

Ta bên này nhắm mắt giả vờ chưa tỉnh, nam tử đầu kia lại mở miệng, “Sao không nói gì? Câm hay điếc ?”

Lúc này, một giọng nói hơi hơi chột dạ trả lời: “Hoàng thượng, thuộc hạ... thuộc hạ lúc ấy đi theo cung nữ của tứ công chúa trở về, chính tai nghe thấy nàng kêu vị cô nương này là công chúa, hơn nữa lúc ấy, vị cô nương này đang thử quần áo, thuộc hạ liền cho rằng.....”

“Liền cho rằng nàng là tứ công chúa?” Nam tử trầm thấp nở nụ cười cười một tiếng, làm cho người ta cảm thấy bất an, “Côn Luân a Côn Luân, trẫm không biết nên nói người trung hậu hay là thành thật. Chẳng lẽ người không biết Văn Di không chỉ có một vị công chúa? Mọi người đều biết Văn Di tứ công chúa quốc sắc thiên hương là đệ nhất mỹ nhân Văn Di, người nhìn lại người người bắt đến đi, ngũ quan còn về trẻ con, như vậy là xinh đẹp sao?”

“Nhưng mà, hoàng thượng, diện mạo vị cô nương này cũng không tệ a!” Người nọ nhìn không được nói: “Thuộc hạ thấy nàng cũng thanh tú cho nên mới.....”

“Thôi thôi, là trẫm nhất thời hồ đồ, biết người từ nhỏ đã không tiếp cận với nữ tử còn sai người đi làm chuyện này. Tốt lắm, làm lỡ kế hoạch của trẫm thì

không nói rồi, đã vậy còn vác một cái phiên toái trở về.” Khẩu khí nam tử có chút bất đắc dĩ, “Xem ra, trăm nên thay ngươì tìm một vị cô nương.”

“Cô nương?” Người nọ sợ hãi nói: “Hoàng thượng, thuộc hạ biết sai rồi, hay là thuộc hạ lại đi bắt người về cho ngài?”

“Ngươi nghĩ thật không sai, đi bắt thêm lần nữa? Sao không nhìn xem người khác có cho ngươi cơ hội bắt hay không.” Nam tử lạnh lạnh nói: “Có đôi khi trăm thực hoài nghi đầu óc của ngươi bị đụng hỏng rồi.”

Người nọ trăm mặc một lát, sau đó nói một câu, “Thuộc hạ nhớ rõ, khi bé hoàng thượng sẩy tay đem thuộc hạ ném xuống đất.....”

“Trí nhớ ngươi còn rất tốt, chuyện lâu như vậy còn chưa quên.” Ngử khí nam tử đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Không cần nhiều lời, sáng mai nhanh chóng chọn một cô nương thuận mắt lập tức thành thân đi.”

“Hoàng thượng.....”

Nam tử cười nói: “Đây là trăm bồi thường vì đã ném hư đầu óc của ngươi.”

“.....”

Ta nghe đến đó âm thầm bật cười, hoàng đế cùng Côn Luân này thật là thú vị, xem ra giao tình không sai a.

Vị hoàng đế này muốn bắt hoàng tử đi, thuận tiện ăn hoàng tử sau đó trở thành con rẻ Vân Di, chẳng qua là trên đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hoàng tử “Đồ cưới” hậu hĩnh bị đổi thành ta không đáng một xu.....

Ừ, mọi chuyện đại khái chính là như vậy. Vậy, bọn họ chuẩn bị xử lý ta thế nào?

“Hoàng thượng, cô nương kia làm sao bây giờ?” Côn Luân hỏi: “Đúng rồi, vị cô nương này rốt cuộc là ai?”

“Vân Di ngũ công chúa, An Kha Lam.” Nam tử cười khế, giọng nói trầm thấp thuần hậu, “Làm sao bây giờ? Trông coi cẩn thận cho trăm, đừng để cho nàng trốn thoát.”

“Hoàng thượng, thuộc hạ nhớ không lầm thì Vân Di ngũ công chúa là..... Ngốc tử?”

“Ngốc tử cũng trông giữ cho trăm, nếu xảy ra chuyện gì trăm liền hỏi ngươi.”

“Thuộc hạ tuân chỉ!”

Như thế như thế, hai người kia liền ăn ý đem ta - người ngoài ý muốn này làm như không thấy. Ta chờ đến khi bọn họ ra ngoài mới mở to mắt đánh bốn phía, chỉ thấy phòng ta ở tuy lớn, nhưng vật dụng lại rất một mực. Ta xoa xoa đầu đứng lên, vô cùng buồn bực buông tiếng thở dài.

Hoàng đế này không cần đoán cũng biết là ai, không phải là vị Hạ Liên Thần Vân Chiến kia sao? Lần trước giả trang sứ thần đến Vân Di còn bị ta lừa một phen. Như thế rất tốt, ta chỉ nhẹ nhàng lừa hắn một chút, bây giờ lại trở thành tù nhân của đối phương, thật sự là báo ứng a báo ứng.

Ta dựng thẳng ba ngón tay lên trời, lăm bầm lăm bầm, về sau sẽ không lừa người như vậy nữa, rất dễ dàng gặp báo ứng.

Ta lại nghĩ đến chuyện vừa rồi hắn gọi ta là ngốc tử, thì ra chuyện đêm đó còn chưa bị tiết lộ. Hoặc là, đây chỉ là vấn đề thời gian, sớm hay muộn mà thôi.

Ta nhắm mắt nằm lên giường, sao ta lại gặp phải mấy chuyện không hay ho như vậy, bi kịch, đây tuyệt đối là bi kịch.

Được, ta thuận theo tự nhiên.

Ta nằm xuống không bao lâu thì có người mở cửa đi vào, vụng trộm mở mắt nhìn xem, là một tiểu cung nữ. Ta trong lòng vô lực thở dài, ông trời a, kiếp sống con tin của ta đã chính thức bắt đầu.

Ba ngày sau, ta ngồi trước mảnh đất trồng rau trong sân mà ngẩn ngơ: Nói thật, mấy ngày này quả thực chẳng có cảm xúc gì.

Ngày đó, sau khi ta tỉnh lại liền mơ hồ nhìn cung nữ tiểu Thúy, mê mang hỏi: “Nơi này là chỗ nào?”

Tiểu Thúy ôn hòa nói: “Đây là Vân Chiến.”

“Ừ.” Ta gật đầu, trăm mặc trong chốc lát lại hỏi: “Vì sao ta lại ở Vân Chiến?”

Tiểu Thúy như trước cười ôn nhu, “Bởi vì chủ tử mời công chúa lại đây làm khách.”

“Ừ.”

Sau đó, ta cùng tiểu Thúy chung sống hoà bình ở mảnh đất nhỏ trồng rau trong sân này.

Mấy ngày nay, ngoài tiểu Thúy ta chưa thấy bất kỳ kẻ nào. Hạ Liên Thần kia dường như đã quên mất ta rồi. Ta cũng dường như đem chính mình quên

luôn, lười suy nghĩ đến mấy chuyện chạy trốn linh ta linh tinh.

Ta không muốn động não, nhất là mấy chuyện cơ hội thành công cực kỳ thấp như vậy.

Vì thế ta chống cằm tiếp tục ngắm người -- không thể không nói, lúc nhàm chán ngắm người là cách tán gẫu vô cùng hợp lý.

Đến khi nghe thấy có chút âm thanh “sột soạt” truyền đến, ta liền vênh tai cẩn thận nghe ngóng, cuối cùng đem mục tiêu tập trung tại góc tường phía đông nam bị rau dưa che khuất đầu kia. Ta bước từng bước nhẹ nhàng khoan thai đến nơi phát ra tiếng động, vừa đẩy mấy bó rau dưa xanh lè ra để nhìn xem thử là cái gì thì liền chống lại một đôi mắt to đen bóng như quả nho mọng nước.

..... Ách?

Trước mắt xuất hiện một khuôn mặt trẻ con non nớt, tuy rằng trên mặt dính chút bùn cũng không thể che dấu cổ khí chất tôn quý trên người nó. Giờ phút này, nó đang nửa người quỳ rạp trên mặt đất ra sức chui ra, mặt khác, nửa người còn lại bị mất kẹt trong cái lỗ nhỏ ở góc tường.

Nhìn đi, đây chính là lỗ chó trong truyền thuyết a.....

Ta đang bị rối loạn bởi mấy suy nghĩ trong đầu, thằng bé kia đã đứng thẳng người lên, lấy tay lau mặt nhìn ta ngốc ngốc cười, “Tỷ tỷ khỏe.”

Ta giống như bị sét đánh không thể nhúc nhích.

Biểu tình này!

Giọng nói này!

Ngữ điệu này!

Nụ cười này!

Vì sao lại quen thuộc như vậy.....

Ta không nói lời nào, nhìn chằm chằm ánh mắt đang đại ra của thằng bé trước mắt. Nhìn hai mắt to xinh đẹp nhưng bị phủ bởi một lớp sương mù dày đặc của nó, rất mờ mịt, rất vô thần. Thậm chí nó còn làm cho ta nghi ngờ sự thông minh ta vừa nhìn thấy lúc này là giả. Đứa nhỏ này công lực thực thâm hậu, công lực thực thâm hậu a. Ta đột nhiên rất hứng thú, rõ ràng không để ý đến lời nó nói, vẫn duy trì tư thế của mình, nhìn nó.

Thằng bé kia ước chừng khoảng mười tuổi, nhìn thấy phản ứng của ta xong vẫn duy trì tư thế bất động đặt câu hỏi, vì thế hai người chúng ta liền trầm mặc sương mù nhìn chằm chằm nhau.

1 phút..... 3 phút..... 5 phút.....

Thằng bé hơi hơi nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn ta, “Tỷ tỷ?”

Trong lòng ta quả thực rung động không chịu được, thật tài tình a, vì thế ta cũng nghiêng đầu nhìn nó, vờn tay chỉ chỉ chính mình.

Thằng bé gật đầu, “Tỷ tỷ?”

Ta lại chỉ chỉ chính mình.

“Tỷ tỷ vì sao không nói lời nào?” Thằng bé chớp chớp ánh mắt đang đại ra.

Ta chỉ chỉ cổ họng của mình: Đừng hiểu sai ý, ý ta là cổ họng ta khô quá, không muốn nói chuyện.

“A.”

Một mảnh trầm mặc, ta cùng nó tiếp tục đối diện.

Hồi lâu sau, cuối cùng nó cũng có chút nhin không được mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ mới tới?”

Ta gật đầu, ta quả thật là mới tới, mới đến được ba ngày.

Tiếp tục trầm mặc.

Qua một lát nó lại nói: “Tên tỷ tỷ là gì?”

Ta cảm hòn đá nhỏ viết xuống mặt đất: A Lam

“A.”

Vẫn trầm mặc.

Cuối cùng, rốt cuộc nó cũng lộ ra nụ cười giảo hoạt, “A Lam tỷ tỷ, tỷ còn muốn cùng đệ so ngốc sao?”

Ta gọi lên khoe môi nhìn nó cười, “Cửu hoàng tử?”

“Tỷ không phải câm điếc à?” Nó mở to hai mắt, lại nói tiếp: “Làm sao tỷ biết đệ là ai?”

“Nô tỷ đã sớm nghe nói cửu hoàng tử là một đứa ngốc xinh đẹp.” Vân Chiến có chín hoàng tử, Hạ Tinh Ngạn hoàng tử út nghe nói trước đây bị sót cao nên trở thành một đứa ngốc. Nhưng thực hiển nhiên, vị ngốc tử này giống ta, đều là giả vờ.

Hạ Tinh Ngạn cười cười, lộ ra hai cái răng nanh đáng yêu, “Tỷ tỷ cùng loại người với đệ, cho nên mới có thể nhìn thấu đệ.”

Nói cách khác, nó đương nhiên cũng có thể nhìn thấu ta.

Được rồi, ta thừa nhận đối với thằng bé xinh đẹp này thật sự là không có sức chống cự. Ta chỉ chỉ cái lỗ phía sau nó hỏi: “Ách, đây là.....?”

“Lỗ chó.” Nó sạch sẽ lưu loát trả lời.

Ta 囧, “Cửu hoàng tử tới đây là có chuyện hay là.....?”

Tay nó kéo kéo tóc ta, “Đệ đến xem tỷ.”

Ta nhú mày, xem ta?

“Đệ nghe trong cung có người nói hoàng huynh dẫn theo một tuyệt thế giai nhân hồi cung, vô cùng yêu thương sủng ái, luyện tiếu không cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy, nghe nói mấy ngày nữa còn muốn nạp làm phi tử.” Nó nói giống như thật “Đệ chưa từng thấy hoàng huynh coi trọng nữ tử nào như vậy, cho nên tới đây xem thử.”

Ta nghe xong lời này dở khóc dở cười, nhìn xem, lời đồn chính là tai họa, truyền thành cái dạng gì không biết. “Vậy bây giờ đệ thấy thế nào.....?”

Nó quyết đoán phun ra bốn chữ, “Nói xằng nói bậy.”

Ta vừa buồn vừa vui, xem thằng bé này trả lời rất lưu loát, có thể thấy ta cùng người trong lời đồn dãi kia không có chút thân thích quan hệ nào. Ta rõ ràng nói trắng ra, “Cửu hoàng tử, không gạt đệ, ta bị hoàng huynh của đệ bắt đến.”

“Bắt?”

Ta trịnh trọng gật đầu, “Đúng, nhưng là bắt nhầm.”

Ánh mắt Hạ Tinh Ngạn hiện lên kinh ngạc, “Vậy tỷ là.....?”

“Vân Di ngũ công chúa, An Kha Lam.” Ta bổ sung một câu, “Ta cũng là đứa ngốc.”

“Đệ thấy được.” Nó xi cười ra tiếng, lại đột nhiên nhìn ta tà tà cười, “Tỷ nói cho đệ không sợ đệ đi nói cho hoàng huynh biết sao?”

Ta ngắt cọng rau xanh, không quan tâm nói: “Muốn nói cứ đi nói đi.”

“Tỷ không sợ?”

“Sợ.” Ta nghiêm túc, “Nhưng ta rất nhàm chán.”

Khóe miệng Hạ Tinh Ngạn co giật, “Đệ cảm thấy hoàng huynh bắt tỷ cũng không sai, ít nhất chơi với tỷ rất vui. Yên tâm, đệ sẽ không nói cho người khác.”

Ta nghĩ a, người có thể nói cho người khác cái gì, nói cho người khác ta không ngốc? Nói cho người khác giữ ta lại?

Ta chính là Lưu Hồ Lan* cả người không sợ hãi a. ٩ [ʹ ʹ] ٩

(*Lưu Hồ Lan (1932 -1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc)

Trải qua một đoạn nhạc đệm nhỏ như vậy, cuối cùng ta cũng có người chơi cùng. Tiểu tử Hạ Tinh Ngạn này quý quái vô cùng, mỗi lần đều chọn đúng lúc lúc tiểu Thúy không ở đây liền vào bắt nạt ta. Hôm nay là con giun này ngày mai là con giun khác, cùng một đứa nhỏ cứ ở mãi trong hoàng cung như vậy quả nhiên thực nhàm chán.

Nhưng mà, hôm nay tiểu tử này lôi kéo ta muốn lên cây lấy trứng chim.

Ta nhìn lòng bàn tay mình, không phải là ta chưa từng trèo cây, nhưng lấy trứng chim việc này, thấy thế nào cũng không phải là loại chuyện mà người đã

đến tuổi như ta nên làm!

“A Lam, đừng chậm chạp như vậy, đệ nói với tỷ, nơi này có vài quả trứng nhỏ, dùng lửa luộc chín ăn rất ngon.” Hạ Tinh Ngạn giống như con khỉ trèo lên thoăn thoắt, còn vừa quay đầu vừa hướng ta kêu.

Nước miếng của ta có chút ứa ra, trứng à, từ lúc vào đây ta còn chưa được ăn trứng. Ta không thể không thừa nhận đó là một dụ hoặc rất lớn.

Giọng nói Hạ Tinh Ngạn lại vang lên, “Mau lên, đợi tiểu Thúy đến đây tỷ đừng có hòng mà lấy trứng được nữa.”

Ta nghe vậy liền xẵng tay áo sột soạt trèo lên cây. Hôm nay là vì ăn, ta liền thú tính một hồi.

Ta cùng Hạ Tinh Ngạn ngồi trên cây nhìn mấy quả trứng chim không chớp mắt. Ta vươn tay bụng tổ chim vui mừng không thôi, “Đã lâu rồi ta chưa được ăn thứ này.”

Hạ Tinh Ngạn tròn mắt liếc ta một cái, “Tỷ là con tin hoàng huynh đệ bắt làm, có com ăn đã tốt lắm rồi.”

Lúc ta vừa định nói chuyện lại cảm thấy trên tay có chút ngứa khó chịu, cúi đầu vừa thấy liền theo phản xạ tính ném tổ chim dùng sức vỗ vỗ mu bàn tay, sau đó nhảy dựng sang bên cạnh.....

Mẹ kiếp, sâu! Là một con sâu to! Là một con sâu ẩm ướt lại nóng!

Ta hận sâu!

Giây sau đó ta không hận sâu nữa, hít sâu một hơi nghĩ, An Kha Lam, ta hận người, ai bảo người ngồi trên cây còn nhảy sang bên cạnh? Ngã chết thì trách ai?

Hạ Tinh Ngạn trên cây lớn tiếng kêu tên ta, lúc vuông góc rơi xuống ta vô cùng bi ai chờ đợi đau đớn vật vã đến. Nhưng còn không đợi đến lúc ta chạm đất thì đã có người ôm ngang lấy ta, cúi người cẩn nhẹ lên lỗ tai ta một miếng, giọng nói trầm thấp thuận hậu mang theo trêu chọc nói: “Mấy ngày không gặp, xem ra ngũ công chúa sống rất tốt, cùng hoàng đệ chơi rất vui, không biết công chúa có còn nhớ trẫm là ai?”

Ta nín chặt quần áo trước ngực hấn, ngẩng đầu chống lại con người tuấn lãng thâm thúy của nam tử trước mặt. Ta đương nhiên nhớ rõ hấn là ai, Hạ Liên Thần Hạ đại gia.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lúc ta ngẩng đầu nhìn Hạ Liên Thần thì cái cảm tron bóng của hấn liền đập vào mắt ta, nhìn kỹ còn có chút lún phún màu xanh của râu. Ta nghĩ, là thanh niên a, sức sống bùng bùng. Ta thử rời khỏi vòng tay của hấn, chẳng qua là hai tay hấn đặt bên hông ta dùng sức không nhẹ, vì thế ta chỉ có thể nhìn cảm hấn nói: “A Lam khẩu kiến hoàng thượng.”

Hạ Liên Thần không biết vì sao mà liền sung sướng nở nụ cười cười một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tinh Ngạn trên cây nói: “Còn không mau xuống đây.”

Người nào đó trên cây nhanh chóng trượt xuống, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ nhìn Hạ Liên Thần cười nói: “Hoàng huynh.”

Tầm mắt Hạ Liên Thần quét qua chỗ hấn, “Bài tập Trần Thái Phó ra đã làm xong hết chưa?”

Sắc mặt Hạ Tinh Ngạn cứng đờ, “Ách, chưa xong.”

“Trở về chép [hồi quan sách] mười lần.” Hạ Liên Thần không để ý nói, không nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tinh Ngạn trong nháy mắt liền biến thành màu đen.

“Mười...mười...mười lần?” môi Hạ Tinh Ngạn run lên, “Hoàng huynh, huynh nói giỡn với đệ à.....”

Hạ Liên Thần nhướn môi cười, “Mười lần lần.”

Hạ Tinh Ngạn nghe vậy lập tức xoay đầu chạy lấy người, không có nửa điểm do dự.

Ta ở trong lòng nghĩ, thằng bé này thật nhanh nhẹn, cũng không xem thử ta sống hay chết liền ném ta đi. Còn có, nó không phải đứa ngốc sao, sao bây

giờ lại không kiêng nể gì vậy? Hay là lúc này cũng như ta, không có giả vờ?

Hạ Tĩnh Ngạn, đệ như vậy gọi là tắc kè đệ biết không.

“Tốt lắm.” Giọng nói dễ nghe của Hạ đại gia trầm thấp vang lên bên tai ta, “Ngũ công chúa, tiếp theo nên tính sổ chuyện của chúng ta.”

Ta thực không tình nguyện bị hấn lời kéo vào trong phòng, ai muốn tính sổ với người, ai nợ nần gì người, đừng có làm như ai cũng quen người như vậy.

Vào trong phòng, Hạ Liên Thần vô cùng tự nhiên ngồi xuống, ngón tay tùy ý gõ gõ mặt bàn, “Ngũ công chúa có thích nơi này không?”

Mặt ta mang theo tươi cười, dịu dàng nói: “Hoàng thượng tiếp đãi thực chu toàn.”

Con người Hạ Liên Thần nổi lên ý cười, “Vậy thì công chúa ở lại đây lâu một chút, để cho trẫm có thể tận tình tiếp đãi, được chứ?”

Khẩu khí của ta thực ôn hòa, “A Lam đương nhiên là cầu còn không được, chẳng qua là, nhà vàng nhà bạc không bằng ổ chó nhà mình, chỉ sợ phải phụ ý tốt này của hoàng thượng rồi.”

“Hả?” Hạ Liên Thần như có mây rậm, “Chẳng lẽ công chúa sợ người khác lo lắng?”

Ta nói: “Lúc A Lam đi không để lại chút tin tức nào, quả thật rất không thỏa đáng.”

Biểu tình của Hạ Liên Thần cười như không cười, “Công chúa nếu lo lắng vấn đề này, vậy thì không cần ngại, cứ yên tâm ở lại đây đi.”

Ta nhìn biểu tình có chút thâm ý của hắn, lời này ý là.....?

Hắn tự tay rót cho mình chén nước trà, lắc lắc chén trà nhưng không uống, “Dân chúng cả nước Vân Di đang chúc mừng quốc lễ nữ hoàng đăng cơ, trong cung từ trong ra ngoài đều là không khí vui mừng hân hoan, không có tin tức nào nói là có người mất tích, cũng không thấy có người đi tìm nàng.”
Hắn thâm sâu liếc ta một cái, con người hơi hơi phiếm vàng hiện lên một tia tức giận, “Một khi đã vậy, công chúa có thể nhận ý tốt này của trẫm.”

Ta nghĩ lời này, biểu tình này, ngữ khí này, có cho ta cơ hội cự tuyệt sao? Ta nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, chúng ta nên nói cho rõ ràng, ta biết người bắt sai người, người người muốn bắt là hoàng tử của ta.”

Khuôn mặt tuấn lãng của Hạ Liên Thần nhìn không ra vui hay giận, “Thì sao.....?”

Ta tốt bụng nói: “Người bắt ta cũng vô dụng, người xem, ta mất tích trong cung cũng không có người tìm ta. Nói như vậy, người nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Sáng mai người phái người trả ta về hoàng cung, bắt người hữu dụng kia về, rất tốt.”

“Hữu dụng? Vô dụng?” Hạ Liên Thần nguy hiểm nheo mắt, ánh mắt bức người nhìn ta, “Trẫm thật không hiểu như thế nào thì gọi là vô dụng. Trẫm nghe nói Vân Di ngũ công chúa trước đó vài ngày đã lập công lớn, ngày thọ yến ấy chính là nàng đã cứu phụ hoàng nàng không phải sao. Trẫm đúng là không ngờ, Mạnh Thiệu Giác thế mà lại thua trong tay một nha đầu như nàng. Trẫm còn nghe nói, Vũ Văn Duệ đối với nàng rất sủng ái, xem ra công chúa cũng không thiếu người yêu thương. Chẳng qua là, Vũ Văn Duệ không phải rất thương nàng sao? Sao nàng mất tích hẳn ngược lại chẳng quan tâm gì đến nàng?” Hắn mỉm cười, mang chút ác ý nói: “Trẫm quên mất, hẳn đang chuẩn bị cưới hoàng tử của nàng, yên ổn làm thật tốt vai trò con rể của Vân Di quốc, đương nhiên là không có thời gian mà quan tâm nàng.”

Ta nghe xong lời này xem như đã hiểu được. Người Hạ Liên Thần tức không phải ta, mà là Vũ Văn Duệ. Nhưng người tức Vũ Văn Duệ thì liên quan gì đến ta, ta mất tích, Vũ Văn Duệ cũng không để ý. Nếu người còn giam giữ một người vô dụng như ta thì thật đúng là ăn no rửng mỡ mà.

Cái nhìn của ta về người Vân Chiến sau khi đối diện với Hạ Liên Thần liền thay đổi, không giống như lúc trước có thể không thèm kiêng nể gì. Nhìn diện mạo tuấn lãng mang theo khí phách của Hạ Liên Thần, ánh mắt trầm thấp mà nội liễm, ẩn ẩn lại lộ ra một cổ ngoan độc mạnh mẽ. Ta mà thật sự chọc giận hắn thì không biết có còn bước ra khỏi sân này được nữa hay không.

Vì thế ta lại giả vờ ngoan ngoãn nói: “Biểu ca.....?”

Quả nhiên, Hạ Liên Thần vừa nghe đến Vũ Văn Duệ liền phản ứng mãnh liệt, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Biểu ca của nàng thật có bản lĩnh, giám phái người đốt mười tòa thành lương thảo của trẫm, mưu kế hay, quả thực là mưu kế hay.”

Tốt lắm, xác định, Vũ Văn Duệ quỷ hồ ly này đã tính kế hắn, báo ứng lại rơi xuống người ta.

Hạ Liên Thần lại nhanh chóng nhìn chăm chăm ta, đột nhiên mang theo tà khí câu môi cười, “Thật ra, trẫm muốn nhìn xem thử, hắn thực sự không để ý đến sự sống chết của nàng, hay chỉ là giả bộ không để ý, nàng muốn về Vân Di? Có thể, chờ biểu ca của nàng lấy bảo đồ đối với trẫm. Trẫm biết nàng giả ngu ngây ngốc nhiều năm như vậy thì tâm cơ đương nhiên là không nhỏ, nhưng trẫm chỉ nhắc nhở nàng một câu.”

Hắn đến bên người ta vươn tay nâng cằm ta lên, ngữ khí cuồng ngạo nói: “Nơi này... là Vân Chiến.”

Mặt ta không có cảm xúc gì nhưng trong lòng đang âm thầm gào thét, đây đúng là rùng rợn ép rấn đất mà, huống chi ta còn không phải rắn, ta là tắc kè bông trong rừng. Ta quay đầu thoát khỏi tay hắn, cười nói: “Như vậy, đa tạ hoàng thượng tiếp đãi.”

Hạ Liên Thần trầm thấp nở nụ cười cười một tiếng, tràn đầy trêu chọc, “Công chúa nghe trẫm nói một chút.”

“Hả?”

“Không ăn cơm.”

Khóe miệng ta co giật, thành khẩn nói: “Ta ăn cơm, ta không ăn kiêng.”

Hạ Liên Thần nheo nửa con ngươi cười đáng ghét, “Ý Trẫm là ‘Bữa ăn không ăn cơm’.”

Ta tiếp tục co giật khóe mắt, thêm thành khẩn nói: “Ta ăn cơm, yêu cầu của ta không cao.”

“Lương thảo của trẫm đều bị Vũ Văn Duệ đốt hết, hiện nay quốc khố trống không, nuôi không nổi người rảnh rỗi, mong công chúa thứ lỗi.” Ngờ kìa Hạ Liên Thần không có nửa phần xin lỗi, ngược lại khiêu khích mủi phần, “Ngày mai trẫm sẽ cho Khúc công công đến tìm nàng, đêm nay công chúa nên nghỉ ngơi cho tốt. Sau này..... chắc sẽ không còn được như vậy nữa đâu.”

Hạ Liên Thần dứt lời liền xoay người tiêu sái rời đi, tâm tình cực kỳ vui vẻ. Chỉ còn lại ta đứng nhìn bóng dáng hắt hắt mà nhìn không được nắm chặt tay lại.

Ta nói, rốt cuộc hán muốn làm gì ta?

Ngày hôm sau lúc trời mới lờ mờ sáng đã có một vị thái giám mập mạp cong mấy ngón tay thành hình bông hoa đi vào phòng ta, nhìn ta đang còn mơ mơ màng màng nói: “Ôi~, tiểu cô nương rất thanh tú, khó trách hoàng thượng mất nhiều tâm tư giữ cô nương bên người như vậy.”

Đầu óc ta còn chưa đủ tỉnh táo, chỉ mơ hồ đáp lại, “A?”

Khúc công công che miệng cười khê, tư thái so với nữ nhân còn nữ nhân hơn, “Tốt lắm tốt lắm, nhưng từ hôm nay trở đi cô nương sẽ không còn là nữ nhân nữa, hiểu chưa?”

Ta thoáng thanh tỉnh chút, cái gì? Không phải nữ nhân? Ngươi mới không phải nam nhân!

Thịt mỡ trên mặt Khúc công công rung lên, đôi mắt nhỏ nheo thành sợi chỉ, “Nhanh, nói cho tạp gia* biết, tên của cô nương là gì?”

(* Người có hiểu biết)

Ta dụi dụi mắt, “A Lam.”

“A Lam? Tên hay, tên hay. Nhưng ở trong cung không thể lấy tên này, phải lấy tên khác. Như vậy đi, gọi là Tiểu Lam Từ, cô nương nói, được không?”

Tiểu Lam Từ.....?

Khúc công công phát phát cây phát trần trong tay, chỉ vào quần áo trên bàn nói: “Tốt lắm, nhanh đem quần áo này thay vào, hoàng thượng gần thức dậy rồi.”

Ta máy móc quay đầu nhìn quần áo trên bàn, đây là.....quần áo Thái giám?

“Khúc công công.” Ta trấn định mở miệng.

“Còn có chuyện gì?”

“Xin hỏi..... Đây là muốn ta làm gì?”

Khúc công công nhú nhú mày, “Sau khi tiến cung không được xưng là ‘Ta’, từ giờ trở đi phải xưng ‘Nô tài’, cô nương phải nhớ kỹ” Hắt lại thay khuôn mặt tươi cười, “Về phần làm gì? Đương nhiên là hầu hạ hoàng thượng. Thay quần áo này xong, từ giờ trở đi cô nương chính là tiểu thái giám bên người hoàng thượng, người khác không biết thân phận thật của cô nương, cô nương cũng phải giữ kín chuyện này, nếu để cho người khác biết được sẽ rất không tốt. Tốt lắm, tạp gia chờ cô nương ở cửa, nhanh chút đi.”

Sau khi Khúc công công đi ra ngoài, mặt ta vẫn không chút thay đổi nhìn “Quần áo lao động” trên bàn. Tốt lắm, Tiểu Lam Từ, vừa rồi ta thực nên gọi chính mình là cái rồ nhỏ**. Tuy rằng trong lòng ta là một trăm phần bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc quần áo vào để cho tiểu Thúy cột tóc đội mũ cho ta. Tất cả xong xuôi, ta nhìn thiếu niên trong gương môi hồng răng trắng éo là ngoài cười nhưng trong không cười mà bĩu môi.

(**Chỗ này, Tiểu Lam Từ nghĩa là cái rồ nhỏ)

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vì cuộc sống, ta nhẫn!

Ta đi theo Khúc công công hết rẽ phải rồi rẽ trái trong cái hoàng cung to như vậy. Hoàng cung Vân Chiến rõ ràng không tinh tế tao nhã bằng Vân Di, nó thiên về lạnh lùng cứng rắn cùng khí phách, giống như cảm giác Hạ Liên Thần mang đến cho ta.

Nói thực, con người thật sự là một sinh vật kỳ lạ, rõ ràng diện mạo không giống nhau nhưng đều làm cho người ta vui tai vui mắt. Vũ Văn Duệ tướng mạo tuấn mỹ thiên về tuấn tú, Tô Kì tướng mạo tuyệt mỹ thiên về diễm lệ, còn Mạnh Thiệu Giác thì diện mạo tuấn mỹ thiên về đẹp đẽ, mà Hạ Liên Thần

này lại không xuôi theo mạch văn tình tế của bọn họ, cả người một cổ tuấn lãng khí phách.

Mấy người kia đứng chung một chỗ có thể nói là mỗi người một vẻ lại xuất sắc như nhau. Nếu sinh ở thời đại thái bình nói không chừng còn có thể tạo thành nhóm “XX tứ kiếm khách”, không phải như đời này, nhất định là đối thủ của nhau.

Ta ra về thâm trầm nghĩ, đã sinh Du vì sao sinh Lượng a, đã vậy còn có Tào Tháo và Lưu Bị, thật sự là bi thống.

(Chu Du, Gia Cát Lượng, Tào Tháo, Lưu Bị là những nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa. Câu ‘Đã sinh Du vì sao sinh Lượng’ là của Chu Du nói)

“Tiểu Lam Từ, đã đến tẩm cung của hoàng thượng, người nhớ kỹ những lời tạ gia nói lúc nãy chưa?” Khúc công công dừng lại nhìn ta hỏi.

Ta ngoan ngoãn gật đầu, “Nô tài nhớ rõ.”

Khúc công công vừa lòng cười cười, “Thật là một đứa nhỏ thông minh lanh lợi, chẳng trách hoàng thượng thích.”

Ta dưới đáy lòng cười lạnh, thích, hẳn thích cái mộng, hẳn muốn hành ta chết mới là thật.

Khúc công công tới cửa gõ vài tiếng, “Hoàng thượng, thần đã đến.”

Bên trong có người trầm thấp lên tiếng, động tác Khúc công công liền thành thạo không hề gây tiếng động mở cửa đi vào, còn hướng ta vẫy vẫy tay. Ta đối với hành động của Khúc công công trong lúc vô ý lộ ra cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Mở cửa đóng cửa hoàn toàn không có tiếng động, trời, phải đóng mở cửa bao nhiêu lần mới có thể luyện thành trình độ này.

Sau khi vào cửa liền có thể nhìn thấy một cái giường lớn bị bức rèm lấp lánh màu vàng che khuất, bên trong có một giọng nam khàn khàn truyền ra: “Có mang người lại đây không?”

“Bẩm hoàng thượng, người đã ở đây.” Khúc công công đột nhiên nhìn ta, sau đó cúi đầu hướng người kia nói: “Hoàng thượng, nô tài kêu cung nữ tiến vào thay quần áo cho ngài.” Tuy nói như vậy nhưng thân mình hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ cười “ngọt như mật” nhìn ta.

Người bên trong lười biếng nói: “Miễn, kêu nàng trực tiếp hầu hạ, người ra ngoài đi.”

Khúc công công tươi cười càng thêm ngọt ngào, lưu loát nói: “Nô tài tuân chỉ.” Lúc hắn xoay người về mặt còn bí hiểm tươi cười, làm cho khuôn mặt mờ bóng loáng của hắn có vẻ rất méo mó.

Ta sờ sờ bụng, đúng a, ta còn chưa ăn cơm.

“Còn thất thần ở đó làm gì, chờ trầm ra tiếp nàng sao.” Giọng nam khàn khàn có chút tức giận nói.

Ta âm thầm nắm tay thành quyền, người ở gian phòng, sao có thể không già vờ. Vì thế ta xốc bức rèm che lên rồi đi vào, chỉ thấy trên giường rộng, nam tử tuấn lãng cả người mặc áo lót trắng, con ngươi nhìn ta có chút không lành. Ta hiểu rõ, thì ra người này có bệnh tức giận lúc rời giường. Ta cúi đầu cung kính hô: “Hoàng thượng buổi sáng tốt lành.”

“Khúc công công lấy tên gì cho nàng?” Giọng nói Hạ Liên Thần khàn khàn còn mang chút buồn ngủ.

Khóe mắt của ta không thể ức chế co giật, “Tiểu Lam Từ.”

“Tiểu Lam Từ?” Hắn nở nụ cười, “Tên này không sai, dễ nghe lại dễ gọi. Tiểu Lam Từ, lại đây thay quần áo cho trẫm.”

Đối với việc thay quần áo cho người khác ta cũng không xa lạ. Nhớ ngày đó Mạnh Thiểu Giác kia không phải là sai sử ta làm việc này sao, nhưng bây giờ ngẫm lại, ở Mạnh phủ ta còn thoải mái, ít nhất còn có điểm tâm để ăn.

Lúc ta thay quần áo cho Hạ Liên Thần mới đầy đủ ý thức được thân mình hắn so với Vũ Văn Duệ cùng Mạnh Thiểu Giác còn rắn chắc hơn nhiều. Hai người kia so sánh với hắn thật sự chính là thư sinh nhu nhược, còn có hương thơm thoang thoảng trên người. Người này không lịch sự tao nhã như vậy, toàn thân là một cỗ hương vị ánh mặt trời, nhẹ nhàng khoan khoái mà sáng khoái tinh thần.

Ta vừa vuốt vạt áo vừa nghĩ, quần áo này dùng cái gì để giặt a, tinh khiết tự nhiên hương vị ánh mặt trời, thực bảo vệ môi trường.

Đột nhiên cảm của ta bị người nắm, sau đó liền bị bức chống lại khuôn mặt tuấn tú của Hạ Liên Thần đang kề sát đến. Hắn nhìn mảy mòi đánh giá mặt của ta, giống như muốn tìm ra con mắt thứ ba trên mặt ta vậy, sau đó bất đắc dĩ nói: “Trẫm xem trái xem phải cũng chẳng nhìn ra nàng có chỗ nào hấp dẫn, thật đúng là bình thường giống cái rở vạ.” Hắn nói xong liền buông tay làm như không có việc gì nhìn phía trước, dường như người khiêu khích vừa rồi không phải là hắn vậy.

Ta hận không thể đem đại lưng vòng qua thắt chặt cổ hắn, cuối cùng vẫn bình tĩnh ngăn bản thân lại.

Từ hôm nay trở đi, ta con mẹ nó được đổi tên gọi là “Vua thái giám bình tĩnh”.....

Chương 44

Trong quá trình thay quần áo cho Hạ Liên Thần, ta luôn luôn trầm tư suy nghĩ có phải mình đã sai lầm rồi hay không. Rõ ràng thân phận ta là công chúa, sao kết quả luôn phải đi làm người hầu hạ người khác? Tuy rằng tốt xấu gì ta cũng ở trong cung làm sáu gao mười mấy năm, nhưng mấy ngày gần đây những chuyện xảy ra thật sự làm ta hoang mang. Ai~, ngày như thế này khi nào mới có thể tốt hơn đây.

Hạ Liên Thần mặc quần áo xong liếc ta một cái, phát phát tay áo nói: “Tiểu Lam Từ, nghe cho rõ điều trẫm nói đây, về sau không có lệnh của trẫm, không được rời trẫm nửa bước, nghe chưa.”

Ta gật đầu đáp ứng, “Nô tài đã biết.”

Hạ Liên Thần nhếch môi cười, “Xem ra nàng rất biết điều.”

Cũng không phải sao, ta không biết điều liên có thể ném vị thế nào là trời cao đất rộng.

Cung nữ bên ngoài đứng lúc vào cửa thay Hạ Liên Thần rửa mặt, ta là một tiểu công công cực kỳ nhu nhược liền thối lui đến một bên đứng, chờ hần rửa mặt tốt rồi muốn ra ngoài ta lại nhanh chóng đuổi kịp, làm đủ bốn phận thái giám.

Lúc Hạ Liên Thần dùng cơm ta phải đứng một bên, trên cái bàn dài kia là vô số món ăn sáng tinh tế mỹ lệ, mặn nhạt cái gì cần có đều có. Thân hình hần yên ổn ngồi xuống, cầm đôi đũa ngà voi nhẹ nhàng hưởng mấy món ăn điểm điểm, thái giám bên người liền thông minh đem mấy món đó đến gần cái bàn nhỏ trước mặt hần.

Ta thấy vậy thật sự là phi nhỏ, nhìn xem, đây chính là khí thế đại gia, thật đúng là làm cho người ta khó chịu. Hần cắn một miếng nhỏ món ăn kia, cảm giác khẩu vị hình như không được tốt lắm, làm khổ ta thân là tiểu thái giám mới nhận chức, hoa mắt chóng mặt đối còn không nói ra được. Ta dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, sáng mai trước lúc ra ngoài ta cũng làm một bữa sáng như vậy, ăn một miếng liền hết một mâm, thể hiện đầy đủ tư thái của nhà giàu mới nổi a.

Hạ Liên Thần đầu kia cầm khăn lau miệng, cũng không thèm quay đầu lại nói: “Đã dùng bữa sáng chưa.”

Ta sững sốt một chút sau đó mới phản ứng lại - hần đang hỏi ta, vì thế nghẹn lời nói: “Bẩm hoàng thượng, còn chưa dùng.” Ta ăn cái quý, sáng sớm bị lôi dậy bắt đầu làm việc, không có thời gian ăn cơm.

“Tiểu Thuận Từ, mang người đi dùng bữa.” Hạ Liên Thần nói một câu với thái giám bên người, câu sau đó là nói với ta, “Lần sau đừng để bụng rỗng như vậy.”

Ta âm thầm bĩu môi, “Vâng, hoàng thượng.”

Lúc ăn cơm, Tiểu Thuận Từ có chút cao ngạo nhìn ta nói: “Mới tới?”

Ta nhét bánh bao vào miệng, “Vâng.”

Hần xem xét móng tay của mình, “Mấy tuổi?”

Ta húp miếng cháo, “Mười lăm.”

Hần sờ sờ mặt mình, “Vị công công nào đem vào?”

Ta ăn miếng cái trắng, “Khúc công công.”

Hần hơi hơi tròn mắt, sau đó có chút vội vàng nói: “Thì ra là Khúc công công đem vào, vừa thấy liền biết là người thông minh.” Hần cười mĩa vài tiếng, “Còn muốn ăn gì không, không đủ lại lấy tiếp.”

“Đủ, cảm ơn Thuận công công.” Ta tránh tầm mắt âm thầm rồi rầm của hần.

Đầu năm nay thái giám cũng giống nữ nhân, chắc là cũng không thèm để ý người khác dùng ánh mắt gì nhìn hần. Ừ, nhân phẩm con người đây là tiến bộ hay là thụt lùi?

Cơm nước xong xuôi, Tiểu Thuận Từ dẫn ta đến bên ngoài chính điện, đứng một góc nhìn ta nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng đang ở bên trong vào triều sớm, chúng ta chờ người hạ triều là được.”

Ta run rẩy tâm can, chần chờ hỏi: “Ách, Thuận công công, hoàng thượng vào triều sớm..... Muốn bao lâu?”

Tiểu Thuận Từ nhìn lên trời, “Ít nhất hai canh giờ.”

Ta trầm mặc đánh giá chân của mình, hai canh giờ.....

“Thuận công công.”

“Hả?”

“Chúng ta mỗi ngày đại khái phải đứng mấy canh giờ?”

“À, trừ lúc ngủ và ăn cơm ra là được.”

..... Hạ Liên Thần, người điên rồi.

Ta buồn bực nhìn chằm chằm giày của chính mình, Hạ Liên Thần nói Vân Di không truyền ra tin ta mất tích, như vậy kế hoạch của Vũ Văn Duệ là gì? Ta đoán, chờ cho đến khi hần đến đây, chân ta đã thành chân củ cải rồi.

Khóc, ngẫm lại cảm thấy quá đau khổ, chân củ cải.

Hai canh giờ đổi thành thời gian ở hiện đại chính là bốn tiếng, ta căn bản không biết ta làm thế nào để chịu đựng được, chỉ biết mình phải hít sâu sau đó thở ra, thôi miễn bản thân đang ngăn người, không cần quan tâm thời gian trôi qua. Hiện nhiên ta làm được, ít nhất khi hạ triều ta cũng không té xỉu, chẳng qua là lúc đi theo hần bước chân có hơi liều xiêu mà thôi.

Ta cùng Tiểu Thuận Từ một trái một phải đi theo phía sau hần. Sau khi đến thư phòng, bàn tay to của hần vung lên để Tiểu Thuận Từ đi ra ngoài, chỉ chừa lại một mình ta hầu hạ hần. Ta bực mình nhìn phía sau lưng hần, hầu hạ hần? Thật ra ta rất muốn ám sát hần.

Hạ Liên Thần đột nhiên xoay người nhìn ta, khuôn mặt tuần tú không có ý tốt tươi cười, “Tiểu Lam Từ dường như rất mệt?”

Ta nặn ra nụ cười nhẹ, cung kính nói: “Tạ hoàng thượng quan tâm.”

Hần đến cạnh bàn ngồi xuống, tùy tay cầm lấy cuốn sổ con mở ra, “Đây chỉ mới bắt đầu, Tiểu Lam Từ cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Ngực ta hùng hực lửa lớn, nhưng mà đó là lửa buồn, chỉ có thể buồn ở trong lòng. “Hoàng thượng nhắc nhở rất đúng.”

“Tốt lắm.” Hần vừa lòng gật gật đầu, “Rót cho trầm chén nước trà.”

Ta ổn định hơi thở tiến lên đổ nước, vừa định lui ra phía sau hần thì lại bị vấp cái gì đó, sau đó liền rơi vào trong lòng người nào đó. Người nọ nhanh tay ôm thắt lưng của ta không cho ta đứng dậy, áp sát tai ta cúi đầu nở nụ cười cười một tiếng. “Trẫm thấy hai chân nàng run rất lợi hại, có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát hay không?”

Ta nhìn hần nhe răng cười, “Tạ ý tốt của hoàng thượng, nô tài còn đứng được.”

Ta nói xong muốn đẩy hần ra đứng dậy, chẳng qua là Hạ Liên Thần lại càng thêm ôm chặt ta, khuôn mặt tuần tú tràn đầy thích ý, “Thân hình tiểu Lam Từ rất mềm, ôm rất tốt.”

Ta rõ ràng không gãy dựa nữa, “Hoàng thượng có gì muốn hỏi ta sao?”

Hạ Liên Thần kinh ngạc liếc nhìn ta một cái, sau đó liền phá lên cười, “Vốn có chuyện, nhưng bị nàng hỏi như vậy trẫm đột nhiên không muốn hỏi nữa.”

Ta nắm chặt tay, ông trời a, đừng trách ta rất bạo lực, có trách thì trách người này rất đáng đánh đòn.

Hần đột nhiên tỉnh té nhìn ta chằm chằm hồi lâu, sau đó nheo nheo con ngươi hỏi: “Trẫm đã gặp nàng bao giờ chưa?”

Ta tốt bụng nhắc nhở hần, “Hoàng thượng, lần trước người tới Vân Di có gặp qua, người còn hỏi đường ta.”

Hạ Liên Thần chậm rãi vuốt ve sợi tóc của ta, ánh mắt thâm trầm nhìn ta, “Không, trẫm nói trước đó nữa.”

Ta lu loát lắc lắc đầu, “Không có.”

“Thực không có?”

“Thực không có.”

Tay hần mạnh mẽ dùng sức kéo, làm da đầu ta đau xót, “Bảy năm trước nàng có đi Tề Vân Sơn không?”

Ta nghĩ nghĩ, không thành thật lắc lắc đầu, “Không đi.”

Màu vàng trong mắt hần hơi hơi chớp động, “Thực không có?”

“Thật sự không có, lúc ấy là hoàng tỷ ta đi.” Ánh mắt cùng ngữ khí của ta đều vô cùng thành thật.

“À” Hần ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái, “Đột nhiên trẫm có chút cảm xúc với nàng.”

“Ách? cảm xúc gì?”

“Giống như là, lời nàng nói đôi khi...” Hần sáp gần mặt ta, hơi thở ấm áp đập vào mặt, “rất khả năng là có.”

Ta oan uổng, “Hoàng thượng, nô tài không có.”

Hần cười cắn một miếng xuống lỗ tai ta, “Trẫm nói có là có.”

Ta lập tức “f” một tiếng sau đó ngẩng đầu, người này có bệnh à, vì sao hần thích cắn lỗ tai ta như vậy. “Hoàng thượng nói đúng.”

“Nhìn nàng mà xem, trong lòng rõ ràng không vui còn đồng ý với lời nói của trẫm. Nàng càng như vậy trẫm càng tin đó chính là nàng, ha ha.” Lúc hần nói lời này, trong mắt có ác liệt di động, thế nhưng cũng có chút trẻ con, “Tốt lắm, đừng có chân tay vụng về e ngại trẫm, ra phía sau đứng đi.”

Ta theo dõi cái ót của hần, phát giác ra gần đây số lần khoe miệng mình co giật có vẻ thường xuyên, thật sự.

Từ đó về sau trong phòng im lặng một hồi, ngay lúc ta nghĩ sẽ vẫn tiếp tục im lặng như vậy thì bên ngoài có người gõ cửa. Giọng nói Khúc công công vang lên, “Hoàng thượng, Nghi phi nương nương cầu kiến.”

Hạ Liên Thần nghe vậy trẫm mặc hỏi, nói tiếp: “Cho nàng vào đi.”

Ta lập tức đứng thẳng thân mình, ta dám chắc rằng ta ngửi thấy hương vị bát quái.

Cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một cô gái mặc quần áo màu hồng nhạt bung một cái khay tiến vào. Nàng kia chừng mười bảy mười tám tuổi, trang điểm thì đương nhiên là không cần phải nói, hơi hơi nhướn khóe mắt lộ ra một cổ quyền rũ, vừa thấy liền biết đó là một nữ tử khôn khéo.

Nàng hướng Hạ Liên Thần nhún nhẹ thân mình, giọng nói mềm mại đáng yêu mang theo vô số phong tình, “Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng.”

So sánh với nàng, phản ứng của Hạ Liên Thần thật ra lại lạnh lùng, “Ái phi có việc?”

Nghi phi run rẩy rũ lông mi, tươi cười bên môi một chút cũng không giảm, “Thần thiếp nghe nói mấy ngày gần đây hoàng thượng bận việc triều chính, ước chừng nửa tháng nay đều ngủ ở trong thư phòng, vì thế có ý cùng ma ma làm chút đồ bổ dưỡng..... Mong hoàng thượng bảo trọng long thể thật tốt.”

Ta thú vị nghĩ, Nghi phi nhắc nhở Hạ Liên Thần bảo trọng thân thể là giả, nói hần nên sùng hạnh phi tử mới là thật đi? Đương nhiên, phi tử đó tốt nhất là nàng ta.

Ngữ khí Hạ Liên Thần vẫn thực bình thản, “Phiền ái phi lo lắng rồi, trẫm còn có chút chuyện quan trọng phải xử lý, nàng cứ đặt qua một bên đi.”

Nghi phi nghe vậy sắc mặt có chút cứng ngắc, nhưng lập tức khôi phục lại tư thái mềm mại kia. Nàng bước nhẹ nhàng đến cái bàn bên cạnh buồng khay xuống sau đó nhìn về phía ta, trong mắt đích thực là ý xua đuổi. Đối với nàng, ta chỉ có thể làm bộ như không thấy, phi tử cùng Hạ đại gia, dùng ngón út nghĩ cũng biết ta nên nghe lời ai nói.

Sắc mặt Nghi phi có chút khó coi, trừng mắt liếc ta một cái sau đó thân hình mềm mại liền sáp tới bên cạnh Hạ Liên Thần. Ngón tay mảnh khảnh của nàng ở trên lưng hần chậm rãi di động, mang chút uất ức cùng câu dẫn nói: “Hoàng thượng, đã vài tháng người không qua chỗ thần thiếp”

Bóng lưng Hạ Liên Thần không nhúc nhích chút nào, “Trẫm không chỉ không đi chỗ ái phi, những nơi khác trong cung cũng không đi.”

Ách, ta nhớ không lầm thì hần mới đăng cơ được mấy tháng, nói như vậy, hần cưới vợ mà không ngủ cùng sao?

“Hoàng thượng.....” Nghi phi lại mềm mại nói: “Thần thiếp ... hôm nay thần thiếp có ý chuẩn bị cho hoàng thượng.....” Nàng cúi xuống lỗ tai Hạ Liên Thần nói cái gì đó, tiện đà quyền rũ cười, “Hoàng thượng cùng nô tì đi xem a.”

Chẳng qua là Hạ Liên Thần dường như thật sự khó hiểu phong tình, giọng nói như trước không gọn sóng, “Trẫm đã nói mấy ngày gần đây có việc cần xử lý, ái phi hiểu cho trẫm, ngày khác trẫm lại đi thăm nàng.”

“Hoàng thượng.....”

“Tiểu Lam Tử, mài mực cho trẫm.”

Ta ngoan ngoãn tiến lên, “Vâng, hoàng thượng.”

Nghi phi mạnh mẽ trừng ta liếc mắt một cái, lúc quay lại hướng Hạ Liên Thần lại là ôn nhu như nước, “Vậy thần thiếp không quấy rầy hoàng thượng nữa,

nô ti cáo lui.” Dứt lời, tư thế thướt tha tiêu sái đi ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu nhìn ta ném ra ánh mắt khinh thường.

Ta trêu chọc chọc ai a, không sùng hạnh người là hấn chứ không phải ta.

“Nàng nói xem, Nghi phi cùng hoàng tỷ nàng, người nào đẹp hơn?” Hạ Liên Thần một tay chống cằm hỏi.

Này còn phải so sao, hoàng tỷ là đệ nhất mỹ nhân Vân Di, diện mạo đó, khí chất đó. Ta nói: “Đương nhiên là hoàng tỷ.”

“Ừ.” Hấn nhìn ta thâm trầm cười, “Vậy nàng nói xem, nàng làm trăm mất đi một mỹ nhân như vậy, có phải là nghiệp chương nặng nề?”

..... Chẳng lẽ, ta muốn bị bắt nhảm sao?!

Hấn thờ dài, ngừng khí thoải mái nói: “Ai~, trăm cứ nghĩ đến việc này liền thấy bức bối, thôi thôi, nàng hầu hạ trăm cho tốt là được rồi.”

-_-||| Thật có lỗi, ta nghe không ra trong giọng nói sung sướng của người có chút bức tức nào.

Nói tóm lại, một ngày của thái giám chính là vất vả cùng nhảm chán như trên, nhưng cho dù thứ thế, ta cũng không cách nào không cam nguyện, ta chưa rời Vân Chiến thì ta vẫn phải an phận thủ thường mà sống. Ta rất ít suy nghĩ đến chuyện của hoàng tỷ và Vũ Văn Duệ, bởi vì ta biết, cho dù ta có nghĩ nát óc cũng không giải quyết được chuyện gì. Ta không muốn để mình phiền lòng, chỉ mong sống ổn là được.

Làm thám giám bên người Hạ Liên Thần gần một tuần, ta cũng chưa bắt gặp bộ dáng hấn tức giận, nhưng trong lòng vẫn hiểu được, người này tính tình không được tốt. Sự thật chứng minh, ta đoán đúng. Bởi vì hôm nay, hấn hạ triều liền nổi giận đùng đùng đá cửa vào thư phòng, hơn nữa còn hung hăng đập thái giám chặn đường một cước.

Ta ảm ảm có chút dự cảm không tốt nhưng vẫn đi theo hấn vào thư phòng. Sau khi vào phòng hấn tức giận mắng “Đồ vô liêm sỉ”. Sau đó liền phát tiết đem ghế dựa đá đổ rạp trên mặt đất, cuối cùng tuần dung biến thành màu đen hai mắt đỏ lên nhìn ta.

“Ai cho người vào đây?” Hấn neho nửa con người tà nịnh nói, có chút xu thế giông bão sắp tới.

Ta nói: “Hoàng thượng nói nô tài không có lệnh của người thì không thể rời người nửa bước.”

Hạ Liên Thần mạnh mẽ đập bàn, tùy tay cầm lấy một cái chén liền hướng ta ném tới, “Cái đồ vô liêm sỉ không thức thời các người! Trẫm cần người như các người bên cạnh để làm gì!”

Ta vô lực suy nghĩ, không biết người hấn mắng là ta hay là người khác, bởi vì cái chén kia đã mạnh mẽ hôn lên trán ta, có một chất lỏng ấm áp uốn lượn chảy xuống. Ánh mắt ta choáng váng mềm nhũn nhìn Hạ Liên Thần ngay lập tức tiến lên ôm lấy thân thể của ta sốt ruột mắng: “Nàng đồ ngốc này! Nàng không biết né sao!”

Ta neho nửa mắt suy yếu nói: “Người cái đồ vô liêm sỉ vương bát đần.....”

Mắng xong sau ta liền dứt khoát lưu loát an tâm nhắm mắt ngất đi ở trong lòng ngực rộng của hấn.

ㄟ [ʌ] ㄟ ta quả nhiên là đứa bé mệnh khổ a.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Ta không biết mình hôn mê bao lâu, ta chỉ biết lúc ta tỉnh, đầu óc vốn hỗn độn lại trở nên vô cùng thư thái, thể xác và tinh thần dị thường thỏa mãn, bên trong máu có một loại cảm giác tên là “Hạnh phúc” chảy xuôi.

Ta còn nhớ rõ trong một tiết mục cuối năm, Tiểu Trầm Dương* khi đó còn chưa nổi danh mặc váy Scotland cong ngón tay thành hình hoa “Nghiêm trang” nói với Sơn đại thúc: “Thật ra, con người sống rất ngắn ngủi, đôi khi cũng giống như, giống như một giấc ngủ, ánh mắt vừa đóng, vừa mở, một ngày liền trôi qua, hang~~~~ ánh mắt vừa đóng, không mở, đời này liền trôi qua, hang~~~~”

(*Tiểu Trầm Dương: vua hài của Trung Quốc)

Bởi vậy có thể thấy, ngủ đối với cuộc sống của chúng ta chiếm một bộ phận rất lớn. Tuy nói thời gian là quý giá, nhưng lúc tỉnh mà chính mình cảm thấy mê mang hư không thì không bằng ngủ một giấc say nồng cho xong việc. Đương nhiên, người có thể xem loại tư tưởng này của ta là “Yếu đuối trốn tránh.”

Người không yếu đuối trên thế giới này rất nhiều, nhưng vì sao ta lại phải tới gần họ một bước?

Ta ở trong đầu suy nghĩ một phen sau đó mới chuẩn bị mở mắt. Lúc ta mở mắt, sự im lặng trong phòng đột nhiên bị phá vỡ, một trận âm thanh thanh thúy vang lên.

“Cạp.” Rột rột rột.....

“Cạp.” Rột rột rột.....

Ta đen nửa mặt, là ai, là ai dám trắng trợn ăn táo ở nơi nghỉ ngơi của ta?

“Cạp!” Hạ Tinh Ngạn ngồi trên ghế bất chước chân an nhàn cắn miếng táo, rột rột nhấm nuốt vài cái, yết hầu vừa động liền nuốt xuống, sau đó mới cười hi hi nhìn ta nói: “A Lam, rốt cuộc tỷ cũng tỉnh.” Nói xong sau lại “Cạp” một tiếng cắn một miếng.

Ta nhìn tiểu tử đang ăn táo kia một cái, có chút khó chịu, cho dù người ăn táo cũng không thể nhã nhặn một chút sao? Ta hít vào một hơi cố gắng bình tĩnh nói: “Cửu hoàng tử sao lại rảnh rỗi đến gặp ta thế này?”

“A Lam, tỷ nói lời này cũng thật xa lạ, không phải là vì đệ nghe nói tỷ bị ném trứng đầu mà hôn mê nên lo lắng đến đây thăm tỷ sao, tỷ xem, đệ đang ngồi ở nơi này chờ tỷ tỉnh.” Về mặt Hạ Tinh Ngạn ai oán, miệng cũng thuận miệng hạ khẩu với quả táo.

Ta cười giả, “Cũng không phải sao, Cửu hoàng tử lo lắng cho ta. ... Ngày đó ta không nhớ rõ là ai đã xoay người chạy đem ta vắt xó, Cửu hoàng tử cùng loại người này quả thực là khác nhau một trời một vực.”

Hạ Tinh Ngạn đưa tay ném hột tới cái khay, dùng khăn ẩm xoa xoa uất ức nói: “Đệ cũng không muốn a, nhưng tỷ cũng biết tính tình của hoàng huynh đệ đây, đệ mà còn ở đó không chừng cũng bị vạ lây. Đệ nghĩ, ít nhất lúc tỷ gặp chuyện không may, còn có đệ có thể nghĩ cách mà cứu, không phải sao.”

Ta chỉ vào miếng vải trắng quấn thành vòng thiên sứ trên trán lạnh lạnh nói: “Lúc ta bị hoàng huynh đệ đôi vớ đầu choáng váng thì đệ đang nghỉ ngơi mệt ở đâu?”

“Ách.” Nó dừng một chút, sau đó đau khổ kịch liệt nói: “Đệ đang chép [hồi quan sách].....”

“Đệ còn chưa chép xong, đã bao lâu rồi?” Bộ dạng ta nghi ngờ sự vô dụng của hắn, mở miệng nói.

Hạ Tinh Ngạn nghe vậy kích động từ trên ghế nhảy xuống, nhìn ta khoa tay múa chân nói: “Bao lâu? Tỷ có biết [hồi quan sách] dày bao nhiêu không? Ít nhất... ít nhất dày như vậy!” Hắn giơ nửa ngón trỏ để sát mặt ta, “Hoàng huynh bảo đệ chép mười lăm lần! Còn không cho đệ tìm người chép dùm!”

Ta sờ sờ cằm, “Cho nên đệ nói, người sai cũng là hoàng huynh đệ.”

Hạ Tinh Ngạn đặt mông ngồi lại trên ghế, bộ dáng đại nhân nói: “Thật ra, đây cũng không thể hoàn toàn trách hoàng huynh.”

Ta nhún mày, “Vậy trách ai?”

“Đương nhiên là trách người chọc hoàng huynh tức giận.” Hạ Tinh Ngạn lại cầm một quả táo khác cạp cạp cắn, “Hoàng huynh người này tuy tính tình không tốt, nhưng ngày thường vẫn hay giảng đạo, chẳng qua lúc tức giận có chút không biết nặng nhẹ mà thôi.”

Xi~, lúc tức giận thì đương nhiên không cần nói đạo lý, người không nói ta cũng biết. “Nhưng người chọc giận hoàng huynh của đệ không phải ta, sao ta lại phải chịu tai ương?”

Hạ Tinh Ngạn đột nhiên buông quả táo đứng trước mặt ta, “Đệ tái hiện mấy câu hoàng huynh nói lúc đó cho tỷ xem.”

Nó hắng giọng một cái, mày rậm vừa nhíu chợt biến thành bộ dáng nổi giận dùm dùm, dè dặt cổ họng mắng: “Thực là chưa từng thấy qua người nào không biết ứng biến như vậy! Kêu nàng không được rồi đi nàng liền không rồi! Ném nàng cái chén nàng cũng không thông minh một chút tránh ra! Đệ cũng có thể so với mấy cái cây gỗ ghè trong vườn rồi! Thật sự là... thật sự là tức chết lắm!”

Sau khi nói xong, sắc mặt nó buồn lõng lại khôi phục khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn ban đầu, giọng nói non nớt: “Chính là như vậy.”

Ta không nói gì, công phu biến sắc của tiểu tử này ta địch không lại.

“Thật ra, hoàng huynh đệ cũng rất lo lắng cho tỷ, lúc ấy còn tự mình ôm tỷ. Phải biết rằng, đã nhiều năm nay đệ chưa thấy qua hoàng huynh chủ động ôm người nào.”

Ta hồ nghi nhìn hắn nói: “Hay là... hoàng huynh đệ có khiết phích**?”

(**Bệnh yêu sạch sẽ)

“Trong đầu tỷ nghĩ cái gì vậy, thật là không thể hiểu nổi.” Hạ Tinh Ngạn cho ta một cái trợn mắt, “Hoàng huynh của đệ chỉ không thích nữ nhân mà thôi.”

Ta kinh hãi, “Đệ... đệ... đệ... đệ, hoàng huynh đệ thích nam nhân?” Mẹ kiếp, Hạ Liên Thần thật sự là siêu hiện đại a.

Hạ Tĩnh Ngạn dừng lại động tác cắn táo, nhìn ta giống như nhìn yêu quái, “Ấn tượng của tỷ đối với hoàng huynh đệ sao lại ly kỳ cổ quái như vậy, thành kiến à.”

Ta bắt đầu dĩ nhiên vai, ai biểu thẳng nhai kia gây họa cho ta. “Đệ tiếp tục, hoàng huynh đệ sao lại chán ghét nữ nhân?”

“Ai~.” Về mặt Hạ Tĩnh Ngạn đứng đắn chuẩn bị bắt đầu giải thích, “Việc này phải nói đến từ rất lâu trước kia, khi đó hoàng huynh còn là một.....”

“Còn là một cái gì?” Giọng nói trầm thấp thuần hậu vang lên, đánh gãy lời tự thuật của hắn.

Mặt Hạ Tĩnh Ngạn lập tức đổi sang chế độ tươi cười mang chút nhin nọt nói: “Vẫn là một thiếu niên vô cùng anh tuấn, sau đó hoàng huynh càng ngày càng anh tuấn, cuối cùng thành một hoàng đế vô cùng anh tuấn.”

Ta bị công lực tùy cơ ứng biến quả quyết của nó chọc cười, sao lại giống một con tiểu hồ ly thông minh kiêu ngạo trên trán viết một chữ “Vương” vậy, nhưng khi đứng trước mặt lão hồ thực sự thì lại lấy lòng cộng a dua, lời này thực tại không sai.

Hạ Liên Thần hai tay bắt chéo sau lưng đi vào cửa nhìn Hạ Tĩnh Ngạn nói: “Hôm qua trăm nói đệ đọc thuộc [trăm quyển sách sử], đệ học xong chưa?”

Hạ Tĩnh Ngạn xoay người thành thật mười phần nhìn hắn nói: “Hoàng huynh, đệ học xong rồi!”

Ừ ừ, xem ra tiểu tử này đã sớm đề phòng Hạ Liên Thần.

Hạ Liên Thần như rồng mây kiếm, “Thuộc lâu lâu sao?”

Hạ Tĩnh Ngạn há hốc mồm, “Hả, thuộc lâu lâu?”

“Trăm không phải đã nói đệ phải đọc lâu lâu sao.” Hạ Liên Thần ngồi lên ghế, một bộ khí thế bề ngễ thiên hạ***, “Không học tốt, trở về chép hơn mười, hai mươi lần, như vậy liền có thể nhớ lâu.”

(***Nhìn bằng nửa con mắt = kiêu ngạo)

“Hoàng huynh.....” Hạ Tĩnh Ngạn mày chau ừ rử nói: “Đệ đi học thuộc, đệ đi đây.” Nó xoay người còn cố ý nói câu, “Ồi~ mệnh của ta, sao ngươi lại khổ như vậy a~.”

Ta nhìn bên môi Hạ Liên Thần có chút ý cười thần nhiên, chắc là bị vị đệ đệ dở hơi này làm cho vui vẻ. Cũng khó trách, tiểu tử này quả thật rất thú vị.

Hạ Tĩnh Ngạn đi rồi, Hạ Liên Thần liền đem tầm mắt dời về phía ta, bày tay vuốt ve ngón tay cái hỏi: “Ngủ no chưa?”

Gi?

Ngủ no chưa?

Ta nói: “Đa tạ hoàng thượng quan tâm, nô tài tỉnh.”

Hạ Liên Thần nói: “Trăm không thể không nói thân thể của nàng thật sự là trần phẩm.”

Ta khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, hoàng thượng quá khen.”

“Ban đầu trăm còn nghĩ, làm sao nàng lại có thể bị một cái chén ném trúng đã hôn mê. Lúc sau thái y lại đây, nói với trăm nàng không phải hôn mê, mà là ngủ.” Về mặt Hạ Liên Thần ức chế, “Đừng nói là, trăm ném cái chén trúng nàng, vừa hay cho nàng một cơ hội để ngủ?”

Ta kinh ngạc trả lời: “Hả? Thì ra là nô tài ngủ sao? Thật sự là hổ thẹn hổ thẹn!” Lời nói tuy vậy, nhưng trong giọng nói chẳng có nửa phần hổ thẹn nào.

Khóe miệng Hạ Liên Thần ần ần co giật, “Ngủ cũng liền cho qua, nhưng nàng” Hắn dừng một chút, “Nàng có biết mình ngủ bao lâu không?”

Ta giờ ngón út, “Một canh giờ?”

Hạ Liên Thần không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn ta.

Vì thế ta vươn một ngón trỏ, “Một ngày?”

Hạ Liên Thần vẫn không nói lời nào, tiếp tục nhìn ta.

Ta kinh hãi, vươn ngón tay cái, “Chẳng lẽ là bảy ngày?!” Một tuần?

Khóe miệng Hạ Liên Thần co giật lợi hại hơn, “Hai ngày, suốt hai mươi tư canh giờ.”

Ta thoáng có chút an ủi, may quá, chỉ hai ngày mà thôi. Ta lại cực thành khẩn nói: “Hoàng thượng xin thứ tội, nô tài thật sự không biết mình lại ngủ lâu như vậy, ừ~, thật là một nô tài vô dụng, sao lại có thể thừa cơ bị chén ném trúng liền vờ hôn mê để ngủ? Đáng chết, thật sự là đáng chết!”

Sắc mặt Hạ Liên Thần đen thui, “Nàng đang chỉ trích trẫm đã ném nàng?”

Ta vội vã xua tay, “Sao có thể, hoàng thượng là chủ tử, hoàng thượng thích ném ai liền ném, người ném nô tài vui, lần tới lại ném thêm vài lần nữa.” Cũng tốt, cho ta ngủ nhiều thêm vài lần.

“Ngày ấy quả thật là trẫm giận chó đánh mèo, trẫm.....” Hạ Liên Thần trầm mặc trong chốc lát, sau đó phun ra ba chữ, “Thực xin lỗi.”

Ta nghe vậy có chút sững sờ, ách, Hạ Liên Thần nói thực xin lỗi với ta? Nhìn vẻ mặt của hắn có chút cứng ngắc, rõ ràng là rất không quen nói với người ta ba chữ này. Ta đột nhiên có chút buồn cười. Vị hoàng đế này so sánh với Vũ Văn Duệ, còn có Mạnh Thiệu Giác cái loại nam tử phúc hắc kia thì thẳng thắn hơn rất nhiều, ít nhất lúc nói những lời này còn có chút không được tự nhiên, đáng yêu. Ta thân nhiên cười cười, “Hoàng thượng dám làm dám chịu, không hổ là nam nhi đích thực.” Câu này ta khen ngợi thiệt tình.

Sắc mặt Hạ Liên Thần có chút tối tăm, “Ngày ấy trẫm thật sự là bị chọc tức thái quá, một đồng túi rượu thùng com, ngay cả một câu thật lòng cũng không dám nói, trẫm nuôi họ có ích gì!”

Ta hiểu rõ, ít nhất, lúc ta nói thật hắn còn thuận mắt. Ta nói: “Hoàng thượng tức giận là vì người khác không nói thật lòng với người?”

“Ừ!” Hạ Liên Thần đập cái bàn thật mạnh, làm cái khay nảy lên, “Cả triều nhiều thần tử như vậy, lại không có một ai dám nói những lời thật tâm với trẫm! Trẫm nói cái gì bọn họ liền phụ họa cái đó, ngay cả một người nói từ ‘Không’ cũng không có! Trẫm dùng cái loại thần tử dối trá như vậy làm gì, dùng làm gì!”

..... À, thì ra là vì cái này.

Hạ Liên Thần nói xong mặt trời tròn lớn, nhưng lúc không nghe ta đáp lại hồ nghi liếc ta một cái, “Sao nàng không nói lời nào?”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, “Hoàng thượng muốn ta nói cái gì?”

“Chẳng lẽ nàng không thấy người dối trá như vậy thực vô dụng sao?” Hắn tức giận nói.

Ta cười cười, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, không phải là người đã biết đáp án rồi sao.”

“Trẫm biết?” Hạ Liên Thần nhú mày, “Nàng đang nói cái gì?”

“Vừa rồi hoàng thượng nói với ta thế nào, lặp lại lần nữa được không?”

“Trẫm nói, cả triều nhiều thần tử như vậy, lại không có một ai dám nói những lời thật tâm với trẫm! Trẫm nói cái gì bọn họ liền phụ họa cái đó, ngay cả một người nói từ ‘Không’ cũng không có! Trẫm dùng cái loại thần tử dối trá như vậy làm gì, dùng làm gì!” Ngữ khí của hắn vẫn thực phẫn nộ, xem ra là thật chịu không nổi người ta dối trá.

Ta nhìn hắn nói: “Hoàng thượng còn chưa hiểu được?”

Hạ Liên Thần suy tư một hồi, “Trẫm vẫn không rõ ý nàng là gì.”

Ta thân nhiên nói: “Hoàng thượng tự xưng là ‘Trẫm’, mà bọn họ là thần tử.”

Đây là đáp án.

Hạ Liên Thần hơi hơi sững sờ, “Trẫm.....”

“Quân vì quân, thần vì thần.” Ta nói: “Không hơn.”

Hạ Liên Thần rút cuộc buông lỏng lỏng mày, vẻ mặt phiền muộn, “Đúng là đạo lý này!”

Ta cười, không phải sao, quân thần vĩnh viễn không thể đứng cùng một góc độ, cùng một độ cao với chủ tử. Là thần sẽ có tâm lý sợ chủ, là chủ lại không thấy cảm động. Điều một quân vương có thể làm chính là nói thần tử đứng ở góc độ thần tử mà đưa ra đề nghị vừa phải, chân thật đối với quân vương, không hơn.

“Được được được!” Hạ Liên Thần đứng dậy cười ha hả, “A Lam a A Lam, nàng quả nhiên là bảo bối, ha ha. Mấy ngày nay nàng nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ tốt rồi lại tiếp tục hầu hạ trẫm, trẫm đi trước một bước!”

Ta nhìn thân ảnh Hạ Liên Thần vội vàng rời đi mà cười cười. Xét về một phương diện nào đó, Hạ Liên Thần thật đúng là giống một đứa nhỏ, hấp tấp ngay thẳng, không giống vài người chuyện gì cũng giấu ở đáy lòng, một mình ghen ghét. Một mình ghen ghét là vì không muốn cho người ta lo lắng hay là vì lòng tự trọng tác quái? Ta không thể hiểu hết. Nhưng có đôi khi, chúng ta phải cùng người khác chia sẻ ưu sầu của chính mình, bởi vì chúng ta là người, mà người thì chẳng thể lúc nào cũng mạnh mẽ.

Ta rũ con người không tự giác xoa cánh môi, có người bảo ta tin tưởng hẳn, ta nghĩ, ta có một chút nguyện ý đi tin tưởng.

Trên đầu chỗ ta bị ném trúng thật ra không nghiêm trọng, chỉ xước da đổ chút máu mà thôi. Theo cách nói của thái y thì ta không chịu nổi một kích là vì thân thể yếu đuối, ngũ không đủ, thiếu dinh dưỡng dẫn đến chuyện này. Hạ Liên Thần từ ngày đó về sau đối với ta rõ ràng khoan dung hơn rất nhiều. Không chỉ cho ta nghỉ ngơi bốn ngày, lúc ta một lần nữa trở về cương vị của mình, hẳn đối với thời gian “Đi làm” của ta cũng không hà khắc như xưa. Nay ta chỉ cần buổi sáng hầu hạ hẳn thay quần áo, sau đó đến thư phòng cùng hẳn là xong.

Ta nhìn nam thủ tuần lăng nghiêm túc xử lý tấu chương, ta chợt nhận ra bản thân mình không có khái niệm gì gọi là quốc hận. Ta chỉ nhìn những thứ mình yêu thích mà thôi. Đối với người này, cái nhìn của ta đã có chút đổi mới, bởi vì một vị thượng giả mà có thể nói lời xin lỗi, thật sự là không dễ.

Hạ Liên Thần đột nhiên quay đầu nhìn ta nhẹ nhàng cười, “Sao vậy, nhìn trầm đến mê mắt?”

Ta không để ý đến lời trêu chọc của hẳn, “Mỗi ngày hoàng thượng đều phải tốn nhiều thời gian như vậy ở thư phòng?” Ta theo bên người hẳn từng đó ngày thế nhưng chưa thấy qua hẳn đi nơi nào khác ngoài chính điện, tầm cung cùng thư phòng.

Hạ Liên Thần miễn cưỡng duỗi thẳng lưng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây đều là nhờ phúc của biểu ca ngài, hẳn một tay liền làm cho trăm mấy tháng nay nhàn nhã không nổi.”

Ta cảm thấy buồn cười, dịch ý của Hạ Liên Thần đối với Vũ Văn Duệ không thêm che dấu như vậy thật đúng là giống một đứa nhỏ. Ta lại nói: “Bạn đến nổi ngay cả thời gian sùng hạnh phi tử cũng không có?”

Hạ Liên Thần nhìn ta liếc mắt một cái, có chút khinh thường nói: “Trăm cười các ngài còn chưa đủ sao.”

Ta nghĩ tới lời Hạ Tĩnh Ngạn mấy ngày trước đây nói còn chưa xong. Trước kia, chuyện gì đã xảy ra với Hạ Liên Thần và nữ nhân làm cho hẳn không thích nữ nhân? Ừ, còn phải tìm hiểu thêm.

“Bây giờ trăm mới phát hiện, ngài chẳng thay đổi là mấy so với trước kia.” Hẳn đột nhiên cười nói, con người có chút ánh sáng chớp động.

Ta nghi hoặc, “Trước kia?” Khi nào?

Hẳn không nói thêm gì nữa, chỉ nói: “Trăm có chút mệt mỏi, ngài đi ngự phòng lấy chút điểm tâm đến đây cho trăm.”

Ta gật đầu, “Được.”

Lúc đi ngự phòng, ta còn suy nghĩ lời nói vừa rồi của Hạ Liên Thần. Cái gì mà trước kia? Ta với hẳn trước kia đã gặp nhau? Nhưng đó là khi nào? Ta cau mày tĩnh tế suy nghĩ, Hạ Liên Thần, Vân Chiến hoàng tử, con người màu vàng.....

Trong đầu dường như có chút gì đó hiện lên, lúc ta vừa định cố gắng bắt lấy thì Tiểu Thuận Từ bên người lại lấy tay chọc chọc ta, giọng nói dè dặt: “Tiểu Lam Từ, phía trước.”

Ta lấy lại tinh thần nhìn về phía trước, chỉ thấy Nghi phi vẩy tím lộ ngực đang cùng một cô gái nhu nhược mặc quần lụa mỏng màu trắng đang đứng trên đường, bên cạnh hai người đều có cung nữ đi theo. Cung nữ bên người Nghi phi ngẩng cao đầu, một thân sắc bén. Mà cung nữ đi sau cô gái áo trắng thì khuôn mặt tròn tròn có vẻ tức giận.

Ta cùng Tiểu Thuận Từ dứt khoát dừng bước, không tiến lên phá vỡ không khí căng thẳng bên kia.

Lực chú ý của Nghi phi giờ phút này đều đặt lên người cô gái áo trắng, móng tay được sơn tĩnh tế của nàng quẹo rũ vén mấy sợi tóc đang rớt xuống, nùng nịu nhìn cô gái đối diện nói: “A, đây không phải là Mật phi nương nương sao, thật sự đã lâu không thấy, gần đây thân mình có khỏe không?”

Cô gái đối diện rũ mi xuống, giọng nói nhu nhược: “Thân thể của ta không sao, làm Nghi phi nương nương lo lắng.”

Nghi phi che miệng cười khẽ một tiếng, “Muội muội đừng khách khí với ta, trước kia ta gọi muội một tiếng ‘Đệ muội’, nhưng bây giờ đều đã là người của hoàng thượng, đương nhiên phải rộng lượng một chút. Mấy ngày trước hoàng thượng có đưa tới chỗ ta một ít tuyết sơn Linh Chi, ta thấy muội muội gầy yếu như vậy, hay là để ta gọi người đưa tới trong cung của muội muội một ít. Muội muội nên bảo trọng thân mình, về sau, hương khói của hoàng gia còn phải dựa vào chúng ta, không phải sao.”

Cô gái áo trắng thoáng vuốt cằm, trên mặt vẫn cười nhẹ, “Tỷ tỷ nói đúng.”

“Nương nương.” Cung nữ bên người Nghi phi mở miệng, “Thái tử phi..... A, không đúng, là Mật phi nương nương. Theo lý mà nói, Mật phi nương nương lớn hơn người một tuổi, người nên gọi ngài là tỷ tỷ mới đúng.”

“Nha đầu không hiểu quy củ, nơi này đến lượt người nói chuyện sao.” Nghi phi tà tà liếc cung nữ một cái, nói nhưng không có ý khiển trách. Nàng vừa cười vừa nhìn Mật phi: “Lại nói, ta quả thật nhỏ hơn Mật phi một tuổi, chẳng qua là chuyện người trước kia..... Người xem mồm miệng ta này, sao lại nhắc đến chuyện trước kia. Mật phi nếu không ngại, liền gọi ta một tiếng muội muội, được không?”

Sắc mặt Mật phi khi nghe cuộc đối thoại của chủ tớ nhà kia liền trở nên tái nhợt, nàng gian nan gọi lên khóe môi, “Được, có câu này của Nghi phi muội muội, ta tất nhiên vui vẻ.”

Tiểu nha hoàn bên người Mật phi tức giận càng sâu, “Các người.....”

“Nguyên nhì!” giọng nói Mật phi đánh gãy lời nói của cung nữ, lại nhìn Nghi phi nhẹ giọng: “Muội muội không quấy rầy tỷ tỷ nữa, ngày khác lại gặp.”

Đôi môi đỏ mọng của Nghi phi cao cao gọi lên, “Cũng tốt, ngày khác lại gặp.” Nàng nói chuyện mang theo tươi cười thắng lợi rồi đi, có chút hương vị gà trống chiến thắng. Còn lại cô gái áo trắng nhu nhược Mật phi đứng ở kia, trong mắt hiện lên một tia khinh thường nhưng lúc đi ngang qua chúng ta lại mang theo ôn hòa tươi cười.

Ta trong lòng cảm thấy buồn cười, xem, đây là nữ nhân.

Giọng nói Tiểu Thuận Từ vang lên, “Tiểu Lam Từ, người đã gặp qua vị nương nương này chưa?”

Ta gật đầu, “Nghi phi thì ta gặp qua, nhưng vị này là ai? Vừa rồi cung nữ kia kêu nàng là thái tử phi.....? Hay là.....”

Tiểu Thuận Từ nhìn quanh sau đó khẽ sát bên tai ta thấp giọng nói: “Không phải là vậy sao, vị này đã từng là thái tử phi - vợ của thái tử trước kia không đăng cơ..... Thái tử phi này là thanh mai trúc mã của hoàng thượng, hoàng thượng vẫn rất nhớ thương! Sau khi đăng cơ liền mặc kệ tin đồn dốt khoát nạp nàng làm phi tử. Nhưng hoàng thượng cũng kỳ lạ, cho danh phận nhưng lại không đi tìm nàng, chắc là trong lòng còn lộn xộn không được tự nhiên.”

“Ra vậy à, phi tử kia tên là gì?” Ta cũng bất quá hỏi.

“Mật phi, Lâm Mật Nhì.”

Mật Nhì.....

Mật Nhì?!

Vân Chiến hoàng tử, con người màu vàng, Mật Nhì!

Chẳng lẽ Hạ Liên Thần chính là thằng nhóc mù năm ấy ta gặp được?!

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Đối với chuyện bảy năm trước du hành đến Tề Vân Sơn, ta không thể không nói là ta không hề có ấn tượng gì với hắn, có thể nói...thật sự là...một chút ấn tượng cũng không có. Chuyện duy nhất ta ghi tạc vào đáy lòng chính là, ngày ấy ta phát hiện ra Vũ Văn Tu không phải là Vũ Văn Tu. Cũng có lẽ vì chuyện này gây ấn tượng quá mạnh với ta, cho nên ta vô thức bỏ qua mấy chuyện khác.

Nhưng hôm nay liên hệ lại thì ta đã nhớ ra rồi. Ngày đó ta còn gặp hai thằng nhóc thú vị, một cái là rau xanh non nót mềm mại, một cái chính là một đứa nhỏ mù tính tình nóng nảy. Ngày ấy đối với ta mà nói chỉ là một ngày bình thường giống như ngày ngày đêm đêm mà ta từng trải qua. Nhưng không ngờ, bây giờ, sau rất nhiều năm ta lại gặp lại một trong hai người đó. Mà người kia bây giờ đã trở thành một nam tử tuấn lãng vì đại, hoàn toàn khác hẳn với thằng nhóc mù thấp bé mà ngang ngạnh trong trí nhớ của ta.

À không, có lẽ có vài thứ vẫn không thay đổi, ví như xúc động, ví như bá đạo, ví như ngay thẳng.

Ta nghĩ đến Hạ Liên Thần, sau khi hắn trưởng thành lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn là ở hoàng cung Vân Di. Hắn dịch dung thành sứ thần đến Vân Di, liên hợp với Văn Trạch muốn đối phó Văn Di. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy ánh mắt sứ thần này sắc bén không giống ánh mắt mà người thường nên có. Về sau, lúc Vũ Văn Duệ vạch trần, ta mới biết hắn là hoàng đế Văn Chiến. Sau đó nữa là ta bị hắn bắt nhậm đến Văn Chiến, trở thành tiểu thái giám bên người hắn, bị hắn hết kêu lại hết chỉnh một phen, sau cái “sự kiện bê đầu” kia mới dành được chút nhân quyền.

Ta nghĩ đến mấy ngày trước, hắn hỏi ta bảy năm trước có đi Tề Vân Sơn không. Liên hệ với điều hắn nói vừa rồi “nàng chẳng thay đổi là mấy so với trước kia”, à, thì ra thằng nhãi này đã sớm khẳng định ta là A Đầu năm ấy hắn gặp?!

Nghĩ đến đây, ta không khỏi nở nụ cười. Khi đó ta thuận miệng nói ta là “cung nữ của hoàng tử thứ mười ba Vân Di quốc”, nói không chừng đã khiến hắn mất một phen công phu. Thì ra khi còn bé ta đã chinh tiểu tử này một phen rất tốt, thật sự là lòng dạ hả hê a!

Nhưng năm đó thị lực của Hạ Liên Thần mơ hồ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng, mà nay, hai mắt hắn lại sáng ngời khí thế cao ngạo, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Ai~, hoàng cung nơi này, bí mật thật sự nhiều lắm.

Sau khi mất một đồng thời gian cùng Tiểu Thuận Từ mang điểm tâm về, ta nghĩ, Hạ Liên Thần đối với đồ ăn thật đúng là kén chọn. Một ngày trước, hơi khó chịu một chút hẳn liền đuổi vài đầu bếp. Bây giờ đầu bếp mới đến hẳn lại bảo ta mỗi ngày qua đó chọn điểm tâm cho hắn. Vừa ý thì có thưởng, không trúng ý liền đuổi tên đầu bếp tội nghiệp kia -- người nói, đây là chuyện gì?

Bỏ sự bá đạo của hắn qua một bên thì Hạ Liên Thần cũng rất giống thằng nhóc mù mà ta đụng phải năm đó, làm bậy, thú vị.

Ta cùng Tiểu Thuận Từ đang đi tới phía trước, đột nhiên một lão nhân râu trắng xuất hiện. Nhìn hắn cảm hòm thuốc ta đoán đây chắc là thái y. Tiểu Thuận Từ tiến lên cười nói: “Nô tài khấu kiến Trần thái y, thái y đi gặp hoàng thượng sao?”

Trần thái y sờ sờ râu, “Thì ra là Thuận công công, công công nói đúng, lão phu đang muốn đi gặp hoàng thượng.”

“Vừa hay, nô tài cũng muốn đi nơi đó.” Tiểu Thuận Từ cười tủm tỉm, sau khi nói xong liền chỉ vào người ta: “Đây là công công mới tới, Tiểu Lam Từ, mấy ngày gần đây hầu hạ bên người hoàng thượng.” Hắn lại nhìn ta nói: “Tiểu Lam Từ, vị này là Trần thái y ở thái y viện.”

Ta cười nói: “Tiểu Lam Từ khấu kiến Trần thái y.”

Trần thái y không nói lời nào, cao thấp đánh giá ta một phen, ý vị thâm trường nói: “Tiểu Lam Từ công công thật tuấn tú.”

Ta nghe ra vài thứ trong lời nói của ông ta, Trần thái y này chắc đã nhìn ra ta là nữ. Nhìn ra thì thế nào, ta đây nhận hoàng lệnh bắt phải nữ phần nam trang, ta sợ gì?

Hừ, ai ta cũng không sợ.

Sau đó, ba người chúng ta cùng đi. Thành thạo Tiểu Thuận Từ tìm chút đề tài bắt chuyện với Trần thái y, ta chỉ trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện. Chắc Tiểu Thuận Từ muốn tạo không khí thân thiện cho nên hỏi toàn mấy thứ gì đó vớ vẩn, chẳng có câu nào là ta muốn nghe. Cũng đúng, hắn cũng không thể hỏi “Thái y, người đi xem bệnh gì cho hoàng thượng vậy?”

Việc này a, vẫn là phải dựa vào chính mình thôi.

Sau khi đến ngự thư phòng, mọi chuyện đều rõ ràng mạch lạc. Hạ Liên Thần đóng cửa cùng Trần thái y nói chuyện, còn lại ta cùng Tiểu Thuận Từ đứng ở ngoài cửa hầu, phần điểm tâm tuyệt mỹ kia chỉ có thể chịu một cái kết cục vắng vẻ.

Ta ở ngoài cửa vênh tai hồi lâu rồi đưa ra một kết luận: Ủ, hiệu quả cách âm của ngự thư phòng rất tốt.

Vì thế về mặt ta do dự nhìn Tiểu Thuận Từ, “Thuận công công, hoàng thượng..... Trần thái y.....”

Tiểu Thuận Từ có chút hiểu ra nói: “Người muốn hỏi Trần thái y xem bệnh gì cho hoàng thượng?”

Ta khiếp sợ, một bộ biểu tình “Người làm sao có thể biết”.

Tiểu Thuận Từ lập tức tỉnh táo tinh thần, có chút đắc ý dào dạt nói: “Thời gian ta ở trong cung cũng không ngắn, người mới đến như người vẫn còn non nớt lắm.”

Ta gật đầu cái rụp, “Thuận công công nói đúng, ta quả thật rất tò mò, ta thấy thân mình hoàng thượng cũng rất cường tráng a, sao còn cần thái y xem bệnh? Nhìn công công quen thuộc với Trần thái y như vậy, chẳng lẽ ông ấy thường xuyên vào cung?”

Tiểu Thuận Từ che miệng nở nụ cười cười một tiếng, “Cũng tội cho người một hơi nói nhiều như vậy, tốt lắm, ta từ từ nói cho người biết.” Hắn thật đúng là từ từ hạ tay áo phui phui mới mở miệng nói: “Trần thái y không phải xem bệnh cho hoàng thượng, ông ấy đến để xem mắt.”

Ta mờ to hai mắt, tò mò vội vàng nói: “Hả? mắt? mắt hoàng thượng bị sao vậy?”

Tiểu Thuận Từ có chút quái dị nhìn ta, “Trước kia người không ở Vân Chiến sao?”

Ta ngượng ngùng cười cười, “Công công thật thông minh, cái gì cũng biết, ta là ở nông thôn mới đến.”

“Vây cũng khó trách, chỉ cần là người trong gần kinh thành đều biết mắt hoàng thượng từ lúc năm tuổi đã bị hỏng, đến năm mười một tuổi mới tốt lại một chút.” Tiểu Thuận Từ nói: “Lúc ấy, mắt hoàng thượng cũng là do Trần thái y trị, tuy nói trị, nhưng cách mấy tháng Trần thái y sẽ kiểm tra lại một lần, chắc là sợ xảy ra chuyện gì.”

Ta búng tỉnh nói: “Thì ra là như vậy, ít nhiều cũng nhờ Thuận công công nói cho ta biết.” Ta nhúc nhích, “Ta thật sự cái gì cũng không hiểu.”

Tiểu Thuận Từ nở nụ cười, “Mới tới đương nhiên không hiểu, ở lâu thì sẽ tốt thôi.” Hắn đột nhiên bát quái hướng ta chớp mắt vài cái, “Nhưng mà nghe ta nói, trong đó khẳng định..... hề hề.”

Ta đối với cái “hề hề” bí ẩn của hắn cảm thấy thập phần vô lực, nhưng mặt vẫn không đổi sắc hỏi: “Ý công công là.....?”

“Hoàng thượng nạp phi tử nhưng không triệu đến thị tẩm.....” Hấn nói một câu như vậy, trên mặt là biểu tình “tất cả đều không thể nói”.

Ta thay Hạ Liên Thần cảm thấy bi ai. Hạ đại gia, thù hạp của người hoài nghi năng lực X của người.....

Được rồi, thật ra ta cũng có một chút hoài nghi như vậy, một chút, thật sự chỉ có một chút mà thôi.

Ta cùng Tiểu Thuận Tử ở bên ngoài hầu hạ khoảng nửa canh giờ thì giọng nói Trần thái y từ trong phòng vang lên, ông ta hô: “Tiểu Lam Tử công công mời vào.”

Trong mắt Tiểu Thuận Tử có chút bất mãn, còn thăm bĩu môi. Ta nhìn hấn cười cười, đẩy cửa đi vào. Trần thái y mang ta vào trong thư phòng, Hạ Liên Thần ở bên trong đang nhắm mắt xoa mi gian, sắc mặt mỗi mệ.

Trần thái y nhìn ta nói: “Tiểu Lam Tử công công, bây giờ lão phu xoa bóp mắt cho hoàng thượng, hy vọng công công có thể cẩn thận nhớ rõ, sau này sẽ làm cho người.” Hấn từ trong hòm thuốc lấy ra một hộp thuốc mỡ nhỏ bôi một ít lên mắt Hạ Liên Thần, “Đây là thuốc lão phu cố ý điều chế cho hoàng thượng, bôi đều xung quanh mắt, khi bôi nhất định phải cẩn thận đừng để đụng tới tròng mắt hoàng thượng.” Hấn bôi xong mới từ trong ra ngoài bắt đầu xoa bóp, vừa làm miệng vừa nói: “Mỗi động tác lặp lại mười lần, xoa bóp khoảng một khắc là được.”

Ta cẩn thận nhìn thủ pháp của ông ta, nói: “Nô tài nhớ kỹ.”

Trần thái y dừng động tác lại, chỉ vào gói thuốc trên bàn nói: “Mỗi ngày Tiểu Lam Tử công công gọi người đem thuốc này hầm hai canh giờ, buổi trưa cho hoàng thượng uống, công công nhớ rõ chưa?”

Ta nhìn Hạ Liên Thần nhắm mắt không nói lời nào, gật đầu nói: “Vâng, nhớ rõ.”

“Sau khi uống thuốc, để cho hoàng thượng nhắm mắt nghỉ ngơi một khắc, ngày nào cũng phải làm.” Trần thái y vuốt râu nói.

Lúc này Hạ Liên Thần mới lên tiếng kháng nghị, “Trẫm ngày nào cũng bận rộn quốc sự, không có thời gian.....”

“Hoàng thượng” Sắc mặt Trần thái y có chút giận dữ, “Quốc sự đương nhiên quan trọng, nhưng đối với thần mà nói, long thể của hoàng thượng mới là quan trọng nhất. Thần hy vọng hoàng thượng có thể bảo trọng long thể thật tốt.”

Giọng nói Hạ Liên Thần có chút bất đắc dĩ, “Thân thể trẫm đương nhiên rõ ràng.....”

“Rõ ràng là tốt rồi, thần hy vọng hoàng thượng không cần lấy thân thể ra mà đùa giỡn, mặc dù thần có thể chữa khỏi mắt cho hoàng thượng nhưng không thể cam đoan nó sẽ không có chuyện gì, thần..... bất tài!” Trần thái y nói xong, “Đừng” một tiếng quỵ xuống, ý tự trách không nói mà hiểu rõ. Đương nhiên, chiêu khờ nhục kẻ sử dụng trong này không cần phải tranh cãi.

Hạ Liên Thần mạnh mẽ mở mắt ra, đến trước người Trần thái y vờ tay, “Thái y đừng tự trách, mắt trẫm ít nhiều đều nhờ khanh, nếu không có khanh, giờ phút này trẫm vẫn là một người mù vô dụng. Trẫm...trẫm nghe lời khanh là được!”

Trần thái y lúc này mới ngẩng đầu, vui mừng nói: “Vậy thần lui xuống trước.”

Hạ Liên Thần gật đầu, “Thái y đi thông thả.”

Ta ở một bên tâm phục khẩu phục, gừng quả nhiên càng già càng cay!

Trần thái y đi rồi, Hạ Liên Thần nhăn mày rậm thờ dài, “Lão hồ ly này, lần nào cũng sử dụng một chiêu như thế.”

Ta cảm ám thuốc đến bên người hấn, “Ta nói, nhiều năm không thấy, mắt của người dường như cũng tốt lên nhiều lắm?”

Hạ Liên Thần nghe vậy quay đầu nhìn chằm chằm ta, con ngươi có ánh sáng chột lóe qua, hấn chậm rãi gọi lên khoe môi, “Như thế nào, rốt cuộc cũng nhớ rồi?”

Ta từ từ nói: “Ừ, nhớ rồi, thì ra đã sớm gặp qua.”

Hạ Liên Thần khoái trá búng trán ta một cái, “Trẫm đã nói đầu óc nàng không tốt, trẫm đã biết từ sớm.”

“Sớm?” Ta cho hấn một ánh mắt hoài nghi, “Không phải mấy ngày trước người mới biết được sao.”

“Nhưng so với nàng, trẫm vẫn sớm hơn.” Ngừ điệu Hạ Liên Thần giống như “So với nàng, ta đã sớm biết từ lâu lắm rồi”.

“Trẫm còn nhớ rõ, lúc ấy nàng lừa trẫm nói mình là cái gì mà cung nữ hầu hạ hoàng tử thứ mười ba, gọi là cái gì... là A Đẩu, đúng không?” Hấn trừng mắt nói: “Thật sự là miệng nói lung tung!”

Ta buồn cười nhìn hấn, “Hoàng thượng, khuê danh nữ tử đâu thể tùy tiện nói cho người khác?”

“Ừ hừ, hại trẫm tìm xung quanh hỏi hỏi lâu vẫn không thấy nàng, còn tưởng rằng trẫm đụng phải yêu quái trong rừng cây.” Ngừ khí hấn khiêu khích nói.

Khỏe miệng ta co giật, mẹ kiếp, vì sao ta là yêu quái chứ không phải yêu tinh? Có người nói như vậy à?

Về mặt hấn lại đắc ý: “May mà trẫm thông minh, phát hiện ra nàng, nếu không lại bị nàng không coi ra gì mà chạy trốn.”

Hấn nói như vậy ta mới nhớ tới mấy lời vừa rồi, cảm thuốc mờ nhìn hấn nói: “Mắt của ngươi..... Còn chưa chữa khỏi hoàn toàn sao?”

Trong mắt Hạ Liên Thần xẹt qua một tia tối tăm, tươi cười giảm bớt, “Tốt rồi, chẳng qua là không thể làm việc quá sức, nếu không sẽ có khả năng tái phát.”

Ta nhìn về mặt của hấn, trong lòng có chút lóe, xem ra mắt hấn bị như vậy là có nguyên nhân. Ta đột nhiên âm trầm cười, “Nếu không có việc gì, vậy nô tài liền giúp hoàng thượng xoa mắt, sau đó hoàng thượng đi nghỉ ngơi một khắc a.”

Hạ Liên Thần ho khan vài tiếng, về mặt nghiêm túc nói: “Trẫm còn có chút việc chưa xử lý, chuyện này nói sau, chuyện này nói sau.”

“Trần thái y chắc là đi chưa xa, nô tài còn có mấy việc quên nói với ông ấy.....”

Giọng nói Hạ Liên Thần có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Còn không mau lại đây!”

“Nô tài tuân lệnh hoàng thượng.”

Từ ngày ấy, số lần ta chạy đi chạy lại trong cung lại tăng lên. Nói cũng kỳ lạ, số lần ta đụng phải Nghi phi cũng không ít, mỗi lần nàng đều cao ngạo dùng mũi liếc ta một cái liền đi qua. Đối với nữ nhân này ta không có nhiều cảm giác lắm, đó không phải là nữ tử điển hình ở hậu cung sao, có gì phải kì quái.

Ta cùng nàng nói ra chắc cũng có duyên phận đi, đúng không, nếu không vì sao bây giờ lại gặp gỡ nữa. Nhưng lần này bên người nàng ngoài một cung nữ, còn có một cô gái mặc quần áo màu xanh biếc. Tướng mạo cô gái mềm mại, vừa thấy liền biết đó chính là một cô nương hoạt bát. Giờ phút này nàng đang lôi kéo tay áo Nghi phi lắc qua lắc lại, “Tỷ tỷ, muội thực không có ý, tỷ tha cho muội đi, tỷ tỷ ~ muội biết tỷ tỷ là tốt nhất, tỷ tỷ ~”

Nghi phi vốn đang nghiêm mặt lại lộ ra bất đắc dĩ tươi cười, giọng nói răn dạy cất giấu sùng nịch, “Muội nha đầu chết tiết kia, đã nói muội không được chạy loạn rồi, nếu đến chỗ không nên đến thì làm sao bây giờ? Trong cung không phải trong nhà, mọi việc đều phải cẩn thận!”

Cô gái nghe rằng cười, “Muội đã biết, tỷ tỷ là lo lắng muội. Muội muốn đến gặp tỷ, lâu rồi không gặp, chẳng lẽ tỷ không nhớ muội sao?”

Nghi phi néo nhẹ cái mũi của nàng, giọng nói cố ý lạnh lùng: “Không nhớ, muội có cái gì để nhớ.”

Cô gái cười gian trá, tay chọt chọt bên hông Nghi phi chọc nàng bật cười, “Tỷ tỷ khẩu thị tâm phi*, rõ ràng nhớ người ta. Ha ha, tỷ tỷ thương muội nhất a.”

(*Nói một đằng nghĩ một nẻo)

“Ngừng, dừng lại, muội nha đầu chết tiết kia.” Nghi phi cười thờ dõc, “Quậy nữa liền trở về cho ta!”

Cô gái lúc này mới ngừng lại, lôi kéo tay Nghi phi nói: “Không quậy không quậy, tỷ tỷ~ muội đói bụng.”

Đôi mắt đẹp của Nghi phi lườm nàng: “Chỉ biết ăn thôi.” Sau đó nói với cung nữ bên cạnh: “Tới ngự phòng kêu vài thứ mang đến trong cung.”

Cô gái vui vẻ ôm Nghi phi, “Muội biết tỷ tỷ thương muội nhất, yêu tỷ chết mất!”

Tay Nghi phi chọt chọt cái trán nàng, “Chẳng ra dáng cô nương chút nào!”. Sùng ái trong mắt nàng chính là hàng thật giá thật.

Ta nhìn hai tỷ muội họ mà có chút hốt hoảng. Xem, Nghi phi vênh vào bắt nạt người mà ánh mắt cũng có lúc nhu hòa tràn đầy sùng nịch như vậy, đơn giản là vì muội muội hoạt bát của nàng. Tỷ muội hòa thuận như vậy.....

Ta lạnh lùng chờ các nàng rời khỏi mới đi ra, tỷ muội tình thâm như vậy, đối với ta mà nói thật đúng là châm chọc.

Ba ngày sau, vào lúc xế chiều, Hạ Liên Thần chạy đến cái đình ở ngự hoa viên ngắm hoa. Ta từ ngự phòng bùng vài thứ trở về lại đụng phải Nghi phi đang đi tìm người, mà nơi Nghi phi đi tới cũng chính là ngự hoa viên.

Bộ dáng Nghi phi vẫn giống bình thường tâm cao khí ngạo, trong mắt lóe tia khinh thường nhìn ta. Ta đương nhiên là cái gì cũng chưa nhìn đến, ánh mắt người khác liên quan gì đến ta, ta có thể tiến lên khoét mắt nàng ta không?

Về mặt cao ngạo của Nghi phi đến khi nhìn thấy hai người đang hôn nhau trong đình liền tan rã. Thì ra trong đình đang trình diễn tiết mục hôn môi ái muội, nhân vật chính đúng là Hạ Liên Thần cùng muội muội của nàng. Muội muội hồn nhiên đáng yêu của nàng đang ôm Hạ Liên Thần hôn đến mê muội xuất thần, một chút cũng không phát hiện ta cùng Nghi phi đang đứng ngoài đình. Mà Hạ Liên Thần lại đang nheo nửa mắt có chút thú vị nhìn chúng ta, về mặt lạnh lùng.

Cuối cùng Nghi phi run run kêu lên tiếng, “A...A Khả, muội đang làm gì vậy!”

Cô gái tên A Khả lúc này mới mở to mắt khiếp sợ nhìn Nghi phi, sau đó cuống quýt rời thân hình của Hạ Liên Thần nhìn Nghi phi nói: “Tỷ tỷ... muội... tỷ

tỷ.....”

Nghi phi ra về trấn định tiêu sái vào đình, bước chân lại hơi hơi liêu xiêu, “A Khả...muội ... muội đang làm cái gì, còn không mau nhận lỗi với hoàng thượng.....”

“Hoàng thượng?” A Khả sợ hãi nhìn Hạ Liên Thần liếc mắt một cái, sau đó giống như lấy hết dũng khí lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, hoàng thượng biết muội là muội muội của tỷ, hoàng thượng không chán ghét muội ... muội ... tỷ tỷ, muội đã nói với hoàng thượng là muội thích chàng, muội cũng muốn giống tỷ tỷ trở thành phi tử của chàng. Tỷ tỷ, muội thích hoàng thượng, đã thích từ rất sớm!”

Trong mắt Nghi phi có cái gì đó từng chút từng chút rạn vỡ, tươi cười bên môi giống như khóc, nàng run run nói: “Làm sao có thể, A Khả, chàng là hoàng thượng a, chàng là tỷ phu của muội.....”

“Tỷ tỷ, muội thích hoàng thượng, thích từ trước khi tỷ gả cho chàng.” Nước mắt trong con ngươi A Khả lăn xuống, giống như dây chuyền trên châu bị đứt, từng khối từng khối chân thật, “Tỷ tỷ, muội rất thích hoàng thượng, có lẽ là rất yêu hoàng thượng, muội muốn ở cùng một chỗ với hoàng thượng, tỷ tỷ sẽ không phản đối đúng không. Tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội thực sự thực yêu hoàng thượng, tỷ tỷ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tỷ tha thứ cho A Khả được không, A Khả muốn ở cùng một chỗ với hoàng thượng.....”

Cánh môi Nghi phi run run nói không nên lời, nước mắt rơi xuống mang theo hi vọng vỡ tan.

Mà kẻ đầu sỏ làm ra tất cả chuyện này lại ở một bên thích ý thường thức, lạnh lùng làm như không liên quan đến mình.

Ta châm chọc cười cười, tỷ muội tình thâm? Ủ? Đây là hồi báo sao?

Ta hơi hơi buông tay, tùy ý để cái khay trong tay vuông góc rơi xuống, phát ra âm thanh chói tai, sau đó lạnh lùng nhìn các nàng nói: “Các ngươi, nói đủ chưa?”

Vì đây là A Lam kể về kiếp trước ở thời hiện đại nên xưng hô sẽ có thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Mọi người buổi sáng tốt lành, buổi trưa tốt lành, buổi tối tốt lành.

Tôi là An Nhiên.[cười]

Thật có lỗi, có lẽ lời đạo đầu của tôi có chút tầm thường, nhưng mong hãy tha thứ cho sự cứng nhắc cùng không thú vị của tôi. Chỉ vì tôi là một người sắp mất đi sinh mệnh, thật sự tôi không có tâm trí nào để biên soạn một lời đạo đầu xinh đẹp trôi chảy dễ nghe dễ giới thiệu.

Tôi chỉ muốn im lặng, bình thản, tự thuật chuyện của mình trước kia, mặc kệ nó vui hay buồn, yêu hay giận.

Các bạn vui lòng rót một chén trà nóng chậm rãi cảm thụ nước trà mang đến ấm áp cho các bạn, rồi sau đó, lắng lắng nghe chuyện cũ của tôi.

Như thế, bây giờ bắt đầu.

Tôi nói rồi, tôi tên là An Nhiên, năm nay hai mươi sáu tuổi, là thư ký của tổng giám đốc công ty ô tô Khóa Quốc. Tính cách tôi cũng giống như mấy cô gái hai mươi sáu tuổi khác, tôi có một gia đình bình thường và có một người bạn trai đã quen ba năm.

Trước tiên, tôi sẽ nói về gia đình của tôi.

Nhà của tôi thuộc loại cực kỳ bình thường, ba mẹ tôi có hai người con gái, tôi và một cô em gái thua mình một tuổi.

Lúc tôi còn bé, ấn tượng về gia đình của mình chỉ dừng lại ở mức không mấy giàu có. Hàng năm ba mẹ phải ra ngoài làm việc buôn bán cho nên không có thời gian rảnh rỗi để chăm sóc đứa con ngoài ý muốn là tôi. Tôi được bọn họ gửi đến nhà bà nội hoặc nhà bà ngoại để nuôi nấng, cả ngày cùng bọn nhỏ nông thôn chơi đùa trên bãi cỏ xanh biếc bên con đường nhỏ hẹp. Trong đám trẻ choai choai, tôi được xem là đại ca. Hàng ngày tôi dẫn bọn nhóc lăn qua chỗ này lộn qua chỗ khác đánh nhau, khó chịu một chút liền la hét với người bên cạnh -- nhìn xem, tôi chính là một tiểu bá vương.

Khắc sâu trong trí nhớ của tôi đó là những ngày tràn ngập vui cười không kiêng nể gì cùng gầm rú quá khích.

Đó cũng chính là khoảng thời gian ấu thơ thuần túy quý giá nhất trong cuộc đời tốt đẹp của tôi. Chẳng qua là, nó đi rồi sẽ không bao giờ quay lại nữa,

mang đi tiếng cười vui hồn nhiên, chỉ chừa lại phiền muộn mỗi khi tôi ngẫu nhiên nhớ về nó.

Số lần tôi nhìn thấy ba mẹ lúc thơ ấu không nhiều lắm, đại khái hàng năm chỉ có dịp lễ tết mới có thể gặp mặt họ một lần. Khi đó, tôi vẫn thường tránh sau lưng ông bà vụng trộm đánh giá hai người lớn xa lạ mà quen thuộc kia, cuối cùng nhìn bọn họ mà sợ hãi nở nụ cười. Tôi cũng đã gặp cô em gái nhỏ hơn tôi một tuổi. Khác hẳn với làn da phơi nắng đen thui cùng cá tính ngoan cố như khi của tôi, cô ấy có một khuôn mặt mềm mại trắng nõn cùng tính tình trầm lặng. Đồng bọn của tôi nói cô ấy là thiên sứ -- đúng vậy, trong mắt tôi, cô ấy chính là thiên sứ.

Lúc tôi bảy tuổi thì rời nhà bà nội vào thành phố sống cùng ba mẹ và em gái. Những ngày sau đó, làm cho tôi cảm thấy mình là một đứa nhỏ đáng thương, một đứa nhỏ vô cùng cô độc.

Ba tôi thích ôm em gái đặt trên đầu gối của mình, nghe cô ấy làm nũng, nghe giọng nói mềm mại đáng yêu của cô ấy kể cho ông những chuyện thú vị trên trường, nghe cô ấy nhíu mày tức giận với ông.

.... nhưng ông không ôm tôi, một ngày cũng nói không quá với tôi năm câu.

Mẹ tôi thích nói lời nhảm nhí với em gái, lúc mắng mỏ còn mang theo sự cưng chiều rõ ràng, nhẹ nhàng vỗ tay nhỏ bé của cô ấy nói: “Lần sau còn như vậy liền đem con ném đi!”

....nhưng bà lại chưa bao giờ ôn nhu “mắng” tôi như thế, bà chỉ nhíu mày chán ghét khi tôi lỡ tay làm vỡ thứ gì đó, rồi sau đó trách cứ bà nội của tôi.

Tôi không thích cuộc sống như vậy, thực không thích.

Tôi bắt đầu phản nghịch, bắt đầu dùng biểu tình chán ghét nhìn bọn họ, bắt đầu cả một tháng cũng không nói chuyện với bọn họ một câu. Lúc ấy tôi cảm thấy, đây là kiên cường -- nhìn xem, cho dù không có các người yêu thương, tôi cũng thực kiên cường.

Trong nhà, người duy nhất đối tốt với tôi chỉ có em gái tôi. Cô ấy sẽ nhìn tôi mỉm cười ngọt ngào, sẽ ngẫu nhiên cãi nhau với tôi, sẽ cùng tôi chui vào chăn nằm ngủ. Cô ấy chính là người an ủi linh hồn tôi, cho dù có đôi khi tôi tức giận nghĩ, vì sao bọn họ chỉ đối tốt với cô ấy.

Tôi ghen tị tức giận bất bình, tôi chỉ là một người bình thường.

Cùng cha mẹ trường kỳ kháng chiến nhiều năm, tôi đã bắt tri bắt giác trưởng thành. Lên cấp hai, thi cấp ba, học đại học. Lúc đó tôi trải qua rất nhiều chuyện, về tình yêu, tình bạn, cùng tình thân làm cho người ta nổi giận.

Tôi vấp ngã rất nhiều lần, đứng lên rất nhiều lần, sau này cũng sẽ tiếp tục vấp ngã rồi lại bò lên – con người chính là vậy, lặp lại vòng tuần hoàn thất bại cùng thắng lợi.

Tôi rời nhà bắt đầu ra ngoài làm việc, vài năm mới trở về nhìn bọn họ một lần. Sau đó hai năm trước, khi nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của ba mẹ, tôi đột nhiên phát hiện mình đã trưởng thành.

Tôi trưởng thành, cứ vậy nhìn khuôn mặt bọn họ dần dần già nua, nhìn mấy sợi tóc bạc trên đầu bọn họ mà cảm thấy lòng chua xót, vì bọn họ lộ ra vui mừng tươi cười mà cảm thấy ảm áp, những điều không thoải mái trước khi cứ từ từ phai nhạt.....

Tôi cùng bọn họ qua lại nhiều hơn, bọn họ đối tốt cưng chiều em tôi cũng có vẻ nhiều hơn. Lúc tôi nán lại lâu một chút, họ liền lộ ra ngữ khí cùng hành vi giống hồi xưa. Nhưng đối với chuyện này, tôi đã không còn để bụng nữa. Tôi nghĩ, tôi đã lớn, tôi biết bọn họ cũng yêu tôi, chẳng qua là không yêu nhiều như vậy mà thôi.

Cái tôi quan tâm là sự ảm áp ngẫu nhiên kia, tôi thực thỏa mãn, bởi vì đó là người nhà của tôi.

Những năm qua, em gái tôi cũng đã lớn lên, dáng người cao gầy cùng khuôn mặt thanh tú và tính cách e thẹn. Em gái tôi ở trước mặt tôi sẽ lộ ra bộ mặt buồn bình mà người khác không bao giờ nhìn thấy. Tôi cảm thấy rất kiêu ngạo. Đây là em gái của tôi, là người có cùng huyết thống thân cận nhất với tôi.

Chúng tôi là chị em, là chị em thề tương thân tương ái với nhau suốt đời.

Được rồi, gia đình đã nói xong, sau đó là chuyện tình yêu của tôi.

Lúc tôi còn trẻ đương nhiên cũng từng mến mộ nam sinh, cũng từng quen bạn trai trong thời gian ngắn ngủi. Bây giờ nhớ lại, khi đó dường như vì không muốn thua thiệt người khác, vì muốn nói cho người khác biết mình cũng có bạn trai nên mới yêu. Tình yêu khi đó chỉ có bạc nhược cùng hư ảo, làm cho tôi sau này chẳng muốn cùng người khác làm quen tìm hiểu -- tôi cảm thấy rất không thú vị, rất nhàm chán, rất không có ý nghĩa.

Nhưng vào năm hai mươi ba tuổi, tôi vẫn từng bước từng bước cùng cấp trên của mình yêu nhau.

Đúng vậy, bạn trai của tôi chính là tổng giám đốc, còn tôi là thư ký của anh ấy. Sau một năm tiếp xúc, quản lý cấp cao nhất đã yêu thư ký của mình, bước lên con đường tầm thường nhất -- thô ăn cỏ gần hang. Sau đó, bọn tôi bỏ qua tất cả ánh mắt của người khác - hoặc xem thường hoặc khinh bỉ hoặc chúc phúc mà quen nhau, thoáng chốc đã qua ba năm.

Mùa xuân đầu năm nay rất thư thái lòng người, chúng tôi ra mắt gia đình hai bên quyết định mừng một tháng năm nay sẽ kết hôn. Chúng tôi lên kế hoạch chuẩn bị xây dựng một gia đình hạnh phúc sau đó sẽ sinh một BABY đáng yêu kéo dài tình yêu của hai người. Chúng tôi vẫn nghĩ mình sẽ cứ như

vậy làm bạn với nhau hạnh phúc suốt đời. Chẳng qua là, cuộc sống giống như một vở kịch, hạnh phúc là thứ mà tôi không bao giờ với tới được, thứ nó có thể cho tôi vĩnh viễn chỉ là một cái biểu hiện giả dối.

Tôi lại một lần nữa té xỉu .

Lúc tôi đang chụp ảnh cưới thì té xỉu. Tôi vốn tưởng rằng mình mỗi một nên mới ngất, nhưng sau khi kiểm tra thân thể, tôi liền nhận được một tin tức sét đánh ngang trời.

Bác sĩ nói, là bệnh máu trắng.

Ha, vớ vẩn, ông nói cái gì? Bệnh máu trắng? Ung thư? Buồn cười, cái bệnh nan y phóng mắt mà xem tám đời còn chưa gặp này làm sao có thể ở trên người tôi? Xin đừng nói giỡn với tôi!

Nhưng ông ta nói gì? Ông ta nói đây là bệnh nan y, ông ta nói ung thư đã đến giai đoạn cuối, ông ta mắng tôi vì sao không chú trọng thân thể của mình, ông ta nói người trẻ tuổi bây giờ chính là không có ý thức phòng bệnh như vậy.

Ông ta nói, nếu không điều trị, tôi chỉ có thể sống..... nửa năm.

Nhưng mà bác sĩ, tôi rất muốn hỏi ông, điều trị rồi, thời gian sống của tôi có dài hơn không?

Tôi mới hai mươi sáu tuổi, tôi đang chuẩn bị kết hôn với bạn trai của tôi. Tôi vừa lên kế hoạch muốn sinh một đứa nhỏ, tôi sẽ bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của mình.....

Tôi chỉ muốn có cuộc sống hạnh phúc mà thôi, như vậy..... cũng không được sao?

Tôi bắt đầu sợ hãi, luống cuống cùng sợ chết. Trên mặt ba mẹ là nỗi bi ai tuyệt vọng, hốc mắt An Thanh sưng đỏ, ánh mắt của ba mẹ Nhan Hữu là sự thương hại xen lẫn xa lánh.....

Tôi không khống chế được, nắm lấy cánh tay Nhan Hữu mà không ngừng khóc, miệng lặp đi lặp lại: Nhan Hữu, em không muốn chết.

Nhan Hữu cũng không vứt bỏ tôi, anh ấy ôn nhu vuốt mặt tôi, kiên định nói cho tôi biết: Chờ em khỏe lại, chúng ta sẽ kết hôn.

Trong phút chốc tôi giống như được tiếp thêm sức mạnh, ít nhất tôi còn có anh ấy. Người yêu của tôi nói: Anh ấy sẽ chờ tôi khỏe lại rồi cùng tôi kết hôn.

Vì thế tôi đồng ý điều trị, tùy ý để mái tóc đen nhánh từng dài đến thắt lưng rơi xuống, tùy ý nhìn chính mình rất nhanh tái nhợt gầy yếu, tùy ý thấy mình trở thành một bệnh nhân trong phòng bệnh giày dựa kéo dài sinh mệnh hèn mọn. Trong lòng tôi luôn có một tia hy vọng mong manh. Tôi hi vọng ông trời có lẽ sẽ cho tôi một kỳ tích, cho tôi được tiếp tục sống sót khỏe mạnh, cùng người tôi yêu.

Nhưng mọi người có ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc có người nào thật sự yêu tôi không?

Có ai?

Dù cho..... chỉ một mà thôi.

Ngày đó, tôi nằm trên giường im lặng đọc sách, y tá kiểm tra phòng tùy ý cười hỏi: “An Nhiên, cô có biết em gái của cô có bạn trai rồi không?”

Tôi từ trong trang sách ngẩng đầu, An Thanh có bạn trai? Tôi chưa từng nghe cô ấy nói qua. Hay là bởi vì... tôi nằm trên giường bệnh này bốn tháng rồi nên cô ấy đã không còn muốn tâm sự với tôi nữa? Tôi đành cười nói: “Đúng vậy, làm sao cô biết?”

“Tôi vừa mới ở khoa phụ sản, vừa hay gặp được em gái cô, tôi hỏi bác sĩ khoa phụ sản, bác sĩ nói em gái cô đã mang thai hai tháng, chúc mừng chúc mừng.”

Mang thai? An Thanh mang thai hai tháng?

“Ừ, đến lúc đó mời cô đi uống rượu mừng.” Mặt tôi không đổi sắc nói, nhưng thật ra trong lòng sóng gió đã sớm nổi to.

Tôi quay cuồng rất nhiều cảm xúc, tức giận, nóng vội hoảng hốt cùng đau lòng. Vì sao An Thanh có thể mang thai? Cô ấy có nói cho ba mẹ biết mình đang quen bạn trai hay không? Bạn trai của cô ấy là người như thế nào? Sau này hẳn có đối tôi với cô ấy không?

Tôi bực bội đem sách ném qua một bên, lúc An Thanh đến tôi phải hỏi cô ấy cho rõ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

An Thanh đến, tôi không chút khách khí hỏi ra nghi hoặc của chính mình. Lúc đầu An Thanh khiếp sợ, sau đó là bi ai, rồi hướng tôi quỳ xuống.

“An Nhiên, em mang thai...em...em rất yêu đứa nhỏ này, cũng rất yên ba của nó, An Nhiên, em sẽ sinh nó.”

“Vậy ba đứa nhỏ thì sao, anh ta tính như thế nào?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Anh ấy?” Biểu tình An Thanh thực mờ mịt, trong chốc lát lại kiên định nói: “Anh ấy sẽ cưới em.”

Tôi nhìn đứa em từ nhỏ đã thân mật khăng khít với mình phức tạp hỏi: “Anh ta yêu em sao?”

Khuôn mặt An Thanh hiện lên âm ỉ, “Yêu? Có lẽ không. Nhưng An Nhiên, em và anh ấy có rất nhiều rất nhiều thời gian, em sẽ làm anh ấy từ từ yêu em.” Hai mắt cô ấy rung rung nhìn tôi hỏi: “Anh ấy sẽ yêu em đúng không, An Nhiên, em yêu anh ấy như vậy, chúng em sẽ ở cùng nhau thật lâu thật lâu, chúng em sẽ trở thành vợ chồng, chúng em sẽ làm bạn với nhau đến già.....”

Tôi không biết làm thế nào, chỉ cảm thấy rất khổ sở, vòng tay ôm lấy cô ấy nói: “Đúng vậy, anh ta sẽ yêu em, An Thanh là một cô gái đáng yêu như vậy, sẽ được hạnh phúc, rất hạnh phúc.”

An Thanh ôm lấy tôi, rất chặt, chặt đến mức trái tim tôi cũng bắt đầu phát đau.

Tôi nghĩ, đó là tình chị em sâu nặng của chúng tôi.

Tôi tiếp tục ngày qua ngày ở trong bệnh viện, bên cạnh tôi có Nhan Hữu, có An Thanh, có ba mẹ, có những người mà tôi cho là yêu thương tôi. Nếu như ngày đó An Thanh không nói cho tôi biết sự thật, nếu, nếu.....

Trên thế giới, không có nhiều nếu như vậy.

Khi đó, thị lực của tôi đã trở nên mờ hồ, tôi không thể nhìn rõ người khác, tôi giống như một người mù, nhìn người mà tôi đã từng yêu thương rõ ràng ngay trước mắt mình quay đi.

Ngày đó trời trong nắng ấm, bác sĩ nói với tôi rằng cơ thể tôi gần đây có tốt lên, nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy thì tình hình rất có thể sẽ có chuyển biến lớn.

Ngày đó vạn dặm không mây, em gái duy nhất của tôi - An Thanh quỳ gối trước mặt tôi từng chữ từng chữ nói: “An Nhiên, ba mẹ nói em không được nói cho chị biết, nhưng em vẫn quyết định nói cho chị. Ngày mai em sẽ kết hôn... cùng Nhan Hữu.”

“An Nhiên, em cùng Nhan Hữu ở chung một chỗ.”

“Chuyện của em với anh ấy Có lẽ chị cũng có thể đoán được, anh ấy uống say, xem em thành chị, sau đó em mang thai”

“An Nhiên, em không hy vọng xa vời được chị chúc phúc, em chỉ muốn nói cho chị biết, chị là chị của em, em yêu chị.”

Tôi nhớ rõ mình đã hung hăng tát cô ta một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cút!!!!.”

Tôi nhìn bóng dáng cô ta mà cảm thấy trái tim mình đang bị dao nhỏ từng nhát từng nhát đâm xuống, máu chảy dằng dụa.

Tôi muốn hỏi vì sao, nhưng lại không thể mở miệng.

Tốt lắm, trên đây, chuyện cũ của tôi đã nói xong rồi.

Cảm ơn mọi người đã lắng nghe tôi kể. Bây giờ tôi đang trên đường đến hôn lễ của bọn họ. Tôi thừa dịp y tá không chú ý liền bỏ trốn. Tôi muốn đến xem hôn lễ đã nhiều lần diễn ra trong giấc mộng của tôi, cho dù cô dâu không phải là tôi.

Tôi thay quần áo bệnh nhân ra, vụng trộm trà trộn vào bên trong đám khách mời, tránh ở chỗ tối nhìn gia đình hai bên hết sức vui mừng, chú rể hơi u ám cùng cô dâu thẹn thùng.

Tôi nhìn người dẫn chương trình thể hiện tài ăn nói linh hoạt giải trí, nhìn khách mời vỗ tay chúc mừng, nhìn bọn họ đón nhận lời chúc phúc của người khác.

Tôi nhìn bọn họ trao nhẫn cho nhau, nhìn nhau tuyên thệ :

“Tôi đồng ý”

Tôi nếm mùi máu tươi nồng đậm trong miệng. Tôi hận không thể dùng móng tay khảm thật sâu vào da thịt của mình. Làm sao tôi có thể chúc phúc cho họ? Tôi hận bọn họ như vậy! Hận những người tôi đã từng cho rằng yêu thương tôi.

Trong tiếng huyền ảo dường như tôi nghe thấy tiếng đàn đứt đoạn, rõ ràng như vậy, rõ ràng như vậy.

Tôi đứng lâu lắm, rốt cuộc mệt đến không đứng nổi nữa rồi.

Tôi nghe các khách mời lớn tiếng kêu có người té xỉu. Tôi nhìn thấy tầm mắt của mọi người đều tụ về phía tôi. Tôi nhìn thấy biểu tình khinh ngạc cùng sợ hãi của An Thanh và ba mẹ hai bên. Tôi nhìn thấy trên gương mặt anh tuấn nhã nhặn của Nhan Hữu là nỗi đau tê tâm liệt phế.....

Tôi nghĩ, tôi đã khóc.

Tôi rất đau.

Nhưng tôi biết tôi không bao giờ đau nữa.

Tôi không bao giờ là An Nhiên nữa, vĩnh viễn cũng không bao giờ là, cũng không nguyện ý là.

- kết thúc phiên ngoại -

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Ta biết ta nên làm như không thấy tiết mục này, nên giống như trước thờ ơ, nên giữ nguyên vẻ mặt không chút thay đổi cùng lòng lạnh như mặt hồ.

Nhưng ta làm không được.

Ta quả nhiên là người xúc động không lý trí.

Xét thấy, tại thời điểm căng thẳng này, hành động của ta có vẻ vô cùng đột ngột, làm ánh mắt ba người kia đều đồng loạt bắn về phía ta, thần sắc trong mắt không giống nhau.

Ta lập tức dối trá hô: “Ai nha, nô tài còn sợ điểm tâm nguội mất.....”

Ta dưới đáy lòng âm thầm châm biếm chính mình, sau đó khôi phục biểu tình, mặt đối mặt với hai nữ tử đã ngừng khóc kia nói: “Nương nương, tiểu thư, nô tài đáng chết, tay nô tài không được tốt.” Ta cúi đầu nhìn điểm tâm rơi vãi trên mặt đất mà nhìn không được cười lên tiếng, “Nô tài thật đúng là vô cùng ngu ngốc, nhìn xem, điểm tâm xinh đẹp như vậy nay đã biến dạng hoàn toàn, sợ ngay cả chó ở ngự phòng cũng không thèm ăn.”

“Nô tài mà cũng dám nói nhiều như vậy.” Giọng nói A Khả có chút khàn khàn sau khi khóc xong, ánh mắt hồng hồng giống con thỏ nhỏ, “Còn không nhanh thu dọn!”

Ta mỉm cười, “Đương nhiên, đương nhiên, nô tài đương nhiên phải dọn, nhưng mà tiểu thư, cô cũng nên dọn dẹp một chút, khuôn mặt này của tiểu thư.....” Ta cao thấp đánh giá vài lần, tràn đầy thành khẩn nói: “Cũng thật bẩn.”

Sắc mặt A Khả nháy mắt trắng xanh, “Nguoi.....”

Ta “Phốc xuy” Một tiếng bật cười, nhìn về mặt hoảng hốt của Nghi phi nói: “Nghi phi nương nương, nô tài thấy muối muối này của người được sủng ái quá mức, còn chưa tiến cung đã có khí thế của một nương nương, nhà nương nương cũng thật có gia giáo.” Ta lại nhìn A Khả nói: “Tiểu thư, nô tài xin lỗi người, mong tiểu thư về sau đề bạt nô tài nhiều một chút, bây giờ nô tài dọn dẹp rồi rút lui.”

Ta nói xong cũng không thèm nhìn biểu tình của mấy người kia, ngồi xổm xuống nhặt lên mấy mảnh vỡ nhỏ. Ta vừa nhặt vừa hối hận nghĩ, ta lại phạm sai lầm rồi, sao ta lại có thể ở trước mặt Hạ Liên Thần cùng Nghi phi không biết lớn nhỏ như vậy? Bây giờ ta chỉ là một thái giám, một thái giám bé nhỏ mặc cho người ta xâu xé thì có thân phận gì để cùng bọn họ nói chuyện?

Nhưng mà, đáy lòng ta có một chỗ thật sự rất đau, đau kịch liệt.

Đã lâu rồi ta không sinh ra cảm xúc quá kịch liệt như vậy. Ta nghĩ mình đã mất đi năng lực này, nhưng thì ra không phải. Ta còn nhớ rõ sự phản bội của bọn họ, những người phản bội ta hận thấu xương.

“Tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội biết mình không nên thích hoàng thượng, nhưng muội yêu chàng sớm hơn tỷ”

Ta nghe mà cảm thấy thú vị, An Thanh cũng từng nói với ta “Thực xin lỗi”, nhưng các nàng đều đã quên, “Thực xin lỗi” Là ba chữ vô si nhất trên thế giới này.

“Tỷ tỷ, tỷ nói một câu được không, tỷ tỷ.....”

Ta nhặt từng mảnh từng mảnh nhỏ bỏ vào khay, mảnh vụn rất nhỏ đâm vào làn da mang theo cảm giác đau đớn, rất nhỏ, nhưng lại làm cho lòng ta có một loại cảm giác như được phát tiết. Ta dưới đáy lòng nhăm chán lắm lắm, đếm xem đến bao giờ Hạ Liên Thần mới có thể mở miệng đuổi người.

“Đủ, không cần nhặt.” giọng nói trầm thấp của Hạ Liên Thần rót cuộc vang lên, “Đi ra ngoài!”

Ừ, ta đếm đến “Mười lăm”.

“Nô tài cáo lui.” Lúc ta lưu loát đứng dậy xoay đầu chuẩn bị chạy lấy người thì cánh tay đột nhiên giữ chặt, sau đó Hạ Liên Thần ần ần mang theo tức giận nói: “Hai người các nàng đi ra ngoài, người lưu lại!”

A Khả nghe vậy kinh ngạc ngay cả khóc cũng quên luôn, còn Nghi phi thì phức tạp nhìn Hạ Liên Thần liếc mắt một cái liền xoay người đi ra ngoài. A Khả thấy thế cũng đáng thương liếc Hạ Liên Thần một cái, sau đó tiến lên chuẩn bị níu tay Nghi phi cùng nhau đi, nhưng Nghi phi chỉ thoáng một cái liền tránh tay nàng, lưu lại bóng lưng thẳng tắp run nhè nhẹ.

Lòng ta không ngừng nảy lên ý cười châm chọc, nhìn xem, nữ tử bình thường tâm cao khí ngạo đến như vậy thì ra cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi. Ai là người mạnh ai là kẻ yếu, ai là người thắng ai là người thua?

Từ xưa đến nay, đáng giận cùng đáng thương, người tốt cùng người xấu, không có đường ranh giới chính xác.

Ta đang thất thần nhìn bóng dáng hai người rời đi thì cánh tay truyền đến một trận đau đớn, sau đó liền bị Hạ Liên Thần kéo vào trong lòng. Hắn cúi đầu bình tĩnh nhìn ta, trên gương mặt tuần lãng mang theo tức giận đè nén, “Nàng thật to gan, dám vất điễm tâm của trẫm!”

Ta nhìn hắn nổi giận đùng đùng cũng không thềm đáp lại câu hỏi chất vấn phun ra từ miệng hắn. Ta không có tâm tư suy nghĩ xem rốt cuộc hắn giận cái gì, chỉ thần nhiên nói: “Tay nô tài yếu, mong hoàng thượng tha mạng.”

Lực đạo trên tay Hạ Liên Thần càng mạnh, con ngươi màu vàng hơi hơi chớp động, “Tha mạng? Vậy nàng nói cho trẫm biết, vừa rồi nàng nổi giận cái gì?”

Ta thức thời bổ sung khuôn mặt tươi cười, “Hoàng thượng nhìn lầm rồi, nô tài làm sao có thể tức giận, chẳng qua là tay nô tài không cẩn thận run lên mà thôi.”

Hạ Liên Thần nghe vậy một phen nâng cằm của ta lên, con ngươi màu vàng càng lúc càng đậm, “An Kha Lam, đừng có đùa với trẫm, nàng không dám nói, vậy có cần trẫm thay nàng nói không?”

Về mặt ta nghĩ hoặc nhìn hắn, “Ý hoàng thượng là?”

Hạ Liên Thần cúi đầu chống lại ánh mắt của ta, khoảng cách gần đến nỗi lông mi của hắn có thể chạm lên mặt ta. Hắn từng chữ từng chữ nói: “Vừa rồi nàng nhớ tới chuyện của Vũ Văn Duệ và hoàng tỷ nàng?”

Ta nghe vậy ngốc ra, Vũ Văn Duệ và hoàng tỷ?

Giây sau đó ta liền hiểu được ý hắn. Cũng đúng, vừa rồi Hạ Liên Thần trong tiết mục của tỷ muội Nghi phi cùng với ta và Vũ Văn Duệ còn có hoàng tỷ vừa hay lại giống nhau. Hạ Liên Thần nghĩ như vậy thật đúng là hợp tình hợp lý. Tuy rằng vừa rồi ta không nghĩ đến chuyện này, nhưng nếu giải thích cho hắn thì thật đúng là làm cho ta không biết nên nói như thế nào.

Ta trầm mặc một chút, Hạ Liên Thần đã không còn kiên nhẫn, trong phút chốc hắn kéo hông ta nhấc lên trên, như thế ta liền nhẹ nhàng bị hắn ôm vào lòng. Mây rậm của hắn nhú chặt, ngữ khí mang bão táp tiềm tàng áp lực, “Nàng thích biểu ca của nàng như vậy sao?”

Ta rũ rứt nói: “Ừ.” Nếu hắn muốn nghĩ vậy thì cứ cho hắn nghĩ vậy đi.

Hạ Liên Thần không giận lại cười, “Thích? Nàng thích thì làm được gì?” Hắn dán chặt lên vành tai ta mang theo ác liệt chậm rãi nói: “Trẫm báo cho nàng một tin tức, biểu ca của nàng đang cùng hoàng tỷ vui mừng hoan hỉ chuẩn bị đại lễ thành thân, không quá vài ngày nữa sẽ trở thành hoàng phu Vân Di. Nàng nói xem, khi đó, hắn còn có thể nhớ rõ mình từng có một biểu muội như nàng không?”

Hồ hấp của ta hơi ngừng lại, sau đó nhàn nhạt nói: “Nên nhớ liền nhớ, không nên nhớ liền quên.” đơn giản như thế thôi.

“Nàng rất rộng lượng.” Hạ Liên Thần hừ lạnh một tiếng, giữ chặt mặt ta ngữ khí bức người nói: “An Kha Lam, cho dù trước kia nàng là công chúa Vân Di thì bây giờ cũng chỉ là người bên cạnh trẫm. Trẫm muốn trong mắt, trong lòng nàng đều là trẫm, mà không phải là người bỏ quên nàng qua một bên để chuẩn bị thành thân kia.”

Hắn nói xong liền buông tay ta ra, ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái sau đó xoay người đi ra ngoài, để ta một mình đứng trong đình. Ta chỉ cười như không cười xoa cánh tay bị xiết đến đau của mình. Bây giờ ngày nào ta cũng nhìn thấy hắn, đương nhiên người trong mắt ta là hắn, nhưng trong lòng.....

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài đình, không trung bao la chỉ thỉnh thoảng có mấy điểm đen đen do chim chóc bay qua. Ta nghĩ đến câu “Tin tưởng ta” mà nam tử luôn trong treo nhưng lạnh lùng kiên định kia nói, cuối cùng gọi lên khóe môi.

Không phải đã nói là sẽ không đem bất cứ ai để vào trong lòng rồi sao, nhưng vì sao khi nghe tin hắn cùng hoàng tỷ thành thân lại cảm thấy có chút lạnh run? Tay ta đặt lên ngực mình, cắn chặt răng châm biếm chính mình. An Kha Lam a An Kha Lam, người đứng là vẫn còn sinh ra tình cảm với người khác, mặc kệ là ít hay nhiều.

Đương nhiên, lời nói của Hạ Liên Thần cũng không thể tin hoàn toàn. Nếu lời hắn nói là thật, thì tính ra ta cũng may mắn. Ít nhất ta chưa có yêu, chưa có lún sâu, vậy có nghĩa là ta sẽ không phải đón nhận cái loại thống khổ này. Ta chỉ cần đem chút tình cảm ấy nhờ tận gốc, sau đó khôi phục lại sự vô tình vốn có của mình. Nhìn xem, rất đơn giản.

Ta cười khỏ, đúng vậy, rất đơn giản. Chẳng qua ta cùng người đó đã làm bạn mười mấy năm ngày ngày đêm đêm, chẳng qua người đó chính là người hiểu rõ bản thân ta nhất, chẳng qua người đó chỉ là một tiểu tử thích lấy việc chọc ta ra làm thú vui, chẳng qua, ta với hắn... chẳng qua..... Chẳng qua có một phần vương mặc khác hẳn với những người khác mà thôi.

Trái lại, nếu lời Hạ Liên Thần nói là giả.....

Ta một lần nữa bùng khay lên rồi đi ra ngoài, tất cả, thuận theo tự nhiên là được rồi.

Ngày ấy, sau khi Hạ Liên Thần nói những lời kia với ta ở trong đình xong, vẫn đối với ta ôn hoà như cũ. Một thái giám nhỏ như ta cũng chỉ có thể vâng lời chấp nhận chủ từ lãnh đạm. Nhiều ngày qua, Tiểu Thuận Tử bận rộn chân tay, số lần Hạ Liên Thần sai bảo ta ít đi rất nhiều, Tiểu Thuận Tử rõ ràng trở thành “Người tâm phúc” của hắn. Tiểu Thuận Tử tốt bụng tâm tính thiện lương an ủi ta, nói cái gì mà “Người hầu bên người hoàng thượng chính là như vậy” “Hoàng thượng nói gì đúng thì cái đó đúng” linh ta tinh tinh. Ta nghe xong chỉ cảm thấy hắn thật thú vị.

Hôm nay là ngày Hạ Liên Thần đi ra ngoài săn bắn, ta cùng Tiểu Thuận Tử đi theo hầu hạ. Túi đựng tên của Hạ Liên Thần là Tiểu Thuận Tử cầm. Hắn cầm thật cẩn thận, còn cố hết sức ôm vào trong ngực, luôn luôn dùng tay áo lau lau.

“Tiểu Lam Tử, đây là lần đầu ngươi thấy hoàng thượng đi săn đúng không?” Tiểu Thuận Tử có chút cố ý hỏi ta.

Ta gật đầu, “Ừ.”

Tiểu Thuận Tử đắc ý khoe khoang: “Ta nói cho ngươi biết, hoàng thượng bắn tên bách phát bách trúng, thiện xạ! Ta lớn như vậy còn chưa gặp qua ai bắn tên giỏi hơn so với hoàng thượng!”

Ta nghĩ, không phải vậy sao, ngươi thì thấy được bao nhiêu người bắn tên.

Tiểu Thuận Tử lại nói: “Nơi săn bắn chính là nơi của nam nhân, ngươi xem, tư thế cưỡi ngựa của hoàng thượng kia, rất oai hùng toả sáng, rất.....”

Tay ta chột chột Tiểu Thuận Tử, ý bảo hắn nhìn Hạ Liên Thần xa xa cưỡi ngựa tới, “Thuận công công, hoàng thượng chắc là muốn túi tên trong lòng ngươi.”

Tiểu Thuận Tử lập tức vươn tay giật lấy túi tên giơ lên, “Hoàng thượng cưỡi ngựa đúng là nhanh, ha.”

Ta lui lại mấy bước, “Thuận công công giỏi lắm.”

Tiểu Thuận Tử nghe vậy lưng càng thẳng, hai mắt nhìn chăm chăm Hạ Liên Thần phi nhanh đến đây. Hạ Liên Thần cưỡi ngựa tốc độ càng lúc càng nhanh, lúc tới bên cạnh chúng ta liền làm bay dậy một trận bụi đất. Ta hơi hơi nheo mắt muốn che tro bụi, nhưng lập tức cảm giác bên hông bị người xiết chặt nhấc lên phía trước. Lúc ta trọn mắt thì đã bị Hạ Liên Thần an ổn ôm vào lòng. Ta nghiêng đầu nhìn Tiểu Thuận Tử ở xa xa, chỉ thấy hắn đang trọn mắt há hốc mồm duy trì tư thế vừa rồi, dường như không thể hiểu nổi vì sao Hạ Liên Thần đang lấy túi tên lại biến thành “lấy người”.

Tuần mã phi nước đại tốc độ rất nhanh, Hạ Liên Thần một tay ôm thắt lưng của ta để ta ngồi vững, cho dù như thế ta vẫn cảm thấy thân thể mình chấn động chấn động. Ta có chút chịu không nổi xóc nảy như vậy, vì thế cố gắng mở miệng nói: “Hoàng thượng muốn đi đâu?”

Ngực Hạ Liên Thần hơi hơi rung, giọng nói lạnh lùng nói: “Không nên nhiều lời như vậy, đến sẽ biết.”

Ta kim lòng không được nghĩ: Đừng làm ta rung mình chứ, chẳng lẽ ngươi muốn đem ta ném vào rừng làm mồi, sau đó đến săn ta?

Ách, nói, cái kia cái kia, ngươi sẽ không thiếu đạo đức như vậy đi?

CHƯƠNG 49

Hạ Liên Thần ôm ta lực đạo không nhẹ, làm cho eo nhỏ của ta hơi hơi phát đau. Ta ngẩng đầu chuẩn bị bắt mắt trừng hắn liếc mắt một cái thì đập vào mắt vẫn là cái cằm tròn bóng có độ cong hoàn mỹ kia của hắn. Vì thế tinh thần của ta lại bắt đầu dao động, nếu lúc cạo râu cho hắn tay thái giám run một cái lưu lại một đường trên mặt hắn, lúc máu ào ạt tuôn ra thì có bao nhiêu mất hồn?

Ta nghĩ đến hình ảnh kia: Máu tươi mê người chậm rãi từ làn da tràn ra, chất lỏng đỏ sẫm theo độ cong tao nhã của cằm rơi xuống, nhuộm đỏ xương quai xanh khô gò kia của hắn, rất ngon miệng, thật đẹp.....

Ách, không đúng, ngừng!

A di đà Phật, ta là người a người a, làm sao có thể sinh ra cái tư tưởng của ma cà rồng chứ? Ta bị thống nghĩ, đây đều do [ánh mặt trời] gây cho ta ảo giác, may mắn nơi này không có mây tính, bằng không ta sẽ một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày sinh ra biết bao nhiêu ý tưởng ly kỳ a.

Ta vô thức liếm răng của mình, lại giương mắt nhìn về phía Hạ Liên Thần. Không thể không nói, bộ dáng thẳng nhai này thực gây hứng thú, da màu mật ong cùng ngũ quan thâm thúy, nhìn thế nào cũng là một nam nhân tuần lã khí thế. Mà hắn còn có khí thế chung của nam nhân - bá đạo cùng cứng cỏi, mặc kệ là đối mặt với ai.

Yết hầu của Hạ Liên Thần trượt vài cái, giọng nói ôn hoà: “Ai chuẩn cho nàng nhìn chăm chăm trằm như vậy.”

Ta ghen một chút, được, ta đây không nhìn nữa.

Nhưng Hạ đại gia lại lên tiếng, “Ai chuẩn cho nàng không nhìn trộm.”

Xong, ta đây nhìn.

Giọng nói hần có chút bực mình, “Còn nhìn?”

Ta nhìn, ta không nhìn.

Ngữ điệu hần giận dữ, “Không nhìn?”

Ta tiếp tục nhìn, ta nhìn.

“Còn nhìn?”

..... Ta nói, người rót cuộc là muốn ta nhìn hay không nhìn người?

“Hoàng thượng.” Ta hít sâu một hơi, “Rót cuộc người muốn nô tài làm như thế nào?”

“Trẫm không cho phép nàng nhìn.” Hần lãnh đạm mở miệng: “Cũng không chuẩn cho nàng không nhìn.”

Ta nhìn không được giật giật khóe miệng, nói trắng ra, hần đây là muốn gây sự? Ta bắt đầu đi nói: “Hoàng thượng, nô tài có chỗ nào chọc tới người sao?”

Hạ Liên Thần rót cuộc nhìn ta liếc mắt một cái, ánh mắt thâm thúy, ngữ điệu rét run, “Không có.”

Ta nhìn không được run run vài cái, đã như vậy còn nói ta không trêu chọc đến hần, ta đây nếu chọc hần thì sẽ thành thế nào?

Tuần mã đột nhiên tăng tốc chạy nhanh, ta không chú ý liền hung hăng đâm vào lồng ngực phía sau. Hạ Liên Thần ở phía sau thế mà lại buông lỏng cánh tay đang ôm ta ra làm ta sợ tới mức ngay lập tức nắm chặt lấy quần áo trước ngực hần, thân mình kéo sát lại.

“Nắm chặt, ngã xuống trẫm sẽ không chờ nàng.”

Ta cắn chặt miệng trùng khuôn mặt không chút thay đổi của hần liếc mắt một cái. Mẹ kiếp, người này cũng quá âm hiểm. Vì thế ta không khách khí càng thêm ôm chặt, vừa ôm chặt vừa híp nửa mắt ngăn gió mạnh đập vào mặt. Dường như ta ân ân cảm giác được lồng ngực hần khẽ rung động vài cái, sau đó con ngựa dưới thân càng ngày càng điên cuồng chạy, giống như mấy trăm năm rồi chân không được chạm mặt đường. Ta bi thương nghĩ, mạng của ta quả nhiên khổ, so với cái thìa còn khổ hơn, ta chính là rau cải trắng kia a!

Con ngựa kia không biết điên bao lâu mới ngừng lại, ta kiểm chế đầu óc quay cuồng nhìn Hạ Liên Thần tái nhợt cười nói: “Hạ Liên Thần, người đại gia.”

Khuôn mặt Hạ Liên Thần vốn thói giống như người khác thiếu hần mấy vạn lượng hoàng kim rót cuộc cũng lộ ra tươi cười, sau đó tiêu sái xuống ngựa đứng thẳng, dáng người tuấn lãng thon dài cao ngất, “Trẫm biết mấy lời này của nàng nhất định không phải là khen ngợi, nhưng bây giờ trẫm đang vui, sẽ không so đo với nàng. Tiếp theo” Hần quan tâm nói: “Tiểu Lam Từ, nàng có thể tự xuống ngựa sao?”

Ta suy yếu ôm bụng trùng hần, cười cười cười, cười cái mông.

“Xem ra nàng không có khí lực này.” Hần suy nghĩ tự đáp, tốt bụng vươn tay nhìn ta nói: “Đến, trẫm đỡ nàng xuống.”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười đưa tay qua, “Vậy thật đúng là cảm tạ hoàng thượng, nô tài đời này sẽ nhớ kỹ đại đức của người, kiếp sau cũng sẽ không quên người, thành quỷ cũng không buông tha người.”

“Lời cảm tạ này của nàng nghe rất lạ.” Hạ Liên Thần ban đầu chỉ nắm lấy tay ta, nhưng giây sau đó hần liền nắm chặt mạnh mẽ dùng sức, đem ta lôi vào lòng hần, sau đó ôm ngang một cái đem ta bế lên theo kiểu công chúa, bước đi thoải mái nói: “Biểu ca của nàng không cho nàng ăn cơm à, sao lại nhẹ giống như một con mèo nhỏ vậy.”

Đầu ta đụng vào ngực hần choáng váng đầu óc, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, Vũ Văn Duệ thì có quan hệ gì đến trọng lượng cơ thể ta. Hần cũng không phải cha ta, dựa vào cái gì mà quản chuyện cơm nước của ta! Ta tựa vào ngực Hạ Liên Thần ổn định hơi thở, sau đó cố ý ngẩng đầu đập mạnh vào cằm hần, liền nghe thấy một tiếng “Đông” thanh thúy vang lên. Ta cảm thấy mình rất khoái trá. Ta giả mù mờ nói: “Ai nha, thật là ngại quá, nô tài không cần thận dụng đến hoàng thượng rồi.” Ngại cái quỷ, đụng cho cằm người trật khớp luôn mới tốt.

Hạ Liên Thần “Í” một tiếng, tay gõ thật mạnh lên cái trán ta, giọng nói lạnh lùng: “Thực không khéo, trẫm nhất thời lỡ tay.”

Ta ôm cái trán bị ai nghĩ, quả nhiên đạo cao một thước ma cao một trượng, rỗng mạnh áp rấn đất, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.....

Hạ Liên Thần ôm ta đi một lúc, đến bên một cái hồ liền ngừng lại, trầm thấp nói: “Đến.”

Lực chú ý của ta đã sớm bị cảnh sắc phía trước hấp dẫn. Giữa ngày hè, ánh mặt trời nắng gắt tinh tế phản chiếu trên mặt nước bóng sáng, giống như hoa

thủy tinh đang nở, thoáng chốc làm mê loạn ánh mắt của ta. Càng chưa nói đến hồ nước kia trong đến nỗi có thể thấy được bên trong có mấy con cá vàng hoặc đang nhả bọt lợi hoặc đang vui vẻ đuổi nhau, dưới đáy hồ còn có những cục đá lớn nhỏ không đồng đều, toàn bộ không hề che lấp ánh sáng vào tầm mắt.

“Đẹp không?”

Ta kim lòng không được gạt đầu, đẹp, thật sự rất đẹp.

Hạ Liên Thần cười nhẹ một tiếng, buông tay ra, “Quả nhiên, nữ tử đều yêu thích cảnh sắc như vậy.”

Ta ngồi xổm bên hồ, vốc tay vào nước, sau đó xấn tay áo mò xuống cầm cục đá lên thưởng thức, khiêu khích nói: “Chúng ta thi lia đá* đi, ai thua phải trả lời một câu hỏi của đối phương, không được nói láo.”

(*Cái trò này, lượm một cục đá lép lép lia trên mặt nước xem nó bung được bao nhiêu cái, chắc có nhiều bạn biết ^^~ mình chỉ lia được 5 cái là ngum -_-|||)

Hạ Liên Thần đi tới bên cạnh ta, híp lại mắt vàng, nói: “Nàng thua một lần phải trả lời trăm hai câu.”

Ta co giật khóe miệng, “Được.”

Hạ Liên Thần cầm cục đá tung tung vài cái, đột nhiên nhìn ta quý dị cười, “Trăm quên nói với nàng, trăm chơi trò này chưa từng lia ít hơn bảy cái.”

Ta nghe vậy lập tức vẩy vẩy tay, cười giả nói: “Thật ra trò lia đá này có gì vui đâu, chúng ta chơi trò khác đi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Liên Thần cười hòa ái dễ gần, ngữ khí nguy hiểm bức người, “Nàng muốn đổi ý?”

“Đâu có.” Ta miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, “Vui cực kỳ, vui cực kỳ, vậy..... Hoàng thượng ném trước?”

Hạ Liên Thần tự tin cười, “Được.” Hắn ước lượng cầm một cục đá lên liền cúi thân mình lia tới. Cục đá lướt trên mặt nước mà đi, làm một đám bọt nước nhỏ vung lên. Bọt nhỏ vụn dưới ánh mặt trời càng thêm trong suốt.

Ta nhìn cục đá chậm chậm không chuyển mắt, một cái, hai cái, ba cái..... Mười hai cái cả hết, Hạ Liên Thần thẳng nhai này lia được mười hai cái. Ta bị thống bịt mắt nói: “Hoàng thượng thật bản lĩnh.”

Hạ Liên Thần liếc ta nói: “Bây giờ tới phiên nàng.”

“Được.” Về mặt ta bị thương đáp, khom người lia cục đá đi nhưng không ôm nhiều hy vọng nhìn mặt nước. Sau một lát, ta kinh ngạc tròn tròn mắt, lấy tay chọt chọt Hạ Liên Thần nói: “Mười ba cái, Hạ Liên Thần, ta không nhìn lầm chứ, mười ba cái!”

Sắc mặt Hạ Liên Thần cứng ngắc, “Ừ, nàng không nhìn lầm.”

Ta vỗ vỗ ngực may mắn kêu to, “May quá!” Ta ghé mắt nhìn hắn, “Ta đây hỏi câu đầu tiên.”

Hai tay Hạ Liên Thần để ở sau người, “Hỏi đi.”

Ta không khách khí hỏi: “Nữ nhân vừa rồi người nói là chỉ Mật Nhi trước đây cũng chính là Mật phi bây giờ?”

Ánh mắt Hạ Liên Thần dừng một chút, sau đó gạt đầu, “Ừ.”

“Như vậy.....”

“Nàng đã hỏi xong.” Hạ Liên Thần đánh gãy lời nói của ta, lại kiểm thêm cục đá nhắm ngay mặt hồ, “Tiếp tục.”

Ta âm thầm nở nụ cười, “Được.”

Vài giây sau, ta che miệng kinh ngạc kêu to, “Trời ạ, lần này không phải là ta ảo giác nữa chứ, người mười ba ta mười bốn?”

Hạ Liên Thần bình tĩnh nhìn mặt hồ, “Không phải ảo giác.”

“Vậy ta hỏi tiếp một câu.” Ta lấy tay phẩy phẩy quạt gió, “Người.....”

“Một ván nữa đi, chút nữa tính luôn.” Hắn nhàn nhai rậm.

“Được.”

Sau đó vài lần, hắn mười một thì ta mười hai, hắn mười thì ta mười một, hắn mười lăm thì ta mười sáu.....

Khuôn mặt Hạ Liên Thần bắt đầu xanh mét hỏi: “An Kha Lam, đây là chuyện gì?”

Ta buông tay, “Chắc là hôm nay vận khí của ta tốt, ngày thường ta lia cũng không vượt qua năm cái.”

Hạ Liên Thần nghe vậy khuôn mặt từ xanh biến thành đen, “Nàng.....”

“Đã cược rồi thì phải chịu.” Ta an ủi vỗ vỗ bả vai hắn, “Ta tin ngươi không phải loại người không chịu thua.”

Khóe mắt Hạ Liên Thần co giật, “Nàng muốn hỏi cái gì?”

Ta cười nhẹ, nheo mắt thấp giọng hỏi: “Ta hỏi ngươi..... Đã là ‘Quân’, vì sao lại lấy tên là ‘Thần’?”

Ta như ý nhìn thấy ánh mắt Hạ Liên Thần lập tức trở nên lạnh như băng, cái loại hàn ý này ở ngày hè nóng bức một chút cũng không bị tan chảy, ngược lại càng trở nên lạnh. Hắn lạnh lùng âm hiểm nhìn ta hồi lâu, cho đến khi ta cảm thấy dường như mình đang ở mùa đông lạnh giá chứ không phải đang ngày hè nóng bức thì đột nhiên hắn lại lộ ra tươi cười quỷ dị, “Nàng thật sự muốn nghe?”

Ta nhin không được run run, “Ta vẫn là.....” Không nghe thì tốt hơn.

“Nàng muốn nghe.” Hắn sáp vào bên tai ta nói chắc chắn: “Nàng muốn nghe, ta liền nói cho nàng nghe.”

Đột nhiên ta ý thức được mình lại rước họa vào thân rồi. Nhưng bây giờ về mặt của Hạ Liên Thần vừa cười như không cười vừa cảnh cáo ta, ta không nghe cũng phải nghe a. Thôi thôi, ta biết nhiều bí mật như vậy, thiếu đi một cái cũng không ít, nhưng nhiều thêm một cái cũng không nhiều. Vì thế, ta đặt móng ngói xuống trên cổ cười nói: “Ta cẩn thận lắng nghe.”

Hạ Liên Thần cũng theo ta ngồi xuống, thuận tay cầm lấy mấy sợi tóc rớt ra từ búi tóc trên đầu ta không chút để ý thường thức, mang theo vẻ không liên quan đến mình trào phúng nói: “Trong thiên hạ chắc cũng chỉ có nàng dám hỏi vấn đề này.” Lực đạo hắn cầm tóc ta hơi hơi tăng, “Từ xưa ‘Quân’ cùng ‘Thần’ thân phận không thể vượt qua nhau, phụ hoàng ta lấy tên này cho ta cũng chính vì ý nghĩa này. Ông ta chỉ cần ta làm ‘Thần’, không phải là ‘Quân’.”

Ta chú ý tới việc hắn thay đổi cách xưng hô là “Ta” chứ không phải “Trẫm”. Giờ phút này hắn giống như thằng nhóc năm đó ta gặp, chỉ đơn thuần kể ra phần nộ cùng bất bình của chính mình.

Trong mắt hắn nổi lên tia khinh miệt, “Ngày ta sinh ra có hiện tượng lạ, quốc sư vội vàng tiến cung nói có chiến tinh hạ trần, mà ta lại chính là chiến tinh đó - cũng chính là con của phụ hoàng - sau này nhất định sẽ làm bá chủ thiên hạ. Chẳng qua, mệnh cách của ta quá cứng, người thân thiết nhất bên cạnh ta nhất định sẽ bị ta khắc chết. Mà cái ngày người thân cuối cùng chết đi, ta sẽ trở thành bá chủ. Phụ hoàng nghe xong lập tức muốn đem ta bóp chết, nhưng mẫu hậu liều chết cứu ta mới giữ được cho ta một mạng. Chẳng qua, phụ hoàng lại thay ta ban thưởng cái tên này, hơn nữa ngày đó liền độc mù mắt ta.”

Hắn giữ chặt tay ta đưa lên xoa mắt hắn, tươi cười châm chọc đến cực điểm, “Nhìn thấy không, mắt có màu vàng của chiến tinh, sẽ khắc cha khắc mẹ khắc huynh muội, cho đến khi xưng bá thiên hạ.”

Ta hơi hơi nhíu mày, hoàng tử cùng công chúa Vân Chiến vẫn không ngừng gặp sự cố hoặc là chết non. Gần đây, thái tử - nhị hoàng tử trước đây ở trong ngục cũng đã tự sát, hiện tại chỉ còn sót có Hạ Liên Thần cùng Hạ Tĩnh Ngạn.....

Màu vàng trong con ngươi hắn càng tăng, chói mắt làm cho ta có chút thất thần, “Khi còn bé ta không hiểu, chỉ cảm thấy phụ hoàng đối với ta rất lãnh đạm, nhưng may mắn còn có mẫu hậu cùng Mật Nhi chơi với ta. Chẳng qua cái năm đi Tề Vân Sơn ấy đã xảy ra rất nhiều chuyện, Mật Nhi bị chỉ hôn cho nhị hoàng đệ, mẫu hậu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. Khi đó ngoại công* mới nói cho ta biết tất cả mọi chuyện..... Thì ra phụ hoàng sợ hãi như vậy, sợ sau khi mẫu hậu chết liền đến phiên ông ta, vì thế lại càng nhiều lần phái người tới giết ta. Nếu không phải ngoại công che chở cho ta, giờ này phút này sợ rằng ta đã sớm thành một đồng bùn đất.”

(*Ông ngoại)

Hắn tà tà gọi lên khóe môi, trong mắt tràn đầy hận ý, “‘Thần’ thì như thế nào, ông ta muốn ta làm thần ta lại càng muốn làm quân, ông ta sợ ta giết ông ta chết khiếp.” Hắn cảm hai vai của ta cúi nhìn ta, chém đinh chặt sắt nói: “Thiên hạ này, nhất định là của ta.”

Ta đột nhiên cười ra tiếng, “Hạ Liên Thần, theo như lời ngươi nói thì ngươi chỉ cần làm một việc là có thể thuận lợi đoạt được thiên hạ này.” Ta thần nhiên nhìn hắn nói: “Ngươi chỉ cần tự tay giết Hạ Tĩnh Ngạn, như vậy, tất cả đều thuận lợi.”

Về mặt Hạ Liên Thần chớp mắt liền cứng đờ, trong mắt hắn hiện lên rất nhiều cảm xúc phức tạp, cuối cùng hóa thành ý cười nồng liệt. Hắn hôn xuống giữa trán ta, ung dung nói với ta: “Ta sẽ có được thiên hạ này, cũng sẽ bảo vệ đệ đệ duy nhất của ta cùng người ta yêu. Ngươi, có thể đòi được ý trời.”

“Nếu không thể đòi được thì sao?” Ta hỏi.

Tay hắn ở trên đầu ta lung tung xoa nhẹ một hồi, “Chỉ cần chiếm được bảo đồ, vậy thì không có gì là không thể nghịch.”

Trái tim ta mạnh mẽ nhảy dựng, bảo đồ..... Ta gọi lên khóe môi, đứng dậy nói: “Hạ Liên Thần, ta chỉ hy vọng, lúc ngươi có được thứ ngươi muốn thì đừng quên mục đích ban đầu của chính mình.”

Con người hay phạm một ít sai lầm, ví như lúc mất đi rồi mới phát hiện người luôn bên cạnh làm bạn với mình đã không còn nữa. Lúc lòng bàn tay trống

rõng mới ý thức được thứ còn lại mà bản thân mình có chỉ là tham lam cùng ích kỷ vô cùng tận.

Có vài thứ nếu đã mất đi, sẽ không bao giờ quay trở lại.

“Bảo bối a bảo bối.” Hạ Liên Thần từ phía sau ôm lấy ta, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái tràn ngập khoang mũi. Hắn cười nhẹ hỏi: “A Lam, ta đem bí mật của mình nói hết cho nàng, nàng cũng nên biết cái giá của nó đúng không?” Hắn không đợi ta trả lời liền ái muội cắn cắn vành tai ta, tràn đầy bá đạo nói, “Ta sẽ không buông tha cho nàng, nàng sẽ là của ta.”

Ta có chút thất thần, cũng có người từng nói với ta, ta nhất định là của hắn. Nhưng mà bây giờ người đó đang ở nơi nào? Ta mạnh mẽ thúc người phía sau một cái khủy tay, cười nói: “Hoàng thượng, chúng ta trở về thôi.”

Hạ Liên Thần kêu rên một tiếng, sau đó không khách khí khiêng ta lên vai, “Cũng đúng, đi thôi.”

Đầu óc bị máu dồn đỏ rực cực độ của ta nghĩ, hẳn quả nhiên là một nam nhân rất hẹp hòi. Mẹ nó, ngay cả chuyện như vậy cũng phải trả thù. Hạ Liên Thần, người là quý hẹp hòi!

Khi ta cùng Hạ Liên Thần xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong mắt mọi người đều tràn ngập ái muội cùng hiểu rõ. Trong đó, ta cũng đếm được không ít tầm mắt hèn mọn cùng khinh thường. Sau đó ta phân tích ra hai nhân tố lớn, một là vì Hạ Liên Thần rất thân mật đem ta ôm chặt trước ngực, hai là vì ta đột nhiên biến mất, một lúc lâu sau lại xuất hiện với đầu tóc hỗn độn cùng thân thể suy yếu. Kết hợp với đoạn sùng ái của Hạ Liên Thần đối với ta lúc trước, tất cả mọi người đều ăn ý đem ta trở thành nam sùng của hắn.

Sau đó “Oanh” một tiếng, trong cung một mảnh sôi trào, thì ra hoàng thượng không triệu phi tử trong cung là vì hắn không yêu người đẹp mà yêu tuần nam!

Thật ra, nhiều chuyện hiểu lầm sinh ra như vậy cũng không tính là ghê tởm. Ghê tởm nhất là, Hạ Liên Thần tên hỗn đản này thế mà lại làm cho mọi chuyện trầm trọng hơn - trước mặt người khác động thủ động cước với ta. Ví như sờ sờ mặt ta, chạm vào tay ta, ngẫu nhiên xoẹt xoẹt qua thắt lưng ta. Từ đó tầm mắt mọi người càng thêm nhiều sắc thái sắc sỡ cùng thay đổi liên tục. Thay đổi cho tới khi có phi tử mò tới trước mặt ta, mượn cơ hội muốn tát cho ta vài cái. Không khéo người nọ lại bị Hạ Liên Thần vừa vặn bắt gặp, liền giam vào lãnh cung, tận lực bồi thêm vẻ kính sợ trong cung – thì ra cái giò công công này là bảo bối của hoàng thượng, ai cũng không được động vào, dù chỉ một sợi tóc!

Ta không nói gì chỉ có thể ghen ngào, ai có thể hiểu nỗi khổ của ta! Thăng nhãi này đối với ta sùng nịch như vậy nếu nhìn ở một góc độ khác thì hẳn chính là đang chinh ta, muốn nhìn ta làm thế nào đối phó với sự trả thù ngấm ngầm của những người khác, xem ta làm thế nào để đánh đuổi bầy phi tử của hắn, ta dễ dàng sao!

Một ngày kia, có một vị ngoài ý muốn của ta tìm đến, nói một hồi cũng làm cho ta rất ngoài ý muốn. Sau đó, chuyện xưa đã xảy ra biến hóa.

Vị đấy -- chính là Mật phi đang cười nhẹ đứng kiên định trước mặt ta đây, ngữ điệu mềm nhẹ mang theo khinh miệt, từng chữ từng chữ nói: “Ngươi cho rằng chàng thật tình sùng ngươi yêu ngươi sao? Người trong lòng Liên là ta, chứ không phải ngươi - một cô công chúa địch quốc bị người lạnh nhạt, một người vô dụng không thể làm cho chàng việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Ta thừa nhận Mật phi thỉnh linh xuất hiện nói những lời kia làm cho ta có chút cảm giác kinh ngạc, sau đó là ý cười tràn ngập cùng thú vị. Cuộc sống vốn không hề gọn sóng rút cuộc đã nhắc lên gọn sóng, hoàng cung chỗ này không phải chỗ của chuyện bình thường, lời này quả nhiên không sai.

Ta không thất kinh cũng không lộ ra biểu tình chột dạ, chỉ cong lên môi đỏ mọng cười càng thêm ngọt, “Nương nương sao lại nói những lời này?”

Mật phi không bén nhọn cũng không lạnh lùng như vừa rồi, lọt vào tai ta là tiếng nói mềm dẻo như gạo nếp mê người, “Người sáng mắt không nói tiếng lòng, nếu ta đã đứng trước mặt ngươi nói những lời này có nghĩa là ta đã nắm chắc tất cả mọi chuyện. Nếu như vậy, công chúa cần gì phải che giấu?”

Ta vô tội trừng mắt nhìn, “Nương nương hiểu lầm, ý của ta là vì sao người lại khẳng định hoàng thượng không phải thật lòng sùng ta, sao lại khẳng định chàng đối với ta chỉ là hư tình giả ý?” Ta ra vẻ thẹn thùng nói: “Hoàng thượng, chàng nói chàng thật lòng với ta.”

Mật phi che miệng cười khê ra tiếng, khuôn mặt tinh xảo, tư thái tao nhã, “Muội muội quả nhiên còn là đứa nhỏ, lời nói của nam nhân làm sao có thể tin hoàn toàn, huống chi người nọ lại là vua một nước.” Nàng nheo mắt mòng nước ôn nhu nói: “Muội ấy, làm sao có thể là đối thủ của Liên. Liên thật sự là càng ngày càng quá đáng, ngay cả một tiểu nha đầu đáng yêu như muội cũng trên đầu.”

Ta nghe càng lúc càng thú vị, nghi hoặc hỏi: “Nương nương, người thực hiểu rõ hoàng thượng?”

“Liên a.....” Ánh mắt nàng như nước, tình ý chậm rãi lưu chuyển trong đó, “Trên đời này có ai hiểu chàng hơn ta?”

Ta cắn cắn môi dưới, lo lắng nói: “Ý nương nương là.....”

Bàn tay trắng nõn của nàng xoa mặt ta, lấy một loại ngữ điệu ôn hòa nói: “Ta với chàng từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã đồng ý với nhau về sau cả đời làm bạn.....” Nàng đột nhiên nhíu mày, “Chẳng qua sau này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, khiến cho ta và chàng sinh ra hiểu lầm.....”

Ta ngơ ngác nhìn nàng, “A?”

“Muội muội ngốc, giữa tình nhân không chấp nhận được một chút sai lầm, đương nhiên dễ dàng sinh ra hiểu lầm, nhưng hiểu lầm này sẽ có một ngày được xóa bỏ.....” Ngón tay mảnh khảnh của nàng có chút lạnh như băng nhưng trên mặt vẫn là ý cười hoà thuận vui vẻ, “Chàng cũng chiều người khác chẳng qua là muốn chọc tức ta, nhưng những cô gái kia cũng thật vô tội. Liên a Liên, sao phải làm vậy cơ chứ.”

Ta âm thầm bật cười, muội muội ngốc? Xem ra người thực sự đem ta trở thành một đũa ngọc, một củ cải trắng sống mười lăm năm vô dụng. Ta nghe vậy muốn nói lại thôi nhìn nàng, cuối cùng lắp bắp nói: “Nhưng mà.....”

“Ừ, nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà.....” Ta từ từ nhìn nàng nói: “Hoàng thượng chưa bao giờ nhắc tới nương nương với ta a.”

Mặt Mật phi trong nháy mắt có chút biến sắc, sau đó con người u ám ưu thương nói: “Đương nhiên sẽ không có khả năng nhắc tới, chỉ sợ Liên còn giận ta. Muội muội là công chúa Vân Di đương nhiên không biết chuyện cũ của ta và Liên.....” Nàng sâu kín thờ dài, “Thời thôi, đều đã qua.”

Ta dường như bị ưu thương của nàng cuốn hút, thấp giọng nói: “Thì ra...thì ra là như vậy.....”

“Muội muội ngốc.” Nàng kéo tay ta, “Ta biết Liên không tốt, không nên bắt muội từ Vân Di đến đây..... Nhưng Liên cũng vì bị biểu ca muội chọc giận, lại nghe nói muội là người được biểu ca muội sủng ái nhất, cho nên mới đem muội bắt lại đây..... Muội muội trăm ngàn không nên trách chàng.”

Chắc chắn, đây rõ ràng ngầm chỉ Hạ Liên Thần vì trả thù nàng và Vũ Văn Duệ nên mới đối tốt với ta. Nếu ta thật sự là một tiểu nha đầu ngây thơ thì lúc này đã tan nát cõi lòng rồi. Nhưng thật có lỗi, ta không phải.

Ta cắn cắn môi dưới, “Nương nương, ta có thể hỏi người một vấn đề được không?”

Nàng cười nói: “Muội muội có gì muốn hỏi?”

“Chính là.....” Ta hơi hơi khép mắt nhử mảy mòi: “Vì sao nương nương cứ gọi hoàng thượng là ‘Liên’?”

Nàng ôn nhu nói: “Bởi vì tên hoàng thượng có chữ ‘Liên’ a.”

Ta chớp mắt mấy cái, “Vậy vì sao hoàng thượng lại bảo ta gọi chàng là ‘Thần’?”

Mật phi có thể nói là sắc mặt đại biến, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, dịu dàng cùng bình tĩnh cố ý giả bộ vừa rồi cũng bay biến đi mất, “Người nói chàng cho người gọi chàng ‘Thần’?”

Ta gật đầu, “Đúng vậy.”

“Người.....” Mật phi giờ cao cái tay đang rảnh đánh tới chỗ ta, ta thay bộ dạng vốn uất ức lúc này, nhanh nhẹn lui ra sau mấy bước, nhẹ cười nói: “Nương nương này cũng không tốt, không phải người nói hoàng thượng chỉ chơi đùa với ta thôi sao? Chính là trả thù không phải sao? Nếu đã vậy thì nương nương còn lo lắng gì nữa.”

Mật phi hận không thể cắn nát răng trắng, “An Kha Lam, ta nói với người những lời này là vì tốt cho người, hà có gì người phải kích ta!”

“Nương nương nói lời này không đúng rồi, tại sao ta phải kích người?” Về mặt ta oan uổng, “Rõ ràng là nương nương sợ hấn động chân tình với ta, kiểm chế không được nên đến cảnh cáo ta một phen, mà lời vừa rồi ta nói kia đều là thật sự, không có nửa phần giả dối.”

Đôi mắt đẹp của Mật phi trừng trừng, “Ta có ý tốt với người người ngược lại ngầm châm chọc ta, quả thực là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Người nghĩ rằng những lời vừa rồi của ta là nói dối sao?” Nàng trào phúng cười cười, trong mắt hiện lên tia hèn mọn, “Chẳng qua chàng bị Vũ Văn Duệ làm tức điên mới bắt thứ vô dụng như người về. Thấy mối mề nên giữ bên người chơi đùa, người thật sự nghĩ rằng mình được chàng thích nên vui mừng? Đúng là không biết tự lượng sức!”

Ta cười, thì ra nàng cũng không hiểu được chân tướng sự tình. Ta không phải bị hấn bắt đến vì trả thù, ta là bị bắt nhầm sau đó thuận tiện trở thành thứ để trả thù! Ta nói: “Nếu nương nương khẳng định hoàng thượng đối tốt với ta không phải thật, vậy hôm nay người hành động như vậy là vì cái gì?” Ta ra vẻ nghi hoặc nói: “Ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm?”

Mật phi hung hăng phát tay áo, dung nhan thanh lệ sinh ra vài phần dữ tợn, “Vân Di quốc ngũ công chúa? Hừ, người có thể làm gì cho chàng? Chẳng qua chỉ là một xú nha đầu giả ngu giả ngốc, người nghĩ mình thật sự được sủng ái sao! Chàng muốn không phải là cái đồ vô dụng nhà người, người cũng không cái tư cách đứng cùng chàng! Chỉ có ta mới biết chàng muốn gì, cũng chỉ có ta mới có thể cho chàng thứ chàng muốn!”

“Nương nương nói đúng.” Ta cười nói: “Ta thật không biết thứ hân muốn trong miệng ngươi là cái gì, ta chỉ biết bây giờ hân muốn ta đem nho đưa qua cho hân.”

Tầm mắt Mật phi dừng lại trên khay nho ta đang cầm, sắc mặt dữ tợn mới vừa rồi thể nhưng lại bình tĩnh, nàng có chút quý dị nhìn ta nhẹ giọng nói: “Đây là Liên nói muốn ăn?”

Ta gật đầu, “Đương nhiên.”

“Được, tốt lắm.” Nàng cười lên tiếng, “Được lắm An Kha Lam.”

Ta cũng cười, “Cảm ơn khách lệ. Nương nương, ta đi trước một bước, người chậm rãi đi dạo.” Ta nói xong liền không hề nhìn nàng, xoay người cùng cô mục đích bản thân rời đi. Vừa đi vừa đôi với chuyển biến cuối cùng của nàng mà cảm thấy nghi hoặc. Rõ ràng là kích động như vậy sao lại trở nên bình tĩnh?

Kỳ lạ, thực là kỳ lạ.

Này kỳ lạ của ta cuối cùng khi gặp Hạ Liên Thần cũng được giải thích, chỉ vì nam tử tuần lãng kia một tay lấy nho đặt trước mặt ta, cũng không thềm ngừng đầu lên nói: “Trẫm chưa bao giờ ăn thứ này.”

“Ách, ý của ngươi là.....” Đây là cho ta?

“Ném cũng tiếc, thương cho nàng.” Hân không chút để ý nói.

Ta nhìn mấy quả nho trong suốt ướt át kia mà không còn gì để nói. Muốn cho ta thì cứ cho đi, còn tò vè. Ta ngồi ở cái bàn bên cạnh ném quả nho vào miệng, không biết là do khí hậu không hợp hay sao mà nho này không có vị ngọt như trước kia ta hay ăn. Ta liếm liếm môi, cuối cùng quyết định xin lỗi “Ngự ban thưởng” hoa quả này, chọn đông chọn tây. Ta nhấp nhấp miệng, chống má nhìn nam tử mặc hoàng bào đang vui đầu vào chống tấu chường kia nói: “Hạ Liên Thần, vừa rồi ta đụng phải thanh mai trúc mã của ngươi.”

Ngữ điệu Hạ Liên Thần không thay đổi, “Hả?”

“Ta có chút tò mò, ngươi cùng nàng có hay không ân ái như nàng nói?”

Cuối cùng hân cũng buông xuống tấu chường, khuôn mặt tuần tú dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi càng thêm anh tuấn, khóe môi hân mỉm cười, mắt vàng rạng rỡ tỏa sáng, “Nàng rất quan tâm?”

Ta phun hạt trong miệng ra, “Cứ cho là tiêu khiển đi.”

“Trẫm cùng Mật Nhi.....” Hân một tay chống cằm, “Nàng không nói trẫm cũng quên mất, trẫm và nàng ta đã quen biết nhau được mười hai năm rồi.”

Ta cắn cắn thịt nho, tiếp tục tiếp tục, ta thích nghe mấy bí mật đó nhất, chuyện cũ linh tinh.

Giọng nói của hân giống như tiếng đàn vi-ô-lông vừa cao vừa trầm chậm rãi, “Trẫm khi còn bé nhìn không thấy gì, phụ hoàng thì chán ghét trẫm đến cực điểm, cho nên không có huynh đệ hoặc muội muội nào nguyện ý chơi với trẫm. Khi đó trẫm chỉ có thể tránh ở góc, nghe thanh âm những người khác chơi đùa vui vẻ âm ỉ. Cũng đã thử tiến lên cùng bọn họ chơi đùa, nhưng kết quả đều là trẫm một người bị ném đi, những người khác không biết đã đi nơi nào. Thẳng cho đến khi trẫm sáu tuổi năm ấy đón được một bé gái từ trên cây không cần thận rơi xuống, sau mới có bạn chơi cùng.”

Hân có chút đắm chìm nhớ lại, “Trẫm khi đó mới cảm nhận được cùng người chơi đùa là vui vẻ cỡ nào. Nàng không ghét bỏ trẫm là người mù, không khinh thường trẫm bị người lạnh nhạt, cũng không có ý đem trẫm tới chỗ xa lạ rồi bỏ trẫm đi..... Trẫm... khi đó trẫm nghĩ mình sẽ cùng Mật Nhi như thế mãi, cho đến vĩnh viễn.”

“Nhưng lúc mười một tuổi thì Mật Nhi bị chỉ hôn cho hoàng đệ, lúc đầu trẫm nghĩ, Mật Nhi muốn chơi với trẫm, nhưng sau này mới biết được sự thật. Mật Nhi muốn chỉ hôn, mà nam nhân kia không phải trẫm, mà là hoàng đệ.” Hân nở nụ cười cười một tiếng, bất đắc dĩ mà phẫn nộ, “Trẫm hỏi Mật Nhi vì sao muốn gả cho hoàng đệ, trẫm thậm chí còn vọt tới trước mặt phụ hoàng nói trẫm muốn kết hôn với Mật Nhi. Nhưng phụ hoàng làm như không nghe thấy rồi khỏi, mặc kệ trẫm đập đầu đổ máu mấy chục cái.”

“Trẫm không thể giữ Mật Nhi chỉ vì trẫm quá yếu ớt, trẫm chỉ là một đứa nhỏ.” Hân đột nhiên tán ra một loại hơi thở nguy hiểm, đằng hoàng mà bá đạo, “Trẫm thề sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về trẫm, đương nhiên, bao gồm cả Mật Nhi.”

“Ừ, chúc mừng ngươi, ngươi thành công.” Ta mơ hồ không rõ ăn nho nói.

Hạ Liên Thần đột nhiên buồn bã cười, “Chẳng qua là có được rồi mới phát hiện ra, có lẽ trẫm không còn để ý nàng ta như vậy nữa, cũng có khi người trẫm để ý không phải nàng ta hiện tại.”

Ta đương nhiên không ngu đến mức đi hỏi hân: nếu không cần vậy sao ngươi còn cưới nàng. Hạ Liên Thần cưới Mật phi đương nhiên là vì “Thứ chàng muốn” trong miệng nàng ta, nhưng rốt cuộc Hạ Liên Thần muốn cái gì? Thờ dài, vì sao nàng ta không gọn gàng dứt khoát nói cho ta biết.

Thói đời, rất chi là đều.

“A Lam.” Hạ Liên Thần tuần mục mang theo nụ cười, “Nàng xem, cái gì trăm cũng nói cho nàng, nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần cả đời ở bên người trăm chưa?”

Ta kéo kéo lỗ tai, “Hoàng thượng, người vừa nói cái gì với nô tài vậy? Nói nhỏ quá nô tài không nghe được. A, nhơ này không đủ ngọt, còn phải chăm bón thêm”

“.....” Khóe mắt Hạ Liên Thần co giật, sau đó bất đắc dĩ cười, “Quý nha đầu.”

Hạ Liên Thần a Hạ Liên Thần, luận quý thì ta làm sao so được với người. Người làm việc này thật đúng là nhất cử lưỡng tiện, bởi ta sủng ta muốn ta sinh ra hảo cảm với người, mặt khác còn có thể kích động Mật phi từ trước đến nay vẫn án binh bất động. Kể một mũi tên trúng hai con nhạn này của người thật đúng là khá tốt.

Thanh mai trúc mã, trước là em dâu, cuối cùng lại nạp thành phi tử, thế lực phía sau Mật phi nhất định còn chưa đủ. Như vậy có thể giải thích vì sao nàng ta bị lạnh nhạt ở trong hậu cung nhưng còn có thể vô sự, cũng có thể giải thích vì sao nàng ta biết được thân phận của ta. Hơn nữa nàng ta còn khẳng định mình có thứ gì đó.....

Ẩn thân tại nơi có rất nhiều lãnh phi cùng mờ ám, Mật phi hoàn toàn xứng đáng.

Có câu: địch bất động ta bất động, bây giờ Mật phi đã động, người tính như thế nào?

Sự thật chứng minh, Hạ Liên Thần là thợ săn giỏi. Mật phi giật mình, nhưng Hạ đại gia vẫn án binh bất động. Hắn vẫn như trước làm công việc hoàng đế của hắn, ngẫu nhiên sẽ đùa giỡn cuộc sống của ta. Ngày cứ như vậy chậm rãi trôi qua, thẳng đến khi ta lười đi suy nghĩ hai người động như thế nào như thế nào thì rốt cuộc cũng có người động.

Lần này người động vẫn là Mật phi, hơn nữa chỉ động đến một người. Mà người này a, thực không khéo, lại chính là tại hạ - ta đây.

Ngày đó, ban ngày trời trong nắng ấm vạn dặm không mây, nhưng buổi tối gió đêm thổi mạnh lạnh thấu xương. Ta cởi quần áo bò lên giường ngủ say, không biết từ khi nào thì trong bụng quặn đau một trận làm tỉnh giấc. Cái loại đau này giống như tất cả ruột gan trong bụng biến thành quần áo bị người ta xoắn chặt lại. Ta cố gắng muốn hô to nhưng chỉ có thể cố hết sức hít thở, yếu ớt cầu xin ruột gan sắp đứt thành từng đoạn đau đớn như vậy nữa. Ta cảm giác cả người nhanh chóng toát ra mồ hôi lạnh, rồi sau đó liền dùng sức cắn đầu lưỡi hy vọng có thể lấy chút tinh thần, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là ngất đi.

Sau đó, trong lúc ý thức mơ mơ màng màng, dường như ta nghe thấy có người rống giận, sau đó nữa, có người nói “Là ngộ độc thức ăn, may mắn phát hiện đúng lúc, chậm một chút nữa chỉ sợ công công cắn đứt đầu lưỡi của mình”.

Ta buồn bực nghĩ, ta mới không cần lưỡi mà chết đâu, lúc đó ngay cả liêm răng cũng sợ còn khó hơn lên trời nữa là.

Có người không ngừng vỗ nhẹ hai má cùng cánh môi của ta, bàn tay to chặt chẽ cầm lấy, giọng nói trầm thấp mang tia ôn nhu nói: “A Lam, không đau, ta ở đây.”

“Ta ở đây.”

Nhưng mà..... Người là ai?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Lúc ta tỉnh lại cảm giác cả người đều mệt mỏi ừ ừ, sau đó liền đối với căn phòng trống không này ngốc ra.

Ta không biết mấy đứa nhỏ thời cái người có chơi trò bịt mắt hay không: Bị người bịt mắt từ phía sau, rồi sau đó nghe người kia hoặc thần bí hề hề hoặc ra vẻ huyền diệu hỏi: “Đoán xem, ta là ai?”

Được rồi, ta thắng thắn, thật ra ta có chơi trò này, cho dù là khi bị lãng quên lạnh nhạt ở hoàng cung lạnh lùng kia, ta đều chơi. Đương nhiên, ta là người bị người khác bịt mắt. Khi còn nhỏ, hoàng tử cùng Tô Kì đối với loại trò chơi nhảm chán này rất cố chấp, hơn nữa còn chơi rất vui vẻ. Mỗi lần chơi phải làm cho ta đại ra, ngừng điệu phụng phụng lên xuống bọn họ mới nói đáp án rồi hài lòng bỏ qua. Thật ra ta vô cùng mê mang, ta không hiểu bọn họ thấy trò này vui ở đâu -- bọn họ quả nhiên cả thể xác lẫn tinh thần đều là một đứa nhỏ khỏe mạnh, mà ta, rõ ràng là thuộc loại không bình thường.

Vũ Văn Duệ có lẽ cũng không thuộc loại bình thường. Trừ lúc sắm vai Vũ Văn đại công tử tao nhã cao quý cùng ngẫu nhiên chỉnh tiểu biểu muội đáng

thương là ta đây, hần dường như không có thú vui nào khác. Điều này khiến ta từng hoài nghi bên trong thân thể nam tử tuần tú phúc hắc này là một linh hồn xuyên qua giống như ta. Sau đó, qua nhiều ngày tháng tích lũy quan sát ta thất vọng phát hiện, hần chỉ là một tiểu công tử tuần mỹ trưởng thành sớm mà thôi, không hơn.

Con người là loại sinh vật kỳ lạ, bọn họ người người ai ai cũng có tính cách độc lập không giống nhau, nhưng thói quen thì lại tồn tại điểm chung. Giống như, mỗi người đều có một căn cứ bí mật, ví dụ hoàng tỷ thích nhất là một góc hoa viên kia, ví dụ Tô Kì rất lưu luyến cái đình trên núi cao kia, ví dụ Hạ Liên Thần mang ta đến bên hồ nước tuyệt đẹp kia, cũng ví dụ như --- Vũ Văn Duệ yêu thích một ngọn núi hoang vắng.

Đúng vậy, người không có nghe lắm, nơi Vũ Văn Duệ thích nhất là một ngọn núi nhỏ hoang vắng lạnh lùng vô cùng bình thường. Nơi đó không hề có cảnh sắc động lòng người, không hề có hương hoa, không hề có cô nương yếu điệu, càng không hề không hề có dấu hiệu tượng trưng cho sự sống xuất hiện ở đây.

Nơi đó dị thường hoang vắng nhưng hần lại yêu thích chú ý.

Số lần ta đến căn cứ bí mật của hần tất nhiên là không nhiều lắm. Tính theo năm thì cũng chỉ cùng hần đến đó một lần, mà lần đó nhất định sẽ vào sinh nhật của hần. Tới sinh nhật Vũ Văn Duệ ta sẽ ngủ lại phủ tướng quân, hần luôn thừa dịp trăng thanh gió mát mang ta chuồn êm ra phủ. Sau đó ôm ta đón gió đêm ngắm sao, không nói một lời dư thừa.

Có một lần không phải sinh nhật hần nhưng hần vẫn mang ta đến chỗ đó. Ngày đó là ngày mẹ hần hạ táng. Cả ngày khuôn mặt tuần tú trong trẻo của hần đều tái nhợt, môi mông ốm lấy ý cười thần nhiên nhưng trong mắt cất giấu vô hạn bi thương cùng thâm trầm.

Ta biết hần không vui nhưng lại không biết nên làm gì. Người xem, có vẻ như ta rất vô năng, biết rõ người khác đau thương nhưng lại bất lực. Chỉ vì ta không phải hần, cho nên không thể cảm động lấy.

Đêm đó, hai tay Vũ Văn Duệ còn lạnh hơn so với bình thường rất nhiều. Hần gắt gao ôm ta vào lòng giống như muốn khảm tiến vào trong cơ thể, trên mặt chỉ là một mảnh hồ hững.

Ta vẫn im lặng nhìn sườn mặt hần, không lên tiếng cũng không muốn cắt ngang suy nghĩ sâu xa của hần. Đột nhiên ta hoảng hốt nhìn hần hơi hơi gọi lên môi mông, khóe mắt tà tà mỉm cười, dưới ánh trăng màu ngà này thật đúng là cảnh xuân tươi đẹp. Ta cảm giác rõ ràng các khớp xương ngón tay của hần chậm rãi bịt kín mắt ta, sau đó là thần nhiên kề sát vào bên tai ta đặt câu hỏi: “A Lam, ta là ai?”

Hần hỏi: Ta là ai.

Rõ ràng là con người mỉm cười, rõ ràng là ngữ khí nhẹ tênh, rõ ràng là lời kịch quen thuộc đến không được còn chỗ nào thú vị, nhưng vì sao ta chỉ cảm thấy đáy lòng co rút một trận.

Ta ngược lại đưa tay xoa mặt hần, che lấy mắt hần, ngốc ngốc cười nói: “Đoán xem, muội là ai?”

Vũ Văn Duệ cười nhẹ một tiếng nhưng không có độ ấm nào, “Nha đầu ngốc, rõ ràng là ta hỏi trước.”

Ta vẫn cứng đầu hỏi: “Biểu ca, muội là ai?”

“A Lam.” Hần dùng cái trán ra sức cọ cọ ta, chớp mũi lạnh lẽo cũng vô cùng thân thiết dán lên, “Cũng không phải là A Lam.”

Tay ta đẩy cái đầu đang cọ sát ra, cầm lấy cổ tay hần bất chước nói: “Biểu ca, cũng không phải là biểu ca.”

Ta có thể cảm giác được thân mình hần lập tức căng cứng, sau đó hần dùng lực đạo lớn hơn nữa đem ta kéo vào trong lòng, giọng nói giống như hàn băng lạnh lẽo, “Nói rất đúng, đoán đúng rồi, sau này nhớ kĩ cho ta, nếu ngày nào đó muội quên, đừng trách ta trừng trị muội.”

Ta dùng đầu đụng mạnh vào ngực hần, cố ý bỏ qua khóe mắt khả nghi loang loáng nước phía trên.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy hần hừ hừ thực thực khóc, mà ta hoài nghi, đó cũng là lần cuối cùng hần yếu ớt.

Dừng dừng dừng, đều tại hành động ngày hôm qua của Hạ Liên Thần làm cho ta nhớ đến Vũ Văn hồ ly, thật sự là thần vẽ một nét, không hiểu gì cả.

“Công công, người tỉnh.” Có người vào cửa vui sướng kêu lên, khuôn mặt xa lạ cùng tươi cười, “Công công, bây giờ người có chỗ nào không thoải mái không?”

Ta nghĩ ta muốn nói, ruột dường như bót xoắn một chút..... Tất cả đều là nước mắt ta a.

“Xem sắc mặt suy yếu của công công.” Nàng ân cần đỡ ta tựa lên giường, “Công công thật đúng là rất có phúc, tối hôm qua hoàng thượng chăm sóc người một đêm, sáng nay phải vào triều sớm, người mới đi.....” Dường như nàng không cảm thấy có gì không ổn, tiếp tục nói: “Thật sự là làm tức chết người khác a.”

Ta miễn cảm nhận ra lời nàng nói có chút quái dị, vì thế cười nói: “Nhận được sự ưu ái của hoàng thượng, thật sự là phúc tu mấy đời mới có được.”

“Ha ha.” Trong mắt cung nữ hiện lên ý cười thật sâu, “Cũng không phải sao, đây là trong cung, được sủng ái không phải chuyện dễ, nhưng cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.” Nàng tươi cười càng ngọt, “Công công, người nói đúng không?”

Ta cũng ý vị thâm trường cười cười, “Nhưng được sủng ái, nói như thế nào cũng tốt hơn nhiều so với người không được sủng ái. Vị tỷ tỷ này, tỷ nói xem!”

Sắc mặt nàng cương cứng, sau đó dường như không có việc gì nói: “Công công vừa tỉnh chắc là đói bụng, nô tỳ đi gọi người đưa vài thứ lại đây.”

“Làm phiền tỷ tỷ.”

Nàng ra cửa ta mới cười nhạo ra tiếng. Ngộ độc thức ăn, thân thể của ta đâu có dễ hỏng như vậy. Xem ra đây là do người nào đó cảnh cáo ta một hồi. Nhưng người cảnh cáo ta làm gì, có bản lĩnh thì đi mà trực tiếp đối đầu với BOSS a, tóm lấy một người qua đường giết như ta để làm gì.

Đúng lúc này có người vội vàng từ cửa ngoài vọt vào, ta còn chưa phản ứng kịp thì người đó liền “Đông” một tiếng quỳ xuống, khóc hô: “Công công cứu mạng!”

Ta bị nói như vậy có chút sững sờ, lại diễn tuồng nữa sao? Ta nói: “Vị tỷ tỷ này xin đứng lên, ngại chết ta rồi, đây là làm sao?”

“Nô tỳ xin công công, cứu muội muội nô tỳ một mạng!” Cung nữ kia còn dập đầu vài cái kêu vang, ánh mắt sung đỏ tràn đầy lo lắng, “Nô tỳ cả đời này sẽ nhớ rõ đại ân đại đức của người! Xin công công!”

Ta khẽ nhíu mày, “Muội muội người là?”

“Muội muội nô tỳ là cung nữ ở ngự phòng, cùng vài người khác phụ trách trông coi thức ăn của các công công.” Cung nữ thút tha thút thít nói: “Hôm qua thái y nói công công ăn này ăn nọ mới trúng độc, sợ là có người có ý hạ độc. Hôm nay hoàng thượng liền triệu những người đó đến hỏi, bây giờ đang làm căng bên đó, đã đem vài người nhốt vào thiên lao rồi. Công công, nô tỳ chỉ còn một muội muội này, công công đáng thương nô tỳ, cầu hoàng thượng cái tình! Ô ô, công công đại ân đại đức nô tỳ suốt đời không quên!”

Cái gì? Hạ Liên Thần đem người ở ngự phòng ra trút giận? Thật sự là... thật sự là tác phong điển hình của bậc đế vương!

Ta vuốt vuốt bụng xuống giường, mặc quần áo sơ sài rồi nói: “Ồ nơi nào, mau dẫn ta đi.”

Cung nữ nghe vậy trên mặt lộ ra vui sướng, rất nhanh đứng dậy lau nước mắt nói: “Nô tỳ dẫn người đi, nô tỳ tạ ơn công công!”

Lúc ta đi theo cung nữ có chút theo không kịp bước chân của nàng. Tối hôm qua ngộ độc thức ăn mới hành hạ ta một trận, ngay cả việc đi vài bước cũng có chút cảm giác lực bất tòng tâm. Nhưng nếu vì ta mà hại chết một nhóm người như vậy thì thật là rất không có đạo lý. Tuy rằng ta không phải bỏ tất, nhưng cũng không tới mức xem mạng người như con kiến. Hạ Liên Thần a Hạ Liên Thần, ta không tin người không biết bọn họ chính là con rối, có lẽ người muốn xử trí bọn họ cho người hại ta xem, nhưng quên đi, ý tốt này ta nhận không nổi.

Ta còn chưa đi đến điện thì chợt nghe Hạ Liên Thần lạnh lùng nói: “Không có người thừa nhận? Tốt lắm, Thêm Tác, nhốt vào thiên lao hết cho trầm, ngày mai nếu còn không có người thừa nhận liền đem hết ra ngoài chém.”

Lời này rơi xuống chợt nghe thấy một trận tiếng khóc cùng oan uổng vang lên, nhưng cái tên gọi là Thêm Tác kia cũng chỉ đáp lại một câu, “Thuộc hạ tuân chỉ.”

Ta càng lúc càng cảm thấy vô lực, cung nữ bên cạnh vẻ mặt khẩn cầu nhìn ta, ta chỉ có thể đẩy cửa ra rồi đi vào, suy yếu hô: “Hoàng thượng.”

Hạ Liên Thần rất nhanh nhìn về phía ta, khuôn mặt tuần lãng nhìn ta thế nhưng lại hiện lên tia giận dữ cùng đau lòng tổng hợp. Ngực khí hấn chẳng tốt là mấy, chỉ nói: “Người tới đây làm gì.”

Ta kéo thân thể nhỏ nhắn suy yếu đi đến bên người hắn. Ta tới làm gì, ta còn có thể tới làm gì ngoài việc ngăn cản người thay bộ ruột của ta gây nên nghiệp chướng. Ta ra về nghỉ hoặc nhìn đám thái giám cung nữ quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng thượng, đây làm sao vậy?”

Mày rậm Hạ Liên Thần hơi nhíu, “Một đám chương mắt vô liêm sỉ này, Thêm Tác, dẫn đi.”

Thêm Tác nghe vậy lập tức dẫn thị vệ đuổi người, bọn họ một mảnh bi ai khóc, ta vội vàng hỏi: “Đợi chút, chẳng lẽ bọn họ không có mắt đi mạo phạm hoàng thượng? Vậy sao có thể dễ dàng bỏ qua!” Ta hung hăng nói với những người đó: “Ngay cả hoàng thượng cũng dám mạo phạm, mắt chó các người bị mù hết rồi sao!”

“Công công, nô tài không có hạ độc đồ ăn của ngài! Nô tài oan uổng a!” Một gã thái giám khuôn mặt méo mó sợ hãi kêu lên.

“Nô tỳ cũng oan uổng! Công công tha mạng!”

“Công công, nô tài không muốn chết, nô tài thật sự không có!”

“Đầu độc?” Ta ho nhẹ vài tiếng, nhìn Hạ đại gia mặt lạnh nói: “Hoàng thượng, tối hôm qua nô tài trúng độc?”

Hạ Liên Thần mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua đám người đang kích động, “Ừ. Thêm Tác, dẫn đi!”

“Hoàng thượng.” Ta chặn Thêm Tác đang muốn tiến lên lại, vỗ vỗ trán nói: “Đều là lỗi của nô tài!”

Hạ Liên Thần nhú mày.

Ta hồ thẹn nói: “Chuyện trúng độc lần này thật đúng là không liên quan đến bọn họ. Trước kia nô tài cũng hay gặp tình huống này, đều do tham ăn mà gây họa...nô tài..ai~, tối hôm qua nô tài ham ăn ăn không ít cá tôm, sau bữa tối lại đem nho người ban cho nô tài ăn hết.....” Ta ra vẻ ảo não tát cái miệng vài cái, “Nô tài vậy mà quên mất hai loại này không thể ăn chung với nhau! Nô tài bị vậy thật sự là xứng đáng!”

Biểu tình Hạ Liên Thần có chút thâm trầm, “A?”

Ta trừng mắt nhìn, “Nô tài thật sự là ngu xuẩn, làm hoàng thượng lo lắng, nô tài có tội!” Ta nói xong liền chuẩn bị quỳ xuống, cũng chẳng thèm quan tâm hân có tin lời ta nói hay không.

Ta vốn tính sử dụng một ít khổ nhục kế, nhưng trên thực tế ta vừa xoay người liền cảm giác một trận choáng váng, sau đó toàn bộ thân mình không xon hướng mặt đất té xuống. Nhưng may mắn có một cánh tay lớn nhanh chóng kéo lấy cánh tay ta, tuần mục vẫn mang theo tức giận cùng lạnh như băng, ôn hoà nói: “Người để tâm đến bọn họ như vậy sao, còn tự mình đến đây.”

Ta dưới đáy lòng thở dài, cho dù cung nữ thái giám trong cung không đáng giá tiền, nhưng dù sao cũng là mạng người, không phải sao?. Vì thế ta thực vô sỉ làm bộ giả mồm cãi láo – vỗ trán, nhú mày, hơi hơi thở, “Nô tài...nô tài không phải nghĩ đến...” Ta há mồm thở dốc: “Nghĩ đến có ai chọc hoàng thượng không phải sao, ai ngờ là hiểu lầm, khụ khụ, đều là nô tài tham ăn.....”

“Câm miệng.” Hạ Liên Thần không khách khí ra lệnh: “Nói không được thì im lặng một chút.” Hắn uy hiếp đưa mắt quét mọi người đang ngốc ra một vòng nói: “Các người đến phòng hành hình lĩnh hai mươi roi,” Hắn nói xong liền ôm thắt lưng của ta nhắc lên trên, sau đó là thoải mái đem ta bế lên, hướng cửa bước ra phía ngoài.

Đám người vốn sợ hãi cầu xin tha thứ hiện tại về mặt đều ngốc ra, mà về mặt của Thâm Tác cũng méo mó dữ tợn không thể tin nhìn động tác tự nhiên của Hạ Liên Thần. Lúc hắn ôm ta hồi cung, người trên đường chứng kiến không phải là há to miệng thì trong mắt cũng là kinh ngạc cùng kim nén hưng phấn. Ta bị thống nghĩ, không đến nửa canh giờ nữa trong cung lại có thêm một tin tức oanh động, chủ đề là “Hoàng thượng vì tiểu Lam mà tức sùi bọt mép, ở trước mặt thiên hạ thân thiết quan tâm, thực là khủng bố”!

Trời a, Hạ Liên Thần, người không biết kín đáo là gì sao!

Ta đương nhiên còn có chút điểm nghi hoặc, ví như Hạ Liên Thần đối với ta tức giận không chút nào che giấu. Ta nhớ rõ, ta không có đắc tội với hắn a, vì sao hắn lại muốn cãi nhau với ta? Khi ta bị hắn ném xuống giường sau đó đề lên rồi nói một câu liền làm cho ta hiểu ra.

Trên mặt tuần lãng của Hạ đại gia tràn đầy khó chịu, âm trầm nói: “An Kha Lam, nàng nhớ biểu ca của nàng như vậy sao, nhớ đến ngay cả trong mơ cũng kêu tên hắn?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Ta nghe vậy liền ngốc ra, thì ra tối qua ta không chỉ mơ thấy Vũ Văn Duệ, còn..... gọi tên của hắn?

“An.Kha.Lam!” khuôn mặt tuần tú của Hạ Liên Thần tràn đầy hờn giận, “Nàng không nên chọc giận trẫm mới vừa lòng!”

Ta cân nhắc một chút rồi vô tội nói: “Hoàng thượng, người suy nghĩ nhiều rồi, ta đương nhiên không có ý đó.”

“Vậy nàng có ý gì?” Hắn khí thế bức người nói.

“Ta.....” Ta ghen một chút, “Ta không có ý gì.”

Hạ Liên Thần neho neho mắt vàng, “Không phải ban ngày nghĩ nhiều ban đêm nằm mộng sao?”

Ta ra vẻ nghiêm túc nói: “Mộng chắc là nghĩ đến, nhưng ban ngày..... Thật đúng là không nghĩ.”

Sắc mặt hắn hơi dần, sau đó lại đen hơn phân nửa, “Không nghĩ sao còn mơ thấy?”

Ta bị hắn nhìn chăm chú có chút sợ hãi, người này sao lại thế, trả lời như thế này không hài lòng, trả lời thế khác cũng không hài lòng, rốt cuộc hắn muốn ta trả lời thế nào? Ta rõ ràng ung dung nhìn hắn nói: “Hoàng thượng muốn ta trả lời thế nào?”

“.....” Hấn chau mày, trong mắt có chút âm đạm, “A Lam, ở bên trẩm nàng không vui như vậy sao?”

Trong mắt hấn chớp động tia yếu ớt làm cho ta có chút cảm giác áy náy, trái tim cũng đột nhiên mềm một chút. Nhưng giây sau đó ta liền cảm thấy không thích hợp, vì sao ta lại áy náy mềm lòng với hấn, ta không làm gì hấn a. Thằng nhãi này, dám dờ chiêu này với ta. Vì thế ta lạnh lạnh nói: “Việc của ta là hầu hạ người, quan tâm ta vui hay không vui làm gì, chỉ cần hoàng thượng vui là tốt rồi.”

Khóe mắt Hạ Liên Thần hơi hơi co giật, nhưng ánh mắt lại càng thêm vẻ hồn nhiên, “A Lam, ở lại bên trẩm không tốt sao?”

Ta rung mình một cái, hấn làm sao vậy? Ta nói: “Lời này hoàng thượng nói, dù gì ta cũng là công chúa Vân Di không phải sao.” Sao người có thể nói giữ lại liền giữ.

“Chuyện này cũng đơn giản không phải sao?” Hạ Liên Thần cầm tay của ta, môi mông khê mở: “Mấy ngày nữa ta tìm người tới Vân Di cầu hôn.”

“Cầu hôn?” Ta nở nụ cười ra tiếng, “Sau đó ta từ tiểu thám giám hầu hạ người thăng cấp thành đồ trang sức của người - phi tử?”

Trong mắt Hạ Liên Thần có vui sướng cũng có tia âm u, “Thế này không được thế khác cũng không được, rốt cuộc nàng muốn trẩm làm thế nào.....”

Ta rất 囧, người này thật bản lĩnh, như thế nào lại đem những lời này ném lại cho ta? Ta giẫy tay hấn ra thân nhiên nói: “Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều quá, như bây giờ không phải là rất tốt sao.”

“Rất tốt?” Hấn cúi đầu thì thầm, khi giương mắt lên, con ngươi đã khôi phục khí phách ngày thường, “Trẩm vẫn cảm thấy không tốt chút nào.”

Hấn nói xong liền một tay phủ lên mắt ta, sau đó cúi xuống đem mặt vui vào cổ ra hít vào một hơi thật sâu. Thân thể ta có chút căng cứng, vừa định đẩy hấn ra lại nghe hấn mớ hồ ra lệnh: “Không muốn trẩm làm ra chuyện gì thì đừng động.”

Vì thế, ta chỉ có thể im lặng để hấn ôm. Trong không khí nhộn nhạo có một tia ái muội như có như không. Ta vốn nghĩ hấn chỉ đem ta làm cái gối rồi ôm trong chốc lát, nào biết hấn ngoan ngoãn được một lát thì lại bắt đầu có động tác nhỏ. Ta có thể cảm giác được hô hấp bên vành tai càng ngày càng gần, càng ngày càng nóng rực, sau đó cánh môi mềm mại như có như không đụng vào. Ta thoáng quay đầu tránh động tác vô cùng thân thiết của hấn, nhưng bàn tay to của hấn càng thêm níu thân hình ta sát lại cánh môi hấn.

Hấn bắt đầu dùng hai má cọ sát lỗ tai ta, tay phải dè trán của ta lại không cho ta nhúc nhích, sau đó liền thử dùng cánh môi ở bên vành tai như có như không hôn xuống. Tay ta giữ chặt phía sau áo hấn, lại không ngờ được hấn lại há mồm cắn một miếng lên tai ta. Đau đến mức làm ta thốt ra tiếng.

Hạ Liên Thần sau khi nghe ta kêu lên liền đắc ý cười, sau đó vurun đầu lưỡi ẩm áp tình tế liếm lên. Cái loại cảm giác ẩm ướt ẩm nóng mềm mại này làm cho ta không kìm được một thân nổi đầy da gà. Ta thử dùng sức xoay đầu vài cái nhưng lại bị hấn áp chế không cho phản kháng. Ta thầm mắng câu sắc lang, sau đó ra sức dùng trán đâm thẳng lên sườn mặt hấn, chờ hấn đau đón buông ta ra mới lưỡi biếng nói: “Giờ không còn sớm, hoàng thượng nên đến thư phòng duyệt tấu chương.”

Hạ Liên Thần ôm mặt trừng ta liếc mắt một cái, “Thô lỗ! Dã man!”

Ta đứng lên dùng tay áo chà sát lỗ tai, nhìn hấn ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sắc. Lang.”

Hấn không giận lại cười, đắc ý dào dạt nói: “Đa tạ khích lệ.”

..... Ta nhìn hấn tươi cười tuấn lãng mà nhịn không được co giật khóe miệng vài cái. Quả nhiên là cây không có vỏ chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Từ đó, sự kiện trướng độc xem như dần dần chìm xuống. Bọn cung nữ cùng thái giám kia cảm ơn trời đất, đến chỗ ta nơi này cảm tạ một hồi. Ta mãi cảm phát hiện có một tiểu thái giám nhìn ta ánh mắt có chút không yên, nhưng cuối cùng cũng không nói gì rồi đi. Ta cảm thán vài cái, lại nói, có thể trách ai, chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi, có chết cũng không tổn thất nhiều lắm, không chết cũng không có tác dụng gì nhiều. Đương nhiên, đối với chúng ta mà nói, người dùng quân không chỉ có một quân cờ.

Quan trọng hay không quan trọng, còn tùy vào mục đích sử dụng.

Ta vì ngộ độc thức ăn nên thân thể suy nhược, chắc hấn hấn phải cho ta thời gian nghỉ ngơi. Ta không cần ở bên người hầu hạ Hạ Liên Thần, nhưng mỗi ngày vào buổi chiều hấn sẽ bớt chút thời gian đến chỗ ta ngồi. Về phần làm cái gì..... Ừ, không nên thảo luận nhiều.

Buổi sáng hôm nay ta đang tựa vào giường đọc mấy quyển sách sử Hạ Liên Thần mang đến. Trong bầu không khí im lặng, tiếng ta sột soạt lật trang sách nghe có vẻ đặc biệt rõ ràng. Ta đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, thính giác dường như xuất hiện một âm thanh khác ngoài tiếng lật sách. Ta buông sách nhắm mắt, nhưng khi chuyển tâm lắng nghe thì âm thanh kia lại biến mất. Ta tưởng mình nghe nhầm, vừa cầm lấy sách thì âm thanh kia lại vang lên, tuy rằng rất nhỏ, tuy rằng như có như không, nhưng chắc chắn là có tồn tại.

Trong lòng ta có chút dự cảm không tốt, vừa xốc chân lên muốn xuống giường thì lại mạnh mẽ rút chân lại lên giường. Ta mở to hai mắt nhìn chằm chằm cái thứ đang bò bò dưới giường. Trời, hạ độc một lần còn chưa đủ, lần này lại thả rắn? Thật đúng là không dứt a.

Ta neho mắt, sau đó vén tay áo làm động tác chống nạnh. Ừ hừ, rắn, nói thực ra, ta không sợ loài bò sát máu lạnh này. Không phải là đập vào tác thứ bảy thì nó sẽ chết sao, hôm nay ta sẽ cho bọn họ nhìn xem cái gì gọi là gặp quỷ giết quỷ đụng rắn bóp rắn.

(P/S: Đánh rấn đánh vào tắc (hay còn gọi là đốt xương sống) thứ 7 của nó thì nó sẽ chết vì nơi đó là tim, còn đánh vào tắc thứ 3 nó sẽ không ngẩng đầu lên cần được vì bị gãy đốt sống cổ)

Ta như hổ rình mồi nhìn con rắn dài linh hoạt đầu tam giác đang muốn theo thành giường bò lên mà tà tà cười cười. Vừa mới chuẩn bị cầm sách phui mạnh một cái thì lại nghe ngoài cửa có người lớn tiếng kêu: “A Lam, đệ vào đây!”

Con rắn kia vốn động tác đang chậm chạp, lúc này bị tiếng động quấy nhiễu liền cong thân mình dài nhỏ lên, giống như tia chớp đen vọt tới chỗ ta. Ta cầm sách đánh nó, nhin không được “Phi” một tiếng, Hạ Tinh Ngạn ngơoi giời lắm, cố ý tới đây hại ta!

Rắn đen bị sách đánh trúng sau đó rõ ràng hung hăng hơn rất nhiều, hướng ta há miệng thở dốc đe dọa, dường như muốn ta thấy rõ hai cái răng nanh sắc nhọn ác độc trong miệng nó. Ta nhanh nhẹn nhảy xuống giường, nhân lúc nó phi thân bay tới chỗ ta, ta liền nghiêng người tránh. Cái tay nhắm ngay tất thứ bảy của nó đập xuống rồi sau đó đắc ý dào dạt tăng thêm lực đạo nhìn nó ôn nhu nói: “Vì sao ngươi muốn bắt nạt ta, vì sao, vì sao.....”

Ta mĩa may diễn trò thì cửa đã bị Hạ Tinh Ngạn mở ra, sau đó liền nghe nó lớn tiếng kêu một câu, “Cẩn thận!”

Ta theo phản xạ nhảy lên phía trước một bước, lúc quay đầu liền nhìn thấy một con rắn xanh bị một cái phi tiêu nhỏ bắn trúng, máu tươi nhiễm đỏ một mảng sàn.

Hạ Tinh Ngạn vẫn duy trì tư thế bắn tiêu, ánh mắt đại ra mà vô thần. Lúc nhìn thấy con rắn đen trong tay ta thì nó rút cuộc cũng lộ ra thần sắc ngoan độc, đi đến bên người ta trực tiếp dùng tiêu cắt đầu con rắn. Làm xong mọi chuyện nó mới cầm chặt tay ta nói: “Vừa rồi... vừa rồi may mắn đệ bắn trúng.....”

Ta đương nhiên biết nó muốn diễn đạt cái gì, vừa rồi may mắn có đứa nhỏ này cứu ta, nếu không, ta né được con rắn đen này thì cũng trốn không thoát con rắn xanh kia. Vì thế ta xoa xoa đầu nó bật cười nói: “Đúng vậy, đều nhờ đệ.”

Biểu tình Hạ Tinh Ngạn vẫn có chút sững sờ, nó nuốt nuốt nước miếng nói: “Đệ..... đệ..... Đệ đã nói với tỷ, đệ sợ rắn nhất chưa?”

Ta lắc lắc đầu, sau đó đưa tay nheo nheo mắt nó: “Đệ còn lợi hại hơn chúng nó.”

Con ngơoi Hạ Tinh Ngạn thoáng sáng lên một ít, “Đệ ... đệ vừa thấy rắn thì động cũng không động được.....”

“Đó chỉ là trước kia.” Ta cười cười, “Đệ xem, đệ thắng chúng nó.”

Tầm mắt Hạ Tinh Ngạn nhìn tay của chính mình rồi nhìn con rắn đang nằm trên sàn phía trước vài lần, sau đó bình tĩnh nhìn mặt ta. Nó có chút nghi hoặc hỏi: “Đệ Thật sự thắng chúng nó?”

Ta dùng tay áo xoa xoa vết máu trên tay nó, nói giòn: “Chẳng lẽ hiện tại đứng đây không phải là chúng ta?”

“Đúng là chúng ta.” Hạ Tinh Ngạn chém đinh chặt sắt nói.

Ta cười khẽ, giữ chặt tay nó nói: “Đứng ở cuối cùng, chính là người thắng.”

Lúc Hạ Liên Thần đến thì thấy cảnh tượng thế này: Ta đưa tay dính máu ôm Hạ Tinh Ngạn vào lòng, tay áo cũng dính một chút vết máu, mà nằm trên sàn là hai con rắn đã chết cùng hai vũng máu. Khuôn mặt tuần tú của hắn ở trong nháy mắt tràn đầy lo lắng, đi nhanh tiến lên một tay bắt lấy một người nói: “Ai bị thương?”

Ta nhìn thấy trong con ngơoi hắn rõ ràng là sốt ruột bỗng nhiên có chút cảm động, “Chúng ta không sao.”

Ánh mắt Hạ Liên Thần lợi hại cao thấp đánh giá chúng ta vài cái, sau đó con ngơoi màu vàng liền đặc lại. Hắn nguy hiểm nheo mắt, trầm giọng nói: “Tinh Ngạn, đệ mang nạng ra khỏi phòng rồi gọi người đến đây kiểm tra cho kỹ.”

Hạ Tinh Ngạn gật gật đầu, “Đúng vậy, hoàng huynh.”

Hạ Liên Thần nhếch môi xoay người rồi đi, ngay cả bóng dáng cũng mơ hồ toát ra cỗ tức giận.

Hạ Tinh Ngạn kéo kéo tay áo của ta, lo lắng nói: “Hoàng huynh..... Tức giận?”

Ta nghiêm túc gật gật đầu, “Không phải giận chúng ta là được rồi.”

Lúc này nó mới cười, nhưng khi nhìn đến xác rắn lại chán ghét nhú mảy, lôi kéo ta ra ngoài, “Đến chỗ đệ trước đã.”

Ta bật cười, quả nhiên chỉ là một đứa nhỏ, “Được.”

Ta cùng Hạ Tinh Ngạn đi tới cửa thì lại gặp ngay Khúc công công đang vội vàng đi đến. Khúc công công che nửa miệng kinh ngạc nói: “Cửu hoàng tử, hai người đây là.....”

Hạ Tinh Ngạn lạnh lùng nói: “Gọi người đem phòng này kiểm tra cho kỹ, cái ngơoi nuôi rắn trong đó sao.”

Sắc mặt Khúc công công có chút khó coi, “Nô tài tuân lệnh.” Hắn lại lo lắng hỏi: “Cửu hoàng tử có biết hoàng thượng bây giờ đang ở đâu không?”

Hạ Tinh Ngạn nói: “Chuyện gì?”

Khúc công công cong ngón tay thành hình hoa, mặt nhăn mày nhíu nói: “Sứ giả Vân Trạch đang ở điện chờ hoàng thượng, nhưng tìm không thấy người, phải làm sao bây giờ ~ Cửu hoàng tử có biết hoàng thượng đi nơi nào không?”

Ta liền đẩy Hạ Tinh Ngạn về phía Khúc công công, “Khúc công công mang Cửu hoàng tử đi sửa soạn lại, ta đi tìm hoàng thượng là được rồi.”

Khúc công công phát phát tay, “Còn không đi nhanh cho ta!”

Hạ Tinh Ngạn sắc bén nhìn hắn một cái, nhìn hắn thu hồi cái tay ngượng ngùng nhìn ta nói: “Người còn đang chờ.”

Ta vỗ vỗ bả vai Hạ Tinh Ngạn, “Ta đi tìm hoàng huynh của đệ, đệ đi trước đi.”

Hạ Tinh Ngạn nhíu mày, “Tỷ biết hoàng huynh của đệ đi đâu sao?”

Ta nheo mắt, nơi Hạ Liên Thần đi Có khả năng nhất chính là cung điện của Mật phi, không phải sao.

Ta đến cung Mật phi không gặp một cung nữ hay thái giám nào, vì thế lại càng thêm khẳng định suy đoán của mình -- Hạ Liên Thần nhất định là nổi giận dùng đến đây, sau đó ra lệnh cho tất cả hạ nhân lui ra, chuẩn bị cùng Mật phi tính toán một phen.

Ta chưa tới cung Mật phi lần nào, nhưng may mắn kết cấu trong cung cũng tương tự nhau cho nên dễ dàng tìm được phòng của nàng. Ta mới đến cạnh cửa muốn đưa tay gõ thì lại nghe thấy tiếng Mật phi bên trong khóc hỏi: “Liên, chàng từng nói chàng chỉ yêu ta, nhưng giờ chàng lại vì một tiện nhân mà đến chất vấn ta, nàng ta rốt cuộc có gì tốt!”

Cái tay đang tính gõ cửa của ta dừng một chút, chỉ nghe Hạ Liên Thần từng chữ từng chữ nói: “Nàng ấy có tốt hay không cũng không quan trọng, quan trọng là trẫm để ý nàng ấy, để ý nàng ấy hơn bất kỳ những người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

“Nàng ta dựa vào cái gì để được chàng để ý!” Mật phi đề cao giọng: “Chẳng qua chỉ là một nha đầu bình thường! Nàng ta có điểm nào đáng để chàng đối tốt như vậy với nàng ta! Chẳng lẽ chàng đã quên chúng ta từng rất tốt đẹp hay sao, làm sao chàng có thể vì một người không liên quan mà đối với ta như vậy, chàng làm sao có thể.....” Nói tới đây, giọng nói Mật phi mang theo một chút thống khổ.

Giọng nói Hạ Liên Thần trầm thấp lạnh lùng, “Nàng ấy có gì tốt, trẫm không cần nói với nàng. Về phần trẫm và nàng Mật Nhi, chẳng lẽ nàng còn chưa rõ, đó đều đã là chuyện quá khứ.”

“Quá khứ? Cái gì gọi là quá khứ?” Giọng nói Mật phi mang theo khó hiểu, “Làm sao có thể là quá khứ, Liên, chúng ta từng nói sẽ là duy nhất của nhau, chúng ta từng nói sẽ đi cùng nhau đến già, chúng ta từng nói chỉ yêu một mình đối phương, sẽ không yêu người khác.” Nàng hơi hơi có chút không khống chế được cảm xúc, “Nhưng bây giờ chàng lại nói với ta chúng ta đã là quá khứ! Chàng nói chàng để ý nàng ta! Để ý một nữ tử quốc gia khác! Làm sao chàng có thể làm vậy? Làm sao chàng có thể làm vậy?”

“Trẫm vì sao không thể làm vậy?” Hạ Liên Thần thản nhiên hỏi lại: “Mật Nhi, nàng quên rồi sao, là nàng phản bội ước định của chúng ta trước”

“Ta.....” Mật phi nghẹn ngào, “Ta biết chàng còn để ý chuyện này, nhưng mà Liên, chàng có biết, ta không muốn đính hôn với Ngự Tường, người ta yêu vẫn là chàng. Nhưng ta không có cách nào, ta không thể kháng chỉ, ta không có năng lực từ chối hôn sự này.....”

“Mật Nhi, trẫm hiểu.” Ngự khí Hạ Liên Thần mang theo ý cười có chút châm chọc, “Trẫm và nàng hợp nhau thì sao, miệng đã hứa chuyện tương lai thì như thế nào, nàng là con gái của thừa tướng, địa vị cao sang, đương nhiên người cao sang mới có thể xứng đôi với nàng. Trẫm chỉ là một người mù, ở trong mắt thừa tướng làm sao có thể xứng với nàng?”

“Liên, tại sao chàng lại nói những lời hạ thấp ta như vậy, trước kia ta cùng Ngự Tường cái gì cũng không có, chẳng lẽ vậy còn chưa đủ sao?” Ngự khí Mật phi điềm đạm đáng yêu.

“Ha ha ha.” Hạ Liên Thần thoải mái nở nụ cười cười vài tiếng, sau đó lại cực kỳ trào phúng nói: “Mật Nhi, nàng cho là trẫm thật sự cái gì cũng không biết? Trước kia là nàng không có gì với Ngự Tường hay là Ngự Tường không muốn cùng nàng có cái gì?”

“Liên.....”

“Mật Nhi, hy vọng nàng có thể hiểu được, trăm không phải là Hạ Liên Thần lúc trước, nàng cũng không phải là Lâm Mật Nhi trước kia. Có một số việc, trăm không muốn nói quá rõ ràng, mà nàng, tốt nhất nên có chừng mực cho trăm.” Ngữ khí Hạ Liên Thần trở nên cứng rắn bức người, “Nếu còn tiếp tục, đừng trách trăm không nể tình trước kia.”

“Liên!” Mật phi lớn tiếng kêu lên: “Nếu chàng thật sự không còn tình cảm gì với ta, vậy chàng cần gì phải cười ta!”

“Vi sao trăm cười nàng, chẳng lẽ nàng lại không biết?” Hạ Liên Thần chậm rãi nói: “Nàng đã có được thứ nàng muốn, bây giờ còn muốn gì nữa.”

“Vậy chàng thì sao,” Mật phi cười duyên, “Chàng có được thứ chàng muốn rồi sao, chàng biết ta có thứ chàng muốn, chẳng lẽ chàng lại buông tay? Ta có thể cho chàng thứ chàng muốn, chỉ cần chàng giết nữ nhân kia!”

“Mật Nhi.” Hạ Liên Thần không bị uy hiếp chút nào, khí định thần nhàn nói: “Vi sao nàng luôn tự tin như vậy? Nàng có thứ trăm muốn thì như thế nào, thứ trăm muốn không phải là trăm không có được. Còn nữa.....” Hắn bỗng nhiên trở nên âm trầm, “Nàng tốt nhất đem mấy ý niệm trong đầu phui sạch hoàn toàn cho trăm, bằng không trăm sẽ xuống tay với nàng chấm dứt hết thảy. Mật Nhi, nàng nhớ kỹ, thứ nàng có thể cho ta, nàng ấy chưa hẳn đã không thể cho ta. Mà thứ nàng ấy cho ta, nàng cùng những người khác tuyệt đối vĩnh viễn đều không làm được.”

“Hạ Liên Thần!” Mật phi giống như tan vỡ, “Làm sao chàng có thể làm vậy với ta! Chàng xem, chàng xem con búp bê này, đây là quà sinh nhật bảy tuổi của ta chàng đã tự tay làm. Chàng rõ ràng cái gì cũng không thấy nhưng vẫn làm cho ta một con búp bê gỗ, khi đó lòng bàn tay của chàng bị gỗ đâm chảy rất nhiều máu, ngón tay bị búa đập đến sưng. Chàng đã nói, con búp bê này giống như chàng sẽ ở cùng ta, chàng đã nói.....”

Có tiếng của vật gì đó bị đánh rơi vang lên, sau đó Hạ Liên Thần lạnh nhạt nói: “Mật Nhi, trăm đã nói rồi không muốn lặp lại, nàng nghĩ thông cũng được không thông cũng thế, tự giải quyết cho tốt.”

Trong phòng có tiếng bước chân vang lên, ta vội vàng trốn sau cây cột, hít vào một hơi. Tiếng bước chân dần dần rời đi, thân ảnh Hạ Liên Thần cũng biến mất trong tầm nhìn, ta vừa định vụng trộm rồi đi lại nghe trong phòng có một trận âm thanh đồ vật đổ vỡ. Mật phi chưa kịp đóng cửa lại đã giận dữ mặt cười phẫn hận xô ngã mọi thứ trên bàn, con người mọng nước ần ần lệt.

“Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, “Dựa vào cái gì nàng ta được chàng sủng ái! Người chàng yêu rõ ràng là ta, chỉ có thể là ta! An Kha Lam, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ta nhin không được run run một chút, nữ nhân ghen tị quả nhiên khủng bố, quả thực làm cho người ta nổi da gà.

Mật phi oán khí mui mui phân nói xong lời này liền cúi đầu nhìn về phía con búp bê gỗ tương đối sần sùi trên mặt đất. Trong mắt nàng nhanh chóng hiện lên tia sáng lạnh, khom người xuống nhặt lên.....

Ta nhủ mày, nàng nhặt lên cái hộp bên cạnh con búp bê chứ không phải con búp bê?

Trên mặt Mật phi có chút dữ tợn, nàng đột nhiên nhìn cái hộp nở nụ cười, sau đó xoa lên đáy hộp nhấn cái gì đó, đáy hộp liền mở ra một ngăn. Mật phi lấy một vật từ trong ngăn gỗ gặt gao cầm lấy, cười lạnh nói nhỏ: “Liên, ta có lợi thế chàng muốn, chàng thắng không nổi.”

Ta dựa lưng vào cây cột neho mắt lại, thì ra Mật phi vẫn nắm chắc thắng lợi như vậy là vì bảo đồ của Vân Chiến ở trong tay nàng..... Cái này, thật là đủ loạn.

Lúc ta trở về liền làm bộ như thờ hồng học cùng lo lắng hỏi Khúc công công hoàng thượng đã về chưa. Khúc công công trách cứ nhìn ta nói: “Hoàng thượng đã sớm trở lại. Thật là, chờ ngươi tìm được người thì tóc sử thân Vân Trạch đã bạc hết rồi.”

Ta cười lạnh, “Công công thứ lỗi, nô tài chưa quen đường đi trong cung, nô tài ngu, lại quên đường mất.”

“Lần tới không được như vậy, phải biết thông minh một chút.” Khúc công công liếc ta nói: “Tuy ngươi là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, nhưng thứ nên học nên hiểu trong cung này ngươi cũng không thể quên, bằng không người chịu khổ cuối cùng chỉ có bản thân ngươi.”

“Cám ơn công công dạy bảo, nô tài đã hiểu.”

Khúc công công mang ta tới chỗ được sắp xếp rồi bước đi. Ta rửa mặt thay quần áo xong rồi mới có thể suy nghĩ kỹ chuyện vừa xảy ra. Trong tay Mật phi có bảo đồ Vân Chiến, Hạ Liên Thần cười nàng là vì bảo đồ, bây giờ hẳn lại vì ta mà xảy ra xung đột với nàng.....

“Thứ nàng có thể cho ta, nàng ấy chưa hẳn đã không thể cho ta. Mà thứ nàng ấy cho ta, nàng cùng những người khác tuyệt đối vĩnh viễn đều không làm được.”

Ta cười như không cười thưởng thức trà, Hạ Liên Thần, những lời này của ngươi, là ý gì?

Không bao lâu sau, Tiểu Thuận Tử truyền lời nói là Hạ Liên Thần muốn ta qua hầu hạ, ta cũng rất bình thường đi tới thư phòng của hắn. Bước vào liền thấy hắn mày rậm nhíu chặt, dường như đang có gì đó phiền não cùng nghi hoặc. Ta đến cạnh hắn, “Hoàng thượng.”

Hắn nâng mắt, thần sắc phức tạp vừa rồi bị dấu đi, hắn chỉ vào một phong thiếp mời màu vàng nói: “Nàng có biết cái này là ai gửi cho trăm không?”

Ta nhìn hoa văn của thiệp mời kia, “Vân Trạch.....?”

“Nàng có biết trong này viết gì không?” Khớp xương ngón tay rõ ràng của hắn cầm lấy thiệp mời, tùy ý nói.

Ta nghĩ, bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng cũng quá xem trọng ta, ta tự nhận mình không có khả năng nhìn thấu.”

Hạ Liên Thần gọi lên môi mỏng, tuần mục tràn đầy ý cười, “Bên trong là việc vui, Tô Kì, từ nay trở đi đăng cơ làm đế.”

Ta có chút vui mừng, thất ca..... Không, là Tô Kì, Tô Kì của Vân Trạch. Ta thân nhiên cười cười, cuối cùng hắn cũng bình định nội loạn trở thành người thắng, thất ca của ta, chưa bao giờ là kẻ đầu đường xó chợ.

“Trẫm còn có một tin tức.” Hạ Liên Thần lại xuất ra một tấm thiệp mời, lần này là màu đỏ, “Nàng đoán xem đây là cái gì?”

Lúc ta nhìn tấm thiệp mời nhin không được có chút hít thở không, đây là ký hiệu của Vân Di, màu đỏ, nói cách khác.....

Hạ Liên Thần có chút ác liệt nói: “Đây là thiệp mời mà hoàng tử nàng gửi đến, nàng ta cũng có việc vui, chẳng qua không phải là đăng cơ, mà là lập gia đình.”

Ta bình thân cười nói: “Đại hôn của hoàng tử, hoàng thượng có phải hay không nên thả ta về thăm người thân?”

“Hừ.” Hạ Liên Thần tùy tay đem thiệp mời ném lên bàn, “Nàng muốn trở về nhìn hoàng tử của nàng cùng Vũ Văn Duệ thành thân như vậy sao?”

“Việc vui cả tỷ tỷ và biểu ca, ta đương nhiên là vui vẻ.”

Hạ Liên Thần thật sâu nhìn ta liếc mắt một cái, “Tốt nhất, trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy. Nàng cùng hắn đã hoàn toàn không có khả năng, nàng vẫn nên chết cái tâm kia đi.”

Ta cười nhạt không nói, nữ nhân quả thật là loài động vật khẩu thị tâm phi. Rõ ràng ngực ta có cảm giác hít thở không thông nhưng lại muốn nói chính mình không thêm quan tâm, rõ ràng cảm thấy ức chế nhưng lại muốn nói chính mình vui sướng vì hôn sự của bọn họ.

Ta con mẹ nó quả nhiên thích giả vờ.

Nhưng mà.....

Vì sao đáy lòng ta lại có một giọng nói vang lên, tin tưởng hắn?

Ta rũ mắt trầm mặc không nói, mười mấy năm làm bạn ở chung, cuối cùng cũng không dễ dàng phai nhạt.

Ngày hôm sau ta một lần nữa đứng dậy đi làm, đối với sự kiện rần rộc, Hạ Liên Thần cũng không nói gì với ta. Ta cũng vui vẻ không hỏi hắn cái gì. Có một số việc, nói trắng ra sẽ không hay.

Ta đoán hắn nghĩ Mật phi sẽ bắt động một thời gian, nhưng sự thật là ta ở trong cung liền đụng phải Mật phi nương nương sắc mặt âm trầm, hơn nữa xem tư thế kia của nàng, chắc là đã ở đây chờ ta.

Ta chỉ có thể tự nhiên nhìn nàng cười nói: “Nô tài khẩu kiến nương nương.”

Đáy mắt Mật phi hiện lên hận ý, nhưng trên mặt vẫn cười duyên nói: “Ồ, ngươi đang muốn đi đâu?”

Ta vâng lời nói: “Đây là nho mới được hái xuống, đang muốn đưa tới chỗ hoàng thượng.”

Mật phi gọi lên môi đỏ mọng, đôi mắt xinh đẹp, “Thì ra là nho.....” bàn tay trắng nõn của nàng ngắt lấy một quả, “Ngươi cũng thích ăn nho?”

“A..... đúng vậy.”

“Ha ha.” Trên mặt nàng lộ ra biểu tình hoài niệm cùng ngọt ngào, “Ta cũng thích, trước kia Liên luôn đem nho bóc vỏ cho ta ăn, nhưng chàng lại không ăn dù chỉ một quả, mặc cho ta dỗ thể nào cũng không chịu, chỉ bảo ta mau mau ăn đi.....”

Ta an phận nghe, ừ, bây giờ Mật phi tới đây bày tỏ hạnh phúc, ta nghe là tốt rồi.

“Ngươi thì sao, Liên có bóc vỏ cho ngươi không?” Nàng giống như vô tình hỏi.

Ta lắc đầu, “Không có.”

Mật phi cười càng thêm ngọt, kim châm trên đầu cũng lắc lư vài cái, “Như vậy à.....”

“Chính là như vậy.” Ta cười cười, ra vẻ ảm đạm nói: “Hoàng thượng còn đang chờ, ta đi trước.”

Mật phi có chút đắc ý, “Như vậy, lần sau nói tiếp.”

Ta xoay người nghĩ, chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình, quả nhiên a, thói đời này, người nào thật lòng người đó thua.

Ta đi được một nửa chột nhớ tới mình quên một chuyện, Hạ Liên Thần còn dặn phải lấy tổ yến cho hắn, vì thế ta liền chuyển hướng quay trở lại. Đi tới chỗ lúc này thì bị một tia kim quang chói mắt chiếu đến. Ta hơi hơi nheo mắt nhìn về phía nguồn sáng, thì ra chỗ bụi cây có một cây kim châm.

..... Kim châm?

Ta đánh giá bốn phía, Mật phi đã không thấy bóng dáng đâu, mà cây kim châm này rốt cuộc do nàng trong lúc vô ý đánh rơi hay là bị tình huống đặc thù áp bách?

Ừ, việc này vẫn nên suy nghĩ kỹ thì tốt hơn, ta mới không thích làm chuyện ngu xuẩn.

Ta nghĩ xong liền chuẩn bị chạy lấy người, chẳng qua là ông trời không tha cho ta. Ta vừa xoay người thì cổ đã bị người bóp chặt, một giọng nam âm trầm vang lên bên tai ta: “Nghe nói ngươi là nam sủng của Hạ Liên Thần?”

Ta đột nhiên cảm thấy mình không còn gì để nói. Vị đại hiệp này, ta có thể nói “Ta không phải” Sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Lần trước chúng ta nói đến đâu rồi? À, đúng, là nói đến có vị đại hiệp từ phía sau nắm chặt cái cổ nhỏ bé tinh tế của ta rồi hỏi, “Nghe nói ngươi là nam sủng của Hạ Liên Thần?”

Ta vừa định đứng đắn trả lời vấn đề này thì vị đại hiệp kia lại hèn mọn tiếp thêm một câu, “Khó trách hắn không đi tìm phi tử, khẩu vị của hắn cũng tốt đó chứ, chắc chắn, thật sự là ham mê ám muội.”

Ta bình tĩnh bỏ qua những lời này, hít một hơi chuẩn bị tốt câu trả lời cho vấn đề thứ nhất thì hắn lại lảm bảm: “Quên đi, mặc kệ có phải hay không, chụp hôn mê mang đi trước.”

Sau đó a, ta liền “Ba” một tiếng bị người làm hôn mê.

..... Ngươi đại gia.

Nói thật, ta làm con tin không phải lần đầu tiên, bị người làm hôn mê cũng không phải lần đầu, nhưng mỗi lần tốt xấu gì cũng là “Tự nhiên tỉnh”. Nhưng lần này lại ngoại lệ -- ta bị đánh thức.

Bên lỗ tai là giọng nói rống cao không ngừng của người kia, bỏ sự chanh chua trong lời nói qua một bên mà nói thì cái giọng này thật không sai. Lúc nó mềm thì có thể làm cho xương cốt của ngươi nhũn ra một trận, lúc chầm chọc thì có thể làm cho đáy lòng ngươi cảm thấy có gai mọc trong lỗ tai cứ dài cứ dài ra, chắc chắn, thật sự là đâm rất đau.

Ta nhú nhú mày, cuối cùng quyết định tiếp tục nhắm mắt giả chết.

Mật phi vẫn không ngừng mắng, “Lúc trước là ai quỳ gối trước ta nói về sau sẽ đi theo ta nguyện trung thành với ta, hiện tại thì sao, trái lại cắn ta một miếng, thật sự là lấy oán trả ơn!”

Cửa bị người một cước đá văng, người tới thanh thúy nói: “Ngươi nói xong chưa?”

Ta mở hé hé mắt nhìn về phía cửa, người đến là một cô gái chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt tròn tròn cũng không xa lạ, chỉ là biểu tình trên khuôn mặt hồn nhiên bị vẻ lạnh lùng trấn thủ..... Người này đúng là cung nữ mặt tròn ở bên người Mật phi lần trước.

Về kinh ngạc của Mật phi đương nhiên là không nói chơi, nàng thốt lên: “Sương Mai, sao có thể là ngươi!”

Sương Mai khinh miệt nhìn nàng nói: “Mật phi nương nương, làm sao không thể là ta?”

“Ngươi... ngươi... Sương Mai, ngươi vậy mà phản bội ta!” trên mặt Mật phi vẫn là vẻ kinh ngạc, trong mắt xuất hiện hận ý tràn đầy, “Ngươi vậy mà đi theo hắn phản bội ta!”

Sương Mai hừ lạnh một tiếng, “Cho tới bây giờ vốn không có nguyện trung thành thì làm sao có thể phản bội?”

Về kinh ngạc trên mặt Mật đã được lau sạch, bình tĩnh nói: “Ngươi nói lời này là ý gì?”

“Lời sao ý đấy.” Sương Mai cười nhạo nói.

“Ngươi nói..... tất cả đều là giả?” Giọng nói Mật phi có chút run run, “Năm đó ngươi lưu lạc đầu đường là giả, bị người đánh chửi là giả, nói với ta ngươi bị cha mẹ vứt bỏ cũng là giả?”

“Đúng, đều là giả.” trong mắt Sương Mai hiện lên tia sáng lạnh, “Nương nương, ngươi đang định nói ta ‘Lấy oán trả ơn’ sao? Xuy, năm đó ở đầu đường ngươi cứu ta đứa bé mồ côi giả trang này là thật, chắc ngươi cảm thấy mình rất tốt bụng đi?”

“Thật là chê cười, Lâm Mật Nhi, ngươi để tay lên ngực mà suy nghĩ xem vài năm nay ngươi biến ta thành cái gì, nha hoàn bên người cũng là cái bao cát cho ngươi trút giận?” Sương Mai tràn đầy chán ghét nói: “Vui thì về mặt ôn hoà với ta, tâm trạng không tốt thì liền hướng ta vừa đánh vừa mắng, ngươi có xem ta là người không? Còn có, Lâm Mật Nhi, ngươi có biết thị thiếp của thái tử năm đó ngươi làm hại là ai không?”

Sương Mai chậm rãi kề sát vào Mật phi, tràn đầy hận ý nói: “Người đó chính là tỷ tỷ duy nhất của ta! Vậy mà ngươi lại hạ độc hại nàng.....”

“Thì ra ngươi là muội muội của Tiểu Đề Tử.” Mật phi đột nhiên cười lên tiếng, “Ta độc chết Tiểu Đề Tử thì thế nào, nàng dám đi câu dẫn Ngự Tường, cũng không nhìn xem nàng là ai!”

Sương Mai nâng tay hung hăng tát Mật phi một cái, tiếng vang thanh thúy theo không khí truyền đến, “Tiện nhân! Rõ ràng là ngươi ghen tị tỷ tỷ ta chiếm được sủng ái của thái tử, rõ ràng tâm tư lòng dạ của ngươi độc ác như rắn rết!”

Mật phi bị đánh khế miệng chảy máu nhưng vẫn khinh thường nói: “Lòng ta độc ác thì như thế nào, tiện nhân kia cùng thái tử đã sớm đi gặp diêm vương, chỉ còn lại ta còn sống. Ngươi cho ngươi là thứ gì tốt lành lắm sao? Dù sao ta cũng xem ngươi như chó nuôi mười tám năm, a, bị chính con chó của mình cắn ngược một cái.....”

Sương Mai phản thủ lại là một cái tát, “Độc phụ, ta tiễn ngươi xuống đó bồi bọn họ!”

Hai gò má của Mật phi sưng cao thật cao, “Giết ta? Ngươi đừng quên Trần Nghiêu bắt ta làm gì, nếu ngươi dám đụng đến một cọng tóc gáy của ta, cần thận hoàng thượng cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

“Đừng lấy hoàng thượng ra hù ta, ngươi cho là hần vẫn xem ngươi là bảo bối?” Sương Mai bóp cổ nàng cười nhạo: “Người hoàng thượng sủng là tên tiểu thái giám kia chứ không phải ngươi, ta có giết ngươi cũng không xảy ra chuyện gì!”

“Khụ..... Vậy ngươi..... Ngươi không ngại thì thử xem!” Mật phi dứt quãng nói.

Sương Mai nói chung cũng có chút sợ hãi, oán hận buông tay, sau đó từ bên hông lấy ra một cái dao găm, “Tiện nhân, miệng ngươi cứng rắn khôn ngoan, bây giờ ta chưa lấy mạng của ngươi nhưng trước hết lấy một chút lời!”

Nàng thô lỗ cắt dây trói hai tay phía sau của Mật phi, lôi kéo ngón út muốn cắt xuống. Trong mắt Mật phi cuối cùng cũng nhiễm khủng hoảng, bắt đầu giãy dụa.

Ta thờ dãi, trợn mắt hô to một tiếng, “A!”

Hai người bên kia đồng thời đình chỉ động tác nhìn về phía ta bên này. Ta chớp mắt mấy cái, vô tội hỏi: “Xin hỏi..... Bây giờ là canh mấy?”

Sương Mai nheo mắt, “Tâm tình của Tiểu Lam Tử công công xem ra rất tốt, ngủ một giấc sáng khoái.”

Ta cười cười, “Sao lại nói vậy, tỷ tỷ muốn làm gì chứ, muốn chặt ngón tay của nương nương ra làm đồ chơi?”

Sương Mai cười ngọt ngào, trong mắt lại tràn đầy thô bạo, “Tiểu Lam Tử công công thật sự là thông minh, ngươi cũng vui mừng vì vị nương nương này bị vậy đúng không, như thế đi, ngón tay kia liền làm đồ nhắm cho ngươi thưởng thức cùng rượu, thế nào?”

“Rất tốt rất tốt.” Ta gạt mạnh đầu, “Ta quả thật không thích vị này, tuy rằng bộ dạng xinh đẹp nhưng há mồm toàn phun ra những lời còn độc hơn cả độc dược, làm người giả dối không nói còn tự cho là đúng, đứng núi này trông núi nọ là sở trường, gả cho đệ đệ chưa nói còn gả cho ca ca.”

Sắc mặt Mật phi càng ngày càng đen, Sương Mai cũng lộ ra thần sắc vừa lòng.

Ta lại tiếp tục nói: “Nếu không phải vì nàng là nương nương thì lão tử đã sớm diệt nàng, nhưng vấn đề người ta là nương nương a! Xuy~!” Ta xì một tiếng khinh miệt, “Thân thể yếu đuối giống như con mẹ nó còng hành, khiến cho lão tử ngay cả đá nàng một cước cũng không dám, rất sợ một cước đi xuống nàng sẽ biến thành không khí! Tỷ tỷ thật đúng là người tốt, ngươi một đao đi xuống thì mệnh này của nàng cũng kém đi đời không nhiều lắm, coi như giúp ta trút giận. Tỷ tỷ tiếp tục, tỷ tỷ tiếp tục, xuống tay cần phải lưu loát, nhất định phải một đao chặt luôn cả xương cốt.” Về mặt ta khát khao, chỉ thiếu chảy nước miếng, “Sau đó a, máu liền giống như nước suối phun lên người tỷ tỷ, dính lên còn đẹp hơn cả hoa đào..... Sau đó ta liền nhìn nàng từ từ mất máu mà chết, quá trình kia, rất con mẹ nó thích!”

Hai vị kia nghe xong lời này của ta thì sắc mặt đều trắng bệch, Mật phi run rẩy cánh môi ném về phía ta một ánh mắt ngoan độc, mà Sương Mai đã không còn cổ lỗ nữa vừa rồi, thu hồi dao nhỏ một tay đẩy ngã Mật phi, đập một cước giọng nói lạnh lùng: “Tiện nhân, sau này tiếp tục tính sổ với

ngươi.” Nàng lại liếc ta một cái, “Tiểu Lam Tử công công là người thông minh, nhưng người thông minh bình thường đều sống không được lâu.”

Nói xong nàng liền đi ra ngoài, cửa lại bị người đóng chặt lại. Mật phi ho khan vài tiếng, mồm to thờ phỉ phò mắng: “Sương Mai, sau này ngươi tốt nhất đừng rơi vào tay ta, bằng không ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận vì hôm nay dám đối với ta như vậy!”

Ta thần nhiên liếc nàng một cái, “Gặp qua nữ nhân không thức thời nhưng chưa thấy qua nữ nhân nào không thức thời như ngươi, ngươi không cam tâm vừa rồi nàng không giết ngươi à.”

Mật phi oán hận trừng ta, “Ai kêu ngươi xen vào việc của người khác! Cho dù ta chết cũng không liên quan gì đến ngươi!”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, “Ta nói, ngươi cho rằng vừa rồi ta nói những lời kia là cố ý cứu ngươi? Ôi uy~, oan uổng a!” Ta háng cổ họng hướng ngoài cửa kêu: “Vị tỷ tỷ kia, oan uổng! Ngươi hiểu lầm, vừa rồi ta nói những lời kia là thật lòng không có nửa phần giả dối, đều con mẹ nó là lời tâm huyết a! Ngươi đừng hiểu sai! Nhanh trở về, nên làm sao thì làm, đừng cho ta mặt mũi!”

“An Kha Lam!” Mật phi phần nộ kêu lên: “Cam miệng cho ta!”

“Ngươi có thể yên tĩnh một chút hay không?” Ta dựa lưng vào cây cột miễn cưỡng nói: “Nếu không phải vì ngươi thì bây giờ ta sẽ không ở trong này, ngươi không có chút quan niệm thể nào là đúng thể nào là sai sao?”

“Ta.....” Mật phi ghen một chút, ngữ khí phần hận nói: “Xét cho cùng còn không phải vì ngươi sao! Nếu ngươi không đến Vân Chiến thì đâu có chuyện gì xảy ra! Ta cũng không cần tìm Trần Nghiêu đi giết ngươi, cũng sẽ không bị hắn bắt đến đây!”

Gi? Thì ra là nàng tự làm tự chịu?

“Ta thực không hiểu trong đầu ngươi có gì.” Ta thần nhiên nhìn nàng nói: “Ngươi cùng Hạ Liên Thần thề non hẹn biển, sau đó thánh chỉ hạ xuống, ngươi lại gả cho đệ đệ hắn, cuối cùng ngươi nói hắn không thương ngươi mà đi yêu người khác, là lỗi của hắn. Ngươi cùng thái tử trước thành thân, bởi vì ghen ghét mà giết thị thiếp của hắn, muội muội của thị thiếp tìm tới cửa báo thù, ngươi nói nàng không quan tâm công ơn dưỡng dục của ngươi mà vong ân phụ nghĩa, là nàng sai. Ngươi nói ta đến Vân Chiến làm thái giám bên người Hạ Liên Thần, ta không xứng với hắn không đáng được hắn sủng ái, ta không biết tự lượng sức mà đi câu dẫn Hạ Liên Thần, ngươi tìm người giết ta lại bị bắt lấy, là ta sai.”

Ta gọi lên khố môi, ung dung hỏi: “Sao chuyện gì từ miệng ngươi nói ra cũng thay đổi mùi vị vậy, chẳng lẽ trong mắt ngươi cái gì mình làm cũng đúng, còn người khác là đều sai?”

Mật phi bị ta hỏi á khẩu không trả lời được, cuối cùng hộc mắt đỏ lên, “Vì ngươi, chính vì ngươi! Nếu không có ngươi thì Liên chỉ cưới mình ta! Chẳng không có lựa chọn nào khác! Nhưng ngươi đến, chẳng vậy mà ôn nhu nhìn ngươi, trước kia chàng chỉ nhìn ta như vậy thôi! Từ nhỏ chàng đã ghét nho, không muốn nho xuất hiện trước mặt chàng, đơn giản vì ta thích ăn mới kìm nén không vứt hết nho đi! Nhưng ngày đó, ngày đó chàng lại vì ngươi mà gọi người đem nho tới!” Lúc này Mật phi có vài phần yếu ớt, mắt hạnh rung rung nói: “Vì ngươi nên Liên mới không cần ta! Vì sao ngươi lại xuất hiện trước mặt chàng!”

Ta cúi đầu nở nụ cười, “Lâm Mật Nhi, ngươi thực ích kỷ.”

Ta biết ích kỷ vốn là thiên tính của con người, nhưng ta thật sự chưa gặp qua người nào ích kỷ như vậy, nhất nhất đem hết trách nhiệm đổ lên đầu người khác, yên tâm thoải mái đem người khác oán hận cùng chán ghét mà trả thù.

“Ta..... Ta?” Mật phi run run cánh môi, “Ta chỉ muốn chàng yêu ta đối tốt với ta, trước kia là ta hồ đồ thực có lỗi với chàng, nhưng bây giờ ta đã hiểu rõ, chỉ có chàng là người đối tốt thật sự với ta, ta muốn cùng chàng sống thật tốt. Nhưng chàng lại nói chàng không cần ta, chàng không cần ta” Nói tới đây nước mắt nàng rơi như mưa, rất đáng thương.

Ta trầm mặc, thấp giọng nói: “Lâm Mật Nhi, không có ai sẽ luôn đứng một chỗ chờ ngươi.”

Ngươi bỏ lại Hạ Liên Thần mà đi, hắn cũng không ở lại nơi đó chờ ngươi quay đầu. Mỗi người đều có con đường riêng của mình, mà con đường kia chỉ có một cánh cửa mở rộng.

Mật phi thấp giọng nức nở, “Ta biết, cho nên ta mới hận, ta gả cho Ngự Tường, Ngự Tường lại tình nguyện chạm vào kỹ nữ cũng không muốn chạm vào ta. Ta giúp Liên phản Ngự Tường, Liên cưới ta, nhưng chàng rút cuộc cũng không thương ta Ta hận, ta hận!”

“Nói đến cùng người ngươi hận là chính bản thân ngươi.” Ta cười, “Ngươi hận chính mình bây giờ, cho nên không cam lòng buông chuyện cũ, cho nên đối đầu đến đầu rơi máu chảy, muốn chính mình sống ở trong khổ sở.”

Mật phi thoáng ngẩng đầu, khóc càng hung.

Ta neho mắt thần nhiên nói: “Ngươi không yêu chính bản thân mình, thì làm thế nào người khác yêu ngươi được.”

Mật phi khóc đến bắt đầu nấc cụt, rốt cuộc cũng không mở miệng phản bác.

Ta nhắm mắt lại nghĩ, mình nên thu hồi câu “Nàng ích kỷ” mới vừa nói. Mật phi cũng chưa tính là thực ích kỷ, người thực ích kỷ sẽ không ngu xuẩn tra tấn chính mình như vậy, người thực ích kỷ phải là người như ta -- tình nguyện để mọi người bị thương, cũng không muốn chính mình bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Ta cùng Mật phi ở trong phòng chứa củi đợi thêm hai ba canh giờ, sau đó cửa kia lại bị người đập mở ra. Người đến là mà một nam tử khôi ngô mặc quần áo màu đen, bên phải nam tử là Sương Mai mới vừa tức giận rồi đi lúc nãy, bên trái còn lại là một cô gái xa lạ.

Nam tử áo đen cứng rắn lạnh lùng bộ dáng có chút âm lãnh, trong đôi mắt nhỏ mắt tràn đầy lệ khí. Hai tay hắn đặt ở sau người, bước qua cửa, cuối cùng đứng trước mặt Mật phi.

Mật phi khinh thường nở nụ cười một tiếng, “Ban đầu ta còn nghĩ ngươi là một con chó, lại không nghĩ rằng thì ra ngươi chính là một con chó cắn ngược ân nhân cứu mạng của mình.”

Nam tử không tức giận, sắc mặt chỉ lạnh thêm vài phần, “Thân phận này của ta đương nhiên không lọt vào mắt của nương nương, người lọt vào mắt nương nương cũng đã đến đây, ta đưa các ngươi đi đoàn viên.” Nam tử quay đầu nhìn về phía ta, trong mắt có tia khinh thường chột lóe, “Vị này chính là Tiểu Lam Tử công công.”

Ta cười cười, nói: “Đúng vậy, vị đại hiệp mời ta tới đây là có chuyện sao?”

“Chuyện thì không có, bắt ngươi để tăng thêm phần lợi thế mà thôi.” Nam tử cười cười, trong mắt lại là một mảnh âm lãnh. Hắn xoay người nói với hai người phía sau: “Sương Mai, Thần Hi, mang các nàng ra ngoài.”

“Vâng.”

Hai cô gái lập tức tiến lên thô lỗ lôi ta cùng Mật phi, dao nhỏ trong tay cũng đưa sát vào cổ ta. Mật phi không hợp tác vùng vẫy vài cái, dao nhỏ sáng bóng kia liền để sát thêm vài phần.

Nam tử áo đen cười như không cười nói: “Nương nương cùng công công trăm ngàn lần phải cẩn thận, bằng không tay các nàng run lên.....”

Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn a.

Mật phi hừ lạnh một tiếng, “Trần Nghiêu, lúc trước mắt ta thật sự là bị mù mới có thể cứu ngươi.”

“Nương nương vẫn khiến người ta chán ghét như vậy, chẳng trách điện hạ ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ngươi một cái.” Trên mặt Trần Nghiêu hiện lên vẻ hèn mọn cùng ngoan độc, “Bịt miệng các nàng lại.”

Vì thế, quyền tự do lên tiếng duy nhất của chúng ta cũng vì Mật phi khiêu khích mà mất đi. Mật phi còn ưm ưm ô ô không biết nói cái gì, nhưng chẳng có người nào nghe hiểu cả. Ta dưới đáy lòng thờ dài thường thục, nữ nhân, tên của ngươi gọi là phiên toái.

Chúng ta bị ném lên xe ngựa, ước chừng khoảng nửa canh giờ sau xe ngựa ngừng lại. Chúng ta nghiêng ngả lão đảo xuống xe rồi mới nhìn thấy cách đó không xa đã có người sớm đứng ở nơi đó, mà người đó đúng là Hạ Liên Thần.

Trần Nghiêu thấy thế lộ ra tươi cười, chỉ là nụ cười kia nửa phần cũng không chạm vào trong đáy mắt, “Đại điện hạ, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt Hạ Liên Thần xẹt qua chúng ta, cuối cùng dừng trên người Trần Nghiêu. Hắn cũng cười nhẹ, “Trần tướng quân, đã lâu không gặp.”

Ta âm thầm phi báng một chút, đều đã ngã bài còn muốn giả vờ, nam nhân, tên của ngươi gọi là đối trá.

Trần Nghiêu nói: “Điện hạ một mình đến đây, quả nhiên rất là can đảm.”

Hạ Liên Thần có chút bất đắc dĩ nói: “Thật ra trăm rất muốn mang người đến, chẳng qua Trần tướng quân làm cho trăm đông chuyển tây xoay thay đổi vài chỗ, nên người của trăm đi theo chưa kịp tới.”

“Trăm?” Trong mắt Trần Nghiêu đầy lệ khí, “Thiếu chút nữa đã quên, bây giờ đại điện hạ là hoàng đế Vân Chiến, chẳng qua là, điện hạ, ngươi ngồi vị trí này không cảm thấy chột dạ chút nào sao?”

Hạ Liên Thần lơ đãng nói: “Trăm có gì phải chột dạ.”

“Vị trí này vốn phải là điện hạ của ta ngồi, nay lại bị đại điện hạ cướp đi.....” Trần Nghiêu hừ lạnh một tiếng nói.

“Thắng làm vua thua làm giặc, ngày đó nếu người chết là trăm, trăm cũng không có nữa câu oán hận.” Mắt vàng chột lóe, cười nói: “Hôm nay Trần tướng quân muốn báo thù cho hoàng đế, thay hấn đoạt lại vị trí này?”

“Ai cũng có tư cách ngồi vị trí này, chỉ đại diện hạ thì không.” Trần Nghiêu từng chữ từng chữ nói: “Giết cha sát đế, điện hạ có thể đối diện với mọi người trong thiên hạ này sao.”

Hạ Liên Thần nguy hiểm nheo mắt lại, “Trần tướng quân dường như lạc đề rồi, ngươi bắt phi tử cùng thái giám của ta, muốn nói phải nói vấn đề này?”

Trần Nghiêu nhìn chúng ta liếc mắt một cái, sau đó cười to nói: “Bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện chính sự.”

Hạ Liên Thần nói: “Trần tướng quân cứ nói, đừng ngại.”

Trần Nghiêu âm lãnh nói: “Ta không phải là người không hiểu đạo lý, bây giờ ta muốn điện hạ dùng chính mình đối lấy một người, điện hạ có bằng lòng không?”

“Một đổi một, đương nhiên công bằng.” Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Liên Thần mang theo ý cười, nhưng mắt vàng lại sâu không thấy đáy.

“Vậy điện hạ muốn đổi” Trần Nghiêu âm lãnh quét qua ta cùng Mật phi, “Là người nào?”

Ánh mắt Hạ Liên Thần đảo qua đảo lại trên người ta cùng Mật phi, cuối cùng dừng lại trên người Mật phi, hấn nhưong môi mỏng, cười nói: “Phiền Trần tướng quân đem Mật Nhi thả ra, trăm theo các người đi.”

Hấn nói xong, Mật phi liền mạnh mẽ mở to mắt, con ngươi hiện lên tia kinh ngạc kinh hi còn có..... nước mắt. Thật ra ta không có cảm giác gì, chỉ thần nhiên nhìn bọn họ, không biết có phải là ta bị ảo giác hay không, Hạ Liên Thần nói xong liền nhanh chóng liếc ta một cái, trong mắt có chút hàm xúc không rõ.

Ta rũ mắt, trong đầu hiện lên vô số khả năng, cuối cùng gọi lên khoe môi không thể nhận ra.

Trần Nghiêu đối với câu trả lời này cũng không ngoài ý muốn, hấn nói: “Đổi người đương nhiên là có thể, nhưng mà tay điện hạ thật sự làm cho ta kính nể.....”

Hạ Liên Thần nói: “Ý tướng quân là.....?”

Trần Nghiêu nói: “Mời điện hạ tự hủy cánh tay phải.”

Hạ Liên Thần khẽ nhíu mày rậm, “Lo lắng như vậy sao..... Cũng được.” Hấn không để ý Mật Phi vẫn “Um um um”, quyết đoán dùng tay trái đặt lên cánh tay phải, sau đó một tiếng “răng rắc” thanh thủy vang lên....

Trần Nghiêu vỗ tay, “Điện hạ ra tay rất tốt.”

Cánh tay phải của Hạ Liên Thần buông thõng, thái dương hấn có mồ hôi hơi hơi thấm ra, trên mặt vẫn là thanh sắc bất động: “Tướng quân quá khen, trăm đã tự hủy cánh tay phải, vậy tướng quân có thả người không?”

Trần Nghiêu gật đầu, cười lạnh nói: “Đương nhiên, mời điện hạ giờ tay trái lên.”

Hạ Liên Thần nghe theo, bộ dáng cánh tay phải rũ xuống còn cánh tay trái nâng lên không khỏi chọc ta buồn cười, dường dường là một hoàng đế vậy mà hiện tại lại giống như kẻ bị bắt cóc thời hiện đại. Hấn thấy thế liền hướng ta cảm tức, nhưng trong mắt cũng là ý tứ vô cùng không rõ. Ta liếc mắt, nhìn Mật phi hai mắt đầm lệ mong lung nhìn Hạ Liên Thần, điểm đạm đáng yêu.

Trần Nghiêu nhìn Thần Hi đang đề nặng Mật phi ra hiệu. Thần Hi liền mang theo nàng cùng hấn đi đến chỗ Hạ Liên Thần. Một tay Trần Nghiêu đặt lên cánh tay trái của Hạ Liên Thần bẻ về phía sau, nhìn Thần Hi nói: “Thả nàng.”

Thần Hi không chút thương hương tiếc ngọc đem Mật phi đẩy xuống, làm cả người nàng ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi. Hạ Liên Thần thấy thế khẽ nhíu mày, nhưng lập tức lại dãn ra. Trần Nghiêu xả môi cười, trào phúng nói: “Đại diện hạ thật đúng là thương hương tiếc ngọc.”

Thần Hi bắt đầu quay trở về, Trần Nghiêu cùng Hạ Liên Thần đi theo phía sau. Cách Mật phi xa xa một chút, Hạ Liên Thần liền dùng ánh mắt ra hiệu với ta. Vì thế ta biết, ta cùng hấn bắt đầu phản công.

Ta thở dài, động đến sợi dây nhỏ trong suốt trên ngón út, tay áo lập tức có một mũi tên ngắn bắn về chỗ Sương Mai đang đứng phía sau. Sương Mai bị đau kêu lên một tiếng sau đó buông lỏng con dao nhỏ đang đặt trên cổ ta. Ta thấy tình hình đó liền thông minh hướng chân nàng đạp một cước, sau đó lách mình chạy qua một bên.

Trần Nghiêu cùng Thần Hi đầu kia đương nhiên phát hiện dị hướng của ta bên này, nhưng Hạ Liên Thần vốn đang an phận đã ở phía sau gây khó dễ. Trong tay áo hấn cũng đồng thời bắn ra tên ngắn về phía Trần Nghiêu, rồi sau đó lập tức bắn mũi tên thứ hai về phía Thần Hi đang cầm dao nhỏ. Đến tận đây, Trần Nghiêu Thần Hi cùng Sương Mai đều đã bị thương, hai tay ta bị cột chặt ở phía sau, còn cánh tay phải của Hạ Liên Thần không thể cử động.

“Thái giám chết bầm!” Sương Mai nắc một tiếng, rất nhanh liền đứng dậy hướng ta bên này. Ta thầm kêu một tiếng “Phiền phức” rồi trốn đông trốn tây nhắm ngay lúc nàng xoay lưng mà bắn thêm một mũi tên. Mũi tên này bắn ra Sương Mai mới quý xuống không thể nhúc nhích nữa, mà Trần Nghiêu cùng

Thần Hi bên kia cùng Hạ Liên Thần vừa dây dưa vừa bị phần hồ lên một tiếng, “Surong mai!”

Ta nhanh chóng ngồi xổm xuống nhặt con dao nhỏ của Surong Mai lên rồi chạy tới chỗ Mật phi. Thần Hi thấy thế muốn chặn lại, lại bị Hạ Liên Thần một chân đá trúng ngực. Ánh mắt Trần Nghiêu đỏ lên, “Giới cho một cái Tiểu Lam Từ công công, thì ra đã sớm tính kế tốt với hần!”

Ta mặc kệ, ai cùng Hạ Liên Thần tính kế chứ, như thế nào gọi là tính kế? Cung tên trong tay áo này là cái ngoài ý muốn a, ngày ấy Vân Trạch đưa tới hai cái cung tên tinh xảo đưa cho Hạ Liên Thần. Cung tên này, cột vào cổ tay trong tay áo, là một vũ khí nhỏ, khéo léo không dễ bị phát hiện, nhưng tệ ở chỗ, cái cung này chỉ bắn được hai phát. Hạ Liên Thần sợ ta ở trong cung không an toàn liền cho ta một bộ, không ngờ ở bây giờ lại có công dụng, thật sự là không khéo không thành sách.

Ta cười như không cười nhìn Mật phi đang sững sờ, “Nương nương, giờ không phải là lúc ngăn người, nhanh đưa tay cho ta.”

Mật phi lúc này mới lấy lại tinh thần, nhăn mày nói: “Ngươi cùng Liên……”

Ta nhìn bên kia đang đấu kịch liệt một cái, “Nương nương xác định muốn nói chuyện này bây giờ?”

Mật phi dừng lại, phối hợp đưa lưng về phía ta vươn tay lên. Ta cũng vậy đưa lưng về phía nàng sờ soạng chỗ dây thừng, sau đó cố sức dùng dao nhỏ nhắm ngay dây thừng chuẩn bị cắt xuống.

Lúc này Hạ Liên Thần hét lớn một tiếng, “Cẩn thận!”

Thì ra Thần Hi đang ôm ngực chạy tới chỗ ta và Mật phi, thần sắc tái nhợt của nàng lại tràn đầy hận ý, chắc là cần rằng muốn tới đây thay Surong Mai báo thù. Ta mạnh mẽ nhủ mày, vừa định kéo Mật phi chạy đi lại thấy Hạ Liên Thần bắn một tên về phía Thần Hi, sau đó nàng liền giống Surong Mai mở to hai mắt quỷ xuống, môi run run không biết là muốn nói gì, trong mắt tràn đầy oán hận cùng không cam lòng.

“Thần Hi!” Trần Nghiêu kêu to một tiếng, xuống tay không lưu tình chút nào ra sát chiêu với Hạ Liên Thần. Hạ Liên Thần tránh không kịp liền bị bốp cốp, tay trái muốn xuất chiêu nhưng cũng bị Trần Nghiêu chế trụ. Hai mắt Trần Nghiêu đỏ rực, đánh xuống ngực Hạ Liên Thần cho đến khi Hạ Liên Thần học ra máu tươi.

“Hạ Liên Thần, ngươi giết cả nhà chủ tử của ta, đoạt ngôi vị hoàng đế của người. Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi để trả thù!” Trần Nghiêu nói xong lại túm lấy cánh tay chưa trật khớp kia của Hạ Liên Thần hung hăng vặn một cái. Hạ Liên Thần thét lớn một tiếng, khuôn mặt nháy mắt trắng xanh.

“Trần Nghiêu, trăm niệm tình ngươi là một nhân tài nhưng không nghĩ ngươi lại không thức thời như vậy. Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, tranh dành ngôi vị hoàng đế không có cái gọi là công bằng!” Sắc mặt Hạ Liên Thần tái nhợt, nhưng khí thế vô cùng không so sánh được.

Sắc mặt Trần Nghiêu dữ tợn, cong đầu gối hướng chỗ giữa hai chân hần dùng sức va chạm. Hạ Liên Thần chịu đau quỳ một gối xuống mặt đất, “Hôm nay ngươi có hoa ngôn xảo ngữ thế nào ta cũng phải lấy mạng ngươi! Ta muốn xem các ngươi làm thế nào thoát khỏi tay ta!”

Dứt lời, hần liền nhặt con dao nhỏ của Thần Hi làm rơi trên mặt đất uy hiếp cánh tay trái của Hạ Liên Thần. Hần quát gờ nói: “Vừa rồi ngươi dùng tên ngắn trong tay áo này giết Thần Hi? Tốt lắm, ta chặt cánh tay này của ngươi bởi bọn họ trước!”

Ta mở to hai mắt, nhìn không được ngừng thờ. Bên kia dao nhỏ giơ lên cao, trong nháy mắt sẽ chặt xuống cánh tay trái của Hạ Liên Thần thì Mật phi lại gãy dây thừng ra cầm lấy dao nhỏ hướng Trần Nghiêu vọt qua.

“Trần Nghiêu! Dừng tay!” Khuôn mặt nhỏ bé yếu ớt của Mật phi lộ ra vài phần cứng rắn. Nàng không quan tâm vọt tới trước mặt Trần Nghiêu đâm xuống một dao, Trần Nghiêu cúi chân đá, nhưng vì đang giữ hai tay của Hạ Liên Thần nên hành động không tiện, trên đùi vẫn bị dao nhỏ đâm một phát. Trần Nghiêu neho mắt, sắc mặt càng thêm hung tàn, vừa định quay đầu tiếp tục đối phó với Hạ Liên Thần thì Mật phi lại đem dao nhỏ đâm tới chỗ hần. Trần Nghiêu lắc mình trốn dao nhỏ thì Hạ Liên Thần hung hăng đá một phát phía sau, tốt xấu gì hần cũng thoát khỏi tay Trần Nghiêu.

Lúc này ta đã chạy lại bên người bọn họ, thừa dịp Trần Nghiêu bị Hạ Liên Thần hấp dẫn lực chú ý thì đá một cước về phía Trần Nghiêu. Trần Nghiêu quay đầu hung ác trừng ta một cái, nhưng chắc là cảm thấy ta và Mật phi chỉ là hai thiếu nữ không làm được gì nên chỉ đá ta một cước qua bên rồi liền tiếp tục đối phó với Hạ Liên Thần.

Ta té xuống đất không đứng dậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Nghiêu cầm dao đâm xuống lưng Hạ Liên Thần. Dao nhỏ cuối cùng vẫn đâm đi xuống, nhưng người bị đâm trúng không phải là Hạ Liên Thần, mà là Mật phi.

Ta thật không ngờ Mật phi sẽ từ phía sau bỏ nhào lên người Hạ Liên Thần.

Hạ Liên Thần cũng cảm giác được dị trạng, nhìn thấy người trên lưng thì thất thanh kêu lên: “Mật Nhi!”

Trần Nghiêu rút dao nhỏ nhiễm đỏ ra âm lãnh nói: “Mật phi nương nương đối với điện hạ thật đúng là tình thâm ý trọng, cũng tốt, ta đưa tiễn đôi uyên ương các ngươi xuống đó.” Hần nói xong tiếp tục giơ lên dao nhỏ, nhưng lúc này sau lưng lại bị một mũi tên hung hăng đâm qua, sau đó là mũi tên thứ hai, thứ ba…… Dao nhỏ trong tay hần vô lực rơi xuống, biểu tình Trần Nghiêu hung ác trong nháy mắt liền dừng lại, ánh mắt có kinh ngạc phóng đại vô hạn.

Ta cắn môi dưới nhìn tuần mã xa xa phi nhanh tới, dẫn đầu là hai nam tử một thân quần áo cấm vệ, trong tay là cung dài đã lên tên chỉ chờ bắn ra. Ta không biết vì sao có chút khổ sở, Mật phi bị dao đâm trúng, Hạ Liên Thần về mặt chặt vật cùng hoảng sợ……

Trong không gian bụi bặm rơi đầy cùng tiếng ngựa “hí hí” vang, có một tiếng giống như là..... Ta đột nhiên nhìn lại nơi phát ra tiếng động, chỉ thấy Sương Mai vốn đã chết đang nhẹ nhàng nhìn chúng ta cười, ngời thuốc nổ trong tay nhanh chóng cháy. Nàng dường như đang cười nhạo: Cho dù chết, ta cũng muốn các người chôn cùng.

Đáng chết, bọn họ vậy mà lại sử dụng chiêu thức ấy! Nhưng bây giờ..... Ta suy sụp nhắm mắt, chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở đây sao?

Tiếng “Vụt Vụt” chọt vang lên.

Ta tròn mắt, chỉ thấy một mũi tên dài chính xác bắn trúng ngòi thuốc nổ, chặt đứt tia lửa mỏng manh nhanh chóng cháy kia. Ta quay đầu, hai nam tử kia lập tức tới gần, nam tử bên trái khôi ngô tuấn lãng, lo lắng nhìn Hạ Liên Thần nói: “Thần hộ giả đến chậm!” . Phía bên phải, nam tử kia có khuôn mặt bình thường, ngũ quan không hề xuất sắc, biểu cảm không chút thay đổi, nhưng cặp con ngươi màu rắm nắng quen thuộc kia có tia sáng chọt lóe qua.

“Mật Nhi, nàng cố gắng một chút, chúng ta hồi cung, đừng sợ.” Hạ Liên Thần trầm thấp mở miệng, ngữ điệu hơi run run.

Mật phi chỉ cười thê thảm, khóe mắt nước mắt không ngừng rơi xuống “Liên.....”

“Ta ở đây.”

Nàng nói: “Liên, ta chỉ hận ta không kiên trì.” Không kiên trì, cho nên cố gắng muốn nắm lại, nhưng vĩnh viễn cũng nắm không được.

Ta nhắm mắt, cảm giác yết hầu căng lợi hại.

Thì ra mọi chuyện đều có sơ hở, không có chuyện gì là không làm được, không có, cũng sẽ không có.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Không ngoài dự đoán của ta, Mật phi đã chết, vì cứu Hạ Liên Thần mà chết.

Ta không biết nên đánh giá cái chết của nàng như thế nào, dù sao cuối cùng ta cũng không thể vỗ tay nói: “Chết tốt lắm, chết tốt lắm.” Ta chỉ có thể nói, Mật phi chết rất đúng lúc, mặc kệ là cho chính nàng, hay là Hạ Liên Thần.

Ngày hạ táng Mật phi, trong cung một mảnh màu trắng, ngày hè nóng bức càng thêm vài phần thê lương. Hoa kia dường như chẳng còn đẹp, tiếng chim kêu dường như chẳng còn vui, hồ nước lấp lánh dưới ánh nắng dường như cũng không còn ấm áp lòng người. Trong cung người người truyền tụng “Sự tích vĩ đại” của nàng -- thì ra Mật phi nương nương là người dũng cảm như thế, thì ra Mật phi nương nương đối hoàng thượng tình thâm ý trọng như thế, thì ra Mật phi nương nương là người đáng để kính trọng như thế.

Nhìn xem, người đã chết, nên cái gì cũng không còn, bao gồm yêu cùng hận, vui cùng giận.

Đây vì sao không thể là một cách giải thoát?.

Lúc đó ta đang nằm trên giường dưỡng thương, ngoài cửa sổ gió nhẹ từ từ thổi vào cùng hương thơm trong không khí như có như không làm ta càng thêm buồn ngủ. Đó là một loại nhàn nhã thỏa mãn đã lâu không có, toàn bộ xương cốt trong thân thể đều mềm yếu một trận, ý thức cũng chậm rãi mơ màng màng.

Thật ra ngắm lại thì ta rất là vô tâm vô phách, bên ngoài là một mảnh mây đen áp suất thấp, nhưng ta nơi này vẫn là thoải mái vui vẻ khoan thai. Các người còn có muốn ta thế nào, đến linh đường của Mật phi kêu gào vài tiếng, véo đuôi rơi vài giọt nước mắt? Ta không phải loại người này, làm không nổi loại chuyện này. Cho dù khi đó trong lòng có vài phần chua xót, nhưng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, không có bất kỳ nghĩa lý gì.

Hạ Liên Thần mấy ngày nay dị thường bận rộn, từ ngày đó hắn càng thêm âm trầm, khuôn mặt tuấn lãng không có chút gọn sóng, nhưng con ngươi lại sâu không thấy đáy. Ta nhớ rõ, ngày đó hắn chặt vật ôm Mật phi tràn đầy máu tươi trở lại trong cung, nhớ rõ hắn rống giận kêu thái y cứu Mật phi, nhớ rõ hắn lôi kéo tay Mật phi gọi tên nàng. Trong mắt hắn lộ ra vẻ lo lắng cùng bất lực giống như một đứa nhỏ, một đứa nhỏ biết mình sắp mất đi cái gì nhưng lại không thể giữ lại.

Ta trở người chuẩn bị chìm vào mộng cảnh thì mơ mơ hồ hồ nghĩ, con người nói chung phải trải qua đủ loại chuyện thì mới có thể trở nên chững chạc trưởng thành.

Ta cứ như vậy không sống không chết, a, không, là thích ý sáng khoái qua mấy ngày. Ta nghiêm túc đếm đếm ngón tay, ừ, tính ngày thì đại hôn của hoàng tử và Vũ Văn Duệ đã qua, nhưng ai có thể lại đây giải thích nghi hoặc cho ta, nam tử ngày ấy xuất hiện cùng kỹ năng bắn cung cực kỳ tinh chuẩn

kia là ai?

Diện mạo bình thường, khí chất bình thường, theo lý thuyết mà nói người như thế chỉ có thể là binh lính qua đường giáp ắt, không đáng nhắc tới. Nhưng ánh mắt của hắn vì sao lại làm cho ta có cảm giác quen thuộc như thế? Cái kia, ai đó đã nói: Một người có thể dịch dung, có thể thay đổi bộ dạng, có thể thay đổi giọng nói, có thể thay đổi khí chất, nhưng có một thứ duy nhất không thể thay đổi, đó chính là ánh mắt. Lui một vịn bước mà nói, cho dù lúc bình thường hắn có thể che dấu hoặc nguy trang cảm xúc dưới đáy mắt mình, nhưng lúc khẩn cấp vẫn để lộ ra.

Đối với chuyện này, trực giác của ta chính là, người này rất giống Vũ Văn Duệ.

Nhưng Vũ Văn Duệ làm sao có thể trà trộn vào cấm vệ quân? Hắn làm cách nào trà trộn vào được? Trà trộn vào khi nào? Hắn trà trộn vào để làm gì?

Vỗ trán, mẹ ta nha, đây thật sự là vấn đề quá khó, ta phải tìm người hỏi một chút mới được.

Vì thế vào một ngày Tiểu Thuận Từ đến thăm ta, ta liền lấy một loại ngữ khí vô cùng thấp thòm hỏi hắn, “Thuận công công, ta...ta muốn hỏi người về một người, không biết người có biết hay không.”

Tiểu Thuận Từ cầm một cái bánh đậu xanh, từ từ cắn một miếng nuốt xuống rồi mới mang chút kiêu căng nói: “Nói đi, trong cung này không có ai là ta không biết.”

“Công công, hai người ngày ấy bắn tên cứu hoàng thượng là ai?” Ta vò vò tay áo, mang theo vẻ sùng bái hỏi: “Giỏi, thật là lợi hại.”

“Ta còn nghĩ người muốn hỏi ai, thì ra là Mạc thống lĩnh cùng Thích phó thống lĩnh.” Hắn uống ngụm trà chậm rãi nói: “Mạc thống lĩnh là công thần lớn của Vân Chiến, cũng là trợ thủ đắc lực bên người hoàng thượng. Về phần Thích phó thống lĩnh, mấy ngày hôm trước hắn vẫn là một cấm vệ binh bình thường trong cung, nhưng từ lúc lập công lớn liền được đề bạt làm Phó thống lĩnh, xem ra là một bước lên trời.”

Ta mím môi, không hiểu vì sao có chút muốn cười. Thích phó thống lĩnh a Thích phó thống lĩnh, hay là, người chính là vị biểu ca mà ta thất lạc đã lâu?

Hôm đó, đêm lạnh như nước.

Ta ghé vào cửa sổ nhìn sắc trời đêm đen như mực có vô số điểm lấp lánh. Vào mùa hè, ban đêm khác hẳn với ban ngày oi bức, cho dù bầu trời vào ban ngày rất độc ác, nhưng đến buổi tối lại trở thành từng đợt mát mẻ thoải mái. Ta khép cửa sổ lại trở về nằm trên giường, chuẩn bị dùng giấc ngủ vô bờ bến bồi dưỡng tâm tình của chính mình. Chẳng qua là ngay lúc này cửa lại bị người gõ vang, lực đạo lộn xộn không biết nặng nhẹ. Ta nhú mày, người có thể làm cân trong cung như vậy, ngoài Hạ Liên Thần còn có thể là ai?

Ta vẫn hỏi một tiếng, “Ai?”

Người ngoài cửa mơ hồ nói không rõ: “A Đẩu, là ta, mở cửa.” xuống tay lực đạo càng ngày càng nặng, cửa bị gõ đến nổi phát ra tiếng “Xèo xèo”.

Ta vội vàng mặc áo khoác đi mở cửa, vừa mở cửa liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc ập đến, sau đó liền đối diện với con người màu vàng mê ly của Hạ Liên Thần. Ta thoáng chốc có chút sững sờ, không ngờ ánh mắt thẳng thắn này khi say sẽ..... đẹp như vậy.

“A Đẩu.” Hắn một tay ôm chầm thắt lưng của ta, tựa đầu vào bả vai ta, nức nở nói: “Ta rất khổ sở.”

Ta hiểu, đóng cửa lại sau đó dìu hắn vào phòng. Ta một tay đem hắn đặt ngồi trên ghế, sau đó rót chén nước trà đưa cho hắn, “Hoàng thượng uống trước miếng nước cho thanh tỉnh đầu óc.”

“Thanh tỉnh? Vì sao ta phải thanh tỉnh?” Hạ Liên Thần một tay ôm đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn ta, “Ta cực kỳ thanh tỉnh a.”

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Hạ Liên Thần đã không còn vẻ trầm ổn cùng khí phách ngày thường, bây giờ chỉ có vẻ hồn nhiên cùng tính trẻ con. Ta cười lắc lắc đầu, “Được được được, người cực kỳ thanh tỉnh, nhanh, uống miếng nước, nếu không sẽ khát nước.”

Hắn nheo con ngươi suy tư vài giây, sau đó nhận lấy cái chén uống một miếng. Hắn dùng tay áo xoa xoa miệng, nhả mày rậm uất ức nói: “A Đẩu, trà này rất khó uống.”

“Đúng vậy, bởi vì nó không phải Ưu nhạc mĩ.” Ta ôn nhu nói.

“Ưu nhạc mĩ?” Hắn mê mang nói: “Ưu nhạc mĩ là cái gì?”

Ta sờ sờ đầu của hắn, “Ưu nhạc mĩ chính là trà sữa.”

“Trà sữa?” Hắn vẫn khó hiểu, lông mày càng nhăn lại, “Trà sữa là cái gì?”

“Trà sữa chính là ưu nhạc mĩ.”

“Vậy ưu nhạc mĩ là cái gì?”

“Ưu nhạc mĩ chính là trà sữa.”

“Vậy trà sữa lại là cái gì?”

“.....”

Khóe mắt ta co giật vài cái, càng thêm ôn nhu nói: “Trà sữa chính là ưu nhạc mỹ.”

“Vậy.....” Thằng nhãi này chớp chớp cặp lông mi dày, bám riết không tha hỏi: “Vậy ưu nhạc mỹ là cái gì?”

“.....”

Ta hít vào một hơi, học theo cách của người Đài Loan trôi chảy nói: “Ưu nhạc mỹ chính là ‘Em là gì của anh? ‘Em là ưu nhạc mỹ của anh.’ ‘A ~ Hóa ra em là trà sữa à~’ ‘Anh có thể ôm em trong lòng bàn tay rồi ~’, vân vân và vân vân.” Sau khi nói xong, ta vừa lòng gật gật đầu, ừ, đáp án này vô cùng hoàn mỹ.

(P/S Ưu nhạc mỹ là một hãng trà sữa, có Jaychou x Giang Ngữ Thần đóng quảng cáo trong đó:

Cảnh 1: Trạm xe buýt

Ngữ thần: Vĩnh viễn có xa lắm không?

Kiệt luân: Chỉ cần tim đang đập, vĩnh viễn sẽ rất xa rất xa...

Ngữ thần: Tim anh đập nhanh thật đấy.

Kiệt luân: Shh.Đó là một bí mật. Bởi vì em là ưu nhạc mỹ của anh.

Cảnh 2: Quán cà phê

Ngữ thần: Em là gì của anh?

Kiệt luân: Em là ưu nhạc mỹ của anh.

Ngữ thần: Hóa ra em là trà sữa à.

Kiệt luân: Như vậy, anh có thể ôm em trong lòng bàn tay rồi.

Cảnh 3: Trường học

Ngữ thần: Anh thích gì ở em?

Kiệt luân: Thích em ưu nhã, vui vẻ, lại xinh đẹp. (Ưu nhã, khoái nhạc, mỹ lệ)

Ngữ thần: Anh đang nói trà sữa Ưu Nhạc Mỹ à.

Kiệt luân: Em chính là ưu nhạc mỹ của anh mà.)

“A?” Hạ Liên Thần giống như vô cùng rối rắm, nhìn chằm chằm chén trà thì thảo tự nói: “Trà sữa, ưu nhạc mỹ, em là ưu nhạc mỹ của anh, A~ vân vân và vân.....”

“Khụ khụ.” Ta cân nhắc ta không thể quá phận, dù thế nào thì ta cũng không thể bắt nạt trẻ em đang say rượu. Ta ngồi đối diện hắn, học hắn chống cằm nói: “Người tới chỗ ta có chuyện gì sao?”

Khuôn mặt tuấn lãng của Hạ Liên Thần càng thêm rối rắm, “Chuyện? Có chuyện gì?” Hắn dùng sức suy nghĩ nửa ngày mới suy sụp nói: “Ta quên mất tìm A Đẩu để làm gì rồi.”

“Ngoan.” Ta trấn an nói: “Trở về ngủ sớm một chút, tỉnh lại sẽ nhớ.” Nhưng tỉnh lại người cũng không cần phải biết đâu.

Hạ Liên Thần rừ rứt nói: “Nhưng mà ta muốn nhìn A Đẩu, A Đẩu, ta.....” Hắn đứng dậy chạy đến bên người ta cầm tay ta, giống như mèo nhỏ được ăn no thỏa mãn cọ cọ, “Nhìn thấy A Đẩu sẽ không khổ nữa.”

Ta cảm ngược lấy tay hắn, “Vì sao khổ sở?”

Hắn mê mẩn nhìn ta, “Vì sao? Ta không biết, hình như là ai đó đi rồi, ta không giữ được nàng.”

Ta nhìn Hạ Liên Thần như vậy đột nhiên có chút mềm lòng, không phải là nam tử, không phải là đế vương, chỉ là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ có tuổi thơ bị ghẻ lạnh bị vất bỏ. Ta xoa mặt hắn, “Vì sao muốn lại muốn giữ, nếu nàng phải đi, người phải cười nói với nàng lần sau gặp lại, như vậy mới đúng.”

“Nhưng ta không cần nàng rời đi, nàng đi rồi không ai chơi với ta nữa.” Hắn thật cẩn thận nói: “Trong cung chỉ có nàng để ý ta, nàng không cười ta là

người mù.”

“Làm sao có thể, người không phải người mù.” Ta ở trước mắt hần quơ quơ tay, “Người xem, người có thể nhìn thấy tay ta, làm sao có thể là người mù?”

“Nhưng bọn họ đều nói ta là người mù.....”

Ta yên lặng nghĩ, Hạ đại gia, đó là vì người quấy nháo lên.

“A Đấu, ta nhớ ra rồi, là Mật Nhi, là Mật Nhi nói muốn đi.” Hần cầm lấy tay ta bỗng nhiên căng thẳng, “Mật Nhi nói nàng phải gả cho hoàng đế, nàng nói nàng không thể ở lại cùng ta, A Đấu, ta không muốn nàng rời đi. Ta làm búp bê gỗ cho Mật Nhi, ta làm điều cho Mật Nhi, có năm chúng ta đã nói muốn cùng nhau đi thả diều, nhưng nàng nói đi không được, nàng nói nàng không thể chơi với ta.....”

Hần cuống quýt lấy một cái hộp từ trong tay áo ra, rồi từ bên trong xuất ra con búp bê gỗ, “Người xem, đây là búp bê gỗ ta làm cho Mật Nhi, có phải là rất xấu hay không, cho nên Mật Nhi mới không chơi với ta nữa?”

Tầm mắt của ta xẹt qua cái hộp kia, sau đó lắc đầu nói: “Mật Nhi chỉ là phải đi đến chỗ nàng nên đi, người làm đẹp lắm.”

Hạ Liên Thần nổi giận đùng đùng đem hộp cùng búp bê vứt trên mặt đất, mặc kệ con búp bê kia vỡ thành vài mảnh, “Vì sao ta làm đẹp rồi mà các nàng còn muốn đi!”

Ta có chút thờ dãi, “Tất cả đều đã trôi qua, người không cần chơi với nàng cũng có thể sống tốt, người không phải tiểu hài tử, người là hoàng đế, hoàng đế muốn làm gì cũng làm được.”

Hần trầm mặc một hồi, “Hoàng đế? A Đấu, ta nghe mẫu phi nói làm hoàng đế thực đáng thương.”

Ta ngốc ra, sau đó cười nhẹ, không phải là đúng vậy sao, làm hoàng đế rất đáng thương, nhưng ai cũng muốn làm hoàng đế.

“A Đấu, ta mệt chết đi được.” Con người màu vàng sáng trông suốt, tràn đầy vô tội cùng lên án, “Làm hoàng đế quá mệt mỏi, không thể làm cái này không thể làm cái kia, không ai có thể ở cùng ta, mẫu phi đi rồi, Mật Nhi cũng đi rồi.....”

“Nếu không làm hoàng đế thì thế nào?”

“Không làm hoàng đế?” Hần vui vẻ ôm cổ ta, “Được, ta không làm hoàng đế, để A Đấu làm.”

“Ngốc.” Ta bật cười, lại vô cùng bất lực, “Hoàng đế không phải là người không muốn làm sẽ không làm, nếu đã làm, nhất định phải làm cho tốt.”

“A Đấu, các nàng đi rồi, nàng ở cùng với ta, được không?” một tay Hạ Liên Thần kéo ta vào trong lòng, cúi đầu dùng sức cọ lên mặt ta, “Có nàng ở cùng ta sẽ không mệt mỏi.” Hần nói xong liền ngáp một cái, “Buồn ngủ quá.”

Ta vỗ vỗ bờ vai hần, “Trở về ngủ đi.”

“Không cần.” Hần ôm càng chặt, “Ta muốn ở cùng nàng.”

“Ngoan, trở về ngủ.”

“Không cần.”

“Vuốt ve người, trở về ngủ.”

“Không cần.”

“Sờ mó người, trở về ngủ.”

“Không cần.”

“Cút, trở về ngủ.”

Hạ Liên Thần rung rung, uất ức nhìn ta, “Không! Muốn!”

Ta xoa xoa lỗ tai, mẹ kiếp, không cần thì không muốn, kêu lớn như vậy làm gì. Ta vẫy tay chỉ vào giường, “Đi đi đi, nhanh nhanh ngủ cho ta.”

“Ừm.” Hần lúi lúi kéo ta đi nhanh về giường, “Ngủ.”

“Ta không ngủ, người ngủ trước đi.”

Hần lập tức dừng chân, ngáp một cái nheo mắt nói: “Rồi ta ngủ.”

“Ngươi đi ngủ.”

“Cùng nhau.”

“Ngươi đi.”

“Cùng nhau.”

“Ngươi con mẹ nó đi a.”

“Cùng! Nhau!”

..... Ta thương tâm xoa xoa lỗ tai, ta tạo nghiệt gì a.

Ta rất không khách khí một tay lôi hấn ném lên giường, “Tốt lắm, nhắm mắt lại ngủ.”

“Ừ.” Hấn ôm chần tròng mắt nhìn ta, “A Đầu, ta thích nàng.”

“Ừ ừ, đã biết.”

“Thích hơn cả Mật Nhi.”

“Ừ ừ, hiểu rồi.”

“Thích hơn so với bất kỳ ai.”

“Ừ ừ, rõ lắm rồi.”

Hấn lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, bình yên đi vào giấc ngủ.

Trong phòng bắt đầu im lặng, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở vững vàng mà rất nhỏ của Hạ Liên Thần. Ta ngồi bên giường không hề buồn ngủ, nhàm chán đánh giá khuôn mặt hấn.

Không thể nghi ngờ, khuôn mặt này thực anh tuấn. Khác hấn về tạo nhả của Vũ Văn Duệ cùng phong lưu của Mạnh Thiệu Giác, ngũ quan của Hạ Liên Thần lập thể thâm thúy, ẩn ẩn lộ ra một cỗ khí phách cùng thẳng thắn. Cặp mắt đang nhắm chặt kia lúc mở ra sẽ là một đôi con ngươi màu vàng, lưu chuyển giống như ngọc lưu ly rất chói lọi. Hấn sẽ ngẫu nhiên làm nũng cùng tính trẻ con, giống như vừa rồi, hấn gọi ta như vậy làm ta không biết làm sao đề cự tuyệt. Tính tình hấn không tốt, dễ giận, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, không phải cái gì cũng đều che giấu trong bụng. Nhưng hấn cũng có suy nghĩ tính toán của mình, hơn nữa cũng chẳng thua ai.

Ai~.

Ta nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát rồi trợn mắt nhìn về phía cái hộp bị hấn đòi đến trong góc kia.

Đó là một cái hộp bình thường, đó cũng là một cái hộp không bình thường.

Mật phi đem búp bê gỗ mình âu yếm để vào nơi đó, Mật phi đem mảnh bảo đồ Vân Chiến giấu ở nơi đó.

Ta thực rối rắm, vì ta rất muốn đi lấy cái hòm kia, sau đó nhìn xem tảng bảo đồ có hay không vẫn “Khoẻ mạnh” như cũ. Loại cảm giác này vô cùng gian nan, giống như bốn phía chúng ta dán đầy quảng cáo chống thuốc phiện, nhưng vẫn có người nhiều bất chấp đạo đức mà sa đọa trong đồng thuốc phiện kia. Đó là một loại nghiện từ trong nội tâm, làm lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Àch..... cũng không phải ta muốn đi lấy, ta chỉ muốn liếc mắt một cái, liếc mắt một cái là đủ.

Ta nhìn Hạ Liên Thần vẫn ngủ say như trước, cuối cùng nhẹ nhàng xuống giường hướng cái hộp kia đi tới. Ta có chút kích động, phải biết rằng “Huynh đệ” của nó đang bị ta khâu bên sườn gầy, vẫn luôn làm với bạn ta.

Lúc ta nhặt cái hộp lên mà tim không hiểu sao liền đập nhanh hơn, đó là một loại cảm giác thực kích thích, khẩn trương nhưng cũng không chịu vứt bỏ, đó gọi mê muội. Ta ở đáy hộp kiểm tra qua lại, không có chốt mở nào. Vì thế ta lại đề lên, rốt cuộc ở góc tìm được một nơi có thể ẩn vào. Ta gọi lên khước môi, huynh đệ a, ta liếc ngươi một cái là có thể an tâm đi ngủ.

Nhưng phía sau lại có người trầm thấp mở miệng, “A Lam, thứ nàng muốn tìm, đã không còn ở đó.”

Ta căng cứng thân mình, điều chỉnh biểu tình sau đó muốn quay lại nhìn hấn cười một cái. Nhưng trên thực tế, ta còn chưa kịp xoay người thì bị một lực lớn kéo qua. Ta bị người hung hăng quăng ngã trên giường, mà hai tay của Hạ Liên Thần đang chống bên người bình tĩnh nhìn ta.

Bộ dạng ngây thơ đáng yêu vừa rồi đã hoàn toàn rút đi, khôi phục lại vẻ bá đạo tuấn lãng cùng..... một tia thô bạo. Hấn bắt đầu từ thất lưng của ta từ từ tiến lên, nghe không ra vui hay giận nói: “A Lam, vì sao nàng muốn động đến cái hộp kia.....”

“Ta.....”

“Suyt, không cần nói.” Hấn ôn nhu nhìn ta, lại làm toàn thân ta nổi lên sợ run, “Rõ ràng nàng có thể làm bộ như không biết, nàng muốn nó như vậy sao.”

“Ta.....” Chỉ tò mò mà thôi.

“Có phải nếu ta đưa nó cho nàng, nàng sẽ lưu lại?” Hấn nhẹ nhàng vỗ về mặt ta, hơi thở ấm áp mà triền miên.

Ta đẩy tay hấn ra, từng chữ từng chữ nói: “Hạ Liên Thần, ngươi giả vờ với ta làm gì.”

Hấn nguy hiểm hí híp mắt vàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

“Ngươi nghĩ rằng ta không biết vì sao ngươi giữ ta lại Vân Chiến sao? Ngươi nghĩ rằng ta không biết vì sao ngươi đối tốt với ta như vậy sao?” Ta hừ lạnh một tiếng, ánh mắt thẳng tắp chống lại hấn, “Vi ta có thể cho ngươi thứ ngươi muốn, không phải sao.”

Hấn ở ngay bên hông ta xiết chặt, “Tiếp tục.”

Ta cũng không lùi bước, tiếp tục nói: “Đừng có nói với ta cái gì mà khi còn bé đã gặp nhau hoặc là lòng động với ta, ngươi thử để tay lên ngực mà suy nghĩ xem, mục đích ngươi giữ ta lại Vân Chiến là vì cái gì? Tàng bảo đồ là một, còn gì nữa? Vũ Văn Duệ? Ngươi dám nói ngươi không có tranh hơn thua với Vũ Văn Duệ đi? Hấn làm ngươi thua thiệt nhiều như vậy, cho nên ngươi muốn ta ở nơi này để an ủi?”

Ta cười lạnh hạ, “Điều duy nhất ta không ngờ là, ngay cả vừa rồi ngươi cũng gạt ta.”

“Nói bậy!” Hấn không bình tĩnh như vừa rồi, hung hăng nện một quyền lên giường, sau đó nắm cằm ta lạnh lùng quát: “Ta không phủ nhận lời vừa rồi nàng nói, nhưng vì sao nàng không nhìn ra tình cảm của ta đối với nàng, vì sao nàng có thể dùng những lời này để giải thích tình cảm của ta đối với nàng hả? An Kha Lam, nàng có tim hay không!”

“Ta có tim.” Ta cắn cắn môi dưới, kiên định nói: “Nhưng nó vĩnh viễn không dành cho một quân vương.” Bởi vì quân vương, vĩnh viễn không có tình cảm thuần túy.

“An Kha Lam!” Hạ Liên Thần nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: “Nàng muốn tàng bảo đồ ta liền cho nàng!” Hấn từ trong lòng cầm lấy bảo đồ dùng sức nhét vào lòng bàn tay ta, tuấn dung tràn đầy tức giận, “Nàng muốn gì ta cũng cho nàng!”

Ta nắm chặt bàn tay, giọng nói lạnh lùng: “Ta không cần.”

Hạ Liên Thần nheo mắt lại, thu hồi tức giận, cười nhạt nói: “Trẫm cho nàng bảo đồ, nhưng nàng, nàng phải cho trẫm người của nàng.”

Ta còn chưa kịp hiểu lời của hấn thì đã bị hấn nhanh chóng điểm huyệt, sau đó toàn thân không thể nhúc nhích. Ta lạnh lùng nhìn hấn, “Hạ Liên Thần, không cần làm chuyện vô vị như vậy.”

Hấn đã mở đai lưng của ta ra, thuận tiện chặn môi của ta, đầu lưỡi cố gắng muốn mở khớp hàm đang ngậm chặt.

“A Lam, đây không phải chuyện vô vị.” Hấn cơ hồ đã dán chặt cánh môi của ta nói ra những lời này, ánh mắt trịnh trọng, “Ít nhất, với ta mà nói thì không phải.”

Giây sau đó hấn điểm luôn á huyệt của ta, vì thế ta chỉ có thể bị áp bách thừa nhận nụ hôn nóng bỏng triền miên của hấn. Hấn dùng sức mà hôn, như là hận không thể đem ta nuốt vào trong bụng. Tay hấn luôn luôn ở trên người ta dao động qua lại, sau đó đột nhiên liền đi vào da thịt bên trong, chậm rãi đem vật gì đó đặt lên ngực ta.

Ta dưới đáy lòng hận không thể đánh rớt tươi cười của hấn, thật biến thái, thế mà... thế mà lại đem bảo đồ đặt trên yếm của ta!

Hấn vừa lòng nhìn ta trừng lớn mắt, cười nhẹ nói: “Bảo đồ, cho nàng. Nàng, cho ta.” Hấn nói xong liền liếm cổ của ta, vừa mới chuẩn bị tiến công thì ngoài cửa có âm thanh kêu lên đánh gãy.

Giọng nói lạnh lạnh ngoài cửa là của Khúc công công: “Hoàng thượng! Ngự thư phòng cháy rồi!”

Sắc mặt Hạ Liên Thần rùng mình, ở trên mặt ta hôn thật mạnh một cái sau đó lập tức đứng dậy đi ra ngoài, còn không quên dặn người ở ngoài nói: “Canh giữ nơi này cho trẫm, một con muỗi cũng không cho lọt ra!”

Người ngoài cùng lúc đồng thanh kêu to trả lời: “Thuộc hạ tuân chỉ!”

Ta trừng mắt nhìn đỉnh giường, dưới đáy lòng vô lực mắng: “Đi nha vô công! Đi nha điểm huyệt! Đi nha Hạ Liên Thần!”

Ta không biết ta trừng mắt nhìn đỉnh giường bao lâu, chỉ biết bên ngoài là một mảnh ồn ào, thỉnh thoảng có người chạy tới chạy lui hô to “Cháy! cháy”. Không phải là chỉ có ngự thư phòng cháy thôi sao, sao người này lại chạy tới đây kêu như thế?

Lập tức có cung nữ hét lớn: “Đi lấy nước đi lấy nước! Các người còn đứng đây làm gì! Nhanh theo ta đi hỗ trợ a!”

“Hả? Nơi này cũng cháy?” Thị vệ kinh hãi.

“Không phải sao!” Cung nữ dậm chân.

Thị vệ chần chờ, “Nhưng hoàng thượng bảo chúng ta canh giữ chỗ này.....”

“Đề hai người ở lại, người khác đi theo ta! Nhanh lên, nơi này đã cháy đến nơi!” Cung nữ hỗn hển nói.

Lúc này thị vệ mới nói: “Vây, được, các người đi theo ta! Lô Đạt cùng Trịnh Thanh ở tại chỗ này!”

Sau đó vang lên một trận tiếng bước chân, cuối cùng là yên tĩnh. Ta trừng mắt nhìn, cái này sao giống như có người cố ý quấy rối vậy.

Lúc này ngoài cửa vang lên hai tiếng kêu rên, cửa bị người lạng lẽ mở ra.

Ta bị người bế lên.

Người kia hung hăng cắn xuống mặt ta một miếng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo chút vui mừng.

Hắn nói, “Cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Ta nghĩ, cho dù ta có là người hỏi đầu dùng mấy sợi tóc ở sau ót của mình để đoán thì cũng có thể đoán được người đến là thần thánh phương nào.

Không sai, người này chính là Vũ Văn gia đại công tử cũng là Vũ Văn Duệ.

Cho dù khuôn mặt bày ra trước mặt ta ta chỉ gặp qua có một lần, cho dù hắn mặc bộ quần áo camouflage mà ta không quen, cho dù trên người hắn đã không còn mùi hương thơm ngát kia.

Nhưng hắn vẫn là Vũ Văn Duệ, lên trời xuống đất dường như không có gì không làm được - Vũ Văn Duệ.

Chiều tình huống này mà nói, xem ra việc trong cung liên tục bị cháy đã có thể giải thích, cái người quấy rối kia ngoại trừ Vũ Văn Duệ còn có thể là ai? Dừng dừng dừng, dù sao hắn thích gây phiền toái cho người ta không phải ngày một ngày hai, chẳng qua, lúc Hạ Liên Thần biết khẳng định hắn lại hận nghìn răng ngựa lợi. Thù cũ thêm thù mới, thù của hai người này có thể nói là càng kết càng lớn.

Vì ta bị điểm huyết nên không thể nói cũng không thể động, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, vừa nhìn, dưới đáy lòng vừa nghĩ, cái mặt nạ này của hắn thật sự là không sai, một chút cũng không có vẻ cứng nhắc cùng cảm giác không được tự nhiên.

Vũ Văn Duệ lại bóp mặt ta, thay ta giải huyết đạo rồi bình tĩnh ném cho ta bộ quần áo. Hắn chỉ nói một chữ, “Mau.”

Vì thế, không bao lâu sau ta trở thành một tiểu binh đáng người nhỏ yếu diện mạo bình thường.

Chuyện sau đó dường như thuận lý thành chương, Thích phó thống lĩnh cùng tiểu binh đi lại trong cung không chút trở ngại, rất nhanh liền ra đến cửa cung rồi lên ngựa. Lúc rời khỏi cửa cung cùng tầm mắt qua sát của camouflage quân, Vũ Văn Duệ không chút do dự lập tức ôm chặt lấy ta, an ổn ngồi trước người hắn. Vì chạy nhanh nên gió đêm trở nên sắc bén khiến cho ta phải nheo mắt lại, có vài sợi tóc không an phận chạy đến miệng ta. Ta vừa định gãi tay vén lên thì Vũ Văn Duệ lại sớm một bước làm động tác này, sau đó bàn tay lớn động một cái liền đem ta áp sát trước ngực hắn. Động tác không ôn nhu chút nào, thậm chí còn có một chút hờn dỗi nhưng lại khiến ta cảm thấy có chút vui vẻ.

Thằng nhãi này thế mà hờn dỗi ta.

Ta cũng không đáp lại nhiệt tình của hắn, chỉ là nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực hắn nhắm hai mắt lại. Ừm, buồn ngủ quá, rất muốn đi ngủ.

Sau đó ta thật sự ngủ thiếp đi.

Lúc Vũ Văn Duệ ôm ta xuống ngựa ta mới mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn bốn phía đã là cổng thành, mà bên cổng thành đang có một nam tử trung niên điều khiển một chiếc xe ngựa hướng chúng ta từ từ đi tới. Người nọ đến trước rồi cung kính kêu lên: “Công tử, tiểu thư.”

Vũ Văn Duệ không nói gì, hơi hơi vuốt cằm sau đó liền ôm ta lên xe ngựa. Bên trong xe ngựa cũng giống như bên ngoài đơn giản không có bất kỳ sự

chau chuốt nào, nhưng được cái sạch sẽ thoải mái. Ta xoa xoa mắt chuẩn bị ghé vào chần mềm ngủ tiếp thì lại bị Vũ Văn Duệ dùng ngón tay chọc chọc đầu.

Giọng nói hần trong trẻo nhưng lạnh lùng ôn hoà, “Thật đúng là đồ vô tâm vô phế.”

Ta chống lại khuôn mặt xa lạ cùng ánh mắt lạnh nhạt quen thuộc của hần, kéo lấy tay áo hần lắc lắc, “Biểu ca, ta mệt.”

“Mệt?” Hần không chút gọn sóng, “Không phải vừa tỉnh sao.”

Ta ngáp một cái, miễn cưỡng nói: “Không biết, nhiều ngày nay luôn muốn ngủ.”

“Ta thấy, nàng bị hần dưỡng thành bệnh nhà giàu rồi.” Hần híp mắt lại, nghe không ra vui hay giận nói.

Ta cảm giác cực kỳ vô lực, lầu bầu một câu, “Muốn dưỡng thì cũng là huynh dưỡng.”

Những lời này tuy nhẹ tuy mơ hồ nhưng lại thành công làm cho ánh mắt của hần dịu xuống, không hề khó xử ta nữa. Từng khớp xương ngón tay rõ ràng của hần không lưu tình chút nào chà đi chà lại trên trán ta, thân nhiên nói: “Ngủ đi.”

Ta nằm xuống sau đó vùi đầu vào gối mềm mại, âm thầm thở dài, nam nhân, thì ra người cũng dễ ý như vậy.

Ta nằm xuống không biết bao nhiêu lâu sau mới chậm rãi tỉnh lại, lúc đầu còn thoáng sững sốt một chút, sau đó mới nhớ ra mình đã cùng Vũ Văn Duệ thuận lợi gặp nhau. Ta hít thật sâu một hơi, khoang mũi tràn ngập hương vị thân nhiên của đệm chần, bên tai nghe thấy tiếng chim chóc thanh thúy kêu to, sáng sớm như vậy dường như cùng lúc ta ở trong cung không khác biệt lắm, nhưng mà tâm tình ta lại kém hơn khi đó rất nhiều.

Cuối cùng cũng đi ra.

Ta có thể không cần đối mặt với Vân Chiến hết thảy đều xa lạ, không cần đi đoán cảm tình của Hạ Liên Thần là thật hay giả, như vậy, là tốt lắm. Chẳng qua ta vẫn có chút thờ dài, Hạ Liên Thần..... Đối với hần, ta sao có thể nói mình chưa từng có cảm xúc gì?

Ta bật cười nhần mạnh người vùi vào đệm chần, con người quả thật là một loại động vật cảm tính.

“Tỉnh?” Giọng nói dễ nghe của nam tử vang lên, không mang theo một tia cảm xúc nào.

Ta ngẩng đầu nhìn nam tử đang nhấc màn xe lên. Hần mặc bộ quần áo màu xanh lam sạch sẽ thanh lịch, tóc đen dùng ngọc trâm bó buộc, lại nhìn đôi mắt dài lạnh nhạt của hần, môi mỏng hơi nhướn, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn tuấn mỹ như trước, có thể làm cho ánh sáng phía sau đều xấu hổ tán đi.

Ta há miệng kim lòng không được cảm thán, “Mỹ nhân, quả thật là mỹ nhân.”

Biểu tình của Vũ Văn Duệ trong nháy mắt liền cứng ngắc, sau đó cũng chỉ có thể cười yếu ớt nói: “Cái gì gọi là mỹ nhân?”

“Mỹ nhân giống như.....” nửa câu sau của ta “Biểu ca vậy” lúc nhìn thấy điểm tâm trên tay hần liền lập tức sửa lại, “Hoàng tỷ vậy.”

Vũ Văn Duệ nâng cao cái khay rót cuộc cũng đặt xuống, liếc ta nói: “Chưa rửa mặt đã muốn ăn, ai dạy vậy?”

Ta nhận mệnh nói: “Ta đi đây.”

Chờ rửa sạch sẽ xong rồi ta mới an ổn ngồi ở trên xe ngựa ăn xong mấy thứ đó. Lúc tiêu diệt xong hai bàn điểm tâm ta mới uống ngụm nước trà, “Ngọt thật, rất ngậy.”

Vũ Văn Duệ giương mắt, lông mi dài nhỏ chớp chớp, “Đến trấn sau thì tốt hơn.”

Lúc này ta mới có tâm tư để suy nghĩ chuyện khác, “Biểu ca, chúng ta đã ra khỏi Vân Chiến?” Hỏi xong câu này ta liền cảm thấy chính mình thật vô tri, cái này không phải là vô nghĩa sao, nếu chưa ra khỏi thì Vũ Văn Duệ làm sao dám lớn mật mà trưng ra “thuần nham” như vậy?

Hần không trả lời vấn đề này của ta, nâng tay vẫy vẫy, “Lại đây.”

Ta ngoan ngoãn đi qua, mặc cho ngón tay thon dài của hần cời sợi dây cột tóc ra thay ta búi tóc một lần nữa.

“Tối hôm qua đã ra khỏi cổng thành.” Hần chậm rãi nói, thanh âm giống như nước suối trong suốt chảy xuôi, “Tóc nàng sao lại thế này, không chải sao.”

Ta có chút xấu hổ, “Dài quá, rất khó chăm sóc.”

“Cho nên nàng không chải?”

“Ừm, dù sao cũng sẽ búi lên.”

Ta nói xong lập tức cảm giác được tóc bị kéo một chút, da đầu phát đau một trận. Ta rung rung nhưng không dám tổ khô, mẹ nó a, hần vẫn xuống tay

không lưu tình như vậy! Ta lại hỏi: “Tối hôm qua chúng ta làm sao ra được?”

Hắn khẽ cười một tiếng, “Nàng nói xem”

“Dịch dung?” Ta nhíu mày, “Huynh dịch dung thành người nào?”

Hắn dừng một chút, “Lão già.”

“Ta thì sao? Không phải ta đang ngủ sao? Huynh nói ta là gì của huynh?”

Người nào đó trầm mặc hồi lâu, phun ra hai chữ, “..... cháu trai.”

Ta lập tức đập đầu vãi lạy, xem, Vũ Văn Duệ chính là không giống người bình thường như vậy a, dám đánh thẳng vào điểm yếu a, ai có thể nghĩ ra Thích phó tướng quân cùng Tiểu Lam Tử dịch dung thành ông nội cùng cháu trai rồi đi? Cao, thật sự là cao.

Ta thối thối tóc mái, “Huynh không ở đó, không có việc gì chứ?” Ta đương nhiên chỉ Vân Di.

Ngón tay Vũ Văn Duệ ở trong tóc ta trượt xuống lại trượt xuống một chút, sợi tóc màu đen làm nổi bật ngón tay trắng nõn của hắn, đen trắng rõ ràng rất đẹp mắt. Hắn thần nhiên nói: “Ta không phải hoàng đế, liên quan gì đến ta.”

Cũng đúng, người không phải hoàng đế, không liên quan gì đến người. Nhưng..... Người nha, rõ ràng so với hoàng đế còn quan trọng hơn a! Ta quay đầu liếc hắn, “Có việc nói a, hoàng tử..... Thế nào?”

Vũ Văn Duệ nắm cằm của ta một phen, mắt hồ ly dài nhỏ lóe lên một tia sáng khó hiểu, “Điều nàng hỏi đầu tiên là về muội ấy, nàng thật đúng là quan tâm muội ấy a.”

Ta cảm thấy lòng chưa xót, ta ứng xử với người khác cũng không dễ gì a, tất cả đều là nước mắt của ta! Ta nói: “Huynh đã ở đây rồi, còn muốn ta hỏi gì nữa?”

Hắn một tay che mắt ta lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Muốn nàng giống những người bình thường khác hỏi đông hỏi tây, thật đúng là không có hi vọng.”

Lòng ta dâng lên một cỗ bình yên rất lâu rồi không có, hắn muốn ta tin tưởng hắn, ta tin, sau đó hắn đến, như vậy là tốt lắm rồi.

Hai tay đang vùi vào tóc ta của Vũ Văn Duệ chuyển qua bên hông, hơi hơi dùng lực ta liền áp sát vào trong ngực hắn. Hắn cúi đầu cọ cọ hai má của ta, chậm rãi nói: “Ta với Kha Tử định ra ước định, ta giúp muội ấy yên ổn giang sơn, muội ấy liền không thực hiện hôn sự như thánh chỉ.”

Ta đương nhiên biết lời giải thích đơn giản này của hắn có ý nghĩa như thế nào, ta nhíu mày, “Lần này huynh đi là.....”

“Tìm nàng, làm việc.” Hắn lời ít ý nhiều.

Ta cố ý không quan tâm cảm giác vi diệu kia, trêu chọc nói: “Biểu ca, huynh kém rồi, tìm ta lâu như vậy.”

“Lâu như vậy.....?” Vũ Văn Duệ dè dặt cổ họng, “An Kha Lam.”

Ta mơ hồ cảm thấy hắn tản mát ra hơi thở nguy hiểm liền hướng phía trước né tránh, “Hả?”

Hắn lấy tay xoay mặt ta lại, con ngươi dài nhỏ lộ vẻ tức giận, “Nàng có biết người của ta thậm chí đã tới Tây Vực tìm nàng nhưng vẫn không thấy tung tích của nàng đâu? Nàng có biết ta để cho bọn họ thả tìm làm cũng không bỏ qua một người có bóng dáng giống nàng? Nàng có biết người ta ngầm phái đi thăm dò tung tích của nàng đều lần lượt trở về báo kết quả đều khiến ta thất vọng? Nàng có biết khi ta biết ‘Nam sùng’ được sùng ái nhất trong hoàng cung Vân Chiến là nàng thì có cảm giác gì không?”

Ta tức cười, thì ra Hạ Liên Thần sử dụng chiêu thức ấy, bắt hòa thượng tiện tay thả ra Thiếu Lâm tự, mê hoặc tầm mắt người như vậy..... Thực sự hiệu quả! Ta vừa định mở miệng thì Vũ Văn Duệ lại suy nghĩ tự đáp: “Không, nàng không biết.”

Hắn nheo nửa mắt, “An Kha Lam, nàng thì biết cái gì.”

Ta biết hắn thực sự tức giận.

Thật ra ta vẫn không giống người thường.

Ta gạt nhẹ tay áo hắn, lại túm lấy tóc đen mềm mại còn hơn cả tóc của hắn, khen ngợi nói: “Biểu ca, lâu ngày không gặp, huynh lại đẹp ra vài phần.....”

Con ngươi hắn rung mình, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, “Nàng.....”

“Cũng tình thế hơn vài phần.” Ta lại bổ sung một câu.

Sắc mặt hắn lạnh xuống, “An Kha Lam.....”

Ta không sợ chết nói tiếp: “Làn da cũng trơn mềm hơn vài phần.”

Cặp mắt hồ ly kia đã muốn bắn ra tia rét lạnh tới chỗ ta, cảm giác còn lợi hại hơn cả tia laser.

Ta phản thủ ôm lấy thắt lưng hắn, dùng trán vùi vào ngực hắn, sau đó tự nhiên tựa vào cổ hắn hàm hồ nói: “Mùi hương của biểu ca..... ừ, cũng dễ ngửi hơn so với trước vài phần.”

Vũ Văn Duệ rốt cuộc cũng không tức giận nữa, cúi đầu hít một hơi sau đó ôm lấy ta.

Thật ra chúng ta đều biết, trên người hắn đã không còn mùi hương thơm ngát như trước kia.

Ta hít vào một hơi thật sâu, hương vị này, cũng rất dễ chịu.

Trải qua một ngày một đêm chạy đi, rốt cuộc chúng ta cũng tới Thanh Vân trấn ở biên cảnh Vân Trạch. Vũ Văn Duệ đương nhiên là nhanh chóng tìm một khách điểm sạch sẽ nhất sắp xếp lưu lại. Thân thể ta ở trong xe ngựa lăn lộn hai ngày, xương cốt đã muốn đau nhức. Tắm rửa xong ta liền dính lên giường mềm mại, vùi mặt vào nệm ngủ đến tối, khi xương cốt mềm hết ra mới thấy thoải mái.

Ta tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của Vũ Văn Duệ đâu. Trần Lương nói hắn đi ra ngoài làm việc. Ta cũng không hỏi nhiều, dùng xong bữa tối vừa chuẩn bị nằm xuống thì Vũ Văn Duệ gõ cửa.

Ta hồ nghi nhìn thứ màu sắc sặc sỡ trên tay hắn, “Đây là.....?”

Vũ Văn Duệ gọi lên môi mông, “A Lam, nàng muốn làm gì đấy?”

Ta không chút do dự, “Ngủ.”

Trong con người hắn sòng mắt lưu chuyển, “Nàng có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ngày ngủ.”

Khóe miệng Vũ Văn Duệ hơi hơi run rẩy, một tay ấn ta ngồi xuống ghế.

Hắn cười như không cười, tao nhã nói: “Hôm nay..... Là tiết khát xảo.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Mồng bảy tháng bảy hàng năm là tiết khát xảo hay còn gọi là tiết thất tịch.

Tiết thất tịch trong thần thoại dân gian đại biểu cho tình yêu buồn triền miên của Ngưu Lang Chức Nữ. Đêm nay chim khách sẽ vui vẻ phấn chấn vì bọn họ mà bắc cầu gặp lại, Ngưu Lang cùng Chức Nữ tình ý kéo dài. Mà mọi người trên thế gian lại rất náo nhiệt bắt đầu tụ hội, nhóm nam tử thì hy vọng sẽ tìm được nữ tử mình ngưỡng mộ, nhóm nữ tử còn lại là đi cầu xin Chức Nữ ban cho mình trí tuệ cùng xảo nghệ để tìm được phu quân có thể phó thác chung thân.

Tóm lại như trên, đây là một ngày hội vô cùng lãng mạn.

Nhưng cái loại lãng mạn này, từ khi nào thì có liên quan đến Vũ Văn Duệ?

Lúc ta thay đồ luôn suy nghĩ vấn đề này, đương nhiên, không có kết quả. Vì thế ta chỉ có thể để hắn biến ta thành một cô gái cũng không tệ lắm, lôi kéo tay ta chậm rãi rì tiều sái đi tới ngã tư náo nhiệt.

Bầu trời đã trở về đêm, nhưng tất cả dường như chỉ mới bắt đầu.

Ngã tư đường nhiều người đếm không xuể, già trẻ lớn bé, cả trai lẫn gái, tới tới lui lui đều có. Vũ Văn Duệ cứ như vậy nắm tay ta trôi theo dòng người cùng nhau đi về nơi náo nhiệt nhất, mặc cho chúng ta bị khí thể hơi thở vui mừng nhấn chìm.

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, trường bào tơ xanh thêm cây trâm bạch ngọc, xứng với gương mặt trắng nõn thật đúng là khiến người khác nhìn không dứt mắt được. Ta cúi đầu đánh giá chính mình, váy màu vàng nhạt cùng búi tóc đơn giản, so với hắn thật sự là thiếu đi hơi thở thoát tục kia. Ta lại nhìn hắn, thân mình cao to thẳng tắp như trúc, cả người lộ ra cổ quý khí tao nhã. Ta lại xem xét chính mình, tuyệt thế mỹ mạo khí chất nhã nhặn làm người ngỡ ngàng

chẳng có nửa điểm huyết thống quan hệ với ta.

Ta “Phở” một tiếng, đều là người, vì sao chênh lệch lớn như vậy .

“Kẹo hồ lô a kẹo hồ lô, kẹo hồ lô to ngon ngọt ngọt! Vị tiểu muội muội này, đến đây, cho muội xâu lớn nhất !”

“Các vị cô nương ghé qua xem một chút, son bột nước tốt nhất đây a! Đây là hương liệu mới nhất trong kinh thành a! là thứ mà thiên kim nhà giàu yêu nhất a!”

“Túi hương thêu thủ công tốt đây! Mười văn tiền một cái! Vừa tiện vừa đẹp đây”.

“Đoán đi đoán đi, đoán trúng có thưởng! Các vị giai nhân tài tử đến xem là thấy! Đoán trúng là được một đôi vòng tay bạch ngọc loại tốt đây!”

Ta thoáng kinh ngạc, không thể ngờ được bên ngoài lại náo nhiệt như vậy, người đi đường trên mặt đều là ý cười dào dạt rõ ràng, khác hoàn toàn những người già dôi a dũa trong cung. Tại bầu không khí như vậy ta cũng nhìn không được nở nụ cười, ta dùng khước mắt quét Vũ Văn Duệ liếc mắt một cái, thấy sắc mặt hắn tuy vẫn trong trẻo lạnh lùng nhưng lại có vài phần ý cười khó có được trong mắt.

Người trên đường càng ngày càng nhiều, khoảng cách giữa người với người càng chật chội. Vũ Văn Duệ một tay ôm thắt lưng ta đem ta bảo vệ, sát vào bên tai ta nói: “Muốn xem cái gì?”

Hơi thở ấm áp phun bên lỗ tai làm cho ta có chút ngứa, sau đó ta ngửa đầu, chỉ vào một rạp son phấn ven đường nói: “Chúng ta đi xem son đi.”

Vũ Văn Duệ thân nhiên liếc ta một cái liền mang theo ta đi tới bên kia, chẳng qua là còn chưa đến quầy son thì liền có một cô gái váy dài hồng nhạt đứng phải chúng ta, thoáng chốc một trận mùi thơm tràn ngập trong không khí. Cô gái kia cuống quýt ngáng đầu lui ra phía sau, lúc nhìn thấy Vũ Văn Duệ thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhanh chóng đỏ lên, giọng nói mềm mại sợ hãi: “Công tử, thật xin lỗi..ta...ta không phải cố ý đụng phải của chàng”

Vũ Văn Duệ không có biểu tình gì, “Không sao.” Nói xong hắn liền lôi kéo ta chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua cô gái đó rõ ràng không muốn cho hắn đi, một phen giữ chặt tay áo hắn khiến hắn ngừng cước bộ, mà nàng cũng lập tức phản ứng nhận ra mình thất lễ, đỏ bừng mặt nói: “A, thật có lỗi, công tử không phải người địa phương?”

Vũ Văn Duệ hơi hơi vuốt cằm, “Ừ.”

“Vây, ta mang chàng đi dạo được không?” Sau khi nói xong cô gái liền hiện lên vẻ ảo não cùng hối hận, làm như không ngờ mình vừa thất thố.

Ta nghe vậy cảm thấy thói đời này quả nhiên thâm lương, tuy rằng vóc dáng ta thuộc loại nhỏ bé, nhưng cũng không tới mức làm cho người ta trực tiếp xem nhẹ không có một phần a?

Con người Vũ Văn Duệ hiện lên một tia sáng lạnh, khách khí nói: “Đa tạ ý tốt của cô nương, ta cùng biểu muội tùy ý đi xem là được rồi.”

Cô gái kia có chút thất vọng cùng xấu hổ, “Vây, vậy.....”

“Đi trước một bước.” Vũ Văn Duệ cũng không thèm nhìn biểu tình của cô gái, trực tiếp lôi ta chạy lấy người. Trong lòng ta nghĩ, thất tịch quả nhiên là ngày hội nghiệp chướng, bây giờ ngay cả một cô nương cũng trở nên lớn mật như vậy, hay là nàng nghĩ, hôm nay có duyên gặp phải công tử nào thì người đó chính là phu quân?

Ha, phu quân không có, nhưng ta thấy người sói trái lại là rất nhiều.

Quầy son cũng không thiếu cô nương đang tụ tập, lúc nhìn thấy Vũ Văn Duệ mọi người đều lung lay lên đồng, sau đó là một mảnh thẹn thùng. Mà cái người khiến cho người khác thẹn thùng kia chỉ giữ tuần đứng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một chút cũng không đáp lại các nàng. Hắn cúi người chọn hộp hương phấn màu lam cho ta, “Cái này thế nào?”

Ta cau mày, “Mùi không được.”

“Ta là hỏi nàng, cái hộp này thế nào.”

“.....”

Hắn buông hộp son màu lam ra rồi cầm lấy cái màu hồng nhạt, nhử mày nhìn ta nói: “Mùi này thật giống mùi của con heo màu đen kia.” Dứt lời liền tùy tay ném lên trên sạp, vị tiểu thương kia ban đầu có chút tức giận, nhưng khi thấy người mua son là một quý công tử liền thay khuôn mặt tươi cười, thân thiện giới thiệu cho hắn.

Ta cũng cầm cái hộp màu hồng nhạt kia lên ngửi ngửi, ừ, mùi trên người Tiểu Hắc? Tác giả rất vô lương tâm, lâu như vậy không để nó xuất hiện, làm ta xuyết chút nữa quên mùi trên người nó là vị gì. [=.=||| còn có thể là vị gì vậy, vị thịt heo!]

Ta khom người nhìn mấy hộp phấn, không nghĩ là nó còn rất tinh xảo như vậy, chẳng qua hương vị đúng là không được tốt lắm. Ta đột nhiên nghĩ đến mùi thơm ngát trên người Vũ Văn Duệ, loại này rốt cuộc là hương gì? Ta bất mãn liếc hắn một cái, người này thật là, vì sao chết sống cũng không nói cho ta biết?

Vũ Văn Duệ dường như không phát hiện ra ánh mắt của ta, quay đầu nhìn ta nói: “Đứng đây chờ ta một chút.”

Ta gật đầu, nhìn thân hình cao to của hắn biến mất ở trong đám người.

Trước sạp càng lúc càng có nhiều người đến, ta chỉ nhìn mà không mua thì thật đúng là bị người ta kỳ thị, không cẩn thận liền bị các nàng đẩy qua một bên. Ta lại đứng bên cạnh sạp chờ, lại mơ hồ phát hiện hình như vấy bị cái gì đó túm túm. Ta cúi đầu nhìn, chỉ thấy một con chó nhỏ trắng như tuyết đang cắn gấu vấy của ta. Ta kéo vấy ra trừng nó một cái, con chó kia lại thị uy bằng cách trực tiếp cắn nát vấy của ta.

A a, lá gan không nhỏ.

Ta khom người muốn bắt nó, chẳng qua tiểu gia hỏa này thực thông minh, uốn éo mông bắt đầu chạy, chạy được vài bước còn cố ý quay đầu khiêu khích nhìn ta, dường như muốn nói, “Có dùng khí thì đến đây, vì sao người không đến a.” Ta thấy vô cùng buồn cười, nheo mắt liền hạ quyết tâm phải đuổi theo nó, sau đó dạy cho nó một chút bài học -- mất chó trăm ngàn lần không được để thấp con người.

Ta theo tiểu gia hỏa kia chạy trong đám người, chốc lát sau càng chạy ít người, cuối cùng mới phát hiện ta đã đi theo nó tới bên hồ nước. Ta nhìn bốn phía không có người chủ ý liền xắn ống tay áo phóng tới tiểu gia hỏa kia, sau đó không ngoài ý muốn nắm được cái cổ mềm của nó, ta nhìn nó nhe răng, “Xem ta xử người đây.”

Tiểu tử kia mở to mắt vô tội, cúi đầu nức nở vài tiếng, còn dùng đầu lưỡi liếm liếm tay ta, có chút ý muốn lấy lòng.

Không biết vì sao ta lại nghĩ đến Tiểu Hắc, nhớ ngày đó nó cũng là điển hình của khi thiện sợ ác giống Tiểu Bạch trên tay ta đây. Lúc này có một cô gái chạy tới chỗ ta, thở hổn hển nói: “Cô... cô nương... Tiểu Bảo nhà ta bị rách vấy của cô nương? Thật xin lỗi! Mong cô nương đại nhân đại lượng tha nó!”

Thì ra con chó nhỏ này là kẻ đã nhiều lần tái phạm?

Ta cũng không nhiều lời, đem con chó nhỏ đưa cho nàng nói: “Không có việc gì.”

Cô gái ôm con chó nhỏ răn dạy vài câu, lại nhìn ta nói: “Tiểu Bảo nhà ta bị rách bình, cần rách vấy cô nương rồi, ta đền cô nương một cái mới được không?”

Ta cười cười, “Không cần.”

Lúc này cô gái mới ôm Tiểu Bảo rời đi, mà ta cũng lập tức ý thức được một vấn đề.

Ta lạc đường.

「『▽』」

Không có cách nào, không phân biệt được phương hướng không phải lỗi của ta.

Khó tránh được việc càng chạy càng loạn nên ta dứt khoát đứng bên hồ nước, nhìn cái cây bên cạnh hồ a, lại nhìn cá trong hồ a, đếm sao trên trời a, sau đó thuận tiện chờ Vũ Văn Duệ tới tìm ta.

Đại khái khoảng một khắc sau thân ảnh Vũ Văn Duệ liền xuất hiện trong tầm mắt ta. Ta vừa định nhìn hắn cười cười thì thấy khuôn mặt tuần tú của hắn không chút thay đổi, trong mắt không hề có ý cười. Ta kim lòng không được lui về sau một bước nhỏ, ách, biểu tình này..... có nghĩa là hắn đã giận, nhưng ta có làm gì chọc hắn giận đâu?

Vũ Văn Duệ đi tới trước mặt ta, khuôn mặt tuần tú đột nhiên nổi lên nụ cười nhạt, miệng cũng từng chữ từng chữ nói: “Vì sao không đợi ta?”

Ta vừa định mở miệng giải thích lại bị hắn mạnh mẽ hôn lên môi. Hắn vội vàng xoay động trên cánh môi của ta qua lại duyên hôn, sau đó là tiến quân thân tốc ôm lấy đầu lưỡi của ta cùng nhau triển miên. Tay hắn ở bên hông ta xiết chặt, chặt đến nỗi ta có thể cảm giác được hắn phấn nộ.

Hắn thoáng rời đi, dùng cái trán đụng ta cúi đầu hỏi: “An Kha Lam, rốt cuộc khi nào thì nàng mới không bỏ ta lại một mình mà đi trước.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tuy ta đã quen Vũ Văn Duệ nhiều năm nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn dùng ngữ khí bắt buộc dĩ cùng vô lực như vậy để nói chuyện. Hắn là

Vũ Văn Duệ, là người vĩnh viễn khí định thần nhân, dường như ngay cả Thái Sơn đổ ngay trước mắt hần hần cũng không kích động - Vũ Văn Duệ.

Nhưng Vũ Văn Duệ này, bây giờ vậy mà nói với ta: “An Kha Lam, rốt cuộc khi nào thì nàng mới không bỏ ta lại một mình mà đi trước.”

Vì thế ta sững sốt, hoành tráng sững sốt, ngay cả trả lời cũng quên luôn.

Ngón tay thon dài của Vũ Văn Duệ xoa cổ của ta, đầu ngón tay lạnh lẽo tinh tế vuốt phẳng và dao động. Hần bỗng nhiên nhẹ giọng nở nụ cười cười một chút, rũ mắt thần nhiên nói: “Lúc trước nên giết nàng.”

Hần nói xong liền không hề nhìn ta, trên gương mặt thanh tuyền chỉ còn lại vẻ tao nhã cùng lãnh đạm thường lui tới. Khi hắn xoay người, vạt áo màu xanh nhạt cong thành một độ cong xinh đẹp, thân ảnh cao to trong đêm đen chậm rãi biến mất.

Ta vẫn đứng tại chỗ, không mở miệng kêu hắn cũng không có tiến lên đuổi theo hắn.

Ta ngốc ngốc nhìn hắn rời khỏi tầm mắt của ta, hai tay dưới áo nắm chặt, cuối cùng lại buông lỏng đặt trước ngực mình. Ta có thể cảm giác được trái tim trong lồng ngực đang nhảy lên bất quy tắc, có một cảm giác kỳ quái chậm rãi nảy sinh, thần kinh của ta khẽ động.

Ta còn chưa quên ánh mắt lạnh như băng cùng lời nói âm ngoan của hắn năm ấy, cái loại run sợ này vẫn như trước tồn tại trong trí nhớ của ta. Nhưng không biết từ khi nào thì ta đã bắt đầu có thói quen với loại run sợ này, không phải rét lạnh thấu xương giống như từng nghĩ đến nó? Trong đầu dường như xuất hiện rất nhiều thứ, về mặt hắn cười nhạt, ánh mắt không gọn sóng sợ hãi, cùng với khóe môi cười như không cười. Hắn rõ ràng tiếc nuối năm đó chính mình không giết ta, nhưng vì sao ta không hề cảm thấy sợ hãi chút nào?

Ta cắn môi dưới, ảo não nghĩ, chuyện này không biết từ khi nào đã xảy ra.

Trò đùa, tóm lại vẫn trốn không được bốn chữ “Vô tri vô giác”.

Ta bị thống tắc đầu, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, vừa định nhấc làn váy đuổi theo hắn thì lại phát hiện nhấc váy không được. Ta cúi đầu, chỉ thấy con chó nhỏ màu trắng đang cố chấp đứng bên chân ta cắn gấu váy của ta. Khóe mắt co giật, Tiểu Bạch, người muốn làm gì, hay là vào thất tịch này người thực không khéo lại sinh ra cảm tình không nên có với con người?

Cái gì mà lễ tình nhân, hại người thì thôi, sao lại hại luôn cả chó thể này.

Ta lạnh lạnh nhìn nó nói: “Lầu thịt chó.”

Thân hình Tiểu Bạch rõ ràng rút một chút, nhưng giây sau đó trong ánh mắt lại xuất hiện vẻ anh dũng hy sinh, kiên định cắn gấu váy của ta túm về phía trước.

Ta thiếu chút nữa cười ra tiếng, thế nào, nó tưởng mình là dũng sĩ đánh giặc Nhật Bản chắc?

Đầu năm nay, động vật sao cũng Côca như vậy. Ta nheo mắt, “Sao người lại chuồn đến đây, tiểu thư nhà người đâu.”

Tiểu Bạch đột nhiên trở nên điên cuồng, nhả váy ra nhìn ta rống lớn kêu lên, một tiếng so với một tiếng càng hung. Nó gầm rú xong lại cắn váy của ta tha về phía trước, một chút cũng không ngại thân mình nho nhỏ của mình không lay động được ta dù chỉ nửa phần.

Ta ngồi xổm mình nó, ánh mắt nó ngập nước mang theo chút cầu xin. Ta bất đắc dĩ xoa xoa đầu nó, cùng nó đi xem chuyện gì xảy ra.

Tiểu Bạch phát hiện ta phối hợp đi theo thì dị thường kích động, vurun bốn chân nhỏ bỏ chạy vui vẻ, chạy vài bước lại quay đầu nhìn ta, ý bảo ta theo sau. Ta suy nghĩ, có phải là tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, cho nên vị Tiểu Bạch đệ đệ này mới chạy tới xin ta giúp đỡ.

Không bao lâu sau thì đáp án được công bố. Trong ngõ nhỏ mờ tối, ba gã thanh niên quần áo lụa đất tiền đang vây quanh cô gái vừa rồi, thân mình mấy người đó chắn đường cô gái không cho ra ngoài.

Nam tử áo trắng mở miệng trước, giọng nói có chút đáng khinh, “Không ngờ hôm nay có thể gặp gỡ Bạch nhị tiểu thư ở nơi này, thật là hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Bên cạnh, nam tử áo vàng ra vẻ tiêu sái mở cây quạt, tiếp lời: “Dịp này gặp được Bạch nhị tiểu thư, đây phải chăng là duyên phận?”

“Đúng vậy đúng vậy, một khi đã như vậy, Bạch nhị tiểu thư nên cùng vài người chúng ta chơi đùa chơi đùa một chút, được chứ?” Cuối cùng, một gã béo đáng khinh cười nói, thịt mỡ trên mặt rung rung lên.

Cô gái ôn nhã cười, “Đa tạ ý tốt của ba vị công tử, chẳng qua là nhà ta còn có chuyện, phải đi về, lần sau ta nhất định sẽ chiêu đãi các vị thật tốt.”

“Lần sau?” Nam tử áo vàng nhíu mày rậm, mắt lộ ra hung quang. “Bạch nhị tiểu thư nói đùa, ai biết nàng có phải lại báo cho huynh trưởng của nàng tới thu thập chúng ta hay không?”

“Hừ.” Gã béo hừ lạnh một tiếng, vẻ đáng khinh trên mặt chuyển thành âm ngoan, “Chúng ta vất vả lắm mới chờ được lúc nàng đi một mình, cơ hội tốt như vậy, Bạch nhị tiểu thư há có thể không cho chúng ta mặt mũi?”

“Lần trước gia huynh đắc tội, mong rằng các vị công tử đại nhân đại lượng.” Ngữ điệu cô gái vẫn vững vàng, thân mình lui lại phía sau một chút, “Ngày khác ta nhất định sẽ để huynh trưởng chuẩn bị tiệc rượu, xin lỗi các vị.”

“Tiệc rượu?” Nam tử áo trắng đề cao giọng, châm chọc nói: “A, Bạch nhị tiểu thư thật đúng là suy nghĩ chu đáo, chúng ta làm sao đảm đương nổi!”

“Làm sao đảm đương nổi!” Gã mập cố ý phụ họa, “Cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa từng được dự qua tiệc rượu nhà họ Bạch!”

Cô gái tươi cười có chút cứng ngắc, “Công tử.....”

“Bạch Vi! Ta nói trắng ra với nàng, Bạch gia của nàng là nhà có cửa, nhưng vài người chúng ta cũng không phải nhà nghèo, lần trước ca ca nàng chính chúng ta như vậy, nàng nghĩ bây giờ chúng ta sẽ bỏ qua cho nàng sao?” Nam tử áo vàng tà tà nói: “Vẫn nên ngoan ngoãn theo chúng ta, chúng ta sẽ cố gắng thương hương tiếc ngọc một chút!”

“Công tử.” Tay Bạch Vi không tự giác vịn vào tay áo, trên mặt vẫn cố giữ vững vẻ trấn định, “Huynh trưởng của ta đang ở ngay bên ngoài chờ ta, các vị công tử xác định không chịu thả ta đi?”

Nam tử áo trắng «Phi» một tiếng, cười ha hả nói: “Bạch nhị tiểu thư không cần chờ huynh trưởng của nàng đâu, hắn đang ôm mỹ nhân trong lòng mất hồn lạc phách rồi, làm sao còn có thể lo lắng cho nàng!”

Gã mập chà chà tay, “Nói nhiều với nàng ta như vậy làm gì, cứ trực tiếp tiến lên, còn sợ nàng ta không theo sao!”

Đôi mắt bọn họ đạt thành chung ý kiến, lơ mơ muốn đi lên chiếm tiệm nghi của tiểu thư Bạch gia. Ta vốn nghĩ, đùa giỡn khắp nơi đều có, hơn nữa cũng chẳng kém nơi này, nhưng nếu Tiểu Bạch đã kéo vấy ta tới nơi đây nhìn thấy cảnh này, ta làm sao có thể tâng tọng lương tâm để chuyện này xảy ra ngay trước mặt ta?

Thấy việc nghĩa hăng hái ra tay cứu giúp là chuyện ta không ưa làm, nhưng nếu có thể nhìn thấy vẻ khó chịu cùng sức mạnh của Vũ Văn Duệ, kia vẫn không sai.

Ta còn chưa kịp nhìn thì Tiểu Bạch đã dạng chân chó ăn ý hướng ba người kia hung ác rống lên, cho đến khi tầm mắt ba người kia đều chuyển về phía chúng ta nó vẫn chưa ngừng lại. Theo lệ thường mà nói, vào ban đêm đầu ngõ có tiếng chó sủa ầm ĩ hung ác sẽ khiến cho người ta hoảng sợ, nhưng có lẽ là bọn họ không ngại nó là chó con, vì thế sự hung ác kia rất đơn bạc không có tính đe dọa.

Nhìn xem, tuổi trẻ có đôi khi chính là cái tội, bởi vì người không thể làm cho họ tin vào những điều kiêng kị, mà đó hoàn toàn là do thời gian chông chênh mà thành.

“A a, lão tam, vận khí của chúng ta hôm nay thật không sai a.” Nam tử áo vàng nhìn ta không chuyển mắt, “Bộ đáng nha đầu kia rất thanh tú.”

“Ta đã nói, vừa rồi không biết vì sao nàng ta lại thả con súc sinh kia ra ngoài, thì ra là muốn đi tìm viện binh.” Gã mập liếc Bạch Vi sau đó phá lên cười, “Chẳng qua là, không ngờ viện binh không tìm được, lại tặng cho chúng ta một con nhóc xinh đẹp!” Hắn vừa lắc lắc tay Bạch Vi vừa rút từ trong tay áo ra một cái khăn nhét chặt vào miệng nàng. Bạch Vi chỉ có thể cau mày nhìn ta, trong mắt muốn nhấn cho ta tin tức mau đi đi.

“Khụ khụ, hai người các ngươi kiềm chế một chút, đừng dọa vị cô nương này.” Nam tử áo trắng làm bộ quát lớn, nhìn ta giả nhả nhận nói: “Cô nương, cô nương quen biết tiểu thư Bạch gia sao?”

Ta lắc lắc đầu, chỉ gặp qua một lần, làm sao có thể nói là quen biết.

Nam tử áo trắng tươi cười có chút cứng ngắc, lại nói: “Vậy vì sao cô nương lại tới cứu tiểu thư Bạch gia?”

“Nếu không quen, vì sao lại nói tới chuyện cứu hay không cứu?” Về mặt ta vô cùng mờ mịt nói.

“Ách.....” Nam tử áo trắng thật sự sững sờ.

Ta khoát tay áo, tùy ý nói: “Các người cứ tiếp tục, các cứ người tiếp tục, ta đi trước một bước!”

Ta nói xong liền xoay người rồi đi, gã mập phía sau reo lên: “Lão đại, đây không phải là lúc để nhả nhận a, huynh nhìn cô nương kia xem, nàng đã đi rồi!”

“Tiểu cô nương sợ là đã bị dọa choáng váng, lúc này không phải nàng nói muốn đi là đi!” Giọng nói này là của nam tử áo vàng.

Ta quay đầu vừa vịn nhìn thấy nam tử áo vàng kia đi tới phía ta. Vừa đến trước mặt ta thì liền giơ tay muốn kéo ta, nhưng lại bị người hung hăng đá một cước bay đập vào bờ tường, phun ra một mồm máu tươi.

Nam tử áo vàng đương nhiên không có cách nào mở miệng, nam tử áo trắng bên kia quá sợ hãi nói: “Người... người... người... người là ai?”

Cho dù đánh người nhưng Vũ Văn đại gia vẫn như trước nhả nhận tuần nhã, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nam tử áo trắng, lại càng không trả lời câu hỏi của hắn. Hắn cũng cố mục đích rồi đi đến trước mặt nam tử áo vàng, từ trên cao liếc xuống tao nhã hỏi: “Vừa rồi người muốn dùng tay nào chạm vào nàng?”

Cánh môi nam tử áo vàng bị máu tươi nhuộm đỏ, ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Không nói sao?” Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ vẫn ôn hòa như cũ, “Ta đây đoán vậy?”

“Tay trái?” Hắn thân nhiên chà qua tay trái không thể nhúc nhích của nam tử, mặt giày trắng đen “Nhẹ nhàng” “Phủ” lên, “Người muốn dùng tay trái chạm vào nàng?”

Đồng tử của nam tử áo vàng trong phút chốc dần lớn, kêu to một tiếng, “A!”

Ta nhú nhú mảy, trời, nam nhân này kêu thật là chói tai. Ta lại nhìn ba người đầu kia, bọn họ sớm đã bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức ngây người, thân mình không tự giác lui về phía sau.

“Có lẽ không phải tay trái.” Vũ Văn Duệ cười nhẹ một tiếng, đáy mắt ôn nhuận hiện lên tia âm ngoan, “Là tay phải.”

Nam tử áo vàng rung rung sợ hãi nhìn Vũ Văn Duệ, trong mắt lóe lên tia cầu xin cùng sợ hãi.

Vũ Văn Duệ cúi người xuống cầm tay phải nam tử đặt lên ngực, ta chỉ nhìn thấy hắn nhẹ nhàng vắn vắn, sau đó có tiếng vỡ nát vang lên. Về sau, hô hấp của nam tử áo vàng kia liền cứng lại rồi ngất đi.

Vũ Văn Duệ rút tay về, lấy một cái khăn từ trong tay áo ra xoa xoa tay, thân nhiên nói: “Ta rất không thích có người chạm vào nàng, cho dù nghĩ cũng không được.”

Nam tử áo trắng cùng gã mập bên kia hai chân đã phát run, nghe vậy liền không đợi Vũ Văn Duệ nói thêm cái gì nữa liền buông Bạch Vi ra, giống như bay chạy ra đầu ngõ, vừa chạy vừa quay đầu quan sát xem Vũ Văn Duệ có đuổi theo bọn họ hay không.

Nhưng rõ ràng bọn họ lo lắng dư thừa, Vũ Văn Duệ mới không có tâm tư đi quản bọn họ. Hắn chỉ cẩn thận quan sát vết máu trên tay mình, sau đó đem cái khăn kia tùy ý ném xuống đất.

Hắn ghé mắt liếc ta một cái, trong mắt hồ ly dài nhỏ nhìn không ra vui hay giận.

Không thể không nói, ta thực vui mừng vì sự thất thường này của hắn, cho dù về mặt lạnh lùng biểu cảm vô tình, nhưng chỉ cần ta gặp nguy hiểm, hắn nhất định sẽ xuất hiện ngay.

Ta phát hiện, ta rất vừa lòng với loại tự tin này của mình.

“Cô nương, công tử, đa tạ cứu giúp.” Bạch Vi dường như đối với Vũ Văn Duệ có chút sợ hãi, giọng nói có chút phát run, “Vừa rồi đều nhờ hai người, bằng không.....”

“Tiểu Vi! Hai vương bát đần này lại làm chuyện gì xấu đúng không!” Đầu hẻm xuất hiện một nam tử anh tuấn, hai tay hắn lôi hai nam tử đang lạnh run -- không phải là nam tử áo trắng và gã mập đã chạy vừa rồi sao.

“Ca ca.....” Bạch Vi ôm Tiểu Bạch yếu ớt cười cười, “Không có việc gì, vị công tử cùng tiểu thư này đã cứu muội.”

Nam tử anh tuấn đập mạnh hai cánh tay vào làm hai nam tử kia hôn mê rồi ném xuống đất, sau đó chạy đến trước mặt Vũ Văn Duệ vỗ thật mạnh bả vai hắn.....

Ánh mắt lạnh như băng của Vũ Văn Duệ hơi chuyển, môi mỏng gọi lên nhìn nam tử.

Nam tử mở miệng cười to, “Dục Vãn, đây là lần thứ hai huynh cứu muội muội nhà ta!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Một khắc sau chúng ta đã ngồi trong một căn phòng trang nhã của quán trà, người bên ngoài vẫn đi lại ồn ào, giọng nói nữ tử bên trong quán trà uyển chuyển, một phen tư vị phong nhã. Vũ Văn Duệ đang ôn chuyện với ca ca của Bạch Vi, mà Bạch Vi cũng cười giải thích chuyện cũ cho ta.

Vừa rồi, ba tên lưu manh kia là những tên ăn chơi trác táng có tiếng ở thành Thanh Vân, một lần ở trong miếu gặp được Bạch Vi tuổi trẻ nữ mạo liền mở miệng trêu chọc. Đang định động thủ động cước thì Bạch gia đại ca Bạch Kiếm Phi vừa vắn đuôi tới, động thủ đánh ba người bọn họ một trận. Bạch gia là nhà phú quý số một số hai trong thành, ba người kia mặc dù lòng muốn trả thù nhưng không thể trực tiếp ra tay với Bạch Kiếm Phi, vì thế mới có một màn ngăm dọa phó với Bạch Vi vừa rồi. Ba người phái một mỹ nữ xinh đẹp đi giữ chân Bạch Kiếm Phi, cứ nghĩ lần này sẽ thuận lợi làm chuyện xấu, lại

không ngờ rằng trên đường nhảy ra ta và Vũ Văn Duệ, còn vô cùng bị kịch bị Vũ Văn Duệ vịn đánh một trận.....

Ba tên lưu manh này cũng thật có chút bi thương.

Nói tiếp, thì ra Bạch Kiếm Phi và Vũ Văn Duệ có quen biết. Ba năm trước, Bạch Kiếm Phi mang theo đại muội của mình hồi phủ, trên đường ở trọ tại một khách sạn. Không ngờ, khách sạn kia là hắc điểm, tiểu nhị bắt cóc đại muội của hắn uy hiếp Bạch Kiếm Phi. Bạch Kiếm Phi bất đắc dĩ đang muốn đầu hàng thì phòng cách vách có một công tử tuấn mỹ đi ra. Sắc mặt công tử mang vẻ tức giận âm u, tùy ý khoát tay liền giải quyết tên tiểu nhị bắt cóc con tin, thân nhiên nói hai chữ: “Ồn quá.”

..... Ta im lặng, thì ra là quấy rầy đến giấc ngủ của hần hần mới đi ra ?

Mặc kệ lý do ban đầu của Vũ Văn Duệ là gì, bọn cướp kia quả thật đã bị hần đánh ngã trái ngã phải, mà Bạch Kiếm Phi cũng đem điều này trở thành “Thấy việc nghĩa hăng hái làm” “Rút dao tương trợ”, công tử tuấn mỹ trở thành ân nhân cứu mạng -- đương nhiên, ta tự đẩy lòng tin tưởng. Vũ Văn đại gia chính là vì bệnh tức giận lúc rời giường.

Ba năm sau, Bạch Kiếm Phi lại gặp Vũ Văn Duệ, mà lần này Vũ Văn Duệ cũng cực kỳ có quy luật cứu nhị muội của hần, đến đây, Bạch Kiếm Phi kích động .

“Dục Văn, ba năm trước từ biệt ta còn nghĩ không biết ngày nào mới có thể gặp lại, không ngờ lúc gặp lại huynh vẫn cứu muội muội của ta! Ha ha ha, mỗi lần gặp mặt đều nợ huynh một cái nhân tình, thật sự là hổ thẹn a hổ thẹn!” Bạch Kiếm Phi ý cười hoà thuận vui vẻ nói.

Ta trẻ môi nghĩ, lúc ấy Bạch Kiếm Phi nếu biết sự thật thì sẽ phản ứng ra sao. Nhưng khi thấy hần không chút che giấu vẻ thương thức nhìn Vũ Văn Duệ thì ta thờ dài, chắc là bây giờ hần đã nghĩ lệch sang việc Vũ Văn Duệ có ý cứu người.

Mù quáng thật đáng sợ, run run.

Trái với Bạch Kiếm Phi đang nhiệt tình kích động, Vũ Văn Duệ mang theo vẻ lạnh nhạt cùng rất khách khí, “Bạch huynh khách khí .”

“Tiểu tử này giỏi, vài năm không gặp vẫn giữ cái giọng điệu này.” Bạch Kiếm Phi đâm vào ngực Vũ Văn Duệ một quyền, “Thật là một chút cũng không đổi!”

Trong mắt Vũ Văn Duệ toát ra ý cười, “Bạch huynh một chút cũng không đổi.”

“Ha ha, ngày mai ta chuẩn bị một bàn tiệc trong phủ để cảm ơn huynh cho thật tốt, huynh đừng từ chối a.”

“Một khi đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Vậy ngày mai ta ở ngay trong phủ hầu huynh!” Bạch Kiếm Phi nhìn về phía ta, cười hỏi: “Thiếu chút nữa đã quên, Dục Văn, vị cô nương này là.....”

Ta phun hột ra, “Biểu muội.”

Con ngươi dài của Vũ Văn Duệ híp lại, trong mắt sắc lạnh chột lóc.

“Thì ra Dục Văn có biểu muội đáng yêu như vậy.” Bạch Kiếm Phi nói: “Dục Văn còn nhớ đại muội của ta không?”

Vũ Văn Duệ thoáng suy tư, thân nhiên nói: “Là Bạch Sắc đúng không.”

“Trí nhớ Dục Văn thật tốt.” Bạch Kiếm Phi hơi giảm ý cười, thờ dài nói: “Ta nhớ rõ khi đó Sắc nhi còn mở miệng gọi huynh một tiếng Dục Văn..... Ai, ngày mai huynh đến cũng vừa hay có thể gặp nàng.”

Vũ Văn Duệ có chút không để ý thương cảm của hần, chỉ đáp một tiếng “Ừ”, không có câu sau.

Bạch Vi nép sát vào bên tai ta bắt đắc dĩ cười cười, “Cô nương thứ lỗi, ca ca của ta chính là thẳng tính như vậy.”

Ta nhét quả mơ vào miệng, “Thẳng tính tốt.” Thẳng tính mới có khả năng cùng thất thường làm bạn, không phải sao.

Trên đường về khách sạn, Vũ Văn đại gia vẫn như trước bày ra khuôn mặt lạnh lẽo xinh đẹp. Hần luôn đi trước ta, chẳng qua lúc ta cách hần xa một chút hần liền lơ đãng bước chậm lại, thẳng cho đến khi chúng ta khôi phục khoảng cách ban đầu. Ta từng bước dẫm xuống bóng lưng kéo dài của hần, phía trước vĩnh viễn luôn có người chờ ta, điểm này dường như đã trở thành điều đương nhiên.

Trưa hôm sau chúng ta đến Bạch phủ, Bạch Kiếm Phi nhiệt tình chiêu đãi chúng ta ngồi vào bàn, chỉ là trên đường xảy ra một chút sai sót nhỏ. Vũ Văn Duệ ngồi bên phải Bạch Kiếm Phi, mà lúc ta định ngồi xuống bên trái Vũ Văn Duệ thì có người phát hiện ra ghế ngồi bị bẩn. Vì thế ta được Bạch Kiếm Phi mời đến ngồi bên phải hần, đối diện với Vũ Văn Duệ. Sau đó không lâu, Bạch Vi cùng một cô gái chừng mười ba mười bốn tuổi đi đến. Bạch Vi cười chào hỏi chúng ta, mà cô gái kia chỉ bình tĩnh nhìn Vũ Văn Duệ, không nói một câu.

Cô gái kia có làn da trắng nõn, ngũ quan bình thường, nhưng may mắn có một đôi mắt đen mọng hữu thần, làm cho khuôn mặt tỏa sáng không ít. Thần sắc thiếu nữ có chút lạnh lùng, sau khi vào cửa cũng không thèm liếc ai một cái, năng lực như vậy nhìn Vũ Văn Duệ, giống như nơi này chỉ có mình hần.

Ta mới vừa đoán xem cô gái này là ai thì nghe thấy Bạch Kiếm Phi kêu lên: “Sắc nhi, muội đến rồi.” Hắn đứng dậy đến trước mặt cô gái kia nắm tay nàng kéo đến bên người Vũ Văn Duệ rồi ân nàng ngồi xuống, chỉ vào Vũ Văn Duệ nói: “Sắc nhi có còn nhớ huynh ấy là ai không?”

Bạch Sắc trầm mặc hồi lâu, cuối cùng khẽ gật đầu.

“Ha ha, Dục Văn, Sắc nhi đối với ân nhân cứu mạng là huynh ấy tượng khắc sâu a.” Bạch Kiếm Phi như giỡn như thật nói.

Vũ Văn Duệ gọi lên môi mỏng, cười nhẹ, “Bạch đại tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Bạch Sắc vẫn như cũ lẳng lẳng nhìn hắn, chuyên chú dị thường.

Bạch Kiếm Phi thấy thế lại cao hứng, phân phó tỷ nữ bưng thức ăn lên sau đó về lại vị trí của mình. Mà Bạch Vi đã sớm ngồi xuống bên người ta, nàng kéo tay áo ta dưới bàn, viết xuống lòng bàn tay ta sáu chữ, “Gia tỷ không thích nói chuyện”.

Ta nhìn nàng cười cười, trong lòng có chút kinh ngạc. Bạch Sắc nhìn qua chỉ có mười ba mười bốn tuổi, Bạch Vi ít nhất cũng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng Bạch Vi là muội muội Bạch Sắc.....

Ta rót cho chính mình một ly nước trà, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nghĩ, nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Bạch Kiếm Phi theo ký ức trôi về chuyện năm đó cùng Vũ Văn Duệ ở chung vài ngày, Vũ Văn Duệ lâu lâu phụ họa vài câu, sau đó Bạch Kiếm Phi sẽ đem đề tài hướng lên người Bạch Sắc. Đơn giản là “Sắc nhi còn nhớ rõ huynh” “Sắc nhi lúc ấy đối với Dục Văn.....” Đợi chút, đối với chuyện này Vũ Văn Duệ vẫn như trước cười nhạt bất động thanh sắc, mà ánh mắt Bạch Sắc nhìn Vũ Văn Duệ có hơn vài phần sắc màu ảm áp.

Bạch Kiếm Phi này tâm tư thật sự là không che dấu chút nào.

Ta vừa đánh giá bọn họ vừa gấp một con tôm to bỏ vào miệng, nhai lấy nhai để đem thịt tôm cùng vỏ nuốt xuống. Vừa định nhai tiếp con tôm thật đẹp kia thì thỉnh thoảng lại cảm thấy lạnh lẽo của Vũ Văn Duệ. Ta sợ tới mức răng run lên một cái liền cắn phải đầu lưỡi.

Rung rung ăn đầu củi đầu, biểu ca, ta không phải có ý không bóc vỏ, không phải là vì bóc vỏ rất phiền toái hay sao. Ta nghĩ, thời gian dành để bóc vỏ tính ra còn có thể ăn nhiều thêm mấy con tôm.....

Bị hắn trừng như vậy, ta không dám ăn tôm nữa, vừa cầm đũa lên chọc chọc đĩa rau thì lại thấy Vũ Văn Duệ nói gì đó với tỷ nữ phía sau, sau đó tỷ nữ kia liền nhận lấy cái khay nhỏ Vũ Văn Duệ đưa qua rồi đi tới bên người ta. Khay nhỏ đặt xuống ta mới thấy đó là một mâm tôm đã bóc vỏ, thịt tôm sạch sẽ a. Ta không chút khách khí gấp một con tôm to bỏ vào miệng, tùy ý để vị ngon của tôm tràn ngập khoang miệng.

Lúc này, nụ cười của Bạch Kiếm Phi lập tức cứng ngắc, sắc mặt Bạch Sắc phút chốc biến lãnh nhưng Vũ Văn Duệ vẫn bất động thanh sắc, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo thán nhiên: “Tay biểu muội ta hơi yếu.”

Ta ăn thịt tôm bình tĩnh quyết định bỏ qua những lời này, tay yếu là cái tội sao? Đương nhiên không phải.

Biểu tình của Bạch Kiếm Phi rất nhanh liền điều chỉnh lại bình thường, chỉ là vẫn có thể cảm giác được hắn không còn cổ hung phấn như vừa rồi. Mà Bạch Sắc vẫn im lặng lạnh lẽo không nói lời nào, giống như người không tồn tại.

Không khí trông chốc lát trở nên quái dị.

Sau khi ăn xong, Bạch Kiếm Phi mang Vũ Văn Duệ đi tham qua nơi hắn cất giữ binh khí còn Bạch Sắc lại được hạ nhân dìu về phòng uống thuốc. Ta cùng Bạch Vi đi dạo trong hoa viên, thỉnh thoảng đùa vui với với Tiểu Bạch vẫn xoay quanh truy cái đuôi của chính mình.

“Mộc cô nương” Bạch Vi đột nhiên mở miệng, có chút xin lỗi nói: “Vừa rồi thật là xin lỗi, ca ca ta thật sự không thỏa đáng”

Ta ôm lấy Tiểu Bạch nheo cái đuôi của nó, nhìn nàng cười cười, “Không sao.”

Bạch Vi sờ sờ đầu Tiểu Bạch, ôn nhu nói: “Tỷ tỷ của ta vào năm bảy tuổi thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ đó về sau thân mình so với người bình thường chậm lớn hơn rất nhiều, hơn nữa không bao giờ mở miệng nói chuyện với người khác. Ba năm trước là ca ca mang theo tỷ tỷ đi du ngoạn giải sầu, không ngờ trên đường lại xảy ra sai sót. May mắn khi đó Dục Văn công tử ra tay cứu giúp, mà tỷ tỷ ta sau khi Dục Văn công tử đi được vài ngày thì lại mở miệng kêu tên công tử.....”

Nàng thở dài, “Ca ca vẫn cảm thấy tỷ tỷ xảy ra chuyện ngoài ý muốn là do huynh ấy gây nên, cho nên nhiều năm như vậy vẫn nghĩ cách làm cho tỷ tỷ vui vẻ. Huynh ấy biết tỷ tỷ thích Dục Văn công tử. Ba năm trước đây huynh ấy biết quá muộn nên bây giờ liền nghĩ cách ghép hai người thành một đôi.....” Nàng che miệng cười khẽ lên, bốn cột nhìn ta, “Lại không ngờ rằng Dục Văn công tử đã sớm có người trong lòng.”

Ta thán nhiên nói: “Sao cô lại khẳng định huynh ấy thích ta, nếu đoán sai thì hỏng mất nhân duyên của tỷ tỷ cô rồi.”

“Nhìn làm?” Bạch Vi khẽ hừ một tiếng, “Làm sao có thể.”

“Ánh mắt đêm qua Dục Văn công tử nhìn cô” Nàng búng tay xuống trán ta một cái, “Chỉ cần là người liền biết huynh ấy rất quan tâm cô, mà huynh ấy quan tâm cô càng nhiều, chứng tỏ huynh ấy càng để ý cô.”

Ta có chút kinh ngạc, Vũ Văn Duệ thể hiện rõ ràng như vậy à? Hay là Bạch Vi suy nghĩ nhiều?

“Cô ấy cô ấy,” Bạch Vi lắc lắc đầu, “Ồ trong phúc mà không biết phúc.”

“Phúc?” Ta nhú mày, cười nhạt nói: “Sao cô biết là phúc?” Ta chỉ vào hoa sen đang nở rộ trong hồ nước cách đó không xa nói: “Chúng ta chỉ biết hoa sen nở rất đẹp, nhưng có mấy người có thể nhìn thấy sự dơ bẩn bên dưới nó?”

Bạch Vi hơi hơi sững sốt, sau đó dịu dàng cười, “Ngốc.”

“Hoa sen nở trên bùn đất dơ bẩn là sự thật.” Tiếng nàng mềm nhẹ chậm rãi nói, giống như gió nhẹ thổi qua mặt nước nhu hòa, “Nhưng cô sẽ vì bên dưới nó là bùn đất dơ bẩn mà phủ nhận vẻ đẹp của nó sao?”

Ta rũ mắt, “Hoa nở ngán ngùi, mà người bất đồng.” Bởi vì thời gian sống lâu lắm, cho nên có rất rất nhiều chuyện xấu tồn tại, làm cho người ta thấp thỏm lo âu, e sợ hôm nay có được ngày sau lại mất đi.

“Thật khờ.” Giọng nói Bạch Vi tuy nhẹ nhưng lại mang theo một cỗ kiên định không thể phủ nhận, “Ta thường nghe mấy vị di nương nói, thế gian nam tử đều bạc tình, chính ta cũng từng thích một nam tử bạc tình như vậy. Nhưng ta vẫn còn nhớ rõ mẹ ta từng nói, thế gian này có ngàn ngàn vạn vạn vô số kẻ người bạc tình, tuy vậy, trong đồng người đó sẽ luôn luôn tồn tại một nam tử trong mắt chỉ thu nhận một người, keo kiệt chia xẻ tình cảm cho người khác mặc dù chỉ nửa điểm ôn nhu, từ đầu tới cuối chỉ yêu người nọ, thâm tình quyết không phụ nàng.”

Ngón tay mảnh khảnh của nàng vén sợi tóc của ta, cười yếu ớt nói: “Mộc cô nương, cô tin không?”

Ta đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lẩm bẩm nói: “Trong mắt chỉ thu nhận một người, keo kiệt chia xẻ tình cảm cho người khác mặc dù chỉ nửa điểm ôn nhu, từ đầu tới cuối chỉ yêu người nọ, thâm tình quyết không phụ nàng.....”

“Vi sao không tin?” Nàng tiếp lấy Tiểu Bạch từ trong lòng ta, cọ cọ, “Nếu có một ngày huynh ấy cưới người khác.....”

Vũ Văn Duệ cười người khác?

Ta nâng mắt, kéo môi cười, “Làm sao có thể.”

“Nhìn xem dáng vẻ đặc ý của cô kia.” Bạch Vi bất mãn nói: “Sợ là cô đã sớm có quyết định của mình, chỉ là không muốn cho Dục Văn công tử biết mà thôi.”

Ta cười nhạt không nói, Bạch Vi a Bạch Vi, cô cũng biết nam nhân xấu tính, càng dễ có được càng không biết quý trọng, thiên tân vạn khổ có được mới có thể hao hết tâm tư để sủng ái. Ta nếu lại yêu, người nọ tất yếu phải yêu ta đến tận xương tủy trước, trong mắt không chấp nhận nửa phần bóng dáng của người khác, đương nhiên ý chí của hán phải kiên định, mặc kệ có bao nhiêu trở ngại cũng không đổi ước nguyện ban đầu, quan trọng là mặc kệ hán yêu ta hay hận ta đều quyết lòng không rời buông tay ta.

Tình yêu chẳng qua chỉ là một trận chiến, ai kiên trì đến cuối cùng thì là người thắng.

Hai ngày sau, ba huynh đệ Bạch gia đến cửa thành tiễn chúng ta. Bạch Kiếm Phi nói một đồng lớn muốn giữ chúng ta lại nhưng Vũ Văn Duệ chỉ cười nhạt nói còn có chuyện muốn làm. Bạch Sắc vẫn im lặng nhìn Vũ Văn Duệ, môi run mấy lần vẫn không nói ra lời nào.

Trên khuôn mặt của Vũ Văn Duệ mang theo nụ cười nhạt, “Kiếm Phi huynh, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, không cần tiễn, ngay tại nơi này cáo biệt đi, sau này còn gặp lại.”

Bạch Sắc nghe xong những lời này thân mình liền chấn động, tay giờ ra muốn bắt Vũ Văn Duệ thì lại bị hán tùy ý nghiêng người né tránh. Vũ Văn Duệ làm như không thấy động tác của Bạch Sắc, nâng mắt lạnh lùng nhìn ta nói: “Còn không mau lên xe.”

Bạch Vi ghé vào tai ta nói nhỏ, “Dục Văn công tử thật đáng thương.”

Ta không để ý tới nàng, cảm điểm tâm nàng đưa cho đi đến xe ngựa. Chẳng qua là mới đi đến trước mặt Vũ Văn Duệ liền cảm thấy đầu gối tê rần, sau đó cả người ngã nhào vào lòng hán. Vũ Văn Duệ một chút cũng không khách khí ôm chặt lấy thắt lưng ta, vừa ôm vừa dùng ngữ khí bất đắc dĩ cùng xin lỗi nhìn Bạch Kiếm Phi nói: “Chê cười rồi, biểu muội ta không những tay yếu, ngay cả chân cũng yếu.”

Ta ở trong lòng hán cảm giận mờ to hai mắt. Mẹ kiếp, Vũ Văn Duệ, người dám nói những lời này sao, chẳng lẽ cục đá vừa rồi tự mình bay đến đầu gối ta à?

Ta không thể không bắt đầu suy nghĩ sâu xa một vấn đề: lúc đó ta và Vũ Văn Duệ, rốt cuộc ai có vẻ đáng thương hơn?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Năm đó từ lúc ta xuyên qua thành trẻ sơ sinh liên tục đến mấy năm sau đều tự suy nghĩ một mình, điều này khiến mọi người trong cung xem ta là đứa ngốc. Sau đó, khi ta biết bí mật của người khác thì đều giấu nhem tất cả, một mình suy nghĩ nghiền ngẫm mối quan hệ lợi hại đó.

Ta thích loại vận động trí óc này, thích suy sết mọi chuyện sâu xa. Ta nghĩ, ta đã đuổi kịp nhà tư tưởng tân tiến rồi a.

Vấn đề Vũ Văn Duệ và ta lúc đó ai đáng thương hơn, dĩ nhiên là ta đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều canh giờ.

Ta luôn luôn nghĩ a nghĩ a, nghĩ a nghĩ a, sau đó a, ta liền sinh bệnh.

Khi đó ta và Vũ Văn Duệ vẫn đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh. Lúc hấn rời tầm mắt của mọi người liền tỏ thái độ sống dờ chết dờ với ta. Vì đang bận chuyên chú suy nghĩ nên đối với tính tình hờn dỗi trẻ con của hấn ta cũng không muốn đi giảng hòa chiến tranh lạnh. Ta nhớ rõ ngày ấy ta nằm vùi trong gối ngủ ly bì, sau đó liền bị người một mực lay tỉnh, người này quả thực rất đáng ghét.

Ta hơi hé khốe mắt, nhìn nam tử đang lay lay ta mà bức mình nói: “Biểu ca, đừng nhúc nhích.” Lời vừa ra khỏi miệng ta liền hoảng sợ, giọng nói của ta sao lại thô ráp giống như cát thế này?

Tuần mi của Vũ Văn Duệ hơi nhúu, vuron tay phủ lên trán ta. Tay hấn không bị ngày hè nóng bức ảnh hưởng, vẫn mát mẻ lạnh lạnh như trước, làm cho ta thoải mái khẽ hừ một tiếng. Vũ Văn Duệ lại xoa xoa mặt ta, cuối cùng trầm thấp mở miệng, “Trần Lương, thành Hà Dương còn phải đi bao lâu?”

Trần Lương ngoài xe trả lời: “Ước chừng nửa ngày.”

“Nhanh hết cỡ đi.” Vũ Văn Duệ thân nhiên nói xong câu này liền xoay người lên giường của ta, bàn tay to tiến vào chần liền đem toàn bộ thân thể của ta ôm vào trong lòng.

Ta hít mất hàm hồ lâu bầu: “Huynh cướp giường của ta làm gì, thực phiền.”

Một tay hấn cầm tay ta đặt trước ngực hấn, cúi đầu nở nụ cười cười một tiếng, “Nàng ngủ đi, không nên oán giận nhiều như vậy.”

Ta dùng trán ấn vào ngực hấn, đầu có từng đợt choáng váng ập tới, ngay cả cái tay đang nắm quần áo trước ngực hấn cũng không dám nhúc nhích. Vũ Văn Duệ khẽ thở dài một tiếng, cánh môi âm áp cọ cọ trán ta, “Đừng quậy, ngủ đi.”

Ta oán giận vài câu sau nhắm hai mắt lại, ngửi hương thơm ngát chỉ thuộc về hấn chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Lúc bị lay tỉnh lần nữa thì ta đã không còn ở trong xe ngựa. Lần thứ hai ta trừng mắt nhìn Vũ Văn Duệ lay tỉnh ta, ngữ khí vô lực lên án, “Huynh lại lay ta, sao huynh không cho ta ngủ.”

Vũ Văn Duệ nhúu mày, trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Ngoài ngủ nàng còn biết cái gì?”

Ta đúng lý hợp tình nói: “Ăn.”

Khốe miệng Vũ Văn Duệ thực khả nghi gọi lên, miệng vẫn không vui không giận nói: “Nàng cái đồ tham ăn.”

Ta không để ý tới hấn, tham ăn có gì không tốt, ta cứ tham ăn đấy, người có thể cản ta sao.

“Tham ăn, lại đây uống thuốc.” Vũ Văn Duệ bung một chén thuốc nước đen như mực từ bàn bên cạnh lên.

Ta quét mắt nhìn chén thuốc, suy yếu nói: “Biểu ca, ta ngủ một giấc, ra chút mồ hôi thì tốt rồi.” Ngày thường ta uống không ít thuốc, nhưng khi phát sốt đầu óc choáng váng thì chán ghét thuốc nước cực kỳ, thà ôm chăn bông nằm ngủ không biết trời trăng gì cũng không muốn uống một ngụm thuốc nào.

Ừm, đáng đến nỗi ta ghê tởm muốn phun.

Vũ Văn Duệ gọi lên môi mỏng, mắt hồ ly dài nhỏ hiện lên tia sáng quỷ dị, “Không uống?”

Ta kiên quyết nói: “Không uống.”

Vũ Văn Duệ trong mắt hiện lên ý cười nhẹ, khuôn mặt tuần mỹ ẩn ẩn có chút dụ hoặc, “Ta hỏi lại một lần nữa, nàng thực không uống?”

Không có cách nào, đầu óc phát sốt choáng váng của ta không thể nhìn ra được thâm ý của hấn, chỉ ngây ngốc nói: “Thực không uống.”

“Được, như vậy nàng không uống.” Hấn dĩ thường rõ ràng nói.

Tuy ta nhẹ nhàng thờ ra nhưng lại cảm thấy có chút hồ nghi, từ khi nào thì hấn trở nên dễ nói chuyện như vậy? Hay là..... Có âm mưu? Giấy sau đó ta liền kinh sợ, Vũ Văn Duệ thế mà lại uống một ngụm thuốc nước rồi hướng ta bên này ép qua. Cánh môi dính thuốc của hấn rất đáng, ta sợ tới mức lập

tức mím miệng lại không cho hắn có cơ hội mớm thuốc vào. Ta ở trong lòng phi nhỏ một tiếng, thì ra hắn nói ta có thể không uống, hắn dứt ta uống!

Vũ Văn Duệ nhướn nhẹ lông mi đảo qua mặt của ta, con ngươi màu rằm nắng của hắn như có như không xao động tia bốn cột, dường như đang cười nhạo ta chống cự cũng vô ích.

Ta không để ý tới hắn, chăm chú ngâm chặt khớp hàm không chịu mở. Đã nói không uống là không uống, người nào uống người đó là vương bát đần.

Chẳng qua, đạo cao một thước ma cao một trượng, Vũ Văn Duệ thẳng nhai dê tiện này dùng sức nhéo lưng ta, sau đó liền công khai tiến dần từng bước, nuốt vào tiếng kinh hô của ta cũng thuận tiện đem thuốc đắng chết người kia mớm vào. Ta bị bắt uống xong thuốc, nhưng Vũ Văn Duệ lại không có ý định rời đi. Đầu lưỡi ẩm ướt của hắn du ngoạn xung quang khoang miệng ta, đông liếm tây duyệt chơi đùa lợi hại. Bệnh nhân suy yếu ta đây đương nhiên không phải đối thủ của hắn, lập tức bị hôn đến thở hồng hộc cũng ý nghĩ hỗn loạn.

Vũ Văn Duệ thoảng rời đi, cánh môi xinh đẹp có chút chỉ bạc ái muội. Hắn tà ác dùng đầu ngón tay lau chỉ bạc đưa vào miệng, tao nhã nói: “Đắng à? Ta lại cảm thấy rất ngọt.”

Ta bị con ngươi mê ly của hắn dụ hoặc, thân mình như nhũn ra một trận. Mẹ nó a, hắn...hắn...hắn...hắn cố ý câu dẫn ta!

Vũ Văn Duệ ý vị thâm trường nhìn chén thuốc còn lại nói với ta: “Không sao, chờ ta ném thêm vài ngậm nữa xem sao.” Nói xong hắn liền lặp lại hành vi bá đạo không biết xấu hổ vừa rồi. Thẳng cho đến khi thuốc trong chén không còn một giọt, thẳng cho đến khi môi của ta sưng đỏ lên, hắn mới chưa thỏa mãn rời môi dưới, thân nhiên hạ kết luận, “Thuốc này rất ngọt.”

Ta hận không thể đập nát sự thỏa mãn cùng tà ác trong đáy mắt hắn, thuốc này không phải Tiểu Điem Điem, nó ngọt cái mông!

(*Chắc là một người mẫu của Trung Quốc @@)

Có thể chén thuốc “Lấy môi độ chỉ” kia thực đã phát huy tác dụng, ngày hôm sau tỉnh lại ta liền sáng khoái tinh thần sáng láng. Ta thư giãn gân cốt rời giường ra cửa, lúc này lại nhìn thấy Trần Lương đi từ phòng Vũ Văn Duệ ra, trong tay còn cầm theo cái chén không.

Trần Lương thấy ta liền nói: “Tiểu thư.”

“Ừ.” Ta nhìn cái chén trong tay hắn, “Đây là.....”

Trần Lương cười cười, “Sáng nay công tử thức dậy có chút phát sốt, vừa uống thuốc xong.”

Phát sốt?

Phát sốt!

Ta không tự giác gọi lên khoe môi, “Tốt lắm.” Quả nhiên.....Vô cùng tốt.

Năng lực phục hồi của Vũ Văn Duệ rõ ràng tốt hơn ta rất nhiều. Đến chiều hắn đã khôi phục lại tinh thần bình thường, tuy rằng khuôn mặt tuần mỹ có chút tái nhợt nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ tao nhã quý khí..... A, thật xin lỗi, là tao nhã quý khí, quý khí.

Vũ Văn Duệ không để ý ta tươi cười chế nhạo, thân nhiên tự tại vẫy vẫy ta cùng hắn đi ngoại ô phía tây thành Hà Dương ngắm hoa. Thân thể ta vừa khôi phục đương nhiên là tràn đầy bốc đồng, lập tức cùng hắn ngồi lên xe ngựa đi ra ngoài. Ở trong xe, ta ghé vào giường nhỏ nhìn không được hỏi: “Biểu ca, huynh tới Vân Trạch làm gì?”

Tầm mắt Vũ Văn Duệ không rời khỏi trang sách, thân nhiên nói: “Tìm vài người.”

“Mấy người này có liên quan tới ước định với hoàng tử?”

Hắn buông sách ngồi xuống giường nhỏ của ta, thường thức vạt áo ta nói: “Nếu muốn trợ giúp Kha Từ ngồi yên ổn ngôi vị hoàng đế, tất nhiên phải giúp muội ấy tìm ra người thật sự có năng lực.”

Ta nghiêng người nhìn độ cong duyên dáng của sườn mặt hắn, “Tìm được không?”

“Chỉ thiếu ba người.” Hắn giương môi cười, đáy mắt toát ra ánh sáng không thích hợp.

Ta nghi hoặc, “Nếu là người có thể đến giúp Vân Di, vì sao chúng ta lại tới Vân Trạch?”

Vũ Văn Duệ lại cầm ngón tay ta thường thức, chậm rãi nói: “Mỗi một hoàng đế Vân Di đều kế thừa bí mật riêng của hoàng đế truyền từ xưa đến nay, mà một trong những bí mật đó chính là ám sĩ chỉ nguyện trung thành với hoàng đế, ‘Môn’.”

“‘Môn’ vốn có bốn người, là nam hay nữ tuổi tác ra sao chỉ có mình hoàng đế biết, bọn họ vốn ẩn nấp trong cung, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe lệnh và bảo hộ hoàng đế. Lúc quốc gia còn chưa yên bình, ‘Môn’ chính là vũ khí cũng lợi khí tuyệt mật của hoàng đế. Mà khi bốn bề yên ổn, ‘Môn’ thường sẽ trở thành cái đinh trong mắt hoàng đế, vì bọn họ biết rất nhiều chuyện, cho dù bọn họ trung thành, cho dù bọn họ lập vô số công lao.”

Hắn khẽ cười một tiếng, “Có chút giống cha ta, không phải sao. Chẳng qua cha ta là ngu trung, mà người trong ‘Môn’ lại có suy nghĩ của chính mình.

Bọn họ nguyện trung thành với hoàng đế, nhưng lúc gặp nguy hiểm vẫn sẽ lựa chọn sinh mệnh của mình. Bọn họ rời hoàng cung, vì tránh né hoàng đế đuổi giết nên chỉ có thể giả chết, sau đó tản mạn khắp nơi ở các quốc gia. Bọn họ tha thiết yêu thương quê hương nhưng chỉ có thể rời quê hương mà đi, cho đến khi hoàng đế sau đó kể vị, người kế nhiệm ‘Môn’ sẽ đi tìm tân hoàng đế.....”

“Bọn họ là đồ ngốc hay sao?”

“Tất cả ‘Môn’ đều bị nguyên rủa, cứ như thế tuần hoàn, trăm năm không thay đổi.”

“Huynh muốn tìm những vị ‘Môn’ hồi trước để giúp hoàng tử?” Ta ngồi dậy, “Làm sao huynh khẳng định bọn họ sẽ theo huynh trở về? Không phải phải đợi người kế nhiệm sao?”

“Mọi chuyện đều không thể nói trước, hoàng tử của nàng là nữ tử, đương nhiên ‘Môn’ sẽ tùy cơ ứng biến.” Hắn vùi đầu vào cổ ta, hơi thở ấm áp vờn quanh da thịt ta, “Huống hồ người trong ‘Môn’ đều là sĩ, ta có mối trong tay, còn sợ không dễ như trở bàn tay?”

Từ từ nheo lại ánh mắt, “‘Môn’ huynh tìm là ở Vân Chiến sao?”

Vũ Văn Duệ gật gật đầu.

“Thành Hà Dương..... Cũng có?”

Vũ Văn Duệ lại gật gật đầu.

“Biểu ca.”

“Hả?”

“Huynh nói việc này chỉ có hoàng đế kế nhiệm mới biết.”

“Ừ.”

“Thật ra hoàng tử không biết đúng không.”

“Ừ.....”

“Như vậy, làm thế nào huynh biết được?”

“.....”

Ước chừng nửa canh giờ sau chúng ta đã đến ngoại ô phía tây thành Hà Dương. Ngày hè nóng rực tại mảnh đất trồng đầy hoa này càng lộ vẻ mệnh mang, gió thổi qua mang đến từng đợt hương hoa nồng đậm, làm cho người ta kìm lòng không được muốn..... hắt xì hơi.

“Hắt xì!” Ta bóp mũi cau mày nhìn Vũ Văn Duệ nói: “Rất thơm.”

Vũ Văn Duệ cười như không cười nhìn ta, “Vào bên trong đi.”

Ta theo hắn đi nửa khắc mới ra khỏi biển hoa kia, không biết đã hắt xì bao nhiêu cái, xoa nhẹ mũi bao nhiêu lần. Có thể thấy được cái gì đẹp không phải cứ càng nhiều càng tốt, đôi khi thứ chúng ta theo đuổi chính là một loại thoải mái vừa phải, qua mức đó, liền thay đổi mùi vị.

Ta cùng Vũ Văn Duệ cuối cùng cũng đứng bên một hồ nước, phóng tầm nhìn nhìn toàn bộ hồ đều là lá sen màu xanh cùng hoa sen hồng nhạt hoặc trắng. Có đóa hoa thoải mái duỗi thẳng thân mình mềm mại nở rộ, có nụ hoa sắp nở ngượng ngùng che che đầy đặn, mùi thơm ngát thần nhiên vây quanh bốn phía hồ nước, nhẹ nhàng khoan khoái lòng người.

Vũ Văn Duệ đột nhiên đứng dậy phi thân vào giữa hồ, dáng vẻ nhẹ nhàng kinh người.

Trong hồ lá cây xanh tươi ướt át, hoa sen hồng thẹn thùng giống như cô gái, hoa sen trắng thuần khiết như tuyết, nam tử tuấn mỹ cứ như vậy tảo nhả đứng giữa hồ sen, giống như dưới chân không phải là một đóa hoa mềm mại, mà là một mảnh đất kiên cố. Con người dài nhỏ của hắn khẽ nheo, tùy ý để tóc đen theo gió hề bay lên, cầm bảo màu xanh cũng bị gió thổi bay.

Con người trong trời nhưng lạnh lùng mang theo ý cười, thần nhiên nói: “A Lam, lại đây.”

Khóe mắt của ta run rẩy nhìn hắn vươn tay phải hướng ta, sau đó xoay người lấy cục đá hung hăng ném về phía hắn. Qua? ta làm sao đi qua? Ta không biết bay!

Vũ Văn Duệ lắc mình tránh cục đá, tiếng cười chế nhạo mang theo sung sướng.

Ta rung rung cảm thán, thật là một cảnh sắc xinh đẹp, thật là một công tử tuấn mỹ, thật là một thái độ tảo nhả, thật là một..... tên đáng đánh đòn.

Đang vui đùa ầm ĩ thì cách đó không xa có tiếng reo hò truyền đến từng trận khen ngợi, Vũ Văn Duệ trở lại bên cạnh ta cùng ta đi tới ra nơi phát ra tiếng

động đó. Khi đến mới thấy có hai nhóm phu tử dạy đàn đang ngồi đối diện nhau, một bên thần sắc uể oải, một bên đắc ý dào dạt, mà tiếng khen ngợi vừa rồi kia chính là phát ra từ phía những người đắc ý này.

Nam tử dẫn đầu phe đang đắc ý lúc nhìn thấy chúng ta thì kiêu căng nhú mày, “Các người là.....?”

“Chỉ là trong lúc vô ý đi ngang qua đây mà thôi.” Vũ Văn Duệ nhìn cây đàn xanh biếc trước người nam tử nói: “Nghieu lục cầm..... Chẳng lẽ các hạ chính là nhạc công đệ nhất thành Hà Dương, Phạm Đạc?”

Thần sắc kiêu căng của nam tử hơi giảm, “Đúng vậy.”

Vũ Văn Duệ vui vẻ, “Ta nghe người ta nói hôm nay thành Hà Dương phu tử trong hai thư viện lớn muốn tỷ thí, hay đây chính là.....”

Phạm Đạc gật đầu, “Đúng vậy, nhưng sắp kết thúc rồi.”

“Chúng ta có thể xem không?”

“Mời tùy ý.” Phạm Đạc đối với vài vị lão giả trọng tài nói: “Cổ phu tử, Tề phu tử, La phu tử, sau đó liền tiến hành trận tỷ thí cuối cùng đi.”

Người bên hội đắc ý lập tức lại kêu lên: “Còn so làm gì, không cần đàn cũng biết, nhất định là Phạm Đạc thắng! Hồ Âm cái gì Giang Thành kia làm sao có thể là đối thủ của người!”

“Đúng vậy đúng vậy, không cần đàn cũng biết ai thắng ai thua rồi!”

“Ai nói!” Bên uể oải có người nhện không được phản bác, “Tuy rằng...tuy rằng Phạm Đạc rất lợi hại, nhưng Giang Thành cũng không sai!”

“Đúng vậy, Giang Thành cũng không sai!” Tuy có người phụ họa, nhưng lực thuyết phục..... Thật sự là không được tốt lắm.

“Mời Giang Thành phu tử xuất hiện.” Phạm Đạc nói.

Bên uể oải lập tức đẩy một nam tử gầy yếu tuổi chừng ba mươi đi ra. Nam tử kia tươi cười có chút khiếp đảm, ho nhẹ hai tiếng nói: “Như vậy...như vậy Phạm Đạc phu tử, bắt đầu đi.”

Vũ Văn Duệ cúi người mỉm cười bên tai ta trầm thấp nói, “‘Môn’ có một người, đó là cầm si.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Cầm si?

Ta cẩn thận quan sát nam tử gầy yếu kia, chỉ thấy dáng người hần nhỏ gầy, là cái loại gió thổi qua sẽ bay mất. Giờ phút này hần không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời lộ ra vẻ chán ghét, rõ ràng đối với ngày hè nóng nực này tâm sinh phiền chán. Mà Phạm Đạc kia lại sáng khoái tinh thần, bên môi đậm cười nhả nhận có lẽ, trong mắt có thần nhiên kiêu căng.

Một người diện mạo hiền ngang tự tin bình tĩnh, một người thần sắc khiếp đảm gầy yếu không chịu nổi, so sánh với lời của những người nói chuyện lúc này, ai thắng ai thua dường như đã sớm được định đoạt.

Bên kia, hai người đã ngồi vào chỗ của mình. Trước mặt Phạm Đạc là cây đàn Nghieu lục xanh biếc, mà trước mặt Giang Thành lại là cây đàn gỗ ngô đồng cực kỳ bình thường. Hai cây đàn đồng thời xuất hiện trước mặt mọi người, liền giống như chủ nhân của bọn chúng, làm cho người ta cảm giác thấy -- hoàn toàn không có thể so sánh được.

“Tốt lắm, cuối cùng trận đấu dành hạng nhất cầm kỳ bắt đầu, tổng cộng ba ván.” Lão giả ngồi ở giữa vuốt vuốt râu nói: “Ván thứ nhất, hai người các người đàn khúc [Mộng du], rút thăm quyết định ai thi trước ai thi sau.”

Phạm Đạc cùng Giang Thành mỗi người rút một thăm, Giang Thành trước.

Giang Thành run rẩy buông thăm trúc, “Ta trước đây.” Hần hít một hơi thật sâu, tay chuẩn bị đặt xuống dây đàn, âm thanh từng bước từng bước đánh ra.

Khúc [Mộng du] này vốn nên biểu đạt một loại khí khái ngao du nhàn nhã dưới đất trời bao la, nhưng Giang Thành lại đàn ra một loại âm thanh cứng rắn làm cho ta nghĩ đến thứ giống với..... một cái bánh bao vừa lạnh lại vừa cứng không có mùi vị.

Giang Thành căng thẳng đàn xong khúc này, vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt khinh thường của mọi người. Hắn ngượng ngùng cười cười, “Ta đàn xong rồi, Phạm Đạc phu tử, mời.”

Phạm Đạc không nói nhiều, trực tiếp ngồi xuống gảy dây đàn. Âm thanh như nước suối trong trẻo thanh thúy dễ nghe chảy xuôi trong không khí, khi thì dâng cao sắc bén, khi thì thoải mái nhàn nhã, làm trước mắt mọi người như xuất hiện một con chim ưng thoải mái bay lượn trong không trung tự do.

Cuối cùng âm điệu hạ xuống, mọi người còn chưa hết mơ màng, thắng bại không thể nghi ngờ.

“Ván thứ nhất, Phạm Đạc thắng.” Lão giả mở miệng, “Ván thứ hai, lấy ‘Quốc’ đàn một khúc.”

Lần này là Phạm Đạc đàn trước. Phạm Đạc vẫn như trước duy trì đẳng cấp cao, đánh ra khúc nhạc khí thế hào hùng kích động lòng người. Mây rậm hắt nhũn chắt nghiêm túc, vẻ mặt chuyên chú làm người ta không tự chủ được nhiệt huyết menh mông theo hắn, trong lòng người người tràn ngập một cỗ ý chí muốn bảo vệ quốc gia.

Đàn xong, mọi người nhiệt liệt vỗ tay, ngay cả mọi người bên phe uể oải cũng dùng sức vỗ, vẻ mặt kích động, “Đàn hay!”

Phạm Đạc cười nhẹ, “Giang Thành phu tử, mời.”

Giang Thành vẫn giữ bộ dáng khiếp đảm kia, lau mồ hôi trên trán rồi ngồi xuống. Hắn chậm rãi gảy dây đàn, phát ra thanh âm có chút trầm dò cùng khó hiểu, sau đó tiếng đàn từ nhỏ biến thành lớn, từ non nớt chuyển thành hùng hậu, giống như một hạt mầm đang đâm chồi trưởng thành. Tiếng đàn bắt đầu trở nên hùng tâm tráng chí, giống như có giấc mộng vô hạn muốn đi thực hiện, lúc ở nơi cao nhất lại nhanh chóng hạ xuống, tạo thành sự tương phản thật lớn. Sau đó lại là không khí cực độ bất đắc dĩ, thiếu sót lý trí của người nghe một phen, mãnh liệt làm người ta muốn rống lớn, ngay tại lúc tiếng đàn phần nổi, tiếng dây đàn đứt thò rập vang lên, tất cả phần nổi cùng bất đắc dĩ biến mất không thấy tăm hơi.

Mọi người đều chấn động, chưa kịp hoàn hồn thì Giang Thành lại một tay chặt đứt mấy sợi dây đàn còn lại, kết cục đơn bạc kết thúc cảm xúc hào hùng.

“Được, tốt lắm.” Giang Thành hô to một tiếng.

“Ván này.....” Lão giả cùng hai người bên cạnh thương lượng một hồi rồi nói: “Giang Thành thắng.”

“Cái gì?” bên đắc ý lập tức phần nộ hô to, “Hắn rõ ràng ngay cả dây đàn cũng đứt, đây sao có thể thắng được!”

Lão giả ý vị thâm trường nhìn Phạm Đạc, “Phạm Đạc, ngươi có nghĩ mình thua không?”

Phạm Đạc khẽ nhíu mày, trầm mặc không nói.

“Vừa rồi ngươi đàn qua khúc Lăng Vân chí khí menh mông lòng người, nhưng chữ ‘Quốc’ này không giống như vẻ bề ngoài chỉ có ‘Chí khí’.” Lão giả chậm rãi nói: “Khúc của Giang Thành giống như một thiếu niên trưởng thành trải qua, có non nớt, có khát vọng, hiểu được ý, có mất mát, có phần nổi.”

“Nghĩa của chữ ‘Quốc’ này, phải là như vậy. Phạm Đạc, ngươi thua có phục hay không?”

Phạm Đạc nhìn Giang Thành liếc mắt một cái, rừ mắt nói: “Phục.” Mà Giang Thành tuy thắng nhưng vẻ mặt lại không hiểu gì cả, giống như căn bản không biết phu tử đang nói gì.

“Ván cuối cùng, lấy ‘Hạ’ tấu một khúc.” Lão giả thâm trầm nhìn Giang Thành liếc mắt một cái, “Giang Thành, đàn cho tốt.”

“Vâng.” Giang Thành sợ hãi đáp.

Lần này cũng là Phạm Đạc trước. Khúc nhạc nhẹ nhàng linh động, như ngày mùa hè nóng bức, lại giống như gió hạ thoải mái động lòng người. Phạm Đạc đàn xong trịnh trọng nhìn Giang Thành, giống như xem Giang Thành là địch thủ chân chính.

Mà Giang Thành lại là.....

Tất cả mọi người đều bật lỗ tai, kinh ngạc nhìn Giang Thành không ngừng đàn lỗi. Nhưng vẻ mặt của hắn lại rất nghiêm túc gảy đàn, không có nửa phần thái độ qua quýt.

Phạm Đạc vận hỏi trước, tức giận nói: “Giang Thành ngươi!”

Giang Thành cau mày lau mồ hôi, yếu ớt nói: “Phạm Đạc phu tử, làm sao vậy?”

“Ngươi đang khinh thường ta! Vì sao không xuất ra trình độ vừa rồi!” Phạm Đạc đập bàn nói.

“Trình độ vừa rồi?” Giang Thành lau mồ hôi, ảo não nói: “Phạm Đạc phu tử, ta...ta vừa rồi không phải là đàn giống bây giờ sao. Ngươi có xem trọng ta...ta...ta cũng chỉ có trình độ như vậy.”

“Giang Thành, ngươi có nghiêm túc đàn không vậy?” Lão giả cũng cau mày còn thật sự hỏi, “Nói thật đi.”

Về mặt Giang Thành cung kính, “Phu tử, Giang Thành tuyệt đối xem đây là trận đấu, không có một chút qua quýt nào.”

“Như vậy.....” Lão già nâng nâng tay, “Phạm Đạc thắng.”

Hai bên lại bắt đầu tranh cãi âm ỉ, khuôn mặt Phạm Đạc đen thui trở lại chỗ ngồi, Giang Thành vẫn cầm khăn lau lau mồ hôi.

Ta âm thầm nở nụ cười cười ra tiếng, Giang Thành không nói dối, hẳn quả thật thật sự đàn khúc kia. Hẳn đàn như thế nguyên nhân đơn giản chỉ vì hắn chán ghét mùa hè, vô cùng chán ghét, không hơn.

Trận đấu cầm ki kết thúc, mọi người nhanh chóng giải tán. Bất luận là phu tử trong thư viện của Phạm Đạc hay Giang Thành cũng đều không muốn nói chuyện với Giang Thành, tự cổ mục đích bản thân rồi dứt khoát bước đi. Có vài phu tử đối với Giang Thành chỉ có thể thờ dài lắc đầu rồi rời đi. Đối với chuyện này, Giang Thành không có chút biểu tình tức giận nào, ôm đàn ngầy ngốc đứng tại chỗ.

Vũ Văn Duệ đột nhiên cười khẽ ra tiếng, nhìn Giang Thành nói: “Sầm tiên sinh chịu thiệt lắm một nhạc công nho nhỏ ở đây, không biết có cảm thấy không cam lòng hay không?”

Giang Thành nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ vào chính mình nghi hoặc hỏi: “Công tử đang nói chuyện với ta?”

Vũ Văn Duệ cười gật đầu.

“Công tử, sợ là ngươi nhận sai người rồi.” Giang Thành xin lỗi cười cười, “Ta không phải Sầm tiên sinh gì đó, ta tên Giang Thành.”

“Giang Thành cũng thế, Sầm tiên sinh cũng thế, ta chỉ biết tiên sinh chính là người ta muốn tìm.” Vũ Văn Duệ chậm rãi nói, đôi mắt hồ ly dài nhỏ tràn đầy chắc chắn.

Giang Thành sờ sờ đầu, “Công tử nói chuyện cũng thật thâm ảo, nhưng mà ta quả thật không phải là người ngươi muốn tìm, ta chỉ là một phu tử dạy đàn nho nhỏ mà thôi.” Giang Thành nói xong liền ôm đàn rời khỏi. Vũ Văn Duệ vậy mà chỉ cười nhìn hắn rời đi, không nói gì thêm.

Ta hồ nghi nhìn hắn, “Huynh để hắn đi đơn giản như vậy sao?”

Vũ Văn Duệ tao nhã cười, “Nha đầu ngốc, nàng nghĩ ta là ai.”

Ta bình tĩnh nói, “Không phải người tốt.”

Hắn gõ nhẹ lên trán ta, híp con ngươi dài nhỏ thân nhiên hỏi: “A Lam, nàng có muốn đi học đàn không?”

..... Học đàn?

Ta có chút đứng không vững, run rẩy chỉ vào hắn nói: “Huynh..... huynh muốn cho ta đi học đàn Giang Thành?”

Vũ Văn Duệ vuốt cằm.

Gương mặt người trước mắt vẫn tuần mỹ nhã nhặn nho nhã như trước, nhưng lại làm cho ta kim không được mà run run một chút. Ta trầm mặc nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng đau đớn kịch liệt nói ra ba chữ, “Huynh thực ác.”

Các ngươi muốn hỏi vì sao ta lại kích động như vậy? Ta chỉ có thể nói, từ nhỏ ta đã là cao thủ cầm kỳ thi họa, nhất là cầm, quả thực là thuộc trình độ mà người phàm không thể so với.

Dùng văn nhã để hình dung thì phải nói là nghe thấy mà bi thương, người người rơi lệ, lòng đầy phần nộ, quý khóc, chim chóc chạy mất hút.....

Không dùng văn nhã để hình dung, thì phải là con mẹ nó con mẹ nó con mẹ nó thùng cả tai trâu rồi!

Cho nên các ngươi nói, Vũ Văn Duệ cho ta đi học đàn, trở thành đệ tử của Giang Thành là có ý gì?

Ta nhìn sườn mặt xinh đẹp của hắn lại nghĩ, đời này ai đụng phải Vũ Văn Duệ.....

Bi kịch, quả thực rất bi kịch, ta không cần suy nghĩ, ngẫm lại liền khủng bố.....

(=.=||| tỷ đang thương xót cho chính tỷ đó hả)

Mẫu thân a, trái đất rất nguy hiểm, người dẫn ta lên sao hỏa đi a!

Tuy rằng ta vô cùng không muốn hãm hại người khác, nhưng Vũ Văn Duệ lại ép buộc dâm uy ta, còn ôm đàn đến trước cửa nhà Giang Thành. Vũ Văn Duệ ăn mặc như một công tử tao nhã nhàn hạ tự tại đứng cạnh cửa nhìn Trần Lương nói: “Đem đàn đặt ở đây.” Lại nhìn ta nói: “Có thể bắt đầu.”

Ta run run thò tay nhỏ bé xuống, “Biểu ca, huynh không cần ác như vậy, huynh muốn chinh thì chinh mình Giang Thành thôi a.....”

Mất hồ ly dài nhỏ nguy hiểm nheo lại, “A Lam, mấy ngày nay nàng không muốn ăn mấy món thịt nướng vậy, vịt tiêm cùng gà hầm nữa à?”

Ta lập tức ngồi nghiêm chỉnh, hiên ngang lắng liệt nói: “Biểu ca, đánh đàn chính là một nghệ thuật, ta sẽ không để ý người ngoài.”

Vũ Văn Duệ vừa lòng gật gật đầu, “Bắt đầu đi.”

Ta bị thống xuống tay với dây đàn, trong lòng có một loại thê lương dâng lên, thối đời này a, người có thịt chính là đại gia.

Ta đánh tiếng đàn thứ nhất, nhà bên cạnh mơ hồ có tiếng nữ nhân hô lớn, “Ôi trời, sao gà lại nổi điên thế này!”

Ta đánh tiếng đàn thứ hai, chó bắt đầu gầm rú cùng tiếng nam nhân mắng chửi, “A hoàng, người điên rồi à! Nhảy cái gì mà nhảy!”

Ta đánh tiếng đàn thứ ba, có giọng nữ lạnh lạnh mắng, “Nhà ai giết heo vậy, có để cho người ta ngủ không!”

Ta đánh tiếng đàn thứ tư, không biết từ phương hướng nào có một quả trứng gà bay lại đây, “Con mẹ nó nhà ai sinh em bé vậy!”

Này tất cả tất cả, Vũ Văn Duệ vẫn giống như không nghe thấy không nhìn thấy bình tĩnh như trước.....

Bởi vì hấn lỗ tai hấn nhét bông.

~ [ʹ - ʹ] ~

Ta vừa mới chuẩn bị tiếp tục cố gắng gấp bội thì cửa nhà Giang Thành bị người từ bên trong dùng sức đẩy ra, sau đó Giang Thành nổi giận đùng đùng xuất hiện trong tầm mắt. Hấn ôm lỗ tai về mặt thống khổ, “Tiến vào hết cho ta!”

Vũ Văn Duệ tao nhả xua tay, “A Lam, dừng lại.”

Ta yên lặng dừng tay, còn nhớ năm đó ta phải dùng đến tiếng thứ mười mới có thể làm cho Vũ Văn Duệ sụp đổ, nay chỉ cần bốn tiếng là có thể đạt tới hiệu quả này.....

Vũ Văn Duệ sờ sờ đầu ta, tán dương nói: “Không cần suy nghĩ, A Lam, nàg tiến bộ.”

“Câm miệng hết cho ta!” Giang Thành xoay người uất ức hỏi: “Vị công tử này, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

“Giang phu tử,” Vũ Văn Duệ cười nhẹ, “Phu tử là thầy dạy đàn, không phải sao?”

Giang Thành hơi nhíu mi, hình như có chút dự cảm không tốt “Đúng, thì sao?”

“Như vậy, phu tử...” Vũ Văn Duệ chỉ vào người ta nói: “Ta đem biểu muội phò thác cho phu tử.”

Biểu tình của Giang Thành lập tức giống như bị sét đánh “Ngươi...ngươi...ngươi nói cái gì?”

Vũ Văn Duệ từng chữ từng chữ lặp lại một lần, “Ta đem biểu muội phò thác cho phu tử.”

Giang Thành xua tay, sợ hãi nói: “Cầm kỹ của biểu muội ngươi cao siêu như thế, phàm phu tục tử như ta làm sao có thể dạy? Hôm qua, Phạm Đạc cũng không sai, ta có thể gửi biểu muội ngươi đến chỗ hấn. Ư ừ, Phạm phu tử thật sự rất lợi hại.”

Vũ Văn Duệ híp mắt hồ ly, tao nhả nói: “Phu tử không cần khiêm tốn, Phạm Đạc kia làm sao so được nửa phần của phu tử? Biểu muội ta chính là ngưỡng mộ Giang phu tử, mong phu tử đừng từ chối.”

“Công tử...đây...đây cũng không phải là chuyện ta có thể làm chủ a.” Giang Thành buồn rầu nói: “Biểu muội của ngươi nếu muốn nhập học, vậy phải thuyết phục viện trưởng để nâng được vào viện học, học viện chúng ta không thu nữ tử”

Vũ Văn Duệ nhìn hấn một cái thật sâu, “Phu tử, lời này là thật sao?”

Giang Thành gật mạnh đầu, “Tuyệt đối thật.”

“Như vậy.....” Vũ Văn Duệ chậm rãi chớp mắt, nhìn ta thản nhiên nói: “A Lam, chúng ta ra bên ngoài tiếp tục.”

Ta không lên tiếng chuẩn bị xoay người ra cửa, trong lòng lại nghĩ không biết đến bước thứ mấy thì Giang Thành sẽ mở miệng giữ người. Quả nhiên, ta còn chưa bước đến bước thứ ba chợt nghe Giang Thành rống to một tiếng, “Đợi chút, khoan đi đã!”

Vũ Văn Duệ gọi lên môi mỏng có chút tươi cười, nghiêng mặt nói: “Phu tử có chuyện gì sao?”

“Đợi chút.....” Giang Thành không chịu được xoa mi gian, “Để ta suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút.”

Vũ Văn Duệ cung kính nói: “Phu tử, từ từ nghĩ, tất cả..... đều có thể bàn bạc.”

Ta nhìn không được chấp hai tay đồng tình với Giang Thành, thói đời này, người thành thật không có đường sống!

Trên đây, mặc kệ là chuyện gì xảy ra, kết quả đều đã vô cùng sáng tỏ, ta trở thành đệ tử của Giang Thành, một nữ đệ tử.

Giang Thành là người chơi đàn duy nhất trong thư viện Hồ Âm, tuy rằng không nổi danh như Phạm Đạc nhưng xem ra cũng không sai. Trong thư viện không coi trọng việc truyền thụ cảm kỹ cho lắm, nên nửa tháng Giang Thành chỉ lên lớp ba lần. Việc này đối với việc dạy ta của Giang Thành thật sự là vô cùng có lợi.

Ta theo chỉ thị của Vũ Văn Duệ, dường như ngày nào cũng lui đến nhà Giang Thành. Tuy nói Giang Thành dạy ta đánh đàn, nhưng hắn vẫn không cho ta dùng đàn thật, chỉ cho ta luyện tập đàn giả đánh không ra tiếng. Giang Thành cũng xem là một thầy giáo làm hết phận sự, từng dây đàn từng âm luật đều giải thích cho ta, sau đó bảo ta đàn lên cây đàn giả, cũng không quan tâm xem thủ kỹ năng đàn của ta có thật lui hay tiến bộ hay không.

Đối với cuộc sống như vậy, ta thực sự thực u buồn a.

Hôm nay ta học xong đàn trở về khách sạn thì đã thấy Vũ Văn Duệ đang ngồi trong phòng ta uống trà, dường như đang chờ ta trở lại. Hắn rót nước trà cho ta, nói: “Hôm nay hắn dạy nàng cái gì?”

Ta lười biếng nói: “Hôm nay không để ta đàn đàn giả nữa, hắn giải thích kỹ cho ta sự ra đời của huyền cầm.”

“Vậy, nàng cảm thấy như thế nào?”

“Chẳng có gì.” Ta nhấp một ngụm nước trà, mỗi ngày đàn tới đàn lui đàn giả, người muốn phải cảm thấy thế nào?

“Ừ.” Hắn vuốt cằm, cười nhạt nói: “Ta mang nàng đi đàn đàn thật.”

Ta dùng một chút, hồ nghi nhìn hắn, “Thật sao?”

Hắn đứng dậy lôi kéo ta đi ra ngoài, “Ta mượn ông chủ khách sạn tầng hầm ngầm.”

“Hả?”

Hắn thanh nhả cười, con ngươi màu râm nắng hiện lên tia chế nhạo, “Hiệu quả cách âm của tầng hầm ngầm vô cùng tốt.”

“.....”

Vũ Văn Duệ, sao ngươi lại bắt nạt người như vậy ! T.T

Hôm nay Vũ Văn Duệ không biết nghĩ cái gì, hắn thế mà lại tự tay dạy ta đàn một khúc, hơn nữa còn dùng đàn thật. Đàn thật, đúng, chính là cái loại mà con người có thể tạo ra tiếng, chính là cái loại mà ta tạo ra tiếng có thể giết chết người – đàn thật. Quan trọng nhất là, Vũ Văn Duệ thế nhưng không nhét bông vào lỗ tai..... Vì thế ta càng thêm khẳng định hắn có âm mưu, tuyệt đối .

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

“A Lam.” Ngón tay thon dài trắng nõn của Vũ Văn Duệ nhẹ nhàng gảy dây đàn, “Nhớ kỹ khúc này chưa ?”

“Tạm tạm.” Ta thuận miệng lên tiếng, tiếp tục đắm chìm trong kinh ngạc vô cùng. Ban đầu tiếng đàn của ta có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ. Nhưng mới vừa rồi đánh ra thế mà so với nửa tháng trước tốt hơn rất nhiều, quan trọng nhất là ta có thể đàn ra điệu nhạc? Ách, tuy rằng điệu

có chút lạc âm, nhưng cũng được xem là điệu.

Vũ Văn Duệ vỗ vỗ tay áo căn bản không tồn tại chút tro bụi nào rồi đứng lên, “Ngày mai nàng đàn khúc này cho Giang Thành nghe.”

“Đàn cho Giang Thành nghe?” Ta nói: “Ta rất muốn a, nhưng Giang phu tử căn bản không cho ta chạm vào đàn thật.”

“Hắn không cho nàng chạm nàng sẽ không chạm sao?” Vũ Văn Duệ thần nhiên liếc ta một cái, con ngươi nhanh chóng hiện lên ý cười, “Từ khi nào nàng trở thành một đệ tử ngoan ngoãn như vậy?”

“.....” Ta trầm mặc một hồi, liếc hắn nói: “Biểu ca, huynh bảo ta đàn đoạn nhạc này cho Giang phu tử nghe là có âm mưu gì?”

Vũ Văn Duệ nghiêng người tới gần, khuôn mặt tuấn mỹ cách mặt ta chỉ có mấy li. Ánh mắt hắn cười như không cười, môi mỏng khẽ mở: “Nàng muốn biết?”

Ta rất muốn đẩy mặt hắn ra, sau đó “Phr” một tiếng, nói “Vô nghĩa!”, nhưng căn cứ vào sự thật tàn khốc, ta chỉ có thể ôn hòa gật gật đầu nói: “Ừ.”

“Thật muốn biết?”

“Biểu ca, ta thật sự muốn biết.”

“À.....” Hắn khẽ sát vào tai ta cúi đầu cười, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng vờn quanh ái muội, giọng nói từ tính mang theo ác liệt: “Không nói cho nàng biết.”

.....

Vũ Văn Duệ, tốt nhất ngươi hãy cầu nguyện đừng bao giờ rơi vào tay ta, bằng không, ta thật sự không ngại làm một hồi “Mẹ kế công chúa bạch tuyết”.....

Ngày hôm sau, ta thừa dịp Giang Thành không có trong phòng liền vụng trộm lấy cây đàn gỗ ngô đồng của hắn, trúc trắc mang theo hưng phấn đàn lên. Tuy nói, ban đầu cũng có chút chói tai, nhưng chậm rãi cũng xem như là rơi vào cảnh đẹp, một lần nữa ta lại cảm thán cách “Giáo dục âm điệu” của Giang Thành, có đôi khi những thứ càng vô thanh vô tức càng có thể thay đổi chúng ta.

Khúc nhạc Vũ Văn Duệ dạy ta cực kỳ ngắn, đại khái khoảng 3 phút là có thể đàn xong. Nhưng khi ta đàn được một nửa thì Giang Thành đã vọt vào, trong mắt mang theo kinh ngạc cùng mừng như điên hỏi ta, “Trò đàn khúc gì vậy?”

Câu đầu tiên Giang Thành nói không phải là chỉ trích ta vì sao đánh đàn, mà là hỏi đây là khúc gì..... Ta dừng tay, trong trẻo cười nói: “Đây là khúc nhạc đêm qua biểu ca ta dạy, phu tử, ta đàn thế nào?”

“Biểu ca trò” Biểu tình Giang Thành trong nháy mắt trở nên rối rắm, sau đó lại trong mắt biến thành giãy dụa cùng thống khổ, “Khúc này, rất tốt, rất tốt.....”

Lòng ta đại khái đã hiểu, vì thế nhiệt tình nói: “Giang phu tử, có vài âm ta đàn không tốt, phu tử có thể dạy ta không?”

Sắc mặt Giang Thành cứng ngắt nói: “Trần phu tử trong thư viện tìm ta có một số việc, trò cứ tự luyện trước đi.”

“Vâng, phu tử.”

Giang Thành xoay người, trước khi đi còn lưu luyến liếc ta một cái, sau đó bước chân trầm trọng gian nan rời đi.

Ta tay trái chống mặt cười sung sướng, tay phải gảy gảy dây đàn để nó phát ra âm thanh vang dội. Xem ra, khúc này vẫn còn không ít.

Mấy ngày sau, khi trở về Vũ Văn Duệ đều mang ta đến tầng hầm ngầm dạy ta đàn khúc kia. Mỗi lần chỉ dạy một đoạn ngắn, ngày hôm sau ta lại đàn trước mặt Giang Thành. Sắc mặt Giang Thành càng ngày càng rối rắm, khát vọng trong mắt càng ngày càng tăng, cuối cùng đúng là càng ngày càng không có tinh thần.

Ngày đó ta còn chưa vào trong nhà thì đã nghe được tiếng đàn trong phòng truyền ra, đây đúng là khúc nhạc mà Vũ Văn Duệ dạy ta. Mỗi lần Vũ Văn Duệ đều dạy ta một đoạn ngắn trong đoạn ngắn. Lấy trình độ của ta, ngay cả như vậy cũng thật sự quá khó khăn, cho nên chỉ có thể mỗi đoạn mỗi đoạn lại tách ra mà đàn. Ngày đó Giang Thành đem từng đoạn ngắn này hợp lại, dung hợp thành một khúc nhạc tuyệt vời êm tai trước nay chưa từng có.

Ta đứng ngoài cửa nghe đến nhập thần, thẳng cho đến khi Giang Thành mở cửa mới lấy lại tinh thần. Ta lên tiếng: “Phu tử.”

Trong mắt Giang Thành tràn đầy một loại gọi là thỏa mãn, nhưng lúc nhìn thấy ta lại nhanh chóng lui ra, khôi phục sự uể oải vốn có, “Trò đã đến rồi.”

“Vâng.” Ta theo hắn vào cửa, “Vừa rồi phu tử đàn khúc kia sao? Phu tử quả nhiên là phu tử, đàn hay hơn so với ta không biết mấy trăm ngàn lần.”

“Không phải chuyện của trò.” Giang Thành thấp giọng cảm thán, ngẩng đầu nói: “Hôm nay ta dạy cho trò khúc ‘Liều thường’, trò nghe cẩn thận.”

Ta rũ mắt cúi đầu suy nghĩ trong lòng, đây là lần đầu tiên Giang Thành dạy ta đàn toàn khúc, hắn làm như vậy để làm gì? Lúc ta đem chuyện này nói cho Vũ Văn Duệ biết, hắn chỉ cười cực kỳ ý tứ hàm súc, cực kỳ sâu xa, trên mặt thanh nhàn ẩn ẩn lộ ra một cỗ tính kế cùng gian trá, ta nhìn mà tóc gáy dựng

thắng.

Ba ngày sau, ban đêm, cửa sau nhà Giang Thành có một thân ảnh nhẹ nhàng tiêu sái bước ra, trên tay hắn là một bọc vải nhỏ đóng đũa, ủ rũ chuẩn bị rời đi.

“Giang phu tử, đã trễ thế này phu tử còn muốn đi đâu?” Trong bóng đêm, giọng nói Vũ Văn Duệ có vẻ từ tính tao nhã khác lạ. Ta miễn cưỡng đem thân mình tựa vào tường, chuẩn bị xem kịch vui miễn phí.

Giang Thành mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn ta cùng Vũ Văn Duệ đứng trong góc mà kinh hãi, “Các ngươi ... các ngươi làm sao có thể ở đây?”

Vũ Văn Duệ thân nhiên nói: “Đương nhiên là vì phu tử ở đây, cho nên chúng ta mới ở đây.”

Giang Thành muốn nói cái gì đó, nhưng dừng một chút vẫn chưa nói ra.

“Phu tử sao phải khổ sở như vậy.” Vũ Văn Duệ thở dài, “Biết lòng mình càng ngày càng vui mừng, sao lại dứt khoát ra đi như thế? Như vậy sẽ không còn nghe thấy cũng không còn cơ hội nghe thấy nữa rồi.”

Giang Thành không nói lời nào, chỉ trầm mặc nhìn Vũ Văn Duệ.

“Khúc nhạc kia tổng cộng chia làm ba đoạn lớn, ba đoạn lớn lại có mười đoạn ngắn, từng đoạn ngắn lại chia thành ba tiểu tiết.....” Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ hiện lên tinh quang, cười nhạt nói: “Tính ra đến giờ ta chỉ dạy A Lam có ba tiểu tiết, còn rất nhiều rất nhiều chưa kịp dạy.”

Ta thề, ta nhìn thấy ánh mắt của Giang Thành trong nháy mắt phát ra tia sáng, sau đó nuốt nước miếng.

Vũ Văn Duệ lấy từ trong tay áo ra một tập nhạc mỏng, ngón tay thon dài vuốt ve bìa tập, từ từ nói: “Bản nhạc này là ‘Khả lâm khúc’, chính là thánh cảm soạn ra ba trăm năm trước. Sau khi ông ta chết thì truyền cho đại đệ tử của mình, đại đệ tử kia xem bản nhạc này là bảo bối, mặc kệ ai tới tìm cũng không chịu đưa. Sau đó nhà hắn bị cháy, toàn bộ đều bị đốt sạch, bao gồm cả bản ‘Khả lâm khúc’ kia..... Nhưng thật ra trận cháy này là do sự đệ hấn cố ý gây ra để mọi người nghĩ bản ‘Khả lâm khúc’ này đã bị hủy, hắn có thể độc hưởng thần khúc kinh thế này.”

Mắt Giang Thành đã trở thành lục quang.....

“Giang phu tử có phải rất muốn tập nhạc này?” Vũ Văn Duệ cười tao nhã.

Con người Giang Thành trong nháy mắt đen kịt thâm trầm, “Muốn thì sao, công tử cũng sẽ không đưa cho ta tập này.”

Vũ Văn Duệ nhướng mi tuấn, “Phu tử nói sai rồi, ta đúng là muốn đưa tập nhạc này cho phu tử, không có điều kiện gì.” Nói xong hắn liền ném tập nhạc kia vào không trung.

Giang Thành rốt cuộc bắt chấp độ cao nhảy lên, một phen đem tập nhạc kia nhét vào trong lòng. Hắn nhìn Vũ Văn Duệ chấp tay nói: “Vệ đa tạ công tử, bây giờ không còn sớm, công tử cùng tiểu thư nên về nghỉ ngơi.” Sau đó liền chạy vào nhà, ngay cả bọc đồ rơi trên mặt đất cũng quên luôn.

“Biểu ca.”

“Hả?”

“Huynh khẳng định hắn sẽ không mang tập nhạc kia chạy trốn?”

“Đương nhiên là không khẳng định.”

“Vậy huynh đưa tập nhạc cho hắn làm gì?”

Vũ Văn Duệ híp con ngươi dài nhỏ cười nhẹ, “Hắn chạy hay không chạy, cũng không liên quan đến kế hoạch của ta.”

Ta bất giác lui về sau từng bước, trong mắt nam nhân này có lạnh nhạt, có tự tin. Được, thật là khủng khiếp.....

Sự thật chứng minh, suy đoán của ta không phải là không có lý. Giang Thành quả thật đã mang theo tập nhạc kia chạy, hơn nữa còn chạy sạch sẽ không lưu lại chút dấu vết nào. Đối với chuyện này, Vũ Văn Duệ vẫn lười biếng dựa vào ghế mềm, nhìn ta nói: “A Lam, nàng lại béo.”

-_|||

Tuy rằng ta tò mò không biết vì sao Vũ Văn Duệ lại tự tin như vậy, nhưng cũng không mở miệng hỏi. Bởi vì ta biết dù mình có hỏi, tên hồ ly hỗn đản này cũng sẽ không nói cho ta biết, không bằng cứ yên lặng chờ xem là được rồi.

Hôm nay thời tiết bên ngoài sáng sủa trong lành, ve sầu kêu vui, chim chóc bay hăng say, ta cùng Vũ Văn Duệ ở trong phòng sung sướng gặm cắn đào ướp lạnh. Lúc này cửa lại bị một người dùng lực lớn đá văng, sau đó Giang Thành về mặt tối tăm xuất hiện trong tầm mắt chúng ta. Hắn mang đôi mắt quốc bảo*, hơi thở âm trầm nói: “Vũ Văn Duệ, ‘Khả lâm khúc’ quyền hạ ở đâu?”

(*Gấu trúc)

Ta nghe vậy đại ra, quả đào trong tay lộc cộc rơi xuống.

Vũ Văn Duệ chậm rãi lau miệng, “Xem ra Giang phu tử ngày đêm nghiền cứu khúc kia, thật là chăm chỉ a.”

“Đừng nói lời vô nghĩa, nhanh nói cho ta biết quyền hạ ở đâu.” Giang Thành đã không có vẻ khiếp đảm cùng nao núng thường ngày mà trở nên khí thế cường ngạnh.

Vũ Văn Duệ không thay đổi tư thái tao nhã, nâng tay rót chén nước trà, “Giang phu tử, thật là ngượng ngùng, quyền hạ bản nhạc này chỉ sợ ta không thể tặng phu tử.”

Giang Thành nhú mày, mây đen kéo đến.

Vũ Văn Duệ nhấp ngụm nước trà, khẩu khí có chút bất đắc dĩ, “Giang phu tử có nhớ ta từng nói muốn tìm vị Sầm tiền sinh kia không? Đó là một vị cố nhân, cũng là người yêu đàn, không, phải nói là si, ‘Khả lâm khúc’ kia ta vốn tìm cho hần.”

Giang Thành đen nửa mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vũ Văn Duệ, nguoi.....”

“Thật là có lỗi.” Vũ Văn Duệ dường như rất thành khẩn, “Quyền hạ kia, ta tuyệt đối sẽ không đưa cho người khác, cho dù là phu tử, cũng không thể.”

Giang Thành vương tay xoa mi gian của mình, nhẹ giọng niệm “Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh.....”

Ta ngơ ngác nhìn gương mặt xin lỗi kia của Vũ Văn Duệ mà cả người rét run..... Giang Thành, người nguoi phải đối mặt là Vũ Văn Duệ, bình tĩnh có ích sao?

“Vũ Văn công tử.” Giang Thành hít một hơi thật sâu, cổ họng run rẩy hỏi: “Có thể nói chuyện riêng không?”

Con nguoi dài nhỏ của Vũ Văn Duệ hơi hơi nheo lại, môi mỏng tao nhã gọi lên, “Đương nhiên có thể.”

Vũ Văn Duệ và Giang Thành nói gì đương nhiên ta không thể nào biết được, ta chỉ biết lúc Giang Thành ra khỏi cửa thì nửa gương mặt còn lại đều đen nốt, nhưng con nguoi đang tức giận kia lại hiện lên vẻ thần nhiên thường thức cùng kích động, xem ra vị cầm si này đã bị thu phục. Ta nhìn không được ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng: Trời xanh a, vì sao ông lại sinh ra Vũ Văn yêu nghiệt, hần còn sống, chúng ta làm sao sống!

Thu phục cầm si Giang Thành xong, chúng ta đương nhiên phải rời thành Hà Dương chạy đến thành kế tiếp. Nhiều ngày qua thời tiết hơi hơi có chút âm u, gió thổi mang theo hơi nước cùng ngọt ngào, chắc là trời muốn mưa. Vũ Văn Duệ đang ngủ say trên giường mềm, lông mi dài dài đổ bóng trên gương mặt trắng nõn.

Ta vốn đang cầm quả táo chậm rãi cắn, không ngờ xe ngựa đột ngột dừng gấp lại, quả táo trên tay bay đi thì không nói, nhưng cả người ta còn ngã lên người Vũ Văn Duệ, đập mạnh vào. Ta nhìn hàng lông mi dài của hần run rẩy, sau đó để lộ ra một đôi mắt đẹp mê ly mang theo hơi thở nguy hiểm.

Thân mình ta run lên, muốn rời khỏi người hần nhưng hần lại vươn một tay áp chế thân mình đang muốn tránh né của ta, vẻ mặt lộ ra nguy hiểm dày đặc. Vừa tỉnh ngủ, giọng hần còn có chút từ tính khàn khàn, chậm rãi nói: “An Kha Lam, nàng không muốn sống nữa sao?”

Mẹ ta nha, Vũ Văn Duệ, hần...hần có bệnh tức giận lúc rời giường a!

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Người biết Vũ Văn Duệ có bệnh tức giận lúc rời giường rất ít, gặp qua Vũ Văn Duệ tức giận lúc rời giường càng ít. Trong trí nhớ của ta cũng chỉ gặp qua một lần, nhưng chỉ cần một lần liền làm cho ta sâu sắc hiểu được, nam nhân này nếu chưa tỉnh ngủ thì người trăm ngàn lần không nên đánh thức hần. Người phải kiên nhẫn chờ hần “Ngủ thẳng tự nhiên tỉnh”, bằng không hần sẽ làm cho người chết như thế nào cũng không biết.

Lúc đó ta quen biết với Vũ Văn Duệ chưa được lâu, ở trong mắt trẻ con, đại biểu ca này có tướng mạo thật xinh đẹp, tươi cười ôn nhu, tính tình cũng ôn hòa, quả thực chính là một người giống thiên thần nha. Sáng sớm ngày hôm đó ta cùng hoàng tỷ và Tô Kì đến phủ tướng quân tìm người. Linh Chi xin lỗi nói với chúng ta là Vũ Văn Duệ còn đang ngủ, muốn chúng ta đợi trong phòng khách một chút. Hoàng tỷ nghe xong không cho là đúng, còn nhỏ được sủng ái, ngoài phụ hoàng nàng ra, còn có ai dám để cho nàng chờ?

Hoàng tỷ ngang ngược muốn đi gọi người, đẩy Linh Chi ra đi tới phòng trong. Linh Chi ngại quan hệ thân phận nên không thể ngăn cản, chỉ có thể lộ ra một loại biểu tình “Xong đời”. Khi đó không biết ta nghĩ thế nào, cổ sống cổ chết kéo tay Tô Kì không cho hần vọt theo vào -- Sự thật chứng minh, ta

đã đúng, rất anh minh, bởi vì không tới 1 phút sau, hoàng tử đã bị người kéo ra ngoài hung hăng ném đi, mà gương mặt trong trẻo tuấn mỹ của thiếu niên kia rất dọa người, con ngươi mỏng lung mà lạnh như băng. Hắn một câu cũng không nói, trước mặt chúng ta chậm rãi đóng cửa, sau đó tiếng khóc của hoàng tử vang vọng trời đất, tê tâm liệt phế.

Ngày ấy, hoàng tử vừa khóc vừa đi cáo trạng với phụ hoàng, nhưng phụ hoàng lại khác thường không nghe theo hoàng tử đi giáo huấn Vũ Văn Duệ, ngược lại quát lớn hoàng tử một hồi. Sau đó không quá vài ngày sau, hoàng tử được mấy nữ quan nghiêm khắc nhất Vân Di đem nàng tra tấn đủ loại để có đủ tư cách trở thành một thực nữ.

Ta luôn luôn nghĩ, hoàng tử đối với Vũ Văn Duệ không có nửa phần tình yêu nam nữ, có lẽ là do chuyện này ảnh hưởng.

Còn lần cứu Bạch Kiếm Phi, vài tên tiểu tặc kia nghe nói bị đánh kêu oai oái, cuối cùng ngay cả mở miệng nói một câu đầy đủ cũng phải nói là xa xỉ.

Các người nhìn xem nhìn xem, đều là bệnh tức giận lúc rời giường này gây họa a! Lại nhìn xem ta bây giờ gặp phải chuyện gì? Không phải là tình huống xui xẻo nhất sao!

Ta nhanh chóng từ trong hồi ức hoàn hồn, vô cùng thành khẩn nhìn hắn nói: “Biểu ca, đó là ngoài ý muốn.” Đây tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối là ngoài ý muốn.

“Ừ, ngoài ý muốn.” Tay hắn đặt bên hông ta vuốt ve qua lại, trầm thấp nói: “Thì sao?”

“Biểu ca, đòi người luôn xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.” Ta nhủ mảy, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, “Ta đây đây, biểu ca cứ tiếp tục.”

Khóe môi Vũ Văn Duệ tà ác cong lên, híp mắt hồ ly lười biếng nói: “Tiếp tục?”

Ta dùng sức gật đầu, “Biểu ca huynh có nghe thấy tiếng sét đánh bên ngoài không? Biểu ca, huynh có nghe thấy tiếng gió gào bên ngoài không? Biểu ca, huynh có thấy trời sắp mưa không?”

“Ừ.”

“Biểu ca, bên ngoài trời mưa sét đánh, huynh lại ở trong chăn, thiên thời địa lợi nhân hoà, đúng là rất thích hợp để ngủ a!” Ta cực kỳ cảm thán, “Lúc này không ngủ, huynh còn chờ khi nào?”

“Nói không sai.” Vũ Văn Duệ cười khê ra tiếng, trên mặt tuấn mỹ mang theo ý cười thâm trầm, “Ta liền làm theo đề nghị của nàng, đi ngủ.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, vừa mới chuẩn bị khen “Biểu ca anh minh” thì lại cảm thấy cái ót bị kéo, sau đó liền mạnh mẽ dán lên cánh môi mềm mại của hắn. Cánh tay đặt trên lưng cùng đầu của ta dùng lực thật lớn, lớn đến mức ta căn bản không có cách phản kháng hay trốn tránh. Đầu lưỡi ướt át của hắn cuốn lấy ta liều chết dây dưa, bá đạo không cho phép cự tuyệt cùng kiên quyết cắn nuốt, làm người tìm đập thỉnh thoảng rớt vài nhịp.

Ta bị hôn đến thở không nổi, chỉ có thể để hắn càng hôn càng sâu, vốn vẫn nghĩ hắn sẽ giống như trước có chừng có mực, lại không ngờ cánh tay to đang đặt bên hông thế mà lại tháo đai lưng của ta, xuyên qua quần áo trực tiếp xoa lên da thịt bên thắt lưng.

“Ừm..... Biểu.....” Ta liều mạng trốn tránh đầu lưỡi hắn, hai tay giữ chặt cổ tay hắn không cho hắn chặt chẽ hôn sâu cùng vuốt ve bên hông. Chẳng qua những thứ đó đều không có chút tác dụng nào với hắn, lòng bàn tay mang chút thô ráp chậm rãi vuốt ve da thịt của ta, cực kỳ ve vãn cùng ái muội dao động qua lại, một tắc lại một tắc hướng lên trên.

“Ừm!” Ta nhìn không được mạnh mẽ chụp lấy tay hắn, không những không ngăn được hắn mà còn bị hắn khống chế. Lúc này ta thật sự không thể nhúc nhích nữa, chỉ có thể trừng mắt cảm giác tay hắn đang ở trên lưng tận tình dao động cùng tham lam vuốt ve.

Cặp mắt luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vũ Văn Duệ bây giờ đã nhiễm tình dục dày đặc mê ly. Hắn thoảng tách cánh môi đang dán chặt chẽ ra, cười như không cười dùng ngón trỏ dán lên môi của ta làm một động tác “suyt”.

“Vũ Văn Duệ, huynh đừng khinh người.....” Ta vừa muốn mở miệng rống giận liền dừng lại, nhìn hắn không có ý tốt nói với ta: “Trần Lương ở bên ngoài”.

Ta còn chưa ý thức được vì sao hắn lại nói câu kia thì liền cảm thấy bên hông căng thẳng, sau đó thân mình chuyển một cái, tầm mắt choáng váng, liền thay đổi vị trí với Vũ Văn Duệ, bị hắn đặt dưới thân. Tay hắn vẫn như cũ cầm lấy hai cổ tay ta khống chế hành động, tay kia thì ở ngang eo nguy hiểm dao động, kích thích cả người ta sợ run lên.

“Vũ Văn Duệ!” Ta đè thấp cổ họng oán hận nói: “Huynh bỏ tay ra!”

Vũ Văn Duệ chỉ cười nhẹ, trong mắt toát ra nhè nhẹ tà ý, “A Lam, bắt được rồi, thì phải là của ta.”

Cái tay to đang ở bên hông vuốt ve kia phút chốc chuyển sang trước ngực, lòng bàn tay thô ráp mang theo bá đạo bao trùm mềm mại của ta.....

Ta mạnh mẽ mở to hai mắt trừng hắn, hắn lại cúi đầu hôn lên môi rồi lên cổ ta. Từng chút lại từng chút, mềm nhẹ mà thông thả.

Ta cảm giác nhiệt khí theo bên tai rất nhanh tràn ngập cả khuôn mặt, khó khăn nói: “Huynh ngừng..... A!” Hắn thế nhưng cắn ta!

Vũ Văn Duệ không để ý tới ta, đầu lưỡi ẩm áp ở cổ ta chạm rai dao động, xúc cảm ướt át kích thích ta từng trận vô lực. Hắn bắt đầu gặm cắn, tiếng cắn mút ái muội nhẹ nhàng vang lên, làn da cũng truyền đến cảm giác hơi hơi đau đớn.

Ta cắn chặt môi không phát ra tiếng, Vũ Văn Duệ thỉnh thoảng khác thường như bây giờ thật khiến ta không biết làm sao, tình huống này.....

Ta xiết chặt hai tay, vừa chuẩn bị dùng đầu hung hăng đụng người thì lại nghe bên ngoài xe ngựa có người vui vẻ hô to: “Là Trần Lương sao, vậy trong xe là Dục Văn đúng không?”

Động tác Vũ Văn Duệ bỗng nhiên dừng lại.

Ta ở trong lòng hô to một tiếng: Bạch Kiếm Phi, người tới thật đúng lúc!

.....

Nửa canh giờ sau, ta cùng Bạch Vi ngồi chung một chiếc xe ngựa, mà Bạch Kiếm Phi lại cùng Vũ Văn Duệ ngồi chung một chiếc. Bạch Vi vẫn như trước nhìn ta cười cười xin lỗi, “Mộc cô nương, thật là xin lỗi, lại quấy rầy cô và Dục Văn công tử.”

“Không đâu, tuyệt đối không.” Ta nói thật lòng đấy, vừa rồi nếu như Bạch Kiếm Phi không xuất hiện, hậu quả thật không thể đoán được.....

“Ách, nhưng sắc mặt của Dục Văn công tử vừa rồi.....”

Sắc mặt? Sắc mặt hắn làm sao? Không phải là vừa xanh vừa tím lại vừa đen sao, không ngại, thật sự không ngại! Ta nói: “Bạch cô nương, cô cùng ca ca cô đây là.....?”

Bạch Vi thở dài, “Bởi vì chuyện của tỷ tỷ ta.....”

“Bạch Sắc?”

“Ừ.” Bạch Vi nhẹ nhàng vuốt cằm, “Lần trước không nói với cô, tỷ tỷ thật ra..... bị trúng độc.”

“Độc?” Ta im lặng, thân thể Bạch Sắc thật sự có thể so với nữ chủ khổ tình rồi.....

“Tỷ tỷ mang độc trong người đã rất nhiều năm nhưng vẫn không giải được, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế, gần đây không biết vì sao độc tính lại bắt đầu ức chế không được, bây giờ tỷ tỷ đã lâm vào hôn mê.....” Trong mắt Bạch Vi tràn đầy lo lắng, “Ca ca nghe nói thân y Liễu Tuyền bây giờ đang ở thành Thiên Âm, vì thế dẫn theo ta cùng tỷ tỷ chạy tới.” Nàng cười cười, “Không nghĩ lại gặp Dục Văn công tử cùng Mộc cô nương ở đây, thật là khéo. Hai người cũng muốn đi thành Thiên Âm sao?”

“Ừ.” Ta gật đầu, “Biểu ca đến đó có một số việc cần làm.”

Bạch Vi giữ chặt tay ta, vui vẻ cười cười, “Ta đến đó cũng có chuyện muốn làm, vốn không biết đi thế nào, bây giờ rốt cuộc đã biết.”

Ta đột nhiên có chút lạnh sống lưng.

Bạch Vi nàng nói có chuyện..... không phải là muốn nhờ ta cái gì đi?

Chúng ta đến thành Thiên Âm rồi tìm một khách sạn cùng nhau ở lại. Lúc Bạch Kiếm Phi kể chuyện mình muốn tìm thân y, khéo là, Vũ Văn Duệ cùng vị thân y kia vậy mà có điểm giao tình. Bạch Kiếm Phi đương nhiên mừng rỡ, hy vọng Vũ Văn Duệ có thể cùng hắn đi tìm vị danh y này. Vũ Văn Duệ thân nhiên đáp ứng, dường như không xem chuyện này là thêm chuyện.

Ngày hôm sau, Vũ Văn Duệ cùng Bạch Kiếm Phi mang theo Bạch Sắc hôn mê đi tìm vị danh y kia, mà Bạch Vi cũng vui vẻ tới tìm ta, hơn nữa..... muốn ta cùng nàng đi một chỗ.

Nửa canh giờ sau, ta cùng Bạch Vi một thân nam trang, cầm một cây quạt đứng ở trước cửa “Phi Phượng”.

Bạch Vi khần trương ho nhẹ vài tiếng, chần chờ hỏi ta, “Cái kia, A Lam, chúng ta thật sự muốn vào sao?”

Khóe miệng ta co giật một chút, thân nhiên nói: “Ta nhớ không lầm thì cô bảo ta đến đây cùng cô.”

Bạch Vi cười gượng, “Ha ha, đúng vậy, là ta nói cô đi với ta, như vậy..... Chúng ta đi vào?”

Ta mở cây quạt ra nhàn nhã vẩy vẩy, bước một bước liền đi vào bên trong lâu.

“Phi Phượng” Là nơi nam nhân bỏ tiền hưởng lạc, nhưng nó không phải kỹ viện, bởi vì các cô nương bên trong ai ai cũng có tài nghệ, bán nghệ không bán thân. Những cô nương trong “Phi Phượng” nghe nói dung mạo ai cũng đẹp như tiên, không biết đã làm mê đảo bao nhiêu nam tử, nhưng các nàng không có theo bọn nam tử kia về nhà làm thiếp hoặc làm tiểu. Ông chủ “Phi Phượng” nghe nói là một nam tử đỉnh đỉnh mỹ mạo cùng tài trí, tất cả nữ tử trong “Phi Phượng” đều ái mộ hắn, nhưng hắn lại đối xử bình đẳng, không có đặc biệt nhìn trúng ai.

Đây là “Phi Phượng”.

Nguyên nhân Bạch Vi muốn tới “Phi Phượng” rất đơn giản, lúc trước nàng đã nói với ta nàng thích một nam tử phong lưu. Mà nguyên nhân nam tử kia vứt bỏ nàng là vì say mê một nữ tử trong “Phi Phượng” này. Bạch Vi đương nhiên tức giận cùng thương tâm, nhưng nàng cũng không có gì là oán hận. Nàng chỉ muốn nhìn một chút, dạng nữ tử nào có thể đoạt đi nam tử nàng yêu thương, không hơn.

Lúc chúng ta đi vào thì có hai cô gái thanh lệ tiến lên tiếp đón. Hai người kia dung nhan chỉ dừng lại ở thanh tú, nhưng cả người lại toát ra một cỗ linh động làm người ta nhìn thấy liền vui vẻ. Cô gái xinh đẹp bên trái cười nói: “Hai vị công tử khỏe, không biết công tử là muốn nhả gian hay là đại sảnh?”

“Nhả gian.” Ta thay Bạch Vi mở miệng, thản nhiên nói: “Thay ta mời Thanh Chi cô nương của các người tới đây, buổi chiều hôm nay ta bao.” Dứt lời liền lấy tờ ngân phiếu trăm lượng từ trong tay áo đưa cho các nàng.

Cô gái kia nhận lấy ngân phiếu cười hoà thuận vui vẻ, “Ta đi mời Thanh Chi cô nương, Tiểu Hiểu, cô mang hai vị công tử này đi ‘Thủy Vân gian’.”

Cô gái tên là Tiểu Hiểu cười ngọt ngào, “Hai vị công tử mời đi bên này.”

Ta dùng cây quạt che khuất khoe môi đang cười, khó trách “Phi Phượng” nơi này nổi danh như vậy. Chỉ một cô nương ở nơi này cũng đã cao cấp hơn nhiều so với những chỗ giải trí khác.

Chúng ta đến Thủy Vân gian lý do chừng nửa khắc, một nữ tử áo xanh uyển chuyển thanh tú ôm tỷ bà đi vào, nàng nhìn chúng ta ôn nhu cười, “Thanh Chi khẩu kiến hai vị công tử.”

“Đứng lên, ngồi... ngồi đi.” Bạch Vi có chút vô thố, ánh mắt bình tĩnh dán lên người Thanh Chi, “Cô chính là Thanh Chi?”

Thanh Chi theo lời ngồi xuống, gật đầu nói: “Ta đúng là Thanh Chi.”

Bạch Vi uống một hớp trà lớn, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta nghe nói Trần Trác muốn lấy cô làm thiếp, vì sao cô không đồng ý?”

Thanh Chi ngốc ra, nhìn thần sắc trong mắt Bạch Vi liền hiểu rõ. Nàng nhẹ giọng nói: “Công tử nói tam công tử phủ Trần Tri ở Hà Dương?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Bạch Vi sáng quắc, vô cùng tò mò.

“Trần công tử à.....” Thanh Chi rũ mắt, “Thật là khéo.”

“Sao vậy?”

“Công tử có biết người đang ở cách vách là ai không?”

Bạch Vi có chút không hiểu, “Ài?”

Thanh Chi có chút trào phúng nói: “Chính là Trần Trác Trần công tử.”

Bạch Vi buông chén trà trong tay, kinh hô: “Cái gì? Vậy... vậy nếu hấn ở trong này, vì sao cô lại ở đây?”

“Công tử cứ đùa, sao có nhiều vì sao như vậy.” Thanh Chi cầm một cái khăn từ trong tay áo đưa cho Bạch Vi, “Trần công tử thích cô nương khác, cùng vị cô nương kia ở gian cách vách, chỉ có thể mà thôi.”

“Trần Trác!” Bạch Vi tức giận đập bàn, “Ngày đó hấn nói với ta hấn rất thích cô, nói kiếp này nếu không cưới được cô chính là điều tiếc nuối nhất! Hấn nói như vậy ta mới buông tha hôn ước với hấn, không ngờ mới có mấy ngày, mới có mấy ngày!”

“Công tử hạ hỏa.” Thanh Chi cười lạnh nhạt, lại khó nén mắt mát, “Lời nói của nam tử có mấy lời là thật, huống chi chúng ta lại là thân phận này.”

Bạch Vi bỗng nhiên suy sụp, “Thanh Chi cô nương.....”

“Thân phận các cô thì sao?” Ta nâng cằm miễn cưỡng mở miệng, “Thân phận cô như vậy, nhưng cô còn cự tuyệt hấn đó thôi?”

Thanh Chi nghe vậy có chút thất thần, sau đó cười nói: “Công tử nói đúng, nói như thế nào thì cũng là ta cự tuyệt Trần công tử.”

“Nhưng hấn cũng thật quá đáng!” Bạch Vi ở phía sau bộc lộ ra sự thẳng thắn của nàng, tức giận nói: “Trước mặt ta còn giả vờ giống như cái loại si tình ngu ngốc, không ngờ lại là mặt hàng như vậy!”

“Ừ, rồi sao?” Ta ném hạt dưa vào miệng, “Cô biết hấn bạc tình, biết hấn không phải người tốt, sau đó thì sao?”

“Sau đó, sau đó.....” Bạch Vi liếc Thanh Chi một cái, âm thầm nói: “Chúng ta trở về đi, không có ý nghĩa.”

Ta phun vỏ hạt dưa trong miệng ra rồi đứng dậy, “Đi thôi.”

Không biết phải nói là khéo hay là không khéo, ta cùng Bạch Vi vừa ra khỏi cửa thì cách vách cũng có một nam tử áo tím cùng một nữ tử áo trắng đi ra. Khuôn mặt nam tử kia thanh tú mang theo tươi cười lúc nhìn thấy Bạch Vi thì biến mất không một dấu vết, kinh hãi nói: “Bạch Vi, sao nàng lại ở đây?”

“Sao ta không được ở đây?” Bạch Vi lập tức phản kích, khinh thường nhìn hắn nói: “Ta còn chưa hỏi ngươi vì sao lại ở đây? Vị bên cạnh ngươi chính là Thanh Chi cô nương?”

Nữ tử áo trắng tươi cười cứng ngắc, “Ta không phải Thanh Chi, ta tên là Hoa Thục Dược.”

“Hoa Thục Dược à.....” Bạch Vi cố ý kéo dài ngữ điệu, “Không ngờ mấy ngày không gặp, người trong lòng Trần công tử liền thay đổi, không biết ngày ấy là ai nói với ta mình chỉ yêu Thanh Chi cô nương, yêu đến tâm đều nát!”

“Câm mồm!” Mặt Trần Trác đỏ bừng, “Nàng là một nữ tử, nàng biến mình thành bộ dáng chẳng ra gì như vậy đến chỗ như thế này! Nàng có biết thẹn hay không!”

“Chỗ như thế này!” Bạch Vi tức giận, “Ta cũng không phải vì những cô nương ở đây, đứng núi này trông núi nọ mà đến, vì sao ta không thể đến!”

“Bạch Vi! Nàng, ta nói rồi, ta không thích nàng, cho dù nàng có dây dưa với ta ta cũng không thích!” Trần Trác thẹn quá hóa giận nói: “Ta thích Thanh Chi hay Hoa Thục Dược thì có quan hệ gì với nàng! Dù sao ta cũng sẽ không thích nàng! Lúc trước vì có hôn ước, nhưng bây giờ hôn ước đã không còn, nàng đừng có hy vọng xa vời ta thích nàng!”

“Trần Trác...ngươi...ngươi.....” Bạch Vi không ngờ được Trần Trác sẽ nói những lời như vậy, hốc mắt lập tức đỏ.

“Nàng nghĩ rằng ta thích nàng? Mắc cười!” Trần Trác không thức thời tiếp tục nói: “Nếu không vì hôn ước thì ta đã không thèm liếc nàng một cái! Nàng có cái gì để so với Hoa Thục Dược?”

Bạch Vi tức đến phát run, một câu cũng nói không được.

Ta có chút chịu không nổi bộ dáng ngu ngốc của nam nhân này, tiến lên đứng trước người Bạch Vi, thần nhiên nói: “Ngươi chính là Trần Trác?”

“Ngươi lại là người nào?” Thằng nhãi này thật đúng là gà mờ thiên cận.

Ta ho nhẹ, giọng chân hung hăng đập hạ khó của hắn, vừa đập vừa phun ra bốn chữ.

Ta nói: “Ta là năm trăm.”

(Không hiểu ý tứ ấy là gì @@)

Trần Trác bị đau kêu thảm một tiếng nhảy dựng lên, mà ta nhân lúc người bên ngoài chưa phản ứng kịp lôi kéo tay Bạch Vi bỏ chạy, vừa chạy vừa cười đến vui vẻ.

“A...A Lam, vừa rồi cô đá hình như rất mạnh a!”

“Ừ, rất mạnh.”

“Vậy hắn không phải.....”

“Cô còn tâm tư lo lắng cho hắn sao?” Ta liếc nàng một cái, “Phía sau có bao nhiêu người đuổi theo?”

Lúc này Bạch Vi mới phát hiện phía sau liên tiếp có người đuổi theo, vội vàng nói: “Chạy nhanh trốn đi trốn đi!”

Lúc này, bên cạnh vừa vặn xuất hiện một cánh cửa của gian phòng hơi mở, ta lôi kéo Bạch Vi nghiêng mình lách vào, sau đó đóng chặt cửa lại găt gao chống đỡ.

Tiếng bước chân người đuổi theo ngoài cửa rầm rầm chạy quá, ta cùng Bạch Vi vừa nhẹ nhàng thờ ra thì lại thấy trong phòng vốn không có người lòi ra một nam tử. Tóc nam tử kia một đầu đen mượt còn hơn cả tơ lụa tùy ý phân tán, một thân cẩm bào màu đỏ làm da thịt hắn trắng như tuyết, mà dung nhan hắn phải nói là..... Khuynh quốc khuynh thành.

Lúc chúng ta đánh giá hắn đồng thời hắn cũng chạy tới trước mặt Bạch Vi, ngón tay thon dài nâng cằm Bạch Vi lên nói: “Đây là cô nương nhà ai, xem làn da này này, thật giống như đậu hũ!”

Bạch Vi chắc là bị sắc đẹp của người này làm cả kinh đến ngây người, vì thế ta chỉ có thể lên tiếng nói: “Vị này.....”

“Nhìn xem tóc này, sợ là tốn không ít công!” Nam tử lại vuốt tóc Bạch Vi chắc chắn cảm thán, dường như một chút cũng không phát hiện bên cạnh còn có ta tồn tại.

“Vị công tử này.....”

“Nhìn bàn tay nhỏ bé này xem, mềm a! Chắc cho tới giờ cũng chưa từng làm việc nặng!”

“Ta nói.....”

“Khuôn mặt này tuy không đủ điểm lệ, nhưng may mắn khí chất không sai, ừ ừ, không sai!”

“Cái kia.....”

“Còn đáng người này! Thật sự là lung linh gọi hứng thú a, là loại nam nhân vừa thấy liền thích!”

Ta hít một hơi thật sâu, vô cùng bình tĩnh nhả nhận nói: “GAY, bỏ tay người ra.”

Sắc mặt nam tử tuyệt mỹ trong nháy mắt cứng lại, hần ngừng động tác đùa giỡn máy móc quay đầu nhìn về phía ta, trong mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ không thể tin.

~ [' - '] ~

Quả nhiên, đối mặt với loại người vô cùng tự kỷ không coi ai ra gì này, khách khí hoàn toàn vô dụng .

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Sau khi ta nhìn mỹ công tử áo đỏ kia nói ra câu “GAY, bỏ tay người ra”, mỹ công tử kia liền lâm vào trạng thái thất thần cứng ngắc cùng không dám tin. Vì thế ta cũng lưu loát kéo Bạch Vi bước đi, hoàn toàn không để ý hay áy náy gì với hắn.

Được rồi, ta thừa nhận, ta là người bụng dạ không được tốt, biết rõ chỗ đau của người ta ở đâu còn thích cố tình giẫm lên chà chà vài cái. Cái loại cảm giác này có thể dùng một từ “Thích” để hình dung sao? Không, phải dùng hai từ là -- thực thích.

Bạch Vi đối với hành vi của ta tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, ta cũng không giải thích nhiều, chỉ lầm bầm lâu bầu nói câu, “Ngay cả nữ tử nhìn thấy cũng mất hồn, bộ dạng nam tử này không phải là quá đẹp ỉ?” Bạch Vi nghe vậy lập tức trầm mặc, trong mắt có tia xấu hổ chột lóe qua.

Ta dưới đáy lòng thờ dài, xem cô nương này ngại ngùng đơn thuần, nhìn thấy nam tử tuyệt mỹ còn có thể đỏ mặt thất hồn như vậy, rất bình thường. Không giống cái đồ ngoại tộc ta đây, rõ ràng thân thể mới mười tám tuổi nhưng lại giống như bà già tám mươi, mặt đỏ tím đập không có nửa phần quan hệ với ta.

(Đương nhiên, tỷ chưa đến 80 nhưng cũng được nửa phần 80 rồi .=|||)

Trời cao a, này cuối cùng là ai tạo nghiệt đây

Sau khi từ “Phi Phụng” trở về, ta cùng Bạch Vi liền an phận ở tại khách sạn, đợi đến tối thì Bạch Kiếm Phi về mặt sầu lo trở về cùng Vũ Văn Duệ. Chúng ta cùng nhau ăn cơm rồi tự trở về phòng ngủ, tất cả đều bình thường như vậy.

Ngày hôm sau Bạch Kiếm Phi như trước ra ngoài tìm danh y, Vũ Văn Duệ nói là phải đi làm việc, ta cùng Bạch Vi lại đi dạo phố.

Ngọc các, Bạch Vi cầm cây trầm ngọc trong tay nhủ mảy mòi ta, “A Lam, cô nói cây trầm này tỷ tỷ ta mang được không?”

Ta gật đầu, “Đẹp”. Cây trầm ngọc kia toàn thân xanh biếc, thân ngọc trơn bóng không có chút tạp chất, phần đuôi điêu khắc thành một bông hoa phù dung, quả thật không sai.

Bạch Vi sâu xa thờ dài, “Nhưng những thứ tỷ tỷ thích thật sự là quá ít..... Có lẽ căn bản là không có.” Nàng rũ mắt, “Hôm qua ca ca bọn họ vẫn không tìm được Liễu Tuyền thân y.....”

Ta cân nhắc ta nên an ủi nàng một chút, vì thế vỗ vỗ bả vai nàng, nói một câu an ủi vô cùng thông thường, “Người hiền có trời phù hộ.”

Bạch Vi ngược lại cười ra tiếng, bốn cợt nhìn ta nói: “Lời an ủi từ trong miệng cô nói ra thật là có chút quái dị.”

Ta im lặng, chẳng lẽ lời ta nói ra lại chưa ngoa như thế?

Đắt rộng a, đây đến tội cùng là quả báo của ai.

Bạch Vi vẫn mua cây trầm kia, theo lời của nàng mà nói thì mặc kệ Bạch Sắc có thích hay không, kia cũng là một phần tâm ý của nàng. Nhưng theo lời ta nói thì, nếu Bạch Sắc không thích vậy cứ để chính mình mang, không phải cũng tốt lắm sao.

Nhìn xem, ta quả nhiên là một người ích kỷ.

Rời ngọc các, ta cùng Bạch Vi đi trên đường cái. Hôm nay ta và Bạch Vi đều là một thân quần áo nữ tử. Bạch Vi thanh lệ thoát tục, phối hợp với một thân khí chất yếu điệu có thể nói là làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, đi trên đường không biết đã làm cho bao nhiêu người quay đầu lại nhìn. Đường nhiên, ta chỉ là một khóm cỏ nhỏ làm nền, ta u buồn xoa xoa thái dương. Người hỏi vì sao ta lại u buồn? người nói vì sao ta đang u buồn như vậy lại còn có chút hưng phấn?

Gi? Người hỏi vì sao ta hưng phấn? Ta nói cho người biết vì sao, đó không phải là vì nam nhân xấu xí mặc cảm y dẫn theo một đám tay chân đi theo phía sau cản đường ta và Bạch Vi sao.

Ta hận không thể vỗ tay hoan nghênh hô to, đi qua đi ngang qua rất ít cô gái bị đùa giỡn, cảnh tượng máu chó như vậy sao cứ để ta đứng phải, ta con mẹ nó thật sự là rất u buồn nha!

Nói tiếp, xấu nam mặc cảm y mang theo đám tay chân kia không biết từ phương nào vọt ra, đột nhiên chặn đường chúng ta thì không nói rồi, còn ra vẻ phong lưu hất hất tóc mái của mình, xòe cây quạt ra vẻ nhã nhặn nói: “Cô nương khoan đã, ta có chút chuyện muốn nói với cô nương.”

Bạch Vi ngậy người sau đó liền lạnh mặt, khách khí nói: “Vị công tử này là.....?”

“Ha ha, cô nương hỏi ta là ai?” Xấu nam mặc cảm y phát phát cây quạt, tóc mái bay lên rất mất hồn, “Tại hạ là con của tri phủ thành Thiên Âm, Lư Cao Dương.”

“Thì ra là Lư công tử.” Bạch Vi cười nhạt, “Không biết Lư công tử có gì muốn nói với ta?”

Lư Cao Dương lộ ra hàm răng so le không đồng đều, híp đôi mắt đục ngầu nói: “Cô nương, hôm qua cô nương giả nam trang tới ‘Phi Phụng’, khi đó ta cũng ở đó, ta đối với cô nương có thể nói là ấn tượng khắc sâu.....”

Bạch Vi không đổi sắc, “Công tử chê cười.”

“Không ngờ hôm nay gặp được cô nương ở nơi này, thật sự là duyên phận a duyên phận!” Lư Cao Dương cười phải nói là vui vẻ, “Một khi đã vậy, cô nương có muốn cùng ta đến quán trà ngồi một chút?”

Dứt lời tay hắn chỉ chỉ quán trà sa hoa ven đường, mà lâu hai nơi hắn chỉ vừa hay có một nam tử trong treo mặc quần áo màu bạc cùng mỹ nam tử mặc quần áo đen.

Ta híp mắt, Vũ Văn Duệ và Gay, bọn họ cùng nhau uống trà?

“Đa tạ ý tốt của công tử, chẳng qua hôm nay ta có chút việc gấp muốn làm, thật là có lỗi.” Bạch Vi xin lỗi cười từ chối.

Lư Cao Dương cười nịnh nói: “Không biết cô nương có việc gì gấp? Đối với thành Thiên Âm này ta quả thật rất quen thuộc, có thể giúp đỡ cô nương việc gì chẳng.”

“Việc nhà mà thôi, làm sao có thể làm phiền công tử.” Bạch Vi xin lỗi cười cười, kéo tay ta chuẩn bị chạy trốn bọn họ, “Công tử, như vậy tạm biệt.”

Chẳng qua là cái tên Lư Cao Dương kia không muốn buông tha chúng ta như vậy, vuron tay khê ngăn lại đinh đạc nói: “Khoan đã!”

Bạch Vi sắc mặt lạnh lùng, “Công tử đây là ý gì?”

“Một chén trà nhỏ có mất bao nhiêu thời gian đâu, cô nương ngay cả mặt mũi cũng không muốn cho ta?”

“Công tử, ta đã nói rồi, trong nhà có việc gấp.”

Lư Cao Dương đỡ xuống khách khí, bĩ ổi cười nói: “Gặp phải ta, cho dù có là việc gấp cũng phải hoãn lại! Hôm nay ta muốn nàng theo ta đi uống trà, không cho phép từ chối!”

Bạch Vi nhanh chóng nắm chặt tay ta, nhìn chung quanh càng ngày càng có nhiều người: “Công tử giữa đường chặn người như vậy, có biết cái gì gọi là khuôn phép?”

“Khuôn phép? Cái gì gọi là khuôn phép?” Lư Cao Dương tự cho là tiêu sái nắm lấy cảm dưới, dường như cảnh cáo quét mắt nhìn người chung quanh một vòng. “Cha ta là tri huyện, biểu muội ta là Liễu Như Như, không bao lâu nữa sẽ trở thành đương kim hoàng hậu, ta giữa đường chặn người, ai quản?” Hắn lại nhìn về mặt khăn trang của Bạch Vi, cười nhạt nói: “Ta nói, nàng có trách thì đi mà trách Trần Trắc. Nữ nhân nào không muốn lại đi muốn Hoa Thục Dược của ta, ta đem Hoa Thục Dược cho hắn, nàng cùng ta chơi đùa!”

Ta nghe có chút thú vị, Liễu Như Như..... cái tên này thật đúng là đã lâu không nghe.

Bạch Vi oán hận nhìn hắn, “Ta đã sớm không còn là vị hôn thê của Trần Trắc, người làm khó dễ ta thì được gì!”

“Mặc kệ bây giờ nàng có phải hay không, ta muốn nàng chơi với ta!” Lư Cao Dương đột nhiên đem tầm mắt dừng trên người ta, phân phó mấy người

phía sau, “Tiến lên bắt nha đầu mang rợ kia trước cho ta, đừng để nàng ta phá hỏng chuyện tốt của ta.”

Hai gã tay chân nghe lời tiến lên, tên bên trái vừa định giơ tay bắt lấy ta thì đột nhiên “Ồ!” một tiếng, cả người ngã xuống. Người bên phải thấy thế cười nhạo một tiếng, giơ tay muốn chạm vào ta cũng kêu đau té xuống, ôm bụng không đứng dậy được.

“Hai tên vô dụng, làm gì vậy!” Luru Cao Dương ‘Phi’ một ngụm, “Các ngươi lên hết cho ta!”

Mấy tên tay chân khác tiến kên, nhưng lần này chưa kịp tới bên người ta liền “Ồi ời ời” toàn bộ ngã xuống, thân mình khô ng đau đớn lạnh run. Luru Cao Dương lúc này mới phát hiện có điều không thích hợp, nhìn xung quanh hô: “Kẻ tiểu nhân nào phá hư chuyện tốt của ta! Không muốn sống nữa sao!”

Mọi người qua đường thu hồi tầm mắt làm như không nghe không thấy chuyện gì đang xảy ra bên này, nhưng lại không có vài người rời đi.

“Đứng lên hết cho ta!” Luru Cao Dương đập một cước lên người té xuống bên chân, tức giận nói: “Chỉ hai nha đầu mà thôi, ta tự mình đến!” Dứt lời, hấn hùng hổ đi về chỗ ta, chẳng qua còn chưa đi được vài bước thì liền ngã xuống, rất chậ vật.

“Ồi chân của ta! Người nào to gan ném..... Bạc?” Luru Cao Dương cầm “Hung khí” lên rồi ngóc ra, nhưng ngay sau đó liền mắng: “Đừng để ta biết ai hạ ám thù! Biết được ta liền phê ngươi!”

Lại “Bụp” một tiếng, Luru Cao Dương ngã xuống mặt đường, chắc là bị ném trúng sau đầu.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Nhóm tay chân tay tàn chân phế từ từ đến bên người Luru Cao Dương, “Thiếu gia, người không sao chứ, thiếu gia!”

Về mặt Luru Cao Dương bắm đầy bụi đất ngẩng đầu, lắp bắp nói:“Còn... còn không đỡ ta đứng lên! Ta...ta...hôm nay ta bỏ qua cho các ngươi! Đi!” Hấn hung tợn trừng mắt nhìn chúng ta, “Các ngươi chờ đó! Để ta gặp lại lần nữa.....” Đang nói chuyện, hấn đột nhiên ôm thất lưng khóc toáng, “Thất lưng của ta a! Đau quá! Đừng ném nữa! Ta đi đây!”

Khóe miệng ta run rẩy, ta làm bầm làm bầm, thật đúng là không tiếc a, đây một cái một cái đều là bạc.

Luru Cao Dương nhận một kết cục vô cùng bi kịch rồi đi, người bên đường cười vang một trận sau đó liền chạy tới cướp bạc. Ta lôi kéo Bạch Vi chưa kịp lấy lại tinh thần đi đến quán trà bên cạnh, tới bàn Vũ Văn Duệ cùng Gay đang ngồi. Gay nhìn thấy chúng ta thì khóe mắt bắt đầu co giật nghiêm trọng mà Vũ Văn Duệ vẫn như trước tao nhả lạnh nhạt.

Tầm mắt Bạch Vi chạm đến Gay thì đột nhiên kinh hãi, “Huynh... huynh...” Nàng lại nhìn về phía Vũ Văn Duệ, cười gượng nói: “Dục Văn công tử? Thật là khéo, ha ha.”

Ngón tay xinh đẹp của Vũ Văn Duệ vuốt ve chén trà, mắt hồ ly dài nhỏ không một chút gọn sóng, cười nhạt nói: “Bạch cô nương, khéo.”

“Ha ha.” Gay từ từ vòng vòng con ngươi, ánh mắt ái muội dao động giữa Vũ Văn Duệ và Bạch Vi, môi đỏ mọng dụ hoặc mở ra, “Không ngờ Dục Văn công tử cũng là người thương hương tiếc ngọc, bộ dáng cô nương này quả thật không sai, hôm qua ta.....”

“Biểu ca.” Ta mở miệng ngắt lời hấn, ngoan ngoãn nói: “Ta đói bụng.”

Gay nghe vậy nhìn ta thật sâu liếc mắt một cái không thèm nhắc lại, Vũ Văn Duệ chỉ hơi hơi vuốt cằm, kêu tiểu nhị lại gọi món ăn. Vì thế, vài người chúng ta vây quanh cái bàn ngồi xuống, bữa cơm coi như diễn ra trong không khí hòa bình. Chẳng qua lúc cơm nước chuẩn bị xong xuôi, mỗi người đi một ngã thì Gay đột nhiên cười như không cười nhìn Vũ Văn Duệ nói: “Thì ra nha đầu này là biểu muội của Dục Văn..... Ta thấy rất thú vị, hay là Dục Văn công tử đem tiểu nha đầu này cho ta, ta liền đáp ứng chuyện vừa rồi của ngươi, như thế nào?”

Bạch Vi rõ ràng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mờ mịt nhìn Gay cùng Vũ Văn Duệ. Vũ Văn Duệ lại neho neho con ngươi dài nhỏ, tao nhả cười nói: “Thành Thiên Âm quả thực không sai, ta nghĩ Phan công tử có thể thỏa lòng ở lại thêm nhiều năm”

Ta xem như không có việc gì uống ngụm nước trà, giống như chuyện bọn họ đang đàm luận không phải là nói về ta. Phan Gay nói muốn ta đi với hấn, hấn liền đáp ứng chuyện của Vũ Văn Duệ, mà Vũ Văn Duệ lại trực tiếp nói hấn chơi thêm nhiều năm.....

Chuyện Vũ Văn Duệ phải làm là chuyện gì?

Chẳng lẽ Phan Gay này cũng là “Môn”?

Phan Gay có phải là ‘Môn’ hay không ta không thể nào biết được, bởi vì ta vẫn tìm không ra cơ hội hỏi Vũ Văn Duệ. Sau khi Vũ Văn Duệ trở lại khách sạn liền bị Bạch Kiểm Phi vội vàng lôi đi, mà ta có chút cảm giác không thoải mái -- không phải vậy sao, muốn hỏi một chút cũng không có thời gian, đây là chuyện gì.

Nhưng may mà ta là người sáng suốt, Vũ Văn Duệ không có thời gian, ta cùng Bạch Vi cũng không phải là người nhàn rỗi. Bạch Vi vốn là thiên kim nhà giàu, cơ hội ra ngoài rất ít, lần này đi ra đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội đi chơi này. Ngày hôm sau nàng liền lôi kéo ta lên du thuyền, nói là muốn ngắm cảnh biển.

Không cần ngừng, thật sự là không cần ngừng.

Ta cùng Bạch Vi ngồi trên du thuyền, đây không giống với thuyền hoa ngắm cảnh ở trong hồ, du thuyền vừa cao lớn vừa rắn chắc, chủ yếu là người có thể dễ dàng có được một chiếc thuyền hoa trên hồ, nhưng du thuyền này là rất khó.

Các vị công tử các vị tiểu thư đều ở trong phòng của mình ngắm cảnh, ta cùng Bạch Vi cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là, không bao lâu sau có người gõ cửa, mà người nọ hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ -- không phải Phan Gay thì còn có thể là ai.

Phan Gay tự nhiên nói một đồng lời khách sáo sau đó cùng chúng ta xài chung một phòng. Ta nhìn hắn cùng Bạch Vi nói chuyện qua lại cũng rất hài hòa, vì thế cúi đầu dùng mảnh tiêu diệt bàn hoa quả, trong lòng từng đợt thỏa mãn.

“A Lam cô nương.” Phan Gay đột nhiên mở miệng, ánh mắt câu người lóe lên tia ác liệt cùng bốn cột, “Ta thấy khẩu vị của nàng không tồi, thật đúng là giống loài động vật nào đó.”

Gi, muốn châm chọc ta là heo?

Từ từ điều chỉnh tư thế xoa xoa miệng, ta chậm rãi nói: “Phan công tử, ta muốn công tử xác nhận một chuyện.”

Phan Gay nhú mày, “Chuyện gì?”

Ta thần nhiên nói: “Thật ra ngày đó sau khi chúng ta đi, công tử luôn luôn soi gương, đúng không?”

“.....”

Ta như ý nhìn thấy biểu tình đặc ý của Phan Gay rầm rầm sụp đổ, rất kinh ngạc cùng cứng ngắc.

Trong phòng trầm mặc trong chốc lát, Bạch Vi thật cẩn thận quan sát chúng ta, mà khóe miệng Phan Gay vẫn co giật a co giật, căn bản không thể ngừng lại. Đường như chỉ có ta là còn nhân nhả như vậy, chậm rãi rì rì ăn hoa quả.

Ai~, các người phải biết rằng, không có đối thủ, ta đây cũng thực tịch tịch a. Ừ, đương nhiên, không tính Vũ Văn Duệ.

Đột nhiên du thuyền bắt đầu lắc lư kịch liệt, bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai cùng hoảng sợ của bọn nữ tử. Ta lắc lư bắt lấy cái bàn nhú mày, “Chuyện gì xảy ra?”

Về mặt Bạch Vi cũng không yên, “Sao thuyền lại lắc lư giữ vậy?”

Phan Gay cuối cùng cũng ngừng co giật, khí định thần nhân nói: “Chắc là gặp sóng lớn.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Vi vội vàng hỏi.

Phan Gay cười tuyệt mỹ, “Không sao, sóng gió lớn như vậy lập tức liền qua, không xảy ra.....”

Chỉ “chuyện” còn chưa nói ra, thân thuyền lắc thật mạnh một cái, ta ngồi đối diện cửa sổ liền lấy một độ cong vô cùng không thể tin được bay ra ngoài.

Bạch Vi kinh hô, “A Lam!”

Ta cũng kinh hô, “Người đại gia!”

“Ùm ùm” Một tiếng, ta đã rơi vào trong nước biển lạnh lẽo. Khóc không ra nước mắt, đây đang diễn phim hành động sao, như vậy cũng có thể ngã xuống! Ta còn chưa khóc không ra nước mắt xong, bên người lại “ùm ùm” một tiếng, sau đó khuôn mặt tuấn mỹ của Phan Gay xuất hiện trước mặt ta.

Hắn nhìn ta nhướng môi cười, “A Lam, ta không biết bơi.”

Ta sững sốt, người không biết bơi thì có liên quan gì tới ta?

Nhưng giây sau đó ta liền nghiêng răng nghiêng lợi, xuống địa ngục đi Phan Gay, người không biết bơi thì thôi, vì sao còn muốn lôi ta chìm xuống theo!

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Đối với loại tình thần lôi kéo ta cùng chết này của hắn, từ dưới đáy lòng ta cảm thấy vô cùng khinh thường. Vì thế, ta liền quyết đoán đưa ra quyết định:

Cho thẳng nhai này một quyền để hấn biết ta khinh thường hấn như thế nào.

Ta đang vùng vẫy trong nước đột nhiên ngừng lại, tay trái nắm quần áo trước ngực hấn, tay phải nắm lại lưu loát vùng lên, chuẩn bị cho hấn một đôi “mắt Gấu trúc vì sao đen như vậy”. Ai ngờ tên vô lại này lại thoải mái nghiêng đầu tránh, đồng thời cặp móng vuốt bên hông ta cũng kéo lại, làm cho ta gắt gao ép sát vào trong ngực hấn.

Ta vừa định đẩy hấn ra tiếp tục cho hấn một quyền thì hấn lại đột nhiên ôm theo ta bắt đầu chìm xuống. Ta uống một miệng nước biển mơ hồ nghĩ, xong, chính mình cũng không bơi được luôn. Ta rống giận a, người không biết bơi sao còn ôm ta, muốn cùng ta chết chung sao tên hỗn đản này. Ta cố sức vẩy chân muốn hướng lên trên, bất hạnh là thân mình lại bị hấn ôm chặt không thể phát huy, làm cho ta đập thế nào cũng đập không lên nổi. Ta đưa chân định đá văng hấn thì hấn bỗng nhiên nhìn ta cười lưu manh, sau đó liền nhân lúc ta không phản ứng kịp đem môi áp lên cánh môi ta, tận tình qua lại mru đồ mở miệng ta ra để..... Trộm đường khí.

Các người bình luận cho công bằng, trên thế giới này sao lại có người vô liêm sỉ như vậy!

Ta nắm lấy lỗ tai hấn sau đó nhéo mạnh, nhìn hấn đau đớn ta liền sáng khoái một trận. Chẳng qua chưa đắc ý được bao lâu thì ta liền nghiêng răng nghiêng lợi, tên Gay vô liêm sỉ này thế mà lại nắm chặt quai hàm của ta bức ta hé miệng, sau đó công khai bắt đầu hít vào cùng vron đầu lưỡi -- quấy?

Ta không nói gì, thì ra hấn đây là vừa cứu chính mình vừa chiếm tiện nghi?

Vào thời điểm này, người nào nhìn người đó chính là vương bát đản!

Ta hung hăng nện một quyền vào ngực hấn, thừa dịp hấn đau đớn một cước đá văng hấn ra, ngoi lên mặt nước. Vừa hít được hương vị ngọt ngào của không khí thì lại cảm giác trên lưng căng thẳng, lại bị người cổ sống cổ chết lòi xuống. Xuống nước, tên hỗn đản này lại gắt gao kè sát, ta đương nhiên lại đá lại ngoi lên, lại hít lấy không khí, lại bị hấn lòi xuống.....

Như thế tuần hoàn, thẳng cho đến khi chúng ta được cứu lên.

Ta bọc lấy khăn Bạch Vi đưa cho mà lạnh run, Bạch Vi ở bên tai ta nhẹ nhàng thở ra, lòng còn sợ hãi nói: “May mắn cô biết bơi, nếu không chuyện như vậy xảy ra, thì thật không biết làm sao bây giờ.....”

Ta xoa xoa tóc ngẩng đầu, vừa định nói chuyện lại thấy Phan Gay đối diện đang cúi đầu cầm khăn trắng lau tay. Vài sợi tóc đen bị nước biển làm ướt nhẹ không an phận dính trên gương mặt trắng nõn của hấn, trắng đen rõ ràng rất xinh đẹp. Dường như hấn nhận thấy tầm mắt của ta nên ngẩng đầu nhìn ta, còn người màu đen lóe tia ái muội cùng thân sắc treu ghẹo, hấn nhướn môi mỏng cười yếu ớt, ý có điều chỉ nói: “Đúng vậy, đều nhờ A Lam cô nương biết bơi, nếu không ta cũng không biết nên sao bây giờ..... A Lam cô nương, mới vừa rồi thật sự là khiến nằng ‘Mệt nhọc’.”

Bạch Vi nghe xong không phát hiện ra điều quái dị, chỉ thay ta đem tóc đen ẩm ướt vén ra sau tai treu ghẹo nói: “Vậy Phan công tử phải cảm ơn A Lam cho tốt.”

Đôi mắt đẹp của Phan Gay vừa chuyển, bình tĩnh nhìn ta nhẹ giọng nói: “Đó là đương nhiên.”

Ta co gập khoe mắt, cười nhạt nhìn Bạch Vi nói: “Có thể rót giúp ta chén nước không?”

Bạch Vi theo lời bưng chén nước tới cho ta, ta nhận lấy sau đó cố ý hướng về chỗ Phan Gay đang đứng đó nhìn nhìn. Sau đó há mồm thật to uống một ngụm nước lớn, trước mặt Phan Gay và Bạch Vi tự nhiên súc súc rồi phun ra, lặp lại bốn năm lần mới dừng lại.

Chờ ta làm xong tất cả, Bạch Vi cùng Phan Gay đều nhìn chăm chăm ta. Ta cầm khăn xoa xoa miệng, nói: “Có chút ghê tởm.”

Bạch Vi sáng tỏ, còn Phan Gay lại trong nháy mắt rút đi tia ái muội bốn cột, thay vào đó là vẻ dờ khóc dờ cười.

Gió biển mang theo vị mặn đặc trưng từ chính diện thổi tới, ta khổng chế không được bắt đầu run run đánh cái hắt xì. Trong lòng nho nhỏ thầm oán, ta là mệnh gì a, du hải cũng không được yên ổn, thật bi thống!

Du hải về đương nhiên phải ngâm nước nóng, ta cùng Bạch Vi còn có Phan Gay trở về khách sạn -- đừng hỏi ta vì sao Phan Gay lại cùng chúng ta về khách sạn. Theo như lời hấn nói thì khách sạn này có vẻ gần, chính cách nghĩ thiên tài của hấn nói cho hấn biết.

Xét thấy vừa rồi ta hắt xì một cái kia, Bạch Vi phán định ta có thể đã bị nước biển làm cảm lạnh, lập tức kêu phòng bếp chuẩn bị chén canh gừng cho ta. Vì thế giờ phút này tâm trạng của ta chính là nhìn chén canh gừng khóc không ra nước mắt. Người nói xem, vì sao con người có thể làm ra nhiều loại “thuốc đắng mà hay” như vậy, canh gừng canh gừng, ta nhìn thấy bụi gừng liền bức bội.

Bạch Vi đem chén đưa tới cho ta, “A Lam, nhanh uống nó đi.”

Ta nhìn hơi nước nóng hầm hập bốc lên, xua tay nói: “Đề lên bàn cho nguội chút đã, rất nóng.”

Bạch Vi vừa đem chén đặt lên bàn thì chợt nghe có người gõ cửa. Mở cửa vừa thấy, người gõ dĩ nhiên là Phan Gay. Phan Gay đã không còn bộ dạng chật vật khi bị rơi xuống nước nữa, thay một thân cẩm bào màu đỏ sạch sẽ nhìn Bạch Vi thân nhiên nói: “Bạch cô nương.”

“Phan công tử.” Bạch Vi ngại ngừng cười, “Phòng bếp đưa canh gừng tới chỗ huynh chưa?”

“Có.” Phan Gay cười yếu ớt, làm cho khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn đoạt phách, “Đa tạ Bạch cô nương.”

Trên mặt Bạch Vi khả nghi đồ ửng, vội vàng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta còn một số việc muốn làm, Phan công tử cứ tự nhiên.”

Phan Gay phong độ trả lời: “Được, gặp lại sau.”

.....

Này, ta nói hai người các ngươi có phải nhầm địa điểm rồi hay không, nơi này là phòng của ta chứ không phải đại sảnh khách sạn đâu a?

Bạch Vi đi rồi, trong phòng chỉ còn lại ta và Phan Gay. Hắn thấy Bạch Vi đi rồi liền thay một bộ thái độ ngả ngón ái muội, nhìn ta nheo mắt nói: “A Lam”

Ta ngoài cười nhưng trong không cười bừa bãi, “Có chuyện gì sao?”

Hắn ra hình ra dạng hướng ta ôm quyền, “Tối gặp mặt ân nhân cứu mạng của ta.”

Ta suy nghĩ nhìn hắn, “Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi?”

Hắn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, “Đương nhiên.”

Ta lại hỏi: “Vậy ngươi muốn báo ân với ta?”

Con ngươi đen lóe lên, mang chút khiêu khích nói: “Nếu nàng yêu cầu.”

“Tốt lắm” Ta vỗ vỗ tay, chỉ vào chén canh gừng trên bàn nói: “Uống chén canh gừng kia đi.”

“Ách.” Hắn ngốc ra, có chút không phản ứng kịp, “Canh gừng?”

Ta gật đầu, thoải mái nói: “Uống chén canh gừng kia, xem như ngươi trả ơn ân nhân cứu mạng là ta đây.”

Tầm mắt Phan Gay chạm đến chén canh gừng đầy ắp thì rốt cuộc cũng sụp đổ, khóe miệng run rẩy nhìn ta nói: “Chỉ vậy thôi?”

“Ngươi còn muốn thế nào?” Ta lạnh lạnh mở miệng: “Rốt cuộc có uống hay không, làm gì lè mè giống đàn bà vậy.”

Khóe miệng Phan Gay run rẩy lợi hại hơn, hít vào một hơi sau đó nhìn ta cười nói: “Được, ta uống.”

Ta ung dung nhìn tay hắn vươn tới chén, chẳng qua lúc tay hắn còn một chút nữa đụng tới chén thì cửa đã bị người mở ra, mà mở cửa đúng là người nhiều ngày dĩ thường bận rộn - Vũ Văn công tử. Con ngươi dài nhỏ của Vũ Văn Duệ chậm rãi đảo qua ta và Phan Gay, trong mắt hiện lên một ít ý tứ hàm xúc không rõ. Hắn tao nhã vào phòng sau đó đóng cửa, rồi cười như không cười nhìn Phan Gay nói: “Phan công tử.”

Phan Gay thu hồi cánh tay, khóe môi giương lên: “Vũ Văn công tử.”

“Nghe nói hôm nay các ngươi đi du hải không cẩn thận rơi xuống biển, Phan công tử không sao chứ?” Vũ Văn Duệ tươi cười có lẽ nói.

Phan Gay tràn ra một tiếng cười khê, tuy trả lời Vũ Văn Duệ nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm ta nói: “Đúng vậy, nếu không nhờ A Lam cô nương cứu giúp thì ta đã phải uống không ít nước biển, ta đang nghĩ không biết làm thế nào để báo đáp ân cứu mạng A Lam cô nương.”

Vũ Văn Duệ nheo nheo mắt hồ ly, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như trêu chọc nói: “Thường thì nữ tử sẽ lấy thân để báo đáp ân nhân cứu mạng, Phan công tử không phải cũng muốn học nữ tử đó chứ?”

Khóe mắt Phan Gay co giật rất nhỏ, “Ha ha, Vũ Văn công tử nói đùa.”

Ta có chút nghi hoặc, Phan Gay này sao thích co giật khóe mắt như thế? Khả năng kiềm chế cũng quá thấp đi.

Vũ Văn Duệ thân nhiên nhìn chén canh gừng trên bàn, sau đó đi đến bên giường vươn tay dò xét trán ta, “Cảm lạnh?”

Ta nhìn hắn ngoan ngoãn cười cười, “Không có.”

Hắn nhấp nhẹ môi mỏng, “Không có?”

Ta gật đầu thật mạnh, “Thật sự không có.”

Hắn xoay người đi đến cạnh bàn bưng chén canh gừng lại, nhẹ nhàng nói: “Uống đi.”

“Không uống, ta không bị cảm lạnh.”

“Uống đi.”

“Không uống.”

“Uống hay không uống?”

“Không uống.”

“Tốt lắm.” Hấn tao nhả nheo mắt lại, “Thực không uống?”

Ta nhìn khuôn mặt hấn ôn nhu cùng con người nguy hiểm thì thân mình bắt đầu run lên, bắt đắc dĩ nói: “..... Uống.” Ta bung chén lên uống một ngụm, lặp lại vài lần nữa, thật sự là quá khó uống.

Con người của Vũ Văn Duệ hơi thu lại, xoay người nhìn Phan Gay nói: “Phan công tử chê cười.”

Phan Gay đứng một bên, thần sắc có chút thú vị qua lại nhìn ta và Vũ Văn Duệ vài lần nói: “Không sao, thời gian không còn sớm, ta về trước. Vũ Văn công tử, A Lam cô nương, ngày khác lại gặp.”

Vũ Văn Duệ cười tiễn khách, “Phan công tử đi thông thả.” Hấn đóng cửa lại, thần sắc liền lạnh xuống vài phần, quay đầu nhìn ta âm u cười, “Hừm? Xem ra quan hệ của hai người cũng không sai?”

“Biểu ca,” Ta chịu đựng mùi lạ mở miệng nói: “Người kia là ai, sao lại ra vẻ tự nhiên như thế.”

Vũ Văn Duệ gấp ngón tay xinh đẹp không lưu tình cốc cho ta một cái vang dội, “Không phải nàng và Bạch cô nương đã gặp qua hấn hôm kia rồi sao.”

Ta ôm trán vô tội nở nụ cười cười vài tiếng, “Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi.”

Ngón tay thon dài của hấn cuốn cuốn sợi tóc của ta, lạnh lùng nói: “Đừng có dây dưa với hấn.”

“Sao vậy?” Ta hỏi: “Hấn không phải người tốt?”

Ánh mắt hấn u ám nhìn ta, “Nàng thấy hấn là người tốt?”

“Ách.” Ta lắc đầu, “Đương nhiên không phải, chẳng qua biểu ca tới đây để tìm hấn, không phải sao?”

Trong mắt Vũ Văn Duệ có ánh sáng hiện lên, khuôn mặt tuấn mỹ gợi lên nụ cười nhẹ, “Là hấn.”

“Hấn cũng là ‘Môn’?” Ta cũng nắm tóc hấn thương thức, “Hấn là cái gì ‘Si’?”

Thứ Vũ Văn Duệ đưa cho hấn hấn không cần, lại nói đưa ta cho hấn hấn sẽ đáp ứng yêu cầu của Vũ Văn Duệ? Hấn si cái gì ta thật sự nghĩ không ra.

Vũ Văn Duệ trầm mặc một chút, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Thích chung diện thành si.”

..... A?

Ta trừng mắt nhìn, “Thích chung diện thành si?” Người thích chung diện thành si sao lại muốn ta đi theo hấn?

Vũ Văn Duệ chậm rãi nói: “Mười năm trước Vân Di từng có Vân Thường công tử, tướng mạo tuyệt mỹ yêu thích nữ tử xinh đẹp. Hấn là người lang thang, phạm là nữ tử hấn thích hấn sẽ có được, mặc kệ nàng là khuê nữ đã gả hay chưa gả cho người ta. Mà bất luận nữ tử nào ban đầu là loại trung trình gì, đến cuối cùng cũng đều phải lòng hấn. Hấn tiếp nhận những nữ tử này yêu thương, chẳng qua mỗi lần đều trêu chọc nữ tử kia bỏ chồng rồi lại nhanh chóng rời đi, hành vi như vậy không biết đã làm tan nát biết bao tấm lòng của nữ tử, nhưng những nữ tử này lại không hận hấn, ngược lại toàn tâm toàn ý chờ hấn hồi tâm chuyển ý.”

Ta ngắn gọn hữu lực bình luận, “Cặn bã.”

Trong mắt Vũ Văn Duệ hiện lên nụ cười nhạt, tiếp tục nói: “Thẳng đến khi hấn lại coi trọng một vị nữ nhi nhà thương nhân, hấn đương nhiên nghĩ hết biện pháp muốn vị tiểu thư này, chẳng qua vị tiểu thư kia đã sớm có vị hôn phu, đối với sự ân cần của hấn chỉ là hờ hững. Hấn nghĩ nàng kiên trì thế tục cùng vị hôn phu, vì thế thiết kế làm cho vị hôn phu này cưới tiểu thư nhà khác. Đêm đó hấn đến an ủi tiểu thư một phen, vị tiểu thư kia lúc ấy không nói một lời, hấn tưởng nàng thương tâm quá độ, nghĩ thông suốt thì tốt rồi. Nhưng sáng ngày hôm sau mới phát hiện vị tiểu thư kia đã thắt cổ tự sát. Từ đó, Vân Thường công tử đã biến mất.”

Ta có chút im lặng, “Hấn..... chắc là không ngờ được.” Tuy rằng là cặn bã, nhưng chắc hấn cũng phải chịu khổ sở.

Vũ Văn Duệ nheo con người, “Sao nào, đồng tình với hấn?”

Ta dờ khóc dờ cười, người này thật là..... “Vậy ban đầu huynh muốn trao đổi với hấn cái gì? Mỹ nhân?”

“Ta tìm cái một nữ nhi thương gia có tướng mạo giống như đức nữ tử kia.”

“.....” Ta dừng một chút, “Biểu ca.”

“Hả?”

“Huynh khẳng định huynh muốn hấn theo huynh trở về chứ không phải là cố ý kích thích hấn?”

“Ừ.....” Vũ Văn Duệ sờ sờ cằm, neho mắt nói: “Nhà thương gia kia hai năm trước đã phá sản, cuộc sống cả nhà lao đao, đang muốn đem một số nữ nhi bán vào thanh lâu.....”

“Cho nên?” Ta sáng tỏ, “Các nàng là tỷ muội?”

“Ừ.”

“Huynh chưa đem ra trao đổi với hấn?”

“Ừ.”

“Bởi vì hấn nói hấn muốn ta?”

“Có lẽ.”

“Huynh.....” Ta vừa định nói nguoi thật độc ác, nhưng sau khi chống lại ánh mắt hấn thì lập tức sửa miệng, “Biểu ca uy vũ.”

Vũ Văn Duệ vừa lòng thu hồi tầm mắt, ta cũng ngấm lau nước mắt, thật sự là người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cười a, bị kịch.

“A Lam” Vũ Văn Duệ dùng trán cọ cọ ta, lông mi dài rậm nhẹ nhàng đảo qua mặt ta, “Ta và Bạch Kiếm Phi tìm được Liêu Tuyền rồi.”

Ta nhìn làn da gần sát của hấn mà trong lòng hận ngứa. Không bị rỗ thì không tính đi, không có chỗ màu da không đều thì cũng coi như thôi, nhưng vì sao ngay cả lỗ chân lông cùng mụn cũng không có? Trời xanh a, ông thật bất công! Ta nói: “Liêu Tuyền nói như thế nào?”

Vũ Văn Duệ ôm thắt lưng của ta, mặt chôn vào gáy ta, “Cứu thì có thể cứu, nhưng cần hoa tuyết liên mười năm nở một lần, còn cần có người dùng tinh thuần nội công ngày ngày bức độc.”

“Ta nói.....” Ta hồ nghi nói: “Người nội công tinh thuần kia sẽ không phải là huynh đi?”

Hấn dùng chóp mũi hơi lạnh cọ cọ da thịt nơi cổ ta, buồn cười nói: “Thông minh.”

“Biểu ca.” Ta càng thêm hồ nghi, “Vì sao huynh lại để tâm chuyện Bạch Sắc như vậy? Coi trọng nàng?”

Hấn không nói gì, chỉ cắn lên cổ ta một miếng không nặng không nhẹ.

Ta đẩy đầu hấn ra nghiêm túc hỏi: “Hay là vì..... Sau này huynh có chỗ cần dùng đến Bạch Kiếm Phi?”

Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ híp híp, khuôn mặt tuấn mỹ vẽ lên nụ cười sung sướng.

Ta vô lực vỗ vỗ trán, nam nhân này..... Quả thật là..... [ʘ ▽ ʘ] ʘ

Vũ Văn Duệ nói với ta nguyên do bận rộn rồi sau đó lại làm việc không thấy được bóng người. Bạch Vi biết bọn họ tìm được Liêu Tuyền rồi cũng hưng phấn đi thường đi theo, nói cách khác trong khách sạn chỉ còn lại mình ta. Ngày ngày cô độc cũng đã là thói quen của ta, cho nên ta không cảm thấy phiền muộn gì, chỉ lấy mấy quyển sách giải trí nằm trên giường xem thoải mái.

Ngày hôm nay ta mở cửa sổ ngồi bên bàn đọc quyển [Những chuyện kỳ lạ] vừa mua được, đang say sưa đọc đến đoạn “Cuồng thi” thì bả vai lại bị người vỗ một cái làm ta kinh hãi mạnh mẽ nhảy dựng lên. Ta ôm ngực nhìn Phan Gay đột nhiên xuất hiện sau lưng, tức giận nói: “Phan công tử, chẳng lẽ nguoi không biết cái gọi là gõ cửa trước khi tiến vào sao?”

Phan Gay vô cùng vô tội nhìn ta, “Ta gõ rồi, chỉ kém không đem cửa đập nát.”

Ta thờ thờ thờ, nghĩ đến mình có đôi khi lâm vào cảnh giới nhập thần không nghe không nói cái gì nên thôi. Ta lại nói: “Hôm nay Phan công tử tìm biểu ca có việc? Thực không khéo, biểu ca không có ở đây.”

Phan Gay cười cười, “Hôm nay ta tới tìm nàng.”

Ta không để ý lời nói của hấn tiếp tục nói: “Đứng rồi, nguoi ra ngoài nhớ đóng cửa lại.”

“Ta vừa tới A Lam cô nương lại muốn tiễn khách?” Phan Gay nhú nhú lông mày xinh đẹp, “Đây là đạo đãi khách của cô nương?”

Ta lười biếng tựa lưng vào ghế, “Biểu ca nói, không nên nói nhiều với người xa lạ.”

“Lời ấy sai rồi, ta và nàng làm sao có thể xem như người xa lạ?” Phan Gay ý vị thâm trường chỉ chỉ môi của mình, ái muội nói: “A Lam cô nương nghĩ

sao?”

“Công tử à,” Ta thở dài một hơi, mở miệng nói, “Người nói xem, nếu như có một ngày người bị một con chó xấu xí cắn một miếng, người có thể cắn lại nó sao? Con người sống trên đời có nhiều thứ phải học hỏi, cái gì mà tình a yêu a, đều là mây bay mà thôi.”

Phan Gay ngẩn người, lại đi về phía ta đang ngồi, cúi xuống bên tai ta nói: “Nàng thật sự một chút cũng không để ý sao?”

Hơi thở ấm áp của hắn thổi tới mặt ta, môi từng chút từng chút sát lại vành tai ta. Vốn đây là một động tác ái muội hài hòa, nhưng mà đối tượng lại là ta thì Ta tránh cũng không thêm tránh nói: “Phan công tử.”

Phan Gay cười khẽ một tiếng, mị hoặc nói: “Ồ đây.”

“Ta nói.....”

“Hả?”

“Người có thể đừng quấy nhiễu ta đọc sách nữa hay không?”

“.....”

Mặt xinh đẹp của Phan Gay cương cứng ngồi xuống đối diện ta. Ta mừng rỡ thoải mái tự tại, cầm lấy sách một lần nữa bắt đầu đọc, hơn nữa lại tiến vào cảnh giới xem mọi người là không khí. Hồi lâu sau Phan Gay lại mở miệng, “A Lam.”

Ta miễn cưỡng ngẩng đầu, “Hả?”

Phan Gay nheo mắt suy nghĩ trong chốc lát lại nói: “Nàng là nữ tử thứ hai không có chút động tâm nào với ta.”

Ta nói có lệ: “Vinh hạnh vinh hạnh.”

Hắn một tay chống cằm nhìn ta, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút thâm ý, “Nàng thích Vũ Văn Duệ như vậy sao?”

Ta lật trang sách, “Ừ, đây quả thật là một vấn đề đáng để suy nghĩ.”

“A Lam.” Hắn bỗng nhiên gọi lên một chút tà cười, hai tay chống lên bàn nghiêng người hướng ta, “Muốn ta giúp nàng thử người ngày ngày giúp nữ nhân khác trị bệnh kia, biểu ca của nàng không?”

“Không”

“Thử một lần xem, hắn đối với nàng.....” Hắn yêu nghiệt cười cười, con ngươi lóe tia nguy hiểm dị thường sáng bóng, “Rốt cuộc, có sâu đậm không.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Phan Gay nói với ta muốn giúp ta thử xem Vũ Văn Duệ có thâm tình với ta hay không. Ta cảm thấy thực buồn cười. Người giống như hắn há có thể không biết trên đời này thứ không thể chấp nhận thử được nhất, đó chính là “Tình”? Nói đến nói đi đơn giản là muốn gây chuyện thôi. Ta đương nhiên không đồng ý, chưa nói đến việc ta không tin Vũ Văn Duệ hay là sợ hãi kết cục, chỉ là cảm thấy đây là chuyện thừa mà thôi.

Hai người, có thể ở cùng nhau thì cứ cùng nhau, cần gì phải yêu cầu đối phương đạt tới tiêu chuẩn hà khắc nào đó.

Phan Gay nói với ta câu đó xong liền rời khách sạn, ta cũng không nói chuyện với hắn nữa. Ta không biết lúc ấy hắn nói là vui đùa hay là có ý khác, dù sao xét theo tình huống bây giờ, tất cả đều gió êm sóng lặng.

Vũ Văn Duệ vẫn như trước cùng Bạch Kiếm Phi mang theo Bạch Sắc đi tìm Liêu Tuyền, Bạch Vi cũng đi theo giúp đỡ. Bạch Sắc kia rốt cuộc cũng tỉnh lại cùng nàng làm bạn, mỗi ngày ta cứ ở trong phòng xem sách, mà Phan Gay cũng rất thức thời không xuất hiện trong tầm mắt ta nữa.

Ta đương nhiên không nghĩ đây là an ổn, phải biết, có đôi khi ngầm giở trò quỷ có thể sánh bằng trực tiếp đối diện với đại thần, rất khủng bố.

Sự thật chứng minh lo lắng của ta không phải không có lý.

Buổi chiều một tuần sau, ta đang chống cằm cân nhắc xem có nên gọi người ra bên ngoài mua thêm mấy quyển sách đem về không thì cửa sổ lại bị người mở ra. Người ngoài cửa sổ bày ra khuôn mặt vô song, lưu manh hề hề nhìn ta nói: “A Lam, nhiều ngày qua như thế nào, có nhớ ta không?”

Ta từ từ liếc nhìn hắn, “Nghĩ.”

Phan Gay thú vị, “Nghĩ? Vậy nàng nói xem, nàng nghĩ gì về ta? Nghĩ ta là độc nhất vô nhị phong hoa tuyết đại.....”

“Ta nghĩ.....” Ta hướng hắn nhẹ răng cười, rất vui, “Người rốt cuộc bao nhiêu tuổi.”

“.....” Khuôn mặt Phan Gay lập tức cương cứng, cuối cùng đầu đầu xoa xoa mi gian, “Nghiệp chướng, vì sao lại có một nha đầu như nàng.”

Ta cầm lấy cái chén liếc hắn, “Người tới làm gì?”

Hắn lập tức hưng trí bừng bừng “Mang nàng đi xem trò vui.”

Ta một miệng từ chối, “Không xem.” Hắn chỉ giới thiệu, còn có thể là trò gì “Vui”? Phi! quý mang hắn đi.

Hắn ý vị thâm trường lắc lắc ngón tay với ta, “Nha đầu, đây chính là tiết mục ta cố ý làm cho nàng, sao nàng có thể không xem?” Hắn nói xong cũng không chờ ta trả lời, nhảy vào trong phòng liền điểm huyệt ta, một phen vác ta lên vai, “Đi.”

Vừa rồi ngay cả á huyết của ta hắn cũng điểm, làm cho ta bây giờ không thể động cũng không thể nói chuyện, trong lòng cảm giận nghĩ, vì sao hắn không đem máu của ta tạm thời điểm huyết luân đi, ít nhất không cần chịu cảnh sung huyết phiêu phiêu như vậy. Ta một bên nghĩ như vậy một bên suy tư xem thử hắn mang ta đi xem trò gì vui, không phải là cảnh đệm chặn hỗn độn trên giường có hai người nằm, mà một trong hai người kia, nam tử đó lại là biểu ca ta Vũ Văn Duệ?

Ta ngoài cười nhưng trong không cười bĩu môi, nói thực, trò vui đó một chút cũng không buồn cười.

Phan Gay khiêng ta lên xe ngựa, ước chừng nửa canh giờ sau lại khiêng ta từ trên xe ngựa xuống. Ta nhìn xung quanh là ngoại ô có chút hoang vắng, mà trước mắt chỉ có một gian phòng nhỏ, ta hơi hơi nghi hoặc, nơi như thế làm cho người ta có loại.....

“Nghĩ cái gì vậy?” Phan Gay đột nhiên kề sát vào ta, “Có thấy nơi này có chút hương vị thể ngoại cao nhân?”

Ta không để ý tới hắn, tuy rằng hắn nói đúng.

Hắn vỗ vỗ đầu ta, “Nơi này là nơi ở của Liễu Tuyền.”

Liêu Tuyền.....

Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn sẽ không thực sự xuống tay với Vũ Văn Duệ và người nhà họ Bạch đi?

Phan Gay gọi lên môi mỏng, trong mắt chớp động ác liệt, “Ta thấy biểu ca của nàng rất quan tâm Bạch gia tiểu thư, Bạch gia tiểu thư kia đối với biểu ca của nàng cũng tình ý miên man. Hôm nay là ngày Bạch gia tiểu thư kia khỏi hỷ, không bằng ta làm một hồi nguyệt lão, cho bọn họ song hỷ lâm môn, thế nào?”

Ta nheo mắt, nguyệt lão? Đây là nguyệt lão kiểu gì? Người là thích chỗ mồm vào thì có, chính là muốn ép buộc liền ép buộc, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác!

“Đang mừng ta?” Phan Gay xoa xoa mặt ta, thờ dài nói: “Nha đầu, ta cũng vì tốt cho nàng, biểu ca kia của nàng, nếu ngay cả chút dụ hoặc này cũng chịu không được thì không tính là nam nhân tốt.”

Ta thật muốn phun hắn một miếng, Vũ Văn Duệ có phải nam nhân tốt hay không thì có liên quan quái gì đến người?

“Tính canh giờ, được tính cũng đã phát tác.” Phan Gay cười sung sướng, “Nha đầu, nhìn cho kỹ.”

Hắn đem ta vào phòng nhỏ dưới tầng hầm ngầm, ấn lên vách tường làm một khối đá nhỏ rơi xuống, ôm ta nhắm ngay khe hở, ý cười ngâm ngâm nhìn ta nói: “Trò hay bắt đầu.”

Ta hung hăng liếc hắn, xuyên qua khe hở thấy được mọi thứ trong phòng cách vách.

Cách vách cũng là một phòng đơn sơ, trên bàn bày đầy chai lọ mở hoặc không mở, trên giường sạch sẽ là Bạch Sắc cùng Vũ Văn Duệ đang nằm, mà Bạch Kiếm Phi và Bạch Vi còn lại đang tựa vào góc tường, mặt khác có một người trung niên đang run rẩy đi đến bên giường.

“Liêu thần y.” Bạch Kiếm Phi mày rậm nhú chặt, hữu khí vô lực hỏi: “Người vừa rồi rốt cuộc là ai? Vì sao lại hạ được chúng ta?”

“Không biết.” Liêu thần y đi đến bên giường ngồi xuống, tức giận nói: “Ai biết có phải hay không là kẻ thù của Dục Vãn.”

“Này.....” Bạch Kiếm Phi dừng một chút, lại lo lắng hỏi: “Vậy hắn hạ được gì với chúng ta? Vừa rồi hắn cho Sắc nhi và Dục Vãn ăn cái gì?”

Liêu Tuyền nhìn Bạch Sắc và Vũ Văn Duệ đang hôn mê, “Là ta quá sơ suất, không ngờ sẽ có người hạ nhuyễn cân tán vào nước trà.” Hắn bắt mạch cho Bạch Sắc, thần sắc có chút sững sờ, “Hắn cho muội muội người và Dục Văn hạ.....”

Bạch Kiếm Phi và Bạch Vi sốt ruột hỏi: “Cái gì?”

Liêu Tuyền liếc bọn họ một cái, chậm rãi nói: “Xuân được.”

Bạch Kiếm Phi nghe vậy lập tức ngậy người, trên mặt Bạch Vi hiện lên một ít xấu hổ, nàng nghi hoặc nói: “Vì sao người kia lại làm vậy?”

“Này ta không biết.” Liêu Tuyền vô lực ngồi xuống giường, “Cũng chỉ có thể thế, độc trên người muội muội người đã giải xong, rốt cuộc cũng có thể mở miệng nói chuyện, Dục Văn là nam tử vạn dặm mới tìm được, rõ ràng đây là việc vui, tất cả đều vui vẻ.”

Bạch Kiếm Phi nghĩ nghĩ, trên mặt cũng nhiễm thượng vui mừng, nhưng trong chốc lát muốn nói lại thôi, “Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Liêu Tuyền hừ lạnh một tiếng, “Người còn không chịu đem muội muội người cho Dục Văn? Ta nói với người, người này hạ xuân được không phải xuân được bình thường, trong vòng một canh giờ mà không giải liền phải chết, không thể nghi ngờ.”

Bạch Kiếm Phi trừng lớn mắt, “Lời này là thật sao?”

“Lừa người làm gì” Liêu Tuyền dứt khoát nằm xuống giường, “Ta và Dục Văn hợp lực cứu muội muội người, đừng để ngày đầu tiên liền chết.”

“Ta.....” Bạch Kiếm Phi thở dài, “Không phải ta không chịu, mà ta sợ Dục Văn không chịu.”

“Sao vậy?”

“Không gạt người, Dục Văn đã có cô nương trong lòng, bây giờ phải làm sao cho tốt.....”

“Phi, trước khác nay khác, bây giờ là tình huống mà hắn có thể lựa chọn sao? Hắn đã trúng độc, không giải chỉ còn đường chết.” Liêu Tuyền lo lắng, “Cùng lắm thì muội muội người uất ức làm thiếp.”

Bạch Kiếm Phi nhìn nhìn hai người hôn mê trên giường, nói: “Vậy.....”

“Vậy cái gì mà vậy, chúng ta ra ngoài, bằng không người muốn xem cuộc chiến à?” Liêu Tuyền nói xong từng chút từng chút đi về phía cửa, miệng nói: “Ta chưa bao giờ chặt vật như vậy, người nợ trăm ngàn lần đừng để ta bắt được, bằng không ta cho hắn ném thử được ta mới làm ra.....”

Ta lạnh lùng nhìn Phan Gay một cái, người này nghĩ ra biện pháp thử như vậy...cao, thật sự là “Cao”.

“Không cần nhìn ta như vậy.” Phan Gay dán bên tai ta nói: “Trên thế gian này có mấy nam tử từ chối được nhuyễn hương ôn ngọc đưa lên cửa?”

Ta không nói, đáy lòng có ngọn lửa nhỏ bắt đầu cháy.

Ta từng xem qua rất nhiều sách viết chuyện xưa như vậy, nam chính yêu nữ chính, nhưng vì rối rắm với nữ phụ, sau đó nữ phụ thiết kế nam chính, cùng nam chính dưới tác dụng của xuân dược xxx, hay là nam chính không đành lòng nhìn nữ phụ chết, vì thế vẫn cùng nàng xxx..... Tình hình bây giờ cũng không khác là mấy, chỉ có, nam chính là người nhiều mặt thân thiết với ta.

Ta thật muốn nói..... Nam chính, người là cái đồ cặn bã, nữ chính xem trọng người như thế, vì sao người không chết đi a.

Ta hít vào một hơi, cố áp chế cảm giác kì quái trong lòng.

“Tĩnh.....” Phan Gay giải á huyết của ta, xoay mặt ta qua bắt ta tiếp tục nhìn, “Nếu nàng không muốn xem thì cứ nói cho ta biết, ta mang nàng đi, được không? Đi đến nơi không có bọn họ.”

“Xem” Ta thần nhiên nói: “Vì sao không xem.”

Phan Gay ngốc ra, sau đó cười khẽ một tiếng, “Thật là chưa từ bỏ ý định.”

Ta không để ý tới hắn, trong lòng cười lạnh một tiếng. Ta là An Kha Lam, ta chưa bao giờ nghĩ mình là người tốt, mà Vũ Văn Duệ so với ta, càng không phải nhắc tới.

Bạch Sắc trên giường tràn ra rên rỉ, hai gò má hồng hồng thông thả nhìn Bạch Kiếm Phi, “Ca ca.....”

“Khụ khụ, Sắc nhi, muội tỉnh.” Bạch Kiếm Phi không tự nhiên ho khan vài tiếng, “Ca ca đi ra ngoài, muội cùng Dục Văn nghỉ ngơi cho tốt.”

Bạch Sắc nghi hoặc nhìn nhìn Vũ Văn Duệ bên cạnh, “Muội cùng Dục Văn công tử?”

“Ha ha, đúng vậy, hai người nghỉ ngơi cho tốt.” Bạch Kiếm Phi cười gượng.

“Muội.....” Bạch Sắc vừa định nói chuyện, Vũ Văn Duệ lại tỉnh lại, trên mặt nàng hiện vẻ thẹn thùng, nói: “Dục Văn ca ca.”

“Ừ.” Vũ Văn Duệ thản nhiên lên tiếng, trên mặt tuấn mỹ là vẻ âm u khó hiểu.

“Dục Văn” Ba người Bạch Kiếm Phi đã đi đến cửa, hần có chút xin lỗi lại khó nén vui sướng nói: “Huynh cùng Sắc nhi trùng..... Dục Văn, ta hy vọng huynh có thể đối tốt với Sắc nhi.”

“Ca ca?” Bạch Sắc xoa xoa mồ hôi thấm ra trên trán, “Ta và Dục Văn ca ca trùng cái gì?”

“Ách.....” Bạch Kiếm Phi nói không nên lời, Liêu Tuyền không kiên nhẫn nói: “Xuân được.”

Bạch Sắc trừng lớn mắt, “Xuân....xuân...xuân được?”

“Ừ ừ ừ, hơn nữa trong vòng một canh giờ không giải các nguoi sẽ chết.” Liêu Tuyền lạnh lạnh nói.

Bạch Sắc nghe thấy chết thì không biết làm sao, vụng trộm nhìn Vũ Văn Duệ vài lần nói: “Vậy... vậy... vậy phải làm sao bây giờ.....”

Liêu Tuyền một tay đóng lại một cánh cửa, “Cái gì mà làm sao bây giờ, hai người các nguoi cứ giải độc đi, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

Tầm mắt của Bạch Kiếm Phi, Bạch Sắc và Bạch Vi đều nhìn về phía Vũ Văn Duệ, đáy mắt Bạch Kiếm Phi và Bạch Sắc có vui sướng không khó nhìn ra, mà Bạch Vi còn lại có chút lo lắng.

Vũ Văn Duệ thản nhiên liếc Liêu Tuyền một cái, “Tử kim hoàn.”

Liêu Tuyền cánh giác nói: “Làm gì?”

Vũ Văn Duệ như trước không đổi sắc, “Cho ta.”

“Ha ha, nguoi nói giỡn với ta sao?” Liêu Tuyền phát phát tay, “Không có khả năng.”

“Không cho?” Vũ Văn Duệ nhẹ nhàng nhún mày, “Xem ra nguoi không muốn vườn được kia của nguoi nữa.”

Liêu Tuyền tức giận mắt dựng thẳng, “Nguoi dám phá vườn thuốc của ta?”

Vũ Văn Duệ cười nhạt, ánh mắt ôn hòa, “Nguoi thử xem ta có dám hay không.”

“Thỏ phi! Nguoi là đồ thỏ phi!” Liêu Tuyền nói: “Tử kim hoàn là thánh hoàn giải độc! Ta luyện năm năm mới có một viên!”

“Cho ta.”

“Bây giờ trên đời cũng chỉ có một viên!”

“Cho ta.”

“Nó có thể giải trăm độc!”

“Cho ta.”

“Nguoi nếu trúng trăm xà thảo kịch độc linh tinh ta lập tức cho nguoi, nhưng bây giờ nguoi muốn để giải xuân được? Không cho, ta tuyệt đối không cho.”

“Ta cũng dùng để giải độc.”

“Nguoi giải độc gì? Bên cạnh nguoi có sẵn thuốc giải, vì sao ta lại phải lãng phí tử kim hoàn của ta!” Liêu Tuyền thà chết chứ không chịu khuất phục, tròng mắt mang áy muội nói: “Hơn nữa tử kim hoàn chỉ có một viên, nếu nguoi ăn, nguoi bên cạnh nguoi phải chết không thể nghi ngờ. Dù sao ta thấy bộ dáng cô nương này không sai, đối với nguoi cũng là tình căn sâu đậm, nguoi đừng do dự, đẹp cả đôi đường không phải tốt lắm sao?”

Bạch Kiếm Phi cũng nói: “Dục Văn, ta biết như vậy rất miễn cưỡng huynh, nhưng Liêu thần y nói độc này một canh giờ không giải thì phải chết không thể nghi ngờ..... Dục Văn, mong huynh cứu muội muội ta đi!”

Ánh mắt Bạch Sắc lóe lên, cảm thấy thẹn không chịu nổi nhưng cũng ần ần có tia chờ mong.

Vũ Văn Duệ không nói lời nào, chỉ thản nhiên liếc qua bọn họ một cái, sau đó gọi lên môi mỏng khẽ cười một tiếng, trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi nói: “Nàng chết, thì liên quan gì đến ta?”

Chương 69

Nhìn chung ta sống hai kiếp, hiện đại không biết đã gặp qua bao nhiêu người không biết xấu hổ, cổ đại quen không biết bao nhiêu người phúc hắc, nhưng phải nói, tâm địa độc ác miệng mồm thối hoắc ngoài Vũ Văn Duệ thật đúng là không có người thứ hai. Đối với chuyện này, ta thật lòng thân thiết khuyên mọi người, đừng nhìn nam tử tính tình hơi hột có vẻ tốt tốt liền không kèm chế được. Phải biết rằng, đừng nhìn vẻ ngoài của dòng nước mềm mỏng không gọn sóng, hãy nhìn kỹ vào bên trong nó mới là sự thật.

Người nhà họ Bạch đương nhiên không biết diện mạo thật của Vũ Văn Duệ, cho nên khi hắn dứt lời ba người đều là bộ dáng không dám tin, mà Liễu Tuyền dường như đã sớm nghĩ được kết quả này nên bất đắc dĩ thở dài nói: “Ngươi là nam tử sao?”

Vũ Văn Duệ vẫn như trước là bộ dáng vân đạm phong khinh, ngón tay thon dài phẩy phẩy tay áo hơi nhăn, lạnh nhạt nói: “Ta có phải nam tử hay không, ngươi có cần nghiệm chứng?”

Liêu Tuyền lập tức lắc đầu giống như trống bỏi, “Khỏi khỏi, ngươi vẫn nên để cho người khác đi.”

“Vậy đem từ kim hoàn ra đây.” Vũ Văn Duệ neho neho mắt hồ ly dài nhỏ, “Còn có, Phan công tử, xem đủ chưa?”

Phan Gay phía sau ta cao giọng cười to, ném ta lại thạch thất rồi đi ra. Trong mắt hắn tràn đầy thương thức, không để ý tầm mắt người khác thanh thúy vỗ tay nói: “Hay cho một Dục Văn công tử, hay cho câu ‘Nàng chết thì liên quan gì đến ta!’ Tiểu tử, ta không nhìn lầm ngươi!”

Vũ Văn Duệ nghe vậy không vui cũng không giận, chỉ nói: “Ngươi nhìn lầm thì thế nào, không nhìn lầm thì sao?”

Phan Gay miễn cưỡng tựa vào cạnh cửa, “Nếu ta nhìn không lầm ngươi, hôm nay ta liền lên đường trở về, nếu ta nhìn lầm ngươi, ta sẽ lập tức mang theo Lam nha đầu rời khỏi. Ngươi nói, có phải rất công bằng hay không?”

Vũ Văn Duệ cười cười, trong mắt lại không có nửa phần ý cười, “Còn phải xem ngươi có bản lĩnh mang nàng đi hay không.”

“Nếu ngươi cho ta một cơ hội ta đã mang nàng đi,” Phan Gay vô cùng tin tưởng nói, nhưng giây sau đó liền đổi thành bất đắc dĩ, “Chỉ tiếc ngay cả một khe hở ngươi cũng không cho.”

Vũ Văn Duệ neho mắt, kiêu căng nói: “Nàng là của ta.”

Khóe miệng ta co giật, người này..... sao đột nhiên lại đi khiêu khích Phan Gay như vậy.

Về mặt Phan Gay kinh ngạc, “Ngươi.....” Tròng mắt hắn giật giật, không có ý tốt liếc Bạch Sắc một cái, “Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi kiên trì không giải độc cho Bạch Sắc là vì đã sớm biết ta ở cách vách, đoán chắc các ngươi sẽ không xảy ra chuyện gì?”

Người nhà họ Bạch vốn phần hận cùng xấu hổ nghe thấy những lời này thì hơi hơi thay đổi, trong mắt thoáng sáng lên, mang theo chờ đợi nhìn về phía Vũ Văn Duệ.

Chẳng qua là, Vũ Văn Duệ, hắn.....

Hắn thân nhiên quét qua mọi người, trong tròng lạnh lùng nói: “Từ kim hoàn là ta ăn.”

..... Thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Gương mặt Bạch Sắc trắng bệch tràn đầy tan nát cõi lòng, hốc mắt chứa đầy nước mắt, run run cánh môi nhìn Bạch Kiếm Phi kêu lên: “Ca...ca ca.....”

Bạch Kiếm Phi nắm chặt hai tay, phần nộ nhìn Vũ Văn Duệ, “Dục Văn huynh.....”

“Lần này các ngươi đã rõ ràng.” Phan Gay bốn cột nhìn Bạch Kiếm Phi, “Tiểu tử này đối với muội muội nhà ngươi một chút hứng thú cũng không có.”

Bạch Sắc nghe vậy rũ mắt xuống, nước mắt trong suốt theo hai má xinh đẹp chậm rãi rơi xuống. Bạch Kiếm Phi thấy thế trong mắt hiện lên tia đau lòng, khi chống lại Vũ Văn Duệ thì lạnh như băng nói: “Dục Văn, sao huynh không nể tình tình cảm của chúng ta một chút?”

Vũ Văn Duệ tao nhã nâng mắt, “Tình cảm của ta và Bạch huynh, không có nghĩa là ta sẽ thừa nhận tình cảm của Bạch Sắc.”

Trong lòng ta âm thầm đồng ý, không phải sao, trò chơi tình cảm này làm sao có thể tùy tiện nhận bừa.

“Huynh.....” Bạch Kiếm Phi tức nghẹn, vừa định nói lại bị Phan Gay giơ tay ngăn lại, hắn chậm rì rì nói: “Tốt lắm tốt lắm, tuy nói Dục Văn không chịu giúp muội muội ngươi giải độc, nhưng thân thể muội muội ngươi vốn cũng không sống được lâu. Nếu hắn không giúp thì bây giờ muội muội ngươi ngay cả nói cũng nói không được, sao ngươi lại vì chuyện nhỏ như vậy mà nháo lên?”

“Chuyện nhỏ?” Bạch Kiếm Phi trừng lớn mắt, nổi giận đùng đùng nói: “Cái này gọi là chuyện nhỏ? Muội muội ta có gì không tốt, vì sao hấn thà thấy chết cũng không cứu, không muốn cùng nàng.....”

“Bạch tiểu thư tốt hay không tốt, chưa bao giờ quan hệ với ta.” Vũ Văn Duệ mở miệng, khuôn mặt tuấn tú không chút gợn sóng, “Ta không thích nàng, không hơn.”

Bạch Kiếm Phi cau mày rậm, nghe Bạch Vi một bên sâu kín nói một câu, “Ca ca, huynh nghĩ cho rõ ràng chút đi.” Bạch Kiếm Phi ngẩn người, cuối cùng trầm mặc suy nghĩ sâu xa.

Mọi người im lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Bạch Sắc mở miệng, “Ca ca..... Quên đi, Dục Văn ca ca không thích muội, muội không trách huynh ấy.” Nàng chớp lông mi mang theo nước mắt, ôn nhu nhìn Vũ Văn Duệ nói: “Dục Văn ca ca, đời này có thể quen biết với huynh đã tốt lắm rồi, cho dù... cho dù hôm nay ta chết ở đây cũng không hối tiếc.”

Vũ Văn Duệ nghe vậy vẫn không động đậy, ngược lại Phan Gay tùy tiện nói: “Chết cái gì mà chết, xem ta là tảng đá à, có ta ở đây ai cũng không chết được.”

Hắn lấy từ trong tay áo ra một cái chai, đổ mấy viên thuốc ra đưa cho mấy người, “Giải nguyễn cân tán.”

Liêu Tuyền nhận lấy sau đó mắng: “Tiểu tử chết tiệt, dám kê đơn ta, xem ta xử ngươi như thế nào.”

Phan Gay bị ồ cười, “Cũng phải xem lão già lợm khộm nhà ngươi có thể bắt được ta hay không.” Hắn lại từ túi gấm bên hông cầm lấy một viên thuốc đưa cho Bạch Kiếm Phi, “Này, đây là giải độc của muội muội ngươi, ta đây là giúp muội muội ngươi, đừng có phí thời gian với một người không có khả năng, không bằng chết sớm siêu sinh sớm.”

Ta 卐, chết sớm siêu sinh sớm? Đây là cái dùng để an ủi sao!

Bạch Kiếm Phi trầm mặc nhận lấy, không thèm trả lời.

Phan Gay sờ sờ cằm, nhìn Vũ Văn Duệ ái muội nháy mắt nói: “Sau đó là thuốc giải của ngươi.”

Bây giờ Bạch Kiếm Phi đã ôm Bạch Sắc cùng Bạch Vi đi ra ngoài rồi, Liêu Tuyền cũng hung hăng trừng Phan Gay một cái sau đó rời đi. Phan Gay đến chỗ ta ôm ta một phen, nhét vào tay ta một viên thuốc, cúi đầu nói: “Muốn thứ gì làm thuốc giải cho hấn, chính nàng quyết định.”

Hắn ôm ta vào phòng Vũ Văn Duệ, giải huyết đạo của ta sau đó ném ta vào bên cạnh Vũ Văn Duệ, vừa ái muội nhìn chúng ta cười cười vừa đóng cửa lại, “Sắc trời không còn sớm, các ngươi nghỉ ngơi cho tốt.”

Ta nhìn cánh cửa bị đóng lại quá mức kia, không nói gì, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, nghỉ ngơi cái đầu ngươi.

“A Lam.....” Giọng nói trầm thấp mang theo một tia khăn khăn, nhẹ nhàng vang lên phía sau ta. Trên lưng cũng đột nhiên nhiều hơn một bàn tay to, qua lại tình tứ vuốt ve. Ta đề cái tay kia lại, vừa định quay đầu thì bị hắn ôm chặt từ phía sau, hơi thở ấm áp thân mật ở bên tai ta, mịn màng mà triền miên.

Ách, hấn bắt đầu phát xuân.

Hắn vron đầu lưỡi bắt đầu liếm mát, ẩm ướt ẩm nóng bồi hồi ở bên cổ ta, mang theo khiêu khích cùng câu dẫn. Hô hấp của hấn dần dần nặng nề, nhưng động tác vẫn không nóng nảy không vội vàng, dường như đang chờ ta đáp lại.

Này..... Nữ tử há có thể ngồi chờ chết?

Ta hơi nghiêng đầu, một tay kéo cổ hấn hôn lên môi hấn, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ theo độ cong tình xảo của môi hấn, từ từ chậm rãi. Động tác Vũ Văn Duệ dừng một chút, ngay sau đó lại giống như hận không thể đem ta khám tiến vào trong thân thể dùng sức mà ôm, môi cũng không lưu tình chút nào mà hút, đầu lưỡi ẩm ướt ẩm nóng bá đạo luồn vào môi ta bắt đầu gây sóng gió, không chút nào khắc chế.

Ta trợn mắt, chống lại ánh mắt nheo lại của hấn, khóe mắt dài nhỏ quẹo rũ nhướng lên, con ngươi màu rắm nắng tràn đầy mộng lung cùng tình dục.

Người này, ai~.....

Lòng ta có chút bật cười, đem viên thuốc giấu dưới lưỡi đưa vào trong miệng hấn. Hấn cũng không có ngừng hôn, chính là hôn như muốn nuốt luôn ta vào bụng, càng thêm xâm lược cùng bá đạo. Hồi lâu sau cuối cùng hấn cũng ngừng lại, trên mặt tuấn mỹ cười như không cười, “Thuốc giải?”

Ta thở hồng hộc, dùng sức hít vài hơi mới trả lời: “Ừ, thuốc giải.”

Tay hấn vuốt vuốt hai má của ta, ngón tay thon dài mà trắng nõn, động tác mềm nhẹ mà tỉ mỉ, “Ta muốn thuốc giải khác.”

“Khác?” Ta kéo vạt áo hấn nằm xuống giường, “Biểu ca mới giải độc cho Bạch đại tiểu thư khẳng định là một nhọc đi, nghỉ ngơi nghỉ ngơi trước đã.”

Hắn ý vị thâm trường nhìn ta, “Nàng nói..... Nghỉ ngơi?”

Ta trốn vào trong lòng hắn nhắm mắt lại cười nhẹ nói: “Ừ, nghỉ ngơi.”

Hắn vỗ vỗ tóc ta, cuối cùng cười khẽ một tiếng, “Vậy nghỉ ngơi đi.”

Ta ở trong lòng hắn tìm một tư thế thoải mái, ngửi mùi thơm ngát trên người hắn mà cảm thấy lòng bình thản lạ lùng. Ta nhường khoe môi, vòng tay này quen thuộc như thế, quen thuộc đến mức kệ là lúc nào, chỉ cần ngửi thấy hương vị của hắn là ta có thể bình thản đi vào giấc ngủ.

Buồn ngủ như nước xông tới, ta không tự giác được tràn ra một tiếng rên rỉ, nắm chặt lấy quần áo hắn. Lúc này bên hông đột nhiên căng thẳng một trận, ta bị người hung hăng ôm vào trong ngực, ngay sau đó liền nghe được một tiếng cười khẽ thỏa mãn. Hắn lập đi lập lại tên ta, thong thả mà kiên định, “A Lam.....”

Chúng nó nhẹ như vậy, nhưng rơi vào tai của ta lại nặng như thế.

Ta có chút mơ hồ nghĩ, người này thật là không cho người ta sống yên ổn, nếu bây giờ ta không bị ôm, nhất định ta sẽ cho hắn một quyền, nói với hắn: “Kêu cái gì mà kêu, ngủ đi”

Không biết bao lâu sau, ta mộng lung tỉnh dậy. Dường như ta nằm mơ, mơ thấy mùa hè có biển xanh trời xanh lúc ta còn nhỏ cùng Vũ Văn Duệ. Về phần rốt cuộc mơ thấy chuyện gì, như thế nào như thế nào ta không nhớ được. Ta miễn cưỡng nhắm mắt lại, vừa giương mắt muốn lay tỉnh Vũ Văn Duệ thì lại nhìn mặt hắn mà ngốc ra.

Người nói..... Một nam tử vì sao có thể nhìn tốt như vậy?

Hắn có lông mi thon dài chỉnh tề, tóc mai phủ xuống mày thẳng, rất anh tuấn nhưng nhìn cũng biết tâm tư người này rất bình tĩnh, lông mi cong cong thậm chí còn đậm còn dày hơn cả nữ nhân. Khi mở mắt thì ánh mắt sáng ngời hữu thần, nhắm mắt lại cũng khiến cho đáy lòng người ta bỗng nhiên mềm mại nhu thuận.

Hắn có một đôi mắt hồ ly dài nhỏ, xinh đẹp tinh xảo, hơi nhướng lên liền hiện lộ vài phần khôn khéo. Con ngươi màu râm nắng điềm tĩnh giờ phút này đang bị che khuất, không khó nhìn thấy vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng lạnh nhạt trong mắt hắn, nó ngẫu nhiên hiện lên tia âm ngoan cùng lạnh như băng.

Hắn mũi cao thẳng tắp, hoàn mỹ làm cho người ta hận không thể lấy cục gạch đập bể. Về phần cánh môi duyên dáng kia..... Người ta nói nam tử môi mỏng đại biểu cho bạc tình, nhưng một khi môi mỏng xinh đẹp này hé ra, mấy ai có thể không bị hắn dụ hoặc?

Bạc tình chưa bao giờ trách người hoa tâm, chỉ trách chúng ta giữ không nổi tâm của mình.

Ta vươn ngón trỏ đi theo suy nghĩ chậm rãi xẹt qua ngũ quan của hắn, cuối cùng tỉ mỉ vuốt ve gương mặt hắn.

Da hắn trắng nõn mà tinh tế, có thể so với mới đậu hủ trắng mới ra lò nóng hổi hấp, non mềm khiến ta thầm nghĩ muốn tiến lên cắn một ngụm, cắn đến miệng đầy hương vị ngọt ngào cùng mềm mại.....

Ta lập tức rút tay lại, a di đà Phật, sao ta lại có thể thêm khát như vậy, sao lại có thể vì sắc đẹp của hắn mà mất đi lý trí? Sắc tức thị không không tức thị sắc, sắc đẹp không tính là cái gì không tính là cái gì không tính là cái gì..... Sắc đẹp, thật sự không tính là cái gì.

Ta bật cười, nhìn hắn rồi lại ngốc ra.

Hắn trước mặt người khác luôn có lễ nhã nhặn, trong mắt lại mang theo xa cách trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hắn có bệnh tức giận lúc rời giường rất nghiêm trọng, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng quý công tử tao nhã của hắn.

Hắn tính tình không tốt, hơn nữa lòng dạ đặc biệt hẹp hòi, người đắc tội với hắn chưa bao giờ lọt khỏi sự trả thù của hắn.

Hắn vui vẻ thì con ngươi hơi hơi nheo, trong mắt giống như gió xuân nhu hòa.

Hắn tức giận thì sắc bén giống gió đông, bá đạo không cho đường sống.

Hắn rất thích che dấu cảm xúc chân thật của chính mình, con ngươi lạnh nhạt thâm tàng bất lộ cùng không để lộ suy nghĩ.....

Hắn là Vũ Văn Duệ, là người ta quen thuộc hiểu biết - Vũ Văn Duệ, luôn thích chinh ta chọc ta cay nghiệt với ta - Vũ Văn Duệ, luôn kiên định duy trì ý kiến - Vũ Văn Duệ, bất cứ lúc nào ta cần hắn đều xuất hiện - Vũ Văn Duệ, dùng hành động để nói cho ta biết, hắn là của ta - Vũ Văn Duệ.

Một Vũ Văn Duệ như vậy, ta còn lý do gì để đẩy hắn ra xa?

Ta muốn tìm, chính là một người bất cứ lúc nào cũng đều kiên định, làm cho ta an tâm.

Lông mi Vũ Văn Duệ nhẹ nhàng rung động, thong thả mở to mắt, lộ ra con ngươi sưng mù mọng nước. Giọng nói hắn có chút khàn khàn chưa tỉnh ngủ, cúi đầu kêu lên: “A Lam”

Ta ôm lấy cổ hắn nhe răng cười, “Biểu ca, dậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Lúc chúng ta trở lại khách sạn thì nhóm người Bạch Kiếm Phi đã trả phòng, không chào hỏi cũng không lưu lại lời nói gì với chúng ta, đi sạch sẽ lưu loát. Vũ Văn Duệ đối với chuyện này chỉ cười nhẹ, nhìn không ra cái gì đáng tiếc hay tiếc nuối. Mà Phan Gay lại để lại mảnh giấy cho chúng ta, nói là muốn xác xác về Vân Di, bảo chúng ta hưởng thụ cho tốt thời gian của hai người. Trên mặt Vũ Văn Duệ vẫn nhìn không ra vui hay giận, chỉ âm thầm chớp động gian trá sáng bóng tỏ về hắn đã bắt đầu tính kế trả thù Phan Gay. Cho nên, ta chân thành vì Phan Gay bắt đầu cầu nguyện, không phải cầu nguyện hắn đừng bị chinh cho tới chết, mà là cầu nguyện hắn đừng bị chinh quá mức bị thâm mà chết.

Phan công tử a, có Vũ Văn công tử chơi với ngươi, xem ra ngày ngày sau này của ngươi sẽ không còn nhàm chán.

Phan Gay trở về Vân Di, như vậy chúng ta cũng không còn lý do để tiếp tục ở lại thành Thiên Âm này nữa. Vì thế ngày hôm sau chúng ta liền lên đường một lần nữa, hướng nơi cuối cùng mà đi. Ta cùng Vũ Văn Duệ vẫn dùng phương thức ở chung trước kia, nhưng dường như bản chất và tính chất đã có sự thay đổi -- Ta và hắn luôn như vậy, có chút gì đó sẽ không thay đổi, có chút gì đó sẽ luôn biến hóa.

Năm ngày sau, chúng ta đến một cái thành xa xôi, lúc đó ta đang ngủ đến ngọt ngào, mặc cho hắn lay thế nào cũng không chịu mở mắt. Vũ Văn Duệ bắt đầu đi, đành phải ôm ta xuống xe ngựa. Ta không tiếng động cười cười, tiếp tục mộng đẹp ta chưa nếm xong hương vị ngọt ngào.

Khi tỉnh lại, Vũ Văn Duệ đang ngồi ở bàn bên cạnh đọc sách, trên tay vẫn vẽ qua lại thường thức một quả nho căng mọng, ngón tay trắng nõn kết hợp với vỏ nho màu tím hết sức đẹp mắt.

Ta xoa xoa ánh mắt, mờ mịt kêu lên: “Biểu ca.”

Tầm mắt Vũ Văn Duệ rời trang sách, cười như không cười nhìn ta nói: “Tĩnh?”

Ta hàm hồ “Ừ” một tiếng, xuống giường đi đến chỗ bên cạnh bàn ngồi xuống, thuận thực cầm lấy quả nho bóc vỏ.

Vũ Văn Duệ một tay chống trán nhìn ta, trong tròng nhưng lạnh lùng nói: “Trong mắt nàng chỉ nhìn thấy nho thôi sao?”

Ta đem nho mọng nước bỏ vào miệng, tùy ý để nước nho ngọt ngào tràn ngập toàn bộ khoang miệng, rồi sau đó thỏa mãn nuốt vào. Ta ăn xong mới nói: “Đương nhiên còn có biểu ca, nhưng biểu ca ngày nào cũng gặp, nho đã lâu không gặp.” Nói xong lại là cầm nho bóc a bóc, nhìn vỏ nho mỏng manh cùng thịt quả hoàn mỹ chia lìa, trong lòng tràn đầy cảm động.

Nho, ta nhớ ngươi chết mất, ôi uy!

Vũ Văn Duệ không âm không dương hừ một tiếng, “Nàng đem ta so sánh với nho?”

Ta liếm liếm nước nho dính đầu ngón tay, lại bỏ quả nho tiến miệng, “Nói cái gì đâu, biểu ca sao so được với nho?”

Con ngươi Vũ Văn Duệ phút chốc nhú lại, nguy hiểm nhìn ta.

Ta nuốt nuốt nước miếng, ách, câu nói vừa rồi hình như có chút không thích hợp? Ta lập tức nín nọt tiếp lời, nói: “Biểu ca còn hơn cả mỹ vị của nho~”

Lúc này hắn mới thu lại vẻ hờn giận vừa rồi, vươn tay lau đi nước nho dính bên môi ta, thần nhiên nói: “Gió chiều nào theo chiều ấy không sai.”

Ta giờ một tay lên thềm, thành khẩn nói: “Biểu ca thật sự còn hơn cả mỹ vị của nho.”

Trong con ngươi của Vũ Văn Duệ có ý cười, giống như nước rung động một vòng một vòng tản ra, mang chút dụ dỗ nói: “Nàng xác định?”

Ta chém đinh chặt sắt, “Ta xác định.”

“Nàng xác định, nhưng ta không xác định.....” Ngón tay thon dài ả muội lau khóe miệng của ta, vươn một tay kéo ta đến ngồi trong lòng hắn. Đôi mắt hắn mỉm cười, chậm rãi nói: “Chúng ta đến xác định một phen đi?”

Ta vừa bỏ quả nho vào miệng, còn chưa kịp ý thức được ý đồ của hắn đã bị cánh môi ấm áp dán lên, miệng cũng chưa kịp cắn nho đã bị một đầu lưỡi mềm mại khác cướp đi. Ta bức mình muốn cướp lại nho của mình quả, nhưng mà người nọ thật sự là quá gian trá, thành thạo chơi đùa lại đông cuốn tây vòng không cho ta ăn đến. Một phen dây dưa, ta đã thở hồng hộc nhưng hắn vẫn nhàn nhai, lại có chút chưa thỏa mãn.

Ta quyết đoán vươn tay, một phen đẩy mặt hấn đang gần sát ra, đau buồn tiếc nuối quả nho bị cướp kia.

Mắt hồ ly dài nhỏ của Vũ Văn Duệ tràn đầy ý cười, bốn cọt nhìn ta nói: “Sao không tiếp tục đoạt nữa?”

Ta cảm giận liếc hấn một cái, nói: “Không trách bên ta quá ngu dốt, chỉ trách quân địch quá xảo quyệt!”

“Ha ha ha ha.” Vũ Văn Duệ cười to, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm chói mắt, “Nàng đang an ủi bản thân đó sao?”

“Hừ!” Ta không để ý tới hấn, một lần nữa cần nho lên, vừa dùng ánh mắt cảnh cáo hấn, còn dám cùng cướp nho của ta, ta liền đem nho đập bẻ mặt hấn.

“Tốt lắm tốt lắm,” Hấn sùng nịnh sờ sờ đầu ta, giống như sờ con chó nhỏ, “Đã lớn đến như vậy còn thích ăn nho.”

Ta tà tà liếc hấn một cái, mấy tuổi cùng với thích ăn nho có xung khắc sao?

“A Lam.” Hấn tựa đầu lên vai ta, cười nhẹ nói: “Sau này chúng ta trồng một vườn nho, được không?”

Vườn nho? Chính là cái loại phóng mắt nhìn toàn bộ đều là cây nho, sau đó trên mỗi thân cây đều treo đầy chùm nho màu tím, rung rung còn có vô số giọt sương mai rơi xuống – vườn nho?

Ta nuốt nuốt nước miếng, không tự giác nói: “Rất tốt, rất tốt.”

Vũ Văn Duệ buồn cười cười vài tiếng, cắn cắn vành tai ta nói: “Tham ăn.”

Ta nghiêng mặt, trùng mái tóc đen láy của hấn nói: “Tham ăn không tốt sao?”

Hấn ngẩng đầu, học ngữ khí của ta nói: “Rất tốt, rất tốt.” Hấn gọi lên môi mỏng, con ngươi có ái muội không rõ, kẻ sát vào bên tai ta chậm rãi nói: “Nàng ăn nho, ta ăn nàng, không phải rất tốt sao?”

Như thế như vậy, nhưng lại chọc ta không biết bao lâu không đồ mặt, cháy bùng bùng.

Người này..... Người này..... Thật là rất làm càn !

Ta vừa định cãi lại lại bị hấn dùng ngón trỏ điểm điểm môi, vỗ về tóc đang phân tán của ta nói: “A Lam, ta thay nàng búi tóc nhé.”

Ta gật gật đầu, cười nhẹ nói: “Được.”

Một khắc sau.....

Nếu nói ban đầu ta còn hoài nghi Vũ Văn Duệ có thể búi tóc hay không, như vậy bây giờ ta có thể khẳng định hấn sẽ không -- nhìn xem cái đồng lõa xộn trên đầu ta này, đây không phải là kiệt tác của vị công tử tuấn mỹ phía sau hay sao? Nếu động tác của hấn không thành thạo, biểu tình mất tự nhiên thì cũng thôi, nhưng vấn đề là thẳng nhai này vẫn như trước một mực tỏ tư thái thành thạo, trên mặt không có nửa phần quần bách hay không tự nhiên. Ta xả búi tóc, đây là thói đời gì a.

Vũ Văn Duệ cầm cổ tay ta lại, cảnh cáo nói: “Đừng nhúc nhích, còn chưa xong.”

Ta nhin cười, nói: “Biểu ca, ta ngồi yên, nhưng mà khi nào mới xong?”

Hấn cầm lên một nhúm tóc của ta rồi vuốt xuống, ngón tay trắng nõn ôn nhu xuyên qua tóc đen, cuối cùng cuốn vòng búi lại, cười nhẹ nói: “Ngày còn dài, một ngày nào đó ta sẽ học được.”

Ta nhin không được nở nụ cười, hấn nói có lý, cho dù hiện tại làm không được nhưng cũng sẽ có ngày làm được. Chúng ta còn có những ngày cùng nhau như vậy a.

Vũ Văn Duệ thấy thế cúi người từ phía sau ôm lấy ta, cọ cọ hai má của ta nói: “Cười gian trá quá vậy.”

Ta tức giận nhìn hấn, giật thật mạnh mái tóc đang rơi xuống của hấn. Ai gian trá, rõ ràng ta cười rất ôn nhu dễ gần.

Một ngày cứ đùa giỡn như vậy trôi qua.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại ta trợn tròn mắt có chút mê mang, nhìn nữ tử xuất hiện trong phòng ngơ ngác hồi lâu.

Ngược lại, nàng kia tự nhiên hào phóng, cười nói: “Linh Diệu Nhi khẩu kiến công chúa.”

Ta xoa xoa mắt lại ngoáy ngoáy lỗ tai, xác định mình không hoa mắt cũng không ù tai, nữ tử trước mắt một thân nữ trang còn mang theo vài phần tiêu sái không phải là Linh Diệu Nhi sao?

“Ha ha, công chúa không nhận ra ta sao?” Linh Diệu Nhi đưa cái khăn ướt cho ta, “Ta đã gặp qua công chúa ở trong cung.”

Ta nhận khăn ướt,捏o mắt lại cười cười, “Ta nhớ rõ cô, muội muội Linh Chi.” Cũng là người có tình ý với Vũ Văn Duệ.

“Công chúa nhớ không sai.”

Ta nhìn kỹ Linh Diệu Nhi, chỉ thấy nàng búi một búi tóc đơn giản theo kiểu cô gái, diện mạo mặc dù không kiều mỹ giống như những cô gái bình thường nhưng cũng xinh đẹp mang theo hiên ngang, có một phen ý nhị khác, trên người cao gầy là quần áo màu xanh, váy dài sạch sẽ mộc mạc, cả người đắm chìm trong một loại nhu hòa mang theo hơi thở linh hoạt. Ta khen ngợi, Linh Diệu Nhi này so với nữ tử nhu nhược không khỏi dễ xem hơn nhiều.

Linh Diệu Nhi cũng đánh giá ta vài lần, cười nói: “Công chúa trên đường chỉ sợ phải chịu một nhọc, so với trước kia hình như gầy hơn một chút.”

Ta xoa xoa mặt, “Có lẽ cao lên.”

Linh Diệu Nhi cười cười, “Cũng đúng, mấy tháng này công chúa đẹp hơn rất nhiều, không còn bộ dáng của tiểu hài tử.” Nàng dừng một chút, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Công chúa thích công tử sao?”

Ta có chút sững sờ, không ngờ nàng sẽ hỏi trắng ra như thế. Ta không phải không thấy đáy mắt nàng chọt lóe qua tia âm đạm, cũng không phải không nhìn ra nụ cười bên môi nàng có chút miễn cưỡng. Nàng thích Vũ Văn Duệ, đó là sự thật không cần tranh cãi.

Linh Diệu Nhi cũng không chờ ta trả lời, tự cổ mực đích nói: “Công tử thích công chúa, hay phải nói là, công tử chỉ để ý công chúa.”

Dưới đáy lòng ta đột nhiên nảy sinh một chút cảm giác rất kỳ diệu, đó là một loại thỏa mãn cùng khẳng định. Ta nâng cằm cười cười, “Đúng vậy.”

“Đúng” là ta thích Vũ Văn Duệ, “Đúng” là như lời nàng nói, Vũ Văn Duệ thích ta.

Linh Diệu Nhi mạnh mẽ ngừng đầu nhìn ta, sau đó nở nụ cười, “Công chúa trưởng thành, rốt cuộc cũng thừa nhận tình cảm của mình.”

Ta cười mà không nói, ai biết được, ta vẫn chưa từng lớn lên, chỉ là không muốn đối mặt với chuyện đó. Nay ta đã có đủ dũng khí cùng tin tưởng để đối mặt, cho nên ta bước đi từng bước, hơn nữa không cho phép lại bị ném trở về.

Nếu đã làm, vậy phải kiên trì cho đến cuối cùng, không phải sao.

Lúc này Vũ Văn Duệ đẩy cửa tiến vào, đúng lúc đánh gãy không khí quái dị phòng trong. Hắn đi đến bên giường ngồi xuống, đưa tay cốc ta một cái, “Rốt cuộc cũng chịu dậy?”

Ta ôm trán bất mãn nhìn hắn, “Ta chỉ ngủ một lúc.”

“Hả, một lúc?” Hắn nhấp nháy môi mông, cười như không cười nói: “Bây giờ đã là giữa trưa.”

“Ách.....” Ta có thể cao giọng la lên “Yêu ngủ vô tội” hay không.....

Linh Diệu Nhi mở miệng, ánh mắt nhìn Vũ Văn Duệ cất giấu một tia ái mộ, “Công tử.”

Vũ Văn Duệ chuyển mắt, cười nhạt nói: “Linh Diệu Nhi.”

“Công tử, chuyện người muốn ta điều tra cơ bản đã đã điều tra xong.” Biểu tình Linh Diệu Nhi trở nên nghiêm túc, “Năm đó kiểm si quả thật lấy đi tâng bảo đồ Vân Trạch, nhưng chưa kịp về nước thì bị tiên hoàng đuổi giết, cho nên mang theo tâng bảo đồ mất tích. Nói cách khác, tâng bảo đồ của Vân Trạch là hắn giữ.”

Vũ Văn Duệ cầm một nhúm tóc của ta lên thưởng thức, “Rồi sao?”

“Mười lăm năm trước kiểm si từng có một nữ nhi, nhưng nữ nhi kia bị kẻ thù bắt cóc mà thất lạc. Sau khi mất tích, thật ra kiểm si vẫn ở Vân Trạch, muốn tìm cho bằng được nữ nhi bị mất tích, chẳng qua vẫn không có tin tức gì. Năm trước rốt cuộc kiểm si cũng hết hy vọng, ở một trấn nhỏ an cư, lấy nghề thợ rèn kiếm sống.”

“Trấn nhỏ?” Vũ Văn Duệ nâng con ngươi, lười biếng lộ ra tia sắc bén.

“Bẩm công tử, chính là Hồ trấn cách đây không xa.”

“Tốt lắm.” Tầm mắt Vũ Văn Duệ hướng ra ngoài cửa sổ, “Mấy ngày nữa đi Hồ trấn đi.”

Mí mắt phải của ta đột nhiên co giật một chút, nhanh đến nỗi làm ta nghĩ đó dường như chỉ là ảo giác của ta.

Tìm được kiểm si rồi..... có phải, tất cả mọi chuyện đều kết thúc?

Chương 71

Linh Diệu Nhi nói mấy ngày trước nàng đã đến đó để hỏi thăm tin tức của kiếm sĩ cho rõ ràng. Kiếm sĩ là lão đại của “Môn”, thân phận cùng uy nghiêm đương nhiên không cần phải nói, đối với Vân Di cũng là người có công hiến lớn nhất. Linh Diệu Nhi còn nói, kiếm sĩ là người cực kỳ ngoan cố, lần này khuyên nhủ nhất định phải tốn một phen công phu.

Ta có chút nghi hoặc, lần này Vũ Văn Duệ đi lâu như vậy, chẳng lẽ không lo quốc gia khác thừa dịp hấn không ở đó mà giờ trò quỵ với Vân Di? Linh Diệu Nhi cười nói với ta không cần lo lắng, Vũ Văn Duệ sớm đoán được điều đó, nên trong Vân Di đương nhiên sẽ không thiếu “Vũ Văn Duệ”, chẳng qua Vũ Văn Duệ này không phải là Vũ Văn Duệ mà thôi.

Ta nghe xong không khỏi thở dài, cho nên mới nói, người với người luôn luôn khác biệt. Vũ Văn Duệ có thể đã sớm an bài thể thân, mà đến lúc này ta mới phát hiện ra.

Con mẹ nó, thật làm người ta tức chết.

Vũ Văn Duệ cũng không vội vã đi tìm kiếm sĩ, cùng ta ở thành nhỏ chơi đùa vài ngày. Linh Diệu Nhi rất ít xuất hiện, nhưng lúc xuất hiện tất nhiên mang theo ít hoặc nhiều tin tức cho Vũ Văn Duệ. Bây giờ Vũ Văn Duệ không thích nói chuyện này trước mặt ta nữa, ngược lại hấn luôn làm như vô tình nhắc đến tương lai của chúng ta sau này, bình thần lại làm cho người ta chờ mong.

Ngày như vậy trôi qua đại khái một tuần, lúc Vũ Văn Duệ ăn cơm nói với ta sáng mai hấn muốn cùng Linh Diệu Nhi đi tìm kiếm sĩ, bảo ta ở chỗ đây chờ hấn trở về. Ta đáp ứng nhưng trong lòng có chút hốt hoảng. Ta nói với chính mình không cần thiết phải lo lắng, chúng ta ở Vân Trạch lâu như vậy đều sống êm gió lặng, làm sao có thể không vượt qua nổi một ngày cuối cùng?

Sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Văn Duệ cùng Linh Diệu Nhi xuất phát đi Hồ trấn.

Lúc Vũ Văn Duệ đi, hấn mặc một thân trường bào trắng ngà, làm cho hấn càng thêm phong thần tuấn lãng. Con người hấn giống như ánh trăng sáng tỏ như vậy, bên môi mang theo một chút cười nhẹ. Hấn dùng cái trán tính tình trẻ con cụng ta một cái, nhẹ nhàng nói với ta: “Chờ ta trở về.”

Ta cũng dùng trán cụng lại, cười đáp: “Được.”

Ta ngồi trong phòng suy nghĩ rất nhiều chuyện, từ ngày đầu tiêu các nước bắt hoà cho tới cung biến rồi đến bị bắt, dường như ta đã rất trần trụi, nhưng bây giờ tất cả đều đã bắt đầu kết thúc. Ta và Vũ Văn Duệ sẽ không còn dây dưa giữa cuộc phân tranh của ba nước, chúng ta sẽ không cần quan tâm ai thắng ai thua, chúng ta sẽ trồng một vườn nho, tranh cãi âm ỉ soi mói lẫn nhau sống qua ngày.

Chỉ cần đợi bọn họ trở về, tất cả mọi chuyện đều sẽ chấm dứt.

Ta từ buổi sáng đợi cho tới buổi chiều, nhưng người đến lại không phải là Vũ Văn Duệ.

Người đứng ở cửa dáng người cao to, quần áo một màu đen dùng chỉ vàng làm điểm nhấn càng làm hấn thêm tôn quý bức người. Lại nhìn lên trên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú môi hồng răng trắng, mắt phượng hẹp dài có tính quang hơi hơi lưu chuyển, trong lúc vô ý lộ ra một cổ thái độ kiêu ngạo, rõ ràng là một tuyệt thế công tử.

Ta mím môi, tính ra thì ta đã không gặp Mạnh Thiệu Giác hai ba tháng rồi. Lúc hấn xuất hiện, ta cũng không có cảm giác xa lạ, trong đầu, thân ảnh kia rất dễ dàng cùng với người trước mắt hợp cùng một chỗ. Hấn trước sau như một lỗ lạc tiêu sái, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo tươi cười có lẽ, tà khí dưới đáy mắt như có như không.

Hấn đi đến cạnh bàn rồi vô cùng tự nhiên ngồi xuống, mê người cười nói: “A Lam, đã lâu không gặp.”

Vũ Văn Duệ không trở về, người đến là Mạnh Thiệu Giác, nói cách khác.....

Ta nắm chặt hai tay dưới tay áo, trên mặt vẫn không đổi sắc nói: “Mạnh công tử, đã lâu không gặp.”

“Chắc chắc chắc.” Hấn vươn ngón tay lắc lắc, một bộ uất ức, “A Lam đối với ta sao lại xa lạ như vậy, thật là đã thương người.”

“Ha ha.” Ta kiềm chế bối rối trong lòng, cười nhạt nói: “Vốn không quen thuộc, làm sao có thể nói là xa lạ?”

Hấn cười khẽ một tiếng, không rõ vui hay giận nói: “Khá lắm nha đầu vô tình, trở mặt liền không quen biết.” Hấn mở quạt ra phẩy phẩy, tùy ý đánh giá căn phòng nói: “Nơi này thật sự không được tốt lắm.”

Ta nói: “Đương nhiên kém hơn nhiều so với phủ Thừa Tướng của công tử.”

Tam hoàng tử Vân Trạch đang cơ làm đế, công thần có công đều được thăng quan tiến chức, trong đó đương nhiên có Mạnh Thiệu Giác. Hấn không chỉ

đặc biệt trở thành thừa tướng trẻ tuổi nhất Văn Trạch, còn được ban thưởng một tòa nhà lớn nhất kinh thành làm phủ đệ, thật có thể nói là phong cảnh vô hạn.

Mạnh Thiều Giác nghe vậy cười nhẹ một tiếng, “A Lam có hứng thú đi thăm một chút?”

Ta cười trả lời: “Sau này nếu có chút thời gian, nhất định sẽ đi quấy rầy.”

“Lựa ngày không bằng trúng ngày, nàng xem hôm nay thế nào?” Hấn dùng cây quạt chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, “Ánh mặt trời ngoài kia vừa hay rất tốt, đúng là ngày thích hợp để đi bãi phóng.”

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh tịch dương vô cùng đẹp, nhưng là lại tuyên cáo màn đêm sắp đến. Ta buồn rầu nói: “Nhưng biểu ca bảo ta ở chỗ này chờ huynh ấy, ta đi rồi chẳng phải huynh ấy sẽ tìm không được ta sao?”

Mạnh Thiều Giác dùng quạt che nửa khóe môi, cười như không cười nói: “Lâu ngày không gặp, nàng vẫn là thích diễn trò như trước.”

Ta thu hồi tầm mắt, giả cười nói: “Mạnh công tử thích diễn, đương nhiên ta sẽ diễn cùng.” Nhìn xem, ta hòa ái dễ gần đến cỡ nào.

“Diễn?” Hấn nhú mày, miễn cưỡng nói: “Tốt lắm, ta không diễn với nàng nữa. Vũ Văn Duệ và Linh Diệu Nhi sẽ không trở lại, nàng cũng cần không ở lại đây nữa.”

Ta không trả lời hấn, tự cổ mục đích mở miệng nói: “Nói thực, lúc ngươi tìm đến đây, ta một nửa là kinh ngạc, một nửa lại cảm thấy không ngoài dự đoán.”

Hấn thú vị nhìn ta, “Vì sao kinh ngạc?”

Ta từ từ điều chỉnh tư thế rồi nói: “Vũ Văn Duệ làm việc luôn luôn cẩn thận, huynh ấy đã tin tưởng mang ta đến Văn Trạch, nhất định hành tung cùng lộ trình đã an bài nghiêm mật. Huống hồ, người chúng ta muốn tìm không liên quan gì đến Văn Trạch của ngươi, các ngươi muốn biết hành tung của huynh ấy cũng có thể nói là không hề có cách nào.” Ta nâng mắt nhìn hấn, “Nhưng ngươi vẫn tìm được.”

Mạnh Thiều Giác cười tao nhã, “Nàng phân tích đúng, nhưng mà mọi chuyện đều có âm kém dương sai.” Hấn cảm chén trà thưởng thức, ngón tay thon dài linh hoạt, “Chuyện Vũ Văn Duệ đến Văn Trạch quả thật ta không biết, thẳng cho đến bảy ngày trước ta gặp phải một lương thương.....”

Ta neho mắt, trong đầu hiện lên tên một người, “Bạch Kiếm Phi?”

“Nói đến nói đi đây cũng là quả mà các người gieo.” Hấn nhấp miếng nước trà, “Nếu lúc ấy Vũ Văn Duệ không tuyệt tình, không nể nan mặt mũi Bạch Kiếm Phi như vậy, hấn sẽ không buồn bực mà tìm người uống rượu. Nếu hấn không nóng lòng uống rượu phát tiết, như vậy sẽ không tìm tới người vừa quen biết là ta. Nếu hấn không say rượu nói bậy nói bạ.....” Trong mắt hấn nhanh chóng hiện lên một tia sáng lạnh, “Như vậy, ta cũng không đoán được các người đến Văn Trạch”.

Ta dưới đáy lòng thầm mắng một tiếng, nam nhân quả thật rượu vào lời ra! Ta lại hỏi: “Như thế, kiếm si đâu, ngươi làm sao tìm được hấn?”

“Kiếm si?” Mạnh Thiều Giác bỗng nhiên nở nụ cười, sung sướng nói: “Thì ra Lộ Sính còn có ngoại hiệu là kiếm si, thật đúng là danh xứng với tên.”

Ta:“.....” Lộ sính? Kiếm si? Mạnh Thiều Giác ngay cả Lộ Sính là kiếm si cũng không biết, vậy làm sao hấn tìm được kiếm si?

Mẹ kiếp, chẳng lẽ cái gì hấn cũng thông suốt thật sao.

“Xem nàng nhăn mặt kia, giống như ngọn núi nhỏ vậy.” Hấn trêu chọc xem ta, “Không cần đoán, là Lộ Sính tự mình tới cửa tìm ta.”

“.....” Ta xoa xoa mày, “Đây là chuyện gì?” Không phải mọi người trong “Môn” đều trung trinh như một sao, Lộ Sính này là bị lừa đá một cước hồng đầu rồi à?

“Ta biết nàng suy nghĩ cái gì, nghĩ hấn không có khả năng bán đứng Văn Di đúng không?” Hấn trầm thấp cười cười, phượng mâu sâu không thấy đáy, “A Lam, chỉ cần là người sẽ có nhược điểm, mà nhược điểm của Lộ Sính chính là nữ nhi của hấn.”

“Ngươi bắt nữ nhi hấn uy hiếp hấn?”

“Đối với Lộ Sính mà nói, uy hiếp như thế không ăn nhằm gì.” Hấn nhàn nhã lắc lắc cái chén, “Chẳng qua hấn tìm được nữ nhi thất lạc nhiều năm của mình khi nữ nhi kia đang hôn mê bất tỉnh, phải dùng hoàn hồn thảo còn sót lại một viên trên đời này mới có thể cứu mạng.” Hấn dùng một chút, trong mắt tràn đầy ý cười, “Mà thực khéo là, viên hoàn hồn thảo kia lại nằm trong tay ta.”

Ta cắn chặt răng, nếu như vậy, tất cả đều đã sáng tỏ. Mạnh Thiều Giác đoán được chúng ta đến Văn Di, đồng thời lại có người hỏi thăm kiếm si, vì thế Mạnh Thiều Giác dứt khoát ôm cây đợi thỏ, chờ chúng ta chui đầu vào lưới.....

Mẹ kiếp hoàn hồn thảo, ngươi đại gia!

“Nhưng mà,” Hấn thú vị nhìn ta, “Vừa rồi nàng nói không ngoài dự kiến là ý gì?”

Không ngoài dự kiến?

Ta ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khóe môi, “Không biết Mạnh đại công tử có từng đọc qua tiểu thuyết hay chưa?”

Hắn khó hiểu, “Tiểu thuyết?”

“Đúng vậy, tình tiết bây giờ của chúng ta không khác gì so với tiểu thuyết.” Ta cười cực kỳ dối trá, “Rõ ràng tất cả đều gần đạt đến kết cục hoàn mỹ, thế nhưng tác giả chẳng lương thiện chút nào, yêu nhất chính là vào lúc này thọc gậy bánh xe, để vài tên binh tôm tướng tép nhảy vào quấy rối.”

“Cho nên.....?”

Ta nghiêm túc nói: “Cho nên, Mạnh công tử chính là binh tôm tướng tép đó.” Nên đem ra ngoài giết lược lên án.

Lúc đầu Mạnh Thiếu Giác còn buồn cười cười nhẹ, sau đó liền cất tiếng cười to, nói: “A Lam, nàng vẫn thú vị như vậy.”

Ta u buồn vỗ vỗ trán, “Mạnh công tử, ngươi vẫn thích gây phiền phức như vậy.”

Rõ ràng tất cả đều đã kết thúc, rõ ràng ta và Vũ Văn Duệ sẽ thoát ly khỏi tất cả phiền toái, rõ ràng.....

Tưởng tượng quả nhiên đáng quý ở chỗ nó là tưởng tượng, cuối cùng, khi nó tiếp cận gần đến cái mốc hoàn mỹ, nó sẽ vụt tắt, làm cho người ta không thể tiếc hận hay hối hận.

“Tốt lắm, ôn chuyện xong rồi, nàng phải biết rằng ta đã nói hết cho nàng.” Mạnh Thiếu Giác đứng dậy, “A Lam, đi theo ta.” Ta cười khô, “Ta có thể nói ta không đi sao?”

“Đương nhiên là không thể.” Hắn nheo lại mắt phượng, tà khí nói: “Hoan nghênh đến Vân Trạch.”

Ta vô lực nghĩ, thật ra ta đã đến đây lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, mà thua thì luôn có chút thể lương.

Ta bị Mạnh Thiếu Giác mang về phủ Thừa Tướng giam lỏng, một gian phòng trang trí xinh đẹp tuyệt trần trở thành nơi cư trú của ta.

Nếu dùng tiêu chuẩn của tù phạm mà cân nhắc, cuộc sống của ta vẫn vô cùng thích ý. Một gian phòng ngủ thoải mái, một ngày ba bữa đồ ăn phong phú mỹ vị. Buổi chiều đứng giờ có điểm tâm ngọt tinh tế đưa lên cùng canh. Một ngăn tủ đầy đủ mọi loại sách loạn thất bát tao trên trời dưới đất, cùng với một nha đầu để tùy ý sai sử -- nói ta là tù phạm, không bằng nói ta là thiên kim nhà giàu.

Nếu là dĩ vãng, có lẽ đối với cuộc sống như vậy ta sẽ cảm thấy vô cùng hài lòng, dù sao người như ta rất dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh, như thế nào cũng có thể vô tâm vô phách thích ứng. Nhưng tình huống bây giờ dường như không chấp nhận được tâm tính “Đã rồi thì cứ an tâm” của ta, ta không thể ép chính mình “Nghĩ nhiều vô dụng”, đầu óc ta bất luận lúc nào cũng không ngừng suy nghĩ. Suy nghĩ Vũ Văn Duệ bây giờ thế nào, có bị Mạnh Thiếu Giác bức cung hay không, có bị Mạnh Thiếu Giác hành hình hay không, có bị đánh đập tra khảo hay không.....

Ta không thích không thể ức chế lo lắng, nhưng vô lực ngăn cản.

Mạnh Thiếu Giác là người thông minh, vẫn luôn như thế.

Hắn đem ta từ khách sạn mang về đây đã được ba ngày, nhưng trong vòng 3 ngày này hắn một lần cũng không xuất hiện qua. Hắn chỉ phái một người không tính là xa lạ với ta qua phục vụ ta. Cho dù ta càng nghĩ nhiều thì càng không có manh mối, càng không có manh mối ta càng bức mình, cuối cùng buồn bức làm cho ta không có cách nào giữ tâm tình bằng quan, cũng không tươi cười nữa.

Cho tới bây giờ ta chưa từng bức mình như vậy.

Ta bức mình bản thân không biết nên chạy thoát khỏi nơi này như thế nào. Ta bức mình bản thân không biết làm thế nào để báo với Mục Nhất chúng ta bị bắt. Ta bức mình bản thân không biết Vũ Văn Duệ bây giờ rốt cuộc ra sao. Ta bức mình bản thân từng kiên ngoạ bình tĩnh cuối cùng đến giờ phút này đều dùng không được.

Thì ra ta vô dụng như vậy.

Cửa bị người đẩy ra, Thanh Nha mặt quả táo vẫn phẫn nộ ngon miệng như vậy, tươi cười ngọt ngào nhìn ta nói: “Tiểu thư, điểm tâm ngọt đến đây.”

“Thanh Nha.” Ta cầm lên nhúm tóc của chính mình rồi thưởng thức, một vòng lại một vòng quanh ngón tay, “Hôm nay là cái gì?”

Thanh Nha đem chén đặt lên bàn, mở nắp đậy ra dùng thìa trộn lẫn trộn lẫn, “Hôm nay là tổ yến, công tử nói khí sắc tiểu thư nhìn qua không được tốt, muốn bồi bổ thêm.”

“Tổ yến?” Ta đến gần nàng, không có biểu tình gì nhìn tổ yến, nói: “Ta chưa từng nói là ta không thích ăn tổ yến sao?”

Thanh Nha không cho là đúng, ngoan ngoãn tiếp lời: “Vậy chắc là nô tỳ quên, mong tiểu thư thứ tội, lần sau nô tỳ nhất định nhớ kỹ.”

Ta nhú mày, “Lần sau?”

Trong lòng ta lửa giận bùng bùng cháy, vì sao lại nói lần sau? Trên đời này có bao nhiêu chuyện có lần sau, có bao nhiêu chuyện không có lần sau? Ta vươn tay nhận lấy chén, tùy ý để hơi nóng làm mờ hồ tầm mắt của ta, lạnh lùng nói: “Không có lần sau.”

Ta nói xong liền buông tay, tùy ý để chén thẳng tắp từ trên rơi xuống. Nhưng không có thứ bên trong văng ra cũng không có tiếng vỡ nát thanh thúy, bởi vì tay Thanh Nha đã vững vàng tiếp được cái chén, trên mặt mang theo tươi cười vô hại nhìn ta nói: “Tiểu thư cầm cẩn thận, rất dễ bị nóng.”

Ta đương nhiên không nghĩ nàng thật tình sợ ta bị nóng, tia ánh sáng hiện lên trong mắt nàng còn có thể làm ta tin hơn. Ta nghĩ người trong phủ họ Mạnh quả nhiên ai ai cũng thâm tàng bất lộ, ngay cả Thanh Nha vẻ mặt ngày thơ từng quán quýt lấy ta cũng là cao thủ.

Phải nói, con người của ta cái gì cũng tốt, chính là tư tưởng không được tốt, thật sự.

Ta rất không thích người khác lên mặt với ta.

Vì thế ta ôn nhu nở nụ cười, nhìn nàng nói: “Cám ơn.”

Sau đó lại từ tay nàng nhận lấy cái chén, trước mặt nàng hung hăng đập xuống.

Chén sứ vỡ văng tung tóe, tổ yến hướng bốn phía sinh động bắn vãi ra, làm ướt lán váy cùng mặt giày của ta.

Một mảnh hỗn độn.

Thanh Nha ngẩn người, sau đó lập tức lấy lại tinh thần, không có độ ám cười cười, “Nô tỳ thu dọn một chút.”

“Thu dọn?” Ta khoát tay áo, “Không cần, tự ta làm là được.”

Ta không hề nhìn nàng, chính mình ngồi chồm hổ xuống nhặt lên từng mảnh nhỏ. Lần này Thanh Nha không ngăn cản ta, chỉ đứng một bên im lặng nhìn, trong mắt có chút đăm chiêu.

Ta thông thả chuyên chú, mảnh sứ bén nhọn chọc vào đầu ngón tay có chút ngứa, từng giọt máu màu đỏ chảy ra làm lòng ta thoải mái không ít.

Ta đột nhiên có chút lý giải mấy tên biến thái vì sao lại muốn giết người để phát tiết đến thế. Bởi vì lúc tâm tình người cực độ nóng nảy uất ức, máu đỏ tươi giống như thuốc phiện làm tâm tình người rất vui sướng.

“Tiểu thư.....” Một lát sau Thanh Nha cũng ngồi xuống, mở miệng nói: “Vẫn nên để nô tỳ.”

Ta thần nhiên cự tuyệt: “Không cần.”

Thanh Nha không thêm nhắc lại, ngồi xổm xuống bên người nhìn động tác của ta. Ta tiếp tục vô tâm làm việc của mình, thẳng cho đến khi Mạnh Thiếu Giác bước đến bên người ta ngồi xổm xuống, cầm đầu ngón tay chảy máu của ta, khẽ cau mày hỏi: “Sao lại thế này?”

“Không có gì.” Ta rút tay lại, “Chảy máu mà thôi.”

Con người nhăm nhăm của hắn lóe lóe, bá đạo một lần nữa cầm đầu ngón tay của ta lên, mở môi mòng ngậm lấy đầu ngón tay của ta, xúc cảm ẩm ướt nóng ấm mà mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Mặt ta không chút thay đổi mặc cho hấn mút ngón tay ta, trong lòng càng thêm phiền chán.

Hắn buông lỏng miệng, bên môi dính một chút vết máu, làm làn da càng thêm trắng nõn, khuôn mặt tuấn mỹ lan ra một cỗ tà khí, “Tốt lắm.”

Ta lạnh lùng nhìn hắn, “Mạnh Thiếu Giác, người đem ta phơi khô cũng kém không nhiều lắm.”

“A Lam” Hắn vỗ vỗ hai má ta, lỏng ngón tay mềm mại mà nhấn nhai, “Mấy ngày nay là ta có việc.”

“Việc?” Ta cười khê một tiếng “Việc gì? Vội vàng thăm vấn Vũ Văn Duệ?”

Hắn nheo nheo mắt phượng, con ngươi đen không rõ vui hay giận, “Ba ngày trước nàng còn có thể chuyện trò vui vẻ với ta, ba ngày sau nàng liền thiếu kiên nhẫn như vậy. A Lam, kiên nhẫn của nàng kém đi rồi.”

Thanh Nha đã lui ra, trong phòng chỉ còn ta với hắn. Ta không vòng vo với hắn nữa, nói: “Ta có tư cách gì so kiên nhẫn với người?”

“Không tư cách?” Hắn cầm cổ tay ta, hơi hơi nắm chặt, “An Kha Lam, làm sao nàng có thể không có tư cách?”

Hắn một tay kéo ta vào lòng, con ngươi đen sáng quắc nhìn ta, đè nén giận dữ nói: “Lúc trước là ai bị bán vào Mạnh phủ vẫn một mực bình tĩnh? Là ai đối mặt với Tam Nhi khiêu khích vẫn nhẫn nại tự tại? Là ai ở trước mặt ta và Oánh Lộ không có một chút sợ hãi? Là ai trúng cổ vẫn ngạo mạn so chiều, rõ ràng không xem ta là việc gì đáng lo ngại?”

Hắn từng chữ từng chữ nói: “Là ai ở trong cung đối mặt với hỗn cục như vậy vẫn không chút bối rối, trấn định tự nhiên đi cứu hoàng đế? Nàng từng kiên nhẫn như vậy, nay chỉ ba ngày liền nhẫn không được?”

Ta không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm hắn.

“Hay cho một cái Vũ Văn Duệ.” Hắn châm chọc nói: “Không ngờ hắn có thể ảnh hưởng đến nàng như thế.”

“Mạnh Thiếu Giác.” Ta mở miệng, “Xưa đâu bằng nay, ta đã không còn là A Lam người quen biết trước kia, người cũng không phải là người ta đối mặt lúc trước, Mạnh đại thiếu gia.”

Hắn làm sao có thể nghe không ra ý tứ của ta, ánh mắt bỗng dừng lại, sau đó không giận lại cười, “Nói rất đúng, nàng đã không còn là nàng trước kia.” Hắn đứng dậy, phui phui tay áo cười nói: “Ta còn một số việc muốn làm, đi trước một bước.”

Ta nhìn bóng dáng hắn rời đi đột nhiên nảy sinh một trận vô lực. Vũ Văn Duệ, tâm tình lúc trước người đối mặt với chuyện ta mất tích, đại khái bây giờ ta đã có thể hiểu.

Loại cảm giác này thật sự là..... Thật sự là tẻ hết biết rồi.

Ngày đó Mạnh Thiếu Giác đi rồi lại bắt đầu mất tâm, chỉ là so với mấy ngày hôm trước, tình hình bây giờ lại có chút bất đồng. Mấy ngày trước hắn trực tiếp đem ta ném qua một bên, mấy ngày nay ngày nào cũng tặng ta này nọ.

Ta chỉ lạnh lùng nhìn bọn hắn đem thứ này thứ nọ chuyển vào phòng ta, không nói một câu.

Thanh Nha đối với điều này hơi có chút bất mãn, luôn ở một bên nói thứ này thứ kia cái gì cái gì đó, có bao nhiêu đáng quý, sau đó kinh ngạc tán thưởng một trận, dường như muốn ta mở miệng nói cái gì đó mới vừa lòng.

Bọn hạ nhân lại lần nữa đem tới một đồng hồ tiến vào phòng, ta vẫn làm như không thấy, nàng nhẫn không được .

“Tiểu thư.” Nàng đến trước mặt ta, giống như dâng vật quý xòe ra một chén ngọc kỳ lân, “Người xem này, nghe nói đây là nam cương hàn ngọc làm thành chén, trên đời chỉ có một cái.”

Ta ngay cả mí mắt cũng không động, “Ừ.”

Thanh Nha dừng một chút, cười meo meo nói: “Ta còn nghe nói cái chén này a, mùa hè uống rượu trong cốc sẽ biến lạnh, mùa đông lại trở nên ấm, nhưng cũng nguy hiểm.”

Ta thần nhiên đáp: “Ừ.”

Thanh Nha nhẫn nhịn, trở về đổi một quyển sách cầm lên, “Tiểu thư người xem, quyển [Mạc thượng mộc] này chính là sách hiếm trong dân gian, công tử tìm hồi lâu mới ra, hơn nữa còn tự mình cầu người mới được a!”

Ta vẫn như trước nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ ngẩn người, “Ừ.”

Nàng vừa cười vừa hỏi: “Tiểu thư, công tử đưa tới nhiều thứ như vậy, người hình như không thích đúng không?”

Ta nói: “Ừ.”

Thanh Nha trầm mặc một hồi, đột nhiên đôi mắt quyền sách kia xuống bàn, tức giận nói: “A Lam, rốt cuộc chuyện gì xảy ra với ngươi?”

Ta thu hồi tầm mắt nhìn Thanh Nha, “Hà?”

Thanh Nha nhíu mày, bất mãn nói: “Ngươi có biết vì những thứ kia công tử phải mất bao nhiêu sức lực mới tìm được không, nhưng vì sao ngay cả liếc một cái ngươi cũng không thèm liếc, càng không nói đến việc ngươi không thèm để tâm đến tâm ý của công tử!”

Ta nhíu mày, “Thì sao?”

Nàng tiếp tục nói: “Ăn oán của ngươi và công tử ta không biết, ta chỉ biết lúc ngươi ở Mạnh phủ công tử chưa từng bạc đãi ngươi. Ta theo bên người công tử nhiều năm như vậy, có bao giờ thấy hắn sùng một nữ tử nào như vậy đâu? Ta biết ngươi là công chúa Vân Di, thân phận tôn quý, nhưng công tử nhà ta cũng không phải nam tử tầm thường. Sau khi chúng ta trở về Vân Trạch, công tử tuy rằng không nhắc đến ngươi, nhưng lại bảo ta chuẩn bị một căn phòng bài trí giống như đức căn phòng lúc ấy ngươi ở qua. Công tử không cho bất luận kẻ nào tiến vào phòng kia, chỉ có lúc say rượu mới tự mình đi vào.” Nàng càng thêm kích động, “Có lúc ta ở ngoài cửa chờ công tử, lại nghe thấy công tử luôn miệng gọi tên ngươi..... A Lam, mặc kệ công tử đã làm gì, ít nhất mảnh tâm ý này của hắn đối với ngươi là thật !”

Ta rũ mắt, Thanh Nha nói Mạnh Thiếu Giác hình như đối với ta có tình cảm đặc thù sâu sắc, nhưng mà..... như vậy thì sao?

“Thanh Nha.” Ta cầm lấy quyền [Mạc thượng mộc] kia, chậm rãi lật vài tờ, nói: “Quyển sách này, đối với ngươi mà nói là hiếm, là bảo bối khó có được.” Ta lại đem quyển sách kia khép lại, ném rất xa qua một bên, “Nhưng lúc ta không muốn xem nó, nó chính là một quyển giấy phế.”

Đồng tử Thanh Nha co rút lại, sau đó cắn răng nói: “A Lam, ta thực thay công tử cảm thấy thật đáng buồn! Thế mà lại thích một ngươi vô tâm như ngươi!”

Ta bật cười, nàng thay Mạnh Thiếu Giác cảm thấy đáng buồn? Ta đây tại sao không thể bí?

Ta ở Mạnh phủ tùy ý một đoạn thời gian, đổi lấy là bị hắn hạ cổ lợi dụng. Lúc hắn là Mạnh Thiếu Giác tâm tính thiện lương thì chính là thích ta, nhưng lúc lòng dạ độc ác có thể không lưu tình chút nào lợi dụng ta, so sánh như vậy, rốt cuộc ai mới là người đáng thương? Lại càng không nói đến chuyện ngay lúc ta và Vũ Văn Duệ sắp rời khỏi hắn lại xuất hiện, bắt Vũ Văn Duệ nhốt ta, cho dù ta không bị khảo vấn tra tấn, nhưng như vậy có nghĩa là ta phải vui mừng với tình hình bây giờ sao?

Chính hắn gieo mầm cây đắng, dựa vào cái gì mà muốn thu được trái ngọt?

Ta không hề để ý nàng, tiếp tục không để ý đến chuyện bên ngoài.

Vũ Văn Duệ, nói cho ta biết, ta phải làm thế nào mới có thể giúp ngươi.

Giữa trưa bảy ngày sau, ta nằm trên giường nhỏ dị thường phiền chán, mặc kệ nằm tư thế nào ta cũng không thể ngủ được. Ta hung hăng cắn răng, không chịu được lấy tay đâm vào giường, hận không thể đem nó đập vỡ thành từng mảnh, nên đâm làm sao thì cứ đâm.

Hồi lâu sau rốt cuộc ta cũng dừng động tác ngứa thớ này lại, trong lòng lại có từng đợt hốt hoảng.

Ta vậy mà..... muốn khóc.

Nhưng vì sao ta lại muốn khóc?

Ta không biết.

Ta vươn tay nhìn lòng bàn tay mình, bên trên dường như đang có mạch tình cảm chảy dài xao động, có phải đại biểu cho ta đã có thêm một đoạn cảm tình sâu sắc nữa hay không?

Cho nên, Vũ Văn Duệ, ngươi không được có việc gì.

Có người gõ cửa, giọng nói từ tính vang lên: “A Lam, ta vào đây.”

Hắn đẩy cửa ra, quần áo xanh ngọc đẹp đẽ quý giá mà xa xỉ, trên mặt tuấn mỹ tràn đầy ý cười. Hắn ôm cái gì đó lỏng lẻo đến gần, cười nhìn ta nói: “Nàng xem xem, ta mang đến cho nàng cái gì này.”

Ta đứng dậy, nhìn con hổ con đang run rẩy trong vòng tay hắn, trong mắt có một loại trẻ con muốn lấy lòng người.

Hắn gãi gãi lỗ tai hổ con, xem nó lộ ra vẻ mặt đáng thương tội nghiệp, “Tiểu tử rất đáng yêu này mới sinh không lâu đâu.” Hắn đem hổ con đưa cho ta, nói: “Nàng ôm một cái đi, tiểu tử này rất mềm, ôm thực thoải mái.”

Ta chỉ thần nhiên nhìn hắn vươn tay, không làm động tác gì.

“A Lam” Môi mòng của hắn vẫn cong lên rất đẹp, “Đây là quà sinh nhật ta tặng cho nàng.”

Ta ngẩn người, quà sinh nhật? Thì ra hôm nay đã là sinh nhật của ta? Ta cười khỏ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngay cả sinh nhật của chính mình ta cũng quên mất.

“A Lam” Hắn đem hồ con đưa vào lòng ta, “Nàng sẽ thích nó.”

“Ta không cần.” Giọng nói của ta nghe thực cứng ngắt, “Mạnh Thiếu Giác, ta không cần những thứ người đưa tới, mời người không cần lo lắng nữa.”

Mắt phượng hẹp dài híp lại, ý cười vẫn hoà thuận vui vẻ nói: “Sao vậy? Nàng không thích những thứ đó sao? Ta lập tức gọi người bỏ đi hết, ngày mai lại đem thứ khác lại đây.”

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn đột nhiên cảm thấy thực gai mắt, “Ta nói ta không cần những thứ người đưa, bất kể là cái gì.”

“A Lam” Tay hắn vỗ vỗ mặt ta, “Không cần tùy hứng.”

Ta đẩy tay hắn ra, trịnh trọng nói: “Mạnh Thiếu Giác, không cần giả vờ với ta, người biết ta muốn cái gì.”

“A?” Hắn lười biếng nhướn mày, “Nàng muốn cái gì?”

Ta nhìn chăm chăm hắn, “Vũ Văn Duệ ở đâu.”

Trong mắt hắn hiện lên tia sáng lạnh, bên môi vẫn cười, “A Lam, nàng lo lắng cho hắn như vậy sao?”

Ta không né không tránh, “Đúng.”

Độ cong bên môi hắn giảm xuống, ánh mắt trong nháy mắt lạnh lại, “An Kha Lam, nàng không cần thành thực như vậy.”

“Người nói đúng, ta quả thật lo lắng cho hắn, hơn nữa lo lắng sắp phát điên lên rồi.” Ta không để ý sắc mặt hắn càng ngày càng kém tiếp tục nói: “Người thắng, so với ta người kiên nhẫn hơn nhiều.”

“Tốt lắm.” Rốt cuộc hắn cũng không tươi cười được nữa, hung hăng ném con hồ con xuống đất, tùy ý để hồ con phát ra tiếng nước nỏ đáng thương, “Nàng muốn biết hắn ở đâu, có thể, ta mang nàng đi gặp hắn.”

Hai tay dưới áo nắm thật chặt, nghe hắn áp đến bên tai ta nói thêm: “Nhưng mà, nàng đừng hối hận.”

Không, ta sẽ không hối hận.

Ta chỉ muốn gặp hắn một lần, tìm lại dũng khí mình nên có, không hơn --

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Con đường hẹp dài âm u nhìn không thấy điểm cuối, trong không khí từng đợt từng đợt mùi hôi nồng ướt át cùng thối rữa chui vào mũi làm người ta không khỏi buồn nôn. Giám ngục cầm một cái đèn lồng đi phía trước dẫn đường, ánh nến mờ nhạt làm bóng hắn kéo dài mà dị dạng, càng làm nổi bật về vô cùng âm trầm và quái dị của nhà tù.

Ta đi phía sau Mạnh Thiếu Giác, trái tim theo từng bước chân mà càng ngày đập càng gấp.

Vũ Văn Duệ bị nhốt ở nơi như vậy sao?

Mạnh Thiếu Giác đột nhiên dừng chân lại, cúi đầu cười yếu ớt nhìn ta, “Nàng muốn ở chỗ sáng hay ở chỗ tối?”

Ta châm chọc nghĩ, ta còn có quyền lựa chọn này nữa à, Mạnh đại thiếu quả nhiên nhân quyền. Ta nói: “Chỗ tối.”

“Nàng xác định là chỗ tối?” Tay hắn vén tóc của ta ra sau tai, mắt phượng hẹp dài, ánh mắt thiện ý, “Ta có thể sắp xếp cho hai người nói mấy câu.”

“Không cần.” Ta quay mặt, tiếp tục đi về phía trước, “Cứ chỗ tối đi.”

Hắn hít lại mắt phượng, giọng nói từ tính mang theo sùng nịch: “Theo ý nàng.”

Lao đầu mang chúng ta vào một gian thạch thất, rồi sau đó dùng chìa khóa mở ra một ô cửa sổ sắt nhỏ trên tường, lộ ra một ô vuông dùng để quan sát, lớn nhỏ vừa vặn chỉ để người ta có thể phóng tầm nhìn.

“Thừa tướng đại nhân,” Giám ngục cúi người đến gần Mạnh Thiệu Giác, “Phạm nhân ở ngay cách vách, ngài có thể từ nơi này xem trực tiếp.”

“Ừ.” Mạnh Thiệu Giác hơi hơi vuốt cằm, lãnh đạm nói: “Gọi bọn hắn tốc độ nhanh lên một chút.”

“Tuân mệnh.” Giám ngục hê hê cười hai tiếng, “Vây tiểu nhân ra ngoài trước, đại nhân có chuyện gì cứ sai bảo tiểu nhân một tiếng là được.”

Giám ngục nói xong liền đi ra ngoài, trong nhà tù chỉ còn lại ta và Mạnh Thiệu Giác. Hắn hướng ta vron tay, mắt phượng ý có điều chỉ nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ kia: “A Lam, lại đây, không phải nàng muốn gặp hắn sao.”

Ta cắn cắn môi dưới, bỏ qua cái tay hắn đang vron ra, trực tiếp đi tới trước cửa sổ. Hắn cũng không giận, chỉ đứng phía sau cười nói: “A Lam, xem cho kỹ.”

Ta không hề để ý lời hắn, xuyên qua ô trống thấy được nhà tù cách vách to nhưng trống trải.

Nhà tù đại biểu cho máu và tử vong, nhà tù càng cũ càng có nghĩa là đã gây ra càng nhiều sát nghiệt, mặc kệ là từng vết máu xóa không hết trên bức tường gỗ ghè kia, không cái nào không toát ra sự thống khổ giãy dụa của những tù nhân. Ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một ngày đến chỗ này, hơn nữa tù nhân bị nhốt kín ở đây lại là Vũ Văn Duệ.

Ta nhìn thấy hắn.

Hắn bị trói trên giá gỗ hình chữ thập, thân hình vẫn như trước thanh trúc thẳng tắp, tứ chi thon dài lại vô lực rũ xuống. Trên người hắn vẫn là bộ quần áo trắng ngà kia, giờ phút này đã bị rách nát bừa bộn, lộ ra từng miệng vết thương bị roi đánh nhìn thấy mà ghê cả người. Khuôn mặt hắn vẫn tuấn mỹ như trước, sắc mặt lại tái nhợt gần như trong suốt, như chỉ chạm nhẹ một chút sẽ vỡ tan rồi biến mất. Bên môi hắn vẫn mang theo ý cười, nhạt nhẽo trong trẻo cùng lạnh lùng, nhưng lại không thể nhìn thấy tốt cùng thần sắc trong đôi mắt đang nhắm chặt kia của hắn là gì.

Ta đột nhiên liền có cảm giác mình không thể hô hấp, như có cái gì đó vô hình gắt gao thít chặt lấy cổ ta, làm cho ta vô cùng thống khổ nhưng không có cách nào giãy dụa.

“Đau lòng sao?” Mạnh Thiệu Giác ở bên tai ta cúi đầu cười, hơi thở ấm áp ái muội tiếp xúc với da thịt của ta, “A Lam, đừng nóng vội, còn phấn khích hơn nhiều.”

Hai tay dưới áo ta nắm thật chặt, cố gắng áp xuống đau đớn kịch liệt cùng phần nộ đang bùng cháy trong lồng ngực.

Đây là điều ta đã sớm đoán được, không phải sao? Hắn chính là bị thương, hắn còn tốt lắm, cho nên ta không được xúc động, ta phải bình tĩnh.

Đúng vậy, An Kha Lam, ngươi phải bình tĩnh.

Cửa cách vách bị mở ra, vài giám ngục thân hình dửng mẫn đi vào, hai người nâng một lò lửa đang cháy, một người cầm theo hình cụ linh tinh, một người khác thì mang theo hai thùng nước. Cuối cùng, một người mặc quan phục, hai tay chấp sau lưng, kiêu ngạo hung hăng thông thả tiến vào.

Nam tử mặc quan phục chừng bốn mươi tuổi, làn da ngăm đen đáng người khỏe mạnh, vẻ mặt dữ tợn một thân khí thế hung ác, không giống với người làm quan, ngược lại càng giống người giết heo. Hắn mày rậm hung hăng nhử mắg: “Tay chân lưu loét một chút cho ta, bữa trưa chưa ăn no cơm sao!”

“Vâng vâng vâng, đại nhân chờ, lập tức xong ngay, lập tức xong ngay!” Vài giám ngục sợ hãi nói, tốc độ nhanh hơn đem lò lửa và hình cụ dọn xong.

“Ừ.” Nam tử mặc quan phục ngồi lên ghế ở một bên, nhận lấy chén nước trà giám ngục dâng lên uống một ngụm, bắt chéo chân nói: “Tiểu tử này từ ngày hôm qua đến giờ một câu cũng không nói sao?”

“Bẩm đại nhân!” Giám ngục dâng trà lập tức đáp lời, “Từ hôm qua đến giờ cái gì hắn cũng không nói.”

“Hừ.” Nam tử mặc quan phục hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Miệng còn rất cứng.” Tay hắn chỉ chỉ vào giám ngục ắt đứng bên đồng hình cụ mới được dọn ra, phân phó nói: “Ngươi, gọi hắn tỉnh lại.”

Giám ngục ắt gật đầu xác nhận, tiến lên đi gọi Vũ Văn Duệ, lại bị tên giám ngục giáp bên cạnh hung hăng tát một cái, mắg: “Ngươi đầu heo à, đại nhân nói ngươi dùng nước muối!”

Giám ngục ắt lập tức phản ứng lại, tát mấy cái lên mặt mình rồi nhìn nam tử mặc quan phục nói: “Đại nhân thứ tội, tiểu nhân mới tới, tiểu nhân mới tới!”

Nam tử mặc quan phục không kiên nhẫn nói: “Còn không mau lên một chút!”

“Vâng!” Giám ngục ắt lập tức mang theo một thùng nước đến bên cạnh Vũ Văn Duệ, từ thùng gỗ múc ra một gáo hắt lên mặt Vũ Văn Duệ. Chính là lúc này, đôi tay vẫn là bàn tay của giám ngục giáp, hắn mắg: “Ngu xuẩn! Đại nhân nói ngươi hắt lên người!”

“A?” Giám ngục ắt còn rất mê mang, sau đó cuồng quát nói: “Tiểu nhân hất lên người hần!” Dứt lời, hướng người Vũ Văn Duệ hất một gáo, thấy còn chưa đủ, hần lại liên tiếp hất thêm vài gáo, thẳng cho đến khi giám ngục giáp lại tát hần một cái, “Ngừng ngừng ngừng! Hất xong rồi còn hất nữa làm gì!”

Giám ngục ắt lúc này mới dừng lại, khúm núm lui sang một bên, “Vâng.”

Biểu tình nam tử mặc quan phục có chút dở khóc dở cười, nói: “Hần không bị ngu đó chứ?”

Giám ngục giáp vội nói: “Đại nhân bớt giận, người nọ vừa tới, đối với mấy chuyện này còn chưa quen, ngày sau tiểu nhân sẽ dạy dỗ hần cho thật tốt, thật tốt!”

Nam tử mặc quan phục “Ừ” một tiếng, uống ngụm trà nói: “Rất thú vị.”

Giám ngục ắt nghe vậy nhìn không được lộ ra sắc mặt vui mừng, chỉ vào Vũ Văn Duệ hét lớn: “Đại nhân! Hần tỉnh!”

Chỉ thấy Vũ Văn Duệ vốn đang hôn mê, không dễ nhận ra nhãn mày lại, mí mắt nhẹ nhàng rung động, sau đó thông thả mở mắt hồ ly dài nhỏ ra.

Sự đau đớn trong ngực khi nhìn thấy hần mờ mắt một khắc kia đã kỳ dị phai nhạt bớt, đơn giản là vì con người màu rắm nắng của hần trong suốt nhưng không có một gợn sóng sợ hãi nào.

Vũ Văn Duệ vĩnh viễn vẫn là Vũ Văn Duệ, mặc kệ là ở trong hoàn cảnh nào, lúc nào.

“Vũ Văn công tử,” Nam tử mặc quan phục mở miệng, khách khí nói: “Hôm nay người có gì muốn nói với bản quan không?”

Vũ Văn Duệ không chút để ý nhìn hần một cái, giọng nói dường như khô cạn mà khàn khàn, “Không biết đại nhân hy vọng ta nói cái gì?”

Biểu tình của nam tử mặc quan phục trầm xuống, có chút tức giận nói: “Bản quan hỏi là, người có gì muốn nói với bản quan không?”

“À.” Vũ Văn Duệ cười nhẹ, “Lời này đại nhân đã hỏi mấy ngày rồi.”

“Đúng, bản quan hỏi mấy ngày.” Nam tử mặc quan phục nhìn xuống giận dữ nói: “Vậy hôm nay người có thể nói được chưa?”

Vũ Văn Duệ tràn ra một tiếng cười khê, “Đại nhân thấy sao?”

“Vũ Văn Duệ, bản quan không thời gian đoán tới đoán lui với người!” Nam tử mặc quan phục đập mạnh bàn, chén trà rung lên vung vãi nước, “Gián tể người sắp đặt trong hoàng cung là ai, người nói hay không nói?”

Vũ Văn Duệ miễn cưỡng nâng mắt, “Nói cái gì?”

“Người.....” Nam tử mặc quan phục tức nghẹn, hung hăng tròn tròn mắt nói: “Vũ Văn Duệ, người đừng ép bản quan không cho người mặt mũi!” Hần quay đầu nhìn giám ngục bính bên cạnh canh giữ hình cụ nói: “Lấy mấy tiểu tử kia ra cho ta!”

Giám ngục bính vội vàng đáp: “Dạ vâng, đại nhân.” Hần lấy một hộp sắt trong đồng hình cụ cùng với một đôi đũa đi ra, cung kính khoan thai đến bên người nam tử mặc quan phục, “Đại nhân, ở trong này.”

Nam tử mặc quan phục thô thanh nói: “Vũ Văn Duệ, bản quan hỏi lại một lần nữa, có nói hay không?”

So với cuồng nộ của nam tử mặc quan phục, Vũ Văn Duệ có vẻ bình tĩnh có thừa, “Đại nhân, người hy vọng ta nói cái gì?”

“Người!” Nam tử mặc quan phục giận đến phát run, bàn tay to vung lên nói: “Đi lên cho ta! Cho mấy tiểu tử kia ăn no đi!”

Giám ngục bính nghe lệnh, đi đến bên người Vũ Văn Duệ mở hộp ra, sau đó dùng đũa gấp một thứ gì đó dài như ngón út đĩa.

Ta trong nháy mắt cảm thấy cả người rét run, dạ dày không ngừng sôi trào cuộn lại. Người nọ không ngừng gấp ra từng con đĩa dài nhỏ trong suốt đặt lên miệng vết thương của Vũ Văn Duệ, tùy ý để chúng nó nhúc nhích thân hình mềm nhuyễn ẩm ướt hương thịt mềm bò tới, sau đó chui vào chỗ sâu, vừa tham lam vừa vội vã.....

Ta cắn nát môi, ngăn từng tiếng nức nở thốt ra, nhưng lại ngăn không được hốc mắt dần dần phồng hòng cùng khoang mũi cay cay.

Những thứ ghê tởm đó cứ như vậy cứ chết dính lên miệng vết thương của hần. Thân mình chúng nó bắt đầu dần dần thỏa mãn, thân thể trong suốt chậm rãi đổi màu, từ nhạt đến đậm, từ hồng phấn đến đỏ, lại từ đỏ đến đỏ sẫm. Chúng nó lòng tham không đáy hút máu tươi không phải của chúng, để tiện làm cho người ta hận không thể lập tức hất chúng nó xuống.

Nhưng biểu tình Vũ Văn Duệ vẫn đạm nhạt như vậy, dường như miệng vết thương của hần không có mấy thứ ghê tởm kia, cũng dường như lượng máu bị hút đi này căn bản không phải của hần.

Khó trách, khó trách hần tái nhợt như vậy, khó trách nhìn hần yếu ớt như chỉ chạm nhẹ vào sẽ biến mất.....

“A Lam” Bên cạnh có người vươn tay lau nước mắt của ta, ngữ điệu ôn hòa lại cất giấu u ám, “Nàng khóc.”

Ta từng sờ không lấy được tinh thần, thẳng cho đến khi tự đưa tay xoa hai má chạm vào một mảnh ướt át mới phát hiện mình thật sự đã khóc.

Ta..... bao lâu rồi ta không khóc?

Dường như từ hồi hôn lễ xa xôi kia, dường như từ lúc ta một lần nữa bắt đầu sinh mệnh mới, ta chưa bao giờ rơi nước mắt một lần nào.

Nhưng mà bây giờ, ta khóc.

“A Lam, nàng biết không?” Mạnh Thiếu Giác vô cùng thân thiết vỗ về mặt ta, trong mắt mưa gió nổi lên, “Nàng càng lo lắng cho hần, ta lại càng muốn tra tấn hần.” Hần nói xong liền kéo dây thừng trên tường xuống, phòng giam bên cạnh lập tức có tiếng chuông rất nhỏ vang lên. Mà nam tử mặc quan phục nghe được tiếng chuông này xong mày rậm nhíu lại, nói: “Mấy tiểu tử kia đã ăn no chưa?”

Giám ngục bình tới gần nhìn nhìn, ánh mắt lộ ra tia chán ghét cùng sợ hãi, nhưng miệng vẫn cung kính nói: “Bẩm đại nhân, đều no rồi.”

“Tốt lắm.” Nam tử mặc quan phục phát phát tay, trong mắt cũng có tia chán ghét, “Lấy ra hết đi.”

Vì thế, giám ngục bình lại dùng đôi đũa đem từng con đĩa đồ sậm căng tròn đang nhúc nhích lấy ra bỏ lại vào hộp, nhanh chóng ném vào đồng hình cụ. Nam tử mặc quan phục lúc này lại nhìn về giám ngục đứng bên cạnh lò lửa vẫn đang cháy gần cửa, hỏi: “Được hay chưa?”

Giám ngục đứng quơ tay qua bàn ủi nóng đỏ, nói: “Đại nhân, không sai biệt lắm.”

Nam tử mặc quan phục đi đến bên cạnh giám ngục nhận lấy bàn ủi, bàn ủi đỏ bừng phát ra ánh sáng hồng chiếu lên mặt hần, càng khiến hần thêm dữ tợn. Hần đến trước mặt Vũ Văn Duệ, giơ bàn ủi trong tay lên, hỏi: “Vũ Văn công tử, ta hỏi lại lần cuối, ngươi có nói hay không?”

Sắc mặt Vũ Văn Duệ so với vừa rồi còn tái nhợt hơn vài phần, cánh môi không hề có chút máu, nhưng hần vẫn như cũ một bộ vân đạm phong khinh, suy yếu nói: “Đại nhân đến để nghe ta nói cái gì? Không bằng trực tiếp nói cho ta biết đi?”

Nam tử mặc quan phục nhíu chặt mày rậm, trong mắt tràn đầy tia độc ác nói: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Dứt lời đem bàn ủi nóng cháy kia ép xuống bụng Vũ Văn Duệ, vài dẹt đơn bạc không chịu nổi nhiệt độ cao của bàn ủi, trong nháy mắt liền biến thành tro tàn. Bàn ủi thiêu đốt làn da phát ra tiếng “Tê tê” rất nhỏ, thậm chí chung quanh làn da còn có khói bay ra.....

Vũ Văn Duệ trong nháy mắt mở to hai mắt, trán nổi đầy gân xanh, nhưng hần vẫn cắn chặt khớp hàm không phát ra tiếng nào.

Ta chỉ có thể cố chết cắn chặt môi dưới của mình, thẳng cho đến khi trong miệng là mùi máu tươi nồng đậm, nhưng lại không cảm nhận được tia đau đớn nào.

Vũ Văn Duệ.

Chất lỏng trong mắt dường như càng rơi càng nhanh, nhiều đến nỗi làm tầm mắt của ta trở nên mờ hồ, nhiều đến nỗi ta không thấy rõ khuôn mặt hần, nhiều đến nỗi ta chỉ có thể ngồi xuống che miệng thấp giọng khóc.

Biểu ca.....

Mạnh Thiếu Giác lại ở phía sau gây khó dễ, một tay túm lấy ta lôi vào trong ngực hần, không chút ảm áp nâng cằm ta lên, mắt phượng hẹp dài tràn đầy phần nộ. Hần nói: “An Kha Lam, nàng còn muốn tiếp tục xem? Còn muốn ta tiếp tục hành hình?”

Ta liều mạng giãy ra khỏi cánh tay của hần, nhưng lại ngăn không được hần tiếp tục ép ta đối diện với cửa sổ, nhìn nam tử bên kia tiếp tục dùng bàn ủi ép vào bụng Vũ Văn Duệ. Nhìn Vũ Văn Duệ không rên một tiếng hôn mê bất tỉnh, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hần tái nhợt một mảnh mồ hôi lạnh, nhìn cánh môi của hần bị cắn đến máu tươi chảy đầm đìa.....

“Ngươi buông ra!” Ta rốt cuộc nhịn không được hận ý của chính mình, dùng sức đá hần đánh hần, nhưng hần chỉ thoải mái giữ chặt tay ta, môi mỏng quyết đoán hướng ta đè xuống. Hần thô lỗ mút cánh môi của ta, không để ý ta giãy dựa cùng môi tràn ngập mùi máu. Hương vị nước mắt cùng máu trộn lẫn có chút quái dị, quái dị đến mức khi ta dùng sức cắn lại hần, ngược lại hần còn nở nụ cười.

Hần rời đi môi của ta, trầm thấp nở nụ cười, đầu lưỡi dính máu ái muội liếm liếm cánh môi.

Hần nói: “A Lam, nàng có thể cứu hần.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Mạnh Thiệu Giác nói, ta có thể cứu hấn.

Đúng vậy, sao ta lại quên? Trong tay ta có tàng bảo đồ, ta có thể cứu Vũ Văn Duệ.

Ta cố gắng bình tĩnh lại, khàn khàn nói: “Thả hấn, ta có thể cho ngươi thứ ngươi muốn.”

Tàng bảo đồ không cho ta thứ gì, mà thứ Vũ Văn Duệ cho ta..... là thứ đặc biệt duy nhất.

Thần sắc Mạnh Thiệu Giác hơi thu lại, ánh mắt nhu hòa nhìn ta, “Nàng biết ta muốn cái gì?”

Ta cười khẽ một tiếng, “Ta cho ngươi tàng bảo đồ, ngươi thả hấn.”

Bọn họ đều muốn tàng bảo đồ, bất luận là hoàng tử, Hạ Liên Thần, hay là Mạnh Thiệu Giác.

Tài phú vô song, cần nuốt biết bao nhiêu dục vọng của con người?

Nhưng mảnh nhu hòa trong mắt Mạnh Thiệu Giác dần dần tan rã, một cổ âm u theo con ngươi khuếch tán, sau đó lạnh lùng nói: “Nàng nghĩ ta muốn tàng bảo đồ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ta nhìn thẳng hấn, “Ta có thể cho ngươi tàng bảo đồ, không chỉ có Vân Di, còn có Vân Chiến, điều kiện là ngươi thả Vũ Văn Duệ.”

Tàng bảo đồ cùng Vũ Văn Duệ bên nào nặng bên nào nhẹ? Đối với ta mà nói, đương nhiên là Vũ Văn Duệ quan trọng hơn. Bọn họ ba bên tranh đấu ta không để ý, bọn họ ba bên tranh đoạt ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm đến Vũ Văn Duệ.

Mạnh Thiệu Giác đột nhiên cười ra tiếng, giọng nói trầm thấp lại vô ý cười, “Hay cho một cái tự cho là thông minh An Kha Lam.” Hấn nheo mắt lại, ánh mắt nóng rực nhìn ta, “Nếu ta nói thứ ta muốn không phải là tàng bảo đồ thì sao?”

Ta ngăn người, thứ hấn muốn không phải là tàng bảo đồ? Hay là..... “Ngươi muốn ta giúp ngươi tiếp cận hoàng tử?” Sau đó trở thành gian tế Vân Trạch, vì hấn làm việc?

Hấn cũng không trả lời, chỉ nâng cằm ta lên, nhìn thẳng vào mắt ta từng chữ từng chữ nói: “Ta muốn nàng.”

Lời nói ra, một mảnh yên lặng.

Ta trầm mặc sau đó bắt đầu bật cười, châm chọc nói: “Ý kiến hay.”

Nữ tử bình thường đều lấy thân là trọng, bất luận ban đầu nàng có thích hay không thích một nam tử, chỉ cần nam tử kia có được thân thể nàng liền tương đương với việc đoạt được tâm nàng. Rồi sau đó, ta cần thứ gì ta cứ lấy, không hề có một câu oán hận.

Mạnh Thiệu Giác a Mạnh Thiệu Giác, kẻ sách của ngươi quả nhiên là vạn toàn.

Ta cười dối trá, “Ta đồng ý thì sao, không đồng ý thì thế nào?”

Trên mặt hấn, vẻ tươi cười rút sạch, lạnh lùng nói: “Đồng ý là tốt nhất, không đồng ý ta liền đợi cho tới khi nàng đồng ý, so kiên nhẫn, với ta không là vấn đề gì.” Hấn vén một nhúm tóc của ta lên, tỉ mỉ thưởng thức, “Hôm nay đến đây thôi.”

Mạnh Thiệu Giác nói xong liền dắt tay ta ra ngoài, ngay cả cơ hội để ta liếc Vũ Văn Duệ một cái cũng không cho. Ta lão đảo đi đến ngoài cửa, lại bị một người đột nhiên đâm phải. Người đâm phải ta đúng là giám ngục ắt vừa rồi, hấn cuống quýt cúi đầu hướng ta xin lỗi: “Cô nương thật là xin lỗi, tiểu nhân không thấy được ngài, đại nhân thứ tội, tiểu nhân mất chó bị mù mới đụng phải cô nương, đại nhân thứ tội!”

Mạnh Thiệu Giác khẽ nhú mày, “Tránh ra.”

Giám ngục ắt lập tức kinh sợ thối lui qua một bên, miệng tiếp tục bồi tội. Mạnh Thiệu Giác cũng không nhìn hấn, lôi kéo ta ra ngoài.

Ta dùng khước mắt liếc giám ngục ắt kia, sau đó gắt gao nắm chặt tay trái, an phận cùng hấn đi ra ngoài.

Trở lại phủ Thừa Tướng, Thanh Nha đang đứng hầu ngoài cửa, Mạnh Thiệu Giác nhìn ta nói: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ta không đáp, tự cố mục đích trở về phòng sau đó đóng cửa lại.

Thanh Nha ngoài cửa thấp giọng nói chuyện với Mạnh Thiệu Giác trong chốc lát, sau đó hai người liền rời đi. Ta đợi đến khi ngoài cửa không còn động tĩnh gì nữa mới mở tay trái ra, đề lộ tờ giấy hơi hơi bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

Đây là giám ngục ắt trong phòng giam vừa mới đưa cho ta.

Ta xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, run nhẹ mồ toà giấy ra.

Tờ giấy viết rõ địa chỉ của nhà tù, còn ghi chú rõ là mật lao của Văn Trạch.

Giám ngục àt kia..... Là người của Vũ Văn Duệ?

Nghĩ đến đây, ta có chút không kiềm chế được đứng dậy, giám ngục kia nếu là người của Vũ Văn Duệ có nghĩa là hẳn sẽ gọi người tới cứu Vũ Văn Duệ, nhưng vì sao bây giờ hẳn lại viết địa chỉ nhà tù cho ta? Ta đấm đấm lòng bàn tay, chẳng lẽ hẳn không thể đi ra ngoài để truyền tin tức, cho nên chỉ có thể viết địa chỉ chờ thời cơ đưa ra ngoài?

Nhưng ta phải làm sao mới có thể đem địa chỉ này cho bọn Mục Nhất?

Ta không khỏi bắt đầu đi qua đi lại, đưa ra ngoài, đưa ra ngoài, ai có thể giúp ta đưa ra ngoài?

Đang lúc ta suy tư đột nhiên nghe thấy âm thanh rất nhỏ từ cửa truyền vào, dường như là động vật nào đó dùng móng vuốt cào cửa. Ta lập tức đem tờ giấy nhét vào dưới giày, sửa sang lại vạt áo sau đó mở cửa. Vừa mở cửa liền cảm giác có cái đó mạnh mẽ đâm vào chân ta, cúi đầu vừa thấy, dĩ nhiên là..... Tiểu Hắc?

Ta ngẩng đầu, một thân ảnh màu hồng đập vào mắt.

Nàng cong lên khoe môi, con ngươi lấp lánh vô số ánh sao, “A Lam”

Người tới đúng là đã lâu không gặp, Oánh Lộ.

Khuôn mặt nàng mượt mà gầy xuống, hé ra mặt trái xoan tinh xảo khéo léo, một thân ngao nghể phóng túng, so với nha đầu ngang ngược trước kia rõ ràng là trầm ổn không ít. Chính là, vui mừng trong mắt nàng vẫn rõ ràng như vậy, hưng phấn không cần nói cũng biết.

“A Lam!” Nàng chạy đến bên người ta, hai mắt mở to hô một tiếng, “A Lam!”

Trong lòng ta cũng có vui sướng đã lâu không có dâng lên, câu khoe môi thấp giọng kêu lên: “Oánh Lộ.”

Mọi chuyện, có lẽ không phải không thể xoay chuyển.

Ta không nghĩ ta sẽ gặp lại Oánh Lộ, mà nàng rõ ràng cũng rất kinh ngạc.

“A Lam,” Nàng nhào vào lòng ta, ôm chặt lấy ta, “Đã lâu không gặp!”

Ta lấy tay vỗ vỗ nàng, “Ừ, rất lâu.”

“A Lam A Lam A Lam, ta rất nhớ ngươi !”

“Ừ, ta cũng rất nhớ ngươi.”

“A Lam,” Nàng ngẩng đầu, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, “Ngươi cái hồn nha đầu!”

Ta thân nhiên cười cười, dùng ngón trỏ chọc chọc trán nàng, “Mấy tháng không gặp, sao lại càng giống trẻ con thế này.”

“Nào có.” Nàng lui vài bước, xoay vòng, “Ngươi không thấy ta cao lên sao?”

Ta cười gật đầu, “Vóc dáng quả nhiên dài ra, nhưng tính tình lại nhỏ lại.”

Nàng bĩu môi, “Không so đo với ngươi nữa, chúng ta vào phòng đi.”

Dứt lời, nàng lôi kéo ta vào phòng, hai người ngồi đối diện nhau trên bàn.

Oánh Lộ là người bạn đầu tiên cũng là duy nhất của ta tại thế giới này. Ta thích nha đầu thẳng thắn này, cũng thích nha đầu này vui sướng thương cảm giống tiểu cô nương, ta quý trọng nàng, nhưng không cách nào thay đổi được một sự thật, nàng là muội muội của Mạnh Thiếu Giác. Chuyện này cũng không thể ngăn cản tình bạn của chúng ta, nhưng tất nhiên điều đó cũng nhắc nhở ta, ở một phương diện nào đó, ý kiến của chúng ta vẫn không thể thống nhất.

Giống như ta không thể xác thực hay khẳng định, giờ phút này mình vui sướng là vì gặp lại Oánh Lộ đã lâu không thấy, hay bởi vì khốn cảnh bây giờ có thể ít nhiều có xoay chuyển.

“A Lam” Oánh Lộ chu chu cánh môi phấn nộn, vui sướng vừa rồi giảm vài phần, “Thật ra ta đã sớm nghe bọn hạ nhân nói ca ca ta đầu một nữ tử ở trong này, không cho phép người khác đi quấy rầy, nhưng lại tìm đủ mọi cách để lấy lòng. Ta tò mò không chịu nổi, chẳng qua bên ngoài luôn có người canh giữ, ta muốn vào cũng vào không được.”

Tiểu Hắc vẫn bị coi thường đột nhiên rầm rì hai tiếng, thân mình trong lòng ta không an phận vụn vẹo, giống như phụ họa lời nói của Oánh Lộ trong. Ta nhẹ nhàng kéo kéo lỗ tai nó bảo nó im lặng, “Vậy bây giờ ngươi.....”

Nàng nói: “Là ca ca để ta vào.”

Ta rũ mắt, Mạnh Thiểu Giác bảo Oánh Lộ đến đây với mục đích gì, trấn an ta hay là thuyết phục ta?

Nàng thờ dãi, “A Lam, đến bây giờ ta vẫn có chút không tiếp thu được mọi chuyện là sự thật.”

Nàng nâng mắt, cúi đầu nói: “Trong một đêm tất cả đều thay đổi, ca ca không phải là một lương thương nho nhỏ của Vân Di, mà thành gian tế của Vân Trạch, tiểu thúc không hề là thương nhân chạy loạn khắp nơi, mà là tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của Vân Trạch..... Ngay cả Liễu Như Như cũng không lại là Liễu Như Như.” Nàng cười khô, “Khó trách ca ca và tiểu thúc lại đối tốt với nàng như vậy, thì ra nàng là hoàng hậu tương lai của Vân Trạch.”

Nàng mê mang nhìn ta, “A Lam, nói cho ta biết tất cả không phải là sự thật đi..... Ta vẫn còn là tiểu thư Mạnh phủ Mạnh Oánh Lộ, ta vẫn còn là người vừa đánh vừa mắng bọn hạ nhân, ta vẫn còn là người chán ghét biểu tỳ của ta Liễu Như Như, ta vẫn còn là người bắt mẫn ca ca và tiểu thúc bắt công..... Nhưng A Lam, những sự thật đó thật sự làm cho ta cảm thấy sợ hãi.”

Ngực ta có chút buồn, đứa nhỏ lúc trước tùy ý phóng túng nay đã bắt đầu trưởng thành, đối với chuyển biến lớn đột nhiên phát sinh sinh ra mê mang cùng sợ hãi, dao động giữa sự thật hiện tại và giả dối trong quá khứ. Ta cất giọng nhẹ nhàng, “Oánh Lộ, tất cả đều là thật sự.”

“Đúng vậy, đều là sự thật.” Nàng cười cười, có chút bất đắc dĩ, “Nhưng ngươi biết không, ta lại hy vọng tất cả đều là giả.”

Ta thay nàng rót chén trà, nhẹ nói: “Thật hay giả có quan hệ gì, Mạnh Oánh Lộ vĩnh viễn vẫn là Mạnh Oánh Lộ.” Hoàn cảnh quả thật là yếu tố quan trọng nhất làm thay đổi nhân tính của con người, nhưng nếu nội tâm ngươi không dễ dàng bị ảnh hưởng, vậy còn gì phải sợ.

Ngón tay Oánh Lộ có chút run run, trào phúng nói: “Ta không thể tùy ý giống như trước kia, ta phải cố gắng làm cho tốt thân phận muội muội của thừa tướng, ta phải học cho tốt lễ nghi không để cho ca ca mất mặt..... Ta như vậy, vẫn là Mạnh Oánh Lộ sao?”

“Vì sao không phải?” Ta rũ con ngươi, “Oánh Lộ chỉ đang trưởng thành.” Trưởng thành, cho nên mới bắt đầu đối mặt với sự thật, cho nên mới bắt đầu bày ra khuôn mặt tươi cười tiếp người, cho nên không thể lại tùy ý làm bậy -- mỗi người đều có một quá trình như vậy, mà đó cũng không có nghĩa là đánh mất chính mình.

“A Lam” Tay nàng đang cầm cái chén bỗng thất chặt, cúi đầu nhìn nước trà nói, “Ta tình nguyện không lớn lên.”

“Có ai có thể không lớn lên?” Ta câu khéo môi, thân nhiên nhìn nàng, “Có mất tất có được, mất đi một ít, nhưng cuối cùng cũng được một ít thứ khác.”

Oánh Lộ ngẩn người, sau đó giống như nhớ tới cái gì, hai má thân nhiên đỏ ửng.

Ta hiểu, xem, đây rõ ràng là cô gái hoài xuân, hay là nàng tìm được hạnh phúc chân chính của chính mình rồi? Nếu là thật, vậy đó thật sự là một chuyện tốt.

“A Lam” Nàng khôi phục tinh thần, hỏi: “Vì sao ngươi lại ở đây?”

Ta có chút buồn cười, từ từ nói: “Ngươi thấy sao?”

Nàng dừng một chút, “Là ca ca..... Bất ngờ đến sao?”

Ta sờ sờ thân hình mềm mại của Tiểu Hắc, thân nhiên nói: “Ừ.”

Sắc mặt Oánh Lộ có chút vui mừng, “Ca ca huynh ấy..... và ngươi.....”

Ta và Mạnh Thiểu Giác? Ta nói: “Ta cùng hắn không có gì.”

Nàng rõ ràng có chút mất mát, nhưng rất nhanh liền khôi phục tinh thần, “Ta không biết chuyện gì xảy ra giữa ngươi và ca ca, ta cũng không biết vì sao ca ca lại bắt ngươi tới đây. Nhưng A Lam, ca ca thật sự rất thích ngươi.”

Vì sao ai cũng nói như vậy? Các nàng không biết nội tình bên trong, sau lại chắc chắn Mạnh Thiểu Giác thâm tình với ta?

Ta mỉm môi, trầm thấp nói: “Hắn bắt Vũ Văn Duệ.”

Oánh Lộ nghe vậy ngốc ra, sau đó âm trầm nói: “A Lam, chuyện giữa Vân Trạch và Vân Di ta không hiểu, ta không hiểu vì sao bọn họ lại thích tranh đấu vậy, cũng không hiểu vì sao ca ca lại muốn bắt ngươi và Vũ Văn công tử.....” Nàng hướng ta vờn tay, có chút thử hỏi: “Nhưng mặc kệ bọn họ thế nào, chúng ta vẫn là bằng hữu, đúng không?”

Ta cười vờn tay, “Đương nhiên.”

Chúng ta vẫn là bằng hữu như cũ, nhưng Oánh Lộ, ta không thể không nghĩ cách trên người ngươi. Bởi vì bây giờ ngươi có thể giúp ta, chỉ có ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Từ ngày đó, Oánh Lộ thường xuyên qua chỗ ta chơi, thỉnh thoảng còn mang theo đồ chơi hay hay lại đây cho ta xem. Ta cũng kiềm chế chính mình, không còn suốt ngày bày ra mặt thối, làm bộ dường như không có việc gì xảy ra ở chung với nàng.

“A Lam!” Nàng kích động ôm váy chạy vào cửa, “Tiểu Hắc có phải ở chỗ người không?”

Ta liếc nhìn con heo đen đang lăn lộn sung sướng trên giường, “Ừ.”

Nàng vừa tức giận vừa buồn cười, “Con heo này, gần đây ngay cả ai là chủ của nó nó cũng không biết, suốt ngày chạy tới chỗ người, cũng không sợ trên đường bị người ta bắt đi làm thịt!”

Động tác lăn lộn của Tiểu Hắc dường như dừng một chút, nhưng rất nhanh liền ôm chần tiếp tục lăn, vô cùng thích ý.

Ta khó tránh khỏi có chút bật cười, “Ai chẳng biết Mạnh tiểu thư yêu sủng con heo đen này, dám thịt nó? Ăn gan hùm mật gấu à.”

“Hừ.” Nàng chống hai má, “Một ngày nào đó ta sẽ nấu nó.”

Tiểu Hắc nghe vậy nghe dừng lăn lộn, thân mình tròn vo na đến bên người ta cọ cọ, giống như lấy lòng. Ta ôm lấy nó kéo kéo đuôi heo, nhìn Oánh Lộ nói: “Lúc nấu đừng quên mang theo ta.”

Tiểu Hắc kịch liệt vận vẹo thân mình, cặp con ngươi màu đen ngơ ngác nhìn ta, lại mơ hồ đó có thể thấy được trong đó bất mãn cùng lên án.

Ta không khỏi có chút sững sờ, vật đổi sao dời, có lẽ thứ không đổi, chỉ có nó.

Oánh Lộ thanh thúy nở nụ cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, “Đừng rồi, ca ca có gặp người không?”

Ta lắc đầu, từ ngày đó đến nay, Mạnh Thiệu Giác chưa tới nơi này lần nào, có thể là muốn tránh ta, có thể là lại đang lên kế hoạch nào đó.

Nàng chống cằm, “Gần đây ca ca hình như rất bận.....”

Lúc này, giọng nam trầm thấp từ tính lại vang lên, “Nhắc tới ta như vậy, chẳng lẽ nhớ ta à?”

Oánh Lộ cười cong mắt, đối với thân ảnh cao to ngoài cửa kia hô lên: “Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!”

Mạnh Thiệu Giác cười khế, mắt phượng thần nhiên xẹt qua ta, sau đó đứng bên người Oánh Lộ, “Nghe nha đầu trong viện của muội nói muội suốt ngày chạy tới đây, bài tập phụ tử ra cho muội muội làm xong hết chưa?”

“Muội đây là đi tìm Tiểu Hắc a.” Oánh Lộ biện giải, lại bĩu môi nói: “Còn cái gì bài tập phụ tử ra kia, buồn tẻ lại chẳng thú vị, nhìn thấy là buồn ngủ.”

Mạnh Thiệu Giác nhướng tuấn mi, “Sao không thấy tiểu thư nhà khác vừa nhìn liền ngủ?”

Oánh Lộ nhe răng cười, “Đó là bởi vì các nàng không phải muội, Mạnh Oánh Lộ.”

Yết hầu của ta đột nhiên có chút ngứa, ta đưa tay vuốt vuốt, sau đó tiếp tục ôm Tiểu Hắc lắng lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Mạnh Thiệu Giác dở khóc dở cười, “Muội lại lấy cớ.” Hắn nhìn về phía ta nhưng nói là nói với Oánh Lộ, “Tiểu Hắc đã tìm được rồi, sao muội không trở về đi?”

“Không cần.” Oánh Lộ lắc đầu, “Ca ca, muội ở lại chơi một chút rồi về, nếu không rất chán a, huynh nói đúng không?”

Mạnh Thiệu Giác nhìn ánh mắt của ta có chút nóng lên, miệng cũng thần nhiên nói: “Ừ, một người quả thật có chút nhàm chán, cứ ở lại chơi đi.” Hắn thu hồi tầm mắt, mắt phượng hẹp dài nhìn không ra vui hay giận, “Ta còn có việc, đi trước, lần tới lại đến thăm.”

Oánh Lộ cười nhẹ chế nhạo, “Không biết huynh muốn thăm người nào.”

Mạnh Thiệu Giác cười như không cười, không nói một câu xoay người rồi đi.

“A Lam” Oánh Lộ ha ha cười, “Ánh mắt ca ca đều dính chặt trên người người.”

Ta chỉ thần nhiên đáp: “Ừ.”

Nàng lơ đãng quơ quơ đầu, “Người cũng thật lãnh đạm”

Ta không có ý gì, câu khoe môi cười, không lãnh đạm chẳng lẽ ta phải vui mừng đi nghênh đón hán?

Thật là nói đùa.

Oánh Lộ ở chỗ ta chơi một lúc lâu sau mới chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này Thanh Nha lại từ ngoài cửa bung một cái khay đi vào, nhìn thấy chúng ta thì cười khanh khách nói: “Tiểu thư, Lam tiểu thư.”

Oánh Lộ tò mò nhìn hai cái chén trên khay, “Sao giờ này lại đưa điểm tâm ngọt lại đây, không phải là còn sớm sao?”

Thanh Nha đem chén đặt trước mặt hai chúng ta, mở nắp hơi nóng bay ra, “Thiếu gia nói mấy ngày nay thời tiết có chút nóng, sợ hai vị tiểu thư nóng trong người nên cố ý dặn phòng bếp làm tuyết lê ninh đường phèn.” Nàng chuyển qua ta, cười càng ngọt, “Nhất là Lam tiểu thư, mấy ngày nay cổ họng có chút không tốt, ăn cái này có vẻ thanh nhiệt.”

Oánh Lộ ý vị thâm trường “À” một tiếng, “Ca ca thật đúng là dụng tâm a.”

Ta rũ mắt, không nói gì.

Dụng tâm hay không dụng tâm cũng thế, liên quan gì đến ta?

So với mấy ngày đầu còn ta sợ hãi không yên cùng bất an, thì mấy ngày nay rõ ràng ta trấn định không ít. Lúc đó, ta nhìn thấy cảnh đó mà đau lòng, nhưng nó lại nói cho ta biết, giờ phút này Vũ Văn Duệ không có nguy hiểm đến tính mạng. Ta biết bây giờ ta không thể giống như có con ruồi trong đầu, tâm thần không yên như vậy. Điều ta phải làm, là tìm cách truyền tin cho người của Vũ Văn Duệ.

Oánh Lộ là máu chó.

Ta đương nhiên sẽ không gợn găng dứt khoát nói thẳng với Oánh Lộ, cũng không thể nhờ người giúp ta truyền tin tức cho người của Vũ Văn Duệ, như vậy kết quả chỉ có thể đơn giản là xấu hổ cùng thất bại. Ta hiểu mình không nên nóng lòng như lửa đốt, mà phải lấy lại kiên nhẫn từng có, từ từ chờ đợi thời cơ đến.

Cái ta chờ chính là thời cơ.

Nhiều ngày nay Oánh Lộ có chút quái dị.

Mấy ngày hôm trước nàng ở chỗ ta chơi đùa rất vui vẻ, lời kéo ta nói chuyện của nửa năm trước đây gặp gỡ, cao hứng hoặc mất hứng, thú vị hay không thú vị, tóm lại đều là sắc mặt tỏa sáng, tràn đầy vui mừng. Mà mấy ngày nay tuy rằng nàng vẫn lời kéo ta nói đông nói tây, nhưng lại thường xuyên nhìn ta có chút dăm chiêu, trong mắt có chút sàu lo ý tứ hàm xúc không rõ.

Ta đem tất cả xem vào trong mắt nhưng không nói gì, kiên nhẫn chờ nàng kiếm chế không được mở miệng.

“A Lam” Oánh Lộ ngắt phiến lá vàng của chậu hoa trên bàn, “Mấy ngày nay..... Tâm trạng của người thế nào?”

Ta nằm nghiêng trên giường miễn cưỡng nói: “Cũng được.”

“À.” Nàng trả lời, trầm mặc sau đó lại giả như vô tình hỏi: “A, gần đây sao ta không thấy ca ca đến đây, hay là thời gian ca ca và ta đến không trùng nhau?”

Ta nheo mắt, suy nghĩ chần động một chút, sau đó làm như không có việc gì nói: “Từ ngày ấy ca ca người không có tới chỗ ta.”

Biểu tình của Oánh Lộ rõ ràng là ngẩn người, “Như vậy à.....”

Ta lật trang sách, tùy ý hỏi: “Sao vậy, nhớ hán?”

“Ha ha, đúng vậy, ta đã lâu không gặp ca ca, chắc là gần đây hán bè bận nhiều việc.” Nàng nở nụ cười cười vài tiếng, có chút miễn cưỡng.

Lòng ta tiếp tục dao động, nhưng sắc mặt vẫn như thường, không thêm nhắc lại.

Ngày hôm sau Oánh Lộ cau mày tới phòng ta, ngực dồn dập phập phồng, ngồi cạnh bàn thờ phì phì uống một miệng nước. Ta nhú mày, “Ai chọc người?”

“Còn không phải Lãnh Dương cái đồ ngu ngốc kia!” Oánh Lộ thờ phỉ phỉ nói: “Chưa từng thấy ai ngu dốt đầu gối giống hán!”

Ta cười cười, trêu chọc nói: “Đầu gỗ vốn là ngu đần, nguoi nghĩ hần có bao nhiêu thông minh?”

“Nhưng hần cũng quá đầu gỗ đi!” Nàng đem cái chén đặt xuống thật mạnh, “Người khác nói với hần cái gì hần cũng tin, trung hậu thành thật không chịu nổi, chẳng lẽ không ngắm lại xem người khác có lừa hần hay không? Cuối cùng khi biết bị lừa còn cười cười nói không có gì, hần nghĩ hần như vậy người khác sẽ nói hần tốt sao? Phi! Ai ai cũng coi hần là đồ ngốc!” Nói xong, trong mắt hiện lên một tia đau lòng lướt qua, sau đó nảy lên càng nhiều tức giận.

Ta có chút đâm chiêu gật gật đầu, lời này nghe qua có chút không đúng lắm, Lãnh Dương này..... “Nguoi thực quan tâm hần.”

“Hần?” Oánh Lộ trừng lớn ánh mắt, “Ta phi! Ai quan tâm hần! Ta là nhìn không vừa mắt!”

“A, là không vừa mắt à.” Ta nói: “Vậy nguoi quan tâm hần làm gì, cho dù hần bị người thiết kế đến chết cũng không phải chuyện của nguoi.”

“Phi phi phi! Nguoi cái miệng quạ đen! Hần mới không chết!” Oánh Lộ đứng dậy chống nạnh, “Có ta ở đây hần chết sao được!”

Ta có ý hỏi: “Nguoi ở đây hần sẽ không chết được? Nguoi là ai của hần?”

Oánh Lộ lúc này mới ý thức được bị ta đùa giỡn, đi đến cạnh ta liền néo mặt ta, “Nha đầu hỗn láo, nguoi dám đùa giỡn ta!”

Ta nở nụ cười cười vài tiếng, thần nhiên hỏi: “Oánh Lộ, Lãnh Dương là người trong lòng nguoi sao?”

Oánh Lộ ngồi bên cạnh ta, nâng cằm nói: “Hần nói hần thích ta.”

“Vậy còn nguoi?”

“Ta?” Nàng chu miệng, “Thật ra ta cũng không biết, chỉ cảm thấy mọi người bên cạnh ta ai cũng lòng dạ hẹp hòi, hần thì không, hần rất tốt với ta, đây cũng là thật sự, không tồn tại tâm tư khác.”

“Ngốc.” Ta dùng sách gõ đầu nàng, “Người tốt như vậy.”

“Không tốt, hần luôn bị người khác lừa, ta nói cho hần hần mới biết được!”

“Vậy về sau khi hần bị lừa nguoi cứ nhắc nhở hần là được, không phải tốt lắm sao?”

“Ta.....” Oánh Lộ dừng một chút, trên mặt có chút phỉếm hồng, “A Lam, nguoi cảm thấy hần thật sự tốt?”

Ta néo mũi nàng, “Người không tốt lắm sao Oánh Lộ có thể thích?”

“Đã nói là không thích hần.” Nàng khoát tay áo, dưới cái nhìn chăm chú của ta cuối cùng có chút lấp bắp nói: “Được rồi, chỉ có một chút xiu... một chút xiu.”

Ta cười không nói.

Tròng mắt Oánh Lộ vòng vo chuyển, “Vậy nguoi thì sao, nguoi thích nam tử như thế nào?”

Ta vén sợi dây lên thường thức, chậm rãi nói: “Nam tử ta thích có thể không anh tuấn, có thể không phú quý, có thể không thông minh, có thể sẽ không hoa ngôn xảo ngữ..... Nhưng hần phải toàn tâm toàn ý với ta, trong mắt không thể tiếp nhận nữ tử khác.”

Nàng cúi đầu mở miệng, “Nguoi thích nam tử như vậy sao? Chỉ thích như vậy thôi sao?”

Ta cười nhạt nói: “Ừ.” Tình cảm nữ nhân muốn thật ra rất đơn giản, ba ngàn loại rượu chỉ cần một ấm nước, nhưng thế gian này có thể có bao nhiêu nam tử như vậy?

Đơn giản một cái cũng sợ là rất khó khăn.

Nàng trầm mặc hồi lâu, có chút hốt hoảng gọi lên khoe môi, “Như vậy à, A Lam tốt như vậy, khẳng định sẽ có.”

Ta gọi lên khoe môi không thể nhận ra, Oánh Lộ, bây giờ nguoi chưa nói, không sao, ta không vội, ta sẽ kiên nhẫn chờ nguoi nói cho ta biết.

Cách một ngày, Oánh Lộ mặt mày đen thui lại bước vào cửa, “A Lam.”

Ta từ từ ngẩng đầu, “Hả?”

Nàng cắn cắn cánh môi, muốn nói lại thôi, “Ta.....”

Lòng ta hơi hơi dao động, đứng dậy kéo tay nàng ngồi xuống, “Sao vậy, Lãnh Dương lại chọc giận nguoi?”

“Không phải.” Nàng lắc lắc đầu, cầm lấy tay ta có chút nắm chặt, “Ca ca gần đây có tới thăm nguoi không?”

Lại là Mạnh Thiều Giác.

Ta rũ mắt, thản nhiên nói: “Không có.”

Oánh Lộ hơi hơi hít một hơi, ánh mắt thay đổi.

Ta cười cười, “Ngốc, ca ca ngươi gần đây chắc là bề bộn nhiều việc, cho nên mới không kịp tới thăm ta.....”

“Huynh ấy đương nhiên bận việc! Vội vàng đính hôn với nữ nhân khác!” Nàng thốt ra, tức giận bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Ta sùng sốt, sau đó cười nói: “Làm sao có thể.”

Nàng thấy thế liền hạ quyết tâm, đề bà vai ta nói: “A Lam..... Ta nói là thật sự.”

“Làm sao có thể?” Ta nâng tay che miệng, giọng nói có chút run run, “Oánh Lộ ngươi đang nói đùa, Mạnh Thiều Giác đính hôn với người khác?” Ta ngẩng đầu, bình định cảm xúc nói: “Ca ca ngươi rõ ràng nói với ta..... Hắn sẽ không.”

“Sẽ.” Cảm xúc Oánh Lộ cũng dần ổn định, kiên định hữu lực nói: “Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho hần và nữ nhi của hộ bộ Thượng Thư, ca ca tiếp chỉ.”

Ta cúi đầu, trầm mặc một hồi sau mới ngẩng đầu, cười nhẹ, “À.”

Oánh Lộ thấy thế ngược lại không còn vẻ kiên định vừa rồi, lo lắng nhìn ta nói: “A Lam..... Ngươi.....”

“Ta không sao.” Ta nhe răng cười, vui vẻ không thể nói hết, “Giúp ta gửi lời chúc phúc cho ca ca của ngươi.”

“A Lam.....” Oánh Lộ khổ sở nhìn ta, “Ca ca hần..... Nói không chừng là có nỗi khổ.”

“À.” Ta còn là cười tủm tỉm đáp lời, “Chúc hần và thê tử trăm năm hảo hợp.”

“A Lam, ca ca nhất định là có nỗi khổ!” Tức giận của Oánh Lộ vừa rồi đối với Mạnh Thiều Giác chợt lóe qua, bây giờ lại thành kiên định “Ca ca đúng là vậy”, “Ngươi trong lòng ca ca là ngươi.”

Ta ôn hoà nở nụ cười cười một tiếng, “Hần muốn thành hôn.”

“Sẽ không.” Oánh Lộ cầm tay áo của ta lắc lắc, “Ngươi mới là chị dâu của ta, chị dâu của ta cũng chỉ có ngươi, ca ca sẽ không cưới nữ nhân kia, hần không thích nàng.”

Ta nhún mày, “Làm sao ngươi biết ca ca ngươi không thích nữ nhân kia?”

Nàng vô cùng tin tưởng, “Ca ca đương nhiên không thích, người trong lòng ca ca là ngươi.”

“Hần nói với ngươi như thế?”

“Ách, không có.....”

“Thì đúng rồi.”

“Không đúng!” Oánh Lộ bật lộ tài năng đập bàn, chén trà cùng ấm trà đều chấn động, “Trước kia ca ca đâu có để ý đến Hoa Cẩm, làm sao có thể đột nhiên đính hôn với nàng? Ngươi tin tưởng ta, ca ca nhất định là có nỗi khổ!”

Ta miễn cưỡng giương mắt, “Hoa Cẩm?”

“Đúng!” Oánh Lộ hừ lạnh một tiếng, “Nữ nhi Hộ tướng quân Hoa Cẩm! Từ khi nhìn thấy ca ca ta là bắt đầu quán quít lấy hần, thánh chỉ lần này nhất định cũng là nàng giở trò quỷ!”

“Như vậy..... Sao?” Nữ nhi Hộ tướng quân à..... Thánh chỉ lần này là Hoa Cẩm giờ trò quý, hay là Mạnh Thiếu Giác giờ trò quý? Ai biết được.

Oánh Lộ cười lạnh vài tiếng, “Ta sẽ không để nàng đắc ý như vậy, thánh chỉ thì sao? Người trong lòng ca ca là người.”

Ta không có gì, chỉ thần nhiên cúi đầu, ý cười bên môi nhẹ đến dường như không thấy được.

Tô Kì a Tô Kì, đạo thánh chỉ này của người đến thật là..... Rất đúng lúc .

Trong lòng Oánh Lộ tính toán thế nào cũng không có nói cho ta biết, nhưng ngày hôm sau khi ta nghe được âm thanh nói chuyện truyền từ trong sân vào liền chắc rằng nàng cố ý.

Ngoài sân có giọng nữ thanh thúy hô: “Oánh Lộ, muội bảo Tiểu Hắc đừng chạy!”

Oánh Lộ bất đắc dĩ nói: “Hoa tỷ tỷ, Tiểu Hắc nhà chúng ta chính là bướng bỉnh như vậy, ngay cả ca ca ta cũng quản không được đâu.”

“Tiểu Hắc chui vào trong sân kia rồi!” Giọng nữ thanh thúy có chút gấp, “Nơi này là sân của ai, chúng ta có thể vào hay không?”

“Có thể! Vì sao không thể!” Oánh Lộ quát lên: “Các người còn không mở cửa ra?”

“Tiểu thư, đại nhân nói trừ người ra người khác không thể tiến vào.”

“Cái gì mà trừ ta người khác không thể vào?” Oánh Lộ bất mãn, “Các người có biết vị tỷ tỷ này là ai không?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Ngu xuẩn, sáng mắt lên cho ta, đây chính là thừa tướng phu nhân tương lai của các người! Nàng là người khác sao?”

“Oánh Lộ.” Giọng nữ thanh thúy thực thiện ý, “Hai vị đại ca, ta chỉ muốn vào tìm Tiểu Hắc một chút, lập tức liền đi ra, sẽ không ở lâu đâu.”

“Này.....”

Oánh Lộ lại nói: “Này cái gì mà này? Còn không mở cửa?”

Thị vệ không thèm nhắc lại, tiếng mở cửa vang lên.

Ta ôm Tiểu Hắc đang cạo xát dưới chân ra khỏi phòng liền nhìn thấy Oánh Lộ đang cùng một cô gái mặc đồ hồng đi đến. Cô gái áo hồng kia tuy quần áo đẹp đẽ quý giá nhưng tướng mạo lại cực kỳ bình thường, cũng đang từ trên xuống dưới đánh giá ta.

Nàng nghiêng mặt hỏi Oánh Lộ, “Nàng là.....”

Oánh Lộ đến bên người ta thân mật nắm tay ta, cười tủm tỉm nói: “Hoa tỷ tỷ vừa rồi cũng thấy được a, ca ca dấu nàng ở chỗ này, ai cũng không cho gặp, tỷ tỷ nói xem, nàng là ai?”

Hoa Cẩm ánh mắt rùng mình, “Muội nói là.....”

“Là thân thích phương xa của chúng ta mà thôi.” Thân ảnh Mạnh Thiếu Giác xuất hiện trong tầm mắt, vừa đúng lúc ngắt lời Hoa Cẩm. Khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nhả nhai cười yếu ớt, tóc đen dùng sợi dây xanh ngọc cột lại, trên người cũng là trường bào đồng màu, quạt giấy trên tay nhàn nhả lay động, một bộ phong lưu phóng khoáng.

“Thiếu Giác ca ca!” Hoa Cẩm lập tức tươi cười sáng lạn, “Thì ra vị cô nương này là thân thích phương xa của Thiếu Giác ca ca!”

“Ừ.” Mạnh Thiếu Giác ôn nhu nhìn nàng cười nói: “Cẩm nhi, sao lại chạy tới nơi này?”

Hoa Cẩm chạy đến bên người hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên làm nũng nói: “Vừa rồi cùng Oánh Lộ đuổi theo Tiểu Hắc, chạy chạy một hồi thì tới đây a.”

“Vậy sao.” Mạnh Thiếu Giác điểm điểm trán nàng, sủng nịch nói: “Ta đã gọi người làm chút điểm tâm, nếu không đi thì chắc lạnh mất.”

“Chúng ta cùng đi đi!” Hoa Cẩm vui vẻ kéo ống tay áo của hắn, không khí giữa hai người hòa hợp ngọt ngào, mới quen một thời gian ngắn lại giống như đã quen từ lâu.

“Bà con xa!” Oánh Lộ quở trách kêu lên, bắt đầu đánh võ không khí tốt đẹp. Tầm mắt nàng ý có điều chỉ nhìn qua nhìn lại giữa ta và Mạnh Thiếu Giác, ý vị thâm trường nói: “Bây giờ là bà con xa, về sau sẽ không như vậy. Hoa tỷ tỷ gả lại đây rồi không chừng sẽ cùng vị ‘Bà con xa’ này của ta thân mật cực kỳ.....”

Hoa Cẩm tươi cười cứng đờ, trong mắt chợt lóe qua tia tức giận. Nhưng nàng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nhìn ta nói: “Muội muội là thân thích của Thiếu Giác ca ca thì cũng chính là thân thích của ta, về sau sẽ sống chung với nhau thật tốt a.”

Ta thân nhiên gật đầu, “Ừ.”

Nàng hướng ta đi tới, “Muội muội có thể đem Tiểu Hắc cho ta không? Ta cùng Thiệu Giác ca ca phải đi rồi.”

“Được.” Ta đem Tiểu Hắc trong lòng đưa cho nàng. Tiểu Hắc giẫy dụa không ngừng, bị ta âm thầm tròng mắt liền an phận. Hoa Cẩm nhận lấy Tiểu Hắc rồi mỉm cười ngọt ngào, “Cảm ơn muội muội.” Nói xong xoay người muốn đi, lúc xoay người lại vô cùng kịch bản quẹo chân ngã sấp xuống.

“Cảm nhi, nàng có sao không?” Mạnh Thiệu Giác vội vàng đi đến bên người nàng, tuần dung lo lắng.

“Thiệu Giác ca ca, ta không sao.” Hoa Cẩm thút tha thút thít đáp, vẻ mặt nhu nhược uất ức.

“Ta mang nàng đi gặp đại phu, nàng đừng khóc.” Mạnh Thiệu Giác một tay ôm nàng theo kiểu công chúa, rất có tư thế anh hùng cứu mỹ nhân.

Bàn tay nhỏ của Hoa Cẩm túm lấy quần áo trước ngực hắn, điềm điềm đáng yêu, “Thiệu Giác ca ca, đợi chút.....” Nàng giương mắt nhìn ta, hai tròng mắt rung rung, “Muội muội..... vì sao muội lại ngán chân ta?”

Mạnh Thiệu Giác nhũu mày rậm, ánh mắt như dao cắt qua ta, “A Lam?”

Hoa Cẩm đem mặt vùi vào ngực hắn, “Thiệu Giác ca ca, ta không biết vì sao A Lam muội muội muốn ngán chân ta, ta không biết.....”

Con người Mạnh Thiệu Giác sâu không thấy đáy, “A Lam, là muội ngán chân Cẩm nhi?”

Nói thật, ta rất muốn cười, nhưng ta biết, tình huống này ta không thể cười.

Ta khẽ nhũu mày, “Ta.....”

“Ca ca!” Oánh Lộ không thể tưởng tượng nổi nói: “A Lam làm sao có thể ngán chân nàng? Rõ ràng nàng tự mình ngã xuống!”

“Oánh Lộ.....” Hoa Cẩm lộ mặt ra, đôi mắt đã muốn sưng đỏ, “Ta biết muội không thích ta.....”

“Việc này thì có liên quan gì đến chuyện ta thích cô hay không!” Oánh Lộ tức giận nói: “Vừa rồi rõ ràng cô tự mình xoay người trật chân mới ngã xuống, liên quan gì đến A Lam!”

“Oánh Lộ..... Thật sự là A Lam muội muội ngán chân ta.” Hoa Cẩm xoa xoa nước mắt, lại uất ức nhìn về phía Mạnh Thiệu Giác, “Thiệu Giác ca ca, quên đi, chúng ta đi thôi.”

“Cảm nhi ngoan, đừng khóc.” Mạnh Thiệu Giác ôn nhu an ủi giai nhân trong lòng, lại lạnh giọng nhìn ta nói: “A Lam, xin lỗi.”

“Ca ca!” Oánh Lộ kêu to, vẻ mặt khó tin, “Là chính nàng tự ngã!”

Mạnh Thiệu Giác không nhúc nhích, mắt phượng hẹp dài bình tĩnh nhìn ta, “Xin lỗi.”

“Ca ca!” Oánh Lộ dậm mạnh chân, “Huỳnh đừng bị nàng lừa!”

Nhưng ánh mắt Mạnh Thiệu Giác vẫn lạnh như vậy, lạnh đến ngay cả ta cũng có chút rùng mình.

“Thực xin lỗi.” Ta nhẹ nhàng mở miệng, nhìn Hoa Cẩm nói: “Vừa rồi là ta ngán chân cô, thực xin lỗi.”

Trong mắt Hoa Cẩm hiện lên vẻ đắc ý, lại vùi vào lòng hắn nói: “Thiệu Giác ca ca, chúng ta đi, ta không muốn ở trong này.”

“Được.” Mạnh Thiệu Giác ôn nhu đáp, ôm Hoa Cẩm xoay người rời đi, bóng dáng cao to mà anh tuấn.

Ta dưới đáy lòng châm chọc nở nụ cười cười vài tiếng, xem, đây rõ ràng lại là một tiết mục kém cỏi, vậy mà cũng có người thưởng thức.

“Ca ca.....” Oánh Lộ nhìn bóng dáng Mạnh Thiệu Giác cùng Hoa Cẩm rời đi, thất thần nhắc đi nhắc lại: “Ca ca tại sao có thể như vậy, ca ca tại sao có thể như vậy.....”

“Oánh Lộ.” Ta cúi đầu gọi: “Ta vào trước.” Nói xong ta liền xoay người rời đi, cước bộ dồn dập bối rối.

Oánh Lộ, đây là ca ca thâm tình trong miệng người, bây giờ người đã nhìn rõ chưa?

“A Lam!” Oánh Lộ cuối cùng vẫn đuổi theo, ôm chặt lấy ta từ phía sau nói: “Thực xin lỗi, đều là ta không tốt, đều là ta không tốt!”

“Oánh Lộ,” Ta thân nhiên nói: “Đây là chuyện của ta và hắn, không phải lỗi của người.”

“Là lỗi của ta!” Nàng ghen ngào, “Nếu...nếu không phải ta tự chủ trương thiết kế chuyện hôm nay, nếu không phải ta mang Hoa Cẩm tới nơi này, nếu không phải ta.....”

Ta quay lại, cúi mắt nhìn nàng, “Hắn muốn thành thân”. Đây mới chính là nguyên nhân.

“A Lam!” Oánh Lộ khóc thành tiếng, “Ta không nghĩ vậy, ta nghĩ ca ca là bất đắc dĩ, ta nghĩ ca ca huynh ấy.....”

“Ngốc.” Ta vờn tay lau nước mắt của nàng, cười khổ nói: “Hắn chỉ lựa chọn thứ mình muốn.”

Nước mắt nàng rơi càng nhiều, “A Lam, người đừng khóc, người đừng khóc, đều là ta không tốt, đều là ta không tốt!”

“Khóc?” Ta vuốt vuốt hai má, dĩ nhiên là ẩm ướt, ta cố gắng gọi lên khoe môi, giọng nói lại bắt đầu nghẹn ngào, “Oánh Lộ, ta thật sự..... không muốn nhìn thấy bọn họ.”

“Là ca ca không tốt, là huynh ấy không tốt! Huynh ấy không nên một mắt đối với người như vậy, mặt khác lại muốn cưới người khác!” Oánh Lộ oán hận nói.

“Oánh Lộ.....” Ta ôm lấy nàng, đem mặt vùi vào cổ nàng.

“A Lam đừng khóc.” Oánh Lộ hấp hấp cái mũi, “Ta vốn nghĩ ca ca có thể cho người hạnh phúc, ta nghĩ các người sẽ hạnh phúc! Nhưng bây giờ huynh ấy đã không còn tư cách giữ người lại!” Nàng ôm chặt ta, “Ta mang người rời nơi này được không, cứ để cho ca ca thành thân, chúng ta không thêm quan tâm huynh ấy nữa, được không?”

Nước mắt của ta từng giọt từng giọt chảy xuống, ướt át mà ấm áp, “Oánh Lộ, người mang ta đi không được đâu, chúng ta làm sao ra ngoài được, hắn sẽ không để cho ta đi.....”

“Chúng ta cùng nhau nghĩ cách.” Nàng vỗ lưng ta nói: “Nhất định sẽ có cách, nhất định.”

Ta trầm mặc một hồi, khàn khàn nói: “Có lẽ là có cách.....”

Oánh Lộ vội vàng hỏi: “Cách gì?”

“Biểu ca từng nói, nếu ta ở Vân Trạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể tìm một người.”

“Ai?”

“Quản gia tiệm cầm đồ cách kinh thành tám dặm, Dương Phàm.” Trước kia trong lúc vô ý, Vũ Văn Duệ đã nhắc tới người này với ta, không ngờ bây giờ thật sự có công dụng.

Biểu tình Oánh Lộ trầm trọng quyết tuyệt như vậy.

Bởi vì nàng cảm thấy Mạnh Thiệu Giác đã không còn tư cách để mang tới hạnh phúc cho ta.

Đây là bằng hữu của ta, là bằng hữu duy ở thời đại này, nhưng ta không thể không gạt nàng.

Bởi vì còn có người quan trọng hơn đang đợi ta.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Lúc này, thời tiết đã chuyển lạnh, màn đêm cũng sớm kéo đến, thời tiết như vậy không hề giống mùa hè hơi nóng hừng hực bốc lên, mà là ản ản hiu quạnh. Ban đêm, ta đang những khăn để lau mặt thì lại nghe thấy tiếng cửa bị mở ra. Ban đầu ta còn tưởng là Thanh Nha nên cũng không để ý lắm, nhưng giây sau đó lại bị người từ phía sau nhẹ nhàng ôm thắt lưng, cái tay ôm lấy ta kia có thể còn trắng hơn cả nữ tử, nhưng lại có loại kiên định hữu lực chỉ thuộc về nam tử.

“A Lam.” Hắn cúi đầu gọi một tiếng, hình như có chút cảm thán.

Ta cứng người, tùy ý để hắn ôm càng ngày càng chặt.

Hắn thu tay lại, đem ta ôm càng chặt, môi mỏng chạm nhẹ hai má của ta, ái muội như có như không, “Chuyện ban ngày..... Thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi?

Ta có chút buồn cười, Mạnh Thiếu Giác nói xin lỗi, này giống như đại cô nương lên kiệu hoa -- lần đầu.

Hắn dùng chóp mũi cọ cọ ta, “Ta cùng Hoa Cầm..... thật sự đính hôn.”

Ta nhìn gương đồng, trong gương, khuôn mặt ta không có biểu tình gì tùy ý để nam tử phía sau ôm, ánh mắt lạnh lùng.

Hả, người cùng Hoa Cầm đính hôn thì liên quan gì đến ta?

“A Lam.....” Tay hắn xoay mặt ta lại, mắt phượng khẽ nheo, “Vì sao không nói lời nào?”

“Nói gì?” Ta nghe chính mình lạnh nhạt mở miệng, “Nói cái gì?”

Hắn nâng tay tỉ mỉ vỗ về mặt ta, động tác mềm nhẹ, “Nàng không hiểu kỳ sao, vì sao ta muốn kết hôn với Hoa Cầm?”

“À.” Ta thỏa mãn tâm lý của hắn, “Vì sao muốn kết hôn với nàng ta?”

“Ta không thể không cưới nàng.” Hắn cười khổ vài tiếng, “Chỉ có cha nàng mới có thể giúp ta, mà điều kiện để cha nàng giúp ta chính là cưới nàng.”

Ta nở nụ cười cười một tiếng, đối với hắn mà nói, thê tử là cái gì? Người yêu lại là cái gì?

“Không cho phép.” Hắn đặt ngón tay lên môi của ta, con ngươi đen thâm trầm, “Không cho phép cười như vậy.”

Ta đẩy tay hắn ra, “Sao nào, bây giờ ngay cả cười cũng không cho phép?” Ta thu hồi tươi cười, “Ta đây liền không cười.”

Hắn đột nhiên ấn lên môi ta, chỉ nhẹ nhàng chạm, cũng không xâm nhập, “Ta nên làm sao với nàng bây giờ.”

Cái gì mà bắt ta làm sao bây giờ?

“Mạnh Thiếu Giác, thả ta đi.” Ta nâng mắt, “Ta sẽ cho người tàng bảo đồ, cho nên, thả ta đi.” Thả ta, ta tự mình đi cứu Vũ Văn Duệ, như vậy mọi người cũng không khó xử, không phải sao?

“Thả?” Hắn nhẹ nhủi mày, trong mắt hiện lên châm chọc, “A Lam, vì sao nàng luôn có thể nói nhẹ nhàng như vậy?” Hắn nâng cằm ta lên, trong mắt ẩn ẩn phiếm nhu tình, “Ta thả nàng không nổi.”

Ta có chút không được tự nhiên gạt mình, Mạnh Thiếu Giác vạn phần nhu tình như vậy, ách, rất kỳ quái.....

“Chúng ta đã sớm gặp nhau.” Hắn câu môi mỉm cười, chậm rãi nói: “Khi đó ta không phải họ Mạnh, ta cũng không gọi là Mạnh Thiếu Giác.” Hắn đột nhiên ôm sát ta, áp vào bên tai cúi đầu nói: “Ta họ Mông, cha ta là Mông Bằng Phi.”

Ta sửng sốt, tên này, rất quen tai.....

Ta phút chốc nheo hai mắt lại, Mông Bằng Phi?! “Người là con của Mông Bằng Phi con? khóa rau xanh kia?”

Hắn bật cười, sùng nịch nheo nheo mũi ta, “Rau xanh? Một nàng có thể nghĩ ra ngoại hiệu này!”

“Toàn thân xanh biếc làn da trắng nõn, không phải là một gốc rau xanh phấn điều ngọc mài sao.”

“Lúc ấy nếu ta là khóa rau xanh, thì nàng cũng chỉ là một đũa ngọc ác liệt mà thôi!” Trong mắt hắn ý cười nồng đậm, “Lúc trước bị nàng đá một cước ta một chút cũng chưa quên.”

Lòng ta không biết nên có tư vị gì, ngày ấy tuy rằng cảm thấy phụ tử bọn họ thú vị, nhưng sau này lại nghe nói cả nhà hắn bị diệt..... Ta có chút cảm khái, ngữ khí cũng bình thản vài phần, “Người đã sớm nhận ra ta?”

Ngón tay thon dài của hắn dọc theo từng đường nét của ta hạ xuống, giọng nói trầm thấp hình như có chút thâm oán, “Sớm thì không sớm, dù sao cũng nhận ra trước nàng.”

Ta không còn lời nào để nói, làm sao ta có thể nhận ra hắn là rau xanh năm đó? Nhiều năm như vậy trôi qua, trong ấn tượng của ta năm đó gặp được một khóa rau xanh thú vị. Mà khóa rau xanh kia đúng là con của Mông tướng quân Mông Bằng Phi. Nhưng mà, nói đến Mông Bằng Phi.....

Ta nhủ thầm, biết đây nhất định là một vấn đề mất cảm.

Mạnh Thiếu Giác vuốt ve tóc ta, “Nàng nghĩ đến cha ta sao?”

Ta nâng mắt, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Hắn tươi cười có chút suy sụp, “Cha ta và mẹ ta..... cùng tất cả mọi người trong phủ họ Mông, đều đã chết.”

Ta không tìm được căn môi, chỉ vì trong mắt hấn bỗng nhiên nảy lên nòng đậm bi ai.

“A Lam, nàng có biết cảnh đó như thế nào không?” Ánh mắt hấn bắt đầu hoảng hốt, “Ta lặn vào trong đám người, nhìn sống lưng thẳng tắp của cha mẹ cùng mọi người quỳ xuống, sau đó.....” Đồng tử hấn trong nháy mắt co rút lại, chết lặng nói: “Một mảnh màu đỏ.”

Ta dường như có thể nghĩ đến cảnh tượng như vậy, thiếu niên non nớt giấu trong đám người, hấn liều mạng cắn cánh môi ngăn cản mình không được thốt lên tiếng. Cho dù cánh môi có chảy máu cũng không cảm thấy đau đớn, hấn nắm chặt hai tay, hai tròng mắt gắt gao nhìn thẳng người thân trên đài, hấn muốn xông lên cứu thân nhân của mình, hấn muốn liều lĩnh xông lên phần mộ cùng hận ý của mình. Nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn bọn họ từng người từng người ngã xuống, mà hấn lại..... Bất lực.

“Đã trôi qua.” Tay ta phủ lên mắt hấn, không muốn nhìn thấy hấn như vậy. Mạnh Thiếu Giác tản ra nòng đậm bi ai như vậy là người ta chưa từng gặp qua, yếu ớt giống như con thú nhỏ bị thương - Mạnh Thiếu Giác, ta chưa từng đoán được, là một đứa trẻ giống như bao đứa trẻ bình thường để người khác thương hại - Mạnh Thiếu Giác..... Ta không có cách nào vô cảm đối đãi.

Mỗi người đều đã từng là một đứa trẻ, bất luận người này có bao nhiêu tà ác cùng âm ngoan.

Mà trẻ em, là vô tội nhất.

“A Lam” Giọng nói hấn run nhè nhẹ, nhẹ nhàng lại mang theo hận ý, “Tất cả mọi người đã chết, ngoài ta cùng Oánh Lộ.” Tay hấn phủ lên tay ta, lòng bàn tay ấm áp “Ta cùng Oánh Lộ được một binh sĩ cha từng cứu cứu, cũng chính là tiểu thúc của ta. Oánh Lộ lúc trước bởi vì bị kinh hách quá nhiều nên mất đi trí nhớ, ta chỉ có thể lừa nàng nói chúng ta chính là một gia đình thương gia bình thường, cha mẹ ngoài ý muốn nên qua đời sớm..... Tiểu thúc nói cho ta biết, cha bị người thiết kế hãm hại, nguyên nhân là vì uy vọng cùng thế lực của cha quá lớn, đã trở thành trở ngại nghiêm trọng của gia tộc người kia.”

“Người kia là.....” Ta cứng lại, “Hoàng hậu?” Hoàng hậu Vân Trạch đã tâm bưng bưng, cùng hoàng đế Vân Trạch tranh đấu Gay gắt, mà Mạnh Thiếu Giác một mặt là tâm phúc của hoàng đế, một mặt giúp đỡ Tô Kỳ đối kháng hoàng hậu Vân Trạch..... Nói cách khác, hấn không hận hoàng đế, người hấn hận là hoàng hậu.

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi “Năm đó hoàng hậu muốn thu nhận cha ta, nhưng cha ta trung thành tận tâm với tiên hoàng. Hoàng hậu giận dữ liền quyết định loại bỏ cha ta, tiên hoàng tất nhiên không chịu, nhưng độc phụ kia thế mà thừa dịp tiên hoàng sinh bệnh truyền thánh chỉ giả đem cả nhà họ Mông ta xử trảm.....”

Ta hít vào một hơi, hoàng hậu Vân Trạch tác phong độc ác ta đã sớm nghe qua, nhưng hôm nay vừa nghe..... Quả thật độc ác nhất là lòng dạ đàn bà.

Lòng bàn tay của ta..... Ấm ướt. Là mồ hôi? Hay là nước mắt của hấn?

Ta muốn rút tay lại nhưng bị hấn gắt gao cầm. Cặp mắt phượng luôn phong lưu của hấn giờ phút này tràn đầy cừ hận, chất lỏng ướt át càng làm cho con ngươi đen đen bóng, “Thù này không báo, thế không làm người.”

Ta nói: “Hoàng hậu đã chết”. Hoàng hậu Vân Trạch ngay lúc Tô Kỳ kể vớ vẩn “Bi thương quá độ” Mà tự vẫn tại tắm cung, việc này được mọi người “Đàm luận” một thời gian.

“Chết?” Hấn cười lạnh một tiếng, “Làm sao ta có thể để cho bà ta chết nhẹ nhàng như vậy được?” Hấn nhìn ta chăm chăm, từng chữ từng chữ nói: “Ta muốn bà ta thấy, tất cả những gì bà ta sở hữu, những gì bà ta gây dựng đều bị ta nhổ lên cả rễ lẫn gốc. Ta muốn bà ta thấy ta tự tay hủy hết tất cả nhưng gì bà ta cố gắng, ta muốn bà ta thấy họ Mông chúng ta một lần nữa khôi phục vinh quang, ta muốn bà ta thấy, lúc trước bà ta gây tội phải ác trả ác báo, chịu thống khổ nhất đại giới này như thế nào.”

“Cho nên?” Ta cầm lại tay hấn, “Ngươi cưới Hoa Cẩm cũng vì chuyện này?” Nhỏ hết căn cơ của hoàng hậu? Hay là khôi phục vinh dự của Mông gia?

“Cha Hoa Cẩm là người duy nhất có thể chứng minh Mông gia vô tội.” Tay hấn nắm lấy tay ta, mười ngón đan lồng vào nhau, “Những người khác đều đã chết.”

“À” Ta gật đầu trả lời, sau đó thản nhiên nói: “Như vậy, ngươi được cái gì?”

Hấn rũ mắt nhìn ta, trầm mặc không nói.

Ta lại nói: “Ngươi có từng nghĩ xem, cha mẹ ngươi hy vọng ngươi có được cái gì hay không?”

Trong mắt hấn hiện lên thần sắc phức tạp, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy dấu vết.

Ta nhìn hấn chậm rãi mở miệng, “Cha mẹ ngươi có lẽ hy vọng ngươi trả thù hoàng hậu, có lẽ hy vọng ngươi khôi phục vinh dự Mông gia, nhưng ta tin tưởng bọn họ tuyệt đối không hy vọng ngươi vì chuyện này mà mất đi những gì ngươi nên có.”

Ví như một thê tử thật lòng thương hấn mà hấn cũng tự đẩy lòng thích nàng, ví như cuộc sống chấm dứt tất cả, an nhàn về sau, ví như bỏ cừ hận qua một bên, hấn còn có thể cười vui giống như trong hồi ức.

Cừ hận lớn như vậy, lớn đến nỗi có thể làm cho con người coi thường cùng hy sinh tất cả.

“Mạnh Thiếu Giác.” Ta rút tay lại, nhẹ nói: “Lưu cho chính mình một cơ hội để có được hạnh phúc.”

“A Lam.” Hấn thờ dài, không muốn xa rời dán lên mặt ta, “Nàng là cơ hội duy nhất của ta.”

“Không.” Ta bình tĩnh nói: “Ta không phải cơ hội của ngươi.”

Ai cũng không phải cơ hội hạnh phúc của ai, bởi vì hạnh phúc chưa bao giờ là thứ để ai cho ai nhận, mà là hai người phải cùng cố gắng.

“Nàng phải.” Hấn nhẹ giọng nói, ngữ khí chắc chắn, “A Lam, không cần hoài nghi tình cảm ta đối với nàng, ta chỉ muốn nàng cùng ta, vẫn cùng ta.”

Ta chậm rãi lắc đầu, “Nhưng ngươi không phải là người ta muốn.”

“Ta sẽ trở thành người nàng muốn.” Mắt phượng hẹp dài chớp động ôn nhu, “Hoa Cầm đối với ta mà nói chỉ là một quân cờ, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc, ta sẽ cho nàng một công đạo.” Hấn đem ta ôm vào trong lòng, kiên định nói: “Nàng sẽ là thê tử duy nhất của ta.”

Hấn nói: “Chờ ta.”

Nhưng mà, Mạnh Thiếu Giác, ta không thích ngươi, vẫn, cũng sẽ không thích.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Ngươi, Ngươi Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Cuộc nói chuyện với Mạnh Thiếu Giác tối hôm qua hư ảo giống như một giấc mộng, nhưng những chuyện như vậy nhất định cũng chỉ có thể là một giấc mộng. Tỉnh mộng rồi, hấn lại tiếp tục công cuộc báo thù của chính mình, ta cũng tiếp tục quyết định của chính mình.

Nếu đã không đi cùng đường thì cũng chỉ có thể như vậy.

Oánh Lộ nếu nói muốn giúp ta truyền tin tức, vậy nên tốc chiến tốc thắng là tốt nhất. Ta không dám mạo hiểm nói Oánh Lộ mang thư, chỉ nói miệng dặn dò địa chỉ cho nàng, nói nàng tự chuyển lời cho Dương Phàm.

Oánh Lộ đi rồi, trong phòng một mảnh yên tĩnh, ta thở phào nhẹ nhõm, đặt tay phải lên ngực cũng có thể cảm nhận được trái tim cấp tốc nhảy lên.

An Kha Lam, bình tĩnh.

Ta luôn luôn ở trong phòng đi qua đi lại, nắm chặt lòng bàn tay vẫn ướt sũng, có chút dính, có chút khó chịu. Thẳng cho đến khi Thanh Nha bước vào lo lắng hỏi ta có phải không thoải mái hay không, ta mới ra về bình tĩnh nằm xuống giường.

“Không sao.” Ta nói với Thanh Nha như vậy, nói với chính mình cũng như vậy.

Oánh Lộ rất nhanh sẽ trở lại, nàng rõ ràng cũng rất khẩn trương, nắm chặt tay của ta nói mình sẽ tìm được Dương Phàm, hơn nữa đem lời dặn dò của ta nói cho Dương Phàm.

Ta cảm thấy thân mình một chút cũng không có khí lực, tựa vào bả vai nàng cúi đầu nói: “Cảm ơn.”

Oánh Lộ sững sốt, sau đó cười mẫn: “Ngốc, chúng ta là bằng hữu.”

Ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng thân nhiên nở nụ cười, đúng vậy, chúng ta là bằng hữu.

Vẫn là một câu nói xưa, chờ đợi là thời khắc khó khăn nhất.

Oánh Lộ đã đem lời của ta chuyển cho Dương Phàm, mà tình huống Dương Phàm bên kia lại ta lại không rõ. Dương Phàm có thể cứu Vũ Văn Duệ ra hay không..... Đây không thể nghi ngờ là vấn đề mấu chốt nhất.

Nhưng mà, ta rất nhanh liền ý thức được mình sơ sót.

“A Lam.” Mạnh Thiếu Giác đột nhiên xuất hiện ở cửa, khuôn mặt tuấn mỹ âm tình khó phân biệt.

Tay đang nắm cái chén của ta run lên một chút, trên mặt cũng không đổi sắc, “Ừ.”

Biểu tình Oánh Lộ cực kỳ mất tự nhiên, miễn cưỡng cong lên môi đỏ mọng nhìn hắn nói: “Thật là ngạc nhiên, hôm nay ca ca không cần bồi Hoa tiểu thư sao, sao lại đến nơi này.....”

“Oánh Lộ, muội cảm miệng cho ta.” Ánh mắt Mạnh Thiều Giác lạnh như băng nói.

“Ca ca.....” Hốc mắt Oánh Lộ đỏ lên, phần nộ nói: “Bây giờ ngay cả muội cũng không được phép nhắc đến nàng ta sao?”

Hai tay Mạnh Thiều Giác đặt ở sau người, mắt phượng dao động qua lại giữa ta và Oánh Lộ, cuối cùng đứng ở trước mặt nàng, “Oánh Lộ, hôm qua muội đi đâu?”

Thân mình Oánh Lộ chấn động, “Muội..... Ngày hôm qua muội lên phố mua son a.” Thân sắc nàng ngược lại yên ổn vài phần, đứng lý hợp tình nói: “Ca ca, không phải nói ngày hai mươi mốt tháng Hương Phần trai đều có hàng mới sao, hôm qua muội cùng tiểu Diệp đi xem, lần này”

“Oánh Lộ.” Con ngươi ngăm đen của Mạnh Thiều Giác nhìn không ra vui hay giận, “Ngoài Hương Phần trai muội còn đi đâu.”

Oánh Lộ vô tội lắc đầu, “Muội có đi đâu đâu.”

Mạnh Thiều Giác bình tĩnh nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên gọi lên môi mòng cười cười, ánh mắt lại sắc bén giống như dao nhỏ, “Oánh Lộ, bây giờ ta thực sự có chút hối hận khi đã sủng muội thành cái dạng này.”

“Ca ca.” Thái độ của Oánh Lộ vẫn bình thường, trầm ổn nói: “Muội không hiểu huynh nói cái gì.”

“Oánh Lộ,” Hắn đến sát Oánh Lộ, cúi đầu nhìn nàng, “Muội không nói dối được, muội biết rõ mà.”

Hắn đứng thẳng lại nhìn về phía ta, con ngươi thân sắc phức tạp, “Tối hôm qua có người đến mặt lao cứu Vũ Văn Duệ, đáng tiếc người còn chưa kịp cứu ngược lại lại bị ta bắt được, bị bắt miệng càng ngậm chặt, bắt luận ta làm thế nào cũng không moi được từ đâu mà bọn họ có tin tức..... Nhưng mà, ta có cách làm cho bọn họ nhả ra.” Hắn liếc Oánh Lộ, cười hỏi: “Oánh Lộ, hôm qua muội đến tiệm cầm đồ làm gì?”

“Sao huynh biết muội đến tiệm cầm đồ?” Oánh Lộ không dám tin nhìn hắn, “Huynh phải người theo dõi muội?”

Mắt phượng híp lại, “Chỗ tối đương nhiên phải có người đi theo bảo hộ muội.”

“Ca ca!” Oánh Lộ lui ra sau mấy bước, “Chỉ như vậy huynh liền hoài nghi muội báo tin cho bọn họ? Muội làm biết được huynh đem Vũ Văn Duệ nhốt ở đâu?”

“Oánh Lộ, ta không ngờ.” Hắn lắc đầu, nhìn ta nói: “Gian tặc trong lao đã bị ta bắt được, nàng đừng có uống phí khí lực, nàng cứu hắn không được đâu, trừ phi nàng đáp ứng điều kiện của ta.”

Tên giám ngục kia đã bị bắt rồi?

Ta thân nhiên nhìn hắn, “Cần gì.” Cần gì có chấp muốn thứ không thể có được như vậy?

“Huynh không thể như vậy.” Oánh Lộ đến trước mặt hắn, ngữ khí trịnh trọng.

“Oánh Lộ, muội cũng hy vọng A Lam làm chị dâu của muội, không phải sao?”

“Ca ca!” Oánh Lộ đẩy tay hắn ra, “Huynh không thể đối xử với A Lam như vậy, là huynh muốn kết hôn với người khác trước, vậy vì sao không để nàng đi?”

Ánh mắt hắn trầm xuống, “Oánh Lộ, chuyện người lớn muội không hiểu.”

“Muội không hiểu! Muội chỉ biết nếu thích một người nên toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, chứ không phải vừa nói yêu nàng vừa cưới người khác!” Oánh Lộ quát: “Ca ca, huynh rất ích kỷ!”

“Ích kỷ?” Mạnh Thiều Giác rốt cuộc có chút tức giận, “Tốt lắm.” Hắn lạnh lùng nói: “Ta có thể không so đo với muội chuyện này, nhưng từ hôm nay trở đi, muội ngoan ngoãn ở trong phòng cho ta, một bước cũng không được đi ra ngoài.” Hắn nói xong liền phát tay áo rời đi, để lại Oánh Lộ nhìn bóng lưng hắn mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ích kỷ!” Oánh Lộ một cước đá văng ghế oán hận mắng: “Ca ca rất ích kỷ!”

“Oánh Lộ.” Ta rũ mắt xuống, “Quên đi.”

“A Lam, thực xin lỗi, ca ca huynh ấy.....”

“Không phải lỗi của hắn.” Ta lắc đầu, “Ta và hắn vốn không đi chung một con đường, cục diện như vậy đã sớm dự đoán được.” Tin tức truyền ra được thì đã sao? Cuối cùng không cứu người ra được thì thôi, ngược lại tiệm cầm đồ cũng bị lật tẩy..... Thất bại lần này không trách được ai, ai bảo chúng ta không phải ông trời, tính kế dự định tất cả đều không thực hiện được.

Oánh Lộ rũ mắt, “Bây giờ nên làm sao bây giờ.....”

“Oánh Lộ, không sao.” Ta trấn an nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Nhưng lúc nào mới đến được đầu cầu? Ta không thể biết được.

“Tiểu thư.” Thanh Nha gõ nhẹ cửa, “Mời người sớm về phòng nghỉ ngơi.”

Oánh Lộ hung hăng trừng Thanh Nha một cái, “Không cần người tới thúc giục ta!”

Thanh Nha mặt không đổi sắc, “Công tử mời tiểu thư sớm về phòng một chút.”

Oánh Lộ nắm hai tay lại, vừa định mắng tiếp lại bị ta ngăn cản. Ta nói: “Người về trước đi.”

“A Lam.....”

“Ta không sao.” Ta kéo khoe môi cười cười, “Lần này chỉ sợ ca ca người thực sự tức giận, người nghe lời chút đi, đều là ta làm liên lụy đến người.”

“Nói cái gì vậy!” Oánh Lộ ra vẻ tự nhiên vỗ bả vai ta, “Ta đây đi trước, ngày khác lại đến thăm người.”

Ta nói “Được”, tuy rằng ta biết, chỉ sợ là không bao giờ có ngày khác nữa.

Oánh Lộ bị nhốt, ta lại bắt đầu một ngày một ngày đứng ở trong phòng, lặp lại cảnh bị giam giữ lúc ban đầu.

Có cái gọi là “Không còn đường để đi”.

Ừ, bây giờ dường như ta đã không còn đường để đi nữa rồi.

Nhưng lúc Tiểu Hắc miệng ngâm tờ giấy trắng phi phi phi như điện hướng chỗ ta chạy tới, ta liền hiểu được cái gọi là “Trời không tuyệt đường người”
Cùng với..... “Heo nhìn giống như tiên”.

Oánh Lộ viết trên giấy nói mình bị nhốt, ngoài tiểu viện của mình thì không thể đi đâu cả, phía sau còn có hai nha hoàn đi theo, có thể nói là một chút tự do cũng không có. Ta hồi âm bảo nàng gần đây nên ngoan ngoãn một chút, an phận vài ngày là tốt rồi. Oánh Lộ còn nói từ nhỏ đến giờ đây vẫn là lần đầu tiên nàng bị cấm cửa, thật đúng là nếm thức ăn mới. Ta nói, quen là tốt rồi, mọi việc đều có lần đầu tiên.

Ta cùng nàng cứ như vậy dùng “Heo truyền tin” trao đổi tin tức, bày tỏ mờ mịt cùng bất lực trong lòng hai người.

Thẳng đến ngày thứ ba, Oánh Lộ cầm giấy viết: “Hừ, ca ca có bản lĩnh thì ngày mai cứ nhốt ta lại trong phòng đi, dù sao ta cũng không muốn đến hoàng cung quấy phá một trận!”

Ta cầm tờ giấy mà run run lên: “Hoàng cung? Sinh nhật Tô Kì?”

Oánh Lộ trả lời: “Ngày mai là sinh nhật hoàng đế, ta là biểu muội của hoàng hậu tương lai đương nhiên có tên trong danh sách khách mời. Chỉ là bọn hần căn bản không biết ta không lạ gì vị biểu tỷ hoàng hậu này, từ nhỏ nhìn thấy nàng trong lòng liền nóng!”

Ta một bên cười nha đầu kia tâm tính trẻ con, một bên trong đầu lại nhanh chóng hiện lên một ý niệm.

Oánh Lộ nói ngày mai sẽ đi tham gia sinh nhật Tô Kì.....

Tô Kì.

Ta đã quên mất Tô Kì

Mạnh Thiệu Giác bắt ta và Vũ Văn Duệ, Vũ Văn Duệ bị nhốt trong mật lao, mà ta bị hần giam lỏng tại phủ Thừa Tướng. Ngày ấy thăm vấn Vũ Văn Duệ là quan sai, nói cách khác chuyện Vũ Văn Duệ bị bắt Tô Kì đã biết, mà chuyện ta bị bắt Tô Kì có lẽ biết, có lẽ không biết. Nhưng có một điều ta có thể khẳng định, Mạnh Thiệu Giác nhất định không nói cho Tô Kì biết ta từng dùng bảo đồ để đổi lấy tính mạng của Vũ Văn Duệ. Mạnh Thiệu Giác muốn đầu tin tức này, cho nên ta bị buộc chỉ có thể đáp ứng điều kiện của hần đưa ra. Nhưng nếu Tô Kì biết tin tức này.....

Tô Kì sẽ đáp ứng ta, bởi vì hần là một người đứng đầu quốc gia.

Ta cầm bút lông xiêu xiêu vẹo vẹo viết trên giấy mấy chữ: “Oánh Lộ, nghĩ cách nói cho Tô Kì ta ở phủ Thừa Tướng, hơn nữa..... Ta có thứ hần muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Đợi đến ngày thứ ba, lúc Tô Kì đẩy cửa tiến vào, trong đầu ta chói lọi xuất hiện một loạt chữ to: “Hi vọng lại đến thôn”.

Cho dù ta và Vũ Văn Duệ bị bắt, cho dù ta bị giam lỏng lâu như vậy, cho dù ta nghĩ mọi cách nhưng đều thất bại, nhưng bây giờ ta đã tìm được cách rồi.

Ai cũng không được dễ dàng tuyệt vọng, bởi vì có lẽ hy vọng ở ngay bước ngoặt kế tiếp, chỉ cần người kiên trì thêm một chút, là có thể nhìn thấy.

Lúc Tô Kì nhìn thấy ta, trong mắt nhanh chóng xuất hiện một tia nhu hòa quen thuộc, nhưng một khắc sau đó liền lễ phép mở miệng nói: “Ngũ công chúa, đã lâu không gặp.”

Mỗi một lần gặp mặt trước đây, ta vẫn gọi hắn là thất ca, nhưng bây giờ chỉ có thể là hoàng thượng. Ta lập tức cảm thán một trận, trên mặt lại không đổi sắc nói: “Hoàng thượng, đã lâu không gặp.”

Đôi mắt hoa đào câu hồn người của Tô Kì nhìn không ra thần sắc, “Ngũ công chúa, lần này đến Vân Trạch, chỉ sợ còn chưa kịp du ngoạn cho tốt một phen? Không biết công chúa có muốn theo trẫm tiến cung, để trẫm rảnh rồi liền mang công chúa du ngoạn cho tốt một phen?”

Ta câu môi, “Vui đến cực điểm.”

Tô Kì cười cười, trên mặt xinh đẹp tràn đầy khách sáo.

Ta cùng Tô Kì đi ra ngoài thì Mạnh Thiệu Giác đang hầu cạnh cửa, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn phỉếm cười yếu ớt, nhưng con ngươi ngăm đen lại giống như lốc xoáy, thâm trầm tàn ra nguy hiểm. Hắn nhìn thấy ta thì sung sướng gọi lên môi mông, ánh mắt lại lạnh vài phần.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm ta, chậm rãi nói: “Công chúa không hài lòng phủ Thừa Tướng này của ta như vậy sao?”

Ta thần nhiên nhìn hắn nói: “Phủ Thừa Tướng đương nhiên tốt, nhưng không phải là chỗ ta nên lưu lại.”

Hắn híp mắt phượng mắt, ý cười bên môi biến mất sạch sẽ.

“Thiệu Giác.” Tô Kì mở miệng, “Ai nặng ai nhẹ, khanh nên biết có chừng mực.”

Mạnh Thiệu Giác buông mắt xuống, đạm mạc nói: “Thần..... Hiểu được.” Dứt lời, sau đó lui từng bước, không hề liếc ta một cái.

Tô Kì thấy thế nhìn ta nói: “Công chúa, mời.”

Ta nắm chặt hai tay dôi tằm trắng, nhẹ nhàng từng bước rời khỏi nơi giam cầm ta gần một tháng này.

Hữu duyên vô phận hay là có phận vô duyên, bây giờ còn ai để ý?

Kiểu nhỏ màu xanh thoải mái, ta ngồi bên trong chậm rãi nhắm lại mắt, hồi tưởng lại biểu tình phức tạp trên mặt Mạnh Thiệu Giác vừa rồi, hơi hơi có chút thờ dãi. Đối với Mạnh Thiệu Giác người này, ta vẫn như trước không thể nói là chán ghét, có lẽ hắn giả dối âm ngoan, có lẽ hắn thấy lợi mà ham, có lẽ hắn tiểu nhân bỉ ổi, nhưng đó là lỗi của hắn sao? Mỗi người đều có thân bất do kỷ riêng của mình, mà hắn rõ ràng còn thống khổ hơn so với người bình thường.

Nếu ta là hắn, nói không chừng ta còn làm ác hơn. Nhưng ta không phải hắn, cho nên ta thầm nghĩ khuyên hắn, đừng đến cuối cùng quay đầu nhìn lại mới phát hiện thứ mình muốn đã không còn nữa, chỉ có thể hối hận.

Con người luôn như vậy, có thể lý giải thống khổ của người khác, nhưng không thể chân chính cảm động lấy.

Ước chừng một lúc lâu sau thì kiểu ngừng lại, một người bộ dáng tổng quản tiến lên hướng ta vấn an, sau đó mang ta đi trong sân, nhìn ta nói: “Công chúa không ngại thì rửa mặt chải đầu trước một phen, xong rồi nô tài sẽ mang người đi gặp hoàng thượng.”

Ta gật đầu, phối hợp đi theo vài cung nữ vào phòng. Một hồi rửa mặt chải đầu sau đó ta lại cùng vị tổng quản kia quẹo đông quẹo tây nửa khắc, cuối cùng đứng ở trước ngự thư phòng.

Tổng quản cúi đầu nói: “Hoàng thượng đang ở bên trong chờ công chúa, công chúa mời vào.”

Ta nói:“Ừ.”

Ta đẩy cửa bước vào, Tô Kì đang cầm tấu chương đọc chăm chú, sương khói lượn lờ vờn quanh hắn, làm cho hắn có thêm vài phần mờ ảo. Hắn ngẩng đầu nhìn ta, môi mông nhọt nhọt gọi lên, “Công chúa đến đây, ngồi xuống bên này đi.”

Ta theo lời đi đến đối diện hắn ngồi xuống.

Hắn buông quyền sở con trong tay, mắt hoa đào tinh xảo tràn đầy ôn hòa, “Không biết hôm qua công chúa bảo Mạnh cô nương nói với trẫm những lời đó..... là ý gì?”

Ta cười cười, “Hoàng thượng nghĩ sao?”

Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua tấu chuông bên cạnh, mắt hoa đào híp lại nói: “Thứ trăm muốn nhiều lắm, cho nên nhất thời đoán không được rốt cuộc công chúa muốn nói đến thứ gì.”

Ta cũng lười vòng vèo với hắn, nói thẳng: “Tàng bảo đồ của Vân Di và Vân Chiến, đổi hai người, Vũ Văn Duệ và Linh Diệu Nhi.”

“Tàng bảo đồ của Vân Di và Vân Chiến?” Trong mắt hắn nhất thời có chút phức tạp, “Công chúa thật đúng là hào phóng.”

Ta thân nhiên nói: “Chúng nó đối với ta chỉ là hai mảnh giấy phở.” Nhưng đối với bọn họ lại là bảo bối vô song.

Hắn có chút đăm chiêu vuốt cằm, lại nói: “Công chúa cảm thấy trăm sẽ đồng ý trao đổi?”

Ta chậm rãi nhếch môi, “Như vậy..... Người không đồng ý sao?”

Trên mặt hắn dần dần hiện lên ý cười, giọng nói từ tính: “Trăm đồng ý.”

Ta nhún vai, này không phải kết quả cuối cùng sao.

Hắn gõ nhẹ mặt bàn, “Công chúa không sợ trăm lấy bảo đồ rồi sẽ không thả người sao?”

“Không sợ.” Ta cười lắc đầu, “Ta sẽ không cho hoàng thượng có cơ hội làm điều đó.” Nếu ta có thể ra điều kiện này thì đương nhiên đã suy nghĩ kỹ, ăn trộm giả không thành còn mất năm gạo là chuyện ngu xuẩn mà ta không thích làm.

“Tốt lắm, vậy định như thế đi, hai mảnh bảo đồ đổi Vũ Văn Duệ cùng cái kia Linh Diệu Nhi.”

“Được.” Ta bình tĩnh nhìn hắn, “Trước đó ta muốn gặp Vũ Văn Duệ một lần.”

“Khi nào?”

“Ngay bây giờ.”

Hắn suy tư, “Được, trăm đi với công chúa.”

Ta đứng dậy, tay phải lại bị người giữ chặt, ta quay đầu nhìn Tô Kì một tay chống bàn một tay lôi kéo ta.

“A Lam.” Hắn thờ dài, lộ ra vẻ sùng nịch ta quen thuộc cùng bất đắc dĩ, “Thật sự không nhận ta nữa sao?”

Ta ngẩn người, cần cần môi gọi: “Thất ca.”

Tô Kì đi đến bên người cúi xuống nhìn ta, cười khổ nói: “Tiểu ngốc tử, rốt cuộc cũng chịu gọi ta?”

Lúc ta nghe thấy câu “Tiểu ngốc tử” đã lâu không nghe kia, trong lòng lập tức nảy lên một trận cảm xúc khó có thể dùng ngôn từ để hình dung, đau khổ chát chát đặc biệt khó chịu. Ta rũ mắt xuống, “Bây giờ thất ca đã không còn là thất ca, mà là hoàng thượng Vân Trạch.”

“Đúng vậy, hoàng thượng Vân Trạch.” Giọng nói hắn rất bất đắc dĩ, “Mà muội là Vân Di nữ công chúa, chúng ta không phải huynh muội mà là kẻ thù, đúng không?”

Ta trầm mặc một hồi, cuối cùng gật gật đầu.

Hắn xoa xoa mái tóc của ta, “Nha đầu ngốc, cần phân biệt rõ ràng như vậy sao?”

Ta dè cái tay đang lộn xộn của hắn lại, nâng mắt nói: “Dĩ vãng chúng ta cứ nghĩ sinh nhật huynh là vào mùa xuân, lại không biết ngày đó căn bản không phải là ngày sinh nhật thật sự của huynh. Nay..... Thất ca, tuy chậm một ngày, nhưng muội vẫn muốn nói với huynh một câu, sinh nhật vui vẻ.”

Mắt hoa đào xinh đẹp của hắn lóe lóe, một tay ôm lấy ta, cúi đầu nói: “Nha đầu ngốc, vẫn ngốc như vậy.”

Ta chợt cảm thấy một trận khổ sở, nhớ tới bộ dạng vô tâm vô phách của Vũ Văn Tu trước kia, nhớ tới những ngày sống phóng túng mà Vũ Văn Tu mang ta đi trước kia, nhớ tới bộ dạng Vũ Văn Tu hồ to gọi nhỏ với ta trước kia, nhớ tới bộ dạng Vũ Văn Tu bị ta biến thành dờ khóc dờ cười trước kia.....
Đều là Vũ Văn Tu trước kia, chứ không phải Tô Kì bây giờ.

“Hoàng thượng.” Ta đẩy hắn ra, lạnh nhạt nói: “Chúng ta đi thôi.”

Khi Tô Kì ngẩng đầu cũng khôi phục vẻ trấn định vừa rồi, ánh mắt trầm tĩnh như nước, “Đi thôi.”

Có một số việc tóm lại nếu đã trôi qua, thì rốt cuộc không có cách nào tìm lại.

Tô Kì mang ta đi đến mật lao không phải là mật lao lần trước Mạnh Thiểu Giác thăm tra Vũ Văn Duệ, so với lần trước, nhà tù này rõ ràng sạch sẽ hơn rất nhiều. Vũ Văn Duệ cũng không bị cột vào cái giá gỗ nữa, trên người đã thay một bộ tù phục sạch sẽ, hơi hơi cong mình nằm trên cỏ rom khô ráo.

Ta ở ngoài cửa nhìn hán hồi lâu, vẫn không nhúc nhích.

“Vào đi thôi.” Tô Kì cúi đầu nói: “Một khắc nữa trẫm sẽ vào.”

Hắn để cho giám ngục mở cửa ra rồi mới bước ra ngoài. Ta đối với cánh cửa đã được mở kia do dự một chút, cuối cùng run run đẩy ra, thông thả tiêu sái đến bên người Vũ Văn Duệ. Ta ngồi xôm xuống nhìn hán, chỉ thấy hán nhắm chặt hai mắt dường như mất đi tri giác, trên mặt tuấn mỹ thanh tú là một mảnh trắng bệch.

Ta không tự giác cắn cắn môi, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt hán.

Thực lạnh, nhưng vẫn còn độ ấm.

Ta cười cười, trong mắt lại không ngừng có chất lỏng chảy xuống.

Ta một bên cười một bên lau nước mắt, một tháng này có phải hán cũng lo lắng cho ta hay không? Giống như ta lo lắng cho hán vậy.

.....

Sau đó, lông mi hán rung động vài cái, vô cùng thông thả cố hết sức mở mắt. Con người màu rậm nắng kia không có thần thái, nhưng lại có thể nhìn ra sự vui sướng trong đó. Hán giật giật cánh môi khô nứt, cực kỳ khinh ngạc nói: “A Lam, nàng đã đến rồi.”

Ta cong lên khóe môi, cười nói: “Ừ, biểu ca, ta đến rồi.”

“Nhớ ta không?”

“Ừ, nhớ, còn huynh thì sao?”

“Ừ, không nhớ chút nào cả.”

“.....”

“Luôn luôn nằm mơ thấy nàng.”

“Mơ thấy cái gì về ta?”

“Mơ thấy mới trước đây nàng ăn bánh treo làm gãy một cái răng, đi đường bị ta ngăn ngã, chơi nước bị ta đá xuống ao, khi ngủ bị ta vẽ rùa.....”

“..... Huynh làm chuyện tốt cũng nhiều thật đấy.”

“Cũng tạm, về sau sẽ càng thêm cố gắng. Thật ra.....”

“Sao vậy?”

“Bây giờ ta cũng đang mơ à.”

“Không có.” Ta cố nén nước mắt lắc lắc đầu, dùng trán kề sát vào hán cạo cạo, “Huynh xem, ta nóng.”

Hán vô cùng cố hết sức chớp mắt, “Nóng thật.”

“Ừ, cho nên ta là thật.”

Hán cố gắng dùng lực thật lâu mới nâng được tay lên vòng lấy thắt lưng của ta, cười nhẹ nói: “Đã lâu không ôm nàng, có phải gầy xuống hay không?”

“Gầy rất nhiều.” Ta nhủ mảy, “Chờ huynh về giúp ta dưỡng lại.”

“Việc này đâu khó.” Hán ho khan một tiếng, hai tay lại vô lực hạ xuống, “Đến lúc đó đừng ăn thành mập a.”

“Mập mới tốt, mập có phúc khí.” Ta dùng tay ôm chặt hán, tùy ý để thân nhiệt lạnh như băng của hán truyền qua tay ta xuyên đến trong người, kích thích đáy lòng từng đợt sợ run, “Biểu ca, huynh mệt lắm sao?”

“Ừ.” Hán nheo nửa mắt hồ ly, “Luôn muốn ngủ.”

“Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Ta tựa đầu vào trước ngực hán, nghe tiếng tim hán đập trong lồng ngực, “Tĩnh ngủ rồi sẽ có khí lực.”

“A Lam”

“Hả?”

“Miệng ta rất khô.”

“Ta đi lấy nước cho huynh.”

“Không cần uống nước.”

“Ách?”

“Hôn ta một chút.”

“A?”

“Ta nói nàng hôn ta một chút.”

“..... Được.”

Ta một tay cầm tay hắn, một tay vén tóc rối loạn của hắn ra phía sau, sau đó cẩn thận đánh giá cánh môi trắng bệch kia, nhẹ nhàng ấn xuống. Ta dùng đầu lưỡi tỉ mỉ miêu tả bờ môi xinh đẹp của hắn, chất lỏng ướt át dễ chịu thấm nhuần cánh môi khô ráo. Ta có chút đùa dai cắn cắn cánh môi kia, nhìn bọn nó ban đầu còn tái nhợt trở nên hồng sắc mê người, kiều diễm ướt át.

“Ừm.” Hắn than nhẹ, “Thật nghịch ngợm.”

Nói xong không hề chỉ thủ chứ không tấn công, đầu lưỡi nhanh chóng bắt đầu xâm lược, quấn quít lấy đầu lưỡi của ta bá đạo hút, hoàn toàn không giống bộ dạng hần yếu ớt vô lực trước mặt. Hần tiến công quá mức bá đạo tùy ý, làm cho ta trong chốc lát liền xuất hiện tình trạng thiếu đường khí. Ta cố gắng muốn tách ra cánh môi đang dán chặt kia nhưng lại vô ích, chỉ có thể bị bắt cuốn theo đầu lưỡi của hắn cùng nhau triền miên.

Sau đó, lực đạo trên miệng lực đạo đột nhiên biến mất, Vũ Văn Duệ nheo mắt lại chỉ còn một đường chỉ, hàm hồ nói một câu, “Xong rồi, dùng hết khí lực.” Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Ta dờ khóc dờ cười, đây là có phải là “Chết dưới đóa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu” trong lời đồn đúng không?

Ta hôn nhẹ xuống môi hắn một chút, thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Ta cuối cùng vẫn luôn nhận sự quan tâm đối tốt của người, bây giờ.....

Ta cũng muốn đối tốt với người một lần.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Hai ngày sau, Tô Kì dẫn theo một đội quân nhỏ khởi hành đi Tề Vân sơn, trong đó bao gồm có ta và Vũ Văn Duệ cùng Mạnh Thiếu Giác.

Là con tin, Vũ Văn Duệ đương nhiên không có khả năng ở cùng một chỗ với ta, hắn một mình bị an bài ở trên xe ngựa phía sau, dọc theo đường đi có đại phu thay hắn điều trị vết thương -- Đây là yêu cầu của ta đối với Tô Kì, hắn phải cam đoan lúc Vũ Văn Duệ đến núi Tề Vân Sơn thì vẫn còn có đủ khí lực để tự mình đi lại.

Về phần vì sao chúng ta muốn đến Tề Vân sơn.....

Chuyện này phải nói đến trước đây, lúc trước trong tay ta có được hai mảnh tảng bảo đồ, đương nhiên không có khả năng đem chúng nó mang theo bên mình. Vì thế, lúc ta chạy tới Vân Trạch, đi ngang qua Tề Vân Sơn, ta liền phát hiện đem bảo đồ chôn ở Tề Vân Sơn. Mà địa điểm chôn bảo đồ cũng thực quý dị, bên cạnh một bức tường đồ nát trên vách núi sâu.

Bây giờ nghĩ đến, địa điểm chôn bảo đồ thật đúng là không sai.

Chúng ta tới Tề Vân sơn lúc hoàng hôn, ánh sáng mờ nhạt phía chân trời chiếu rọi vùng núi, bóng xanh chồng chất lẫn nhau nhưng lại sinh ra vài phần thê lương.

Đoàn người chạy nửa tháng tuy mệt nhọc không thôi nhưng vẫn hy vọng tốc chiến tốc thắng. Ta cũng không kéo dài thời gian, luồn vạch rõ con đường phía trước, vì thế lại chậm rãi đi lên núi, tới chỗ vách núi sâu nơi ta dấu bảo đồ.

Giọng nói Tô Kì từ ngoài xe ngựa truyền đến: “Công chúa, đã đến vách đá.”

Ta vén rèm nhìn ra bên ngoài, xuống xe ngựa nhìn hấn nói: “Hoàng thượng, mời người của người lui hai mươi thước.”

Tô Kì vuốt cằm, “Được.” Hấn quay đầu phân phó một tiếng, tiếng vó ngựa hỗn loạn cùng tiếng bánh xe lập tức vang lên, ước chừng 6, 7 phút sau mới ngừng lại.

“Công chúa, bây giờ.....?”

Ta cười cười, nâng làn váy đi về phía trước vài bước, “Hoàng thượng, có thể cho ta một cái cuốc không?”

Tô Kì híp híp mắt hoa đào, “Cái cuốc?”

“Ừ.”

“Được.” Tô Kì gọi người nói nói mấy câu, không tới một hồi liền đem cuốc đến cho ta, “Công chúa.”

Ta nhận lấy cái cuốc ước lượng, cười nói: “Mời hoàng thượng cũng lui về phía sau hai mươi thước.”

Tô Kì thật sâu liếc ta một cái, trong mắt có chút phức tạp chớp động, “Được.”

Hấn mang theo người hầu bên người thối lui về sau, thẳng cho đến khi sóng vai cùng những người khác mới dừng lại.

Ta cầm lấy cái cuốc đi đến bên cạnh vách núi sâu, vách núi sâu vẫn như trước một bộ hoang vắng, cò đại không sinh sôi nổi nơi đất đá khô cằn cứng rắn này. Cúi đầu nhìn lại, một mảnh chén ngắt loang lổ, u ám thâm trầm dường như không cẩn thận là nó có thể đem người cắn nuốt. Ta sờ sờ gai ốc trên tay, tìm một tảng đá được chôn dưới đất, đi về phía bên trái mười bước lại lui về sau ba bước, cuối cùng cầm cuốc bắt đầu đào.

Xa xa, không cần nói cũng biết có ánh mắt đang nhìn chằm chằm ta, chuyên chú mà như có lửa. Cái tay nắm cuốc của ta không khỏi căng thẳng, ta chỉ có thể càng thêm chuyên tâm đào đất. Ước chừng 5 phút sau, hố đất rốt cuộc cũng lộ ra một khối vải màu lam sậm. Ta hít một hơi, nhanh chóng ném cuốc đem khối vải màu lam kia đào ra.

Bên trong đúng là hai mảnh tảng bảo đồ của Vân Di và Vân Chiến.

Ta phì phì bần đất dính trên vải, nhìn Tô Kì ở xa xa nói: “Thứ người muốn ở trong này.”

Trong mắt Tô Kì nhanh chóng xẹt qua một tia sáng, “Tốt lắm, khi nào công chúa muốn thăm thả người?”

“Không vội.” Ta ung dung nói: “Hoàng thượng có thể lấy cho ta mười cái pháo hoa truyền tin hay không?”

“Pháo hoa truyền tin?” Tô Kì nhú mày, “Công chúa muốn làm gì?”

Ta lạnh lùng nói: “Đương nhiên tìm người đón biểu ca của ta về.”

Tô Kì gọi lên môi mỏng, từ chối cho ý kiến cười yếu ớt: “Nhưng công chúa còn chưa đem bảo đồ cho thăm.”

Ta cũng cười như không cười đáp: “Hoàng thượng sợ cái gì, tình hình bây giờ chỉ sợ ta có cánh cũng không bay được.” Ngoài vách núi sâu còn có ba con đường để xuống núi, con đường trước mặt bị bọn họ chặn lại, trái phải tuy là chỗ trống, nhưng lấy hai đùi của ta mà so với ngựa của bọn họ..... Làm sao có thể.

Tô Kì cũng không nói nhiều nữa, gọi người đem pháo hoa truyền tin gói vào giấy sau đó ném lại cho ta. Ta đem bảo đồ bỏ vào trong tay áo, nhặt pháo hoa truyền tin lên rồi dùng lửa đốt. Lần đầu tiên bắn ra một phát, cách khoảng 2 phút lại bắn ra hai phát, đến lần bắn ra bốn phát ta mới dừng lại.

Đoàn người Tô Kì ở đối diện chỉ im lặng nhìn động tác của ta.

Ta vỗ vỗ tay, giữa làn khói bay đầy trong không trung nhìn Tô Kì ở đằng xa gật gật đầu: “Hoàng thượng chờ.”

Tô Kì cũng vuốt cằm, khuôn mặt tuấn mỹ một bộ hòa khí.

Gió thu thổi qua, ước chừng đúng một khắc sau, xa xa mới có vài tên mặc quần áo màu đen động tác nhanh nhẹn phi xuống núi, không để ý bọn thị vệ như hổ rình mồi của Tô Kì đang rút kiếm ra cầm tức, đi tới đứng trước mặt ta.

Trong đó, đầu lĩnh nhìn ta nói: “Thuộc hạ khấu kiến công chúa.”

Tên đầu lĩnh này ta cũng không xa lạ, lần trước Vũ Văn Duệ mang ta đi gặp hấn cũng đã nói với ta cách để liên hệ với bọn họ, cho nên lần này ta mới có

thể gọi bọn họ đến. Ta nói: “Đừng chờ một bên đi, lát nữa đón chủ tử của ngươi về.”

Đầu lĩnh cũng không nói nhiều, kính cẩn nói: “Vâng.”

Ta lại lạnh nhạt liếc Tô Kì, “Hoàng thượng có thể mang biểu ca của ta ra.”

Tô Kì nghe vậy khẽ nhủ mày, ngược lại phân phó thị vệ một bên: “Dem Vũ Văn Duệ mang ra đây.”

Chỉ chốc lát sau, Mạnh Thiệu Giác và Vũ Văn Duệ cùng nhau xuống xe. Vũ Văn Duệ so với mấy ngày trước khí sắc đã tốt lên không ít, chỉ là đi lại còn thoảng tập tễnh, rõ ràng vẫn rất suy yếu, khuôn mặt thanh tú tái nhợt như tờ giấy, chợt thấy thật có thể nói là “Nhược liễu chi tư*”.

(*Yếu ớt giống như cây liễu)

Lúc hắn nhìn ta, mắt hồ ly dài nhỏ liền nheo lại, bên trong ý tứ hàm xúc không rõ.

Tô Kì nói: “Bây giờ đã được chưa?”

Ta nắm chặt hai tay dưới áo, trên mặt vẫn không đổi sắc nói: “Để bọn họ mang Vũ Văn Duệ đi trước đã.”

“Bảo đồ đâu?”

“Chờ bọn hắn đến nơi an toàn ta sẽ đưa cho ngươi.” Ta đột nhiên lui về phía sau mấy bước, nhìn xuống vách núi sâu không thấy đáy kia, chân của ta hơi có chút phát run, trái tim cũng mạnh mẽ thắt chặt lại, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Hoàng thượng, nếu bảo đồ rơi xuống, các người có thể tìm lại được không?”

Tô Kì cương cứng một chút, môi mòng nhẹ nhướn, “Công chúa suy nghĩ quả nhiên chu toàn, chỉ là trăm thả người mà công chúa cầm hai mảnh bảo đồ cũng có chút không công bằng..... Không bằng công chúa đưa trước cho trăm một mảnh, sau đó lại cho trăm một mảnh khác, như vậy, mọi người đều được công bằng.”

Ta nghĩ nghĩ, “Được.”

Tiền trao cháo mức luôn là một đạo lý, chưa thể giao hàng thì trước tiên phải đặt cọc tiền cũng có lý.

Khuôn mặt tuyệt mỹ đối diện có vẻ vừa lòng cười, “Vây, một lời đã định, trăm thả người, công chúa đưa cho trăm một mảnh bảo đồ trước.....”

“Không thể đưa!” Bên phải, một tiếng quát to đột nhiên vang lên, ngắt lời Tô Kì đang nói.

Tay nắm bảo đồ của ta bỗng nhiên thắt chặt, giọng nói này.....

Là hoàng tử.

Khuôn mặt hoàng tử đã lâu không gặp vẫn như trước kiêu diễm vô song, nhưng so với trước kia còn ẩn ẩn nhiều hơn vài phần kiên nghị, một thân nam trang màu tím lộ ra vẻ quyết đoán kiên cường, cũng là một bộ khí khái đế vương.

Hoàng tử bây giờ..... Cũng không giống trước nữa.

Nàng bình tĩnh nhìn ta, lặp lại một lần nữa: “A Lam, không thể đưa.”

Tô Kì nhìn thấy hoàng tử cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, khách khí nói: “Thì ra là nữ hoàng Văn Di, nữ hoàng đến thật đúng lúc.”

Hoàng tử nhìn Tô Kì, trong mắt lóe lên vài tia phức tạp. Nàng nhắm mắt hít vào một hơi, khi mở mắt, con ngươi đã lặn xuống lặn lòng kiên định, “Kì đế, hôm nay mảnh bảo đồ này không thể đưa cho ngươi.”

“Không thể cho trăm?” Tô Kì suy nhẹ một tiếng, giống như đang cười nàng vợ vãn, “Chẳng lẽ nữ hoàng không muốn đổi lại Vũ Văn Duệ?”

Hoàng tử chỉ lắc đầu, “Vũ Văn Duệ đương nhiên muốn cứu, nhưng không phải bây giờ.”

Ta không khỏi cười lạnh trong lòng, không phải bây giờ, đó là chuyện gì? Đợi cho đến khi hắn chỉ còn một hơi thở mới cứu?

“À.....” Tô Kì cười nhạt, “Thì ra nữ hoàng nghĩ như vậy.” Hắn lại chuyển qua nhìn ta, “Công chúa nghĩ nữ hoàng nói như thế nào?”

Ta trầm mặc ung dung đánh giá, hoàng tử, Tô Kì, hai người này khi còn bé làm bạn cùng chơi với ta, cùng nhau lớn lên, giờ phút này lại xa lạ lạnh như băng như vậy.

Hoàng tử và thất ca trong trí nhớ của ta..... Bọn họ đã đi nơi nào?

Hoàng tử nhủ mày, “A Lam, không thể.”

“Không thể?” Tô Kì hừ một tiếng, nhẹ nhàng khoát tay, “Thiếu Giác.”

Mắt phượng của Mạnh Thiếu Giác lướt qua một tia sắc lạnh, trong tay cầm một cây dao găm sắc nhọn, không chút do dự đâm thẳng xuống bả vai Vũ Văn Duệ -- Đúng là nơi bả vai mà Vũ Văn Duệ bị thương lần trước.

Thân mình Vũ Văn Duệ vốn vô lực đột nhiên chấn động, con người phút chốc trợn to, đau đớn lại không phát ra tiếng.

Trái tim của ta giống như bị đâm đến chảy máu, không chút do dự hung hăng phun ra một chữ, “Đổi!”

Hoàng tỷ nhất thời tức giận, “A Lam!”

Tô Kì không khỏi cười nhạt, làm như đã đoán được từ trước. Mạnh Thiếu Giác hơi hơi nheo mắt. Duy độc chỉ có Vũ Văn Duệ khôi phục thần khí không gợn sóng sợ hãi, chỉ nhợt nhạt liếc ta.

“Đổi.” Ta nói lại một lần, “Hoàng tỷ, muội muốn biểu ca trở về.”

Bảo đồ và Vũ Văn Duệ, người muốn là bảo đồ, mà ta muốn, là hấn.

“A Lam.....” Giọng nói của hoàng tỷ hàm chứa uy nghiêm của nữ hoàng, “Không thể đưa bảo đồ cho Tô Kì.”

“Hoàng tỷ.” Ta lắc lắc đầu, “Muội muốn đổi.”

“Không thể đổi!” Lại là một tiếng hô quát, chẳng qua lần này không phải là hoàng tỷ, mà là đến một nam tử anh tuấn vọt qua từ bên trái.

Ngựa đen thuần tuấn, khôi giáp màu đen, khuôn mặt tuấn lãng thâm thúy như dao khắc -- không phải Hạ Liên Thần thì còn là ai?

Nhưng vì sao hấn cũng đến đây?

Phía sau Hạ Liên Thần đương nhiên cũng mang theo một đám người, cục diện nhất thời cứng ngắc. Ba đường người ngựa hai mặt nhìn nhau, đặng đặng sát khí địch ý nồng đậm.

Hạ Liên Thần mày rậm nhíu chặt, ôn thuận kêu: “A Lam, lại đây, trăm mang nàng đi.”

“Liên đế đang nói đùa sao?” Hoàng tỷ lập tức châm chọc nói: “A Lam là hoàng muội của trăm, phải đi cũng là đi với trăm.”

Hạ Liên Thần căn bản chẳng quan tâm, “Trăm đã cầu thân với Vân Di của người, A Lam không lâu sau sẽ là hoàng hậu của Vân Chiến, nàng đương nhiên phải đi với trăm.”

Ta nhíu mày trái phải nhìn một cái, Hạ Liên Thần hướng hoàng tỷ cầu thân cưới ta? Đây là thời điểm nào mà nói chuyện này? Thì ra, lúc này còn có thể bàn chuyện này ha.

Hoàng tỷ hừ lạnh một tiếng, “Liên đế, trăm nhớ không lầm thì trăm cũng không có đáp ứng lời cầu hôn của người?”

Hạ Liên Thần lại đáp trở về một nụ cười lạnh, cuồng ngạo giống như tất cả mọi người xung quanh đều là không khí: “Trăm không quan tâm người có đáp ứng hay không, A Lam tương lai nhất định là hoàng hậu Vân Chiến, hôm nay trăm cũng nhất định mang nàng đi!”

“Ngừng.” Tô Kì thú vị dạt dào, từ từ nói: “Các người có thể hỏi qua A Lam có muốn đi theo các người hay không?”

Hoàng tỷ và Hạ Liên Thần lập tức dừng lại, hai mắt sáng quắc nhìn ta.

Ta biết vậy nên áp lực có chút lớn hơn.

Việc này, đi với ai cũng đều khiến cho đại cục hỗn loạn.....

“Hoàng tỷ, Hạ Liên Thần.” Ta bình tĩnh mở miệng, “Ta sẽ không theo các người.”

Ta lại nhìn về phía Tô Kì, “Tô Kì, đúng hẹn thả người.” Máu tươi trên vai Vũ Văn Duệ đã ướt đỏ một bên quần áo, sắc mặt hấn cũng tái nhợt như lập tức sẽ vỡ tan biến mất, đã không thể tiếp tục kéo dài.

Hoàng tỷ và Hạ Liên Thần lần này có chung chí hướng, “A Lam, không được!”

“Đừng nhúc nhích.” Tay của ta giờ ra ngoài vách núi sâu, gió thu hiu quạnh thổi qua, ôn nhu lay động mảnh bảo đồ trong tay ta, nhẹ nhàng chảy về phía dưới vực sâu không thấy đáy. Ta không nhìn được cảm thấy lạnh, trên mặt vẫn không đổi sắc: “Không được qua đây..... nếu không cái gì cũng không có.”

Đúng vậy, đây là “Uy hiếp” trong truyền thuyết.

Có thể uy hiếp được bọn họ chỉ có hai mảnh bảo đồ này.

Mặt Hoàng tử và Hạ Liên Thần nhất thời biến thành màu đen, Tô Kì lại có vẻ vô cùng vừa lòng, “Được.” Hắn nghiêng người nhìn Mạnh Thiệu Giác nói: “Giải á huyết của Vũ Văn Duệ.”

Mạnh Thiệu Giác vuốt cằm, tầm mắt như có như không xẹt qua ta, vươn tay giải huyết đạo của Vũ Văn Duệ. Vũ Văn Duệ lập tức ho khan vài tiếng, sau đó nâng mắt lạnh lùng nhìn ta.

“Vũ Văn Duệ.” Ta thản nhiên gọi lên khoe môi, hai mắt híp lại, “Ta không thông minh như huynh.” Lúc hắn bị bắt, ta vô lực và lo lắng như vậy, muốn cứu người lại lần lượt thất bại..... Vậy đoạn thời gian ta mất tích kia, hắn lo lắng đến cỡ nào?

Gió thu thổi sợi tóc phất qua mặt ta có chút ngứa, giống như đứa nhỏ búống bình không nghe lời, không muốn bỏ qua trêu đùa ta. Ta vươn tay đem chúng vén lên, sau đó nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ chờ huynh trở về bên cạnh ta.”

Ta vẫn luôn ích kỷ như vậy, hôm nay cũng xấu tính không ngại ích kỷ một hồi.

Vũ Văn Duệ lại ho khan vài tiếng, tầm mắt lạnh lùng đảo qua người ngựa ba phương, cuối cùng ôm bả vai bắt đầu hướng ta bên này đi tới. Mọi người thấy thế tay cầm binh khí có chút nóng lòng muốn xông lên, nhưng lúc bị hắn lạnh lùng đảo qua đều dừng động tác lại, nhất thời không có người ngăn cản.

Tô Kì, hoàng tử và Hạ Liên Thần, ba người thấy thế đều nhú mày, nhìn nhìn cuối cùng không nói gì.

Hắn rút cuộc cũng đứng trước mặt ta, khuôn mặt tái nhợt tràn đầy lạnh lùng, “Nàng đã quên ta từng với nàng cái gì rồi sao?”

Ta sùng sốt, “Ách.....” Cái gì?

“Mặc kệ người chết trước mặt nàng là ai, cũng không cho phép nàng cứu.” Hắn nhìn ta chằm chằm, từng chữ từng chữ nói: “Bây giờ hành vi của nàng như vậy, cùng lúc trước có gì khác nhau?”

Ta cảm thấy mình có chút sai, lại có chút uất ức, nhất thời không thể khóc cũng không thể cười, “Ta.....”

Ta gây sóng gió như vậy, còn không phải là vì cứu hắn?

Không ngờ người nọ lại trừng mắt, bỗng nhiên thấp giọng cười rộ lên, “Nhưng mà.....” Ngôn ngữ của hắn ý vị thâm trường, “Ta vậy mà cảm thấy rất vui về.”

Ta nhanh chóng nâng mắt, con ngươi dài nhỏ của người nọ tràn đầy ánh sáng chói mắt, môi mỏng cong thành một hình cung hoàn mỹ, “Rất tức giận, nhưng cũng rất vui.”

Ta không khỏi cười khẽ theo hắn, “Ừ.”

Hắn vỗ vỗ hai má của ta, nhẹ giọng nói: “Đem bảo đồ cho ta.”

Ta buông tay, đem bảo đồ đưa tới trong tay hắn.

Hắn một tay ôm bả vai ta, đem sức nặng nửa thân mình áp lên người ta, một bên cười yếu ớt nhìn ba người vẫn im lặng kia nói: “Ba vị hoàng thượng đều muốn hai mảnh bảo đồ này?”

Ba người lặng im, không có người mở miệng đáp lại.

Vũ Văn Duệ cũng không giận, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi: “Một trăm năm mươi năm trước, Vân Trạch là chú cường, đem kho báu vô tận chôn sâu vào lòng đất. Bảo tàng Vân Trạch ban đầu là việc vui của Vân Trạch, nhưng không ngờ sau này lại trở thành tai họa. Bảo tàng này không chỉ dẫn đến việc hoàng thất hai nước khác thêm nhỏ dãi, lại hấp dẫn không ít dị sĩ trên giang hồ, từng đoàn người ngựa đều nghĩ cách đánh Vân Trạch, chỉ vì tàng bảo đồ này. Trong năm mươi năm, Vân Trạch xảy ra chiến tranh tính cả trận to trận nhỏ không dưới năm trăm trận, mỗi người đều vì tàng bảo đồ này, mỗi người đều vì tài phú vô tận này.”

Vách núi sâu ngoài tiếng gió thổi ra không còn tiếng động khác, người người đều nhập thần nghe Vũ Văn Duệ nói.

Hắn thờ hồn hèn lấy hơi, tiếp tục nói: “Một trăm năm trước, rốt cuộc ba nước cũng bùng nổ đại chiến, Vân Trạch ước chừng thiệt hai trăm năm mươi vạn người, thành trì bị phá mười lăm tòa. Vân Di chết chừng bốn mươi vạn người, hủy ba mươi tòa thành trì, Vân Chiến chết trận ba mươi lăm vạn người, hủy bốn mươi tòa thành trì.” Hắn thản nhiên đảo qua ba người kia, “Nhưng tàng bảo đồ rốt cuộc cũng không thuộc về ai, bảo đồ chia làm ba, mỗi bên giữ một phần, không được độc chiếm. Đến đây, trăm năm tranh cướp bảo đồ cuối cùng cũng bình ổn.”

“Mà nay.....” Hắn ho khan một tiếng, sắc mặt có chút phát xanh, “Sau trăm năm, tam đế đồng thời đăng cơ, các thần tử mang dị tâm như hổ rình mồi ý đồ gây rối, nhưng các tân đế ai ai cũng đem tâm tư đặt lên bảo đồ này, trông mong vào bảo đồ có thể phụng trợ nước mình.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Kì, hoàng tử và Hạ Liên Thần đều rùng mình, rõ ràng là bị nói trúng rồi.

Vũ Văn Duệ nhẹ giọng cười cười, “Tam đế đã suy sết qua hiện trạng bây giờ?”

Ba người á khẩu không trả lời được, không một người mở miệng.

“Ta nói rõ nhé?” Vũ Văn Duệ không chờ bọn hắn trả lời, tự cổ mục đích nói: “Vân Trạch Kì để mặc dù đã đăng cơ, nhưng thế lực trong tay dòng họ của hoàng hậu vẫn không lồ như trước, ba phần binh lực của Vân Trạch đều ở trong tay bọn họ, ba phần binh lực khác quy về Nam Dương Hậu. Nam Dương Hậu không về phe hoàng hậu, nhưng cũng không theo phe Kì đế, duy trì thái độ trung lập.”

Gương mặt tuyệt mỹ của Tô Kì cười như không cười, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia âm u.

“Vân Chiến sao.....” Hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, “Tuy Liên đế nắm trong tay bảy phần binh lực, nhưng ngày đó đăng cơ đã đắc tội với nhiều trọng thần trong triều, cũng có vài người theo hầu với đã tâm bưng bưng, lại nhiều lần thiết kế nội loạn Vân Chiến.....”

“Về phần Vân Di.....” Hắn ghé mắt nhìn về phía hoàng tử, “Vân Di tình trạng gì ta sẽ không nhiều lời, tin tưởng nữ hoàng sẽ có chừng mực.”

Tô Kì, hoàng tử và Hạ Liên Thần nghe xong lời này liền đánh giá đối phương vài lần, sau đó sắc mặt do dự nhìn Vũ Văn Duệ.

Vũ Văn Duệ thấy thế lại nở nụ cười cười vài tiếng, “Tình cảnh ba nước hiện nay khiến tam đế bắt buộc phải dành lấy tàng bảo đồ này, nhưng tam đế có từng nghĩ, tàng bảo đồ này là họa hay phúc?”

Ba người nhướng mày, đều trầm tư.

Vũ Văn Duệ bật cười, “Tam đế đều biết bảo đồ này là phúc cũng là họa, nhưng không người nào buông tay được..... Thôi, đây cũng là thói thường của con người.” Lực đạo hắn đè lên người ta biến nặng, hơi hơi nheo mắt lại, nói: “Hôm nay tam đế về Tề Vân Sơn này, cũng là thời cơ tốt.”

Ba người bên kia hơi nhủ mày lại, lúc đang do dự muốn nói cái gì đó, đã thấy Vũ Văn Duệ hướng vách núi sâu kia muốn thả tay ra, mà trong tay đúng là hai mảnh tàng bảo đồ kia.

“Vũ Văn Duệ! Dừng tay!” Ba người trừng lớn mắt cùng kêu to lên, roi trong tay muốn vung lên.

“Buông roi trong tay ra.” Giọng nói Vũ Văn Duệ không gọn sóng sợ hãi, “Tam đế khẩn trương vì tàng bảo đồ như thế sao.”

“Vũ Văn Duệ, ba người chúng ta nhất định sẽ nói chuyện cho tốt, người không cần xúc động”. Hạ Liên Thần trầm giọng nói, sắc mặt hơi hơi biến thành màu đen.

Hoàng tử lập tức phụ họa, “Đúng, nhất định có thể tìm được cách giải quyết!”

Gương mặt tuấn mỹ của Vũ Văn Duệ vẫn như trước một bộ vân đạm phong khinh, mắt hồ ly dài nhỏ híp lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Bảo đồ này còn tồn tại trên đời một ngày, ba nước liền không có một ngày thái bình. Hôm nay ta không ngại làm chuyện tốt, giúp các người hủy nó.” Hắn bỗng nhiên cười, cúi đầu nhìn ta, “A Lam?”

Con người màu rậm nắng tràn đầy nụ cười yếu ớt, làm cho ta trong nháy mắt hoảng hồn, kim lòng không được gạt gặt đầu, “Ừ.”

Tô Kì lúc này mở miệng: “Vũ Văn Duệ, ta có thể thả người và A Lam ra khỏi Vân Trạch, tất cả đều còn có đó!”

Vũ Văn Duệ lạnh lùng nói: “Tam đế, tàng bảo đồ này cho các người họa hay phúc?”

Hắn chậm rãi buông tay, mảnh bảo đồ trong tay hắn rơi xuống, theo gió nhẹ lay động rơi xuống vách núi đen, trong giây lát liền trôi đi.

“Theo ta thấy, vật này chỉ diệt, không cứu.”

Việc đã đến nước này, Tô Kì, hoàng tử và Hạ Liên Thần chỉ có thể nhìn bàn tay trống trơn của Vũ Văn Duệ mà sửng sờ tại chỗ, dường như không tiếp thu được bảo tàng truy đuổi trăm năm nay cứ như vậy theo gió trôi đi.

“Khụ khụ khụ.” Vũ Văn Duệ kịch liệt ho khan vài tiếng, chợt cả người hướng ta đè xuống, “A Lam, ta muốn xỉu.”

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại, cứ như vậy nằm trong lòng ta.

Ta ôm lấy hắn nửa quỳ trên mặt đất, sau đó lại nhìn vách núi đen phía sau sâu không thấy đáy, rồi ngẩng đầu lạnh lùng cười nhìn về phía ba người kia, “Bảo đồ đã hủy, các người bây giờ..... muốn như thế nào?” Ta nhìn bọn họ thật sâu liếc mắt một cái, “Hoàng tử, thất ca, Hạ Liên Thần..... Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc*.”

(*Đại khái là, thứ đã xảy ra chưa chắc là họa cũng chưa chắc là phúc)

Ba người nhìn ta không chuyển mắt, sắc mặt rối rắm phức tạp.

Ta không hề nhìn bọn hắn, ôm sát người nọ vào lòng, quần áo trên người hắn bị máu tươi làm ẩm ướt hồng đỏ một mảng, sắc mặt tái nhợt dường như trong suốt nhưng vẫn tuấn mỹ như trước làm cho người ta không chuyển mắt được.

Ta cười cười, sống hay chết, có lẽ đã không còn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: end

Ban đêm năm ngày sau, một chiếc xe ngựa từ một sơn đạo bí mật chạy xuống Tề Vân Sơn.

Bề ngoài xe ngựa cực kỳ bình thường, một con tuần mã màu đen kéo xe đi trên đường, thỉnh thoảng phát ra tiếng vó ngựa “Cộc cộc cộc” trong màn đêm yên tĩnh này có vẻ rõ ràng khác thường.

Bên trong xe ngựa, một nam tử tuần mã đang nằm nghiêng trên giường, mắt hồ ly híp lại, trong mắt tràn đầy lười biếng, ngón tay thon dài thỉnh thoảng đùa nghịch cô gái đang ngủ say bên cạnh.

Hắn cảm một nhúm tóc của cô gái lên rồi gãi gãi hai má nàng, thẳng cho đến khi cô gái kia phát ra một tiếng lều bều bất mãn mới dừng tay. Hắn gọi lên mỗi móng cười nhẹ, rử mắt xuống, trong mắt mang theo sùng nịch.

“Ừm.....” Cô gái khẽ nhú mày, thong thả mở mắt, con ngươi của nàng còn mang theo một chút sương mù, một bộ sương mù thuộc loại trẻ con. Nàng trừng mắt nhìn, giọng nói mang chút khàn khàn chưa tỉnh ngủ, “Biểu ca.”

Cô gái này đúng là A Lam, mà nam tử tuần mã được cô gái gọi là biểu ca kia đương nhiên là Vũ Văn Duệ.

Chỉ thấy hắn chậm rãi lấy ra một cái khăn lau mồ hôi thấm ra trên trán cô gái, cúi đầu trả lời, “Ừ.”

A Lam đối với động tác vô cùng thân thiết của hắn đã sớm tập thành thói quen, chỉ đánh giá thành xe sau đó nhú mày, “Xe ngựa?” Bọn họ ở trong xe ngựa?

Hắn từ bàn bên cạnh rót đầy một chén trà rồi đưa đến bên miệng nàng, “Ừ, xe ngựa.”

Nàng uống một miệng nước trà, “Tại sao chúng ta lại ở trong xe ngựa?” Nàng nhớ rõ mình đang ngủ trong màn ở Vân Di mà, sao ngủ một giấc liền đổi chỗ thế này?

Giọng nói hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng ngắn gọn nói: “Chúng ta phải rời đi, bọn Mục Nhất Mục Nhị đang ở cửa khẩu chờ chúng ta.”

“Rời đi?” Nàng nhú mày, trong lòng nháy mắt vòng vo mười bảy mười tám vòng, “Là hoàng tử?”

Hắn gõ nhẹ trán nàng, “Ừ.”

Nàng rử mắt, sau đó cười nhẹ.

Hoàng hôn năm ngày trước, nàng ở vách núi sâu dùng bảo đồ đổi về Vũ Văn Duệ với Tô Kì, nhưng hoàng tử và Hạ Liên Thần đột nhiên xuất hiện, làm cho cục diện nhất thời có chút hỗn loạn. Hoàng tử và Hạ Liên Thần đương nhiên kịch liệt ngăn cản nàng đem bảo đồ giao cho Tô Kì, nhưng nàng tâm ý đã quyết, bảo đồ có thể không cần, nhưng Vũ Văn Duệ, tuyệt đối không thể biến mất. Nàng dựa theo kế hoạch cùng Tô Kì trao đổi, lại không ngờ Vũ Văn Duệ không có đi với người đến cứu hắn, mà lại đi tới bên cạnh nàng.

Vũ Văn Duệ tựa vào trong lòng nàng, nhìn Tô Kì, hoàng tử và Hạ Liên Thần nói một phen -- mấy trăm năm nay có bao nhiêu người vì tàng bảo đồ mà chết, bây giờ tàng bảo đồ lại nhắc lên phong ba như thế nào.

Vũ Văn Duệ hỏi: “Tam đế, tàng bảo đồ này cho các người họa hay phúc?”

Vũ Văn Duệ nói: “Theo ta thấy, vật này chỉ diệt, không cứu.”

Vũ Văn Duệ cầm tàng bảo đồ, trước mặt mọi người đang trợn mắt há hốc mồm khiếp sợ, buông tay đem tàng bảo đồ ném vào vách núi sâu.

Trăm năm, vì tàng bảo đồ mà mọi người lâm vào cảnh điên cuồng, cứ như vậy mà trở thành hư vô.

Vũ Văn Duệ làm xong việc này thì cũng dùng hết khí lực, suy yếu hôn mê trong lòng nàng. Mà nàng chỉ thản nhiên nhìn mấy tân đế sắc mặt phức tạp kia, cười nói: “Bảo đồ đã hủy, các người bây giờ..... muốn như thế nào?”

Tàng bảo đồ bọn họ một lòng truy đuổi đã bị Vũ Văn Duệ không mẫn không nhạt ném xuống vách núi sâu, nói vậy, giờ phút này khẳng định trong lòng

bọn họ đang hận nghiêng răng ngựa lợi. Cũng thế, hận thì sao, oán thì thế nào, bảo đồ đã hủy, còn lại chính là hai cái mạng của nàng và Vũ Văn Duệ mà thôi.

Nàng nhìn vách núi đen phía sau, cười vô cùng đơn giản, “Nhưng mà vách núi đen này, có biểu ca đi cùng với ta, chắc là cũng không đáng sợ như vậy.”

Nếu phía trước là tra tấn cùng hận thù, phía sau là tử vong cùng an nhàn, như vậy, nàng còn gì để do dự ?

Nàng lơ đãng, cũng không phải chưa từng chết qua.

Về phần hấn a.....

Nàng vươn tay mon trón khuôn mặt tái nhợt của hấn, cái mũi hơi hơi cay, trong lòng vẫn là thỏa mãn.

Hấn hiểu nàng như thế, mà nàng cũng hiểu hấn như vậy.

Quyết định của hấn chính là quyết định của nàng, mà của nàng, cũng chính là của hấn .

Sống hay chết có gì khác biệt, hai người làm bạn cùng nhau đó chính là hạnh phúc lớn nhất.

“A Lam, nàng theo trẫm trở về!” Giương mặt tuần lãng của Hạ Liên Thần là một mảnh tức giận đỏ hồng, “Bảo đồ là tiểu tử trong lòng nàng ném đi, hay là, nàng muốn cùng hấn nhảy xuống vách núi?”

Nàng lạnh lùng cười, “Hai mảnh bảo đồ, đổi hai mạng chúng ta, không phải vừa hay?”

“Trên đời này đâu có chuyện tiện nghi như vậy!” Tuần mi của Hạ Liên Thần nhú chặt, “Nàng làm mất bảo đồ, vậy phải bồi trẫm một cái hoàng hậu!”

Nàng ngẩn người, ách, còn có thể nói như vậy sao?

Giọng nói hoàng tử từ phía sau truyền đến, “A Lam!”

Nàng nâng mắt, chống lại tầm mắt nhu hòa của hoàng tử, đó là ôn nhu mà nàng từng quen thuộc, là ôn nhu lúc còn nhỏ hoàng tử luôn làm bạn với nàng nhìn nàng.

Hoàng tử quay đầu nhìn về phía Tô Kì, trong mắt có ánh sáng chớp động, thấp giọng mang theo ân ân cầu xin, “Thất ca.”

Hoàng tử gọi không phải Kì đế, mà là thất ca.

Từng là thất ca của các nàng.

Ánh mắt Tô Kì hơi hơi lóe, phức tạp nhìn nàng, “A Lam.....”

“Tàng bảo đồ này đã hại không biết bao nhiêu tánh mạng của tướng sĩ Vân Chiến!” Hạ Liên Thần hừ một tiếng, “Hôm nay bị hủy sạch sẽ a!”

Hoàng tử nghe vậy cắn cắn môi, “Liên đế nói rất đúng, thật ra ngầm lại cho kỹ thì lời Vũ Văn Duệ nói không phải là không có lý.....” Nàng nhìn Tô Kì, “Thất ca, huynh thấy sao?”

Tô Kì lẳng lặng nhìn vách núi đen hồi lâu, con ngươi một mảnh trầm tư. Hồi lâu sau, hấn mới thân nhiên mở miệng nói: “Không biết nữ hoàng cùng Liên đế có hứng thú ngồi xuống nói chuyện một hồi?”

Hoàng tử và Hạ Liên Thần liếc nhau, “Được.”

Đến tận đây, tam đế đạt thành hiệp nghị, mà nàng và Vũ Văn Duệ cũng đương nhiên được đưa đến nơi của Vân Di tu đường.

Phút cuối cùng, bọn họ cũng nhớ lại mảnh tình cảm trước kia, không tự tay ép đại biểu ca cùng ngũ muội đã cùng bọn họ lớn lên nhảy xuống vách núi đen sâu vạn trượng.

Hoặc là, lời nói của Vũ Văn Duệ đã đánh thức bọn họ, cái gì là điều quan trọng bây giờ bọn họ cần đề ý?

Ai biết.

Ban đầu, vết thương trên người Vũ Văn Duệ rất nặng, lại thêm một vết thương nặng mới, vài tên thái y xem bệnh xong đều liên tục xoa tay. Nhưng may mắn có Tiết thần y y thuật cao siêu đuổi kịp tới, từ quý môn cướp hấn trở về, chẳng qua thân thể vẫn yếu ớt như trước, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Vũ Văn Duệ hôn mê, nàng luôn luôn ở một bên chăm sóc, ăn hay ngủ cũng ở chung màn. Đối với chuyện này, Mạnh Thiệu Giác và Hạ Liên Thần bất mãn cực độ, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của nàng, hai người cũng không có cách nào, chỉ có thể dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Vũ Văn Duệ đang hôn mê, hận không thể khoét thêm vào cái động lên người hấn.

Trong lúc đó, hoàng tử và Tô Kì cũng tìm đến đến nàng, không nói thêm cái gì, nhưng trong không khí đều là một phen hơi thở ảm áp chảy xuôi, giống

như bọn họ thời thơ ấu, làm người sung sướng như vậy.

Nàng vui mừng vì tuy rằng bọn họ đã thay đổi, nhưng cũng không hoàn toàn quên đi.

Về phần Mạnh Thiệu Giác và Hạ Liên Thần.....

Nàng từ trong hồi ức tỉnh táo lại, liếc mắt Vũ Văn Duệ đang nhàn nhã uống trà, “Biểu ca.”

“Hả?”

“Vì sao huynh lại vội vã rời đi như vậy?”

“A? Rất gấp hả?”

“Huynh mới tỉnh một ngày.”

Hắn nheo mắt hồ ly, “Mới một ngày sao?”

“Ừ, mới một ngày.”

“Tỉnh mới một ngày à.....” Hắn nhú mày, “A Lam”

“Hả?”

“Ta lúc hôn mê vẫn có ý thức.”

“A?”

“Những điều Mạnh Thiệu Giác và Hạ Liên Thần nói với nàng ta đều nghe được.”

“Ừm.....”

“A Lam” Hắn dùng trán cọ cọ nàng, chớp mũi lạnh lẽo chống lại nàng, trong tròng lạnh lùng nói: “Nàng là của ta.”

Nàng cup mắt xuống, gọi lên môi mỏng cười yếu ớt, “Ừ.” Nàng là của hắn, mà hắn cũng là của nàng.

Hắn lúc này mới vừa lòng híp híp con ngươi, một tay đem nàng ôm vào trong lòng, “Ngủ.”

Nàng xoa xoa mắt, ừ, vừa nói đến ngủ thật đúng là lập tức liền cảm thấy mệt.

Không bao lâu sau, nàng đã yên ổn chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt trắng nõn an nhàn mà ngọt ngào. Mà hắn lại chậm rãi mở to mắt, con ngươi màu râm nắng lưu luyến trên mặt nàng.

Mạnh Thiệu Giác, Hạ Liên Thần.....

Hắn nhột nhột gọi lên môi mỏng, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia đắc ý cùng ác liệt.

Cái gì mà “A Lam, trăm muốn lập nàng làm hoàng hậu”, cái gì mà “A Lam, trăm chỉ thích mình nàng”, hay là cái gì mà “A Lam, người ta muốn chỉ có nàng”, cái gì “A Lam, chờ ta trở lại tiếp nàng”?.....

Chối tai, thật sự là chối tai.

Hắn đem bàn tay nàng đang đặt trước ngực hắn cầm lên, một ngón lại một ngón thưởng thức ngón tay mảnh khảnh của nàng, sau đó bá đạo đan chặt chúng lại với nhau, nhìn ngón tay của mình cùng nàng chặt chẽ xiết lại một chỗ, mười ngón hòa hợp.

Hắn cười khê một tiếng, đời này nàng chỉ có thể nắm tay hắn, mà người kéo nàng đi cũng chỉ có thể là hắn.

Nàng là của hắn, trước kia phải, bây giờ phải, về sau cũng đều phải.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Phiên Ngoại : Nhan Hữu [Một].

Hắn là Nhan Hữu, là tổng giám đốc công ty ô tô Khóa Quốc thế kỷ hai mươi mốt, cũng là công tử Nhan Hữu nhà phú hào đệ nhất thành Tương Dương ở Vân Trạch.

Cho dù hắn cảm thấy thật vô vãn, cho dù hắn cảm thấy rất khó tin, nhưng sự thật quả thật là như thế. Hắn giống nhân vật chính trong mấy bộ tiểu thuyết huyền ảo - xuyên qua, xuyên đến một thời đại không biết tên, xuyên vào một người có bộ dạng giống hệt hắn mà ngay cả tên cũng giống y hắn lúc trước.

Công tử Nhan Hữu nhà họ Nhan lúc đầu là một thằng ngốc.

Ba tuổi chưa biết đi, năm tuổi chưa biết nói, bảy tuổi chưa biết chữ..... Mặc dù tướng mạo trông cũng được, nhưng hắn thật sự là một thằng ngốc, một thằng ngốc chính gốc.

Nhưng vào năm mười bảy tuổi, công tử nhà họ Nhan đột nhiên tâm trí có biến đổi lớn. Không chỉ không hề si ngốc, còn trở thành một người thông minh cơ trí, một mặt thái độ khéo léo ứng phó với mọi người, một mặt tiếp nhận sản nghiệp nhà mình phát triển một cách trật tự hợp lý. Vì thế cả nhà họ Nhan sôi trào, thành Tương Dương sôi trào, mà Nhan Hữu..... mê mang.

Hắn rõ ràng là một người bình thường thời hiện đại, mất đi người con gái mình yêu nhất, tuyệt vọng cưới một người con gái khác, sau đó ngay lúc người phụ nữ kia sinh non nằm trong bệnh viện, hắn chết lặng về nhà uống rượu một mình, trong lúc say men rượu lại nghĩ về người mình yêu.

Lúc mở mắt ra lần nữa, tất cả đều thay đổi.

Dung nhan người trong gương hoàn toàn không thay đổi, cũng là tóc đen dùng một cây trâm ngọc búi lên, một thân trường bào cảm y đẹp đẽ quý giá, đôi dầy đen bó sát, đây rõ ràng là trang phục của người xưa.

Vì thế ngay tại thời khắc đó, hắn không còn là kim quy Nhan Hữu nữa, mà là con của phú thương - Nhan Hữu.

Hắn thay đổi thân phận thay đổi hoàn cảnh, bắt đầu dần dần làm quen với thời không này, làm quen với mọi người xa lạ. Tất cả dường như đều thuận lợi, nhưng chỉ có mình hắn biết, bóng ma trong lòng hắn càng lúc càng lớn, chỉ vì người con gái hắn yêu.

Người con gái hắn yêu không phải người xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn cùng nụ cười thản nhiên, nhưng chỉ thế thôi cũng làm cho hắn từ từ nghiện đến mê muội.

Người con gái hắn yêu không phải người ưu tú, gia đình bình thường và một cô em gái xuất sắc, nhưng chỉ thế thôi cũng khiến mắt hắn chỉ nhìn thấy cô ấy, không còn ai khác.

Người con gái hắn yêu không phải người khỏe mạnh, thường xuyên bị chóng mặt ngất đi, nhưng chỉ thế thôi cũng làm cho hắn kiên định quyết định cùng cô ấy cả đời.

Hắn tin tưởng mình yêu cô ấy, nhưng lúc cô ấy bị bệnh nặng hắn lại phạm vào sai lầm mà bất cứ người đàn ông nào cũng dễ dàng phạm phải, hơn nữa không thể cứu vãn.

Hắn không dám nói sự thật cho cô ấy, đúng vậy, không dám.

Không dám nhìn khuôn mặt tái nhợt vì bị bệnh nặng của cô ấy hiện lên tia oán hận cùng chán ghét, không dám tưởng tượng khi cô ấy biết được sự thật sẽ đau rất nhiều tuyệt vọng rất nhiều, không dám hy vọng xa vời cô ấy sẽ tha thứ hoặc làm gì khác. Điều hắn chỉ có thể làm chính là nhìn khuôn mặt cô ấy đang cười nhợt nhạt, một lần lại một lần nói cho cô ấy biết, hắn yêu cô ấy.

Cuối cùng hắn cũng phải chịu trách nhiệm với sai lầm ngày ấy. Hắn phải cưới người vốn phải là em vợ của hắn. Hắn nhớ lại vẻ tươi cười của mình lúc đồng ý phụ trách, nhớ lại hắn đã gần từng chữ từng chữ nói với cô ta: “Cho dù tôi cưới cô, nhưng người tôi yêu vĩnh viễn chỉ có mình An Nhiên.” Hắn nhìn ý cười vỡ nát trong mắt cô ta mà cảm thấy trong lòng có một trận thoải mái cùng đau thương. Trong mắt hắn, đau thương của cô ta đâu tính là cái gì, người hắn đề ý chỉ có người hắn yêu, cho dù là người nợ hơi hơi nhíu mày thôi, cũng làm cho trái tim hắn cảm thấy đau đớn.

Chẳng qua bây giờ, hắn có tư cách nào để vì cô ấy mà đau lòng? Điều hắn làm chỉ có thể là đợi đến ngày cô ấy khỏi hẳn, sau đó chặt đứt suy nghĩ của mình, nhìn cô ấy vui vào vòng tay của người khác, để người khác thay hắn mang đến hạnh phúc cho cô ấy.

Nhưng vì sao cô ấy lại xuất hiện trong hôn lễ của hắn, vì sao lại nói cho cô ấy biết sự thật không thể chấp nhận nổi như vậy, vì sao cô ấy lại ngã xuống ngay trước mặt hắn?

Người hắn yêu đến như vậy, cuối cùng bởi vì hắn phản bội mà chết.

Hắn không suy sụp giống những người khác hay là bị bệnh tâm thần, chẳng qua nơi trái tim giống như có một khoảng không rất lớn, không suy nghĩ, không cảm xúc. Hắn chết lặng cưới cô gái hắn chán ghét kia, chết lặng đi làm rồi về nhà, chết lặng trở về nơi người hắn yêu, chết lặng nhớ lại hương vị của cô ấy.

Cuộc sống, một mảnh chết lặng.

Sau đó, người vợ trên danh nghĩa của hắn sinh non, sau đó hắn uống rượu, sau đó hắn xuyên qua, sau đó, hắn có một cuộc sống mới.

Ở đây dường như hắn có được tất cả, cha mẹ thương hắn tận xương tủy, sản nghiệp khổng lồ nằm trong lòng bàn tay hắn, nhà hoàn xinh đẹp động lòng người, vài gã sai vặt hết lòng nghe lời bên cạnh hắn..... Tất cả những thứ người khác mong muốn hắn đều có .

Nhưng nơi này không có người hắn yêu, không có.

Đôi khi hắn cũng hi vọng, nếu hắn có thể tới nơi này, như vậy, cô ấy có phải cũng có khả năng đến nơi này, đúng không? Đối với loại phán đoán này, hắn cảm thấy vô cùng kích động. Hắn bắt đầu tiêu phí một lực lượng lớn để đi tìm người, nhưng mỗi lần lại chỉ có thể thất vọng mà về. Hắn vẫn vui vẻ, lần lượt tìm những cô gái có một chút điểm tương tự giống cô ấy, sau đó để tại bên người. Lúc nhớ cô ấy, hắn sẽ im lặng nhìn người kia, xuyên qua khuôn mặt người nọ nhớ lại khuôn mặt người hắn yêu.

Thẳng cho đến một ngày, lúc hắn đi xã giao tại một kỹ viện, ở nơi đó hắn thấy được cô ấy -hắn nghĩ mình nhìn lầm rồi, nhưng cảm xúc ám áp nói cho hắn không phải, cô ấy là người sống. Hắn kích động ôm chặt cô ấy, gọi tên cô ấy, nhưng lại nghe cô ấy ôn nhu nói: “Vị công tử này, ta là Lục Tâm.”

Hắn bình tĩnh nhìn lại mới phát hiện cô gái tên là Lục Tâm này không giống An Nhiên, hai người chỉ có bảy phần tương tự..... Nhưng là bảy phần, so với bất cứ người nào hắn tìm được thì càng giống, mà chỉ cần nàng ta giống An Nhiên, hắn sẽ không để nàng ta chịu khổ.

Hắn chuộc Lục Tâm ra, để nàng ta trở thành nha hoàn bên người hắn. Hắn có thể mặc sức nhìn gương mặt tương tự kia, đáy lòng thỏa mãn tham lam vô cùng tận nhớ lại, nhưng dưới đáy lòng lại rõ ràng có giọng nói lạnh lùng vang lên, Lục Tâm không phải An Nhiên, An Nhiên không phải là người mà Lục Tâm có thể thay thế được . Nhưng không sao cả, hắn đã bị bệnh nguy kịch -- càng lâu ngày, hắn càng nhớ lại rõ ràng tất cả mọi thứ của bọn họ.

Thời gian nháy mắt trôi qua, hắn tiếp tục tìm cô gái tên là An Nhiên trong tưởng tượng, mà Lục Tâm đã đợi bên người hắn ba năm. Hắn không phải không nhìn thấy tình ý trong mắt Lục Tâm, không phải không nhìn thấy chờ mong dưới đáy mắt nàng, nhưng người hắn muốn không phải nàng, mà hắn cũng không muốn phạm sai lầm một lần nữa.

Nhưng mà mọi chuyện đều có ngoại ý muốn, bị người bỏ thuốc kê đơn, trong mật thất không có lối ra, kiều nữ xinh đẹp yêu mị.....

Hắn dường như trốn không thoát khỏi ma chướng kia, cuối cùng lại giẫm lên vết xe đổ.

Hôm sau lúc hắn tỉnh lại, nhìn Lục Tâm thẹn thùng mà cảm thấy vợ vẫn buồn cười, buồn cười nhưng lại thành than khóc, hắn cứ như vậy....

Buồn, rất buồn, buồn đến mức làm cho người ta bật cười.

Lục Tâm nhìn hắn nói: “Công tử, Lục Tâm không cầu danh phận, không dám có vọng tưởng gì, chỉ cầu được làm bạn bên người công tử, lúc công tử muốn nhìn khuôn mặt này sẽ xuất hiện.”

Hắn chỉ thản nhiên cười cười,“Vây ở lại đi.”

Nếu nơi này không có An Nhiên, như vậy mặc kệ thế nào, đều không sao cả.

Lại hai năm trôi qua, Nhan gia trong tay Nhan Hữu càng ngày càng hưng thịnh. Hắn bỏn ba mọi đất nước, phát triển sản nghiệp từ nhỏ đến lớn, trở thành thương gia赫赫 nổi tiếng nhất Vân Trạch. Cha mẹ họ Nhan đương nhiên là vui đến cười toé toé, không ngờ đứa con trai độc nhất này khi còn nhỏ ngu si nhưng bây giờ đúng là có bản lĩnh, chỉ duy nhất một chuyện khiến bọn họ phát sầu – người con trai độc nhất này đã hai mươi hai tuổi, sớm qua tuổi cưới vợ, nhưng làm người ta bực ở chỗ, mặc dù hắn hiếu thuận với cha mẹ, nhưng khi nói về chuyện này lại cực kỳ không kiên nhẫn. Hai lão vốn cho rằng nguyên nhân là do nữ tử thanh lâu bên người Nhan Hữu, nhưng cho dù nói hắn nạp Lục Tâm làm thiếp hắn cũng không có phản ứng gì..... Chuyện này tốt thế nào được cơ chứ!

Hai lão dứt khoát đến chỗ Lục Tâm nói chuyện, nhưng Lục Tâm cũng chỉ cười khổ mà nói: “Tâm tư công tử..... Lão gia, phu nhân, nô tỳ không dám đoán nhiều.”

Hai lão không thể làm gì, chỉ có thể từ bỏ.

Nhan Hữu đương nhiên biết chuyện giữa cha mẹ và Lục Tâm, nhưng chuyện này một chút cũng chẳng liên quan đến hắn, bây giờ hắn chỉ có hứng thú với sản nghiệp của nhà họ Nhan, chứ không phải đàn bà. Hai năm nay, Lục Tâm vẫn một tác cũng không rời hắn, chẳng qua thái độ của hắn đối với nàng không vì chuyện xảy ra ngoài ý muốn lần đó mà thay đổi. Hắn thừa nhận bây giờ mình càng ngày càng lạnh lùng, nhưng đối với sự lạnh lùng của mình, hắn không cảm thấy có gì bất mãn -- Đúng vậy, như vậy đã tốt lắm rồi, tâm như mặt hồ lặng sóng, chỉ cần nhớ rõ mình từng yêu một người đến như vậy, thế là đủ.

Hôm đó là ngày cuối thu, hắn ngồi trong xe ngựa từ ngoại ô chạy vào thành, dọc theo con đường nhìn rừng phong rực đỏ, lá phong theo gió bay lên, đáy lòng chợt có chút vui sướng hiếm gặp. Ban đêm, lúc cha mẹ lại nhắc tới chuyện kết hôn với hắn, lần này là con gái của Thượng Thư đang có thể trong kinh thành, cưới nàng có thể hỗ trợ rất lớn đối với sự nghiệp của Nhan gia. Hắn chỉ suy tư một lúc rồi đồng ý, sau đó để hai lão nhân đang vui vẻ khôn xiết kia lo mọi chuyện.

Lục Tâm ở một bên rơi lệ, hắn chỉ vô tâm không gọn sóng. Đối với hắn mà nói, hắn cưới là tài sản cùng thế lực cực đại, chứ không phải là một nữ nhân.

Tối ngày hôm sau, hắn cùng một người nổi tiếng ở phương bắc hẹn gặp nhau ở “Trúc các” để bàn chuyện làm ăn. Đợi một khắc sau, tùy tùng của người nọ đến thông báo với hắn nhà chủ từ có một số chuyện xảy ra nên không thể không thất hẹn. Hắn nhìn đáng về xin lỗi của tùy tùng kia không hề ngao

không siểm nịnh, tướng mạo cũng anh tuấn quang minh, vừa nhìn liền biết không phải là người bình thường. Hấn nghĩ, tùy từng đã có phong thái như vậy, chủ tử sẽ có bộ dạng thế nào? Vì thế, hấn cũng khiêm tốn trả lời, ngày mai bàn lại.

Lúc ra ngoài, hấn nhìn ngã tư đường vô cùng náo nhiệt mà hoảng hốt nhớ tới phiên chợ đêm mà hấn đã từng sống vai cùng An Nhiên dạo chơi. Hấn cười nhạt, cùng Lục Tâm thần nhiên dạo đi. Lục Tâm lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày hôm nay, ôn nhu nói: “Dạ vâng, công tử.”

Hấn cùng Lục Tâm dạo bước trên ngã tư đường náo nhiệt, tiểu thương kia rao hàng, đồ chơi lung linh nhiều màu, mùi thức ăn vặt mê người..... Đã bao lâu hấn không chú ý tới những thứ này? Hấn đi ngang qua một quán bán bánh trôi, nhớ tới trước kia An Nhiên lâu lâu nói mình yêu nhất chính là bánh trôi, cảm giác ngọt ngào cùng mát mát lần lượt dâng lên, cảm xúc hỗn độn.

Lục Tâm hỏi: “Công tử có muốn ăn chén bánh trôi hay không?”

Hấn lắc đầu, bật cười nói: “Đi thôi.” Trước giờ hấn không ăn bánh trôi, trừ lúc cùng An Nhiên, bây giờ An Nhiên không ở đây, vì sao hấn lại ăn bánh trôi?

Hấn xoay người, vừa mới chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy một giọng nữ thanh thúy vang lên từ phía sau, “Ông chủ, cho một chén bánh trôi.”

Đây vốn là một câu nói rất bình thường, lúc mua bánh trôi mọi người sẽ nói như vậy, nhưng hấn không biết vì sao mình lại quay đầu, quay đầu xem thử ai nói những lời này. Sau đó, hấn thấy cô ấy, giống như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cô ấy vẫn thanh tú trong sáng như vậy, vẫn điềm tĩnh như nước như vậy, vẫn hấp dẫn tâm mắt của hấn như vậy.

Lúc hấn nhìn thấy cô gái kia lập tức bỗng nhiên tròn to mắt, tràn đầy kinh ngạc cùng không dám tin. Hấn cảm thấy trái tim mình tại một khắc ấy liền ngừng đập, một giây sau lại đập mãnh liệt mừng như điên.

An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phiên ngoại – Nhan Hữu [Hai]

Hấn xông lên phía trước đem cô ấy gắt gao ôm vào lòng, môi run run dĩ nhiên không nói nên lời. Hấn cảm nhận được thân thể của cô ấy, hương vị và độ ấm của cô ấy.

Lúc này Lục Tâm lại tiến lên ôn nhu kêu một tiếng, “Công tử.”

Hấn không muốn để ý, nhưng người trong lòng lại lấy tay đẩy ngực hấn ra, con ngươi cô ấy trắng đen rõ ràng nhìn qua nhìn lại hấn và Lục Tâm, sau đó cười như không cười nói: “Lâu ngày không gặp.”

Hấn bắt đầu khẩn trương hết hoảng, cái tay đang vươn ra cũng run lên nhè nhẹ, “An Nhiên, anh.....”

Cô ấy chỉ cười nhẹ, “Vài năm qua tôi sống tốt lắm, cố nhân cứ yên tâm.”

Cô ấy nói xong liền lu lóat xoay người rời đi, mà cái tay đang vươn ra của hấn cứ như vậy rơi vào không trung. Hấn rũ mắt chưa sót nghĩ, cô ấy nói cô ấy tốt lắm, nhưng mà hấn muốn nói..... Không có cô ấy, hấn một chút cũng không tốt. Hấn muốn tiến lên ôm lấy giữ cô ấy lại, muốn nói cho cô ấy biết hấn có bao nhiêu hối hận, có bao nhiêu nhớ cô ấy. Nhưng hấn rất sợ, hấn không dám.

Hấn thậm chí không dám mở miệng nói chuyện, chỉ yên lặng đi theo sau cô ấy, nhìn cô ấy về tới một căn phòng trong khu nhà cực kỳ bình thường, sau đó cũng không thèm nhìn hấn, đóng cửa lại.

Hấn lưu luyến dời tầm mắt, lúc chống lại Lục Tâm, trong nháy mắt liền biến lạnh như băng, âm lãnh nói: “Lục Tâm, nàng biết ta không thích người tự cho mình là thông minh.”

Lục Tâm run lên, hai tròng mắt rung rung, “Công tử, Lục Tâm chỉ là.....”

Hấn không để ý tới nàng, hai tay chấp ở sau lưng ngẩng người nhìn căn phòng kia, nhập thần nghĩ đến người trong phòng. Bên môi hấn gọi lên nụ cười nhẹ, hấn nghĩ, rốt cuộc hấn lại có được hạnh phúc, mà lần này hấn tuyệt không để cô ấy đi, tuyệt đối không.

Ngày hôm sau hấn liền nói cha mẹ hủy hôn với nhà Thượng Thư, mà Lục Tâm, hấn cũng cho nàng tiền rồi để nàng đi. Mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không, hấn cũng chỉ cưới một người, một người con gái mà hấn tìm đã lâu.

Cha mẹ họ Nhan nhìn vẻ mặt con mình kiên định cùng vui sướng, cuối cùng cũng gật đầu.

Hắn một mặt cho người đi điều tra thân phận của An Nhiên bây giờ, một mặt cho người đi theo dõi An Nhiên, còn hắn thì nhanh chóng đi xử lý cho tốt chuyện làm ăn ở “Trúc các”. Hôm nay, cuối cùng hắn cũng gặp được vị Dục Văn nổi tiếng ở phương bắc kia. Mà vị Dục Văn này thật sự không làm cho hắn thất vọng, bất luận là diện mạo tuấn mỹ quý khí hay là khí chất tao nhã thông dong, đó là một loại khí thế vương giả mà hắn không thể có được.

Hai người bọn họ xem như có duyên, chuyện làm ăn đàm phán tốt đẹp, không những thế còn nói chuyện phiếm vài câu. Hắn từ câu chuyện phiếm biết được, Dục Văn đã cưới vợ được bốn năm, lần này mục đích đến Vân Trạch một là bàn chuyện làm ăn, hai là tìm thê từ trốn nhà mà đi. Hắn trêu ghẹo Dục Văn quán vợ không nghiêm, Dục Văn chỉ cười nhẹ, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo sùng nghị: “Trên đời này có thể có một người là ta cam nguyện sùng ái như vậy, chỉ thế là đủ.”

Hắn nhớ tới cô gái thanh tú điềm tĩnh như trước kia, tự đáy lòng cảm thán, trên đời này có thể có một người làm cho chính mình cam nguyện sùng ái như vậy, quả thật là một loại hạnh phúc.

Người phải đi điều tra đã trở lại báo cáo với hắn, bây giờ An Nhiên tên là A Lam, mấy hôm trước mới vừa đến thành Tương Dương, một mình ở tại phòng nhỏ phía bắc thành.

Thật ra hắn nghĩ hắn sẽ đến trước mặt cô ấy lớn tiếng mong cô ấy tha thứ, mong cô ấy cho hắn một cơ hội nữa. Nhưng hắn không dám, sợ hãi từ trong đáy lòng làm hắn không dám. Hắn cũng sợ mình dây dưa sẽ làm quan hệ hai người càng trở nên cứng nhắc -- Đúng vậy, bọn họ vẫn như vậy, cho dù trong mắt cô ấy đã không còn hận hay là sợ hãi hắn.

Cho nên, cái gì hắn cũng chưa làm, mỗi ngày hắn chỉ im lặng xuất hiện trước cửa nhà cô ấy, nhìn cô ấy ra khỏi cửa, nhìn cô ấy đi dạo phố, nhìn cô ấy dạy mấy đứa nhỏ nhà bên cạnh đọc thơ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy trong ánh hoàng hôn càng trở nên nhu hòa. Cô ấy không mở miệng nói chuyện với hắn, nhưng cũng không tỏ ra biểu tình chán ghét đuổi hắn đi. Cô ấy chỉ im lặng làm chuyện của mình, mà hắn, chỉ cần nhìn cô ấy như vậy là đủ rồi. Hắn tham lam nhìn tất cả của cô ấy, muốn ngừng mà không được.

Một tuần sau, rốt cuộc cô ấy cũng mở miệng nói với hắn câu đầu tiên, mà câu nói kia lại làm cho hắn đột nhiên từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Cô ấy cười nhạt nói: “Nhan Hữu, tôi đã thành thân.”

Hắn không dám tin, cố gắng duy trì trấn định cười nói: “An Nhiên, em đang nói dối. Rõ ràng em búi tóc theo kiểu cô gái, em ở đây một mình, em cũng chưa thành thân, em chỉ có ý kích thích anh. Em còn hận anh đúng không? An Nhiên, anh sai rồi, người anh yêu chỉ có em, đời này trừ em ra anh sẽ không cưới người khác nữa! Em cho anh một cơ hội được không? Một lần, chỉ một lần!”

Cô ấy vẫn lắc đầu, thản nhiên nói: “Tôi đã thành thân.”

Lòng hắn trong nháy mắt liền đóng băng, hắn biết cô ấy nói thật, cô ấy sẽ không lừa hắn, trước kia không, bây giờ cũng sẽ không.

Hắn không biết mình làm thế nào về nhà, hắn không biết mình làm thế nào để tiêu hóa những lời này, hắn chỉ biết mình muốn uống rượu vô cùng, bởi vì chỉ có uống rượu mới có thể quên đi tất cả. Hắn hẹn Dục Văn đi uống rượu, tình huống thực tế là hắn ôm bình rượu uống đến say túy lúy, mà Dục Văn vẫn như trước nhã nhặn cảm chén nhấp môi. Hắn đột nhiên mở miệng hỏi: “Dục Văn, nếu huynh yêu một cô gái đã thành thân, huynh sẽ làm thế nào?”

Đôi mắt dài nhỏ của Dục Văn hơi đảo, môi mỏng gợi nhẹ lên, “Ta sẽ không để người con gái ta yêu có cơ hội gả cho người khác.”

Hắn hàm hồ kêu lên: “Vậy nếu huynh gặp nàng sau khi nàng đã thành thân thì sao?”

Dục Văn hí hóp mắt lại, cười khê mang theo kiên định nói: “Người ta muốn, mặc kệ làm thế nào cũng sẽ là của ta.”

Hắn nhìn khuôn mặt Dục Văn lãnh đạm lại kiên định đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều. Đúng vậy, cô ấy thành thân thì đã sao, hắn yêu cô ấy, cho nên hắn muốn cô ấy yêu hắn một lần nữa, không hơn.

Sau khi tỉnh rượu hắn lại bắt đầu khôi phục ngày ngày theo đuổi cô ấy, tuy rằng trong lòng hắn chua xót đau đớn, nhưng lúc nhìn thấy cô ấy, tất cả dường như chẳng còn gì quan trọng – Cô ấy ở đây, đây là trời ban ơn. Cho dù bây giờ cô ấy nhìn như không thấy, không nói một lời với hắn, nhưng hắn tin vài năm sau, mười mấy năm sau, vài thập niên sau, cuối cùng cô ấy cũng sẽ tha thứ cho hắn.

Hắn nguyện ý kiên nhẫn chờ đợi như vậy, lại không nghĩ rằng, hắn căn bản giữ không được.

Ngày đó hắn cùng cô ấy đang tưới nước trong vườn hoa, cửa lớn phía sau mở ra, thân ảnh cao to của Dục Văn xuất hiện trong tầm mắt hắn. Hắn kinh ngạc chuẩn bị hỏi Dục Văn vì sao biết thân ở đây, đã thấy Dục Văn nhìn cũng không nhìn hắn một cái, thẳng tắp khoanh tay đến trước mặt An Nhiên.

Ngón tay thon dài của Dục Văn ái muội xẹt qua hai má cô ấy, thản nhiên hỏi: “Chơi đã chưa?” Sau đó hắn thấy ánh mắt An Nhiên luôn điềm tĩnh lộ ra hờn dỗi rất nhỏ, quay đầu nói: “Chưa đâu.”

Dục Văn khẽ cười một tiếng, nhẹ cúi xuống bên tai cô ấy chậm rãi nói: “Như vậy, ta cùng nàng chơi.”

Trong nháy mắt hắn liền liên hệ mọi chuyện lại với nhau, Dục Văn đi tìm thê từ trốn nhà đi, An Nhiên độc thân lại nói mình đã thành thân.....

Tất cả đều sáng tỏ, thừa tướng công An Nhiên chính là Dục Văn, thê từ Dục Văn sùng ái chính là An Nhiên.

Dục Văn cũng không hỏi vì sao hắn lại ở đây, cực có phong phạm chủ nhà thay An Nhiên chiêu đãi hắn. Ngược lại làm hắn chạy trốn chết, không dám nhìn hai người kia vô hình ả ý, không dám nhìn ánh mắt ngọt ngào của hai người, không dám nhìn vị trí vốn thuộc về hắn nay đã bị người khác thay thế..... Đối mặt với người con gái hắn yêu, hắn chính là nhát gan như vậy.

Nhưng hắn cứ buông thõng vậy sao?

Hắn không cam lòng, chodù đối thủ là Dục Văn, hắn cũng phải tranh đấu.

Nhưng một ngày so với một ngày hắn càng tuyệt vọng cùng suy sút, hắn không thể chen vào giữa hai người bọn họ, nhìn hai người như chốn không người mà sùng nịch cùng yêu say đắm, nhìn hai người vô tình ả ý mà tự nhiên, nhìn dấu hôn đỏ sẫm trên cổ cô ấy không hề che dấu Giống như đang giễu cợt hắn, làm cho trái tim hắn muốn nứt ra nhưng không làm gì được.

Lúc hắn sắp sụp đổ hoàn toàn thì Dục Văn lại tìm hắn, trên mặt tuấn mỹ là một bộ lạnh nhạt, nhẹ nhàng nói ra mấy câu, “Ta mặc kệ quan hệ trước kia của ngươi và nàng là cái gì, nhưng ngươi nhớ kỹ, bây giờ nàng là của ta, về sau cũng chỉ là của ta.”

(Ừ ừ, ta thích cách PK tình địch của A Duệ, ha ha ha)

Hắn nhìn nam tử bất luận lúc nào cũng kiên định lạnh nhạt này, đột nhiên liền nhận thua. Nếu đối thủ của hắn là một nam nhân khác, có lẽ hắn còn cơ hội. Nhưng người hắn đối mặt là Dục Văn, nam nhân này biết chính mình muốn cái gì, cũng không bao giờ dao động.

Hắn bại bởi Dục Văn kiên định cùng kiên trì, thua hoàn toàn.

Hắn không yêu cầu xa xỉ được cô ấy yêu, bởi vì cô ấy đã yêu một người xứng đáng với cô ấy nhất trên thế giới này.

Mà người đó, trước đây không phải hắn, bây giờ cũng không phải hắn.

Ngày hôm đó hắn chạy đến một rừng cây heo lánh, một mình dựa lưng vào một gốc cây to mà gào khóc, giống như khi còn bé nhìn chiếc ô tô đồ chơi mình yêu nhất bị mẹ không lưu tình đập vỡ.

Đời trước hay đời này hắn chỉ yêu một người con gái, mà bây giờ rốt cuộc hắn đã vĩnh viễn mất đi cô ấy, rốt cuộc không có cách nào cứu vãn.

※※※※※

Ban đêm, trong phòng tràn đầy xuân sắc, bên trong màn lụa mỏng không ngừng truyền ra tiếng nữ tử rên rỉ thấp giọng khóc cùng lời nói tà khí khiêu khích của nam tử, tất cả đều có vẻ như..... rất hài hòa.

Nam tử đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp mang theo nồng đậm dục niệm, “Nương tử.”

“Hả.....?”

“Vi phu có cái vấn đề nhỏ muốn hỏi nàng.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay, Nhan công tử kia có quen biết với nàng?”

“Ừ..... Việc này kể racó chút dài.....”

“Thì ra là thế.....” Giọng nói nam tử ôn nhã hơi đổi, hơi có chút không có ý tốt, “Như vậy, vi phu sẽ từ từ nghe nàng chậm rãi kể.”

“A.....” Nữ tử nhuyễn nhẹ kinh hô một tiếng, thẹn thùng mang theo căm giận nói: “Chàng, chàng dừng lại!”

“Dừng?” Nam tử dừng một chút, cười như không cười nói: “Nương tử đang nói đùa với vi phu sao?”

“Ừm.....” Nữ tử cấn cấn nuốt xuống tiếng rên rỉ, có chút cầu xin nói: “Nhẹ... nhẹ chút!”

Nam tử tà tà nói: “Vi phu cảm thấy còn có thể mạnh thêm một chút.”

Dứt lời, một trận thức công mãnh liệt, thẳng cho đến khi làm miệng nữ tử tràn ra kinh ngâm mềm yếu làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Tiếng kinh ngâm rõ ràng mang theo tiếng khốn cực nở, nhưng lại không thể lau đi ngọt ngào trong đó, làm người nghe càng thêm nhiệt huyết sôi trào. Kết quả là.....

“Nương tử, sao nàng không nói gì? Vi phu đang chờ nàng kể chuyện cũ của nàng cùng vị công tử kia.”

“Ô ô..... Không cần, biểu ca, đủ..... Ta không nói.....”

“Nương tử nói sai rồi, làm sao có thể đủ? Vi phu còn chưa đủ, còn lâu mới đủ.”

“Biểu ca, ta sai rồi, huynh ngừng...ô ô...quá mạnh.....”

“Xem ra vi phu cố gắng chưa đủ, nương tử còn có khí lực để nói chuyện..... Tốt lắm, vi phu sẽ cố lên.”

Nữ tử đáp lại là một trận rên rỉ đỏ mặt tím đập.

Một đêm này..... ừ, quả nhiên rất nóng.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Phiên ngoại – An Thanh [Một]

An Thanh từ nhỏ đã là một đứa trẻ được yêu thích.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, tính tình ngoan ngoãn nghe lời, cộng với, khi nhìn thấy người lớn đều ngai ngùng nói: “Chào cô, chào chú.”

Dường như người lớn ai ai cũng thích đứa trẻ như vậy.

An Thanh không phải con gái một, cô còn có một người chị.

Chị của An Thanh tên là An Nhiên.

An Nhiên lớn hơn An Thanh một tuổi, vì không ở chung nên đối với người chị này An Thanh không mấy quen thuộc. Cô chỉ biết cha mẹ không có đủ sức lực để chăm sóc hai đứa con nhỏ cùng một lúc, cho nên đành phải đem đứa lớn giao cho bà nội hoặc bà ngoại chăm sóc.

Số lần An Thanh gặp An Nhiên không nhiều lắm, hàng năm chỉ có lễ tết hoặc sự kiện trọng đại nào đó mới có thể gặp một mặt. Đối với người chị này, An Thanh ấn tượng vẫn không sâu sắc mấy, thẳng cho đến khi sáu tuổi, An Nhiên trở lại thành phố sống cùng bọn họ.

Ở cùng An Nhiên, An Thanh chỉ biết người chị này có được những thứ chính mình không có: Hoạt bát, tùy tiện, thẳng thắn, không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt, thô lỗ.....

Bạn biết đấy, con người luôn hâm mộ người khác những thứ mình không có được, cho dù những thứ kia cũng không phải là thứ cô muốn.

Cho nên ở một phương diện nào đó, An Thanh hâm mộ An Nhiên, đơn giản vì cô ấy có được những thứ mà mình không có.

Sống chung một thời gian, An Thanh phát hiện thái độ của cha mẹ đối với mình và An Nhiên rất khác nhau.

Cha mẹ đối tốt với An Thanh lắm.

Ba ba sẽ ôm cô đặt trên đầu gối, nghe cô làm nũng, nghe cô oán giận. Mẹ sẽ nắm tay cô, vừa mắng vừa lựa vè quan tâm cùng lo lắng.

Ba ba sẽ xoa khuôn mặt cô, nói cô yếu ớt nói cô bướng bỉnh. Mẹ sẽ bắt đắc dĩ thả tay, nói An Thanh, con không hiểu chuyện như vậy về sau làm cái gì được đây.

Cô biết cha mẹ cô rất yêu cô, mà cô cũng rất thương bọn họ. Trong mắt cô, bọn họ là những người tốt nhất, yêu thương cô nhất trên thế giới này.

Nhưng mà, cha mẹ đối với An Nhiên là như vậy.

Lúc ba ba đối mặt với An Nhiên luôn bày ra khuôn mặt nghiêm túc, không có bao nhiêu biểu tình hay lời nói. Lúc mẹ đối mặt với An Nhiên luôn phiền chán, nói liên miên cần nhấc còng một ít ghét bỏ. Mà lúc bọn họ như vậy, An Nhiên cũng không tranh cãi, chỉ dùng một đôi mắt lạnh lùng nhìn đến làm lòng người hốt hoảng.

An Nhiên lạnh lùng như vậy rất xa lạ với An Thanh.

Trước mặt An Thanh, An Nhiên vĩnh viễn tùy tiện, vĩnh viễn cười sang sảng, vĩnh viễn lú lú, vĩnh viễn cứng cỏi -- Có đôi khi An Nhiên cũng không để ý người khác muốn gì, cô ấy chỉ biết làm bậy, đem niềm vui sướng của chính mình chia sẻ cho người khác, bởi vì muốn nhìn người khác cùng cô ấy cười.

Có đôi khi An Thanh cảm thấy không thích, nhưng phần lớn thời gian cũng có thể chấp nhận -- Ai sẽ từ chối người khác chia sẻ vui vẻ với mình? Hơn nữa người đó lại là chị ruột của mình.

Cho nên, lúc An Nhiên đối mặt với cha mẹ lộ ra ánh mắt lạnh lùng như vậy, An Thanh cảm thấy mình thực nghi hoặc.

Cô không hiểu khuôn mặt tươi cười trong sáng kia vì sao khi đối mặt với cha mẹ lại trở nên xấc xệch, cũng không hiểu An Nhiên luôn cười vì sao lại trở nên lạnh lùng.

Lớn lên một chút, An Thanh hiểu được, thái độ này của cha mẹ tên là “Bất công”. Cái gọi là “Bất công” chính là rõ ràng hai người nên được đối đãi ngang nhau, nhưng lại bị đối xử vô cùng khác nhau – giống như cô và An Nhiên.

Ngay từ đầu An Thanh có chút bất bình thay An Nhiên: Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cha mẹ chỉ đối tốt với cô nhưng lại không đối tốt với An Nhiên, An Nhiên không phải là con của các người sao? Dựa vào cái gì các người đối với cô sẽ tươi cười, còn đối với An Nhiên liền bày ra mặt thô? Dựa vào cái gì cô chưa ăn cơm các người liền sợ cô đói bụng. An Nhiên chưa ăn cơm tại sao lại không nghe cái người hỏi gì?

An Nhiên cũng là con của các người, An Nhiên chỉ lớn hơn cô một tuổi, An Nhiên cũng sẽ khổ sở, An Nhiên cũng sẽ khóc, nhưng An Nhiên không giống cô khóc trước các người, An Nhiên chỉ biết cắn môi trở lại phòng, vùi vào chăn kín nén thấp giọng khóc.

An Thanh cảm thấy mình thật tình đau lòng cho An Nhiên. Đó là chị của cô, bị cha mẹ coi thường, sau đó khi đối mặt với cô vẫn cười thực vui vẻ.

Lúc phát hiện mình không thể thay đổi thái độ của cha mẹ đối với An Nhiên, An Thanh liền hạ quyết tâm, nhất định phải đối tốt với An Nhiên, nếu cô không đối tốt với An Nhiên, vậy còn ai có thể đối tốt với An Nhiên đây?

Nhưng sự thật được giấu kín bên trong, nội tâm An Thanh vô cùng vô cùng ngẫu nhiên xẹt qua một tia may mắn: May mắn, cô không phải An Nhiên.

Thời gian thấm thoát, năm tháng trôi đi, không nghĩ bây giờ các cô đều đã lớn.

An Thanh trưởng thành trở thành một cô gái xinh đẹp, trong mắt người khác cô nhã nhặn xinh đẹp, thành tích ưu tú, phẩm đức ưu tú.....

Ở trong mắt người khác, An Thanh chính là một đại danh từ ưu tú.

An Thanh ở trường là hoa hậu giảng đường, mỗi ngày đều có vô số bạn học nam vụng trộm nhìn cô, ngẫu nhiên sẽ có người cố lấy dũng khí bày tỏ với cô, nhưng đều bị cô cười nhẹ cự tuyệt. Tuổi này, An Thanh không có ảo tưởng với tình yêu là chuyện không thể nào. An Thanh cũng hy vọng có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, tìm một người yêu cô hơn nữa cô cũng yêu người đó, hưởng thụ một tình yêu ngọt ngào tốt đẹp. Nhưng thực đáng tiếc, An Thanh cảm thấy mình vẫn chưa gặp được người đó, hay là phải nói, cô gặp được nhiều người nhưng đó đều không phải là loại cô muốn -- một khi đã vậy, thà ít mà tốt đi.

Có đôi khi, An Thanh thậm chí đã thất vọng cảm thấy cả đời này mình sẽ không thể gặp người cô muốn kia, chẳng cho đến một ngày, chị của cô - An Nhiên mang theo Nhan Hữu xuất hiện trước mặt cô.

Lúc đó An Nhiên đã tròn chín chắn bình tĩnh, chỉ ở trước mặt em gái của cô ấy cô ấy mới lộ ra tính tình trẻ con. Cô ấy cứ như vậy nắm tay Nhan Hữu, vẻ mặt hạnh phúc nói với cô: “An Thanh, đây là bạn trai của chị, Nhan Hữu.”

Sau đó, Nhan Hữu gọi lên khoe môi lộ tươi cười ôn nhã, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “An Thanh, xin chào.”

Ngay lúc đó An Thanh đã trải qua vui mừng như điên cùng mãnh liệt bị thương.

Mừng như điên là vì cô chỉ liếc mắt một cái liền nhận định đây là chính là hoàng tử mình muốn tìm, mãnh liệt bị thương là vì hoàng tử đã là của chị cô.

An Thanh lâm vào thời khắc u buồn tối tăm nhất từ khi sinh ra tới nay, nhưng cô vẫn duy trì tươi cười dịu dàng, ngọt ngào nói, “Thì ra là bạn trai của chị à, không phải em nên gọi anh là anh rể hay sao?”

Ông trời mới biết cô một chút cũng không muốn gọi cái câu anh rể kia!

An Thanh không hiểu, vì sao, không nên à, vì sao cô lại gặp tiếng sét ái tình với bạn trai của An Nhiên, hay là vì sao người cô gặp tiếng sét ái tình lại là bạn trai An Nhiên?

Cảnh tượng máu chó như vậy cô đã gặp qua trong vô số tiểu thuyết, nhưng không ngờ chính mình sẽ có một ngày cũng gặp phải.

Tiểu thuyết, nữ chính xinh đẹp cùng nữ phụ là chị em hay bạn bè thân thiết. Có một ngày nữ chính gặp được một người đàn ông anh tuấn, trái tim cô đập thình thịch, cô gặp tiếng sét ái tình, trái tim thiếu nữ của cô đã rung động, nhưng cô lại phát hiện người đàn ông này là bạn trai của bạn thân mình..... Cô thương tâm muốn chết, cô bĩ thở không thôi, cô biết chính mình không nên tiếp tục tình cảm này, nhưng cô không thể ức chế tình yêu điên cuồng này sinh trong nội tâm..... Sau đó, lúc cô đang giãy dụa, người đàn ông đó lại chạy đến trước mặt cô nói với cô, hãncùng yêu cô.

Cuối cùng bọn họ không quan tâm đến người ngoài đồn đãi, dùng cảm cùng chung một chỗ.

Như trên, là tiểu thuyết cầu.

An Thanh cảm thấy mình có điểm giống nữ chính trong tiểu thuyết này, nhưng quan trọng là, Nhan Hữu sẽ là nam chính trong tiểu thuyết này sao?

An Thanh bắt đầu có chút không yên, có lẽ, có lẽ ấn tượng của Nhan Hữu đối với cô cũng không tệ lắm, có lẽ Nhan Hữu cảm thấy cô rất được, có lẽ

Nhan Hữu cảm thấy cô rất ngoan, có lẽ..... Cô có thể ôm một chút hy vọng?

An Thanh cảm thấy mình có chút vô sỉ, vậy mà lại sinh ra ảo tưởng với bạn trai của chị, nhưng cô làm như thế nào cũng đừng không được -- Dù sao cô tự ngẫm lại, cô cũng không có làm chuyện gì có lỗi với An Nhiên, không phải sao?

Lớn lên, An Thanh và An Nhiên vì chuyện học tập và công tác nên ít tiếp xúc, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến cảm tình của các cô. Lúc Nhan Hữu xuất hiện, An Thanh bắt đầu có ý thức thường xuyên đi tìm An Nhiên, mong muốn được có cơ hội tiếp xúc với Nhan Hữu hoặc là hiểu biết thêm về hắn một chút. An Nhiên cũng không làm cô thất vọng, giống như trước đây vui vẻ kể với cô hạnh phúc của chính mình, ví như An Nhiên làm sao quen biết với Nhan Hữu, ví như An Nhiên làm thế nào mà yêu Nhan Hữu, ví như An Nhiên và Nhan Hữu từng xảy ra mâu thuẫn gì, ví như An Nhiên và Nhan Hữu rất ngọt ngào hạnh phúc.

An Thanh càng nghe càng cảm thấy chưa sột buồn bực và phát cuồng, có đôi khi cô thậm chí đã hoài nghi chính mình sẽ xông lên bịt miệng An Nhiên lại, lớn tiếng nói: “Không cần khoe khoang hạnh phúc của cô với tôi!” Nhưng An Thanh không làm, cô một bên phần hận nhìn Nhan Hữu và An Nhiên ngọt ngào, một bên vì này loại ngọt ngào này mà càng thêm thích Nhan Hữu, một bên bởi vì loại ngọt ngào này mà càng thêm bất mãn với An Nhiên.

An Thanh cảm thấy mình trở nên xấu xí, tâm lý cô cực độ bất bình nghĩ: Vì sao, vì sao người Nhan Hữu thích là An Nhiên, vì sao An Nhiên gặp gỡ Nhan Hữu sớm hơn cô, vì sao người Nhan Hữu yêu không phải cô.

Nhưng ở ngoài mặt An Thanh vẫn tốt đẹp như trước không chê vào đâu được. Ai cũng không hoài nghi một cô gái tốt đẹp như vậy, trong lòng lại ghen tị đến phát cuồng, luôn áp chế thống khổ.

An Nhiên không biết, Nhan Hữu không biết, tất cả mọi người không biết.

An Thanh vô thức gõ thật mạnh trên blog: Cô đẹp hơn An Nhiên, cô được mọi người yêu thích hơn An Nhiên, cô được cha mẹ cưng chiều hơn An Nhiên, những thứ đó cô không để ý, nhưng vì sao người cô để ý, lại muốn để ý An Nhiên?

Cô gõ xong đoạn này đột nhiên cảm thấy cả kinh, nhanh chóng đề lên nút xóa, nhưng những lời nói bị xóa bỏ này dường như lại khắc sâu vào trong đầu óc cô, càng ngày càng rõ ràng.

Đúng vậy, cô đẹp hơn An Nhiên, cô được mọi người yêu thích hơn An Nhiên, cô được cha mẹ cưng chiều hơn An Nhiên, những thứ đó cô không để ý, nhưng vì sao người cô để ý, lại muốn để ý An Nhiên?

An Nhiên, dựa vào cái gì?

Lúc An Nhiên khóc là cô đưa khăn tay cho An Nhiên, lúc An Nhiên thương tâm là cô an ủi An Nhiên, lúc An Nhiên cô độc là cô cho An Nhiên ấm áp, nhưng vì sao An Nhiên còn muốn cướp đi người cô để ý duy nhất?

Móng tay An Thanh khảm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng một chút cô cũng không cảm thấy đau.

An Thanh thống khổ quạ ba năm, thời gian ba năm này, cô cùng Nhan Hữu từ đầu khách sáo đã trở nên quen thuộc. Nhan Hữu đối với cô em vợ này rất qua tâm cũng rất thương yêu, điều này làm cô cảm thấy thoáng có chút an ủi. Nhưng tiếc là, tình cảm giữa An Nhiên và Nhan Hữu càng ngày càng sâu đậm, thậm chí đã tính đến chuyện hôn nhân.

An Nhiên nói, mong một tháng năm năm nay, cô ấy sẽ kết hôn với Nhan Hữu.

An Thanh nhìn trong mắt An Nhiên là hạnh phúc cùng thỏa mãn tràn đầy, trong lòng cúi đầu hỏi: An Nhiên, tôi đối tốt với cô như vậy, sao cô lại không đối tốt với tôi?

Lúc An Thanh cảm thấy mình sắp điên lên rồi, mọi chuyện lại thay đổi.

An Nhiên té xỉu, đi kiểm tra thân thể thì phát hiện ra bệnh máu trắng.

Dĩ nhiên là bệnh máu trắng?!

An Nhiên và Nhan Hữu như bị sét đánh, mà An Thanh bề ngoài khiếp sợ, bị thương cùng khổ sở rồi rầm nhưng từ sâu bên trong lại ẩn ẩn vui sướng. Có lẽ, cô có cơ hội.

Con người luôn theo bản năng theo đuổi hạnh phúc của chính mình, nhưng lại xem nhẹ đau khổ của người khác.

Giống như An Thanh lúc này, một chút cũng không lo lắng An Nhiên có bao nhiêu đau khổ.

Trong lòng mỗi người đều có một ác ma xấu xí, một khi đã thả ra, sẽ không có cách nào thu hồi.

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phiên ngoại – An Thanh [Hai]

An Nhiên được chẩn đoán chính xác là bị bệnh máu trắng.

An Thanh nhìn trong mắt An Nhiên dâng lên tuyệt vọng cùng phần hận, nhìn trong mắt Nhan Hữu tràn ngập bi thống cùng thương tâm, nhìn trong mắt cha mẹ là đau xót cùng tiếc hận chưa bao giờ có.

Lúc này, người bình tĩnh thanh tĩnh dường như chỉ còn lại An Thanh.

An Thanh thấp giọng hỏi: “Bác sĩ, nếu điều trị thì..... Có hi vọng không?”

Bác sĩ liếc bọn họ một cái, “Có.”

An Thanh mở to hai mắt, “Vậy.....”

Bác sĩ nhìn về phía An Nhiên đang cắn chặt hàm răng, thản nhiên nói: “Tôi khó đảm bảo người được chữa trị sẽ khỏi hẳn, nhưng tôi khẳng định, nét cô không điều trị, chỉ còn lại nửa năm.”

An Nhiên mở to hai mắt, con ngươi hơi hơi nâu trắng trống rỗng vô thần.

An Thanh vội vàng tiếp lời, “Đương nhiên phải chữa trị!”

Nhan Hữu nghe vậy mới lấy lại tinh thần, gắt gao cầm tay An Nhiên, khẳng định nói: “An Nhiên, anh sẽ cùng em.”

Một câu đơn giản, làm trong mắt bác sĩ và cha mẹ lộ ra tán thưởng, cũng làm cho ánh mắt An Nhiên không hề nhẹ nhàng nữa.

Sau đó liền bắt đầu bận rộn, hôn sự tạm thời gác lại, An Nhiên nghỉ việc, An Nhiên nhập viện..... Nhan Hữu trấn định giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, vẫn ôn nhu săn sóc An Nhiên, chưa từng biểu lộ một chút tâm hoảng ý loạn nào.

Sợ hãi -- cho dù trong lúc vô ý An Thanh nghe thấy cha mẹ Nhan Hữu khóc hô muốn hắt chia tay An Nhiên, cho dù cha mẹ Nhan Hữu lấu đoạn tuyệt quan hệ ra uy hiếp Nhan Hữu.

Nhan Hữu quả nhiên rất yêu An Nhiên, An Thanh nghĩ như thế.

Vậy cô thì sao? Cô hy vọng An Nhiên sống hay là..... Chết đi?

An Thanh tưởng mình hy vọng An Nhiên sống sót, bởi vì lúc cô biết cô ấy sinh bệnh lại khổ sở cùng bi thống như vậy.

An Nhiên là chị của cô, huyết thống này vĩnh viễn không thể xóa bỏ.

Nhưng lúc cô bận rộn trong đầu sẽ đột nhiên hiện lên một tia ý nghĩ, An Nhiên bị bệnh máu trắng, hội chứng chữa khỏi vô cùng vô cùng thấp..... Nếu An Nhiên chết.....

Cô lắc đầu, nói cho chính mình... nếu... đó chính là nếu.

Nếu An Nhiên chết, như vậy mọi chuyện xảy ra sau này sẽ không ai đoán trước được, ai cũng không thể đoán trước hay đánh giá được.

Thế trọng An Nhiên lúc trị bệnh bằng hoá chất giảm mạnh, một đầu tóc dài tận thắt lưng cũng bị cắt sạch sẽ, tính tình của cô ấy cũng càng ngày càng suy sụp, sẽ lạnh lùng nhìn bọn họ, sẽ chanh chua nói một ít lời, sẽ đột nhiên ở trước mặt bọn họ đập vỡ một số đồ đạc.

Bây giờ, An Nhiên nhô gầy, tái nhợt, chanh chua, hoàn toàn không còn hiền lành đầy sức sống như ngày xưa nữa. Nhưng Nhan Hữu đối với cô ấy vẫn ôn nhu như vậy, trong mắt là tình yêu làm cho người ta đau lòng.

Đúng vậy, An Thanh cảm thấy vô cùng đau lòng.

Nhan Hữu đáng thương cỡ nào, hắt một lòng yêu An Nhiên, nhưng An Nhiên lại bị bệnh này. Hắn không để ý cha mẹ phản đối An Nhiên, cũng không để ý cảm xúc An Nhiên thay đổi – lúc tốt đẹp sẽ cười cười với hắn, nhưng lúc kém sẽ lạnh lùng nói với hắn:

“Cút.”

An Thanh nghĩ, Nhan Hữu quả nhiên là người kia của cô, bởi vì hắn kiên cường cùng chung tình như thế.

Ai~.

An Thanh thở dài, khổ sở nghĩ, vì sao người Nhan Hữu yêu không phải cô? Nếu là cô, cô tuyệt không đối với hắn như vậy, tuyệt không làm hắn thương tâm cùng bi thống như vậy.

Thôi thôi, Nhan Hữu lạnh rẽ của cô, ít nhất bây giờ là vậy.

Bây giờ cha mẹ rất quan tâm An Nhiên, có lẽ là phát hiện trước kia đối với đứa con này họ đã lãnh đạm bỏ qua, bây giờ hỏi han ân cần muốn bù lại. An Thanh nhìn bọn họ trong lòng có chút an ủi, rốt cuộc An Nhiên cũng chiếm được tình thân mà cô ấy vẫn khát vọng.

Như vậy rất tốt, vô cùng tốt.

Ngày chậm rãi trôi qua, có đôi khi An Thanh thậm chí đã nghĩ đến sau này vẫn cứ như vậy -- một đám người lấy An Nhiên làm trung tâm mà bao quanh bên rón, chờ đợi kết cục sắp đến nhưng lại không dám đối mặt.

Thẳng đến tối hôm đó, An Thanh nhận điện thoại của Nhan Hữu, nghe hắn ở bên kia nói bậy nói bạ, sau đó cô vì lo lắng cho hắn mà chạy tới nhà trọ của hắn.

Khi đó, Nhan Hữu hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh cùng nhã nhặn bình thường nữa, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ bừng, ánh mắt mê mang giống đứa trẻ.

Hắn cứ như vậy bắt lực kêu khóc: “An Nhiên, mặc kệ em như thế nào anh đều sẽ cùng với em, cho nên em đừng rời xa anh.”

Hắn nói: “An Nhiên, anh mắc kệ em mắc bệnh, mặc kệ em trở nên xấu xí, anh chỉ yêu mình em”

Hắn nói: “Bọn họ bảo anh chia tay với em, nhưng làm sao có thể, anh làm sao có thể chia tay với em?”

Hắn nói: “An Nhiên, đừng rời xa anh.”

An Thanh bị rung động mạnh, bởi vì Nhan Hữu cứ như thế thật tình bùng nổ, bởi vì hắn thâm tình với An Nhiên như vậy, nhưng đáy lòng lại vô cùng chua xót.

Vì thế cô làm một động tác tự cho rằng vô cùng dũng cảm: cô ôm lấy Nhan Hữu, hôn hai má hắn nói: “Nhan Hữu, em yêu em, em sẽ không rời xa anh.”

Đúng vậy, cô thương hắn, yêu rất nhiều năm.

Lúc An Thanh bị Nhan Hữu ôm lấy đáy lòng xẹt qua tia chân chờ, nhưng rất nhanh liền bị tình yêu say đắm có thể trở thành sự thật bao phủ, sau đó nhắm hai mắt lại, thật sâu hôn lấy đôi môi của người đàn ông mà cô yêu.

Cô nói cho chính mình, cô không phải dành Nhan Hữu với An Nhiên, chỉ muốn có được một đêm, một đêm với tình yêu của cô.

Ngày hôm sau, lúc cô mở mắt đã không còn nhìn thấy Nhan Hữu. Cô có chút mất mát, nhưng càng nhiều lo lắng – lo lắng Nhan Hữu sẽ đối xử với cô thế nào, hắn sẽ nói chuyện với cô thế nào?

Nghĩ xong cô liền nở nụ cười, cô muốn chỉ là một đêm không phải sao. Cho nên, Nhan Hữu sẽ không tính toán với cô, cô chỉ cần cười nhẹ nói: “Đêm qua là sai lầm, chúng ta đều phải quên đi.” Mà khi Nhan Hữu từ phòng tắm bước ra, cô lại...

Do dự, cô thật sự chimuốn một đêm thôi sao? Người đàn ông này, người đàn ông trước mắt này là người cô yêu nhiều năm như vậy, bây giờ là một cơ hội tốt thế nào, bây giờ có lẽ cô có thể.....

Nhan Hữu cũng không chờ cô mở miệng, ôn cười hỏi: “An Thanh, em yêu anh?”

An Thanh xiết chặt chân, trái tim trong nháy mắt thắt chặt lại, “Em.....”

Hắn cười càng thêm ôn hòa, “Em yêu anh sao?”

An Thanh nhìn hắn tươi cười mà thất thần, thành thực gật đầu, “Ừ.”

“Thì ra đó không phải ảo giác của tôi.” Nhan Hữu nheo nheo mắt dài, bên môi vẫn là mang nụ cười, lại bỗng dưng trở nên châm chọc cùng hèn mọn, “Nhưng thực đáng tiếc, tôi không yêu cô.”

An Thanh sững sốt, không thể lý giải nổi một khắc trước hắn còn ôn nhu, giờ phút này hắn lại trở nên xa lạ như thế.

Hắn tiếp tục nói: “Người tôi yêu là An Nhiên, cô chính là em gái của cô ấy.”

Trong lòng An Thanh tràn ngập hổ thẹn cùng phẫn nộ, trên mặt thì suy yếu nói: “Em biết, em chỉ Yêu anh. Đêm qua là hiểu lầm, anh xem em là An Nhiên.....” Cô thì lờ mờ cười, “Chúng ta đều phải quên đi.”

Nhan Hữu đồng ý gật đầu, lạnh lùng nói: “Hy vọng cô nói được làm được.”

Lần đầu tiên An Thanh phát hiện Nhan Hữu ôn nhu thì ra cũng lãnh khốc vô tình như vậy. Hấn ôn nhu không vì cô, về mặt hấn không vì cô, cho dù cô đem thân thể cho hấn hấn vẫn tuyệt tình như vậy -- An Thanh không đi mua thuốc tránh thai. Cô độc ác nghĩ, tốt nhất cô nên mang thai, như thế hấn sẽ không thể giả vờ như giữa bọn họ chưa có chuyện gì xảy ra, hấn không thương cô, nhưng nhất định sẽ khó sởi cô.

Trong lúc đối mặt với An Nhiên, trong lòng cô luôn ghen tị cùng bất bình điên cuồng phát sinh. Nhìn bọn họ ân ái như thường mà hận không thể xông lên rống lớn với An Nhiên: “Cô cho rằng Nhan Hữu thực lòng yêu cô sao? Cô nên biết mấy ngày trước người ở dưới thân Nhan Hữu là tôi, chứ không phải cô!”

Nhưng cô không làm như vậy, bởi vì thân thể An Nhiên đang dần bình phục. An Nhiên là chị của cô, cô không thể làm như vậy.

Hai tháng sau, thân thể của cô xuất hiện phản ứng, vì thế cô đến tiệm thuốc mua que thử thai, cuối cùng nhìn que thử thai nổi lên hai vạch mà khóc.

Cô mang thai.

Hai tháng này oán hận cùng ghen tị cứ vụt mà qua, để lại chính là thỏa mãn, còn có, đối mặt với Nhan Hữu cô ần ần muốn trả thù.

Cô đau lòng vuốt ve bụng phẳng của mình, đứa nhỏ này là của cô và Nhan Hữu. Cô sẽ phụ trách, Nhan Hữu cũng phải phụ trách.

Lúc Nhan Hữu biết được tin tức này cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ lạnh lùng nói cô đi bệnh viện phá thai, mà cô đã sớm có chuẩn bị.

Cô cười nhạt nói: “Em đừng nói cho cha mẹ anh biết.”

Đúng vậy, lúc biết cô liền nói cho cha mẹ, hơn nữa thông báo cho cha mẹ Nhan Hữu. Cha mẹ cô đương nhiên là khiếp sợ cùng đau nắn, nhưng tất cả kết cục đã định, chỉ có thể ví dụ con gái họ vẫn yêu thương này nghĩ cách. Mà cha mẹ Nhan Hữu lại mừng rỡ như điên - bọn họ thích cô bé ngoan ngoãn xinh đẹp này, hơn nữa con mình không còn có chấp với cái người sắp chết kia nữa.

Bọn họ đồng tình cùng đau lòng An Nhiên, nhưng dù sao cũng nên vì người sống mà suy nghĩ, không phải sao?

Cho nên mặc kệ Nhan Hữu có bao nhiêu tức giận, có bao nhiêu phần nộ cùng không cam lòng, hôn sự bọn họ vẫn được cha mẹ hai bên định xuống -- Đương nhiên, tất cả đều phải âm thầm tiến hành.

Nhưng An Nhiên vẫn biết cô mang thai, lo lắng phần nộ hỏi cha đứa nhỏ là ai, hấn có yêu cô hay không.

An Thanh khóc nói cô yêu cha đứa nhỏ, hấn sẽ chịu trách nhiệm với cô, bọn họ có thời gian cả đời, có thể bồi dưỡng tình cảm. Cô tin, một ngày nào đó hấn sẽ yêu cô.....

An Nhiên thở dài, yêu thương ôm lấy cô, nhẹ giọng nói, “Đúng vậy, các em có thời gian cả đời.”

An Thanh cảm thấy bây giờ mình đã trở nên méo mó, đối mặt với Nhan Hữu cũng vậy, đối mặt với An Nhiên cũng vậy.

Nhan Hữu là người đàn ông cô yêu, nhưng cô lại bắt đầu vì yêu mà sinh ra hận. An Nhiên là chị của cô, cô áy náy nhưng vẫn kiên trì thực hiện kế hoạch.

An Nhiên hoàn toàn không biết những suy nghĩ của An Thanh. An Nhiên, mong cô tha thứ cho tôi, tôi chỉ vì thương hấn.

Tất cả đều tiếp tục diễn ra đầu vào đấy, cô biết của cuộc hôn nhân của cô sẽ không như ý, nhưng cô vẫn kiên trì – Cô nguyện ý chờ, nguyện ý giữ, chỉ cần hấn là của cô. Nhưng trước khi kết hôn hai ngày, Nhan Hữu lần nữa lại đâm nát trái tim cô.....

Hấn đem thiệp cưới chậm rãi xé nát trước mặt cô, tà ác nói: “Cô chuẩn bị làm quả phụ tốt chưa?”

An Thanh trấn định nói: “Chúng ta nhất định sẽ kết hôn.”

“Tốt lắm.” Nhan Hữu liếc cái bụng của cô, “Còn đứa nhỏ này.....” Hấn nở nụ cười, “Cô yên tâm, tôi sẽ không thương nó, tôi hận nó đến mức muốn nó lập tức chết đi, thật đấy.”

An Thanh tức đến cả người phát run, vì sao hấn có thể như vậy, đây là con của bọn họ, đây là sinh mệnh do bọn họ tạo ra, đây là giọt máu của bọn họ!

Trước khi kết hôn một ngày, An Thanh đến phòng bệnh của An Nhiên, trình trọng quỳ xuống.

An Thanh khóc nói: “An Nhiên, ba mẹ nói em không được nói cho chị biết, nhưng em vẫn quyết định nói cho chị. Ngày mai em sẽ kết hôn... cùng Nhan Hữu.”

“An Nhiên, em cùng Nhan Hữu ở chung một chỗ.”

“Chuyện của em với hấn..... Có lẽ chị cũng có thể đoán được, hấn uống say, xem em thành chị, sau đó em mang thai.....”

“An Nhiên, em không hy vọng xa vời được chị chúc phúc, em chỉ muốn nói cho chị biết, chị là chị của em, em yêu chị.”

An Nhiên hung hăng quát cô một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “CÚT!!!!.”

Lúc đi, An Thanh lại khóc không ngừng, khóc chính mình vô sỉ, khóc chính mình áy náy với An Nhiên, khóc Nhan Hữu nhẫn tâm.

An Thanh cũng vui vẻ, bởi vì thống khổ không chỉ có một mình cô.

Hôn lễ cứ theo lễ thường cử hành.

Cô cùng Nhan Hữu đều đang cười. Dùng nụ cười che dấu sự tái nhợt cùng vô lực của cô, che dấu sự phẫn nộ cùng chán ghét của hắn, cuộc hôn nhân này chính là châm chọc, châm chọc tình yêu không thuộc về cô.

Nhưng thế thì đã sao?

Nhan Hữu về sau chính là chồng của cô, của An Thanh này, chứ không phải của người khác.

Cô không ngờ An Nhiên thế mà lại tới, hơn nữa còn té xỉu trong hôn lễ -- sau đó được đưa vào bệnh viện cấp cứu, mười mấy giờ sau tuyên bố tử vong.

Nhan Hữu không khóc, hắn chỉ im lặng ôm thi thể tái nhợt của An Nhiên, khuôn mặt trầm tĩnh.

Nhưng cô biết, tâm hắn đã chết.

Vì thế cô khóc, vừa cười vừa khóc.

Thật tốt, chị của cô đã chết, Nhan Hữu vẫn yêu An Nhiên đã chết, về sau cô sẽ không bao giờ phải đi với bọn họ nữa, về sau cô sẽ không bao giờ nhìn bọn họ tình nồng ý mật nữa, về sau sẽ không còn người muốn dành chồng với cô nữa.

Cô khóc nghĩ, như vậy tốt lắm, vô cùng tốt.

Cha mẹ đối với cái chết của An Nhiên rất xúc động, vốn khuôn mặt còn đang trẻ nháy mắt trở nên thương lão. Ánh mắt bọn họ nhìn cô có nhiều phản lạnh lùng hơn, cái loại cung chiêu quen thuộc biến mất không thấy tung tích.

Cô mỉm cười, nửa đời trước yêu thương của họ đều cho cô, cho nên bây giờ cô cũng không cầu nhiều.

Nhan Hữu đối với cái chết của An Nhiên bình tĩnh đến bất ngờ, bình tĩnh đến cha mẹ của hắn đều muốn hắn đi đến chỗ bác sĩ tâm lý. Nhưng hắn chỉ cự tuyệt, dùng cuộc sống bình thường chứng minh hắn không có việc gì.

Hắn quả thật không có việc gì, chỉ là không có tâm mà thôi.

Cô không cần, không cần hắn không yêu cô, không cần hắn không nghĩ đến cô. Hắn là của cô, chuyện này là sự thật không thể thay đổi. Cô một mình nhìn bụng của mình từng ngày lớn lên, đôi này đứa trẻ này, cô gửi gắm toàn bộ kỳ vọng cùng yêu thương. Nhưng khi ngủ, cô thường mơ thấy An Nhiên.

Trong mơ, An Nhiên vẫn là tái nhợt như vậy, trên mặt thanh tú không có biểu tình gì, cứ trầm mặc như vậy nhìn cô, thẳng cho đến khi áy náy mà cô cố ý coi thường dần dần chen chúc vọt ra.

Cô khẩn cầu nói: “An Nhiên, chúng em sai rồi, chúng em sai rồi, chị đừng đi được không. Em không dành Nhan Hữu với chị nữa, em tặng cho chị, chúng em không kết hôn nữa.”

Nhưng An Nhiên chớp cũng không chớp mắt một cái, từ từ trở nên trong suốt, biến mất trước mắt cô.

Tỉnh mộng, cả người cô đầy mồ hôi, kinh hồn vuột cái bụng tròn của mình, “An Nhiên, chúng em thực xin lỗi, nhưng chúng em đã kết hôn, Nhan Hữu đối với em thế nào chị cũng thấy đấy, hắn yêu chị, cho nên chị buông tha em cùng đứa nhỏ đi.”

Nhưng đứa nhỏ cuối cùng cũng không giữ được, đơn giản là lúc cô đi lên cầu thang không cẩn thận trượt chân. Nhan Hữu bên cạnh chán ghét né ra, sau đó cô liền giống như bánh xe lăn xuống.

Một trận đau đớn, sau đó cô nhìn thấy máu tươi ghê người.

Cô đau đớn hô to, “Nhan Hữu, đứa nhỏ, con của chúng ta, cứu nó, em cầu anh cứu nó!”

Nhan Hữu chậm rãi khoan thai đến bên người cô lạnh lùng nhìn cô, sau đó một từ cũng không nói ôm cô xuống lầu lên xe sau đó đưa đến bệnh viện. Toàn bộ quá trình hắn không có một chút biểu tình, máy móc hoá giống như hắn đang làm theo trình tự.

An Thanh khóc nói: “Nhan Hữu, em sai rồi, em không nên nói cho An Nhiên biết chúng ta kết hôn, em không nên ích kỷ như vậy, em không cần anh, em chỉ muốn đứa nhỏ này. Nhan Hữu, anh giúp em giữ đứa nhỏ này lại được không, anh là ba nó, anh có thể lưu nó lại!”

Nhưng Nhan Hữu chỉ đem cô giao cho bác sĩ, sau đó xoay người bước ra phòng giải phẫu.

An Thanh trước lúc ngất xỉu nghĩ, có lẽ cô thật sự sai rồi, chỉ vì một người đàn ông không yên mình, thành ra bộ dạng bây giờ.

Lúc tỉnh lại, chống lại về mặt hốt hoảng cùng bi thống của cha mẹ. Cô nghĩ cha mẹ đau lòng đứa nhỏ, chôn miến cường giương khỏe môi cười cười, “Ba, mẹ, con nghĩ thông rồi, đứa nhỏ này không nên đến trên đời.” Đúng vậy, cô cảm thấy tâm mình nguội lạnh, cảm thấy mình nhìn thấu hồng trần – những cô gái cùng tuổi với cô, có mấy người trải qua chuyện này?

Cô cảm thấy mình thật sự trưởng thành, không hề hận, cũng không lại yêu.

Nhưng cha đoán một hồi rồi chậm rãi nói: “An Thanh, Nhan Hữu..... Đã chết.”

Tươi cười của cô lập tức cứng đờ, “Ba?” Ba nói cái gì?

“Nhan Hữu đã chết.” Chanặng nề lặp lại một lần, trong mắt là tiếc hận cùng đau lòng, “Là trúng độc khí than.”

Khóe miệng An Thanh bắt đầu run rẩy, cuối cùng hai tay ôm lấy mặt, “Ba mẹ, các người ra ngoài trước đi, để cho con yên tĩnh một chút.”

Mẹ khóc nói: “An Thanh, con đừng luẩn quẩn trong lòng, nếu con luẩn quẩn trong lòng thì chúng ta làm sao bây giờ!”

An Thanh nói: “Mẹ, con sẽ không, con chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

Cha thờ dài, mang theo mẹ đi ra ngoài.

An Thanh rút cuộc nâng mặt lên, khuôn mặt đầy nước mắt. Lúc này người cô nghĩ đến không phải là đứa con đã chết của cô, không phải Nhan Hữu đã chết, mà là người đã ra đi từ lâu - An Nhiên.

“An Nhiên, là chị mang đi hán sao?”

Cô lại lắc đầu, khóc nói: “Không, chị sẽ không, chị luôn thích những thứ không có bất cứ tỳ vết nào, bất luận người chị yêu đến mấy chỉ cần có một chút tỳ vết chị sẽ bỏ đi, hơn nữa vĩnh viễn không bao giờ hối hận. Cho nên em mới tin tưởng chị sẽ không dành Nhan Hữu với em nữa, cho nên em mới có thể kết hôn với Nhan Hữu.”

Cô đột nhiên nhớ tới hình ảnh xa xôi khi còn bé, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên đầy bùn đất, cười tươi lộ ra hàm răng xún nhìn cô nói: “An Thanh, em đừng sợ, về sau có khổ sở gì cứ nói cho chị biết, chị sẽ giúp em dạy dỗ mấy kẻ bắt nạt em! A, còn nữa, chị sẽ cùng với em!”

Bây giờ cô vô cùng khổ sở, khổ sở đến sắp chết.

Nhưng chị của cô sẽ không nhìn cô nở nụ cười nữa, không bao giờ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Phiên ngoại – Mạnh Thiếu Giác [Một]

Mông Hân Vũ là một đứa nhỏ làm cho người ta rất đau đầu, ít nhất thì cha và mẹ hẳn đều cho rằng như vậy.

Cũng đúng, người ngắm lại xem, nếu đứa nhỏ nhà các người ba ngày hai bữa mang mấy đứa nhỏ nhà khác kéo bè kéo lũ đánh nhau, hơn nữa đánh xong còn không biết hối cải, đặc ý đào dạt chạy đến khoe với mọi người: “Người xem cái kia ai đó người nào đó rất vô dụng, ta đánh một quyền hán liền nằm úp sấp xuống, người phía sau muốn đánh hán cũng chưa có cơ hội. Cứ như vậy, còn mở miệng khiêu khích ta, nói cha ta không lợi hại bằng hán cha?” Nói tới đây, hán còn khí thế mười phần phun nước miếng, sau đó: “Cha ta có ta là con, nhất định không phải một con chó, mà là một con sói!” -- người nói, người có thể không đau đầu à?

Lời này, Mông Hân Vũ nói ra khi hán mới bảy tuổi. Khi đó nói ra còn có chút ngọt ngào ngây thơ, sau đó đến khi hán mười một tuổi, vì việc ấy mà hán bị lão cha đánh không biết bao nhiêu hồi. Câu danh ngôn kinh điển này của hán vẫn tiếp tục, chính là mùi sữa có giảm bớt so với trước kia, khí thế cũng càng ngày càng già luyện.

Hán sẽ khinh thường tà tà nhìn, chậm rãi nói: “Hồ phụ sinh hồ tử, các người nhìn tatar thế oai hùng như vậy, có thể tưởng tượng ra cha ta như thế nào không?”

Mông Bằng Phi nghe thấy câu danh ngôn kinh điển đã được cải biến thành như vậy không khỏi hít thở không thông, sau đó đứng dậy cầm một cây gậy to chuẩn bị đi “Yêu thương” nhiệt tình đứa con bảo bối của hán. Nhưng nương tử Quách Uyển Oánh đứng một bên liền mở miệng, giọng nói ôn nhu mềm mại, lại mang theo khí thế không cho người ta bỏ qua. Nàng nói: “Chàng đem con ta đánh thành đứa ngốc thì làm sao bây giờ?”

Mông Bằng Phi xem xét ước lượng cây gậy to bằng cánh tay hán, cảm thấy nương tử nhà mình nói không phải không có lý.

MôngBằng Phi là võ tướng, công phu đương nhiên là đỉnh cao, nhưng đầu óc lại khôngcó nhiều tâm cơ. Nương tử Quách Uyển Oánh của hần tuy rằng là thiếu nữ, nhưngtừ nhỏ đọc tinh nhiều sách chiến sách sử, chỉ một thân mình kiêu nhỏ, nhưnggầm ầm dẫu không biết bao nhiêu tâm cơ. Như vậy, hai người nam nữ gặp nhaungoài ý muốn bắn ra tia lửa tình, hơn nữa sống với nhau ngoài ý muốn lại sinhra hài hòa. Mà kết tinh hài hòa của bọn họ chính là đứa con trai bảo bối MôngHân Vũ, cả người đáng đánh đòn lại thông minh muốn chết - Mông Hân Vũ.

MôngHân Vũ tuy rằng đáng đánh đòn, nhưng đầu óc thông minh là sự thật không phảibàn cãi. Từ thư ngũ kinh đọc lâu lâu, chiến thư trận pháp xem say sưa, nói đếnchiến lược trật tự hợp lý -- Mông Hân Vũ lúc này một chút cũng hoàn toàn khônggiống một đứa nhỏ mười một tuổi.

Thậtra Mông Bằng Phi cùng Quách Uyển Oánh còn có một đứa con nữa, nhỏ hơn Mông BằngPhi ba tuổi, là một tiểu thiên kim yếu đuối, tên là “Oánh Lộ”. Quách Uyển Oánhhy vọng nữ nhi của mình “Trong sáng như giọt sương mai”, chứ không như nàng, càngày đều bị chiến tranh cùng chiến thuật chiếm hết suy nghĩ, sau đó mất luôn cáicủ của một nữ nhân. Cho nên, hần đối với đứa con này phá lệ lo lắng, chodù đứa con này thật sự làm người ta dở khóc dở cười.

QuáchUyển Oánh luôn khuyên phu quân của mình như vậy, “Thôi thôi, không quấy phá thikông phải tính tình của trẻ con, chúng ta nhẫn một chút liền trôi qua.”

Nươngtừ nhà mình đã mở miệng như vậy, tuy rằng cả người đã xù lông, nhưng Mông BằngPhi cũng chỉ cắn răng nuốt vào: “Thôi thôi, Hân Vũ, nương ngoại ở đây, tanhần.” Đao mất lại hung tợn nghĩ: “Ngày nào đó nương nó không ở đây, ta sẽ dạydỗ hỗn tiểu tử này cho tốt một chút!”

Nhânvật chính của sự kiện - Mông Hân Vũ vẫn tiếp tục vô chừng mực gây rắc rối, vừagian trá nghĩ: “Nương ở đâu, ta ở ngay đó. Ừ ừ, trăm ngàn lần không thể cùngmột chỗ với cha.”

MàMông gia thiên kim Mông Oánh Lộ lại mở to đôi mắt to ngập nước, nhìn về mặt táimét của phụ thân và về mặt nhu hòa của mẫu thân, cùng ca ca trong nháy mắt giảohoạt, cảm thấy vô cùng mê mang -- Ách, phụ thân mẫu thân cùng ca ca làm saovậy, muốn đánh nhau sao? Nghĩ đến đây, nàng vỗ vỗ tay, tốt lắm, nàng cá nươngsẽ thắng!

Nguroinhìn xem vài người trong Mông gia này, mỗi ngày đều quấy đến gà bay chó sủa,nhưng gia đình như vậy chính là hạnh phúc, hạnh phúc làm cho người ta rất ghentị.

Hômnay, Mông Hân Vũ nghe nói cha hần muốn cùng hoàng đế đi tham gia cái gì cái gìtội hội Tề Vân Sơn, quá nhàm chán làm hần liền nảy sinh chủ ý. Hần khó có đượcmột ngày không chạy ra ngoài, chạy chạy chạy chạy như điên đến trước thư phòngcha hần, một cước đá văng cửa, vừa đá còn vừa lớn tiếng hô to: “Cha, ta có thểvào không?”

MôngBằng Phi ngồi sau bàn dùng sức co giật khóe miệng vài cái, xú tiểu tử này, đãđá văng cửa còn hỏi cái rắm a.

MôngHân Vũ đối với sắc mặt phát xanh của lão cha đã tập mãi thành thói quen, hầnvừa rồi chỉ lễ phép hỏi mà thôi, hần tốt xấu gì cũng là cha hần, công việc bênngoài vẫn phải làm.

“Cha.”Hần không khách khí chạy đến bên cạnh bàn, lấy một khối điểm tâm trong đĩa nhétvào miệng, “Ừm, ta nghe nói mấy ngày nay cha muốn ra ngoài?”

MôngBằng Phi cố gắng không để tầm mắt của mình nhìn đĩa điểm tâm kia, về mặt ôn hoànói: “Ừ.” Không tức giận, hần thật sự không tức giận, tuy rằng điểmtâm kia là nương tử cố ý làm cho hần, nhưng trên bàn trung còn rất nhiều, chonên hần rộng lượng, không cùng con so đo mấy chuyện nhỏ nhặt này.

“Ừm,lần này ra ngoài bao lâu?” Mông Hân Vũ dùng sức nuốt miếng điểm tâm trong miệngxuống, trên tay lại cầm lấy một khối khác từ bàn lên cắn một miếng nuốt vào.

“Đạikhải khoảng một tháng.” Mông Bằng Phi không chế không nhìn chăm chăm miệng con.Con bà nó, yét hầu đứa bé này sao lại lớn như thế, một miếng nuốt một cái,không sợ bị nghẹn sao!

MôngHân Vũ không chú ý cha hần đang nhìn chăm chú, hai tay một tay một khối điểmtâm bắt đầu nuốt vào. Ừm, mẫu thân làm điểm tâm sao lại ngon như vậy, ăn ngon, hần hận không thể đem đầu lưỡi nuốt luôn! Nhưng hần vẫn không quên chuyệnchính, vừa ăn điểm tâm vừa hàm hồ hỏi: “Cha đi lâu như vậy a, con cùng mẫu thâncùng muội muội sẽ nhớ cha muốn chết.”

MôngBằng Phi nắm tay, sắc mặt có chút biến thành màu đen, xú tiểu tử, nếu nguroi thựcnó thương cha nguroi, tốt nhất nên để lại mấy khối điểm tâm cho hần!

“Khụkhụ khụ.” Mông Hân Vũ cuối cùng cũng bị sặc, nhưng hít sâu một hơi lại bắt đầunhét, “Cái kia, cha, lần này cha đi có thể hay không.....”

MôngBằng Phi rút cuộc nhịn không được, gơ tay hung hăng hất móng vuốt của hần ra,“Xú tiểu tử, dùng tay cho ta! Bị nguroi ăn sạch rồi!”

MôngHân Vũ ngượng ngùng rút tay lại, liếm ngón tay nói: “Ài, không phải mấy khối điểmtâm thôi sao, cha, đâu cần phải như vậy.”

MôngBằng Phi liếc hần một cái rõ ràng, “Đừng nói nguroi không biết nương của nguroinữa năm mới làm điểm tâm một lần.”

MôngHân Vũ hê hê nở nụ cười cười vài tiếng, quả thật, nương hần làm điểm tâm thậtsự ăn ngon, nhưng không biết vì sao nửa năm mới làm một lần. Hần vỗ vỗ vụn bánhtrên tay, thân thiết đung đung nguroi Mông Bằng Phi, “Cái kia a, cha, con nói,lần này cha ra ngoài lâu như vậy a.....”

MôngBằng Phi hưởng thụ căn khối bánh điểm tâm tình yêu nương tử nhà mình làm, “Hả?”

“Đọcđường đi có phải có rất nhiều nơi để chơi không”

“Ừ, phong cảnh khôngsai.”

“Phong cảnh thật sự đẹplắm sao?”

“Lừa xú tiểu tử nhànghười làm gì.”

“Như vậy à.....” MôngHân Vũ dùng sức vỗ tay một cái, “Con đây đi sửa soạn hành lý.”

Tay Mông Bằng Phi dừngmột chút, hồ nghi nhìn con mình, “Người sửa soạn hành lý làm gì?”

Mông Hân Vũ trả lời nhưđúng rồi, “Ra ngoài.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Đi Tề Vân Sơn.”

.....

Mông Bằng Phi cảm thấycon của mình có đôi khi thật là một người kỳ quái, “Ai nói muốn dẫn người đi?”

Mông Hân Vũ ra về tiêusái vẫy vẫy ống tay áo, “Cha.”

“Ta?” Khóe mắt Mông BằngPhi co giật, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chuyện này xảy ra khinhào?”

“Vừa rồi a.”

“Ai vừa rồi ta đồng ýmang người đi?”

“Cha.”

“Xú tiểu tử cút đi, lăotừ mới không bị người lừa đâu, muốn cùng ta đi Tề Vân Sơn? Ta nói cho người biết, không có cửa đâu!”

Mông Hân Vũ nhú mảy,còn nghiêm túc hỏi: “Cha thật sự không cho con đi theo?”

Mông Bằng Phi thoải mái tựa vào ghế, “Không cho.”

“Thực không cho?”

“Không cho.”

“Tốt lắm.” Mông Hân Vũnhất mắt, “Con đi tìm nương.”

Mông Bằng Phi đắc ý a,bình thường chỉ có xú tiểu tử kia chọc hấn giận, hôm nay khó có lúc hấn làm choxú tiểu tử kia kinh ngạc. Thích, đánh thắng trận cũng chưa thích như vậy! “Đithôi đi thôi.” Đi tìm nương hấn khóc kể đi, khuyển tử.

“Con đi nói cho nươngbiết chuyện hôm kia con thấy.”

“A?” Mông Bằng Phi nhúmày,“Người thấy chuyện gì?”

“Buổi chiều hôm kia conđi đến chỗ duyệt binh tìm cha.”

Mông Bằng Phi tươi cườicứng lại, “Thì sao?”

“Con thấy cha cùng Lâm cô cô ở chung một chỗ.”

Mông Bằng Phi có chút dục cảm không lành, “Sau đó?”

“Lâm cô cô ôm chakhóc.....”

Mông Bằng Phi lập tứctừng lên, “Hân Vũ, cha và Lâm cô cô của con không phải như vậy, con biết mà.”

Mông Hân Vũ u buồn thòdài, “Con chỉ là đứa nhỏ, làm sao có thể biết được, con chỉ biết Lâm cô cô ômcha thương tâm khóc, nói với cha ‘Cho dù làm tiểu thiếp ta cũng nguyện ý!’”

Mông Bằng Phi hé ra mặt khỏ, Lâm Huyền Nga kia, thích ai không thích lại đi thích hần, chẳng lẽ không biết đời này hần chỉ thương nương tử hần thôi sao! “Hần Vũ, người cha yêu Chico nương của con, Lâm Huyền cùng cha một chút quan hệ cũng không có!”

“Thật ra.....” Mông Hãn Vũ kéo dài ngữ điệu, lời nói thăm thía nhìn cha hần nói: “Cha, con biết chuyện ngày đó chỉ là hiểu lầm.”

“Ừ ừ.” Mông Bằng Phi cuống cuống gật đầu, “Hiểu lầm, là hiểu lầm thuần túy!”

“Chỉ có cha biết đó chính là hiểu lầm.”

“Đương nhiên đương nhiên, quả thật chính là hiểu lầm!”

“Nhưng mà.....” khẩu khí Mông Hãn Vũ vừa chuyển, lo lắng nói: “Nương không biết.”

“Ách.....” Mông Bằng Phi nghĩ đến nương tử của mình cực yêu cực thích ăn dấm chua, thân hình cường tráng rất nhỏ run run: Nương tử ăn dấm chua ghen lên, cái kia cũng thật gọi là.....

Mông Hãn Vũ gặp đúng thời cơ, sắc mặt vừa chuyển, ý cười trong suốt hỏi: “Cho nên, cha, cha dẫn tadi Tề Vân Sơn được không?”

“Không được.”

“Gi?”

“Ách.....”

“Con đi tìm nương.”

“.....” Mông Bằng Phi nghe vậy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được!”

“Da hủ!” Mông Hãn Vũ nhảy lên thật cao, vui mừng phấn chấn chạy ra bên ngoài, “Sửa soạn hành lý nào!”

Mông Bằng Phi phía sau răng nanh mài kéo kệt kệt vang lên, chỉ chốc lát sau lại cười cười âm hiểm. Lần này mang xú tiểu tử đi Tề Vân Sơn..... Có lẽ, vừa hay có thể chinh hần?

Nghĩ đến đây, Mông Bằng Phi đột nhiên không buồn bức nữa, hé ra khuôn mặt tuấn tú cười âm trầm, thẳng đến khi Quách Uyển Oánh bước vào cửa cũng bị hoảng sợ.

“Ách, tướng công, chàng đây..... Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Về mặt Mông Bằng Phi ôn nhu ôm lấy nàng, lúc nàng nhìn không mặt thán hần lại lộ ra tươi cười âm hiểm, “Chỉ cảm thấy vài ngày nữa thời tiết tốt lắm..... sẽ vô cùng tốt, mà thôi.”

Mông Hãn Vũ, lão tử sẽ cho người có biết mặt trời nó vì sao luôn..... đỏ như vậy.

-_-||| Mông Hãn Vũ chính là Mạnh Thiếu Giác...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Phiên ngoại – Mạnh Thiếu Giác [Hai]

Mông Bằng Phi là lão bánh quẩy*, Mông Hãn Vũ là tiểu bánh quẩy.

(*Lươn lẹo)

Một ngày này, lão bánh quẩy mang tiểu bánh quẩy ra đi.

Lão bánh quẩy Mông Bằng Phi tâm tâm niệm niệm muốn chinh tiểu bánh quẩy, nhưng tiểu bánh quẩy Mông Hãn Vũ cũng không phải là người biết tiết kiệm sức. Lừa dối lắt lư trốn tránh lão bánh quẩy đang vung tay lên đánh, sau đó nhìn không khí mà nghiêng răng nghiêng lợi – Thật lòng mà nói, trong lòng Mông Bằng Phi rất vui vẻ, dù sao tiểu bánh quẩy kẻ dối trá kia cũng là con của hần, con của hần thông minh như vậy, hần có thể không vui sao?

Khụ khụ, được rồi, mặc dù có lúc vô cùng muốn đánh hấn.

“Cha!” Mông Hân Vũ lay cửa sổ xe, tò mò quay đầu nhìn Mông Bằng Phi hỏi: “Còn bao lâu mới đến?”

Mông Bằng Phi ngồi trên yên ngựa, lưng thẳng tắp, một thân kiên nghị, “Liên quan gì đến ngươi.” Giọng nói thực đáng sợ, nói ra những lời kia cũng rất là cái kia.

“.....” Mông Hân Vũ cảm thấy cha hấn thật là ngây thơ, bốc đồng như vậy..... Hay là còn so đo chuyện buổi sáng hấn cướp bánh nếp mẫu thân làm?

“Cha, buổi sáng con chỉ ăn hai khối bánh.”

Mông Bằng Phi hừ lạnh một tiếng, “Chỉ?” Cái gì mà chỉ? Nương tử hấn làm tổng cộng chỉ có mười khối bánh à nha!

“Cha.” Mông Hân Vũ lắc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Cha cũng thật keo kiệt.”

Mông Bằng Phi nghiêng mặt, âm trầm trừng hấn một cái, “Tiểu tử, đó là nương ngươi có ý làm cho ta.”

Mông Hân Vũ thật hết chỗ nói rồi, chỉ phải gật gật đầu có lệ, “Được được được, đó là nương làm cho cha, con không dành với cha, được chưa?”

Mông Bằng Phi dùng mũi hửi một tiếng, “Xem như ngươi thức thời.”

“Bây giờ có thể nói cho con biết còn bao lâu mới tới được chưa?”

“Xú tiểu tử, gấp cái gì mà gấp.” Mông Bằng Phi nhìn nhìn con đường phía trước, “Ít nhất nửa tháng nữa.”

“.....” Mông Hân Vũ không thoải mái xoay thân mình, “Sao lại lâu như vậy, bộ xương đều của con đã rơi hết rồi!”

Mông Bằng Phi vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn hấn một cái, “Không phải ngươi muốn đi theo ta sao?”

“Vậy hay là.....” Mông Hân Vũ vòng vo tròn mắt, “Con cưỡi ngựa, cha ngồi xe ngựa?”

“.....” Mông Bằng Phi co giật khóe mắt, một chương đem đầu Mông Hân Vũ nhét trở về trong xe ngựa, “Ngồi xe ngựa của ngươi đi!”

.....

Mông Hân Vũ thực không thích ngồi xe ngựa, hấn vốn hy vọng muốn giống cha hấn tư thế oai hùng hiên ngang cưỡi ngựa, không thích giống mấy cô nương yếu điệu ngồi xe ngựa – à ha, chê cười, việc này nếu để mấy hôn tiểu tử kia biết, bọn nó còn không nhân cớ hội mà giết cọt hấn? Việc này phải giữ bí mật, tuyệt đối phải giữ bí mật!

Cho nên, lúc đến Tề Vân Sơn, Mông Hân Vũ tụt nhanh xuống xe, mặt kệ mặt trời Gay gắt trên đỉnh đầu cũng không muốn tiếp tục ngồi trong xe ngựa nữa.

“Tiểu tử.” Mông Bằng Phi liếc mắt, lập tức chú ý tới tiểu tử này đã không chịu an phận, “Ngươi chú ý chota, nơi này không phải Vân Trạch, không được quậy phá lung tung.”

Mông Hân Vũ khoan khoái vươn người, “Cha, con đã biết, con biết đúng mực.”

Mông Bằng Phi ngoài cười nhưng trong không cười nhưng khóe miệng, “Ngươi cũng biết ta sợ ngươi không đúng mực.”

Lúc này có binh lính tiến lên, nói hoàng đế có việc truyền gọi Mông Bằng Phi, Mông Bằng Phi đành phải qua loa dặn dò hấn vài câu sau đó liền rời đi, để lại Mông Hân Vũ vuột cảm, về mặt trầm tư không biết suy nghĩ cái gì.

Sự thật nói cho Mông Bằng Phi biết, Mông Hân Vũ có lẽ biết “Đúng mực” là cái gì, nhưng thực rõ ràng, “Đúng mực” Không biết Mông Hân Vũ là cái gì.

“Mông! Hân! Vũ!” Mông Bằng Phi hé ra mặt đen, mẩn tình hung ác nhìn về phía Mông Hân Vũ xa xa, “Ngươi lại đây cho ta!”

Mông Hân Vũ cười hi hi nói: “Cha, cha làm sao vậy, tức đến vậy sao?”

Gân xanh giữa trán Mông Bằng Phi ần ần nhảy lên, hàm răng phun ra vài từ, “Làm sao vậy? Ngươi còn hỏi làm sao vậy?” Vừa nói hấn vừa từng bước một tới gần Mông Hân Vũ, giống như một con báo đang vận sức chờ phát động phóng.

Mông Hân Vũ quan sát trái phải, sau đó lui lại mấy bước, “Cha nói cái gì đâu, ta có chút không hiểu.” Trông mặt loạn xoay, một bộ thông minh.

“Ngươi thẳng nhóc này!” Mông Bằng Phi rút cuộc nhìn không được, vài bước tiến lên đưa tay muốn hấn hấn, nhưng mà thân mình Mông Hân Vũ chợt lóe liền hướng một bên trốn, nhìn chuẩn một cây đại thụ liền sọt sọt sọt sọt ào lên, có thể còn nhanh nhẹn hơn cả mèo.

“Cha à.” Mông Hân Vũ bứt một cọng lá nhét vào miệng, “Trời rất nóng, cha đừng tức giận như vậy.”

Mông Bằng Phi giận tím mặt, “Ngươi cái hôn tiểu tử! xuống đây cho ta!”

“Vi sao phải xuống?” Mông Hân Vũ ăn ăn lá cây, “Xuống để cho cha đánh à?”

“Ngươi cũng biết ngườidáng đánh đòn sao?” Khóe miệng Mông Bằng Phi run rẩy, “Ngươi còn hỏi vì sao à?”

Mông Hân Vũ thờ dài, “Cha, con không có ý.”

“Không có ý? Hôm kiađánh nát bình hoa sứ men xanh hoàng đế Vân Di đưa tới, buổi tối hôm kia đốtcháy tóc của cung nữ Vân Chiến, ngày hôm qua đem vài gắm hoàng thượng ngự banlàm thành điều, đem qua đánh gãy ba cái răng của thái giám Vân Di.” Mông BằngPhi nói một chuyện một chuyện sắc mặt lại càng khó coi, “Hôm nay, ngươi vậy mà còn dám giết cá của hoàng thượng!”

Đối với sự lên án này, Mông Hân Vũ cảm thấy thực vô tội, “Con thật sự không phải có ý.”

“Lão tử mặc kệ ngươi cócô ý hay không! Ngươi xuống đây cho lão tử! Lão tử đánh chết ngươi cái đồ hồđần này!”

Mông Hân Vũ làm mặt quỷ, “Không xuống đâu!”

“Không xuống đây?”

“Không xuống!” Về mặtMông Hân Vũ tươi cười, dù sao cha hắn sẽ không treo cây, làm gì được hắn?

“Tốt lắm, tốt lắm.” Mông Bằng Phi đi thông thả, sau đó một cước đá lên thân cây đại thụ, chấn động làmlá cây rụng xuống một trận. Hắn hướng về phía thị vệ ngoài sân hô: “Người tới! Canh giữ dưới gốc cây này cho ta! Chờ thiếu gia xuống liền đem hắn trói lại đưadên trước mặt ta!”

Thị vệ vừa mới tiến tớicúi đầu trả lời “Vâng”, Mông Bằng Phi mới vừa lòng cười cười, nhìn Mông Hân Vũnói: “Không xuống? Được, ngươi cứ ở mãi trên đó cho ta!”

Nói xong vung tay áobước đi, để lại Mông Hân Vũ phía sau lộ ra một nụ cười gian trá.

Cha a cha, chẳng lẽ chakhông biết, thị vệ nơi này đại bộ phận đều có giao tình tốt với hắn hay sao?

Nửa canh giờ sau, MôngHân Vũ đã ở bên cạnh hồ nước sâu nhất trong rừng cây. Hắn xắn tay áo, lộ ra haicánh tay tuyết trắng, ngón tay linh hoạt phóng cần câu. Hắn cầm cần câu, đemmồi cá hướng hồ nước hung hăng qua, sau đó nhàn nhả ngồi xuống, miệng còn nhắc: “Ai-, không phải là mấy con cá chết sao, so đo như vậy làm gì chứ? ta chínhmình đi câu là được.”

Câu cá vẫn cần kiên nhẫnsống, từ nhỏ Mông Hân Vũ không kiên nhẫn bây giờ cũng có thể coi là kiên nhẫn. Nhưng khi hắn câu được con cá thứ mười, hắn đã không còn bình tĩnh. Hắn dùngngón tay cái cùng ngón trỏ bóp con cá nhỏ nhỏ mới câu được lên, ánh mắt giốngnhư mắt gà chọi, buồn bực nói: “Ông nội ngươi đi đâu rồi, sao lại phải ngườidến hồ này trên chộc ta?”

Con cá nhỏ nhỏ vùng vẫyvài cái, trầm mặc tỏ vẻ kháng nghị của mình.

“Ai-.” Mông Hân Vũ tótbụng đem nó thả lại vào nước, “Cá nhỏ, phiền ngươi nói với ông nội ngươi mộttiếng, ta không muốn nhìn thấy ngươi, kêu nó tự tới tìm ta a.”

Khôi phục tự do, cá nhỏvui mừng xoay thân mình, chốc lát liền bơi về phương khác.

“Ai-.” Mông Hân Vũ nhúmày, cam chịu lại cầm lấy cần câu, “Tiếp tục nào.”

Một khắc sau, cần câuvốn thẳng tắp chậm rãi kéo xuống, còn có xu thế đi xuống nữa. Mông Hân Vũ trờiglón hai mắt, hưng phấn nghĩ: Hay là con cá nhỏ vừa rồi thật sự đi tìm ông nộimó? Hắn thử kéo cần câu, ôi, thật đúng là nặng! Hắn vui không hết, cá lớn, thậttốt quá!

Nhưng là ngươi phải biếtrằng, có đôi khi, rất vui vẻ, thực dễ dàng vui quá hóa buồn.

Giống như..... Hắn kéokhông nổi con cá này.

“Có làm hay không!” MôngHân Vũ nheén đỏ cả mặt, “Nặng như vậy!” Hắn hít một hơi, lại xuất khí lực búsửa mẹ dùng sức lôi -- nhưng mà, vẫn không kéo được. Đúng lúc này, khóe mắt hãnlắc thấy bên trái xuất hiện một thân ảnh màu lam. Nhìn kỹ, là một cô bé chừng bảy, tám tuổi. Lập tức không nghĩ nhiều, hắn háng cổ họng liền rống: “Bên kia, mặc quần áo màu lam, lại đây cho ta!”

Cô bé áo lam hướng hãnnơi này nghiêng nghiêng người, giống như đang đánh giá hắn.

Mông Hân Vũ vẫn vron taydùng sức vẫy vẫy, “Còn đứng ngốc ra đó làm gì a, nhanh lại đây giúp ta, ta câuđược một con cá thật lớn thật lớn, nhanh chút nhanh chút!”

Cô bé áo lam rút cuộccũng có phản ứng, chậm rãi đi qua chỗ hắn.

Cây gậy tre trong tayrun lên, hai tay Mông Hân Vũ lập tức cầm gậy tre, miệng lớn tiếng kêu, “Đến đứndến, cầm một tay, kéo lên kéo lên.”

Đợi cho cô bé áo lam điđến bên người hắn, Mông Hân Vũ lại bảo, “Mau tới a, ngươi.....” đang nói lại bị nheén.

Ngũ quan cô bé không thểnói là rất tinh xảo, chỉ có thể là thanh tú, nhưng khuôn mặt trắng nõn phấn nộnngon miệng, làm cho người ta thẳm nghĩ xông lên hung hăng nhéo má cái -- khụkhụ, đương nhiên, nếu hấn không thấy má chữ trên trán nàng kia.

Nhưng mà, thực khôngkhéo, hấn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Nấm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Phiên ngoại – Mạnh Thiếu Giác [Ba]

Vì thế hấn lập tức bắtđầu cười điên cuồng, cười đến ngay cả cần câu cũng nắm không chặt, “Ha ha ha haha, ha ha ha ha ha.”

Cô vẽ áo lam mặt vẫkhông chút thay đổi nhìn hấn, trông mắt ngăm đen không hiểu chuyện gì đang xảyra.

“Ha ha, ha ha,” Hấn cườiđến thở không nổi, buông cần câu đang nắm trong tay, một tay ôm một bên hông,đứt quãng nói: “A, hay là, hay là ngươi cho rằng viết trên trán mình một chữ ‘Vương’, ngươi sẽ trở thành hổ? Ha ha ha ha ha, cười chết ta, sao lại có mộtngười đàn như vậy chứ, ha ha ha ha ha.”

Cô bé sùng sốt một chút,trấn định tiêu sái đến bên hồ nước cúi đầu nhìn nhìn, sau đó vurun tay vốc nướclên lau chữ trên trán.

“Ha ha ha, ngươi rất máccười, ha ha ha” Mông Hấn Vũ vô cùng khoái trá, “Ôi a a, bụng đau chết mất,ngươi nói xem, sao ngươi lại máccười như vậy hả, ha ha ha, ta nghe qua ngườikhác bịt tay trộm chuông, gặp qua người khác đưa bạc để người khác đánh mình,nhưng mà, chưa thấy qua người tự viết chữ vẽ hổ trên trán a, ha ha ha ha ha.”

Cô bé áo lam không để ýtới hấn, lướt qua hấn muốn rời đi.

“Ngươi đừng đi a, ha haha, được rồi, ta không cười ngươi nữa, không phải là ngươi muốn làm đại lão hổsao.” Khóe miệng Mông Hấn Vũ khoa trương cong lên, trong mắt nhìn không ra nửaphần không có ý cười, cảm thấy cô bé này thật sự chơi rất vui.

Cô bé dừng chân lại,bình tĩnh nhìn hấn, ánh mắt chuyên chú.

Cần câu lại hơi hơi trầmxuống, Mông Hấn Vũ vội vàng quay lại hai tay nắm chặt cần câu, miệng còn nói,“Ta thật sự không lừa ngươi, ta liền nghĩ ngươi là con hổ kia, đúng, là con hổlợi hại uy phong nhất Tề Văn Sơn, đến đến đến, đại lão hổ, nhanh kéo một tay,kéo một tay.”

Mông Hấn Vũ đợi khôngthấy bàn tay cô bé vurun ra cầm cần câu, nhưng thật ra lại nhận lấy một cúochung hăng đá vào mông.

Sau đó, “Phù phù”, hẫngã vào hồ nước.

Mông Hấn Vũ đứng trongnước đại ra vài giây sau đó mới vurun tay chỉ vào cô bé cả giận nói: “Ngườingươi ngươi, ngươi dám đá bổn thiếu gia! Ngươi thật to gan lớn mật, ngươi cóbiết cha ta là ai không? Cha ta là Mông Bằng Phi! Ngươi chờ xem, ta sẽ nói chata bắt ngươi đứng ngâm trong nước ba canh giờ!”

Mặt cô bé không chútthay đổi, một đôi con ngươi thân nhiên nhìn hấn, không vui không giận.

Mông Hấn Vũ thấy thế lậttức giận, vừa định nói cái gì thì lại bị người mạnh lòi cổ áo lên. Hấn có loạidự cảm không tốt, sau đó, vừa quay đầu lại, quả nhiên.....

“Ngươi làm mất thể diệnnhư thế còn dám ở chỗ này kêu la!” Mông Bằng Phi xách hấn giống như xách mộtcái củ rồi kéo lên bờ, hùng hùng hổ hổ nói: “Cái thẳng nhóc này, đã dẫn nguoidùng có chạy loạn khắp nơi gây chuyện, xem ta về nhà xử lý ngươi như thế nào!”

Mông Hấn Vũ lại run run,hấn cha thật vất vả mới bắt được hấn, như vậy hấn..... “Ta ta ta, cha, lànàng, là nàng đá con xuống!” hấn chỉ tay vào cô bé kia, tỏ cáo nói: “Cha xem,cả người con đều ướt hết a!”

“Ướt cái đầu ngươi! Đểxem mẹ ngươi xử lý ngươi như thế nào!” Mông Bằng Phi tát một cái lên khuôn mặtđầy uất ức của hấn, xoay người nói với cô bé: “Vị tiểu cô nương này, thật xinlỗi, con trai ta chắc là đã làm chuyện gì xấu, thật là xin lỗi xin lỗi, ta trở về sẽ dạy cho nó một bài học.”

Nói xong hấn vung tayđem Mông Hấn Vũ vác lên vai, bước chân sải dài đi nhanh. Mông Hấn Vũ trên vaihấn cố gắng vẩy đập tay chân ngăn ngừa, vừa đập vừa hướng cô bé kia kêu la:“Thối ngốc tử thối con hổ kia ngươi nhớ kỹ cho ta, đừng có để ta gặp lại ngươi,bằng không xem ta làm thế nào dạy cho ngươi một bài học ôi! Cha! Đừng đánhnhững con! Con méc mẹ cha ngược đãi con a! Ôi đừng đánh đừng đánh ! Sung hết lênrồi sung lên rồi!”

Cô bé áo lam không rênmột tiếng, trầnmặc nhìn hai cha con càng chạy càng xa, trên mặt trắng nõn ầnần hiện lên vẻ tươi cười.

“Cha! Đừng đánh!” MôngHân Vũ cố gắng ôm mông, tê tâm liệt phế kêu: “Mông đều đã biến thành hai cánhhoa!”

Mông Bằng Phi liếc mộtcái xem thường, “Mông vốn liền chính là hai cánh hoa .”

Mông Hân Vũ ngậy người,tiếp tục tê tâm liệt phế, “Mông đều đã biến thành bốn cánh hoa !”

“Bốn cánh hoa? Ta nóicho người biết, nếu vừa rồi người còn xằng bậy, mông người đều sẽ biến thànhđóa hoa!”

“Ồi chào?” Mông Hân Vũgừng tru lên,“Vừa rồi làm sao vậy?”

“Người có biết cô bé vừarồi là ai hay không?”

“Gi, con làm sao biếtđược đó là ai.” Mông Hân Vũ lo ãnh, “Nhìn như vậy, chắc là một đũa ngọc.”

Lời nói vừa, ót hần liền bị cha hần hung hăng đánh một cái. “Cha!” Mông Hân Vũ hai mắt nước mắt lungtròn,“Sao cha lại đánh con?”

“Ta đánh người, cái đồkhông biết trời cao đất rộng! Cái gì mà đũa ngọc? Người ta là Vân Di ngũ côngchúa!”

“A?”

“Acái rắm! Người cái xú tiểu tử, nơi nơi quậy loạn lên, hôm nay ta không thểkhông đánh chết người!”

“Ồichao? Cha, đừng, con không biết, đừng đánh a!”

“Khôngbiết? Ta hôm nay liền đánh người có biết!”

“Cha,cha đây là trả thù!”

MôngBằng Phi âm trầm cười, “Chính là trả thù đấy, thì sao?”

MôngHân Vũ, người tự cầu nhiều phúc đi.

.....

MôngBằng Phi lần này xuống tay không lưu tình chút nào, thẳng đánh tay làm cho MôngHân Vũ nằm trên giường năm ngày năm đêm. Cứ như vậy, lúc ngồi xe ngựa trở về,mông còn ản ản đau -- Các người biết, trí nhớ tiểu hài tử vô cùng tốt, hơn nữa rất dễ mang thù -- Mông Hân Vũ chính là một trong số đó.

Tronglòng Mông Hân Vũ đã sớm đem bộ dáng cô bé áo lam kia nghi nhớ trăm ngàn vạnlần. Hừ, Vân Di ngũ công chúa? Rất giỏi sao? Dám đá hần xuống nước, thế mà hạihần bị cha bắt được, thế mà hại hần bị đánh lâu như vậy không xuống giườngđược!

Nghĩđến đây hần lại sờ sờ mông mình, âm thầm hạ quyết tâm, lần sau gặp lại cái gینگ công chúa kia, nhất định phải báo thù cho tốt, để cho nàng biết hần - MôngHân Vũ không phải dễ chọc !

Sau khi từ Tê Vân Sơn trở về, Mông Bằng Phi và Mông Hân Vũ vẫn còn tiếp tục đấutranh, trong phủ họ Mông vẫn như trước tràn ngập một mảnh cười vui cùng tranhcải âm ỉ. Nhưng vào buổi tối một ngày kia, Mông Hân Vũ đi chơi trở về, đối mặtvới cái cửa Mông phủ bị phá.

MôngHân Vũ ban đầu lo ãnh, nhưng lúc nhìn thấy những thứ trên đường đều bị đập vỡ,hần liền ý thức được có chút không thích hợp. Hần một đường chạy nhanh vàophòng ngủ cha nương, cuối cùng bối rối vọt vào phòng ngủ muội muội, sau đó nhìnđến..... bà vú của muội muội, oán hận trừng mắt nằm trên mặt đất, quần áo màunâu tràn đầy vết máu.

Hồhấp Mông Hân Vũ tại đây một khắc này liền ngừng lại, chậm rãi lấy tay ôm miệng,chặn lại tiếng kinh hô thốt ra. Hần chậm rãi đến gần thi thể, môi run nhènh.....

Bàvú vì sao lại chết?

Chamẹ cùng Oánh Lộ ở đâu?

Ngườित्रong phủ đều đã đi đâu?

Lúc hần đi ra ngoài, trong phủ đã xảy ra chuyện gì?

Aicó thể nói cho hần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

MôngHân Vũ ngồi xổm xuống, run run vươn tay chuẩn bị vuốt mắt cho bà vú, lại mẫn cảm phát hiện tầm mắt bà vú đang gắt gao nhìn cái thùng. Trong đầu hần có một ý niệm chợt lóe qua, rất nhanh đứng dậy chạy đến bên cạnh thùng biên, mở mạnh nắpthùng ra!

Hắn nhìn thấy muội muội luôn cười của hắn đang cuộn mình ở trong thùng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt. Hắn vươn tay sờ sờ của mặt nàng, rất lạnh.

“Oánh Lộ, Oánh Lộ.” Mông Hân Vũ thấp giọng mở miệng, “Ta là ca ca, Oánh Lộ, muội tỉnh dậy tỉnh dậy.”

Oánh Lộ vẫn như trước nhắm hai mắt, trầm tĩnh như đang ngủ say.

“Oánh Lộ, muội đừng dọa ca ca, muội mở mắt ra được không?” Giọng nói Mông Hân Vũ mang theo sợ hãi, run nhè nhẹ, “Ta là ca ca a.”

Hắn vừa định vươn tay đem Oánh Lộ ôm ra khỏi thùng, lại nghe thấy có tiếng bước chân hướng bên này đi tới. Ánh mắt hắn sợ hãi, lập tức đem nắp thùng khép lại, lẳng mình trốn vào ngăn tủ ở một bên. Hắn xuyên qua khe hở nhìn người bước vào phòng, thân mình không ngờ rất quen thuộc.

Bàn tay hắn nắm chặt, là..... Mạnh phó tướng? Hắn không phải đang ở biên giới đánh giặc hay sao?

Mạnh phó tướng đánh giá căn phòng bừa bãi, nhấn lại mày rậm cúi đầu nói: “Tướng quân..... Ta đến quá muộn rồi hay sao?” Hắn nhìn nhìn bà vú, đột nhiên không bước tới bên cạnh thùng. Mông Hân Vũ cả kinh, thiếu chút nữa thất thanh kêu to. Mạnh phó tướng đi đến bên thùng rồi dừng lại, nghĩ nghĩ, vươn tay muốn mở thùng ra, cũng không ngờ một ngăn tủ bên ngăn nhảy ra một người, hung hăng đá lên đùi hắn một cước, “Không cho phép mở ra!”

Mạnh phó tướng nghe được giọng nói quen thuộc liền ngừng phản kích, kinh hi kêu lên: “Hân Vũ!”

Nào biết Mông Hân Vũ chính là đề phòng cùng phần hận nhìn hắn, hai tay mở ra bảo vệ thùng phía sau.

Mạnh phó tướng không để ý tới hắn đề phòng, một chương lao ôm hắn vào lòng, “Hân Vũ, cháu còn ở đây, thật sự là quá tốt!”

Mông Hân Vũ liều mạng giả dựa, quyền đâm cước đá, “Ngươi buông!”

“Hân Vũ, cháu phải bình tĩnh!” Mạnh phó tướng chế trụ hai tay của hắn, “Ta biết Mông phủ xảy ra chuyện lớn như vậy khiến cháu rất khó tiếp nhận, nhưng cháu phải bình tĩnh.”

Mông Hân Vũ lúc này mới ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Mạnh phó tướng, chậm rãi hỏi: “Mạnh thúc thúc, mong thúc nói cho ta biết, rốt cuộc Mông phủ xảy ra chuyện gì?”

Mạnh phó tướng hơi hơi kinh ngạc, nhưng nói chi tiết, “Sáng nay Thánh thượng hạ chỉ..... Nói tướng quân thông đồng với địch bán nước, ba ngày sau xử trảm cả nhà.”

Mông Hân Vũ nghe vậy như bị sét đánh, “Thánh thượng..... Hạ chỉ? Phụ thân thông đồng với địch bán nước?” Hắn gọi lên khoe môi miễn cưỡng cười, “Mạnh thúc thúc, thúc đang nói đùa với ta đúng không, phụ thân làm sao có thể thông đồng với địch bán nước? Phụ thân là tướng quân lợi hại nhất Văn Trách, không phải sao?” Còn có thánh thượng, thánh thượng vẻ mặt luôn tươi cười kia, cái người luôn dung túng hắn còn hơn cả phụ thân kia, làm sao có thể hạ chỉ xử trảm cả nhà bọn họ?

Mạnh phó tướng chỉ trầm trọng gật đầu, “Hân Vũ, chúng ta đều biết cha cháu bị oan, nhưng bây giờ gian thần đầy đường, hoàng hậu lấy thùng úp voi, đừng nói là chứng cứ, ngay cả thánh chỉ này cũng không biết có phải là hoàng thượng tự tay hạ hay không.....”

Mông Hân Vũ dùng sức cầm cổ tay Mạnh phó tướng, “Như vậy chúng ta đi tìm hoàng thượng, chúng ta đi rửa sạch oan khuất cho cha mẹ, chúng ta đi cứu bọn họ a!”

“Hân Vũ, cháu phải bình tĩnh!” Mạnh phó tướng ôm lấy vai của hắn, “Người trong cung bây giờ đang lung lay bắt cháu cùng muội muội cháu, chúng ta phải tìm chỗ trốn trước đã!”

“Chúng ta phải đi cứu cha và nương!”

“Bây giờ quan trọng nhất chính là bảo hộ cháu và muội muội cháu!”

“Vậy.....” Hốc mắt hắn phấp phồng, “Cha và nương đâu?”

Mạnh phó tướng thở dài, “Chúng ta..... phải nghĩ cách kỹ hơn.”

Mông Hân Vũ cùng Mông Oánh Lộ được Mạnh phó tướng đưa tới nơi an toàn đầu tiên, nhưng cái gọi là bàn bạc kế hoạch cứu người kỹ hơn..... Mạnh phó tướng biết, dường như không hề có hy vọng. Cho nên ba ngày sau, Mạnh phó tướng mang theo Mông Hân Vũ cải trang xuất hiện trong đám người, im lặng nhìn đài hành hình xa xa.

Mông Hân Vũ nhìn thấy phụ thân mình luôn oai hùng, giờ phút này đang thẳng lưng quỳ trên mặt đất, tù phục màu trắng dính đầy vết máu khô cằn, để lộ ra từng vết roi giễu nhạo khắc lên da, vẻ mặt kiên nghị tràn đầy bất khuất, nhưng chạm lúc nhìn qua mẫu thân bên cạnh, trong mắt lại mang theo nhè nhẹ ôn nhu. Mẫu thân vẫn lẳng lặng như vậy, chẳng qua sắc mặt tái nhợt, nhu nhược dường như gió thổi qua sừng xuống, trong mắt mẫu thân cũng không có sợ hãi, có chăng chính là thần nhiên trào phúng, lúc nhìn qua cha cũng mang theo tình yêu ôn nhu như vậy.

Đây là cha mẹ hắn, vẫn sùng kính thương hắn - cha mẹ.

Trong đám người, thỉnh thoảng có người mắng quan viên trên đài cùng người hành hình, nhưng sắc mặt những người đó vẫn chất phác như vậy, ngữ điệu tuyên đọc thánh chỉ lãnh cúng như vậy, không mang theo một tia tình cảm.

“Hân Vũ, không nên nhìn.” Tay Mạnh phó tướng che mắt Mông Hân Vũ, nhưng hắn chỉ kiên định đẩy ra, lạnh lùng nhìn cha và nương trên đài hành hình.

Hắn nhìn thấy ánh mắt vẫn bình tĩnh của cha và nương, cha cùng nương hiểu ý cười, nhìn nơi bọn họ ẩn ẩn lộ ra ưu thương, nhìn đến.....

Một mảnh màu đỏ.

Mạnh phó tướng lo lắng nhìn về phía Mông Hân Vũ, lại nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn, mắt một cái cũng không chớp, gắt gao nhìn chăm chăm một mảnh màu đỏ trên đài.

Thiếu niên lúc này, không bao giờ là Mông Hân Vũ tiểu tử nghịch ngợm hay gây sự hấn quen thuộc kia nữa.

Thế giới này sẽ không còn người tên là Mông Hân Vũ nữa.

Nhiều năm về sau, hắn và nàng lại gặp nhau. Nàng vẫn là nàng, mà hắn, đã sớm không phải là hắn.

---Toàn văn hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Nắm Tay Người, Người Kéo Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.